

அருந்ததியர் வாழும் வரலாறு

மாற்கு

அருந்ததியர் வாழும் வரலாறு

தமிழ் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்
ஆவணப் பதிப்பு

அருந்ததியர் வாழும் வரலாறு

மாற்கு

நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம்
தூய சவேரியார் (தன்னாட்சி) கல்லூரி
பாளையங்கோட்டை - 627 002

தமிழ் அகாடமி
இலக்கியப் பதிப்பகம்

- Publication No. : 12
- Title : *Arunthathiyar: Vazhum Varalaru*
அருந்ததியர்: வாழும் வரலாறு
- Subject : Ethnography
- Author : Mark
- © Copyright : FRRC
- Edition : First: April 2001
- Size : 1/8 Demi
- No. of pages : x+342
- No. of copies printed : 750+50
- Published by : Folklore Resources and Research Centre
St. Xavier's College, Palayamkottai - 627 002
Tamilnadu, India
- Printed at : Hemamala Syndicate, Sivakasi
- Cover design : A. Godwin
- Type set at : FRRC
- Printing supervision : C.Mohan
- Price : Rs.140/-
- ISBN: 81 - 87905 - 02 - 6

நன்றி

இப்புத்தகம் வெளிவர மறைமுகமாகவும், நேரிடையாகவும் பலர் உதவியுள்ளனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் நான் அன்புடன் நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

‘கரிசல்’ என்ற அமைப்பின் மூலம் என்னுடன் அருந்ததியர்களிடையே பணிபுரிந்த எனது இயேசு சபைத் தோழர்கள் ஜார்ஜ் ஜோசப், மைக்கிள் ராஜ், ஆரோக்கியராஜ், மாசிலாமணி.

உடன் உழைப்பாளர்களாக இருந்து சில சமயங்களில் தகவல் சேகரித்த இடங்களுக்கு என்னுடன் வந்த நண்பர்கள் எஸ்.கே. பழனிச்சாமி, கி.முனியாண்டி, நடராஜன்.

பல அரிய தகவல்களைப் பொறுப்புடனும், பொறுமையுடனும் பகிரிந்து கொண்டதுடன் பல இடங்களுக்கும் அழைத்துச் சென்ற மரியாதைக்குரிய பெரியவர்கள் ஆ. இருளப்பன், வெறியன், மகாலிங்கம், முள்ளுச்சாமி.

அன்புடனும், மகிழ்வுடனும் தகவல்களைப் பகிர்ந்து கொண்ட எண்ணற்ற அருந்ததியப் பெரியவர்கள்.

தெலுங்கில் ஒலிப்பதிவு செய்தவைகளைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தந்த நண்பர் சக்கையன்.

எழுதியதை வாசித்துப் பார்த்து தங்கள் கருத்தைக் கூறிய அருந்ததியச் சொந்தங்கள் சுப்பையா ஆசிரியர், மாயக் கிருஷ்ணன், முனியாண்டி மற்றும் அறிஞர்கள் ஆ. சிவசுப்பிரமணியன், சா.தே. செல்வராசு, வேங்கடாசலபதி, பாமா.

புத்தகம் சிறப்புடன் உருவாக ஆக்கப்பூர்வமான பரிந்துரைகள் செய்த நண்பர்கள் எம். கண்ணன், ராஜ் கௌதமன்.

கணினியில் விரைவாகப் பதிவு செய்தவர்கள் டெய்சி, உமீர்.

அழகிய அட்டைப்படம் உருவாக்கியவர் காட்வின்.

வாழ்த்துரை வழங்கியவர் கரிசல் சங்க முன்னாள் தலைவர் ஆ. இருளப்பன்.

புத்தகம் சிறப்புடன் வெளிவர அனைத்தும் செய்தவர் மோகன்.

விரைவாக அச்சிட்டுக் கொடுத்தவர் அரசன் (ஹேமமாலா சிண்டிகேட்).

என்னை எழுதத் தூண்டியதுடன், எழுதுவதற்கு வேண்டிய அனைத்து வசதிகளையும் செய்து கொடுத்து, எழுத வைத்து இப்போது அருமையாக வெளியிடும் நாட்டார் வழக்காற்றியல் மைய இயக்குநர், என் நண்பர் செய்பதி.

இவர்கள் அனைவருக்கும் எனது இதயம் நிறைந்த நன்றி.

இடம் : மு.கோட்டூர்
நாள் : 30.03.2001

மாற்கு

வாழ்த்துரை

அருந்ததியர் நம் நாட்டின் மூத்த குலத்தோர். அவர்களின் பூர்வீகம், பாரம்பரியம், வரலாறு, வீரம், பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றி இதுவரையாரும் கண்டு கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. இந்நூலாசிரியர் இவர்களைப் பற்றிய தகவல்களைச் சேகரித்து, அவற்றைச் சிந்தாமல் சிதறாமல் கோர்த்து, அழகிய புத்தகமாக்கி, மறக்கப்பட்ட இம்மனிதர்களை இந்திய சமுதாயத்திற்கு இனம் காட்டியுள்ளார்.

முன்னொரு காலத்தில் இந்தியாவிற்கு கடல் வழி கண்டுபிடித்து பாரத நாட்டின் பெருமைகளை ஐரோப்பிய நாட்டினருக்கு அடையாளம் காண்பித்தவர் வாஸ்கோடகாமா என்பவர். நமது பாரம்பரிய மொழியாகிய தமிழ் மொழியின் எழுத்துக்களை முதன் முதலில் அச்சக் கோர்த்துச் சிறப்பித்தவர் ஒரு கிறிஸ்தவ அறிஞர். அதைப் போல் தொன்மைமிகு மக்களாகிய அருந்ததிய மக்களை 'அருந்ததியர்: வாழும் வரலாறு' என்னும் நூலின் மூலம் உலகத்திற்கு அறிமுகம் செய்துள்ள மதிப்பிற்குரிய மாற்கு அவர்களும் ஒரு கிறிஸ்தவ அறிஞராவார் என்பதும் கணக்கிற்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டிய ஒன்று.

பாரத நாட்டில் எத்தனையோ இந்து மத அறிஞர்கள் தோன்றினாலும் அவர்கள் ஆதிக்க சாதி மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் பாரம்பரியத்தையும் தான் பரப்பினார்களே தவிர இம்மண்ணின் வேராய்த் திகழும் அருந்ததிய மக்களைப் பற்றி இதுவரை இவர்கள் கவலைப்பட்டதாகவே தெரியவில்லை. அப்படியிருக்கையில், வேறு மதத்தில் இந்நூலாசிரியர் தோன்றினாலும், அனைத்து மக்களையும் தம் உடன் பிறப்புக்களாகப் பாவித்து, அருந்ததிய மக்களுள் ஒருவராய், அவர்களின் வீட்டில் நடக்கும் எந்த மங்கள துக்க காரியங்களிலும் முதல் மனிதராகக் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தவர். அருந்ததிய மக்களுடைய அனைத்துப் பழக்க வழக்கங்களையும் உன்னிப்பாய்க் கவனித்து எழுதியிருக்கிறார். மேலும், பல்வேறு மாவட்டங்களில் அருந்ததிய மக்கள் அழைக்கப்படும் பெயர்களான பகடை, சக்கிலியர், மாதாரி, மற்றும் அருந்ததியர் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிட்டு, ஒட்டு மொத்த மக்கள் தங்களை அருந்ததியர் என்று அழைப்பதையே உணர்வுப் பூர்வமாக விரும்புகிறார்கள் என்ற கருத்தை அழுத்தமாகப் பதிவு செய்துள்ளது சிறப்புக்குரியது.

அருந்ததிய மக்களின் உள்ளக் குமுறலை உரிய இடங்களில் எடுத்துக் கூறியிருப்பது மிகவும் சிறப்பானதாகும். எடுத்துக்காட்டாக, ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் வயதான அருந்ததியர்கள் ஆதிக்கசாதி மக்களிடத்தில் எப்படி அடங்கி, ஒடுங்கி நடக்கிறார்கள், இளைஞர்கள் எவ்வாறு நடந்து கொள்கிறார்கள் போன்றவற்றை இந்நூலாசிரியர் படம் பிடித்துக் காண்பித்திருக்கிறார்.

மதுரை வீரன், ஒண்டி வீரன் போன்ற அருந்ததிய முன்னோர்கள் சிலர் எவ்வாறு பெரும் வீரர்களாகத் திகழ்ந்தார்கள் என்பதையும் வாய்மொழி வரலாற்று ரீதியாகக் காண்பித்து மதுரைவீரன், ஒண்டிவீரன், முத்தன் பகடை, பொட்டிப் பகடை, சந்தன் பகடை ஆகியவர்கள் எந்தெந்த மன்னர்கள் காலத்தில் எவ்வாறு வீரமும் விவேகமும் நிறைந்தவர்களாகத் திகழ்ந்து, சாதனைகள் படைத்தார்கள் என்பதையும், இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார்கள் என்பதையும் விவரித்துள்ளார் ஆசிரியர்.

மேலும், அருந்ததிய மக்கள் முதன் முதலில் தமிழகத்தில் குடியேறிய வரலாறும், ஏன் அவர்கள் தெலுங்கு மொழியையும், கன்னடத்தையும் தம் தாய்மொழியாகப் பாவிக்கிறார்கள் என்பதையும், மிகவும் கண்ணியமாகக் கூறியிருக்கிறார்.

அருந்ததிய மக்களின் மற்றோர் இனமான அனுப்பச் சக்கிலியருக்கும் அருந்ததிய மக்களுக்கும் என்ன உறவு, அவர்களின் பழக்க வழக்கங்கள், அவர்களின் பூர்வீகம், அவர்கள் தமிழகத்தில் குடியேறிய காலம் ஆகியவற்றைப் பற்றியும் கூறியிருப்பது மிகவும் சிறப்புடையதாகும்.

அருந்ததிய மக்களின் ஏழ்மை நிலையினை ஆதிக்க சாதியினர் எவ்வாறு தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்பதையும், அருந்ததிய மக்கள் ஏன் துப்புரவுத் தொழில் செய்யத் தள்ளப்பட்டார்கள் என்பதையும் கோடிட்டுக் காட்டுகிறார். ஆதிகால அண்ணன் - தம்பி கதையைக் கூறி அருந்ததிய மக்கள் அந்தக் காலத்திலிருந்தே எவ்வாறு ஏமாற்றப்பட்டார்கள் என்பதையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார் ஆசிரியர்.

அருந்ததியர் வணங்கும் தெய்வங்களின் வாய்மொழிச் சரித்திரங்கள், மற்றும் குல தெய்வ - சிறுதெய்வ - பெருந் தெய்வச் சடங்கு முறைகள், குலதெய்வங்கள் - அம்மன்களை எவ்வாறு பய பக்தியுடன் வணங்குகின்றனர் என்று எழுதியுள்ளது இவர்களின் இறையணர்வை அப்படியே பிரதிபலிப்பதாக இருக்கிறது.

அன்றாட ஊர் நிர்வாகத்தில் முக்கியஸ்தர்களின் பங்கு, பொருளாதாரத்தில் பின் தங்கிய நிலை, அரசியலில் அதிகாரமின்மை போன்றவற்றைப் பற்றி விளக்கியுள்ளதும் நம் சிந்தனையைத் தூண்டும்.

இந்நூலாசிரியர் தம்மை அருந்ததிய இனத்தோடு ஐக்கியமாக்கிக் கொண்டு, அவர்களை வெளியுலகத்துக்கு இனம் காண்பித்தவராதலால், அருந்ததிய மக்கள், உலகில் நிலைத்து நிற்கும் வரை, இவரைத் தங்கள் குலதெய்வங்களுள் முதன்மைக் குல தெய்வமாக வணங்குவர் என்றாலும் நான் ஆச்சரியப்பட மாட்டேன்.

இடம் : ஆலங்குளம்
நாள் : 19.03.2001

ஆ. இருளப்பன், பி.காம்
முன்னாள் தலைவர்
கரிசல் சங்கம்

பொருளடக்கம்

1. அறிமுகம்	1
1. புத்தகம் உருவான விதம்	1
2. புத்தகத்தின் வரையறை	2
3. மாவட்ட அறிமுகம்	3
4. அருந்ததியர் அறிமுகம்	8
2. வாய்மொழி வரலாறும் மரபும்	11
1. பெயர் வரலாறு	11
2. இன வரலாறு	20
3. கம்பளத்தார் பார்வையில் இன வரலாறு	46
4. வீரர்கள் வரலாறு	56
3. தெய்வங்களும் வழிபாடுகளும்	87
1. முன்னோர் வழிபாடு	89
2. குலதெய்வ வழிபாடு	91
3. அம்மன் வழிபாடு	150
4. பெருந்தெய்வ வழிபாடு	160
4. பண்பாடு	181
1. உட்பிரிவுகள்	182
2. தொடர்புள்ள சாதிகள்	188
3. வாழ்க்கைக் கொண்டாட்டங்கள்	197
4. அடிப்படைத் தேவைகள்	218
5. உளவியற் கூறுகள்	223
6. வாழ்க்கைத் தத்துவங்கள்	235
7. இதரத் தளங்கள்	255
5. சமூகமும் பொருளாதாரமும்	269
1. குலத்தொழில்கள்	270
2. விருப்பத்தொழில்	283
3. தீண்டாமை	290

6. அரசியல்	303
1. கிராமநிர்வாகம்	305
2. நிர்வாகமாற்றம்	311
3. கட்சி அரசியல்	324
7. பின்இணைப்பு	335
இணைப்பு I	335
இணைப்பு II	338

1

அறிமுகம்

1. புத்தகம் உருவான விதம்

விருதுநகர் மாவட்டத்தில் அருந்ததியர்களிடம் பணி புரிவதற்காக 1993இல் சமூக விழிப்புணர்வு கொண்ட ஐந்து இயேசு சபையினர் முன்வந்தனர். அவர்களில் நானும் ஒருவன். வெம்பக்கோட்டை ஒன்றியத்திலுள்ள ஆலங்குளத்தில் தங்கி பணியாற்றத் தொடங்கினோம்.

இம்மக்களைப் பற்றி நன்கு புரிந்துகொண்டால் சிறப்பாகப் பணியாற்றலாம் என்று எண்ணி இம்மக்களைப் பற்றிய தகவல்களைச் சேகரிக்க ஆரம்பித்தேன். இம்மக்களிடம் நெருக்கமான உறவை வளர்த்துக் கொண்டேன். தனித்தனியாகவும், குடும்பமாகவும், குழுவாகவும் இவர்களுடன் நான் உரையாடினேன். இவர்கள் கூறிய தகவல்களையும், நான் உற்று நோக்கியவைகளையும் உடனுக்குடன் குறித்துக் கொண்டேன். சிறப்பாகப் பணி புரிவதற்கு உதவும் என்ற நோக்கில்தான் தகவல்களைச் சேகரித்தேன். எனவே எந்த ஊரில், யார் இந்தத் தகவல்களைச் சொன்னது என்று குறிக்கவில்லை. தகவல் கொடுத்தவரின் மொழிநடையையும் பெரிதாக எண்ணாமல் தகவலில் கவனம் செலுத்தினேன்.

கதைகளைச் சிலர் தெலுங்கில் பாடலாகப் பாடினர். அவைகளைப் பதிவு செய்து கொண்டேன். நண்பர்கள் அதைத் தமிழில் வசன நடையில் மொழிபெயர்ப்புச் செய்து கொடுத்தனர்.

உறவுகள் இன்னும் ஆழப்பட அருந்ததியர்களின் விழாக்கள், கொண்டாட்டங்கள், வழிபாடுகள், வாழ்க்கைச் சடங்குகள் முதலியவைகளிலும் கலந்து கொண்டேன். இவைகளை இவர்களின் அனுமதியுடனும், நண்பர்களின் ஒத்துழைப்புடனும் ஒளிப்பதிவு செய்து கொண்டேன். இவைகளை உற்று நோக்கியபோது நான் கவனிக்கத் தவறிய பல விவரங்கள் இருந்தன. அவைகளையும் குறித்துக் கொண்டேன். இவ்வாறு சேகரித்த தகவல்களால் பல டைரிகள் நிரம்பின.

பல கருத்தரங்குகளை இம்மக்களுக்கு ஏற்பாடு செய்தேன். சில சமயங்களில் நான் சேகரித்த தகவல்களில் சில பகுதிகளைத் தொகுத்து இவர்களுக்கு வழங்கினேன். இவைகளைக் கேட்ட இம்மக்கள் தங்களைப் பற்றி இவ்வளவு தகவல்கள் இருக்கின்றனவா என்று வியந்தனர்.

2 ✦ அருந்ததியர்: வாழும் வரலாறு

இவைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டால் தங்களுக்கு மிகவும் பயன்படும் என்றனர். எனவே சேகரித்த தகவல்களைத் தொகுத்து எழுத எண்ணினேன்.

எப்படி எழுதுவது என்று பல நாட்கள் எண்ணினேன். நாவல் எழுதிப் பழக்கப்பட்ட நான் நாவலாக இதை எழுதினால் மிகச் சிறந்த படைப்பாக உருவாகும் என்ற எண்ணம் எழுந்தது. இதுவரை அருந்ததியர்களைப் பற்றி பிறகு (பூமணி - 1979), கழிசடை (அறிவழகன் - 1992), கூட மாதாரி (பெருமாள் முருகன்) ஆகிய நாவல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஆனால் மானிட இயல் அடிப்படையில் எப்புத்தகமும் எழுதப்படவில்லை. எனவே நாவல் எழுத வேண்டும் என்ற ஆவலை அடக்கிக் கொண்டு மானிட இயல் முறைப்படி எழுதலாம் என்று எண்ணி எழுத ஆரம்பித்தேன்.

எழுதும்போது சில சந்தேகங்கள் எழுந்தன. இம்மக்களிடமே சென்று சந்தேகங்களைத் தெளிவுபடுத்தி எழுதினேன். சில தகவல்களுக்கு வலு சேர்க்கும் விதத்தில் சில புத்தகங்களைப் படித்து தெளிவடைந்து கொண்டேன்.

சில தகவல்களுக்கு விளக்கம் தேவைப்பட்டது. இம்மக்கள் இதை எப்படிப் புரிந்து கொள்கிறார்கள் என்று அறிய இவர்களிடமே விளக்கம் கேட்டேன். பெரும்பாலும் படித்த இளைஞர், இளம் பெண்களிடம்தான் விளக்கம் கேட்டேன். அந்த விளக்கங்களையும் பதிவு செய்து கொண்டேன்.

இவ்வாறு ஆறு ஆண்டுகள் பணிபுரிந்தபின் இப்புத்தகத்தை எழுதினேன். எழுதிய பிரதியை அருந்ததியர்கள் சிலரிடம் கொடுத்து அவர்களது கருத்தைக் கேட்டேன். அவர்கள் கொடுத்த கருத்துகளின் அடிப்படையில் பிரதியில் திருத்தம் செய்தேன். அதுதான் இந்தப் புத்தகம்.

2. புத்தகத்தின் வரையறை

‘அருந்ததியர்: வாழும் வரலாறு’ என்ற இந்தப் புத்தகத்திற்கு சில வரையறைகள் உண்டு. அவைகளை இவ்வாறு தொகுக்கலாம்.

- ▷ எழுத வேண்டும் என்ற நோக்கில் தகவல்களைச் சேகரிக்காததால் தகவல் கொடுத்தவர்களின் பெயர்கள், ஊர்கள் முதலியவற்றைப் பதிவு செய்யவில்லை. யாரிடம் இத்தகவல்களைப் பெற்றேன் என்று நினைத்துப் பார்த்து எழுதுவது முடியாமல் போய்விட்டது.
- ▷ தகவல்களைச் சேகரித்தபோது தகவலுக்குத்தான் முக்கியத்துவம் கொடுத்தேனே தவிர மொழிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. எனவே தகவல் கொடுத்தவரின் மொழிநடையைப் பதிவு செய்ய வில்லை. இங்கே பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பது எனது மொழிநடையே.
- ▷ அனைத்து மக்களுக்கும் என்று இப்புத்தகம் எழுதப்படவில்லை. அருந்ததியர்களுக்காகத்தான் எழுதப்பட்டது. ஓரளவு எழுதப்படிக்கத்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

தெரிந்த அருந்ததியர்கள் புரிந்துகொள்ளும் விதத்தில் எளிய நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும் மற்றவர்களும் அருந்ததியர்களைப் புரிந்து கொள்ள இப்புத்தகம் பயன்படும்.

- இதிலுள்ள நிகழ்வுகள், கதைகள் முதலியவற்றை அருந்ததியர்களில் சிலர் எப்படிப் பார்க்கின்றனர் என்பதன் விளக்கமாக இதன் ஆய்வுப் பகுதி அமைந்தாலும் இது முழுமைபெற்ற ஆய்வு என்று சொல்ல முடியாது. அறிவுப்பூர்வமான ஆழமான ஆய்வுகள் செய்வதற்கு இதில் இடமுண்டு. அருந்ததியர்களே மாறுபட்ட கருத்துகளைக் கூற இடமுண்டு.
- இப்புத்தகத்தை அருந்ததியர் ஒருவரே எழுதியிருந்தால் சிறப்பாக இருந்திருக்கும் என்பது என் கருத்து. இருப்பினும் சூழ்நிலை காரணமாக நான் எழுதியுள்ளேன். மனிதநேய அடிப்படையில் உருவான மானிட இயல் புத்தகம் இது. எனது எண்ணங்கள் இதில் வெளிப்பட்டுவிடக் கூடாது என்று மிகக் கவனமாக எழுதினால்கூட என்னையும் அறியாமல் எனது கருத்துகள் இதில் இடம்பெற வாய்ப்புண்டு. எனவே நான் எவ்வாறு அருந்ததியர்களைப் பார்க்கிறேன் என்பதன் வெளிப்பாடுதான் இப்புத்தகம் என்று கூறலாம்.
- விருதுநகர் மாவட்ட அருந்ததியர்களைப்பற்றி இந்த நூல் எழுதப் பட்டிருந்தாலும் விருதுநகர் மாவட்டம் முழுவதிலும் சம அளவில் தகவல்களைச் சேகரித்தேன் என்று சொல்லமுடியாது. நான் தங்கி பணியாற்றிய வெம்பக்கோட்டை ஒன்றியத்திலிருந்து மிக அதிக அளவிலும், அதைச் சுற்றியுள்ள சிவகாசி, சாத்தூர், திருவில்லிப்புத்தூர், இராஜபாளையம், வத்திராயிருப்பு ஆகிய ஒன்றியங்களிலிருந்து அதிக அளவிலும் தகவல்களைச் சேகரித்தேன். மற்ற ஒன்றியங்களுக்கு இந்த அளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை.
- ஒரே கருத்தை வலியுறுத்தும் பல தகவல்களில் ஒரு தகவலை மட்டுமே சேகரித்த தகவல்களிலிருந்து எழுதியுள்ளேன்.
- சில தகவல்கள் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. அப்படிப்பட்ட தகவல்கள் பல கருத்துகளை உள்ளடக்கியதாக இருப்பதால் கருத்துவாரியாகப் பிரித்து எழுதும் போது கருத்தை விளக்க அத்தகவல்கள் பயன்பட்டிருக்கின்றன.
- வார்த்தைகளுக்கு விளக்கம் கொடுக்கும் உக்தி இங்கு கடைப்பிடிக்க வில்லை. மக்கள் சாதாரணமாக எந்த அர்த்தத்தில் வார்த்தைகளை உபயோகிக்கிறார்களோ அந்த அர்த்தத்தில் எழுதப்பட்டுள்ளது. மக்கள் வழக்கத்தில் இல்லாத வார்த்தைகளுக்கு மட்டும் விளக்கம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

3. மாவட்ட அறிமுகம்

தமிழகத்திலுள்ள 30 மாவட்டங்களில் விருதுநகர் மாவட்டமும் ஒன்று. தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

4 ♦ அருந்ததியர்: வாழும் வரலாறு

இந்த மாவட்டமானது இராமநாதபுரம் மாவட்டத்திலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு, காமராஜர் மாவட்டம் என்ற பெயரில் விருதுநகரைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு 14.03.1985 அன்று உதயமானது.

ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் ஓர் அரசுப்போக்குவரத்துக் கழகம் இருக்க வேண்டும் என்ற தமிழக அரசின் கொள்கையின்படி 1997-இல் இம்மாவட்டத்திற்கு 'வீரன் சுந்தரலிங்கம்' பெயரில் ஒரு போக்குவரத்துக் கழகம் உருவாக்கப்பட்டது. வீர பாண்டிய கட்டபொம்மன் படையில் இருந்த வீரன் சுந்தரலிங்கம், ஆங்கிலேயர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டு வீரமரணம் அடைந்தவர். இவர் தேவேந்திர குல வேளாளர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர். இந்த இனம் தாழ்த்தப்பட்ட இனமாகக் கருதப்படுகிறது.

'தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தைச் சார்ந்த ஒருவரின் பெயரை அரசுப் பேருந்துகளுக்குச் சூட்டலாமா? அப்பெயர் கொண்ட பேருந்துகளில் எப்படி ஏறுவது? பெயர் அச்சிடப்பட்ட பயணச் சீட்டை எப்படி எங்கள் பைகளில் வைப்பது? அப்பேருந்துகள் எப்படி எங்கள் ஊருக்குள், தெருவுக்குள் நுழைவது?' என்று ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியினர் இம் மாவட்டத்தில் போராடினர். எனவே இம்மாவட்டத்தில் மிகப் பெரிய சாதிக் கலவரம் மூண்டது. இக்கலவரம் தென் மாவட்டங்கள் முழுவதிற்கும் பரவியது. பல பேருந்துகள் தீயிட்டுக் கொழுத்தப்பட்டன. ஐம்பதுக்கும் அதிகமான பேர் கொல்லப்பட்டனர். ஆயிரக்கணக்கான வீடுகள் தரை மட்டமாயின. பசுமையாக இருந்த வயல்கள் அழிக்கப்பட்டன.

இதனால் ஒரு முக்கியமான முடிவை அரசு எடுத்தது. அதன்படி மாவட்டங்களுக்கும், போக்குவரத்துக் கழகங்களுக்கும் சூட்டப்பட்ட தலைவர்களின் பெயர்கள் நீக்கப்பட்டன. மாவட்டத்தின் தலைநகர் பெயரிலேயே மாவட்டம் அழைக்கப்பட்டது. எனவே காமராஜர் மாவட்டமானது 1997 ஆம் ஆண்டிலிருந்து விருதுநகர் மாவட்டம் என அழைக்கப்பட்டது.

இம்மாவட்டமானது 4283 ச.கி.மீ. பரப்புவையது. தமிழகத்தின் மொத்த நிலப்பரப்பில் 3.29% நிலப்பரப்புவையது விருதுநகர் மாவட்டம்.

இம்மாவட்டமானது மேற்கே கேரளத்தையும் - தேனி மாவட்டத்தையும், வடக்கே மதுரை மாவட்டத்தையும், வட கிழக்கே சிவகங்கை மாவட்டத்தையும், கிழக்கே இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தையும், தெற்கே தூத்துக்குடி - திருநெல்வேலி மாவட்டங்களையும் எல்லைகளாகக் கொண்டுள்ளது. மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை இம்மாவட்டத்தின் மேற்குப் பகுதியில் உள்ளது.

இராஜபாளையம், விருதுநகர், அருப்புக்கோட்டை, திருவில்லிப்பத்தூர், சாத்தூர், திருச்சுழி, சிவகாசி, காரியாபட்டி என இம்மாவட்டம் எட்டு வட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

இம்மாவட்டத்தில் 11 ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் உள்ளன. 1. விருதுநகர், 2. இராஜபாளையம், 3. திருவில்லிப்புத்தூர், 4. வத்திராயிருப்பு, 5. சிவகாசி, 6. சாத்தூர், 7. நரிக்குடி, 8. திருச்சுழி, 9. வெம்பக்கோட்டை, 10. அருப்புக்கோட்டை, 11. காரியாபட்டி.

விருதுநகர், இராஜபாளையம், திருவில்லிப்புத்தூர், சிவகாசி, சாத்தூர், அருப்புக்கோட்டை ஆகிய 6 நகராட்சிகளும் (இந்த 6 ஊர்களின் பெயரில் 6 சட்டசபைத் தொகுதிகளும், சிவகாசி பாராளுமன்றத் தொகுதியும் உள்ளன) திருத்தங்கல், வத்திராயிருப்பு, சேத்தூர், மம்சாபுரம், சுந்தரபாண்டியம், காரியாபட்டி, செட்டியார்பட்டி, வபுதுப்பட்டி, கொடிக்குளம், மல்லாங்கிணறு ஆகிய பத்துப் பேரூராட்சிகளும், 450 ஊராட்சிகளும், 600 வருவாய் கிராமங்களும் இம்மாவட்டத்தில் உள்ளன.

இம்மாவட்டம் அதிக வெப்பமான பகுதியாகவும், வறட்சியான பகுதியாகவும் உள்ளது. வடகிழக்குப் பருவக் காற்று மூலம் பெரும்பாலான மழை இம்மாவட்டத்திற்குக் கிடைக்கிறது. ஆண்டின் சராசரி மழை அளவு 785 மி.மீ. ஆகும்.

ஆண்டு முழுவதும் நீரோடும் ஆறு என்று எதுவும் கிடையாது. மழைக் காலங்களில் சிறுசிறு ஓடைகளாகத் தோன்றி, ஆறாக உருவெடுத்து மாவட்டத்தின் பல குளங்களை நிரப்பி விவசாயத்திற்கு உதவுகின்ற சில ஆறுகள் உள்ளன.

அர்ச்சனா ஆறு வத்திராயிருப்புப் பகுதியில் மலையடிவாரத்தில் தோன்றி மாவட்டத்தின் சில பகுதிகளில் குளங்களை நிரப்புகிறது. வைப்பாறு திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் வாசுதேவநல்லூர் அருகே மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் தோன்றி வெம்பக்கோட்டை, சாத்தூர் வழியாகச் செல்கிறது. குண்டாறு, கிருதுமால் ஆறு போன்ற சிற்றாறுகளும் இம்மாவட்டத்தில் உள்ளன.

வத்திராயிருப்புக்கு அருகில் பிளவக்கல் அணை இருக்கிறது. மிகப் பெரிய மலை இயற்கையிலேயே அழகிய இரு கூறுகளாகப் பிளவுபட்டு இருப்பதால் 'பிளவக்கல்' என்று பெயரிட்டு இப்பகுதி மக்கள் அன்புடன் அழைக்கின்றனர். இங்கே பெரியார் அணை, கோவிலார் அணை என்று இரு அணைகள் கட்டப்பட்டுள்ளன. இந்த இரண்டு அணைகளிலிருந்தும் தண்ணீர் ஒரே வாய்க்கால் வழியாக நிலங்களுக்குப் பாய்கிறது.

வெம்பக்கோட்டையில் வைப்பாற்றில் ஓர் அணை கட்டப்பட்டுள்ளது. கொல்வார்பட்டி, ஆணைக்குட்டம், குல்லூர் சந்தை போன்ற இடங்களிலும் சிறு அணைகள் உள்ளன.

மாவட்டத்தில் சிறியதும் பெரியதுமாக 997 குளங்கள் உள்ளன.

திருவில்லிப்புத்தூர், சாத்தூர், அருப்புக்கோட்டை, வெம்பக்கோட்டை பகுதிகளில் கரிசல் மண் அதிகம். இங்குப் பருத்தி, மிளகாய், கம்பு, சோளம் போன்றவை பயிரிடப்படுகின்றன. செம்மண்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

6 ✦ அருந்ததியர்: வாழும் வரலாறு

அதிகம் உள்ள பகுதிகளில் நிலக்கடலை, எள், வெங்காயம் பயிரிடப்படுகின்றன. நீர்வளம் அதிகம் உள்ள வத்திராயிருப்பு, இராஜபாளையம் பகுதிகளில் நெல், கரும்பு ஆகியவை நல்ல மகசூல் கொடுக்கின்றன.

இம்மாவட்டத்தில் 40% விவசாயம் குளத்துப் பாசனம் மற்றும் மழையை நம்பியும், 60% விவசாயம் கிணற்றுப் பாசனம் மூலமும் நடைபெறுகிறது.

இம்மாவட்டத்தில் 1991 ஆம் வருடக் கணக்கெடுப்பின்படி 15, 65, 037 பேர் வாழ்கிறார்கள். தமிழகத்தின் மொத்த மக்கள் தொகையில் 2. 86% ஆகும். இங்கு 2, 88, 901 தலித் மக்கள் வாழ்கிறார்கள்.

தமிழகத்தில் படித்தவர்கள் 62. 66%. விருதுநகர் மாவட்டத்தில் படித்தவர்கள் 62.91%. தமிழகத்தில் படித்த தலித் மக்கள் 19.18%. விருதுநகர் மாவட்டத்தில் படித்த தலித் மக்கள் 18.46%.

விருதுநகர் மாவட்டத்தில் 15 தொழிற்பயிற்சி நிறுவனங்களும், 8 பாலிடெக்னிக் நிறுவனங்களும், 11 அறிவியல் கலைக் கல்லூரிகளும், 4 பொறியியல் கல்லூரிகளும், 4 ஆசிரியப் பயிற்சிப் பள்ளிகளும், 74 உயர்நிலைப் பள்ளிகளும், 161 நடுநிலைப் பள்ளிகளும், 1091 தொடக்கப் பள்ளிகளும் உள்ளன.

தீப்பெட்டி உற்பத்தியில் இந்தியாவில் முதலிடம் வகிப்பது விருதுநகர் மாவட்டமாகும். நாட்டில் உற்பத்தியாகும் தீப்பெட்டிகளில் 70% சிவகாசிப் பகுதியில் உற்பத்தியாகிறது. அதே போல 90% பட்டாசுளும் சிவகாசிப் பகுதியில் தயாரிக்கப்படுகின்றன. சிவகாசிப் பகுதியில் 458 பட்டாசுத் தொழிற்சாலைகளும், 3989 தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைகளும் உள்ளன. பல்லாயிரக்கணக்கான பெண்களும், சிறுவர், சிறுமியர்களும் இங்கு வேலை செய்கின்றனர். சிவகாசி அச்சுத் துறையிலும் தனியிடம் பெற்றுள்ளது. 373 அச்சுக்கங்கள் இங்கு உள்ளன. கண்ணைக் கவரும் நாட்டகாட்டிகள், வியாபார வேபிள்கள், சவரொட்டிகள், இறை உருவங்கள், வாழ்த்து அட்டைகள், புத்தகங்கள் என்று பல தளங்களில் அச்சுத்துறை கால் பதித்துள்ளது.

இராஜபாளையம் பகுதியில் அதிக எண்ணிக்கையில் நூற்பாலைகள் உள்ளன. மருத்துவமனைகளுக்குப் பயன்படும் பேண்டேஜ் துணி பெருமளவில் இங்கு உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. இப்பகுதி மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையின் அடிவாரத்தில் இருப்பதால் இங்கு நிலவும் இயற்கைச் சூழ்நிலை இந்த ஆலைகள் இயங்குவதற்கு ஏற்றதாக இருக்கிறது. மேலும் இராஜபாளையம், திருவில்லிப்புத்தூர், அருப்புக்கோட்டைப் பகுதியில் கைத்தறியையும், விசைத் தறியையும் அதிக அளவில் மக்கள் பயன்படுத்துகின்றனர்.

சிமெண்டு உற்பத்திக்குப் பயன்படும் சுண்ணாம்புக்கல் பெருமளவில் இம்மாவட்டத்தில் கிடைக்கிறது. ஆலங்குளத்தில் தமிழ்நாடு சிமெண்ட் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

தொழிற்சாலையும் (அரசு சிமெண்ட்), துலுக்கப்பட்டியில் மெட்றாஸ் சிமெண்ட் தொழிற்சாலையும் (ராம்கோ) உள்ளன.

டி.வி.எஸ். நிறுவனம் காரியாபட்டி பகுதியில் உதிரிப் பாகங்கள் உற்பத்தி செய்யும் தொழிற்சாலைகளை நடத்துகிறது.

எண்ணெய் வித்துகளின் வர்த்தக மையமாக விருதுநகர் திகழ்கிறது. தமிழகத்தில் எண்ணெய் வித்துகள், எண்ணெய் ஆகியவற்றின் விலையை நிர்ணயிக்கும் இடமாக விருதுநகர் இருக்கிறது.

சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கோயில்களும், திருத்தலங்களும் இம்மாவட்டத்தில் அதிக எண்ணிக்கையில் உள்ளன.

பெரியாழ்வாரும், ஆண்டாளும் பிறந்து வாழ்ந்த ஊர் திருவில்லிப்புத்தூர். இங்கு திருப்பாவை பாடிய ஆண்டாளருக்குக் கோயில் உள்ளது. இந்த ஆண்டாள் கோயில் கோபுரத்தின் உயரம் 197 அடியாகும். தென்னிந்தியாவின் மிக உயர்ந்த கோபுரம் இது. தமிழக அரசின் அரசுச் சின்னமாக இந்தக் கோயில் கோபுரம்தான் உள்ளது. இங்கு 75 அடி உயரம் கொண்ட மிகப் பெரிய தேர் உள்ளது. ஆண்டுதோறும் இத்தேர் திருவில்லிப்புத்தூர் வீதிகளில் வலம் வருகிறது.

திருவில்லிப்புத்தூரிலிருந்து நான்கு கி.மீ. தொலைவில் திருவண்ணாமலை இருக்கிறது. இங்கு மலைமீது வெங்கடாசலபதி கோயில் உள்ளது. புரட்டாசி சனிக்கிழமைகளில் பெரும் எண்ணிக்கையில் மக்கள் இத்தலத்திற்கு வருகின்றனர்.

வத்திராயிருப்புக்கு அருகில், மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் உள்ள சதுரகிரி மலையில் மகாலிங்கம் கோயில் உள்ளது. இப்பகுதியில் வாழும் மக்களுக்கு இது புண்ணியத் தலமாக விளங்குகிறது.

திருச்சுழியில் பூமிநாத ஈஸ்வரர் கோயில் உள்ளது. கலையம்சம் நிறைந்த கோயில் இது. இராஜபாளையம் அருகில் அய்யனார் கோயில் உள்ளது.

பல அம்மன் திருத்தலங்களும் இம்மாவட்டத்தில் உள்ளன. சாத்தூர் பக்கத்தில் இருக்கன்குடியில் மாரியம்மன் திருத்தலம் உண்டு. மிகவும் புகழ் பெற்ற இத்திருத்தலத்திற்கு ஆண்டு முழுவதும் பக்தர்கள் வருகின்றனர்.

கிறிஸ்தவர்களுக்கு வ. புதுப்பட்டி அருகில் உள்ள சிறுமலை என்ற இடத்தில் அமலோற்பவ மாதா கோயில் உள்ளது. மாவட்டத்தின் அனைத்துப் பகுதிகளிலிருந்தும் கிறிஸ்தவர்கள் மே மாதம் இங்கு கூடி அன்ணையை வழிபடுகின்றனர். சாத்தூர் பக்கத்தில் உள்ள நென்மேனி என்ற இடத்தில் புனித இஞ்ஞாசியார் திருத்தலம் இருக்கிறது.

இந்த மாவட்டத்தில் ச.கி.மீட்டருக்கு 368 பேர் என்ற எண்ணிக்கையில் பல்வேறு இனத்து மக்கள் வாழ்கின்றனர். அதிக எண்ணிக்கையில் வாழும் சில இனத்தவர்களில் செட்டியார், மறவர், கள்ளர், இராஜூக்கள், செளராஷ்டிரர், அகம்படியர், நாடார், நாயுடு, ரெட்டியார், கம்பளத்தார், அருந்ததியர், தேவேந்திரகுல வேளாளர், பறையர், தேவாங்கர்

8 ♦ அருந்ததியர்: வாழும் வரலாறு

முதலியவர்களைக் குறிப்பிடலாம். இதில் அருந்ததியர்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதே இப்புத்தகத்தின் நோக்கம்.

4. அருந்ததியர் அறிமுகம்

அருந்ததியர்களின் எழுதப்பட்ட வரலாற்றைத் தேடியபோது, இவர்களது வரலாறானது இம்மாவட்டத்தில் தெலுங்கு, கன்னடம் பேசும் மற்ற இனத்து மக்களின் வரலாற்றுடன் கலந்திருப்பதை அறிய முடிந்தது. எழுதப்பட்ட அந்த வரலாற்றிலிருந்து அருந்ததியர்களின் வரலாற்றை மிகச் சுருக்கமாகக் காண்போம்.

அ. தெலுங்கு பேசும் அருந்ததியர் வருகை

காகதீயப் பேரரசுக் காலத்தில் முதன் முதலாக தெலுங்கு பேசுபவர்கள் தமிழகம் வந்திருக்கலாம் என்று தெரிகிறது. பிற்காலச் சோழர்களுக்கும் சாளுக்கியர்களுக்கும் அடியில் சிற்றரசர்களாய் இருந்தவர்களால் ஏற்பட்ட தே காகதீயப் பேரரசாகும். 12ஆம் நூற்றாண்டில் சோழர்களும், சாளுக்கியர்களும் மறைந்ததும் காகதீயப் பேரரசு தோன்றியது. இந்தப் பேரரசில் உள்ள முக்கியமான மன்னன் பிரதாப ருத்திரன் (1295 - 1322) என்பவர். இவர் வாராங்கல்லைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தார். 14ஆம் நூற்றாண்டில் இவர் திருச்சிராப்பள்ளி வரை வந்து தமிழகப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றினார். இவர், நாட்டின் அரசியல் முறையில் சீர் திருத்தம் செய்தார். பத்மநாயக்கர் இனத்திலிருந்து நாயக்கர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, காகதீய நாட்டை 77 பகுதிகளாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் ஒரு பத்மநாயக்கரைத் தலைவராக நியமித்து சிறப்புடன் ஆட்சி புரிந்தார். இக்காலத்தில் தெலுங்கர்கள் தமிழகத்தில் குடியேறியிருக்கலாம்.

கிருஷ்ண தேவராயர் (1509 - 1529) விஜய நகரப் பேரரசராக அரியணை ஏறிய சமயத்தில் தமிழகப் பகுதியில் உள்நாட்டுக் குழப்பம் நடந்தது. கிருஷ்ண தேவராயர் குழப்பத்தை அடக்கினார். தனது ஆதிக்கத்தைத் தமிழகத்தில் நிலைநாட்ட நரச நாயக்கரைச் சோழ நாட்டிற்கும், நாகம நாயக்கரைப் பாண்டிய நாட்டிற்கும் மண்டலேஸ்வரர்களாக நியமித்து நாடுகளை மேற்பார்த்து வரும்படி செய்தார்.

நாகமநாயக்கர் மதுரையை நோக்கி தனது விஜய நகரப் படைகளுடன் வந்தபோது விஜயநகரத்தைச் சேர்ந்த காம்பிலி என்ற பகுதியிலிருந்து புறப்பட்ட ஒரு கூட்டம் இப்படைகளுடன் வந்தது. விஜயநகரப் படைகளுக்கு வேண்டிய உணவு, உடை, பால், வெண்ணெய், பாதரசைகள் முதலியவைகளை இக்கூட்டம் தயாரித்துக் கொடுத்தது. இக்கூட்டம் தான் கம்பளத்தார் கூட்டமாகும். தொழில் காரணமாக அவர்கள் தமிழகத்தில் தங்கிய காலத்தில் ஒன்பது கம்பளத்தார் என அழைக்கப்பட்டனர். இந்த ஒன்பது கம்பளத்தில் அருந்ததியர்களும் அடங்குவர். இவர்கள் இப் பகுதியில் வந்து தங்கியிருக்கலாம்.

நாகம நாயக்கர் கிருஷ்ண தேவராயருக்குப் பணிந்து நடக்கவில்லை. எனவே விசுவநாத நாயக்கர் தலைமையில் ஒரு பெரும் படையைக் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

கிருஷ்ண தேவராயர் அனுப்பினார். விசுவநாதநாயக்கர் நாகமநாயக்கரின் மகனாவார். இவர் நாகமநாயக்கரைப் போரில் வென்று மதுரையை ஆட்சி செய்ய ஆரம்பித்தார். இவர் 1529 முதல் 1564 வரை ஆட்சி புரிந்தார். இவரது படையில் முக்கிய பொறுப்பில் இருந்தவர் தளவாய் அரியநாதர். இவரின் துணை கொண்டு நாட்டை 72 பாளையங்களாகப் பிரித்து ஆட்சி புரிந்தார். இக்காலகட்டத்தில் பெரும் எண்ணிக்கையில் தெலுங்கர்கள் இப்பகுதியில் வந்து குடியேறினர். இவர்களுடன் அருந்ததியர்களும் வந்திருக்கலாம். நாயக்க மன்னர்கள் கோயில் கட்டும்போதும், அணைகள், பாலங்கள் கட்டும்போதும் நரபலி கொடுத்தனர். அதற்காகத் தாழ்ந்தவர்கள் என்று கருதப்பட்ட சக்கிலியர்களைச் சிறையில் அடைத்து பலி கொடுத்தனர் (முத்தன் பகடை - பொட்டிப்பகடை வரலாற்றில் இத்தகைய நிகழ்ச்சி ஒன்றைக் காணலாம்). உயிருக்குப் பயந்த இவர்கள் நாட்டின் தென் பகுதிக்கு ஓடினார்கள். அப்படி ஓடியவர்கள் விருதுநகர், திருநெல்வேலி மாவட்டங்களில் தங்கினர்.

இடப்பெயர்ச்சிக்கு மற்றொரு காரணமும் உண்டு. அதாவது கம்பளத்தார்களிடம் முகமதியர்கள் பெண் கேட்டனர். முகமதியர்களுக்குப் பெண் கொடுக்க கம்பளத்தார்களுக்கு விருப்பமில்லை. அதே சமயத்தில் பெண் கொடுக்க மாட்டோம் என்று துணிந்து கூறி அவர்களை எதிர்க்கவும் முடியவில்லை. இத்தகைய சூழ்நிலையில் முகமதியர்களுக்குப் பெண் கொடுக்காமல் இரவோடு இரவாகப் புறப்பட்டுத் தமிழகம் வந்தனர். அப்படி வந்தவர்களில் அருந்ததியர்களும் உண்டு என்ற சரித்திரக் குறிப்புக் கிடைக்கிறது.

இவ்வாறு ஆந்திராவின் பல பகுதிகளிலிருந்து, பல காலகட்டங்களில், பல காரணங்களுக்காகத் தெலுங்கர்கள் இப்பகுதிக்கு வந்துள்ளனர் என்பதை அறிகிறோம்.

ஆ. கன்னடம் பேசும் அருந்ததியர் வருகை

இதேபோல கன்னடர்களும் தமிழகம் வந்துள்ளனர். 13ஆம் நூற்றாண்டில் ஹொய்சளப் பேரரசு மைசூரிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளிலும் பரவியிருந்தது. இந்த ஹொய்சளப் பேரரசின் தலைநகராக விளங்கியது துவார சமுத்திரம். இரண்டாம் நரசிம்மன் (1220-1238) பல்லவர்களையும், பாண்டியர்களையும் போரில் வென்றார். இவர் மகன் சோமேஸ்வரன் 1267 வரை பதவியில் இருந்தார். ஸ்ரீ ரங்கத்திற்கு அருகில் உள்ள கண்ணனூர் குப்பம் (சமயபுரம்) வரை இவரது அரசு பரவியிருந்தது. இவர் தனது அரசை இரண்டாகப் பிரித்து இராமநாதன் (1254-1295) என்ற இளைய மகனுக்குத் தமிழகத்தைக் கொடுத்தார். கண்ணனூர் குப்பத்திலிருந்து இராமநாதன் தமிழகத்தை ஆண்டார். இவரது காலத்தில் கன்னடம் பேசும் மற்றவர்களுடன் அருந்ததியர்களும் தமிழகம் வந்தனர்.

பின்னர் முகமதியர்கள் தமிழகத்தின் மீது படையெடுத்தனர். தமிழகத்தைக் கைப்பற்றி ஆட்சி செய்தனர். மைசூரை ஆண்ட ஹைதர் அலி, திப்புசல்தான் போன்றோர் புரலுக்காடுவரை படையெடுத்து

10 ✦ அருந்ததியர்: வாழும் வரலாறு

வந்துள்ளனர். அப்படி வந்தபோது தம்முடன் படைவீரர்களாகவும், குதிரைக்கு வேண்டிய தோல் பொருட்கள், படைவீரர்களுக்கு வேண்டிய தோலாடைகள் செய்யவும் மன்னனுடன் கன்னடம் பேசும் அருந்ததியர்கள் அழைத்து வரப்பட்டனர். இந்த முகமதிய மன்னர்களின் ஆட்சி விருதுநகர் மாவட்டம் வரை பரவியிருந்தது. இக்காலத்தில் கன்னடம் பேசும் அருந்ததியர்கள் விருதுநகர் மாவட்டத்திற்கு வந்திருக்கலாம்.

இவ்வாறு தெலுங்கு, கன்னடம் பேசும் அருந்ததியர்கள் இம் மாவட்டத்திற்கு வந்து குடியேறினர்.

இ. தமிழ் பேசும் அருந்ததியர்

ஆந்திராவிலிருந்தும், கர்நாடகத்திலிருந்தும் அருந்ததியர்கள் வந்தனர் என்பதை எழில். இளங்கோவன் என்பவர் மறுக்கிறார். அருந்ததியர்கள் தமிழர்களே என்று அவர் கூறியும், எழுதியும் வருகிறார். அவரது கருத்தின் சுருக்கத்தை இங்கு நாம் பார்ப்போம்.

தமிழகத்தில் சேர, சோழ, பாண்டியர்களைத் தவிர பல குறுநில மன்னர்களும் ஆட்சி செய்தனர். இவர்களில் வேளிர் பிரிவினர் உண்டு. இந்த வேளிர் பிரிவினருள் 'அதியர்' என்ற பிரிவினரும் உண்டு. இவர்கள் தகடூர் பகுதியை (இன்றைய தர்மபுரி) ஆட்சி செய்தனர். இப்பகுதி 'வடுகு நாடு' என்று அழைக்கப்பட்டது.

இந்த அதியர் வழிவந்தவர்கள்தான் அருந்ததியர்கள். அதியர் என்ற பெயர்தான் மருவி அருந்ததியர் என்ற பெயரானது.

அதியர் குலத்தின் சிறந்த மன்னனை மா + அதியர் = மாதியர் என அழைத்தனர். மாதியர் என்பது அருந்ததியருக்கு கொடுக்கப்பட்ட மற்றொரு பெயராகும்.

அதியமான் என்பவர் அதியர் குலத்தின் மிகச் சிறந்த மன்னராகத் திகழ்ந்தவர். இவர் கடை ஏழு வள்ளல்களில் ஒருவர் என்பது நமக்குத் தெரியும். இவரது மகன் பொகுட்டு எழினி என்பவர்.

வடுகுநாடு என்பது இப்போது தமிழ்நாட்டில் இருக்கும் தர்மபுரி பகுதி, ஆந்திராவின் ஒரு பகுதி மற்றும் கர்நாடகத்தின் ஒரு பகுதி ஆகிய மூன்று பகுதிகளும் இணைந்ததாக இருந்தது. வடுகு நாடு தனித் தனிப் பகுதிகளாகப் பிரிந்து ஒரு பகுதி தமிழ்நாட்டோடும், ஒரு பகுதி ஆந்திரா வோடும், ஒரு பகுதி கர்நாடகத்தோடும் இணைந்தது. ஆந்திராவோடும், கர்நாடகத்தோடும் இணைந்த பகுதியில் வாழ்ந்த அருந்ததியர்கள் அங்கு தாய்மொழியாக இருந்த தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மொழிகளைக் கற்றனர். பிறகு இவர்கள் பல சூழ்நிலைகளின் காரணமாகப் பல கால கட்டங்களில் தமிழகம் வந்தனர்.

இவர்கள்தான் இன்று தமிழகத்தில் கன்னடம் பேசும் அருந்ததியர்களாகவும், தெலுங்கு பேசும் அருந்ததியர்களாகவும் வாழ்கின்றனர்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

2

வாய்மொழி வரலாறும் மரபும்

விருதுநகர் மாவட்டத்தில் 200 சதவீதம் மக்கள் தெலுங்கு பேசுகின்றனர். சிலர் கன்னடம் பேசுகின்றனர். இவர்கள் பேசும் இம்மொழி சுத்தமான தெலுங்கு அல்லது கன்னடம் என்று சொல்ல முடியாது. இந்த இரண்டு மொழிகளையுமே தமிழ் கலந்துதான் பேசுகின்றனர். தாங்கள் பேசும் இம்மொழிகளைத்தான் தங்களது தாய் மொழி என்கின்றனர். வீட்டில் குழந்தை பிறந்ததும், பெற்றோர்களும், உறவினர்களும் அக்குழந்தையுடன் தெலுங்கிலோ அல்லது கன்னடத்திலோதான் பேசுகின்றனர். குழந்தை ஆரம்பத்தில் கற்கும் மொழி தெலுங்கு அல்லது கன்னடமே. தமிழ் பேசும் மற்ற சாதியருடன் தொடர்பு கொள்ளும்போதுதான் தமிழைக் கற்க ஆரம்பிக்கின்றனர். இவர்களுக்குத் தெலுங்கோ அல்லது கன்னடமோ பேசத்தான் தெரியுமே தவிர யாருக்கும் இம்மொழியை எழுதவோ அல்லது வாசிக்கவோ தெரியாது.

தெலுங்கு அல்லது கன்னடம் பேசுகிறவர்களாகிய நீங்கள் உங்களை ஏன் அருந்ததியர் என்று அழைத்துக் கொள்கிறீர்கள்? உங்களது இனம் எப்போது எச்சுழ்நிலையில் தோன்றியது? உங்களது தோற்றம் பற்றி உங்களோடு அதிகம் தொடர்புள்ள மற்ற சாதியினர் என்ன கூறுகின்றனர்? உங்களது இனத்தில் முக்கியமானவர்கள் என்று யாரைச் சொல்கிறீர்கள்? என்று அருந்ததியர்களிடம் கேட்டபோது பல முக்கியமான வாய்மொழி வரலாற்றுத் தகவல்கள் நமக்குக் கிடைக்கின்றன.

அருந்ததியர்களின் பெயர் வரலாறு, இன வரலாறு, மற்றவர்கள் பார்வையில் அருந்ததியர் வரலாறு, முக்கிய தலைவர்கள் வரலாறு என்று இவர்கள் கூறும் வரலாற்றுத் தகவல்களைப் பிரித்துப் பார்க்கலாம். இவ் வாய்மொழி வரலாற்றுத் தகவல்களை இப்பகுதியில் பார்ப்போம்.

1. பெயர் வரலாறு

இம்மாவட்டத்திலுள்ள அருந்ததியர்களுக்கு சக்கிலியர், பகடை, தோட்டி, தொம்மன், செம்மான், ஆதி ஆந்திரர், ஆதி கர்நாடகர், மாதாரி என்று பல பெயர்கள் உண்டு. இருப்பினும் சக்கிலியர், பகடை, மாதாரி என்றுதான் பெரும்பாலும் இவர்கள் அழைக்கப்படுகின்றனர். இப்பெயர்களால் தாங்கள் அழைக்கப்படுவதைவிட அருந்ததியர் என்று அழைக்கப்படவே விரும்புகின்றனர். மற்ற பெயர்களெல்லாம் ஆதிக்கச் சாதியினர்

தாங்களுக்குக் கொடுத்த பெயர்கள் என்றும், இப்பெயர்கள் தங்களை இழிவுபடுத்துவதாகவும், எனவே இப்பெயர்களால் தாங்கள் அழைக்கப்பட விரும்பவில்லை என்றும் கூறுகின்றனர்.

முதலாவதாக, தங்களை இழிவுபடுத்துவதாகக் கூறும் பெயர்களின் அர்த்தத்தைப் பார்த்துவிட்டு, அருந்ததியரின் வரலாற்றிற்குச் செல்வோம்.

அ. சக்கிலியர்

சக்கிலி என்ற பெயரை சக்கு + கிலி = சக்கிலி என்று பிரிக்கலாம். 'சக்' என்றால் பயம். அதாவது அடிக்குப் பயந்தவர்கள் சக்கிலியர்கள் என்று பொருள் கூறுகின்றனர்.

இவர்கள் பயந்தவர்கள் என்று நிரூபிக்க சில சரித்திரச் சான்றுகளையும் கூறுகின்றனர். நாயக்க மன்னர்கள் கட்டடம் கட்டியபோது பயந்த இம் மக்களைத்தான் பிடித்து நரபலி கொடுத்துள்ளனர் என்று கூறுகின்றனர். சரித்திர நிகழ்ச்சி உண்மையாக இருந்தாலும் இவர்கள் பயந்தவர்கள், அதனால்தான் நரபலி கொடுக்கப்பட்டார்கள் என்பதை ஏற்க முடியாது. காரணம் இவர்களில் எண்ணற்ற வீரர்கள் இருந்திருக்கின்றனர்.

- ▶ பிறமலைக் கள்ளர்களை ஒடுக்கிய மதுரை வீரன் ஒரு சக்கிலியர்.
- ▶ புலித்தேவனின் படைத் தளபதியாக இருந்து ஒண்டியாகச் சென்று ஆங்கிலப் படைகளை எதிர்த்து அவர்களின் பட்டத்துக் குதிரையையும், பட்டத்து வானையும் அபகரித்து வந்த ஒண்டிவீரன் ஒரு சக்கிலியர்.
- ▶ கட்டப்பொம்மன், ஊமைத்துரை ஆகியவர்களின் படைகளில் இருந்து, ஆங்கிலப் படைகளைக் கொன்று, இறுதியில் நாட்டிற்காகத் தங்களது உயிரையே தியாகம் செய்த முத்தன்பகடை, பொட்டிப் பகடை, கந்தன் பகடை முதலியவர்கள் சக்கிலியர்களே.
- ▶ உயர் சாதியினரது ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து, அவர்கள் வழக்குகளைக் கூடத் தீர்த்து வைத்த சின்னக் குருவன் ஒரு சக்கிலியரே. (இவர்களது சரித்திரத்தை வீரர்கள் வரலாறு என்ற அத்தியாயத்தில் காணலாம்.)

இதே போல எண்ணற்றோர் உள்ளனர். இப்படி வீரம் நிறைந்த இனத்தில் உள்ளவர்களை அடிக்குப் பயந்தவர்கள் என்று சொல்வது ஏற்கத்தக்க தல்ல.

ஸ்சட்குழி (shatkuli) என்ற சமஸ்கிருதப் பெயர்தான் மருவி சக்கிலி என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஸ்சட்குழி என்ற சமஸ்கிருதச் சொல்லுக்கு செத்த மாடு உண்பவர் அல்லது மாமிசம் அதிகம் உண்பவர் என்று பொருள். அருந்ததியர்கள் இன்றைய தினமும் இம்மாவட்டத்தில் பல கிராமங்களில் செத்த மாட்டை உண்கின்றனர். எனவே செத்த மாட்டை உண்பவர் என்ற அர்த்தத்தில் கூறும் இப்பெயரானது ஆதிக்கச் சாதியினர் தங்களை இழிவுபடுத்தக் கூறும் பெயராக அருந்ததியர்கள் கருதுகின்றனர். எனவே இப்பெயரால் தாங்கள் அழைக்கப்படுவதை விரும்பவில்லை.

ஆ. பகடை

பகடை என்பது சூதாட்டத்திற்குப் பயன்படும் பகடைக்காய் என்ற ஒரு விளையாட்டுப் பொருளைக் குறிக்கும். இந்தப் பகடைக்காயை உருட்டித்தான் சூதாடுகின்றனர். சூதாட்டத்தில் வல்லவனான சகுனி, தனது கரங்களில் இருந்த பகடைகளின் மூலம் எவ்வாறு பாண்டவர்களை ஆட்டுவித்தார் என்பதை நாம் அனைவரும் அறிவோம். பகடைக் காய்களுக்குத் தனிப்பட்ட விருப்பு, வெறுப்பு, கோபம், ஆசை, ஏக்கம், மகிழ்ச்சி, துன்பம், வேதனை போன்ற எந்த உணர்வுமீ இருக்காது. உயிரற்ற ஜடம்தானே அது. சூதாட்டம் ஆடுபவர்களின் உணர்வுகள்தான் முக்கியம். அதற்கு ஏற்ற விதத்தில் பகடைக்காய்கள் செயல்பட வேண்டும். அப்படிச் செயல்பட்டால் பாராட்டு கிடைக்கும். இல்லாவிட்டால் மிக மோசமான வசவு, திட்டு கிடைக்கும். பகடைக்காய்கள் தூக்கி வீசப்படும்.

அதே போல வாழ்க்கை என்ற சூதாட்டத்தில் ஆதிக்கச் சாதியினர் ஆட்டுவிக்கும் ஆட்டத்திற்கு ஏற்றபடி ஆடுவதுதான் இந்தப் பகடைகளின் வேலை. சுயமாக இவர்கள் செயல்பட முடியாது. அதனால்தான் இவர்களுக்கு இப்பெயர் வந்தது என்று கூறுவர் (இத்தகைய விளக்கத்தை அருந்ததியர்களே கூறுகின்றனர்). இப்பெயரும் உயர் சாதியினர் இம்மக்களுக்குக் கொடுத்த பெயராக இருக்கிறது.

பகடை என்ற சொல்லுக்கு புத்திக் கூர்மையாக ஏமாற்று என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பகடைக் காயைப் பயன்படுத்தி விளையாடுபவர்கள் புத்திக் கூர்மையாக ஏமாற்றுகிறார்கள் என்று இதற்கு அர்த்தம் கொள்ளலாம்.

இதற்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட கோணத்திலும் பார்த்து அர்த்தம் கொள்ளலாம் என்பது ஒருசில அருந்ததியர்களின் எண்ணம். அதாவது, பகடைக் காய்கள் புத்திக் கூர்மையாகச் செயல்பட்டு ஏமாற்றுகின்றன என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் என்கின்றனர் இவர்கள்.

அருந்ததியர்களின் வாழ்க்கையை எடுத்துக் கொண்டோமானால் ஆதிக்கச் சாதியினரின் கொடுமையிலிருந்து விடுபட அன்றாடம் எவ்வாறு புத்திக்கூர்மையுடன் செயல்படுகின்றனர் என்பதை அறியலாம். இதற்கு எண்ணற்ற உதாரணங்களைக் கொடுக்கலாம்.

ஒரு ஊரில் நாயுடு ஒருவர் அருந்ததியர் ஒருவரைக் கம்பால் அடிக்க வந்தார். உடனே 'ஐயா, நீங்க என்னை அடிக்கிறதில் உங்களுக்கு என்ன பெரும் இருக்கு? நானு உங்க எதிரியா? இல்ல... உங்க எதிரி மாதிரிதான் என்னால் செயல்பட முடியுமா? உங்க உப்ப தின்னு வாழ்வவன் நானு. நீங்க அடிச்சா பேசாம வாங்கிக்கிட்டு போறவன். என்ன எதிரியா நினைச்ச அடிக்காதீங்க. உங்க எதிரிய நீங்க அடிச்சாத்தான் உங்களுக்கு பெரும். என்னால உங்களை திருப்பி அடிக்க முடியுமா? எவனால உங்களைத் திருப்பி அடிக்க முடியுமோ அவன் அடிக்கிறதால்தான் உங்களுக்குப் பெரும். உங்க கால்ல விழும் எங்கள அடிக்கிறதால என்ன வீரம் இருக்கு' என்று கூறி அடியிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டார்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

அதே போல எச்சி இலை அள்ளுவதிலிருந்து தப்பிக்க நினைத்த ஒரு அருந்ததியர், 'ஐயா, எங்களை எலை அள்ளச் சொல்றீங்க. நாங்க மாட்டோம்னா சொல்வோம். கட்டாயம் செய்வோம். ஆனா அதனால் உங்களுக்குக் கெடைக்கும் பயன் கெடைக்காமப் போச்சுன்னா? நீங்கதான் சாமிக்கு ஆடு வெட்டினீங்க... நீங்கதான் விருந்துக்கு உங்க சொந்தக்காரங்கள கூப்புட்டு ஆட்டுக்கறியோட விருந்து போட்டீங்க... விருந்துக்கு கூப்புட்ட நீங்கதான் எச்சி எலைய எடுக்கணும். அப்பத்தான் உங்களுக்கு அதன் பயன் கெடைக்கும். இல்லாட்டி அதன் பயன் எங்களுக்குக் கெடைச்சிறும். எச்சி எல எடுக்காத பாவம் காசிக்குப் போனாலும் தீராதுன்னு சொல்லுவாக. நீங்க எடுக்கிறதுதான் மொறை. உங்களுக்குப் பலன் வேண்டாம்னா நானு எடுக்கறேன்' என்று கூறி எச்சி இலை எடுப்பதிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டார்.

அருந்ததியர்கள் புத்திக் கூர்மையுடன் செயல்பட்டார்கள் என்பதற்கு ஒண்டி வீரன், முத்தன் பகடை, பொட்டிப் பகடை, சுந்தன் பகடை போன்றவர்களின் வரலாறு சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. அதனால்தான் இவர்களுக்குப் பகடை என்ற பெயர் வந்தது என்றும் சிலர் கூறுகின்றனர்.

பகடை என்பதற்குத் தூதுவர் என்றும், பறை அறிவிக்கத் தோல் பொருட்களைப் பதப்படுத்திக் கொடுப்பவர்கள் என்ற பொருளும் உண்டு.

இருப்பினும் இப்பெயரையும் அருந்ததியர்கள் ஏற்பதில்லை. ஆதிக்கச் சாதியினர் ஓர் அர்த்தத்தில் நமக்குக் கொடுத்த பெயரை ஏற்றுக் கொண்டு அதற்கு வேறு அர்த்தம் கொடுப்பது ஆதிக்கச் சாதியினரின் மேலாண்மையை ஏற்றுக் கொண்டதற்குச் சமம் என்ற காரணத்தால் இப்பெயரையும் இவர்கள் நிராகரிக்கின்றனர்.

இ. மாதாரி

ஆந்திராவில் மாதிகா என்று ஓர் இனம் உண்டு. அந்த இனம் தமிழகத்திற்கு வந்தபோது மாதிகா என்ற சொல்லானது மாதாரி, மாதியர் என்று மருவி அழைக்கப்படுவதாகக் கூறுகின்றனர்.

மாதியர் என்ற சொல்லை மா + அதியர் என்று பிரிக்க வேண்டும்; 'மா' என்றால் பெரிய என்று பொருள்; 'அதியர்' என்றால் தலைவன் என்று பொருள்; எனவே மாதியர் என்றால் பெரிய தலைவன், அதாவது மன்னன், அரசன் என்று பொருள் கொள்ளலாம். அதாவது ஒரு காலத்தில் நாங்கள் நாட்டை ஆண்டவர்கள் என்று பொருள் கொள்ளலாம் என்கின்றனர் சிலர். ஆனால் இதற்கான சரித்திரச் சான்றுகளை யாரும் கூறவில்லை. அப்படியே கூறினாலும் அது தமிழ் பேசும் அருந்ததியர்களின் வரலாறாகத்தான் இருக்குமே தவிர தெலுங்கு பேசும் அருந்ததியர்களின் வரலாறாக இருக்காது.

மாதாரி என்றால் கர்வம் நிறைந்தவர், இறுமாப்புக் கொண்டவர் என்றும் கூறலாம். பிற சாதியர்களுடன் இவர்களது உறவைப் பார்க்கும் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

போது இவர்கள் கர்வம் நிறைந்தவர்கள் என்று சொல்ல முடியாது. மற்ற சாதியினரிடம் மிகவும் பணிந்து நடக்கின்றனர்.

ஆனால் இவர்கள் தங்களது சாதியருடன் கொள்ளும் உறவை ஆராய்ந்தால் இந்த கர்வம் என்பது மிகவும் தூக்கலாக இருப்பதைக் காணலாம். ஊர்க் கூட்டங்களில் இவர்கள் ஒவ்வொருவரது செயல்பாடுகளும் வித்தியாசமாக இருக்கும். கூட்டத்திற்குப் பிந்தி வருவர். 'நான் வராமல் எப்படி ஆரம்பிக்கலாம்' என்று விதண்டாவாதம் செய்வர். கூட்ட முடிவை ஏற்க மறுப்பர். ஆனால் ஆதிக்கச் சாதியினர் இதே முடிவைக் கூறினால் உடனே மறு பேச்சில்லாமல் ஏற்பர். இதனால் இவர்களுக்குள் ஏற்படும் சிறு பிரச்சினை கூட தீர்க்க முடியாத பெரிய பிரச்சினையாக மாறியுள்ளது.

இதற்கு எண்ணற்ற உதாரணங்களைக் கொடுக்கலாம். செத்த மாடு தூக்குவதில் யாருக்கு உரிமை என்று ஆலங்குளம், கல்லமநாயக்கன்பட்டி ஆகிய இரண்டு கிராமங்களுக்கிடையே சுமார் 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பிரச்சினை எழுந்தது. இந்த பிரச்சினையால் இன்று வரை இரண்டு கிராமங்களுக்கிடையே நல்ல உறவு இல்லை. முன்னோர்கள் சத்தியம் செய்துள்ளனர். அதற்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டும் என்று இன்று வரை கூறிக்கொண்டு பகைமையுடன் செயல்படுகின்றனர்.

இத்தகைய கர்வம் இம்மக்களைப் பிரிப்பதால் இந்தப் பெயரையும் இவர்கள் ஏற்கவில்லை. இப்பெயரால் தாங்கள் அழைக்கப்படுவதையும் விரும்புவதில்லை.

ஈ. அருந்ததியர்

அருந்ததியர் என்றால் அருந்ததிய சமூக மக்களைக் குறிக்கும். அருந்ததி என்றால் அருந்ததிய சமூகத்தையும், இனத்தையும் குறிக்கும். அருந்ததி என்பது பெண்ணின் பெயர். அப்பெண்ணின் பெயரில் இச்சமூகமானது அருந்ததியர் என்று அழைக்கப்படுகிறது. அருந்ததி என்ற பெண்ணின் வரலாற்றை முதலில் நாம் பார்ப்போம்.

i) அருந்ததி வரலாறு

புராண காலத்தில் கருத்தமர் என்ற ஒரு முனிவர் வாழ்ந்தார். அவரது மகன் தான் நாம் குறிப்பிடும் அருந்ததி.

இக்காலத்தில் வசிஷ்ட முனிவர் என்பவர் வாழ்ந்து வந்தார். இந்த வசிஷ்ட முனிவருக்கு சிறு வயதிலிருந்தே அருந்ததி தொண்டு புரிந்து வந்தாள். பருவம் அடைந்த அருந்ததி கற்புடைய பெண்ணாகத் திகழ்ந்தாள். இவள் வசிஷ்ட முனிவரையே திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்பினாள்.

அருந்ததி கற்புடைய பெண்தானா என்று சோதிக்க விரும்பினார் வசிஷ்டர். சோதனையில் அருந்ததி வெற்றி பெற்று தான் கற்புடைய பெண்தான் என்று நிரூபித்தால் அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்ளலாம் என்று முடிவு செய்தார்.

ஒருநாள் அவரைக் காண்பதற்காக சுமார் 30 முனிவர்கள் வந்தனர். இவர்களை அமரச் சொன்ன வசிஸ்டர் அருந்ததியை அழைத்தார். அவளிடம் ஒரு சிறிய செம்பில் சிறிது பாலைக் கொடுத்து முனிவர்கள் அனைவரும் திருப்தியாகப் பருகும்படி அவர்களுக்கு அப்பாலைப் பகிர்ந்து கொடுக்கச் சொன்னார்.

இந்தச் சிறிதளவு பாலை எப்படி அத்தனை முனிவர்களும் திருப்தியாகக் குடிக்கும்படி பகிர முடியும் என்ற கேள்வியைக்கூட அருந்ததி கேட்கவில்லை. அத்தகைய கேள்வி அருந்ததி மனதில் தோன்றக்கூட இல்லை. இறைவனை வணங்கிய பின் அப்பாலை ஒரு பெரிய அண்டாவில் ஊற்றிக் கொதிக்க வைத்தாள். அவளது தவ வலிமையால் அந்தச் சிறிதளவு பாலானது அண்டாவை நிறைத்தது. முனிவர்களுக்கு வயிறாரக் குடிக்கக் கொடுத்தாள்.

வசிஷ்டர் இதைப் பார்த்து மகிழ்ந்தார். இருந்தாலும் அவருக்கு திருப்தி இல்லை. வேறு ஒரு சோதனை வைக்க எண்ணினார். ஒரு மாங் கொட்டையை அருந்ததியிடம் கொடுத்த அவர், அந்தக் கொட்டையை நட்டு, மரம் வளர்த்து, பழம் உண்டாக்கி அப்பழங்களை முனிவர்களுக்குக் கொடுக்கும்படி கூறினார்.

பக்தியுடன் அந்த மாங்கொட்டையை வாங்கிய அருந்ததி, தோட்டத் திற்குச் சென்று, அதை நட்டுத் தண்ணீர் ஊற்றினாள். பிறகு வீட்டிற்குள் சென்று ஒரு கூடையை எடுத்து வந்தாள். அதற்குள் அந்த கொட்டை வளர்ந்து மரமாகி ஏராளமான கனிகளைச் சுமந்தபடி காட்சியளித்தது. அதைப் பறித்து வந்திருந்த முனிவர்களுக்கு வழங்கினாள் அருந்ததி.

மகிழ்ந்த வசிஷ்டர் அருந்ததி கற்புடைய பெண்தான் என்று முடிவு செய்தார். அவளைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். இவர்கள் மகிழ்வுடன் வாழ்ந்தனர். இவர்களுக்கு நூறு குழந்தைகள் பிறந்தன. மூத்த மகன் சத்தியன் துறவியாகி விட்டார். மற்ற தொண்ணூற்றி ஒன்பது பேரும் திருமணம் புரிந்தனர். இவர்களின் சந்ததியினர்கள்தான் அருந்ததியர்கள்.

அருந்ததியின் கற்பின் மகிமை விண்ணுலகம் வரை சென்றது. அருந்ததி பற்றிக் கேள்விப்பட்ட இந்திரன், சூரியன், அக்கினி ஆகிய மூன்றுபேரும் தாங்கள் கேள்விப்பட்டது உண்மையா என்று கண்டறிய விரும்பினர்.

மூவரும் அந்தணர் உருவத்தில் பூமிக்கு வந்து அருந்ததி வீட்டிற்குச் சென்றனர். குடிக்கத் தண்ணீர் கேட்டனர். அருந்ததி ஒரு செம்பை எடுத்து தண்ணீர் கொண்டு வரப் புறப்பட்டாள். அந்தச் செம்பை வாங்கியீ இந்திரன் தனது தேவ சக்தியால் காலியாயிருந்த செம்பில் கால் பங்கு நீரை உண்டாக்கினார். அதே போல சூரியனும், அக்கினியும் செய்தனர். செம்பில் முக்கால் பங்கு நீர் உண்டாகியது.

அந்தச் செம்பை அருந்ததியிடம் கொடுத்த அவர்கள், அருந்ததி தனது தவ வலிமையால் மீதி கால்பங்கு நீரை செம்பில் உண்டாக்கித் தர வேண்டும்; அந்த நீரைக் குடித்தால்தான் தங்களது தாகம் தீரும் என்றனர்.

தனது கற்பின் வலிமையால் வந்தவர்கள் யார் என்பதை அறிந்து கொண்ட அருந்ததி, அவர்கள் சொன்னபடி மீதி காப்பங்கை நீரால் நிறைத்துக் கொடுத்தாள்.

விண்ணுலக தேவர்களுக்கு இணையான சக்தியை ஒரு மண்ணுலகப் பெண் தனது கற்பின் வலிமையால் பெற்றிருப்பதைக் கண்ட அம்மூவரும் அவளை 'அநுருந்துதி' செய்தனர். அநுருந்துதி என்பதற்குப் பொருள் அருமையாக, சிறப்பாக, உயர்வாகத் துதிக்கப்பட வேண்டியவள் என்று பொருள். மனிதன் இறைவனை வணங்குவது 'துதி', தேவர்களே மனிதனை வணங்குவது 'அநுருந்துதி'. இந்த அநுருந்துதிதான் அருந்ததி என்று மருவி அழைக்கப்படுகிறது.

தேவர்கள் மூவரும் விண்ணுலகை அடைந்து அருந்ததியின் கற்பின் பெருமையைக் கூறினர். அதைக் கேட்ட சிவபெருமான் தானே அருந்ததியைச் சோதிக்க விரும்பினார். தனது திருவிளையாடலைத் தொடர்ந்தார்.

வசிஷ்டர் இல்லாத நேரத்தில் ஒரு முனிவரைப் போல உருமாறிய சிவபெருமான் அருந்ததியின் குடிலுக்குச் சென்றார். முனிவரை இன் முகத்துடன் வரவேற்ற அருந்ததி, அவருக்கு உணவு பரிமாற ஆரம்பித்தாள்.

அருந்ததி உணவு பரிமாறுவதைத் தடுத்தார் சிவபெருமான். அருந்ததி தனது உடலில் சிறிது கூடத் துணியில்லாமல் நிர்வாணமாக வந்து உணவு பரிமாறினால் தான் சாப்பிடுவதாகவும், இல்லாவிட்டால் சென்று விடுவதாகவும் கூறினார்.

அதிர்ச்சியடைந்த அருந்ததி, தனது கற்பின் வலிமையால் வந்திருப்பது சிவபெருமான் என்பதை அறிந்தாள். தன்னைச் சோதிக்க வந்திருக்கும் சிவபெருமானின் எண்ணத்தையும் புரிந்து கொண்டாள்.

உடனே அருந்ததி தனது கற்புக் கண்களால் சிவபெருமானைக் கூர்ந்து பார்க்கிறாள். அவளது கற்பின் சக்தியானது சிவபெருமானை ஒரு பச்சிளம் குழந்தையாக மாற்றியது. பின் பிறந்த மேனியுடன் குழந்தைக்கு உணவு கொடுத்தாள். பிறகு குழந்தையை முனிவராக மறுபடியும் உருமாற்றம் செய்தாள்.

இதனைக் கேள்விப்பட்ட வசிஷ்டர் கோபம் கொண்டு அருந்ததியைச் சந்தேகிக்க ஆரம்பித்தார். சிவபெருமான் அவர்களுக்குத் தோன்றி தான்தான் அருந்ததியைச் சோதிக்க முனிவர் வேடமிட்டு வந்ததாகக் கூறினார். பின் அருந்ததியை நட்சத்திரமாக ஆக்கி சப்தரிஷி மண்டலங்களுக்கு வடக்குப் புறமாக வானத்தில் நிறுத்திவிட்டார். இந்த நட்சத்திரத்திற்கு துருவ நட்சத்திரம் என்ற பெயரும் உண்டு. அதோடு வசிஷ்டரையும் ஒரு நட்சத்திரமாக மாற்றி அருந்ததிக்குப் பக்கத்திலேயே நிலை நிறுத்தி விட்டார்.

திருமணம் முடித்த மணமக்கள் அம்மி மிதித்து அருந்ததியைப் பார்க்கும் வழக்கம் இன்றும் இருக்கிறது. வசிஷ்டரும் - அருந்ததியும் போல இணை பிரியாமல் இருந்து கற்புடன் வாழவேண்டும் என்பதற்காக இந்தச் சடங்கைச் செய்கின்றனர்.

இந்தப் புராணக் கதையை விருதுநகர் மாவட்டத்திலுள்ள அருந்ததியர்கள் நம்புகின்றனர். தாங்கள் அருந்ததியின் சந்ததியினர் என்பதில் பெருமை அடைகின்றனர். தாங்கள் சக்கிலியர், பகடை, மாதாரி என்று அழைக்கப்படுவதைவிட அருந்ததியர் என்று அழைக்கப்படுவதையே விரும்புகின்றனர். இப்பெயர் சமுசுரீதியாக ஓர் அந்தஸ்தைத் தங்களுக்குக் கொடுக்கும் என்று நம்புகின்றனர்.

ii) அருஞ்சோதி வரலாறு

அருஞ்சோதி என்ற பெண் தனது முந்தய பிறவியில் ஓர் உயர்சாதிப் பெண்ணாகப் பிறந்தாள். மிகவும் அழகானவளாகவும், புத்திசாலியாகவும் அவள் திகழ்ந்தாள். தனது சாதியிலேயே திருமணம் செய்து கொண்டாள். தனது பெற்றோருடனேயே தங்கி, கணவனுடன் மகிழ்வாக வாழ்ந்து வந்தாள்.

ஒருநாள் வெளியே சென்ற கணவன் இரவு வெகுநேரமாகியும் வீட்டிற்குத் திரும்பவில்லை. கணவனின் வருகைக்காக வெகுநேரம் காத்திருந்த அருஞ்சோதி, தன்னை அறியாமல் உறங்கிவிட்டாள். இரவில் மிகவும் பிந்தி வந்த கணவன், மனைவியின் உறக்கத்தைக் கலைக்க விரும்பாமல் அவள் பக்கத்தில் படுத்துக் கொண்டார்.

இரவில் திடீரென விழித்த அருஞ்சோதி, தனக்குப் பக்கத்தில் ஒருவர் படுத்திருப்பதைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தாள். இருட்டாக இருந்ததால் படுத்திருப்பது தனது கணவன்தான் என்பது அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அன்னிய ஆடவன்தான் படுத்திருக்கிறார் என்று எண்ணி கோபத்துடன் அவரை அடித்தாள்.

விழித்த கணவன் மனைவி தன்னை அடிப்பதைக் கண்டு கோபப்பட்டார். கோபத்துடன் அவர் அருஞ்சோதியைப் பார்த்து 'நீ அடுத்த பிறவியில் சக்கிலியப் பெண்ணாகப் பிறப்பாய்' என்று சபித்தார். இந்தச் சாபத்தைக் கேட்ட அருஞ்சோதியின் தந்தை கடும் கோபம் கொண்டார். கோபத்தின் உச்சியில் இருந்த அவர் தனது மருமகனைப் பார்த்து, 'நீ அடுத்த பிறவியில் ஒரு வேசியின் மகனாகப் பிறப்பாய்' என்று எதிர் சாபமிட்டார்.

சாபத்தின்படியே நடந்தது. அடுத்த பிறவியில் அருஞ்சோதியின் கணவன் வேசியின் மகனாகப் பிறந்தார். தனது இழிந்த பிறப்பைப் பற்றி மிகவும் வருந்தினார். மிகவும் நல்லவனாக இருந்தாலும் மற்றவர்கள் இவரைக் கேலி செய்தனர்.

சோதிடர்கள் இவர் பிறந்த நேரத்தைக் கணித்து அடுத்த பிறவியில்தான் தேவலோகத்திற்குச் செல்ல முடியும் என்று கூறினர். அதற்கு அவர் இப்பிறவியிலேயே தேவலோகம் அடைய தான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டார். 'மக்கள் உன்னை இப்பிறவியிலேயே வணங்கினால் நீ இப்பிறவியிலேயே முக்தி அடையலாம்' என்று கூறினார்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

இப்பிறவியிலேயே மக்கள் தன்னை வணங்க தான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டார். அப்போது சோதிடர்கள் அவரிடம் மணலையும், இரும்புத் தூளையும் கொடுத்து, 'இவைகளை எந்தப் பெண் சோறாகவும் குழம்பாகவும் சமைத்து, எள்ளுக்கும் சிறிய இலையாகிய வெடத்திலையைத் தைத்து, அதில் உணவு பரிமாறுவானோ அவள் உன் மனைவியாக வேண்டும். அப்போது நீ தெய்வமாகக் கருதப்பட்டு வணங்கப்படுவாய். பின் நீ தேவலோகத்திற்குச் செல்லலாம்' என்றார்.

சோதிடர்கள் கொடுத்த மணலையும், இரும்புத் தூளையும் எடுத்துக் கொண்டு அதை உணவாகச் சமைக்கும் பெண்ணைத் தேடிச் சென்றார். எங்கும் அப்படிப்பட்ட பெண்ணை அவரால் காண முடியவில்லை. இறுதியில் சக்கிலியத் தெருவிற்குச் சென்றார்.

இப்படி இருக்கும் நேரத்தில் அருஞ்சோதி தெய்வ பக்தி நிறைந்த, தெய்வ சக்தி பெற்ற ஒரு சக்கிலியனுக்கு மகளாகப் பிறந்து, வளர்ந்து பருவம் அடைந்தாள். மிகவும் அழகானவளாய் இருந்த அருஞ்சோதி தெய்வ பக்தி நிறைந்தவளாகவும் இருந்தாள். தனது உடன் பிறந்த அண்ணன்களுடன் மகிழ்வாக வாழ்ந்தாள்.

ஒருநாள் அவள் பூஜை செய்து கொண்டிருந்தாள். அப்போது வேசியின் மகன் அவரிடம் வந்து, மணலையும், இரும்புத் தூளையும் கொடுத்து உணவு சமைக்கச் சொன்னார். அவளும் அதைக் கொண்டு உணவு சமைத்து, வெடத்திலைகளை ஒன்று சேர்த்துத் தைத்து அதில் உணவு பரிமாறினாள். உணவை உண்ட அவர் அருஞ்சோதியைப் பார்த்துத் தன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும்படி கேட்டார். அருஞ்சோதி மறுத்துவிட்டாள். தன்னை அவள் திருமணம் செய்து கொள்ளும் வரை தான் அங்கிருந்து போகப் போவதில்லை என்று கூறி அவளது வீட்டிற்கு முன்பு படுத்துக் கொண்டார்.

இதனைக் கேள்விப்பட்ட அருஞ்சோதியின் சகோதரர்கள் கடுங்கோபம் கொண்டனர். அவரை அடித்து, இழுத்துச் சென்று ஊருக்கு வெளியே போட்டுவிட்டு வந்துவிட்டனர்.

இதனால் அருஞ்சோதிக்கு அவர் மீது இரக்கம் பிறந்தது. சகோதரர்கள் மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டது. அவள் ஊருக்கு வெளியே சென்று, மயங்கிக் கிடந்த அவருக்கு உதவி, அவரையே திருமணம் செய்து கொண்டாள்.

வேசியின் மகனைத் திருமணம் செய்து கொண்டதால் அருஞ்சோதியின் தந்தை மகனை வெறுத்தார். தெய்வ சக்தி பெற்ற அவர் மகனைப் பார்த்து, 'நீ வடக்கில் நட்சத்திரமாய் திகழ்வாய்' என்று சபித்தார்.

அருஞ்சோதி மிகவும் வேதனைப்பட்டாள். அவள் தந்தையைப் பார்த்துத் தன்னைச் சபிக்காமல் தன்னை ஆசீர்வதிக்கும்படி கூறினாள். அதற்குத் தந்தை, 'இன்னும் இரண்டு யுகங்களுக்கு எனது சாபம் நீடிக்கும். அதன்பின் கலியுகம் பிறக்கும். அந்தக் கலியுகத்தில் உன்னை எல்லோரும் வணங்குவார்கள்' என்று சாப விமோசனம் அளித்த பின் அருஞ்சோதியின் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

20 ✦ அருந்ததியர்: வாழும் வரலாறு

கணவனைப் பார்த்து, 'நீ தென் கிழக்கில் நட்சத்திரமாய்த் திகழ்வாய். உன்னை எல்லோரும் ரிஷி என்று வணங்குவார்கள். ஆனால் இந்த வணக்கம் அதிக காலம் நீடிக்காது' என்றார்.

தந்தையின் சாபத்தைப் பெற்ற அருஞ்சோதி மிகவும் வேதனைப் பட்டார். வேதனையில் தன் இன மக்கள் ஏழைகளாகவும், கல்வியறிவு அற்றவர்களாகவும், அடிமைகளாகவும் இருப்பார்கள் என்று சபித்தார்.

அந்தச் சாபம் பலிக்க சக்கிலியர்கள் அடிமைகளாக மாறினார்கள். இந்தச் சாபத்திலிருந்து மீள்வதற்காக சக்கிலியர்கள் தங்களது இனத்தைச் சார்ந்த அருஞ்சோதியைத் தெய்வமாக வழிபட ஆரம்பித்தனர். இந்த அருஞ்சோதி என்ற பெயர்தான் அருந்ததியாக மாறியுள்ளது. அப் பெயரையே தங்கள் இனத்திற்கும் வைத்துக் கொண்டனர்.

உ. ஆய்வு

இக்கதைகளை ஒரு குறியீடாகக் கருதுகிறீர்களா? என்று இம்மக்களிடம் கேட்டபோது குறியீடு என்பதற்கு அர்த்தம் தெரியவில்லை. குறியீட்டின் அர்த்தத்தை விளக்கிச் சொல்லிய பின் கேட்டபோது சிலர் அப்படியே இக்கதையை ஏற்பதாகக் கூறினர். சிலர் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை என்றனர். ஆனால் பலர் தாங்கள் நம்பும் கதையை இதுபோல கேள்விகள் கேட்டு ஆராயக்கூடாது என்று கூறினர்.

இதற்கு மேல் கேள்வி கேட்காமல் நாமும் இக்கதையை அப்படியே ஏற்போம். இவர்கள் தங்களை அருந்ததியர் என்று அடையாளப்படுத்திக் கொள்ள விரும்புவதால் நாமும் இப்புத்தகத்தில் இவர்களை அருந்ததியர் என்றே அழைப்போம்.

(ஆனால் சிலர் அருந்ததியர் என்று தாங்கள் அழைக்கப்படுவதை விரும்பவில்லை என்றனர். அருந்ததியர் என்ற பெயரை ஏற்றால் சாதிய அமைப்பு முறையை ஏற்றதாகும். சாதியப்படிமான முறையில் தங்களைச் சிறிது உயர்த்திக் காட்டவே இப்பெயர் பயன்படும். இதற்குப் பதிலாகத் தங்களது பழைய பெயரையே மறைக்காமல் துணிவுடன் சொல்வதில்தான் உயர்வு இருக்கிறது. பெருமை இருக்கிறது. அதில் சாதிய எதிர்ப்பும் சாதிய ஒழிப்பும் இருக்கிறது என்கின்றனர்.)

2. இன வரலாறு

அ. இன வரலாற்றுக் கதைகள்

இம்மாவட்டத்திலுள்ள அருந்ததியர்கள் அனைவரும் தாங்கள் கம்பளத்தார் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று நம்புகின்றனர். இதற்கு ஆதாரமாகப் பல கதைகளைச் சொல்கின்றனர். பல கோணங்களில், பல நிகழ்வுகள் மூலம் கதைகள் சொல்லப்பட்டாலும் இந்தக் கதைகள் அனைத்திலும் அடித்தளமாக இருப்பது அருந்ததியர்கள் கம்பளத்தார் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதே. ✦

‘அருந்ததி’ என்ற தங்களது இனத்தின் முதல் பெண்ணின் சரித்திரம் தெரிந்தவர்கள் மிகச் சிலரே இருக்கின்றனர். ஆனால் கம்பளத்தார் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் நாங்கள் என்ற கதையை அனைவருமே அறிந்திருக்கின்றனர். சிறு குழந்தைகள் கூட இத்தகைய கதைகளைக் கூறுகின்றனர்.

இந்தக் கதைகள் உண்மையா...? பொய்யா...? என்ற கேள்வி இவர்களிடம் எழுவதில்லை. இந்தக் கேள்வியை இவர்களிடம் கேட்ட போது இந்தக் கேள்வியே தவறுதலான கேள்வி என்றனர். இந்தக் கதைகளைக் கேள்வி கேட்காமல் முழுவதுமாக நம்புகின்றனர். இந்த நம்பிக்கையானது இவர்களது வாழ்க்கைக்கு ஒரு மதிப்பீட்டை, ஓர் அர்த்தத்தை, ஒரு விளக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. அதனால் இருக்கிற சூழ்நிலையை அப்படியே ஏற்று வாழக்கூடிய நிலையையும் இவர்களிடம் உருவாக்குகிறது.

முதலில் இந்தக் கதைகளைப் பார்ப்போம். ஒரு கதையை ஒருவர் சொல்வதற்கும், அதே கதையை மற்றொருவர் சொல்வதற்கும் நிறைய வித்தியாசங்கள் இருப்பது இயற்கை. ஆனால் இங்கே ஒரு கதை மற்றொரு கதையிலிருந்து மாறுபடுகிறது. புதிய செய்திகளை, தகவல்களைக் கொடுக்கிறது. வேறு மதிப்பீடுகளையும் வெளிப்படுத்துகிறது. இவ்வாறு பல்வேறு அழுத்தங்களை உள்ளடக்கிய பல கதைகளை இம்மக்கள் சொல்லுகின்றனர்.

இக்கதைகளை எப்படி வகைப்படுத்துவது என்று யோசித்தபோது அண்ணன் தம்பி என்று ஆரம்பிக்கும் இக்கதைகளில் அண்ணன் தம்பி எண்ணிக்கையானது மாறிக்கொண்டே சென்றது.

இந்த மாற்றங்களை அடிப்படையாக வைத்து இம்மக்களிடமுள்ள கதைகளை வகைப்படுத்தும் போது ஆறு வகையான கதைகள் கிடைக்கின்றன. இந்த ஆறு வகையான கதைகளையும் முதலில் நாம் பார்ப்போம்.

(i) கடவுள் சொத்தைப் பிரித்த கதை

ஒரு காலத்தில் கம்பளத்தார்களாகிய அண்ணன், தம்பி இருவர் வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்களது சொத்து மாடுகள் மட்டுமே. இந்த மாடுகளை வளர்த்து, அதன் மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தில் நிறைவாக வாழ்ந்தனர். இவர்கள் எப்படி வாழ்கிறார்கள் என்று பார்க்க ஒருநாள் கடவுள் இவர்களிடம் வந்தார். சகோதரர்கள் இருவரும் மகிழ்வுடன் இருப்பதைக் கண்டு கடவுள் நிறைவடைந்தார்.

அப்போது தம்பி கடவுளிடம் சொத்தைப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கும்படி கேட்டார். ஆனால் அண்ணன் சொத்தைப் பிரிக்க விரும்பவில்லை. தம்பி கட்டாயப்படுத்தவே அண்ணன் சொத்தைப் பிரிக்கச் சம்மதித்தார்.

இவர்களின் சொத்தாகிய மாடுகளைப் பிரித்துக் கொடுக்க எண்ணிய கடவுள் மந்தைக்கு இருவரையும் அழைத்துச் சென்றார். அங்கே ஏறக்குறைய சம விகிதத்தில் மாடுகள் நின்று கொண்டும் படுத்துக்

22 ♦ அருந்ததியர்: வாழும் வரலாறு

கொண்டும் இருப்பதைக் கண்டார். உடனே அவர் அண்ணனைப் பார்த்து படுத்திருக்கும் மாடுகள் வேண்டுமா? நிற்கிற மாடுகள் வேண்டுமா? என்று கேட்டார். படுத்திருக்கும் மாடுகள் வேண்டும் என்றார் அண்ணன்.

நின்று கொண்டிருந்த மாடுகளைத் தம்பி ஒதுக்கியபோது படுத்திருந்த மாடுகளும் எழுந்து சென்றுவிட்டன. கிழட்டு மாடுகளும், நோஞ்சான் மாடுகளுமே அண்ணனுக்குக் கிடைத்தன. இவற்றைச் சொத்தாகப் பெற்ற அண்ணன் மிகவும் வறுமையில் வாழ்ந்தார். அந்த மாடுகளும் ஒவ்வொன்றாகச் சாக, வறுமையில் அந்த செத்த மாட்டுக் கறியை உண்ணும் நிலைக்கு அண்ணன் தள்ளப்பட்டார். செத்த மாட்டுக்கறியை அண்ணன் உண்டதால் அவரைத் தம்பி சாதியிலிருந்து விலக்கிவிட்டார். இந்த அண்ணனின் வழி வந்தவர்கள்தான் அருந்ததியர்கள். தம்பி வழி வந்தவர்கள் கம்பளத்தார்கள்.

(ii) அண்ணன் - தம்பி இருவர் கதை

ஆதியில் கம்பளத்தார் பிரிவைச் சார்ந்த அண்ணன், தம்பி இருவர் வாழ்ந்தனர். இவர்களிடம் மாடுகள் அதிகமாக இருந்தன. சகோதரர்கள் இருவரும் மாடுகளை மேய்த்து மகிழ்வுடன் வாழ்ந்து வந்தனர்.

ஒருநாள் இருவரும் மாடுகளை மலையில் மேய்த்துக் கொண்டிருந்த போது வீட்டிற்குச் சென்று சாப்பாடு எடுத்துவர தம்பி புறப்பட்டார். அதிக நேரமாகியும் தம்பி வரவில்லை. அண்ணனுக்கு அதிகமாகப் பசித்தது.

பசியைப் பொறுக்க முடியாமல் அண்ணன் ஒரு கன்றுக் குட்டியைக் கொண்டு கறி சமைத்து உண்டார் (செத்த மாட்டுக் கறியைச் சமைத்து உண்டார் என்றும் சிலர் கூறினர்). தம்பி உண்பதற்கு என்று மாட்டுக் கறியை எடுத்து வைத்தார்.

அதிக நேரம் கழிந்தபின் தம்பி உணவுடன் வந்தார். நடந்தவற்றைத் தம்பியிடம் கூறிய அண்ணன், தம்பிக்கு மாட்டுக் கறியை உண்ணக் கொடுத்தார். தம்பி அதிகம் கோபம் கொண்டார். மாட்டுக் கறியை அண்ணன் உண்டு குலப் பெருமையையே கெடுத்துவிட்டார் என்று குற்றம் சாட்டினார். மாட்டுக்கறி உண்டதால் அண்ணனுடன் இனி தன்னால் வாழ முடியாது என்று முடிவு செய்த தம்பி பாகம் பிரிக்க வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தினார்.

நின்றிருக்கும் மாடு வேண்டுமா? படுத்திருக்கும் மாடு வேண்டுமா? என்று தம்பி அண்ணனிடம் கேட்டார். அதிகமாடுகள் படுத்திருப்பதைக் கண்ட அண்ணன் படுத்திருக்கும் மாடுகள் தனக்கு வேண்டும் என்று கேட்டார்.

உடனே தம்பி ஒரு புல்லாங்குழலை எடுத்து அதை ஊதிக் கொண்டே நடக்க ஆரம்பித்தார். நின்றிருந்த மாடுகளுடன் படுத்திருந்த மாடுகளும் எழுந்து அவருடன் சென்றுவிட்டன. நொண்டி மாடுகளும், கிழட்டு மாடுகளும் தான் படுத்திருந்தன. அந்த மாடுகள்தான் அண்ணனுக்குச் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

சொத்தாகக் கிடைத்தன. அவையும் ஒவ்வொன்றாகச் சாக, அந்த செத்த மாட்டுக் கறியை அண்ணன் உண்டார். கொடிய வறுமையில் வாழ்ந்தார்.

அந்த அண்ணன் வழி வந்தவர்கள்தான் அருந்ததியர்கள். தம்பி வழி வந்தவர்கள் கம்பளத்தார்கள்.

(iii) அண்ணன் - தம்பி மூவர் கதை

ஒரு பெற்றோருக்கு மூன்று பிள்ளைகள் இருந்தனர். மூத்தவர் பெயர் தெலுங்கு நாயக்கர்; இரண்டாமவர் பெயர் தொட்டிய நாயக்கர்; மூன்றாமவர் பெயர் கம்பளத்து நாயக்கர். மூன்று பேரும் திருமணம் முடித்து ஒரே குடும்பமாக மகிழ்வுடன் வாழ்ந்து வந்தனர். சகோதரர்கள் மூவரும் ஒற்றுமையுடன் இருந்தது போல் மனைவிகள் மூவரும் ஒற்றுமையுடன் இல்லை. அடிக்கடி சண்டையிட்டனர். சொத்துகளைப் பிரித்துத் தனியாகச் செல்ல வேண்டும் என்ற ஆவல் அவர்களிடம் இருந்தது.

அண்ணன்கள் இருவரும் மாடுகளை மேய்ப்பது வழக்கம். அதே போல தம்பி விவசாய வேலைகளைக் கவனிப்பார். மூவருக்கும் அவரவர் மனைவியர் உணவு கொண்டு செல்வது வழக்கம்.

ஒருநாள் அண்ணன்கள் இருவரும் மாடு மேய்க்க வெகு தொலைவு சென்றுவிட்டனர். அவர்களது மனைவியர் அன்று அவர்களுக்கு உணவு கொண்டு வரவில்லை. பசியால் இருவரும் சோர்வுற்றனர். தான் சென்று உணவுபெற்று வருவதாகவும், அதுவரை தொட்டிய நாயக்கர் மாடுகளைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறிய தெலுங்கு நாயக்கர் வீடு நோக்கிச் சென்றார்.

அங்கே வீட்டில் மூன்று மனைவிகளும் சமைக்காமல் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களது சண்டையை விலக்கி, சமாதானப்படுத்தி, உணவு சமைக்கச் செய்து, அதை எடுத்து வருவதற்கு அதிக நேரமாகிவிட்டது.

இந்த நிலையில் பசி பொறுக்க முடியாத தொட்டிய நாயக்கர், ஒரு மாட்டை அடித்துக் கறி சமைத்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு அண்ணனுக்கு என்று கொஞ்சம் வைத்திருந்தார்.

அண்ணன் வரவும் நடந்ததைக் கூறிய தம்பி, மாட்டுக்கறியை அண்ணனுக்குக் கொடுத்து சாப்பிடச் சொன்னார். மாட்டை அடித்துச் சாப்பிட்ட தொட்டிய நாயக்கர் மேல் தெலுங்கு நாயக்கருக்கு அதிகக் கோபம். தொட்டிய நாயக்கரை வெறுக்க ஆரம்பித்தார். தொடர்ந்து அவருடன் வாழ அண்ணனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

கடைசித் தம்பியாகிய கம்பளத்து நாயக்கரிடம் தெலுங்கு நாயக்கர் நடந்ததைக் கூறினார். இருவரும் சேர்ந்து தொட்டிய நாயக்கரை விலக்கிவிடத் திட்டமிட்டனர். சொத்தைப் பிரிக்கவும் திட்டமிட்டனர்.

இருவரும் தொட்டிய நாயக்கரிடம் சென்று, மாடுகளைப் பார்க்காமல், நிற்கிற மாடுகள் வேண்டுமா? படுத்திருக்கும் மாடுகள் வேண்டுமா? என்று தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

24 ♦ அருந்ததியர்: வாழும் வரலாறு

சொல்லவேண்டும் என்று கேட்டனர். தொட்டிய நாயக்கருக்குப் பிரிந்து போகப் பிரியமில்லை. இருவரும் கட்டாயப்படுத்தியதால் படுத்திருக்கும் மாடுகள் வேண்டும் என்றார்.

தெலுங்கு நாயக்கர் ஜன்னல் வழியாக மாடுகளைப் பார்க்க அதிக மாடுகள் படுத்திருந்தன. உடனே புல்லாங்குழல் எடுத்து ஊத அந்தச் சத்தத்தில் எல்லா மாடுகளும் எழுந்துவிட்டன. நொண்டி மாடுகளும், கிழட்டு மாடுகளுமே படுத்திருந்தன.

அந்த மாடுகளைப் பத்திக் கொண்டு சென்ற தொட்டிய நாயக்கர் ஊருக்கு வெளியே தனியாக வீடு கட்டி வறுமையில் வாழ்ந்தார். மாடுகளும் சாக ஆரம்பித்தன. பசிக் கொடுமையால் அந்த செத்த மாட்டுக் கறியை உண்டு வாழ்ந்தார். தெலுங்கு நாயக்கரும், கம்பளத்து நாயக்கரும் தொட்டிய நாயக்கரை ஊருக்குள்ளேயே வரக்கூடாது என்று சொல்லி அவர் நடமாடும் பகுதியைக் கோடிட்டு வரையறுத்தனர்.

அதற்குப் பின் தெலுங்கு நாயக்கருக்கும், கம்பளத்து நாயக்கருக்கும் சண்டை வந்தது. தெலுங்கு நாயக்கர் நிலத்தை எல்லாம் எடுத்துக் கொண்டதுடன் மாடுகளையும் இரண்டாகப் பிரித்து அதிலும் ஒரு பங்கை எடுத்துக் கொண்டார். ஒரு பங்கு மாடுகள் மட்டுமே கம்பளத்து நாயக்கருக்குக் கிடைத்தது.

தான் ஏமாற்றப்பட்டதாக கம்பளத்து நாயக்கர் உணர்ந்தார். தான் தொட்டிய நாயக்கரை ஏமாற்றியதற்குத் தண்டனையாகத்தான் தனக்கு இந்த நிலை ஏற்பட்டதாக எண்ணினார். எனவே உடம்பில் சாம்பல் பூசிக் கொண்டு, உடுக்கை அடித்துக் கொண்டு கடவுள் தன்னை மன்னிக்க வேண்டும் என்று சாமியாடும் தொழிலைச் செய்ய ஆரம்பித்தார். தொட்டிய நாயக்கரை ஏமாற்றியதற்குத் தண்டனையாகத் தன்னைத்தானே சாட்டையால் அடித்துக் கொண்டார். நடு இரவில் குடுகுடுப்பையை அடித்துக் கொண்டு தன் அண்ணன் தொட்டிய நாயக்கர் நன்றாக இருக்கிறாரா என்று பார்க்கச் செல்வார். நன்றாக இருக்கும்படி வாழ்த்துச் சொல்லிவிட்டு வருவார்.

இந்தக் கம்பளத்து நாயக்கர் வழி வந்தவர்கள்தான் கம்பளத்து இனத்தவர். தொட்டிய நாயக்கர் வழி வந்தவர்கள்தான் அருந்ததி இனத்தவர். தெலுங்கு நாயக்கர் வழிவந்தவர்கள்தான் நாயுடு இனத்தவர்.

(iv) சக்கம்மாள், அண்ணன் - தம்பி ஐவர் கதை

அக்காலத்தில் அண்ணன் தம்பி ஐந்து பேர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களது பெயர்கள் முறையே தொட்டிய நாயக்கர், ராஜ நாயக்கர், கம்பளத்து நாயக்கர், குடுகுடுப்ப நாயக்கர், புள்ளில் நாயக்கர். இந்த ஐந்து பேருக்கும் ஒரே ஒரு தங்கை இருந்தாள். அவள் பெயர் சக்கம்மாள். இவர்கள் வீடு, நிலம், மாடுகள் என்று அனைத்து வசதிகளுடன் வாழ்ந்தனர்.

தொட்டிய நாயக்கர் மாடுகளை மேய்த்தார். ராஜ நாயக்கர் அரண்மனையில் வேலை செய்தார். கம்பளத்து நாயக்கர் கோயிலில்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

வேலை செய்தார். குடுகுடுப்பை நாயக்கர் தெருவில் பணி புரிந்தார். புள்ளில் நாயக்கர் விவசாய வேலை செய்தார். இவ்வாறு வெவ்வேறு வேலை செய்தாலும் முக்கிய வேலையாகிய மாடு மேய்க்கும் வேலையை அனைவரும் சேர்ந்தே செய்தனர்.

ஒரு நாள் சக்கம்மாள் தனது சேலையைத் துவைத்து காயப் போட்டு விட்டு குளத்தில் குளித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது ஒரு காளை அச்சேலையைத் தாண்டி ஓடியது. அப்படித் தாண்டும்போது அதன் விந்து சேலையில் விழுந்தது. இது தெரியாத சக்கம்மாள் சேலையை எடுத்துக் கட்டிக்கொண்டான். மாட்டின் விந்து சக்கம்மாளிடம் புகுந்தது. அவள் கர்ப்பமானாள்.

தங்கை கர்ப்பம் அடைந்ததைக் கண்ட அண்ணன்கள் கோபம் கொண்டனர். சக்கம்மாளிடம் கர்ப்பத்திற்கு யார் காரணம் என்று கேட்டனர். அதற்கு சக்கம்மாள் காளை தாவி ஓடிய சேலையைக் கட்டியது தவிர தனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று கூறினாள். ஆனால் இவள் கூறியதைச் சகோதரர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

தங்கையின் செய்கையானது தங்களது குலத்திற்கு மிகக் கேவலமானது என்று எண்ணினர். இந்தக் கேவலம் தங்கையைக் கொன்றால்தான் நீங்கும் என்று நம்பினர். எனவே தங்கையைக் கொல்ல சகோதரர்கள் ஐவரும் திட்டமிட்டனர்.

குறிப்பிட்ட நாளில் தங்கையை உணவு கொண்டு வரச் சொல்லிவிட்டு ஐவரும் மாடு மேய்க்கக் காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டனர். தங்கை வந்ததும் வெட்டிக் கொல்வது என்று திட்டமிட்டனர். குடுகுடுப்பை நாயக்கர் அரிவாளுடன் தயாராக இருந்தார்.

தங்கை வரும் நேரம் நெருங்கியபோது ஒவ்வொருவரும் பயப்பட ஆரம்பித்தனர். ஏதாவது ஒரு காரணத்தைச் சொல்லி அந்த இடத்திலிருந்து சென்றுவிட நினைத்தனர்.

அரண்மனையில் மணி அடித்து விட்டதால் தான் உடனே அரண்மனைக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டு ராஜ நாயக்கர் புறப்பட்டு விட்டார். சாமிக்குப் பூஜை செய்யும் நேரம் வந்துவிட்டதாகக் கூறிய கம்பளத்து நாயக்கரும் அவ்விடத்திலிருந்து சென்று விட்டார். தெருவில் வேலை இருப்பதாகக் கூறிய குடுகுடுப்பை நாயக்கர் அரிவாளைப் போட்டுவிட்டு ஓடிவிட்டார். வயலுக்குக் கட்டாயம் உடனே செல்ல வேண்டும் என்று புள்ளில் நாயக்கர் விரைந்து சென்று விட்டார். தொட்டிய நாயக்கர் மட்டும் காட்டில் இருந்தார்.

அப்போது சக்கம்மாள் உணவு கொண்டு வந்தார். சக்கம்மாளைக் கண்டதும் கடும் கோபம் கொண்ட தொட்டிய நாயக்கர் அவளை வெட்டித் தயாரானார்.

தொட்டிய நாயக்கரைத் தடுத்த சக்கம்மாள் தான் கொல்லப்படுமுன் வரம் அருளப் போவதாகக் கூறினாள். என்ன வரம் என்று தொட்டிய நாயக்கர் கேட்க சக்கம்மாள் அருள்வாக்குக் கூற ஆரம்பித்தாள்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

ராஜ நாயக்கர் அரண்மனை, வீடு என்று சகல செல்வங்களும் பெற்று மகிழ்வாக வாழ்வார்; கம்பளத்து நாயக்கர் கோயிலில் மணியடித்து பூசாரியாக நிறைவுடன் வாழ்வார்; புள்ளில் நாயக்கர் நிலம் பெற்று அதன் மூலம் சகல செல்வமும் பெற்று வசதியாக வாழ்வார்; அரிவாள் கொடுத்த குடுகுடுப்பை நாயக்கர் தெருத் தெருவாகச் சுற்றி நாய்கள் குலைத்து விரட்டும் அள்விற்கு கஷ்டப்பட்டு வாழ்வார்; ஆனால் தொட்டிய நாயக்கர் கஷ்டப்பட்டு உழைத்தாலும் ஒன்றும் சிடைக்காமல் அனைவராலும் வெறுத்து ஒதுக்கப்பட்டு கீழானவராக வறுமையில் வாழ்வார் என்று கூறினார்.

இதைக் கேட்ட தொட்டிய நாயக்கர் கடுங் கோபம் கொண்டார். தேவடியாளா தனக்குச் சாபம் கொடுப்பது என்று சக்கம்மாளைத் திட்டியபடியே அவளது கழுத்தை வெட்டினார். தலை துண்டாய் போய் விழுந்தது.

மகள் கொல்லப்பட்டாள் என்று கேள்விப்பட்ட இவர்களது தாய் அழுது கொண்டே காட்டிற்கு ஓடி வந்தாள். சக்கம்மாளின் கர்ப்பத்திற்கு கான காரணத்தை அவள் தொட்டிய நாயக்கரிடம் கூறினார். அவள் கூறியதும் சக்கம்மாள் கூறியதும் ஒன்று போலிருக்க உண்மை தெரியாமல் கொண்டு விட்டேனே என்று தொட்டிய நாயக்கர் வருந்தினார். சக்கம்மாளைத் தெய்வமாக வணங்கினார். மற்ற சகோதரர்களும் அவளைத் தெய்வமாக வணங்க ஆரம்பித்தனர்.

ஒருநாள் தம்பியைச் சாப்பாடு கொண்டு வரச் சொல்லிவிட்டு தொட்டிய நாயக்கர் மாடு மேய்க்கச் சென்று விட்டார். தம்பி சாப்பாடு கொண்டு வரத் தாமதமாகவே பசி பொறுக்க முடியாமல் இறந்து போன கன்றுக்குட்டி ஒன்றை அறுத்துச் சமைத்துச் சாப்பிட்டு விட்டார்.

அதன்பின் தம்பி உணவு கொண்டு வர, தொட்டிய நாயக்கர் தான் உண்டுவிட்டதாகக் கூறி தம்பிக்கும் உணவு இருப்பதாகச் சொல்லி சாப்பிடச் சொன்னார். தம்பி சாப்பிடத் தயாரானார். உணவில் கறி இருப்பதைக் கண்டு இந்தக் கறி ஏது என்று கேட்டார். அண்ணன் நடந்தவற்றைச் சொன்னார். அதைக் கேட்டு கோபத்துடன் எழுந்த தம்பி, செத்த மாட்டை வெட்டித் தின்பவருடன் தன்னால் வாழ முடியாது என்று சென்று விட்டார். மற்றவர்களிடமும் நடந்தவற்றைக் கூற நான்கு பேரும் ஒன்று சேர்ந்து அண்ணனுடன் உள்ள உறவைத் துண்டித்துக் கொள்ள முடிவு செய்தனர்.

ஒருநாள் சொத்துப் பிரிக்கும் சடங்கு நடந்தது. தொட்டிய நாயக்கர் தனக்குப் படுத்திருக்கும் மாடு வேண்டும் என்று கேட்டார். அனைவரும் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டனர்.

ராஜ நாயக்கர் அரசவையில் ஒலிக்கும் முரசை இசைக்க சில மாடுகள் எழுந்து அவருடன் சென்று விட்டன. கம்பளத்து நாயக்கர் கோயில் மணியை அடிக்க சில மாடுகள் எழுந்து அவருடன் சென்று விட்டன. குடுகுடுப்பை நாயக்கர் தனது உடுக்கை அடிக்க மற்றும் சில மாடுகள்

எழுந்து அவருடன் சென்று விட்டன. புள்ளில் நாயக்கர் புல்லாங்குழல் ஊத மீதமுள்ள மாடுகளும் எழுந்து அவருடன் சென்றுவிட்டன. தொட்டிய நாயக்கருக்கு இறுதியில் நடக்க முடியாத வயதான நொண்டி மாடுகளும், செத்த மாடுகளும் தான் கிடைத்தன.

அதே போல மற்ற சொத்துகளும் பங்கிட்டுப் பட்டன. ஊருக்கு வெளியே உள்ள குடிசை தொட்டிய நாயக்கருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. ராஜ நாயக்கருக்கு நிலமும், வீடும் கிடைத்தன. கம்பளத்து நாயக்கருக்கு கோயிலும், நிலமும் கிடைத்தன. குடுகுடுப்பை நாயக்கருக்கு தெருக்களும், நிலமும் கிடைத்தன. புள்ளில் நாயக்கருக்கு நல்ல விவசாய நிலம் கிடைத்தது. இவ்வாறு சக்கம்மாள் வாக்கு பலித்தது.

இந்தப் பாகப் பிரிவினையைக் கண்ட இவர்களது அண்ணை மிகவும் வேதனைப்பட்டாள். அவள் தனது நான்கு இளைய மகன்களையும் அழைத்து 'நீங்கள் தொட்டிய நாயக்கரை உறவிலிருந்து வெட்டி விட்டீர்கள். என்ன இருந்தாலும் அவர் உங்கள் அண்ணன். அவர் இல்லாமல் உங்கள் வீட்டில் எந்த விசேசமும் நடக்கக் கூடாது. இது தாயின் கட்டளை. அப்படி அழைக்க விருப்பம் இல்லை என்றால் தங்கடச் செடியை (ஆவாரஞ் செடி) அண்ணனாகப் பாவித்து அந்தச் செடிக்கு அடியில் வெற்றிலை, பாக்கு, பழம் போன்றவைகளை வைத்து மரியாதை செலுத்திவிட்டு அதன் பின்புதான் விசேசம் நடைபெற வேண்டும்' என்று சொல்லிவிட்டுச் செத்துவிட்டாள். அந்தப் பழக்கம் இன்று வரை தொடர்கிறது.

தம்பியர் சக்கம்மாளை நினைத்து சாமி கும்பிட்டபோது சக்கம்மாள் வந்து தம்பியர்களிடம் அண்ணன் தொட்டிய நாயக்கர் இல்லாமல் தம்பியர் மட்டும் தன்னைக் கும்பிட்டால் தான் வரப் போவது இல்லை என்றும், அண்ணனையும் அழைத்துக் கும்பிட்டால், தான் வந்து அனைவருக்கும் நல்லது செய்வதாகவும், ஆனால் அண்ணன் மட்டும் கும்பிட்டால் அவருக்கு தான் வந்து நல்லது செய்வதாகவும் கூறினாள். அதனால் தம்பியர் சக்கம்மாளைக் கும்பிடும்போது அண்ணனைக் கூப்பிடுவர். இந்த அண்ணன் தொட்டிய நாயக்கரின் வழி வந்தவர்கள்தான் அருந்ததியர்கள்.

(v) சக்கம்மாள், அண்ணன்-தம்பி எழுவர் கதை

பல்லாரி தேசத்தில் அண்ணன் தம்பிகளாகிய ஏழு பேர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுக்கு கொல்லவார், தோக்கலவார், சில்லவார், மல்லவார், பாலவார் போன்ற பேர் உண்டு (ஏழு பெயர்களும் தெரியவில்லை). இவர்களுக்குச் சக்கம்மா என்று ஒரு தங்கை இருந்தாள். இவர்கள் அனைவருமே மாடு மேய்த்து வாழ்ந்து வந்தனர்.

ஒருநாள் இவர்களது தங்கை சக்கம்மாளை பாம்பு கடிக்க அவள் இறந்துவிட்டாள். சக்கம்மாளை மூத்த அண்ணன் ஒரு கூடையில் வைத்து வழிபட்டு வந்தார். அதனால் அவருக்கு அதிக சக்தி கிடைத்தது. அந்த

சக்தியை அவரால் தாங்க முடியவில்லை. அவர் வாரம் ஒருமுறை ஏதாவது மரத்தின் இலையைப் பார்ப்பார். உடனே அந்த இலை எரிந்து சாம்பலாகிக் கீழே விழுந்துவிடும். அவர் மரத்தைப் பார்த்தாலும், மனிதர்களைப் பார்த்தாலும், அல்லது எந்தப் பொருளைப் பார்த்தாலும், அந்தப் பொருள் எரிந்து சாம்பலாகிவிடும். ஆகவே அவர் எதையும் பார்க்காமல் மரத்தின் இலையை மட்டும் பார்ப்பார். அப்படிப் பார்க்காவிட்டால் அந்த சக்தியை அவரால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. எனவே கட்டாயம் மரத்தின் இலையை வாரம் ஒருமுறை பார்ப்பார்.

இப்படி இருக்கையில் தம்பிகள் தினமும் மாடு மேய்க்கச் செல்வார்கள். அண்ணன் அவர்களுக்கு உணவு சமைத்துக் கொடுப்பார். ஒரு நாள் வழக்கப்படி தம்பிகள் எல்லாரும் மாடு மேய்க்கச் சென்றனர். அண்ணன் சமைக்க ஆரம்பித்தார்.

அப்போது ஒரு கன்றுக்குட்டி துள்ளி அங்குள்ள நீர்த்தொட்டியில் விழுந்து செத்துவிட்டது. அதை அண்ணன் எடுத்துச் சமைத்து உண்டார். தம்பிகள் வந்தபோது தனுக்கு இலையை ஈர்க்கியால் கோர்த்து பெரிய இலையாகச் செய்து அவர்களுக்கு அதில் மாட்டுக் கறி உணவை வைத்துப் பரிமாறினார். தம்பிகள் இது என்ன என்று கேட்க நடந்தவற்றை அண்ணன் அவர்களிடம் கூறினார். உடனே தம்பிகள் எழுந்து அண்ணனைக் கோபத்தில் போடா சக்கிலியப் பயலே என்று திட்டினர். அவர்கள் அவ்வாறு திட்டுவதற்குக் காரணம் இருந்தது.

அந்தக் காலத்தில் அனுப்பச் சக்கிலி என்று ஓர் இனம் இருந்தது. அந்த அனுப்பச் சக்கிலி பிறந்தபோது அவன் அம்மா இறந்துவிட்டாள். எனவே அவன் வெள்ளாட்டுப் பாலைக் குடித்து வளர்ந்தான். அதனால் அந்த அனுப்பச் சக்கிலியர் வெள்ளாட்டுக் கறியைச் சாப்பிட மாட்டார்கள். வெள்ளாட்டுக் கறியைச் சாப்பிடுவது என்பது அவர்களுக்கு பெற்ற அன்னையைச் சாப்பிடுவதற்குச் சமம். ஆனால் அவர்கள் மாட்டுக்கறி, செத்த மாட்டுக் கறி போன்றவற்றைச் சாப்பிடுவர். அவர்களை மனதில் நினைத்துத்தான் தம்பிகள் அண்ணனைச் சக்கிலியப் பயலே என்று திட்டினர்.

அதன்பின் தம்பிகள் ஒன்று சேர்ந்து தங்களால் அண்ணனுடன் வாழ முடியாது என்று கூறிவிட்டனர். பாகம்பிரிக்கப்பட்டது. நிற்கிற மாடுகள் வேண்டுமா? படுத்திருக்கிற மாடுகள் வேண்டுமா? என்று தம்பியர் அண்ணனிடம்கேட்டனர். அண்ணன் படுத்திருக்கும் மாடுகள் வேண்டும் என்று கேட்டார். அங்கே அதிகமான மாடுகள் படுத்திருந்தன. உடனே தம்பிகள் புல்லாங்குழல் ஊத படுத்திருந்த மாடுகள் அனைத்தும் எழுந்து சென்று விட்டன. ஒரே ஒரு மாடு மட்டும் தான் படுத்திருந்தது. அதுவும் கிழட்டு மாடு. அந்த மாட்டைப் பத்திக் கொண்டு அண்ணன் ஊருக்கு வெளியே சென்று குடிசை போட்டு வாழ்ந்து வந்தார். போகும்போது தம்பிகள் சக்கம்மாளை அண்ணனிடமிருந்து பறித்துக் கொண்டனர். அதனால் அவரது சக்தியும் அவரிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டது.

அங்கே அண்ணனுக்கு யாரும் பெண் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் அனுப்பச் சக்கிலி பெண் கொடுத்தார். அந்தப் பெண்ணுடன் வாழ்ந்த அண்ணன் பல குழந்தைகளைப் பெற்றார். தான் சக்கிலியன் இல்லை; எனவே தன்னை யாரும் சக்கிலியன் என்று அழைக்கக் கூடாது என்று எண்ணிய அண்ணன் அனுப்பச் சக்கிலியர்களுடன் தான் வைத்திருந்த அனைத்து உறவுகளையும் முறித்துக் கொண்டார். இந்த அண்ணன் வழி வந்தவர்கள்தான் தொட்டியச் சக்கிலியர் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர்.

திருமணம் மற்றும் நல்ல காரியங்களுக்கு அண்ணனை அழைக்க விரும்பிய தம்பிகள் அண்ணனை நேராக அழைக்காமல் ஆவாரஞ் செடியை அண்ணனாகப் பாவித்து அதற்கு மரியாதை செய்து அண்ணனை அழைத்தார்கள். இந்த வழக்கம் இன்றும் நடைபெறுகிறது.

(vi) அண்ணன் - தம்பி ஒன்பது பேர் கதை

ஒரு காலத்தில் அண்ணன் தம்பி ஒன்பது பேர் வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களிடம் நிறைய மாடுகள் இருந்தன. அந்த மாடுகளை வளர்த்து மகிழ்வுடன் வாழ்ந்து வந்தனர்.

அப்போது அவர்கள் வாழ்ந்த பகுதியில் மழையே இல்லாமல் கொடிய பஞ்சம் ஏற்பட்டது. எனவே பஞ்சம் பிழைப்பதற்காகத் தாங்கள் வாழ்ந்த இடத்திலிருந்து வேறு இடத்திற்கு தங்களது மாடுகளுடன் புறப்பட்டனர்.

அப்படிச் சென்று கொண்டிருந்தபோது சகோதரர்களில் ஒருவருக்கு அதிகம் பசித்தது. உண்ணாமல் உயிர் வாழ முடியாது என்ற நிலை. அப்போது அவர் கொடிய பஞ்சத்தால் செத்த மாட்டை அறுத்து அதன் கறியை உண்டார். இதனைப் பார்த்த மற்ற சகோதரர்கள் மாட்டுக்கறி உண்ட சகோதரருடன் சேர்ந்து வாழ முடியாது என்று முடிவெடுத்தனர். மாடுகளைப் பாகம் பிரிக்கத் திட்டமிட்டனர். நிற்கிற மாடுகள் வேண்டுமா? படுத்திருக்கும் மாடுகள் வேண்டுமா? என்று கேட்டனர். படுத்திருக்கும் மாடுகள் வேண்டும் என்று சகோதரர் கூறினார். அதற்குள் இருட்டி விடவே மறுநாள் படுத்திருக்கும் மாடுகளைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்று சகோதரர்கள் கூறினர்.

அடுத்த நாள் காலையில் சகோதரர்கள் மாடுகளைப் பத்திக் கொண்டு புறப்பட்டனர். ஒரே ஒரு மாடு மட்டும் தான் படுத்திருந்தது. அதுவும் செத்த மாடு. அந்தச் செத்த மாடுதான் மாட்டுக்கறி உண்ட சகோதரருக்குச் சொத்தாகக் கிடைத்தது (அதனால்தான் செத்த மாடுகள் அனைத்தையும் இவர்கள் சொத்தாகப் பெறுகிறார்கள்). அந்தச் சகோதரரின் சந்ததியினர் தான் அருந்ததியர்கள்.

ஆ. கூட்டு விவாதத்தின் மூலம் ஆய்வு

மேலே கூறப்பட்ட ஆறு கதைகளையும் எவ்வாறு ஆய்வு செய்வது என்று எண்ணினேன். ஆறு கதைகளும் பல்வேறு விதமான கேள்விகளை எழுப்பின. அந்தக் கேள்விகளுக்கான பதிலை நானே தேடுவது சரியான வழிமுறையாகப் படவில்லை. அருந்ததியர்களே இதற்கான பதிலைக் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

கூறினால்தான் சரியானதாக இருக்கும் என்ற எண்ணம் உதித்தது. இந்த எண்ணத்தின் பின்னணியில் இளைஞர்கள், இளம் பெண்கள், பெரியவர்கள் முதலியவர்களை அழைத்து அவர்களோடு இணைந்து கூட்டு விவாதத்தின் மூலம் பதில் தேட முயற்சித்தேன். அந்தக் கூட்டு விவாதத்திலிருந்து கிடைத்த பதில்களைக் கீழ்க்கண்டபடி தொகுக்கலாம்.

(i) அண்ணன் - தம்பி எண்ணிக்கை

இக்கதைகளை ஆராயும்போது அண்ணன்-தம்பி எண்ணிக்கைகளில் வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன என்பதை அறிகிறோம். இரண்டு கதைகளில் அண்ணன், தம்பி இருவர் என்றும், மற்ற கதைகளில் மூன்று, ஐந்து, ஏழு, ஒன்பது என்றும் இருக்கின்றன. இந்த வேறுபாடுகள் கதைகளின் நம்பகத்தன்மையைக் கேள்விக்கு உட்படுத்துகின்றன என்று கூறலாம். ஆனால் அண்ணன் - தம்பி எண்ணிக்கைகளில் உள்ள வேறுபாடுகள் நமக்குத்தான் பெரிய பிரச்சினையாய் இருக்கிறதே தவிர அருந்ததியர்களுக்குப் பிரச்சினையாகவே படவில்லை. கதை சொல்லிய அனைவருமே கம்பளத்தார்கள் ஒன்பதுபேர் என்று சொல்லுகிறார்கள். இதில் தெளிவாக இருக்கிறார்கள்.

அந்த ஒன்பது கம்பளங்களின் பெயர்கள் என்ன என்று கேட்ட போது ஒருவர்கூட அந்த ஒன்பது பெயர்களையும் குறிப்பிடவில்லை. ஒரு சில பெயர்களை மட்டுமே குறிப்பிட்டனர். ஒன்பது கம்பளங்களின் பெயர்களும் தங்களுக்குத் தெரியவில்லையே என்று யாரும் கவலைப்படவில்லை. யார் அந்த ஒன்பதுபேர் என்பது அவர்களுக்குத் தேவையில்லாத கேள்வியாகப்படுகிறது. ஒன்பது கம்பளங்களில் தாங்கள் முத்தவர்கள் அல்லது ஒன்பது கம்பளங்களில் தாங்களும் ஒருவர் என்பதே முக்கியம் என்பது இவர்களின் நம்பிக்கையாக இருக்கிறது.

அருந்ததிய மக்களின் இந்த நம்பிக்கையின் அடித்தளத்தில் கதைகளை ஆய்வு செய்யும்போது மக்களின் ஒட்டுமொத்த நம்பிக்கைகளின் வெளிப்பாடுதான் கதைகள் என்று சொல்ல முடியாது. நம்பிக்கைகள் கதைகளின் வழியாக வெளிப்பட்டாலும் கதைகளுக்குள் அடக்க முடியாதவை. கதைகளையும் தாண்டியவை. கதைகளில் மக்களின் நம்பிக்கைகள் இருக்கின்றன என்று கூறலாம். ஆனால் கதைகளில் மட்டும் தான் நம்பிக்கைகள், கலாச்சாரங்கள், வரலாறுகள், மதிப்பீடுகள், அர்த்தங்கள் இருக்கின்றன என்று சொல்ல முடியாது. அருந்ததிய மக்களைப் புரிந்து கொள்ள, அவர்களது வரலாறுகளைத் தெரிந்து கொள்ள கதைகள் ஒருவழி என்று கூறலாமே தவிர கதைகள்தான் வழி என்று சொல்ல முடியாது. இதுபோல வழிகள் பல உள்ளன என்பதை நாம் ஏற்க வேண்டும்.

அதே போல ஒரு சமூகம் நம்புவதை அந்தச் சமூகத்தின் கலாச்சாரத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர், தனது கலாச்சாரப் பின்னணியிலிருந்து முழுவதும் விடுபட்டுவிட்டதாகக் கூறிக் கொண்டு ஆய்வு செய்வது எவ்வளவு தூரம் ஏற்படையது என்பதும் விவாதத்திற்குரிய

கருத்து. நம்பிக்கை ஆய்வுக்கு அப்பாற்பட்டது. நம்பிக்கை காரண, காரியத்தைக் கடந்தது. புலன்களால் உணர முடியாதது. நம்பிக்கை ஓர் இனத்தின் இருத்தலுக்கு அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது. விளக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. மற்ற இனத்தவரால் இதை முழுவதும் உணர முடியாது.

ஒவ்வொரு கதையிலும் வெளிப்படையாக சில அர்த்தங்களும், மதிப்பீடுகளும் இருக்கும். மறைந்திருக்கும் மதிப்பீடுகளும் அர்த்தங்களும் இருக்கும். அருந்ததியர்களின் இந்தத் தோற்றக் கதைகளில் என்னென்ன அர்த்தங்கள், மதிப்பீடுகள் வெளிப்படையாகவும், மறைந்தும் இருக்கின்றன என்று காண்போம்.

இக்கதைகளில் மறைந்திருக்கும் பொருளில் ஒன்று கம்பளத்தார் அண்ணன்-தம்பி ஒன்பதுபேர் என்பதுதான். ஒன்பது கம்பளத்தார்களின் பெயர்களைக் கேட்டபோது அருந்ததியர்கள் கூறிய பெயர்களின் பட்டியல் இது. இதிலிருந்து எந்த ஒன்பதைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்பது கேள்விக்குரியது.

1. நித்திரவார்
2. கொல்லவார்
3. பரவவார்
4. தோக்கலவார்
5. தொம்மரிவார்
6. சில்லவார்
7. பாலவார்
8. கத்தளவார்
9. வேக்கிலியார்
10. மினிக்கி கம்பளம்
11. ஏக்கலவார்
12. காட்டு நாயக்கர்
13. ராஜ கம்பளம்
14. மாதிவார்
15. அனாமதிவார்
16. மாலவார்
17. குள்ளவார்
18. குறவார்
19. வல்லக்கவார்
20. இர்ரையா
21. குரியையா
22. எற கொல்லவார்
23. தொட்டியவார்
24. மடகலவார்
25. எற சில்லவார்
26. குரு சில்லவார்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

32 ✦ அருந்ததியர்: வாழும் வரலாறு

27. மல்லவார்
28. இர்ரிவார்
29. மேகலவார்
30. நாமகார்

அந்த ஒன்பது பேர்களும் ஒன்பது சாதிகளாக மாறுகின்றனர். வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன் பற்றி ஆய்வு செய்த வே. மாணிக்கம் தனது முனைவர் பட்டத்திற்கான ஆய்வுக் கட்டுரையில் ஒன்பது கம்பளங்களின் பெயர்களையும் குறிப்பிடுகிறார். அவை,

1. தோக்கலவார்
2. மேகலவார்
3. பாலவார்
4. பெல்லவார்
5. சில்லவார்
6. கொல்லவார் (இவர்கள் தான் அருந்ததியர்கள்)
7. குருசில்லவார்
8. எறசில்லவார்
9. மல்லவார்

(ii) கதைகளில் வரலாறு

அருந்ததிய இனம் எவ்வாறு தோன்றியது என்பதை இந்த ஆறு கதைகளும் விளக்குகின்றன. மனிதர்கள் எவ்வாறு தோன்றினார்கள் என்பதை ஒவ்வொரு மதமும் விளக்குகிறது. ஆதாம் - ஏவாள் முதலியவர்களை முதலில் கடவுள் படைத்தார் என்கிறது கிறிஸ்தவம். பிரமன் தனது உடலின் வெவ்வேறு பகுதியிலிருந்து நான்கு இன மக்களைப் படைத்தார் என்றும், அவ்வாறு படைக்கப்பட்டவர்கள் ஓர் இனத்திலிருந்து மற்ற இனத்தோடு ஏற்படுத்திக் கொண்ட திருமண உறவால் பல இனங்கள் தோன்றின என்றும் கூறுகிறது வைதீக மதம். இதே போல ஒவ்வொரு மதமும் கூறுகிறது.

ஒவ்வொரு உட்சாதியும் தங்களது தோற்றத்திற்கான கதைகளைக் கூறுகின்றன. அதேபோல அருந்ததியர்கள் தாங்கள் கம்பளத்தாரிலிருந்து பிரிந்ததாகக் கூறுகிறார்கள். இக்கதையை நம்புகிறார்கள். சரித்திரத்தில் நடந்த கதையாக இதை நம்புகிறார்கள். தாங்கள் பூர்வீகத்தில் ஆந்திராவில் இருந்ததாகவும், அப்போது இந்தக் கதை நிகழ்ச்சி நடந்ததாகவும் கடைசிக் கதையைக் கூறியவர் தவிர மற்ற அனைவரும் கூறினர். கடைசிக் கதையைக் கூறியவர் தாங்கள் ஆந்திராவிலிருந்து தமிழகம் வந்தபோது இந்நிகழ்ச்சி நடந்ததாகக் கூறினார்.

இதற்கான வரலாற்று ஆவணங்களைத் தேடியபோது வே. மாணிக்கம் எழுதிய 'வீர பாண்டியக் கட்டபொம்முவிவாதமேடை' என்ற புத்தகத்தில் ஒரு சரித்திர நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடுகிறார்.

'பெண் கொடுக்க மறுத்துப் புறப்பட்டு வரும்போது வழியில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளின் அடிப்படையில் சில கிளைப் பெயர்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

களும் கம்பளத்தாரிடம் வழங்குவதைக் காண முடிகிறது. வரும் வழியில் ஆற்றைக் கடந்து முதலாவது கரை சேர்ந்தது தோக்கலவார் பசு. எனவே தோக்கலவாருக்கு 'முத்தாவுலவார்' என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது என்று தேவதாஸ் நாயுடு பாஞ்சாலங்குறிச்சிச்சரித்திரத்தில் கூறுகிறார் (ப.17). இரவு புறப்படும் போது ஒரு குடும்பத்தினர் தூங்கிப் பின்னடைந்ததால் அவர்கள் 'நித்திரைவார்' என்று அழைக்கப்பட்டனர். வரும்போது பசியின் கொடுமையால், இறந்த மாட்டிறைச்சியைச் சாப்பிட்டவர் களைப் 'பெத்தலு' என்றும், பாதி வழியில் வேறு திசையில் திரும்பியவர்களை 'மல்லவார்' என்றும், ஓரிடத்தில் தங்கிக் கொண்டு வழியனுப்பி வைத்தவர்களை 'அனுப்பாலு' என்றும் அழைத்தனர்' (பக்.35).

இச்சரித்திரத்தைப் பார்க்கும்போது 'பெத்தலு' என்பவர்கள்தான் அருந்ததியர்கள் என்று கூறலாம். அப்படியானால் அருந்ததியர்கள் என்ற சாதி ஆந்திராவிலிருந்து தமிழகம் வரும்போது தோன்றியது என்று கூறலாம். அப்படியானால் இந்த அருந்ததியர் சாதி ஆந்திராவில் இருக்க இயலாது. ஆனால் ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது ஆந்திராவில் 'மாதிகா' என்று ஒரு சாதி இருப்பது தெரிகிறது. அது, இங்குள்ள அருந்ததியர் களுக்கு இணையாக இருக்கிறது. இங்கேயும் இவர்கள் மாதிகா அல்லது மாதாரி என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர். அப்படியானால் அந்த மாதிகா என்ற சாதி எப்படித் தோன்றியது என்ற கேள்வி எழுகிறது.

இங்கே இறுதிக் கதையைக் கூறியவரைத் தவிர மற்ற அனைவரும் இந்த நிகழ்ச்சி ஆந்திராவில் நடைபெற்றது என்று கூறிய வாய்மொழி வரலாற்றை ஏற்க வேண்டியுள்ளது. தமிழகம் வரும் முன்பே ஆந்திராவில் இந்தச் சாதி தோன்றியுள்ளது என்ற வாய்மொழி வரலாற்றை மையமாக வைத்து, எழுதப்பட்ட வரலாற்றை மாற்றி எழுதவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. எழுதப்பட்ட வரலாறுதான் சரியானது, நம்பகமானது என்ற மதிப்பீட்டை வாய்மொழி வரலாறு உடைக்கிறது. அடித்தள மக்கள் நம்பும் வாய்மொழி வரலாறு எழுதப்பட்ட வரலாற்றை விட நம்பகமானது என்று கூற முடியும்.

(iii) மாட்டுக்கறி - உயர்வுத் தாழ்வுத்

நாம் படித்த ஆறு கதைகளுமே சகோதரர்களில் ஒருவர் மாட்டுக்கறி உண்டதைக் கூறுகின்றன. மாட்டுக்கறியை உண்டதால்தான் சகோதரர் ஒதுக்கப்பட்டு அருந்ததியர் ஆனார் என்று அனைத்துக் கதைகளுமே கூறுகின்றன. முதல் கதையில் பாகப் பிரிவினைக்குப் பின்புதான் மாட்டுக் கறி உண்டதாகவும், மற்ற கதைகளில் மாட்டுக்கறி உண்டதால்தான் பாகப்பிரிவினை ஏற்பட்டது என்பதையும் அறிகிறோம்.

இறந்து போன மாட்டை அறுத்து உண்டதாக நான்கு கதைகளிலும், மாட்டைக் கொண்டு உண்டதாக இரண்டு கதைகளிலும் இருக்கின்றன. தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

ஐந்து கதைகளில் பசியால் மாட்டுக்கறி சமைத்து உண்டதாகவும், ஒரு கதையில் மட்டும் நீரில் விழுந்து இறந்த கன்றை அறுத்துச் சமைத்ததாகவும் அறிகிறோம்.

அனைத்துக் கதைகளிலும் மாட்டுக்கறியைத்தான் உண்டார்கள் என்று இருக்கிறதே தவிர அந்த மாடு பசு மாடா, காளை மாடா என்று தெரியவில்லை.

ஆரம்பத்தில் கம்பளத்தார்கள் மாடு மேய்த்து வாழும் ஓர் இனக் குழுவாக இருந்திருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு மாடுகள்தாம் வாழ்வு கொடுத்திருக்கின்றன. எனவே அந்த மாடுகளை உண்ணுவதில்லை என்ற கலாச்சார வழக்கத்தில் இருந்திருக்கிறார்கள். இதே போன்ற பழக்கம் மாடு மேய்க்கும் இனக்குழுக்களிடையே இருந்திருக்கிறது.

ஆரியர்கள் மாடு மேய்க்கும் இனக்குழுவாக இருந்திருக்கின்றனர். இவர்களின் கலாச்சாரச் செயல்பாடுகள் வழியாக சாதியம் தோன்றி, இந்துக் கலாச்சாரமாக பரிணாமம் பெற்று, மாடு தெய்வம் என்ற பார்வையைக் கொண்ட இனமாக உருவாகியிருக்கிறது. அந்தப் பழக்கம் அப்படியே பரவ, அது கம்பளத்தார்களிடமும் பரவியுள்ளது என்று நாம் புரிந்து கொள்ளலாம்.

மாட்டுக் கறியைச் சாப்பிடுவது மிகவும் கேவலமானதாக இந்துக் கலாச்சாரத்தில் உணரப்படுகிறது. சாதியப் படிமான முறையில் உணவுப் படிமான முறையும் அடங்குகிறது என்பதை நாம் அறிவோம். உணவின் அடிப்படையில் இருக்கும் சாதியப் படிமான முறையில் மாட்டுக்கறி, அதிலும் குறிப்பாக பசுமாட்டுக்கறி, இன்னும் குறிப்பாகச் செத்த மாட்டுக்கறி மிகமிகக் கேவலமாக உணரப்பட்டு, இதை உண்பவர்களை மிகவும் தாழ்ந்த சாதியாகக் கருதி ஒதுக்குகிறது இந்து மதம்.

இந்து வழக்கப்படி ஏதாவது ஒரு குற்றம் அல்லது தவறு செய்தால் அதற்குப் பரிகாரம் செய்து, தவறினால் வந்த தீட்டைப் போக்கிக் கொள்ளலாம். மிகப் பெரிய குற்றத்திற்குக் கூடப் பரிகாரம் செய்யும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது.

(உதாரணத்திற்கு ஒரு கதையைச் சொல்லலாம். கொங்குனேஸ்வரர் அக்காலத்தில் கன்னியாகுமரியிலிருந்து காசிக்கு நடந்து சென்றார். அப்போது கர்னாடகத்தில் உச்சினிமாகாதால் பட்டினம் என்ற ஊரில் மணல்மழை பெய்து ஊரே அழிந்தது. ஒரே ஒரு பெண் மட்டும் உயிரோடு இருந்தாள். கொங்குனேஸ்வரர் அப்பெண்ணை விரும்பியதால், பக்கத்து ஊரில் உள்ள மக்கள் அப்பெண்ணை அவருக்குத் திருமணம் செய்து வைத்துள்ளனர். தமக்குப் பிறக்கும் குழந்தைகளை அங்கங்கே விட்டுவிட வேண்டும் என்று கொங்குனேஸ்வரர் கூற அவரது மனைவியும் இதை ஏற்றுக் கொண்டாள். இவர்களுக்கு பாபநாசர், உலகம்மாள் உட்பட ஏழு குழந்தைகள் பிறந்தன. பிறந்த குழந்தைகளை ஆங்காங்கே விட்டுவிட்டுச் சென்றனர். எதிர்பாராத விதமாக பாபநாசர் தனது தங்கை உலகம்மாளைத்

தங்கை என்று தெரியாமல் திருமணம் செய்து கொள்கிறார். இவர்களது முதலிரவு அன்று உலகம்மா தலையிலிருந்த தழும்பை வைத்து அவள் தனது தங்கை என்று பாபநாசர் உணர்கிறார். தங்கையோடு உறவு கொண்டோமே என்று மிகவும் வருந்துகிறார். தங்கையைத் திருமணம் செய்த பாவத்தைக் கழிப்பதற்காகப் பாபநாசம் சென்று தீர்த்தம் ஆடினார். பிறகு அங்கேயே தங்கி விட்டார். இவர்களின் நினைவாக இங்கு மக்கள் கோயில் கட்டி வழிபடுகின்றனர். பாபநாசர் இங்கு தங்கியதால் இவ்வூருக்குப் பாபநாசம் என்ற பெயரும் வந்தது).

ஆனால் இக்கதைகளில் மாட்டுக்கறி உண்ட மிகச் சிறிய குற்றத்திற்கு எந்தப் பரிகாரமும் கூறப்படவில்லை. சாதிய விலக்குத்தான் தீர்வு என்றே முடிவு செய்யப்படுகிறது. அடித்தட்டு மக்களின் மிகச் சிறிய குற்றங்கூட மிகப் பெரிய குற்றமாக, பரிகாரம் செய்ய முடியாத குற்றமாகக் கருதப்படுகிறது. இந்த உச்சகட்டத் தீர்ப்பானது, பசுமாட்டுக் கறியைத் தின்றதால்தான் கொடுக்கப்பட்டது என்று புரிந்து கொண்டே கதைகளை விளக்க முயல்வோம்.

இந்துக் கலாச்சாரத்தில் பசு மிகவும் புனிதமான மிருகமாகக் கருதப்படுகிறது. 'கோமாதா' என்று கூறிப் பசுவுக்குத் தாய் அந்தஸ்து கொடுக்கப்படுகிறது. இதற்கு இரண்டு காரணங்களைக் கூறலாம். முதலில் தாயைப் போல பசு பால் கொடுக்கிறது. இரண்டாவதாகத் தாய் குழந்தையின் சிறுநீர், மலம் போன்ற அசுத்தங்களைச் சுத்தம் செய்வது போல பசுவின் சிறுநீர், சாணம் முதலியவை தீட்டைக் கழித்துச் சுத்தப்படுத்த பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

(தேவகோட்டைக்கு அருகில் உள்ள சிறுவாச்சி என்ற கிராமத்தில் கோயிலுக்குள் தலித் மக்கள் நுழைந்து சாமி கும்பிட்டதால் கோயில் தீட்டுப்பட்டு விட்டதாகக் கருதி, பசுமாடுகளைக் கோயிலுக்குள் நுழையச் செய்து, அதன் சாணம், சிறுநீர் போன்றவற்றால் ஆதிக்கச் சாதியினர் தீட்டைப் போக்கியதாகக் கூறிக்கொண்டார்கள்).

சாணம் வீட்டை மெழுகிச் சுத்தம் செய்யப் பயன்படுகிறது. சாணத்தை வறட்டியாக்கி எரிக்கப் பயன்படுத்துகின்றனர். அதிலிருந்து கிடைக்கும் சாம்பலானது பற்கள் முதற்கொண்டு, பாத்திரங்கள் வரை சுத்தம் செய்யப் பயன்படுகிறது. சாம்பல் திருநீறாகக் கருதப்பட்டு உம்பில் பூசப்படுகிறது.

இவ்வாறு பசுவின் பால், சிறுநீர், சாணம் மூன்றும் முக்கியப் பொருளாக இந்து மதத்தில் எண்ணப்படுகிறது. இவ்வளவு உயர்வாகப் போற்றப்படும் பசுவைக் கொல்வது மிகப் பெரிய குற்றமாகக் கருதப்படுகிறது. பெரும்பாலும் அடித்தட்டு மக்களின் தோற்றத்தை ஆய்வு செய்யும்போது, இவர்கள் செய்யும் மிகச் சிறிய தவறுதான் மிகப் பெரிய தவறாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுக் கொடிய தண்டனையும் கொடுக்கப்படுகிறது. அது போல இங்கே மாட்டுக் கொடிய தண்டனையும் கொடுக்கப்படுகிறது. அது போல இங்கே மாட்டுக் கறியை உண்டது பெற்ற தாயைக் கொலை செய்து, அவளது சதையைச் சமைத்து உண்ட கொடிய குற்றமாகத் தீர்ப்பிடப்படுகிறது.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

இந்துப் பண்பாட்டில் பசு தெய்வமாக வழிபடப்படுகிறது. அதனால் பசுவின் கறியை உண்பது என்பது தாயை உண்பதற்குச் சமம். எனவே பசுவின் கறியை உண்பது என்பது மிகவும் சேவலமானதாக, கொடூரமானதாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறது.

கம்பளத்தார்கள் கறி உண்ணும் வழக்கம் உடையவர்கள். ஆனால் மாட்டுக்கறியை மட்டும் உண்பதில்லை. அதனால்தான் மாட்டுக்கறியை உண்ட தனது சகோதரனைச் சாதியை விட்டே நீக்கி விட்டனர். இங்கே மாட்டுக்கறி உண்ணாமை ஒரு மிகப்பெரிய, உயர்ந்த மதிப்பீடாக, அறமாகப் புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது.

இக்கருத்து அண்ணன் - தம்பி மூவர் கதையில் இன்னும் சிறப்பாக வெளிப்படுகிறது. இக்கதையில் மாட்டுக்கறி உண்ட சகோதரனைப் பாகம் பிரித்து அனுப்பிவிடுகின்றனர். அதன்பின் மற்ற இரண்டு சகோதர்களுக்கு கிடையே பிரச்சினை எழுகிறது. மறுபடி பாகப்பிரிவினை செய்யப் படுகிறது. இந்தப் பாகப் பிரிவினையில் தம்பி, தான் ஏமாற்றப்பட்டதாக உணர்கிறார். முதலில் நடந்த அநீதியான பாகப் பிரிவினைக்கு உடந்தையாக இருந்ததற்குத் தண்டனையாகத்தான் இந்த இரண்டாவது பாகப் பிரிவினையில் தான் ஏமாற்றப்பட்டதாகத் தம்பி உணர்கிறார். அதற்காக வருந்துகிறார். அண்ணனுக்குச் செய்த துரோகத்திற்காகத் தன்னைத் தானே சாட்டையால் அடித்துக் கொண்டு தனக்குத் தண்டனை கொடுத்துக் கொள்கிறார். குடுகுடுப்பையை அடித்துக் கொண்டு, இரவில் சென்று, அண்ணன் எப்படி இருக்கிறார் என்று பார்க்கச் செல்கிறார்.

இவ்வளவு செய்யும் தம்பி ஏன் அண்ணனோடு சென்று தானும் சேர்ந்து கொள்ளவில்லை? சொத்து இல்லாத அண்ணனோடு சொத்து இல்லாத தம்பி சேரலாமே! ஆனால் சேரவில்லை. தனக்குத்தானே சாட்டையடி கொடுத்தபடி தண்டனை அனுபவிக்கத் தயாராக இருக்கிறாரே தவிர, அண்ணனோடு இணைந்து மாட்டுக்கறி உண்ணத் தயாராக இல்லை. அல்லது மாட்டுக்கறி உண்ட அண்ணனோடு இணையத் தயாராக இல்லை. காரணம்... உணவின் அடித்தளத்தில் உள்ள பாகுபாட்டை விட்டுவிடத் தம்பி தயாராக இல்லை.

இப்போது அருந்ததியர்கள் பார்வையில் இக்கதையைப் பார்க்கலாம். ஆறு கதைகளில் ஐந்து கதைகளில் பசியின் கொடுமை தாங்காமல் மாட்டுக் கறியை உண்டதாக இருக்கிறது. ஒரு கதையில் தண்ணீரில் விழுந்து இறந்த கன்றின் கறி வீணாகப் போகிறதே என்று எண்ணி உண்டதாக இருக்கிறது.

பசி வந்தால் பத்தும் பறந்து போகும் என்ற பழமொழிக்கேற்ப, அனைத்து மதிப்பீடுகளையும், அறங்களையும் தூக்கி எறிந்துவிட்டு மாட்டுக்கறியை உண்கிறார். பசியில் இருப்பவனால்தான் பழைய அறநெறிகளை உடைக்க முடியும். புதிய அறநெறிகளை உருவாக்க முடியும் என்பதற்கு இக்கதைகள் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. அப்படி என்ன மதிப்பீட்டைக் கொடுக்கிறார் என்று பார்ப்போம்.

பசி என்றால் என்ன என்று தெரியாதவர்கள், உண்பதற்கு அதிகமாக வைத்திருப்பவர்கள், தங்களிடம் உள்ளதில் எதை உண்போம், எது

சுவையாக இருக்கும் என்பதுதான் அவர்கள் பிரச்சினையே தவிர கிடைத்ததை உண்போம் என்ற நிலை அவர்களுக்கு இல்லை. இவர்கள் தான் உணவின் வழியும் தீண்டாமையை உருவாக்கியவர்கள். உண்பதற்கு அதிகம் வைத்திருப்பவனின் அறநெறி இவ்வாறுதான் இருக்கிறது.

ஆனால் பசித்தவனுக்கு உணவில் தீட்டு என்பது கிடையாது. உண்ணக் கூடியது அனைத்தையும் உண்கிறான். ஆதிக்கக் கருத்தியலை, மதிப்பீட்டை, அறநெறியை உடைத்து, உள்ளே செல்லும் எதுவும் மனிதனைத் தீட்டுப்படுத்துவதில்லை என்ற எண்ணத்திற்கு வருகிறான். அதனால் தீட்டு என்று ஒதுக்கப்பட்டவைகளைத் தான் உண்பதோடு சாமிக்கும் படைக்கிறான். தீட்டு என்று எதையும் ஒதுக்குவதில்லை.

இந்துக் கலாச்சாரச் சூழலில் மனிதனிலிருந்து வெளியேறும் அனைத்தும் தீட்டானது என்று கருதுகின்றனர். இந்தத் தீட்டைப் போக்கக் குளிக்கின்றனர் அல்லது சுழுவுகின்றனர். ஆனால் அருந்ததியர்கள் உடலிலிருந்து வெளியேறும் சிறுநீர், மலம் போன்ற வற்றைத் தீட்டு என்று கருதி ஒதுக்குவதில்லை. அதைச் சுத்தப்படுத்துகின்றனர். மலம் உட்பட அனைத்தையும் துப்புறவு செய்யும் பணியில் ஈடுபடுகின்றனர். இதை உடல் உழைப்பாகத்தான் பார்க்கிறார்கள் தவிரத் தீட்டு என்று ஒதுக்கவில்லை.

மாட்டுக்கறி சமைத்து உண்டசகோதரன், தான் உண்டதோடு மட்டும் திருப்தியடையவில்லை. மாட்டுக்கறிதான் தான் இதுவரை சாப்பிட்ட கறிகளிலேயே மிகவும் சுவையானது என்று உணர்கிறார்.

மாட்டுக்கறிதான் மிகவும் சுவையானது என்று அருந்ததியர்கள் கூறுகின்றனர். அனைத்துக் கறிகளையும் உண்ணும் தங்களால்தான் இதைக் கூறமுடியுமே தவிர, ஒருசில கறிகளை உண்ணாமல் இருந்துவிட்டு, அல்லது கறியையே உண்ணாமல் இருந்துவிட்டு ஒரு முடிவிற்கு வரும் மற்றவர்களின் தீர்ப்பு ஏற்புடையதல்ல என்கின்றனர்.

எனவே, தான் பெற்ற இன்பத்தைத் தனது சகோதரனும் பெறவேண்டும் என்று சகோதரனுக்கும் கொடுக்கிறார். தான் மாட்டுக்கறி சமைத்து உண்டதைத் தன் சகோதரனுக்குத் தெரியாமல் மறைத்திருக்கலாம். அவ்வாறு மறைக்காமல் சகோதரனையும் மாட்டுக்கறி உண்ண அழைக்கிறார். சகோதரர் இவரைச் சாதியிலிருந்து நீக்குகிறார். இந்தச் சாதி நீக்கம் என்ற இழப்பைத் தாங்கத் தயாராக இருக்கிறார். சாதியிலிருந்து நீக்க வேண்டாம் என்று கெஞ்சவில்லை அல்லது மாட்டுக்கறி தின்ற தீட்டைப் போக்கப் பரிகாரம் தேடவில்லை. மீண்டும் மாட்டுக்கறி உண்ண சாதியிலிருந்து நீக்கப்பட்டதை ஏற்கிறார். இனி அவர் செய்த மாட்டிற்காகக் காத்திருக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. மாட்டைக் கொண்டு உண்ணத் தயாராக இருக்கிறார். இங்கே மாட்டைக் கொல்வது பாவம் என்ற அறநெறியை மீறுகிறார்.

(iv) அநீதியான பாகப் பிரிவினையும் படிமான முறையும்

நாம் பார்த்த ஆறு கதைகளுமே பாகப் பிரிவினை பற்றிக் கூறுகின்றன.

முதல் கதையில் மட்டும் கடவுள் வந்து பாகப்பிரிவினை செய்தார் என்று காண்கிறோம். மற்ற கதைகளில் எல்லாம் சகோதரர்களே பாகப்பிரிவினை செய்து கொள்கின்றனர்.

கடவுள் செய்து வைத்த பாகப்பிரிவினை உட்பட, அனைத்துப் பாகப் பிரிவினையுமே அநீதியான பாகப் பிரிவினை என்று தெளிவாகத் தெரிகிறது.

ஆனால் இந்தப் பாகப் பிரிவினை அநீதியானது என்று கடவுள் உட்பட யாரும் கூறவில்லை. ஒருவனுக்கு அதிக எண்ணிக்கையில் மாடுகள்; மற்றவனுக்கு குறைந்த எண்ணிக்கையிலுள்ள கிழட்டு, நொண்டி மாடுகள். இந்தப் பாகுபாடு ஏன் என்ற கேள்வி எழுகிறது.

ஒரு கதை தவிர மற்ற கதைகளில் எல்லாம் மாட்டுக் கறியைத் தின்றதால்தான் பாகப் பிரிவினை ஏற்பட்டது என்று கூறப்படுகிறது. ஒரு கதையில் பாகப் பிரிவினைக்குப் பின்புதான் மாட்டுக்கறி உண்ணப் படுகிறது. சிறிது யோசித்துப் பார்த்தால் பாகம் பிரிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் சகோதரரிடம் இருந்தது என்று கூறலாம். அதாவது மற்றவனை விட தன்னிடம் அதிகமாக மாடுகள் இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்திருக்கிறது. மாட்டுக்கறி உண்டதைக் காரணம் காட்டி பாகப் பிரிவினை மற்றவர் மேல் சுமத்தப்பட்டிருக்கிறது. அநீதியான முறையில் ஒருவர் அதிக மாடுகளைப் பெற்றார். இந்த அநீதி கடவுளாலும் நியாயப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனால் அண்ணனது பார்வை வேறு விதமாக இருக்கிறது. அண்ணன் - தம்பி என்ற சகோதர உறவை அண்ணன் விரும்பினார். இந்த உறவில் வயதில் மூத்தவர் என்ற மரியாதை மட்டும்தான் அண்ணனுக்கு இருந்ததே தவிர, உயர்ந்தவன்-தாழ்ந்தவன் என்ற படிமான முறை இல்லை. சமத்துவம் இருந்தது. பொதுவான பொருளாதார சமநிலை இருந்தது. மாட்டுக் கறியைக்கூடப் பகிர்ந்து கொடுக்கும் பகிர்தல் உணர்வு இருந்தது. குழு உணர்வு, உறவு இருந்தது. இந்த மதிப்பீடுகள், அறநெறிகள் உடைத் தெறியப்பட்டு சாதியத்தின் மதிப்பீடாகிய உயர்ந்தவன்-தாழ்ந்தவன் என்ற படிமான முறை புகுத்தப்பட்டது. இந்த மதிப்பீடுகளை உடைத்தெறிய நினைத்தது பாகப் பிரிவினை கோரியவரே.

இந்த அநீதியான பாகப் பிரிவினையை அண்ணன் எதிர்க்காமல் ஏன் பொறுமையாக ஏற்றார் என்றால் அண்ணன்களுக்கே உள்ள பரந்த மனதால்தான் என்று கூறலாம். குழு உணர்வு முக்கியமல்ல; உறவு முக்கியமல்ல; அன்பு முக்கியமல்ல; கூடி வாழ்வது முக்கியமல்ல; சகோதரத்துவம் முக்கியமல்ல; பகிர்தல் முக்கியமல்ல; சொத்துதான் முக்கியம் என்று எண்ணி அநீதியான வழியில் சொத்தை அபகரித்த தம்பியின் செயலை அண்ணன் கண்டு கொள்ளவில்லை.

தம்பிதானே அனுபவிக்கட்டும்; தம்பி கஷ்டமில்லாமல், மகிழ்வாக, நிறைவாக வாழட்டும் என்று விட்டு விடுகிறார். தம்பியின் மகிழ்வுக்காகத் தான் துன்பப்பட, இழிநிலையை ஏற்க, வறுமையை அனுபவிக்கத்

தயாராக இருந்தார். எதிர்ப்புக் குரல் கொடுக்காமல் மகிழ்வுடன் இந்த நிலையை ஏற்றுக் கொண்டார். அண்ணனிடம் உள்ள இந்தப் பரந்த உள்ளம்தான் அவரின் வாரிசாகிய அருந்ததியர்கள் அனைவரிடமும் காணப்படுகிறது. அதே போல அநீதி வழியில் சொத்துச் சேர்க்க வேண்டும் என்று தம்பியிடம் இருந்த தன்னல எண்ணம்தான் படிமான முறைக்கு வித்திட்டது. சொத்து மேலும் மேலும் பிரிக்கப்பட்டு உயர்ந்தவன் - தாழ்ந்தவன் என்ற படிமான முறை அதிகம் விரிவடைய அடித்தளமிடப்பட்டது. இந்தப் படிமான முறை மேலும் விரிவடைந்து வலுவடைந்ததை சக்கம்மாள், அண்ணன்-தம்பி ஐவர் கதை தெளிவாக விளக்குவதைக் காணலாம்.

இக்கதைகள் படிமான முறை சரியானது என்ற ஆதிக்கச் சாதியின் மதிப்பீட்டை நியாயப்படுத்துகின்றன. அதற்கு மாறாக குழு உணர்வு முக்கியம்; உறவு முக்கியம்; அன்பு முக்கியம்; சமத்துவம் முக்கியம்; கூடி வாழ்வது முக்கியம்; பகிர்தல் முக்கியம் போன்ற அறநெறிகள் அண்ணனாம் வலியுறுத்தப்படுகின்றன என்று சொல்லலாம்.

(v) வரமும் சாபமும்

அருந்ததியரின் தோற்றக் கதைகளில் இரண்டில் கிளைக் கதைகள் உள்ளன. இந்த இரண்டு கிளைக் கதைகளுமே சக்கம்மாள் பற்றியன. சக்கம்மாளின் இறப்பு பற்றி இரண்டு கதைகளுமே கூறினாலும், இரண்டும் மாறுபட்ட தகவல்களைக் கூறுகின்றன. இவற்றை எப்படி புரிந்து கொள்ளலாம் என்ற கேள்வி எழுகிறது.

தாங்கள் கடவுளால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, உருவாக்கப்பட்ட இனம் என்ற நம்பிக்கை கம்பளத்தார்களிடம் இருக்கிறது. உலகில் அநீதி பெருகிவிட்டதாகவும், மாந்தரீகத்தின் மூலம் பல தீமைகள் உலகில் நடப்பதாகவும், அதனால் நல்லவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுவதாகவும், இந்தத் தீமைகளை அழிப்பதற்காகத்தான் கம்பளத்தார்கள் என்ற இனம் உருவானதாகவும் இவர்கள் நம்புகின்றனர். கம்பளத்தார் தோற்றம் பற்றிய கதையில் இது மிகவும் சிறப்பாக வெளிப்படுகிறது (அடுத்த பகுதியில் இதன் விளக்கத்தைக் காணலாம்).

தெய்வ சக்தி தங்களிடம் இருப்பதாகக் கம்பளத்தார் நம்புகின்றனர். இந்தச் சக்தியைச் சித்து வேலை, மாந்தரீகம் என்ற விதத்தில் வெளிப்படுத்துகின்றனர். தங்களின் இந்த மாந்தரீக வேலை நன்மை செய்வதற்காகவும், தீய மாந்தரீக சக்திகளை அழிப்பதற்காகவுமே தவிர தீயவைகளைச் செய்வதற்காக அல்ல என்றும் நம்புகின்றனர்.

இந்தச் சக்தி பரம்பரை பரம்பரையாகத் தங்களிடம் இருப்பதாகக் கூறுகின்றனர். அண்ணன் - தம்பி கதைகளில் அண்ணனிடம் இந்தச் சக்தி இருந்ததாக நாம் கதையில் காண்கிறோம். பாம்பு கொத்தி இறந்த சக்கம்மாள் கதையில், அண்ணன், இறந்த சக்கம்மாளை வழிபட்டுத் தனது சக்தியை அதிகப்படுத்திக் கொண்டார் என்று காண்கிறோம். அதே போல

மற்ற கதையில் சேலையில் பட்ட மாட்டு விந்தால், தான் கருவுற்றதாகச் சக்கம்மாள் சொல்ல அதை நம்பாமல் சக்கம்மாளைக் கொல்ல அண்ணன் முயற்சிக்கிறார். சக்கம்மாள் அண்ணனைச் சபித்தபோது தேவடியாளா சூப்பிப்பது என்று அவளைக் கொல்கிறார். அப்போதும் அவரது சக்தி, வரம் மறையவில்லை. எப்போது அவர் மாட்டுக் கறியை உண்கிறாரோ அப்போது அவரது சக்தியை மற்ற சகோதரர்கள் பறித்துக் கொள்கின்றனர். சாபம் அவரைச் சூழ்கிறது.

மாட்டுக்கறி உண்ட குற்றத்திற்குப் பரிகாரம் செய்து இழந்த சக்தியை மீண்டும் பெற்றிருக்கலாமே என்று அருந்ததியர்களிடம் கேட்டதற்கு, மாட்டுக்கறி உண்டதை ஏற்றுக் கொண்டு பாகம் பிரிக்கச் சம்மதித்து வாக்குக் கொடுத்துவிட்டார். அந்த வாக்கை மீற முடியாது என்கின்றனர்.

இங்கு 'வாக்கு மீறாமை' என்ற அறநெறி முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இந்த அறநெறி அருந்ததியர்களிடம் மிகவும் தூக்கலாக இருக்கிறது. 'சாபம்' என்கிற மிகக் கொடுமையான தண்டனை 'வாக்கு மீறாமை' என்ற அறநெறியாக மாறியுள்ளது அல்லது மாற்றப்பட்டுள்ளது என்பதை அறியலாம். இக்கருத்தை மற்றொரு கதை மூலமும் விளக்கலாம்.

சக்கம்மாள் அண்ணன் - தம்பி ஐவர் கதையில் சகோதரர்கள் ஐந்து பேரும் ஒன்று சேர்ந்து சக்கம்மாளைக் கொலை செய்யத் தீர்மானிக்கின்றனர். ஆனால் கொலை செய்ய வேண்டிய நேரம் வந்தபோது மற்ற நான்கு தம்பிகளும் கொடுத்த வாக்கை மீறுகின்றனர். ஏதேதோ காரணம் சொல்லிக் கொலை செய்யாமல் ஓடிவிடுகின்றனர். இறுதி வரை உறுதியாக இருந்து வாக்கு மீறாமல் சக்கம்மாளைக் கொலை செய்தது அண்ணனே!

இந்த வாக்கு மீறாமை என்ற அறநெறி அருந்ததியர்களின் வாழ்வில் பல தளங்களில் வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

கத்தளவார் என்று ஒரு சாதியினர் இருக்கின்றனர். இவர்கள் அருந்ததியர்களின் இடத்திற்கு வந்து அதிகாரத் தோரணையில் உணவு பெற்று உண்கின்றனர். ஒரு சில வாரங்கள், ஏன் ஒரு சில மாதங்கள் கூட அருந்ததியர்களின் பகுதியில் தங்கும் இவர்கள் அருந்ததியர்களிடம் இலவசமாக உணவு பெறுவதுடன் செலவுக்குப் பணமும் பெறுகின்றனர். பிறகு இவர்கள் அடுத்த அருந்ததியர் கிராமம் நோக்கிச் செல்கின்றனர் (இதைப்பற்றி விரிவாகப் பண்பாட்டுப் பகுதியில் காணலாம்).

ஏன் கத்தளவார்களுக்கு இவ்வாறு உதவுகிறீர்கள் என்று கேட்டால் தங்களது முன்னோர்கள் இவர்களைக் காப்பாற்றுவதாக வாக்கு கொடுத்து விட்டனர்; அந்த வாக்கை மீற முடியாது என்கின்றனர். எப்போது, எந்தத் தலைமுறையில் வாக்கு கொடுக்கப்பட்டது என்று தெரியாத நிலையில் கூட அந்த வாக்கைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஒவ்வொரு அருந்ததியரிடமும் இன்னும் இருப்பது வியப்பாக இருக்கிறது.

(ஆலங்குளம் - கல்லம்மநாயக்கன்பட்டி ஆகிய இரண்டு ஊர்களுக்கிடையே செத்த மாடு தூக்கும் காணி, யாருக்குச் சொந்தம் என்ற

பிரச்சினை ஏற்பட்டது. இப்பிரச்சினைக்கு முடிவு ஏற்படாத நிலையில் இனி தண்ணீர் கூடக் குடிப்பதில்லை என்று இரண்டு கிராமத்தாரும் சபதமிட்டுப் பிரிந்தனர். என்றோ சபதமிட்ட அந்த வாக்கை இன்றுவரை இரண்டு கிராமத்தினரும் காப்பாற்றி வருகின்றனர்.

(vi) குறியீடு

நாம்பார்த்த ஆறு கதைகளில் இரண்டு கதைகளில் ஆவாரஞ் செடி பற்றிய குறிப்புகள் இருக்கின்றன. இரண்டு கதைகளிலும் அண்ணனாகிய அருந்ததியரைக் குறிக்க ஆவாரஞ் செடி குறியீடாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. கம்பளத்தார் வாழ்வில் ஆவாரஞ் செடி ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது.

கம்பளத்தார் தாங்கள் சக்கம்மாள் தெய்வத்தை வணங்குவதற்கு முன்பாகவும், திருமணம், சடங்கு போன்ற மகிழ்வான காரியங்கள் நடப்பதற்கு முன்பாகவும் ஆவாரஞ் செடியைத் தங்களது அண்ணனாகிய அருந்ததியராகப் பாவித்து, அண்ணனுக்குச் செய்ய வேண்டிய மரியாதையை அந்த ஆவாரஞ் செடிக்குத் தருகின்றனர்.

ஆவாரஞ் செடிக்கு அருகில் உள்ள புல் போன்றவைகளைச் செதுக்கி இடத்தைச் சுத்தப்படுத்துகின்றனர். பின் தண்ணீர் தெளிக்கின்றனர். பின் செடிக்குச் சந்தனம், குங்குமம் இடுகின்றனர். பிறகு வெற்றிலை, பாக்கு, பழம் முதலியவை உள்ள தாம்பளத்தைச் செடிக்கு முன்பு வைக்கின்றனர். பின்பு கையெடுத்துக் கும்பிட்டுத் தங்களுடைய ஊர் விசேசத்திற்கு அல்லது வீட்டில் நடைபெறும் திருமணம், சடங்கு போன்ற நிகழ்ச்சிக்கு வந்து வாழ்த்துமாறு வேண்டுகின்றனர். திருமணம் என்றால் தாலி கொண்டு வருகின்றனர். அந்தத் தாலியை ஆவாரஞ் செடி மேல் வைத்து, வாழ்த்துமாறு கூறிவிட்டுப் பின் எடுத்துச் செல்கின்றனர். இந்தப் பழக்கம் இன்னும் இருப்பதாகக் கம்பளத்தார்களும், அருந்ததியர்களும் கூறுகின்றனர்.

ஏன் இந்த ஆவாரஞ் செடி அருந்ததியர்களாகக் குறிக்கப்படுகிறது? கதையில் சக்கம்மாளின் தாய் இவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்று கூறியதால் அதைக் கம்பளத்தார்கள் செய்கிறார்கள் என்று கூறலாம். இதற்கு மேல் ஆவாரஞ் செடிக்கு என்று ஏதாவது சிறப்பான குணங்கள் இருக்கின்றனவா? இக்கேள்விகளுக்கு வெவ்வேறு விதமான பதில்கள் கிடைத்தன (பண்பாட்டுப் பகுதியில் விரிவாக இதனைக் காணலாம்).

ஆனால் குறியீடாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட ஆவாரஞ் செடிக்குத்தான் கம்பளத்தார்கள் மரியாதை செலுத்துகிறார்களே தவிர, அருந்ததியர்களுக்கு அல்ல. அருந்ததியர்கள் கம்பளத்தார்களின் தெருக்களில் கூட நடக்கக் கூடாது. மந்தை வரைதான் செல்லலாம். அந்தளவு தீண்டத் தகாதவர்களாக அருந்ததியர்களை நடத்துகின்றனர்.

பாரைப்பட்டி என்ற கம்பளத்தார்களின் கிராமத்திற்கு நம்மை அழைத்துச் சென்ற அருந்ததியர் ஒருவர், நம்மை மட்டும் கிராமத்திற்குள் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

அனுப்பிவிட்டு, ஊருக்கு வெளியே நின்றுவிட்டார். அவரையும் கிராமத்திற்குள் வர அழைத்தபோதுதான் கம்பளத்தார்களின் கிராமத்திற்குள் நுழையக் கூடாது என்று கூறி வர மறுத்துவிட்டார்.

மனிதர்களைவிட குறியீடுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் மதிப்பீடு இங்கு ஆதிக்கச் சாதியினரால் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது.

(vii) அடையாளங்கள்

இக்கதைகளில் மாட்டுக் கறியும், புல்லாங்குழலும் அடையாளங்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. கம்பளத்தார்கள் இந்த அடையாளங்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். மாட்டுக் கறியைத் தாழ்வின், கேவலத்தின் அடையாளமாகவும், புல்லாங்குழலை வெற்றியின் அடையாளமாகவும் பயன்படுத்துகின்றனர் என்று கூறலாம்.

ஆனால் அருந்ததியர்களின் பார்வையில் மாட்டுக்கறி தாழ்வின் அடையாளமாகப்படவில்லை. தாங்கள் மாட்டுக் கறியை உண்பதில்லை என்று போலியாகக் கூறவில்லை. தாங்கள் மாட்டுக் கறி தின்பவர்கள்தான் என்று வெகு சாதாரணமாகக் கூறுகின்றனர். செத்த மாடாக இருந்தாலும் தெரு வழியாகத் தூக்கிச் சென்று, நடுத்தெருவில் அதை அறுத்து, ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் கூறு போட்டுக் கொடுத்துச் சமூகமாக, சமத்துவமாக உண்கின்றனர்.

மாட்டுக்கறி உண்பது தாழ்வு, கேவலம் என்று இச்சமூகம் கூறும் குழ்நிலையில் மாட்டை உண்பதென்பது தாழ்வு இல்லை; இது உயர்வே என்று காட்ட மதுரையில், ஒரு மாட்டை ஊர்வலமாக மேள தாளத்துடன் அழைத்துச் சென்று, மாவட்ட ஆட்சியாளர் அலுவலகத்திற்கு முன்பாக அந்த மாட்டை அறுத்து, கறி சமைத்து அருந்ததியர்கள் உண்டார்கள். இதை ஒரு போராட்டமாக நடத்தினார்கள். இப்போராட்டம் மாட்டுக்கறி உண்பது தாழ்ந்தது என்ற நிலையிலிருந்து தங்களுக்கு விடுதலையை அளித்ததாகக் கூறுகின்றனர்.

இங்கே கேவலத்தின் அடையாளமாக ஆதிக்கச் சாதியினரால் கருதப்பட்ட மாட்டுக் கறியானது விடுதலையின் அடையாளமாக, போராட்டத்தின் அடையாளமாக, மாற்று மதிப்பீட்டின் அடையாளமாக மாறுகிறது.

அதேபோல ஆதிக்கச் சாதியினரின் பார்வையில் வெற்றியின் அடையாளமாக இருக்கும் புல்லாங்குழலானது அருந்ததியர்களின் பார்வையில் ஏமாற்றுதலின், பித்தலாட்டத்தின், பொய்மையின் அடையாளமாக வெளிப்படுகிறது. குழல் இசைத்துப் படுத்திருந்த மாடுகளை அழைத்துச் சென்ற செயலானது களவுக்குச் சமம்; ஆதிக்கச் சாதியினர் செல்வம் சேர்ப்பதே அநீதியான முறையில்தான். அந்த அநீதியான செல்வச் சேர்த்தலுக்கு அடையாளமாகத்தான் புல்லாங்குழல் இருக்கிறது. ஏமாற்றுதலின் அடையாளம் புல்லாங்குழல் என்று கூறலாம்.

(viii) ஒரே சாதியில் உயர்வும் தாழ்வும்

தோற்றம் பற்றிய கதைகளில் ஐந்தாவது கதையில் பாகப் பிரிவினைக்குப் பின் அண்ணன் அனுப்பச்சக்கிலியப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டார் என்றும், அதன்பின் அனுப்பச்சக்கிலியர்களுடன் எந்தத் தொடர்பும் வைத்துக் கொள்ளவில்லை என்றும் கதை கூறுகிறது.

தற்போது அனுப்பச்சக்கிலியர் என்று ஒரு பிரிவினர் இருக்கின்றனர். இவர்கள் கன்னடம் பேசுகின்றனர். நாம் கதையில் குறிப்பிடும் அண்ணனின் இனத்தவர்கள் தொட்டியச் சக்கிலி என்று அழைக்கப் படுகின்றனர். இவர்கள் தெலுங்கு பேசுகின்றனர்.

இந்த இரண்டு பிரிவினருமே சக்கிலியர் என்று அழைக்கப் பட்டாலும், இவர்களுக்குள் பெண் கொடுப்பதும் இல்லை; பெண் எடுப்பதும் இல்லை. ஒரே விதமான கலாச்சாரம் இருந்தாலும், ஒரே பெயரில் (சக்கிலியர் அல்லது அருந்ததியர்) அழைக்கப்பட்டாலும் இவர்களிடையே எந்த விதமான உறவும் இல்லை. இரண்டும் தனித்தனிச் சாதி போலச் செயல்படுகின்றன. இவ்வாறு செயல்பட இக்கதையும் ஆதாரமாக அமைகிறது என்று சொல்லலாம்.

இக்கதையின் மூலம் தொட்டியச் சக்கிலியர் தாங்கள் கம்பளத்தார் பரம்பரை என்பதை உணர்கின்றனர். எனவே தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்று காட்ட அனுப்பச்சக்கிலியருடன் எந்தத் தொடர்பும் வைத்துக் கொள்ளாமல் இருப்பதாகக் கூறுகின்றனர். நடைமுறையிலும் அனுப்பச் சக்கிலியர்களைவிடத் தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணத்தில் தொட்டியச் சக்கிலியர்கள் வாழ்கிறார்கள். நடக்கிறார்கள்.

இக்கதையில் மற்றொரு கருத்தும் வெளிப்படுகிறது. இக்கருத்துத்தான் அனுப்பச்சக்கிலியரின் கருத்தாகவும் இருக்கிறது. கதையின்படி அனுப்பச் சக்கிலியர்கள்தான் பூர்வீகச் சக்கிலியர்கள். எனவே தாங்கள்தான் ஆதியிலிருந்து இன்று வரை சக்கிலியர்களாகவே இருக்கிறோம். எனவே தாங்கள்தான் உயர்ந்தவர்கள் என்று அனுப்பச்சக்கிலியர்கள் கூறுகின்றனர். எனவே இந்த இரண்டு பிரிவினரும் தாங்கள் மட்டுமே உயர்ந்தவர்கள் எனக் கருதுவதால், இவர்களிடையே தொடர்ந்து முரண் பாடுகள் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன.

(ix) கதைகளை நம்பக் காரணம்

அனைத்துக் கதைகளுமே பாகப் பிரிவினை பற்றிக் கூறுகின்றன. அனைத்துக் கதைகளுமே பாகப் பிரிவினை அநீதியான விதத்தில் நடைபெற்றன என்று கூறுகின்றன. இருப்பினும் இந்த அநீதியான பாகப் பிரிவினையை நியாயமானது என்று வலியுறுத்தும் இக்கதைகளை அருந்ததியர்கள் நம்பக் காரணம் என்ன? வாக்கு மீறாமை என்ற அறநெறி புகுத்தப்பட்டாலும் பாகப்பிரிவினை தவறு என்றாவது கூறியிருக்கலாமே!

சமூகத்தின் அடித்தளத்தில் இருக்கும் இந்த நிலைக்குக் காரணம் தாங்கள் அல்ல என்று இவர்கள் நம்புகின்றனர். அநீதியான பாகப் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

பிரிவினையே இந்நிலைக்குக் காரணம் என்கின்றனர். இக்கதை சமூகத்தின் மீது குறை சொல்கிறது. எனவே இக்கதையை நம்புகிறோம் என்கின்றனர். வேறு ஒரு காரணத்தையும் கூறுகின்றனர். தாங்கள் கம்பளத்தார் பரம்பரை என்ற கருத்தை இக்கதை வலியுறுத்துவதால் சமூகத்தில் உயர்ந்த நிலையில் இருந்தவர்கள் என்ற கருத்தையும் இக்கதை கொடுக்கிறது; அது தங்களுக்குப் பெருமை என்கின்றனர்.

அதோடு கம்பளத்தார் வணங்கும் தெய்வமாகிய சக்கம்மாள் தங்கள் தெய்வம் என்றும், தாங்கள்தான் அத்தெய்வத்தைக் கம்பளத்தாருக்குக் கொடுத்ததாகவும் கூறுகின்றனர். இக்காரணங்களால் இக்கதைகளைத் தாங்கள் நம்புவதாகக் கூறுகின்றனர்.

(x) ஆய்வின் தொகுப்பு

அருந்ததியர்களின் தோற்றக் கதைகளின் ஆய்வைத் தொகுக்கும்போது ஒரு கருத்து தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஒரே விதமான மதிப்பீடுகளை இக்கதைகள் கொண்டுள்ளன என்று சொல்ல முடியாது. சில கருத்துகள் சாதிய அமைப்பை நிலைநிறுத்துவதாகவும், சில கருத்துகள் சாதிய அமைப்புக்கு எதிராக இருப்பதாகவும் ஆய்வின் முடிவு காட்டுகிறது. பல்வேறு பரிமாணங்களை உள்ளடக்கிய சிக்கலான கதைகளாக இவை இருக்கின்றன என்பதே இதன் சிறப்பு என்று கூறலாம். பல்வேறு மாறுபட்ட கருத்துகளை உள்ளடக்கிய இக்கதைகளின் ஆய்வைக் கீழ்க்கண்டவாறு தொகுக்கலாம்.

- ▶ ஒரு சமூகத்தின் தோற்றம் பற்றிக் கூறும் இக்கதைகளை அச்சமூகத்தின் ஒட்டு மொத்த நம்பிக்கைகளின், கலாச்சாரத்தின், வரலாற்றின், மதிப்பீடுகளின் முழுமை என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் இதைப் போன்ற பல்வேறு பரிமாணங்கள் இக்கதைகளில் வெளிப்படுகின்றன என்று கூறலாம்.
- ▶ இக்கதைகளில் வரலாறு இருக்கிறது. இந்த வாய்மொழி வரலாறானது எழுதப்பட்ட வரலாற்றைக் கேள்விக்கு உட்படுத்துகிறது. எழுதப்பட்ட வரலாற்றைக் கதைகள் கூறும் வாய்மொழி வரலாற்றின் அடிப்படையில் பார்ப்பது வரலாற்றைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள, அறிந்து கொள்ளத் துணையாக இருக்கும்.
- ▶ கலப்பு மணத்தால் மட்டுமே புதிய சாதிகள் தோன்றவில்லை. ஒரு சாதி ஏற்றுக் கொண்ட மதிப்பீட்டிற்கும், அறநெறிக்கும் எதிராக அச்சாதியினர் செயல்பட்டபோது சாதி நீக்கம் செய்யப்படுகின்றனர். நீக்கப்பட்டவர்கள் புதிய சாதியாகின்றனர்.
- ▶ தோற்றக் கதைகளில் மறைந்திருக்கும் அர்த்தங்களைப் புரிந்து கொண்டு, அதனடிப்படையில் மதிப்பீடுகளையும், அறநெறிகளையும் வரையறுப்பதில் கம்பளத்தார்களுக்கும், அருந்ததியர்களுக்கும் எதிர் மறையான நிலைப்பாடே இருந்திருக்கின்றன. இதனைக் கீழ்க்கண்ட வாறு பட்டியலிடலாம்.

மதிப்பீட்டுத் தளம்

கம்பளத்தார் மதிப்பீடு

அருந்ததியர் மதிப்பீடு

உணவு

1. சில உணவுகள் திட்டானவை. அதில் மாட்டுக்கறியும் ஒன்று
2. மாட்டுக்கறி உண்ணாமை உயர்ந்தது. உண்பது தாழ்ந்தது
3. பசு வதை கூடாது. பசு வதை பாவம்
4. மனிதனுக்குள் செல்லும் உணவுகளில் சில திட்டானது
5. மனிதக் கழிவுகள் அனைத்தும் திட்டானது
6. மாட்டுக்கறி உண்டதால் சக்தி பறிக்கப்பட்டது. சாபம் சூழ்ந்தது
7. மாட்டுக்கறி தாழ்வின் அடையாளம்
8. மாட்டுக்கறி உண்டதால் சாதி நீக்கம் தண்டனையாகக் கிடைக்கிறது

1. எந்த உணவும் திட்டானது அல்ல

2. மாட்டுக்கறி மிகவும் சுவையுடையது. எனவே அது உயர்ந்தது. மாட்டுக்கறி உண்ணாமை குறைவுடையது. எனவே தாழ்ந்தது
3. உணவிற்காகப் பசுவைக் கொல்வது பாவம் அல்ல
4. மனிதன் உண்ணும் எந்த உணவும் மனிதனைத் தீட்டுப்படுத்துவதில்லை
5. அனைத்து மனிதக் கழிவுகளும் திட்டானது அல்ல
6. கொடுத்த வாக்கை மீறாததே மிகப் பெரிய சக்தி
7. மாட்டுக்கறி விடுதலையின் அடையாளம்
8. சாதியிலிருந்து நீக்கப்பட்டாலும் கம்பளத்தார் பரம்பரை என்பதில் கர்வம்

சொத்து சேர்ப்பது

1. பாகப் பிரிவினை நியாயமானது
2. படிமான முறை முக்கியம்
3. சொத்து மிகவும் முக்கியம். குறுக்கு வழியில் சொத்து சேர்ப்பது ஏற்படையதே

1. சமூகத்தின் ஏற்றத் தாழ்வுக்குக் காரணம் அநீதியான பாகப் பிரிவினையே
2. குழும உணர்வு முக்கியம்
3. உறவுகள்தான் முக்கியம். உறவுகள்தான் மிகப் பெரிய சொத்து

குறியீடுகள்

1. குறியீடுகள்தான் முக்கியம். மனிதர்சனல்ல
2. புல்லாங்குழல் வெற்றியின் அடையாளம்

1. மனிதர்சன்தான் முக்கியம். குறியீடுகள் அல்ல
2. புல்லாங்குழல் ஏமாற்றுவதின் அடையாளம்

- ▶ அருந்ததியர்களின் பார்வையில் மாறுபட்ட மதிப்பீட்டின் மூலம் சாதியத்தை எதிர்ப்பது போலத் தோற்றக் கதைகள் தோன்றினாலும், ஒரே சாதிக்குள் இருக்கும் உட்பிரிவுகளில் காணப்படும் உயர்வு - தாழ்வு என்ற பிரிவினையைக் கதைகள் நியாயப்படுத்துவதை அருந்ததியர்கள் ஏற்கின்றனர்.
- ▶ சாதியத் தோற்றம் பற்றிக் கதைகள் கூறும் சரித்திர உண்மையை, கதைகளுக்கு அப்பால் காணப்படும் கலாச்சார ஒற்றுமை உறுதிப்படுத்துகிறது.
- ▶ கம்பளத்தார்கள் அருந்ததியர்களைத் தீண்டத்தகாதவர்களாக நடத்தினாலும் தாங்கள் நேரடியாகவோ அல்லது குறியீடு மூலமாகவோ பங்கு கொண்டாலன்றி வழிபாடு முதற்கொண்டு திருமணம், வயதுக்கு வருதல் போன்ற அனைத்துச் சடங்குகளையும் கம்பளத்தார்கள் தனியாகக் கொண்டாட முடியாது என்பதில் அருந்ததியர்கள் தற்பெருமைகொள்கின்றனர்.

3. கம்பளத்தார் பார்வையில் இன வரலாறு

இம்மாவட்டத்தில் அருந்ததியர்களில் யாரிடம் கேட்டாலும் தாங்கள் கம்பளத்தார் பரம்பரை என்று கூறுகின்றனர் என்று பார்த்தோம். அதற்கான கதைகளையும் தங்களிடையே வைத்துள்ளனர்; அதை நம்புகின்றனர் என்றும் பார்த்தோம்.

இக்கதைகள் அருந்ததியர்களிடம் மட்டும்தான் இருக்கின்றனவா? கம்பளத்தார்களும் இதே போன்ற கதைகளைக் கூறுகிறார்களா? அருந்ததியர்களைத் தங்கள் சகோதரர்களாகப் பாவிக்கிறார்களா? அல்லது இவர்களிடம் வேறு மாதிரியான கதைகள் இருக்கின்றனவா? வேறு மாதிரியான கதைகள் இருந்தால் அவை அருந்ததியர்களின் கதைகளிலிருந்து எவ்வாறு மாறுபட்டிருக்கின்றன? அவ்வாறு மாறுபட்டிருப்பதற்குக் காரணங்கள் என்ன?

இக்கேள்விகளுக்குப் பதில் கண்டுபிடிக்கும் விதத்தில் சில கம்பளத்தார்களைச் சந்தித்து விவரம் கேட்டோம். இப்பகுதியில் நிறைமதி என்று ஒரு கிராமம் உண்டு. அக்கிராமம் கம்பளத்தார்களுக்குத் தாய் கிராமம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. கம்பளத்தார்கள் பற்றிய அனைத்துத் தகவல்களும் இக்கிராமத்தில் கிடைக்கிறது.

இக்கிராமத்தில் சுமார் 65 வயது நிறைந்த பெத்தில் நாயக்கர் என்ற கம்பளத்தாரிடம் நமது சந்தேகங்களைக் கேட்டோம். அவர் கம்பளத்தார்களின் சரித்திரம்தான் உங்கள் கேள்விக்கு விடை என்று கூறி கம்பளத்தார்களின் சரித்திரத்தைக் கூற ஆரம்பித்தார்.

அ. கம்பளத்தார் வரலாறு

முற்காலத்தில் வேக்கிலியர் என்று ஒருவர் மலையில் வாழ்ந்தார். அந்த மலையில் அவர் மட்டுமே வாழ்ந்தார். எனவே அவருக்குப் பேசத் தெரியாது. இலைகள், பழங்கள் போன்றவற்றை உண்டு வாழ்ந்தார். எந்த இலையில் இனிப்பு உள்ளதோ அந்த இலையை அவர் விருப்பமுடன் உண்டார்.

அப்போது நாட்டில் மாந்திரீகம் அதிகமாக இருந்தது. அந்த மாந்திரீகத்தைப் பயன்படுத்தி அதிகமான அநீதிகளைச் சிலர் செய்தனர். அதனால் நல்லவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டனர். அவர்களால் இந்த அநீத சக்திகளை எதிர்க்க முடியவில்லை. எதிர்க்க நினைத்தவர்களும் மாந்திரீக சக்தியால் அழிக்கப்பட்டனர்.

அதே காலத்தில் காலைக்கோட்டு மகாமுனிவர் என்று ஒருவர் வாழ்ந்தார். அவர் உலகில் நடக்கும் தீமைகளையும், அந்தத் தீமைகளுக்குக் காரணமான மாந்திரீகச் சக்திகளையும் கண்டார். இந்த மாந்திரீகச் சக்திகளை ஒழிக்க அவர் திட்டமிட்டார்.

இப்படி இருக்கும் காலத்தில் மேல் உலகில் இருந்து ஏழு கன்னிகள் தினமும் உலகிற்கு வந்து குளிப்பது வழக்கம். அதன்படி ஒருநாள் அந்த

ஏழு கன்னிகளும் உலகிற்கு வந்து, ஆடைகளைக் களைந்துவிட்டு ஆனந்தமாகக் குளித்துக்கொண்டு இருந்தனர்.

மலையில் தனியாக வாழ்ந்து வந்த வேக்கிலியர் ஆச்சரியத்துடன் அந்த ஏழு கன்னியர்களையும் பார்த்தார். அந்த ஏழு கன்னியர்களின் சேலைகளில் ஒரு சேலையை எடுத்து அதை ஆச்சரியத்துடன் ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தார்.

குளித்து முடித்த ஏழு கன்னியர்களும் தங்களது சேலைகளைத் தேடினர். அவர்களில் ஆறுபேர் தங்களது சேலைகளைக் கண்டுபிடித்து அச்சேலைகளைக் கட்டிக்கொண்டு மறு உலகிற்குச் சென்றனர். ஏழாவது கன்னி தன் சேலையைக் காணாது தேடினாள். சேலை கிடைக்கவில்லையாதலால் அவளால் மறுஉலகம் செல்ல முடியவில்லை.

சேலையைத் தேடிய அந்தக் கன்னி, சேலையை வேக்கிலியர் வைத்திருப்பதைக் கண்டு வியந்தாள். அந்தச் சேலையை அவரிடமிருந்து எப்படி வாங்குவது என்று தெரியாமல் திகைத்தாள்.

வேக்கிலியர் அந்தக் கன்னியைப் பார்த்தார். அவள் சேலையைத்தான் தேடுகிறாள் என்பதை உணர்ந்தார். சேலையை அவளிடம் கொடுக்க விரைந்து சென்றார்.

இதைக் கண்ட அக்கன்னி பயந்து அவர் தன்னுடன் உடல் உறவு கொள்ளத்தான் ஓடிவருகிறார் என்று எண்ணி தப்பிக்கும் எண்ணத்துடன் விரைந்து ஓடினாள். சேலையை அவளிடம் கொடுக்க வேக்கிலியர் அவளைத் தொடர்ந்து ஓடினார்.

நடப்பவைகளை உள்ளொளி மூலம் கலைக்கோட்டு மகா முனிவர் கண்டார். தான் செயல்பட வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டதை உணர்ந்தார். ஓடிக்கொண்டிருந்த அக்கன்னி முன்பாக வந்த அவர் அவளை ஓட வேண்டாம் என்று தடுத்து நிறுத்தினார். அவளும் நின்றாள். வேக்கிலியர் ஓடி வந்து சேலையைக் கொடுத்தார். அதை வாங்கி அக்கன்னி அணிந்து கொண்டாள். வேக்கிலியர், அதாவது மனிதப் பிறவி, அவளது சேலையைத் தொட்டு விட்டதால் அவளால் மறு உலகம் செல்ல முடியவில்லை. இந்த உலகத்திலேயே தங்கி விட்டாள்.

அவளிடம் முனிவர் உலகில் நடக்கும் அநீதிகளைக் கூறி, இந்த உலகை மீட்க அவள் அந்த வேக்கிலியாரைத் திருமணம் செய்து குழந்தை பெற்றுத் தர வேண்டும் என்றும், அந்தக் குழந்தை உலகின் தீமையை அழிக்கும் என்றார். அவளும் சம்மதித்தாள். ஆனால் வேக்கிலியர் இதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை.

எனவே முனிவர் ஒரு சூட்சி செய்தார். வேக்கிலியர் விரும்பிச் சாப்பிடுவது இனிப்புள்ள இலைகள் என்பதை உணர்ந்து அதற்கேற்ற விதத்தில் திட்டமிட்டார்.

அந்தக் கன்னிக்கு ஒரு வீடு கட்டினார். 12 கம்புகளை நட்டு அதன்மேல் குச்சில் கட்டி ஒரு வீடு மாதிரி உருவாக்கினார். அந்த வீட்டிற்குச் செல்லும் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

48 ✦ அருந்ததியர்: வாழும் வரலாறு

வழியில் உள்ள இலைகளில் கருப்பட்டிப் பாகை எடுத்துத் தடவினார். அந்த இலை இனிப்பாக இருந்தது. அந்த இனிப்பு இலையைத் தின்று கொண்டே வந்த வேக்கிலியர் அந்தக் குடிசைக்குள் நுழைந்து விட்டார்.

(இதனால் தான் இன்றுவரை கம்பளத்தார்கள் கருப்பட்டியைத் தவிர பனையிலிருந்து கிடைக்கும் வேறு எந்த உணவுப்பொருளையும் - பதினி, நுங்கு, கிழங்கு போன்றவைகளை) உண்பது கிடையாது.

தனியாக இருந்த கன்னிப்பெண்ணின் வீட்டிற்குள் வேக்கிலியர் நுழைந்து விட்டதால் அவர் அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்று முனிவர் கூறினார். முதலில் மறுத்த வேக்கிலியர் பிறகு அவளைத் திருமணம் செய்து கொள்ளச் சம்மதித்தார். திருமணம் நடைபெற்றது. ஆனால் வேக்கிலியர் அப்பெண்ணுடன் உடல்உறவு கொள்ளவில்லை.

கலைக்கோட்டு மகா முனிவருக்கு அடுத்து என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. அப்போது விஸ்வ கர்மா என்று ஒரு முனிவர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் மாந்திர சக்தி மிகுந்தவர். அவரிடம் கலைக்கோட்டு முனிவர் நடந்தவைகளைக் கூறினார். உடனே விஸ்வ கர்மா மந்திரம் செய்ய, அந்த மந்திர சக்தியால் அப்பெண் கர்ப்பமுற்று ஒரு ஆண் குழந்தையைப் பெற்றாள் (இதனால்தான் பெண்களுக்கு சக்தி அதிகம் இருக்கிறது. அவர்கள் தவறி விடக்கூடாது என்ற கட்டுப்பாடு அதிகம் இருக்கிறது).

விஸ்வ கர்மா ஆட்டுப் புளுக்கை மூலம் 12 வரை எண்ணக் கற்றுக் கொடுத்தார். அதன் மூலம் 12 ராசிபலன்களைக் கற்றுக் கொடுத்தார். ஒன்பது நவக்கிரக மந்திரங்களையும் கற்றுக் கொடுத்து நவக்கிரகங்களைக் கட்டுப்படுத்துவது எப்படி என்றும் கற்றுக்கொடுத்தார்.

அதன்பின் வேக்கிலியரை மலையிருந்து கீழே அனுப்பினார். அவர் கீழே வந்து வீடுகளைப் பார்த்தார். அந்த வீடுகளுக்குள் நுழைந்தார். அங்குள்ள உணவை உண்டார். சுவைகளை அறிந்து கொண்டார். (இதனால்தான் கம்பளத்தார்கள் எங்குச் சென்றாலும் எதுவும் சாப்பிடுவார்கள். ஆனால் பெண்கள் வெளியில் எதுவும் சாப்பிடக் கூடாது. கடலை, தேங்காய், கருப்பட்டி போன்றவற்றை உண்ணலாம். நீரில் சமைத்த ஏதையும் பெண்கள் உண்ணக்கூடாது).

பின்பு அனைவரும் மலையிலிருந்து கீழே இறங்கி வாழ்ந்தனர். உலகில் உள்ள அநீதியைத் தங்களது மாந்திரீக சக்தியால் அழித்தனர். அவர்களது சந்ததியும் பல்கிப் பெருகியது. இப்படி இருக்க, இச்சந்ததியில் வந்த ஒரு பெற்றோருக்கு ஏழு ஆண் குழந்தைகள் பிறந்தன.

அத்தாய்க்கு 70 வயது ஆகியது. அந்த வயதில் அவள் தவமிருந்து ஒரு பெண் குழந்தையைப் பெற்றெடுக்க விரும்பினாள். ஆனால் இந்த வயதில் தவம் செய்ய வேண்டாம் என்று மகன்கள் தாயைத் தடுத்துவிட்டனர். தனக்குப் பெண் குழந்தை இல்லையே என்ற ஏக்கத்துடன் தாய் வாழ்ந்தாள்; வேதனைப்பட்டாள்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

அந்த ஏழு மகன்களும் ஒருநாள் வேட்டைக்குச் சென்றனர். குண்டு முத்துக் கோட்டைதான் அவர்கள் எல்லை. அங்குச் சென்றபோது குழந்தை ஒன்று அழும் சப்தம் கேட்டது. ஏழு பேரும் வியந்தனர். சப்தம் வந்த திசை நோக்கிச் சென்றனர். குண்டு முத்துச் செடிப் புதரில் ஒரு பெண் குழந்தை கிடப்பதைக் கண்டனர். அதைக் கண்டு மகிழ்ந்த அவர்கள் அக் குழந்தையை எடுத்து வந்து தாயிடம் கொடுத்தனர்.

மிகவும் மகிழ்வுடன் தாய் அக்குழந்தையைப் பெற்றுக்கொண்டாள். ஆனால் அது யார் பெற்ற பிள்ளையோ? குலத்துக்கு ஆகுமோ? என்ற சந்தேகம் அவளிடம் ஏற்பட்டது. அதனைக் கண்டுபிடிக்க பெரியவர்கள் ஒரு வழி கூறினர்.

அதன்படி குழந்தையை ஒரு தொட்டியில் படுக்க வைத்தாள். பின் ஏழு திரைகளைக் கட்டினாள். அந்த ஏழு திரைகளுக்குப் பின்னால் தாய் அமர்ந்து கொண்டாள். குழந்தை பசியில் அழும்போது அச்சத்தமானது தாயை அடைய, அவளது பெண்மை உயிர் பெற்று, அந்த வயதிலும் மார்பகங்களில் பால் சுரந்து, அந்தப் பாலானது ஏழு திரைகளையும் தாண்டி குழந்தையை அடைய வேண்டும். அப்படி அடைந்தால் குழந்தையை இக்குலத்தில் தோன்றிய பெண்ணாகக் கருதலாம் என்பது தான் பெரியவர்கள் கூறிய வழி. அதன்படியே குழந்தை அழ, அந்தச் சப்தத்தில் அவளுக்குப் பால் சுரந்து, ஏழு திரைகளைத் தாண்டி குழந்தையை அடைந்தது. அவள் மிகவும் மகிழ்ந்தாள். குழந்தையைத் தனது மகளாகப் பாவித்து வளர்த்தாள். குழந்தை தெய்வப்பிறவி என்று உணர்ந்தாள். குழந்தைக்குச் சக்கம்மா என்று பெயரிட்டாள். அவளது ஏழு மகன்களும் சக்கம்மாளை உடன் பிறந்த தங்கையாகப் பாவித்து அன்பு செய்தனர்.

இதேபோல ஆவலசித்து என்பவரும் உருவானார். அவரும் தெய்வப் பிறவிதான். அவருக்கும் சக்கம்மாளுக்கும் திருமணம் நடைபெற்றது. ஆவலசித்து சக்கம்மாளுடனும் அவளது சகோதரர்களுடனும் தங்கி விட்டார்.

அண்ணன் தம்பி ஏழு பேரும் மாடு மேய்ப்பார்கள். விவசாயம் செய்வார்கள். அவர்களுக்குச் சக்கம்மாள் உணவு கொண்டு செல்வாள். ஆனால் ஆவலசித்து இந்த வேலைகளைச் செய்யவில்லை. தினமும் வேட்டைக்குச் சென்றார். மிருகங்களை வேட்டையாடினார்.

ஒருநாள் நல்ல மழை பெய்தது. அண்ணன் தம்பி ஏழு பேரும் காட்டிற்கு வேலைக்குச் சென்றனர். அன்றாவது ஆவலசித்து தங்களுடன் வேலைக்கு வருவார் என்று எண்ணினார். ஆனால் அன்றும் ஆவலசித்து வேட்டையாடச் சென்று விட்டார்.

அண்ணன்களுக்கு உணவு சமைத்து எடுத்துக்கொண்டு சக்கம்மாள் காட்டிற்குச் சென்றாள். அண்ணன்கள் ஆவலசித்து பற்றிக் குறைவாகப் பேசினார்கள். விவசாய வேலைக்கு வராமல் பொறுப்பில்லாமல் வேட்டைக்கே செல்கிறாரே என்பதுதான் அவர்கள் குறை.

இதைக் கேட்ட சக்கம்மாள் மிகவும் கோபப்பட்டாள். கோபத்துடன் சாப்பாட்டைக் கீழே இறக்கிவைத்த அவள் அவர்களுக்கு உணவு பரிமாறாமல் வீட்டிற்கு வந்து படுத்துக்கொண்டாள்.

தங்கை கோபத்துடன் சென்றதாக அண்ணன்கள் உணர்ந்தனர். தாயும் இதை உணர்ந்தாள். நடந்ததை மகன்களிடம் கேட்கத் தாயிடம் நடந்தவற்றைக் கூறினர்.

மறுநாள் சக்கம்மா, தான் தன் கணவனுடனும், மகன் கொடுகு பொம்முவுடனும் தனியே சென்று விடுவதாகக் கூறினாள். அண்ணன்கள் எவ்வளவோ சமாதானம் கூறியும் சக்கம்மாள் அதை ஏற்கவில்லை. எனவே அண்ணன்கள் பசுக்களை அவர்களுக்குக் கொடுக்க அந்தப் பசுக்களை ஓட்டிக்கொண்டு மூவரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டனர்.

இவ்வாறு புறப்பட்ட அவர்கள் குமாரகொல்லப்பன் என்ற அரசனின் எல்லைக்குள் நுழைந்து அங்கு தங்கினார். பசுக்கள் தங்குவதற்கு வேலி கட்டினார். பசுவில் பசுக்களை மேய்ப்பது, இரவில் பசுக்களை வேலிக்குள் அடைப்பது என்று வாழ்ந்தனர்.

ஆனால் பசுக்களுக்கு உணவு போதவில்லை. எனவே அவை இரவில் வேலிதாண்டிச் சென்று விவசாய நிலத்திற்குள் நுழைந்து நன்கு மேய்ந்து விவசாயத்தை அழித்துவிட்டு மறுபடி வேலிதாண்டி வந்து படுத்துவிடும். இவ்வாறு பசுக்கள் செய்வது இந்த மூன்று பேருக்கும் தெரியாது.

விவசாயம் மாடுகளால் பெரிதும் அழிக்கப்படுவதை உணர்ந்த குமார கொல்லப்பன் தனது காவலர்களிடம் எந்த மாடுகள் விவசாயத்தை அழிக்கின்றன என்று கண்டுபிடிக்கும்படி கூறினார்.

காவலர்களும் இரவில் தூங்காமல் மஞ்சள் பொடியை எடுத்துக் கொண்டு விவசாய நிலங்களில் சுற்றினர். ஓர் இடத்தில் மாடுகள் மேய்வதைக் கண்டு அவற்றின்மேல் மஞ்சள் பொடியைத் தூவ மாடுகள் மாயமாய் மறைந்துவிட்டன.

மறுநாள் காவலர்கள் ஒவ்வொரு தொழுவாகச் சென்று பார்த்தனர். ஆவலசித்துவின் தொழுவில் மஞ்சள் தூவப்பட்ட மாடுகள் இருப்பதைப் பார்த்தனர். ஆவலசித்துவை அரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

ஆவலசித்துவின் பசுக்கள் விவசாயத்தை அழித்ததைப்பற்றி ஆவலசித்துவிடம் கூறிய குமார கொல்லப்பன், அதற்கான காரணத்தைக் கூறும்படி கேட்டார். தனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது என்று ஆவலசித்து கூறினார். கோபம் கொண்ட அரசன் தெய்வப்பிறவியாகிய ஆவல சித்துவை அடித்தார். உடனே அவரது அரண்மனை முழுதும் எரிந்து சாம்பலானது.

திகைப்புடன் கூடிய பயமானது அரசனை நிறைத்தது. ஆவல சித்துவிடம் ஏதோ சக்தி இருப்பதை உணர்ந்தார். ஆவலசித்துவிடம் அவரைப் பற்றிக் கூறும்படி கெஞ்சினார். ஆனால் ஆவலசித்து வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை.

எனவே ஆவலசித்துவின் மனவையை அழைத்து வரும்படி காவலர்களுக்கு அரசன் கட்டளையிட்டார். காவலர்கள் சென்று சக்கம்மாளை அழைக்க, நடந்தது எதையும் அறியாத சக்கம்மாள் மகன் கொடுகு பொம்முவைத் தூக்கிக் கொண்டு அரண்மனைக்குச் சென்றார். அங்கே தன் கணவனைக் கண்டு அவள் பதறினாள். ஆவலசித்து அவளிடம் நடந்தவற்றைக் கூறினார்.

அரசன் அவளிடம் சாம்பலாகிக் கிடக்கும் அரண்மனையை மறுபடியும் முன்புபோல் ஆக்காவிட்டால் ஆவலசித்துவை விடுவிக்கப் போவதில்லை என்று உறுதியுடன் கூறினார்.

சக்கம்மாள் தனது அருள் சக்தியால் சாம்பலாகிக் கிடக்கும் அரண்மனையை மறுபடியும் முன்புபோல் உருவாக்கினாள்.

அரசன் வியப்படைந்தார். அவர்களின் மேன்மையை உணர்ந்த அரசன், அவர்கள் தனது நாட்டிலேயே தங்கலாம் என்றும், அவர்களுக்குப் பாதி அரசைத் தருவதாகவும், மாடுகளை எங்கும் மேய்க்கலாம் என்றும், எந்தப் பயிரையும் அவை மேயலாம் என்றும் கூறினார். அரசனின் விருப்பத்தை ஏற்காத அவர்கள் அந்த நாட்டிலிருந்து புறப்பட்டனர்.

இராஜபாளையத்தைத் தாண்டி சங்கரன்கோயில் செல்லும் பாதையில் உள்ள சோழபுரம் என்ற ஊரில் தங்கினார். அங்கு பஞ்சம் ஏற்பட, அங்கிருந்து புறப்பட்டு மலையாளம் சென்றனர்.

அவ்வாறு செல்லும்போது வழியில் உள்ள விளைச்சல் நிலத்தில் மாடுகள் மேய்ந்து பயிரை அழித்தன. கோபம் கொண்ட காவல்காரன் மேய்ந்த மாடுகளை சாட்டையால் அடித்தான். அந்த அடியானது மலையாளத்தை ஆண்ட அரசன் முதுகில் விழுந்தது. அவன் உடலில் தடிப்பை ஏற்படுத்தியது.

தனது உடலில் அடி விழுந்ததற்கான காரணத்தை அறிய விரும்பிய அரசன் ஒவ்வொருவராக அழைத்து விசாரித்தார். காவல்காரன் தான் மாட்டை அடித்த விவரத்தை அரசனிடம் கூறினான்.

அடிபட்ட மாடுகளின் சொந்தக்காரர்களைக் கண்டு ஆவல சித்து விடமும், சக்கம்மாளிடமும், குழந்தை கொடுகுபொம்முவிடமும் மன்னிப்புக் கேட்டார். அரசனை மன்னித்த அவர்கள் அவரை வாழ்த்தினர். 'நித்தம் கோடி (புதுத்துணி), பச்சைத் தோரணங்களுடன் ஆளுவாய்' என்று வரம் கொடுத்தனர்.

அரசனும் அன்றிலிருந்து தினம் புதுத்துணி உடுத்தி, என்றும் பசுமையாக நாடு இருக்க பசுந்தோரணங்கட்டி மகிழ்வுடன் நாட்டை ஆண்டு வந்தார்.

இவ்வாறு மலையாளம் சுற்றிவிட்டு, மலையாள அரசனுக்கு வரம் கொடுத்துவிட்டு நிறைமதி வந்தனர். ஒரே நெருஞ்சிமுள் காடாக நிறைமதி இருந்தது. கோர்ல சின்னம்ம நாயுடு (கொல்லக்கம்பளம்) என்பவர்

இவர்களுக்கு இடம் கொடுத்தார். இவர்கள் நெருஞ்சி முன்கா' வைச் சக்தப்படுத்தி அங்கே தொழுவம் கட்டி மகிழ்வுடன் வாழ்ந்தனர்.

தேவர் சாதியிடம் தங்களைக் காப்பாற்றும்படி கூறி அவர்களுக்கு நாட்டாண்மைப் பதவியைக் கொடுத்தனர். அங்கு பல வருடம் தங்கினர். அங்கும் பஞ்சம் வர அங்கிருந்து புறப்பட்டு, சிவகாசிக்கு அருகேயுள்ள பெத்துலப்பட்டி என்ற இடத்தில் தங்கினர். அங்கு தங்களது மாடுகளுடன் மகிழ்வுடன் வாழ்ந்தனர். ஆனால் போதுமான தண்ணீர் இல்லாது கஷ்டப்பட்டனர். அப்போது ஒரு பசுமாடு பாறையில் நின்றபடி தனது காலால் பாறையைப் பிறாண்ட பாறையிலிருந்து ஊற்று புறப்பட்டது. தண்ணீர் பஞ்சம் மறைய அங்கேயே வாழ ஆரம்பித்தனர்.

இப்படியிருக்க அண்ணன் - தம்பி ஏழு பேர் வாழ்ந்த ஊரில் பஞ்சம் ஏற்பட்டது. தங்கையை விரட்டி விட்டதால்தான் பஞ்சம் ஏற்பட்டது என்று நம்பினர். எனவே தங்கையிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு அவளை மறுபடி அழைத்துவரும் நோக்கத்தோடு தங்கையைத் தேடிப் புறப்பட்டனர். தாங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட தேதிக்குள் வருவதாகத் தாயிடம் வாக்குக் கொடுத்துவிட்டுத் தங்கள் ஊரிலிருந்து புறப்பட்டனர்.

பல நாட்கள் தங்கையைத் தேடிய அவர்கள் இறுதிநாளில் தங்கையைச் சந்தித்தனர். அப்போது ஆவலசித்து அங்கே இல்லை. சக்கம்மாளும் மகன் கொடுகு பொம்முவும் அங்கு இருந்தனர். அண்ணன்களைக் கண்ட தங்கை மிகவும் மகிழ்ந்தாள். அவர்களுக்கு உணவு சமைத்தாள். அண்ணன்கள் மகிழ்வுடன் உண்டனர். ஊருக்கு வரும்படி தங்கையை அழைத்தனர். கணவனிடம் கேட்டு அவருடன் வருவதாகச் சக்கம்மாள் கூறினாள்.

தாய்க்குத் தாங்கள் கொடுத்த கெடு முடியும் தருணம் வந்து விட்டதால் அவர்களால் அங்குத் தங்க முடியவில்லை. எனவே ஆவலசித்து வந்துவுடன் அவரையும் அழைத்துக் கொண்டு ஊருக்கு வந்துவிடும்படி கூறிவிட்டு அவர்கள் சென்றுவிட்டனர்.

சக்கம்மாள் வழக்கமாக மாடுகளுக்கு நீர் சுமந்து வந்து தொட்டிகளை நிறைத்து வைப்பது வழக்கம். அண்ணன்கள் வந்ததால் அவளால் தொட்டிகளை நிரப்ப முடியவில்லை. அவசர அவசரமாக வேலை செய்தும் ஒரு சில தொட்டிகளைத்தான் அவளால் நீரால் நிறைக்க முடிந்தது. அதற்குள் மாடுகள் வந்துவிட்டன. குறைந்த அளவே நீர் இருந்ததால் அவைகள் ஒன்றோடு ஒன்று மோதிக் கொண்டும், முட்டிக் கொண்டும் நீர் குடித்தன. இதனால் சில மாடுகள் இறந்தன. பல மாடுகள் காயமடைந்தன.

இதனால் கடுங்கோபம் கொண்ட ஆவலசித்து தண்ணீர் கூட எடுக்காமல் இவள் என்ன செய்தாள் என்ற ஆத்திரத்தில் தான் வைத்திருந்த கோடாலியால் சக்கம்மாளை வெட்டினார்.

சக்கம்மாள் எதுவும் சொல்லாமல் வெட்டுக்காயத்துடன் மாடுகளுக்கு நீர் சுமந்து வந்து ஊற்றினாள். மாடுகளும் குறைவயிறுடன் நீரைப் பருகி தாகத்துடன் படுத்துக் கொண்டன.

சக்கம்மாள் அமைதியாக இருப்பதைக் கண்ட ஆவலசித்து தன் மகன் கொடுகு பொம்முவிடம் என்ன நடந்தது என்று கேட்க, அவன் மூலம் மச்சினர்கள் வருகையைக் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டார். என்ன ஏது என்று விசாரிக்காமல் மனைவியை வெட்டிவிட்டோமே என்று வருந்தி, வருத்தத்துடன் ஓர் அறைக்குச் சென்று சாப்பிடாமல் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு படுத்துவிட்டார்.

அவர் சாப்பிடாமல் படுத்ததால் மகனை அனுப்பித் தந்தையைச் சாப்பிட அழைத்துவரச் சொன்னாள் சக்கம்மாள். ஆனால் மகனிடம் தனக்குப் பசிக்கவில்லை என்றும், காலையில் சாப்பிடுவதாகவும் கூறிவிட்டு படுத்துக்கொண்டார். கதவைத் திறக்கவில்லை. சக்கம்மாளும் சாப்பிடாமல் படுத்துக்கொண்டாள்.

காலையில் சக்கம்மாள் சென்று கணவனைப் பார்க்க அவர் வீட்டில் இல்லை. அதற்குள் மாடுகளைப் பத்திக்கொண்டு ஆவலசித்து சென்று விட்டார். வருந்திய சக்கம்மாள் அங்கிருந்து புறப்பட்டு அண்ணன்களிடம் செல்லத் தீர்மானித்தாள்.

திருமணமாகிக் கணவன் வீடு செல்லும் பெண்களைப் புறப்பட்டுச் செல்லும்போது, பெண்கள் வாழ்த்தி அனுப்புவது வழக்கம். சாஸ்திரப் பாடல்களைப் பாடுபவர்கள், அப்பாடல்களைத் தனக்குப் பாடும்படி சக்கம்மாள் கேட்டாள். ஆனால் அன்று பாடவேண்டிய பெண் வீட்டிற்கு விலக்காகி மூன்று நாட்கள்தான் ஆகியிருந்தது. வழக்கமாக ஐந்து நாட்கள் இருப்பது மரபு. மூன்று நாட்களுக்குப் பின் பொது வாழ்வுக்கு வரலாம் என்று சக்கம்மாள் வரம் அருள, அப்பெண் வந்து வாழ்த்துப்பாடல்கள் பாடினாள். சக்கம்மாள் கூடையைத் தூக்கிக்கொண்டு மகனுடன் புறப்பட்டாள். அந்தக் கூடையில் உணவுப் பொருட்கள் இருந்தன.

அவள் அண்ணன்களிடம் சென்று அங்கு தங்கினாள். ஆவலசித்து ஏன் வரவில்லை? உனக்கு ஏன் காயம் ஏற்பட்டது? என்று அண்ணன்கள் கேட்க அவள் மறுமொழி ஒன்றும் கூறவில்லை. ஆனால் கொடுகு பொம்மு நடந்தவை அனைத்தையும் தனது மாமன்களிடம் கூறினாள். அதனால் அவர்கள் ஆவலசித்து மேல் அதிகம் கோபம் கொண்டனர். அவர்கள் புறப்பட்டுச் சென்று ஆவலசித்துவைச் சந்தித்தனர். அவர்களுக்குள் சண்டை வர அந்தச் சண்டையில் ஆவலசித்து கொல்லப்பட்டார்.

நடந்தவற்றைக் கேள்விப்பட்ட சக்கம்மாள் மிகவும் மனம் வருந்தினாள். வெள்ளைச் சேலையை உடுத்தி வேதனையுடன் தனது வாழ்வைத் தொடர்ந்தாள். யாரிடமும் சரியாகப் பேசுவதில்லை.

அப்படியிருக்க ஒரு நாள் சக்கம்மாள் காட்டிற்குச் சென்றாள். அங்கே ஒரு வேடன் இருந்தான். அந்த வேடன் அன்னப்பறவைகளை வேட்டையாடினான். அப்போது அவனது அம்பு பாய்ந்து ஆண் அன்னப் பறவை ஒன்று செத்துக் கீழே விழுந்தது. அந்த ஆண் அன்னப்பறவையை அவன் தீயில் சுட்டான். அப்போது பெண் அன்னப்பறவையானது பறந்து வந்து அத்தீயில் விழுந்து இறந்தது.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

இதைக் கண்ட சக்கம்மாள் சிரித்தாள். முட்டாள் அன்னப்பறவை... தானாக எதற்குத் தீயில் விழுந்து சாக வேண்டும் என்று வேடனிடம் கேட்டாள்.

அன்னப்பறவைகளுக்கு ஒரு குணம் உண்டு என்றும், கணவன்-மனைவியாக வாழும் அன்னப்பறவைகளில் ஒன்று இறந்துவிட்டால் மற்றது தானாக இறந்துவிடும் என்று கூறிய வேடன், சக்கம்மாளுக்கு அன்னப்பறவைகளின் அறிவு கூட இல்லை என்றும், கணவன் இறந்தபின் எவ்வாறு வாழலாம் என்றும் கேட்டான்.

இதனால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்ட சக்கம்மாள் தீயில் இறங்கி உயிர்விடத் தீர்மானித்தாள். அண்ணன்களிடம் தனது முடிவைக் கூறினாள். தங்கை தனது முடிவை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்று அண்ணன்கள் எவ்வளவோ கெஞ்சியும், சக்கம்மாள் தனது முடிவை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. அண்ணன்களும் மறுத்துவிட்டனர். தீயில் இறங்கி உயிர்விட உதவும்படி, ஊராரிடம் கேட்டாள். யாரும் அவளுக்கு உதவத் தயாரில்லை.

எனவே அவள் மறுபடி தலையில் கூடையை வைத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டாள். குமார கொல்லப்பன் என்ற அரசனிடம் சென்றாள் (அவரது அரண்மனையை எரித்து, பின்பு மீண்டும் உருவாக்கித் தந்தாள் சக்கம்மாள்).

அவரிடம் நடந்தவற்றைக் கூறிய சக்கம்மாள் தான் தீயில் இறங்கி உயிர்விட உதவும்படி கேட்டாள். அரசன் வேண்டாம் என்று எவ்வளவோ சொல்லியும் அவள் கேட்காததால், அவள் தீயில் இறங்க அனுமதித்து அதற்கு ஏற்பாடு செய்தார்.

செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட அண்ணன்கள் ஏழு பேரும் ஓடி வந்தனர். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு வரம் அளித்தாள். அவர்கள் எப்படி வாழ வேண்டும் என்று ஒரு சில ஒழுங்குகளையும் அவள் கொடுத்தாள். அதன்படித்தான் இன்றும் கம்பளத்தார்கள் வாழ்கின்றனர்.

பின் கூடையுடன் சக்கம்மாள் தீயில் இறங்கி தெய்வமாகிவிட்டாள். அவளது அண்ணன்மார் ஏழு பேரும், அவளது மகன் கொடுகு பொம்முவும் சக்கம்மாளைத் தெய்வமாகக் கருதி வழிபட ஆரம்பித்தனர். அண்ணன்மார் ஏழு பேரும் ஒரு கொடி வழி. சக்கம்மாளுடைய மகன் கொடுகு பொம்மு மற்றொரு கொடிவழி. இந்தக் கொடிவழியிலிருந்து அங்கு பெண் கொடுத்தும், எடுத்தும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

சக்கம்மாள் வழியிலேயே பெண்களுக்குத்தான் சக்தி அதிகம். அது போலப் பெண்கள் அனுசரிக்க வேண்டிய கடமைகளும் மிகவும் அதிகம். பெண் கற்புடன் ஒழுங்குடன் இருந்தால் அனைத்துமே ஒழுங்குடன் இருக்கும் என்பது நம்பிக்கை.

இந்த ஏழு பேரில் மூத்தவன் ஒரு விதவையுடன் தொடர்பாக இருந்தார். எனவே அவரை மற்ற ஆறுபேரும் பிரித்து விட்டனர். அவருக்கும் அவரது

சந்ததியினருக்கும் கணவன் இறந்து விதவையானவர்களைத் திருமணம் செய்யலாம் என்ற ஒழுங்கு கொடுக்கப்பட்டது. அதோடு வேறு சாதிப் பெண்ணையோ அல்லது ஆணையோ மணக்கும் கம்பளத்தாரும் மூத்தவனோடு சேர்த்து கருதப்பட்டார்கள். இவர்களைப் பாருதோத்திரி என்று அழைத்தார்கள். இவர்கள் இன்று இம்மாவட்டத்தில் அம்மையார் பட்டி, செவல்பட்டி, அலுமேலுமங்கைபுரம் போன்ற ஊர்களில் வாழ்கின்றனர். இவர்களைக் கொல்ல கம்பளம் என்றும் அழைப்பார்கள். தொட்டியன் என்ற பெயரும் இவர்களுக்கு உண்டு. தொடக் கூடாததைத் தொட்டதால் தொட்டியன் என்ற பெயர் கொடுக்கப்பட்டது.

ஆ. அருந்ததியர் வரலாறு

மீதி ஆறுபேரில் கடைசியாக உள்ளவன் வீட்டில் சமைக்க, அண்ணன்கள் மாடு மேய்ப்பது, விவசாயம் செய்வது போன்ற வேலைகளைச் செய்தனர்.

அண்ணன்கள் வேலைக்குச் சென்றிருந்த சமயத்தில் கன்று ஒன்று இறந்துவிட்டது. தம்பி அதைச் சுத்தப்படுத்தி சமைத்துச் சாப்பிட்டு விட்டார். அண்ணன்களுக்கும் கொடுத்தார். மாட்டுக் கறியைக் கண்ட அண்ணன்கள் கடுங்கோபம் கொண்டனர். தம்பியுடன் தங்களால் வாழ முடியாது என்றும், பாகப் பிரிவினையே இதற்குத் தீர்வு என்றும் கூறினர். தம்பி இதை ஏற்கவில்லை. ஆனால் அண்ணன்கள் பாகம் பிரித்து தம்பியை அனுப்பி விடத் தீர்மானித்தனர்.

நிற்கிற மாடு வேண்டுமா? படுத்திருக்கும் மாடு வேண்டுமா? என்று தம்பியிடம் கேட்க, தம்பி படுத்த மாடு வேண்டும் என்றார். அண்ணன்கள் குழல் ஊதி அனைத்து மாட்டையும் அடைந்துவிட்டனர். நொண்டி மாடுகளும் வயதான மாடுகளுமே தம்பிக்குக் கிடைத்தன. இவரைப் பகடை என்று அழைத்தனர்.

இவ்வாறு தம்பியைப் பாகம் பிரித்து ஊருக்கு வெளியே அனுப்பி னாலும் தம்பி என்ற உறவு இன்றும் உள்ளது. நல்ல காரியங்களுக்குத் தம்பியை அழைப்பார். அழைக்கப் பிடிக்கவில்லை என்றால் ஆவாரஞ் செடியைத் தம்பியாகப் பாவித்து அதற்கு மரியாதை செய்வார்.

அண்ணன்மார் ஏழுபேரில் முதல் சகோதரரும், கடைசிச் சகோதரரும் இவ்வாறு முறை தவறிச் சென்றுவிட்டனர். மற்ற ஐந்து சகோதரர்களின் பெயர்கள் முறையே:

இர்ரையா

சூரியையா

சில்லவார்

பாலவார்

கொடையாணி பொம்மு

கடைசித் தம்பியான பகடைக்கு அருந்ததி என்று ஒரு பெண் பிறந்தாள். அந்த அருந்ததி சிறு வயதிலிருந்தே வசிஷ்ட முனிவருக்கு

தொண்டு புரிந்து வந்தாள். பருவம் அடைந்தபோது வசிஷ்ட முனிவரையே திருமணம் செய்ய எண்ணினாள்.

வசிஷ்ட முனிவர் இவள் கற்புள்ள பெண்தானா என்று சோதிக்க எண்ணி ஒரு செம்புப் பாலை பல முனிவர்களுக்குக் குடிக்கக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும், மாங்கொட்டையிலிருந்து பழம் உருவாக்கி முனிவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்றும் கூறினார். அருந்ததியும் அவ்வாறே செய்தாள். வசிஷ்ட முனிவர் மகிழ்ந்து அருந்ததியைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். இவர்களுக்குப் பிறந்த முதல் மகன்தான் காசிய மகா முனிவர். இவர்களுக்குப் பிறந்த மற்ற குழந்தைகளின் வழி வந்தவர்கள்தான் அருந்ததியர்கள்.

சக்கம்மாள் வரலாற்றில்தான் மாற்றம் இருக்கிறதே தவிர மற்றபடி அருந்ததியர்கள் கூறியது போலவே கம்பளத்தார்களும் பாகப்பிரிவினைக் கதையையும், அருந்ததி கதையையும் கூறுகின்றனர்.

எனவே அருந்ததியர்களின் கதையைக் கம்பளத்தாரும் கூறுகின்றனர். அக்கதையை ஏற்கின்றனர்; அக்கதையை நம்புகின்றனர்; அந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் செயல்படுகின்றனர் என்று துணிந்து கூறலாம்.

4. வீரர்கள் வரலாறு

இதுவரையிலும் எழுதப்பட்ட வரலாறானது பெரும்பாலும் அரசர்களுடைய வரலாறாகவும், ஆதிக்கச் சாதித் தலைவர்களின் வரலாறாகவுமே இருக்கிறது. அடித்தட்டு மக்களின் வரலாறு அதிகமாக எழுதப்படவில்லை.

தற்போது எழுத்து வடிவில் இருக்கும் வரலாறானது பெரும்பாலும் மேல்தட்டு வர்க்கத்தினால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இவர்கள் தங்களுக்குக் கிடைத்த தகவல்களை அப்படியே எழுதியிருப்பார்களா? தங்களது இனத்தைச் சார்ந்த தலைவர் பற்றி மாறுபட்ட கருத்து இருந்தால் அதை அப்படியே எந்த விதமான சுயநலமின்றி பதிவு செய்திருப்பார்களா? சந்தேகமே. அப்படியே பதிவு செய்தார்கள் என்று எடுத்துக் கொண்டாலும் அவர்கள் தகவல்கள் சேர்த்தது இலக்கியத்திலிருந்தும், கல்வெட்டுகளிலிருந்தும், ஆட்சியாளர்கள் எழுதி வைத்துள்ள ஆவணங்களிலிருந்தும் தானே. இவை சரியான சரித்திரத்தைக் கொடுக்குமா? அடித்தட்டு மக்களோடு எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லாத சரித்திர ஆசிரியர்களால் சரியான சரித்திரத்தைப் பதிவு செய்ய முடியுமா?

வரலாற்றை நடுநிலைமையுடன் பதிவு செய்ய முடியுமா? நடுநிலைமை என்பது காலம் சம்பந்தப்பட்டதா? ஒரு காலத்தில் நடுநிலைமையுடன் பதிவு செய்தவை மற்றொரு காலத்தில் தவறாகப் பட வாய்ப்புள்ளதா? அப்படிப்படும் என்றால் நடுநிலைமை என்றால் என்ன?

இப்பகுதியில் வாழும் அருந்ததியர்களின் வரலாற்றைத் தேடும் போது எழுத்து வடிவிலான பதிவு செய்யப்பட்ட வரலாறு கிடைக்கவில்லை.

அப்படியானால் இம்மக்களுக்கு வரலாறு இல்லை என்று சொல்ல முடியுமா? அப்படிச் சொல்ல முடியாதே. இவர்களுக்கு வரலாறு உண்டே இந்த வரலாற்றை எப்படி கண்டுபிடிப்பது?

இதுவரை எழுதப்பட்ட வரலாற்றை அப்படியே பார்க்க வேண்டுமா? அதனை மறுபரிசீலனை செய்யக் கூடாதா? மறுபரிசீலனை எவ்வாறு செய்வது?

இவை போன்ற எண்ணற்ற கேள்விகளுடன் இம்மாவட்ட அருந்ததியினரைச் சந்தித்து அவர்களது தலைவர்களின் வரலாற்றைக் கேட்க ஆரம்பித்தோம். அவர்களது வாய்மொழி வரலாறு மூலமாகவும், மற்றும் கதைகள், கதைப்பாடல்கள் மூலமாகவும், கொண்டாட்டங்கள் மூலமாகவும் பல அருமையான தகவல்கள் கிடைத்தன.

சில தகவல்கள் ஏற்கனவே எழுதப்பட்ட வரலாற்றைச் சரி என்றன. சில தவறு என்றன. இரண்டும் கலந்தும் சில தகவல்கள் கிடைத்தன. சில தகவல்கள் புதிய வரலாற்றை, அடித்தட்டு மக்களது வரலாற்றைச் சொல்ல வையாக அமைந்தன. ஒவ்வொன்றிற்கும் உதாரணம் கொடுக்கலாம்.

ஏற்கனவே எழுதப்பட்ட வரலாறு தவறு/என்று கூறிய ஒரு தகவலை நாம் இப்போது பார்ப்போம்.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் திருநெல்வேலி மாவட்ட ஆட்சியாளராக இருந்த ஆஷ்துரையை வாஞ்சிநாதன் என்பவர் மணியாட்சி ரயில்நிலையத்தில் சுட்டுக் கொன்றார் என்ற வரலாற்றை எடுத்துக் கொள்வோம். ஆங்கிலேயரான ஆஷ்துரையை நாட்டுப்பற்றின் காரணமாக வாஞ்சிநாதன் சுட்டுக் கொன்றார் என்று எழுதப்பட்ட வரலாறு கூறுகிறது.

இம்மாவட்டத்திலுள்ள சில அருந்ததியப் பெரியவர்கள் இதற்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட தகவலைக் கூறுகின்றனர். ஆஷ்துரை என்ற ஆங்கிலேய ஆட்சியாளர் சாதிப்பாகுபாடு இல்லாமல் அனைவரையும் சமமாக நடத்தினார். தனது அலுவலகத்தில் நிலவிய சாதிப்பாகுபாட்டை நீக்கி, அனைவரும் ஒரே இடத்தில் மதிய உணவு எடுக்க வேண்டும், ஒரே குடத்திலிருந்து தண்ணீர் குடிக்க வேண்டும் என்று உத்தரவிட்டார். குற்றாலத்தில் உள்ள அருவிகளில் தெய்வங்கள்தான் குளிக்கும். அந்த நீரில் அடித்தட்டு மக்கள் குளிக்கக் கூடாது. பிராமணர்கள் தெய்வத்திற்குப் பூஜை செய்வதால் அவர்கள் மட்டும் குளிக்கலாம் என்று இருந்த நிலையை மாற்றி அனைவரும் குளிக்கலாம் என்று உத்தரவிட்ட ஆஷ்துரை அதற்கு முன்னுதாரணமாகத்தானே குளித்தார். அதேபோல திடீரென்று ஏற்பட்ட பேறுகால வேதனையால் யாரும் உதவிக்கு வராத சூழ்நிலையில் பொது வழியில், தனியாகத் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு அடித்தட்டு இனத்தைச் சார்ந்த பெண்ணை அப்பக்கமாக வண்டியில் வந்த ஆஷ்துரையும், அவரது மனைவியும் தூக்கி, வண்டியில் கிடத்தி, பிராமணர்களின் தெரு வழியே சென்று மருத்துவமனையில் சேர்த்து உதவினர். இதைப் போன்று சாதி வித்தியாசம் பாராமல் அடித்தட்டு

மக்களையும், உயர்சாதியினர் போல் சமமாக நடத்தியதால், தங்களது சாதிய அந்தஸ்து குறைவதாக எண்ணிக் கோபம் கொண்ட பிராமணர்களும், வெள்ளாளர்களும் திட்டமிட்டு ஆஷ்துரையைக் கொன்றனர். இவ்வாறு சாதி உணர்வினால் ஆஷ்துரையைக் கொன்ற வாஞ்சிநாதனை தேச உணர்வினால் கொலை செய்தார் என்று ஆதிக்கச் சாதியினர் தூக்கிப் பிடிக்கின்றனர் என்றனர்.

இது உண்மையா? எது உண்மை என்று எப்படி கண்டுபிடிப்பது? உங்களிடமுள்ள ஆதாரம் என்ன என்று கேட்டபோது நமக்குத் தகவல் சொன்னவர்கள் சில விவரங்களைக் கூறினர்.

ஆஷ்துரையைக் கொன்ற கொலைச் சதியில் ஈடுபட்டவர்கள் எல்லாரும் பிராமணர்களாகவும், வெள்ளாளர்களாகவும் இருக்கிறார்களே அது ஏன்? அதேபோல கொலைக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட எல்லாரும் தென்காசி-செங்கோட்டைப் பகுதியினராக இருக்கின்றனரே அது ஏன்? தேசப்பற்று இந்தச் சாதியினர்களிடம் மட்டும் தான் இருந்ததா? மற்ற சாதியினரிடம் இல்லையா? மற்ற ஊரார்க்கு இல்லையா? ஒண்டி வீரன், முத்தன் பகடை, பொட்டிப் பகடை, கந்தன் பகடை போன்ற விடுதலை வீரர்கள் அருந்ததியர்களிடம் இருக்கும்போது மற்ற சாதியினர்களிடம் இல்லாமலா இருந்திருப்பார்கள்? அந்த மற்ற சாதியினரது விடுதலை வரலாறு எங்கே? யாரும் இல்லையா? இருக்கிறார்களே. ஏன் அவை மறைக்கப்பட்டு விட்டன? உண்மையாக நாட்டிற்கு உழைத்த ஒண்டி வீரன், முத்தன் பகடை, பொட்டிப் பகடை, கந்தன் பகடை போன்ற வீரர்களின் வரலாற்றை மறைத்து விட்டுச் சாதி வெறி கொண்ட ஆதிக்கச் சாதி கொலைகாரர்களை விடுதலை வீரர்களாகச் சித்திரிக்கின்றனர் என்றனர்.

அதிர்ச்சியாக இருந்தது. இது உண்மையாக இருக்குமோ என்று ஆராய்ந்தோம். பல சரித்திரத் தகவல்களைப் பார்த்தோம். இவர்கள் கூறியதில் உண்மை இருப்பது தெரிய வந்தோம். ஆஷ்துரை கொலையில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் அனைவருமே பிராமணர்களாகவும், வெள்ளாளர்களாகவும் இருப்பதோடு அவர்கள் பெரும்பாலும் தென்காசி-செங்கோட்டைப் பகுதியினராக இருப்பதை அறிந்தோம். பிராமணர்களான ஜகநாதன், ஹரிஹரன், வேம்பு, மகா தேவர், பிச்சுமணி என்ற வெங்கடாச்சலம், தருமராசன், வெங்கடேஸ்வரன் மற்றும் வெள்ளாளர்களான T.N. சிதம்பரம், முத்துக் குமாரசாமி, சாவடி அருணாச்சலம், அழகப்பன் போன்ற குற்றம்சாட்டப்பட்டவர்கள் அனைவரும் தென்காசி, செங்கோட்டையைச் சார்ந்தவர்கள்.

அதேபோல ஆஷ்துரையைச் சுட்டுக் கொன்றபின் தற்கொலை செய்து கொண்ட வாஞ்சிநாதன் சட்டைப்பையில் இருந்ததாகச் சொல்லப்படும் கடிதத்தை இக்கண்ணோட்டத்தில் பார்த்தால் சாதி வெறி தூக்கலாகத் தெரிவதைக் காணலாம். அக்கடிதத்தை அப்படியே கொடுக்கிறோம்.

‘ஆங்கிலச் சத்துருக்கள் நமது தேசத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு, அழியாத சனாதன தர்மத்தைக் காலால் மிதித்துத் துவம்சம் செய்து

வருகிறார்கள். ஒவ்வொரு இந்தியனும் தற்காலத்தில் தேச சத்துருவாகிய ஆங்கிலேயரைத் துரத்தி தர்மத்தையும் சுதந்திரத்தையும் நிலைநாட்ட முயற்சி செய்து வருகிறான். எங்கள் ராமன், சிவாஜி, கிருஷ்ணன், குரு கோவிந்தர், அர்ஜுனன் முதலியவர் இருந்து வந்த தேசத்தில் கேவலம் கோமாமிசம் தின்னக்கூடிய ஒரு மிலேச்சனாகிய ஜார்ஜ் பஞ்சமனை முடிசூட்ட உத்தேசம் செய்து கொண்டு பெரும் முயற்சி நடந்து வருகிறது. அவன் எங்கள் தேசத்தில் காலை வைத்த உடனேயே அவனைக் கொல்லும் பொருட்டு 3000 மதராசிகள் பிரதிக்கினை செய்து கொண்டிருக்கிறோம். அதைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு அவர்களில் கடையோனாகிய நான் இன்று இச் செய்கை செய்தேன். இதுதான் இந்துஸ்தானத்தில் ஒவ்வொருவனும் செய்ய வேண்டிய கடமை.

இப்படிக்கு

R. வாஞ்சி ஐயர்'

அதே போல வீரபாண்டிய கட்டபொம்மனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போதும் அவர் வெள்ளையருக்கு வரி கொடுக்க மாட்டேன் என்று கூறியதே கிடையாது. வரி கொடுக்கத் தயாராக இருந்தார். அவருக்கு இருந்தது வாரிசு பிரச்சனைதானே தவிர வரி கொடாமையல்ல என்றனர்.

இக்கருத்தையும் ஆய்வு செய்ய, கட்டபொம்மன் பற்றிச் சிறப்பாகப் படித்து முனைவர் பட்டம் பெற்ற வே. மாணிக்கம் அவர்களிடம் கேட்டபோது இத்தகவல் சரியானதே என்றார்.

இவ்வாறு வரலாற்றில் பல தவறான தகவல்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அடித்தட்டு மக்களின் பார்வையிலிருந்து ஏற்கனவே எழுதப்பட்ட வரலாற்றைப் பார்க்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறோம். எழுதப்பட்ட வரலாற்றிலும் அடித்தட்டு மக்களின் வரலாறு இல்லை. அடித்தட்டு மக்களின் வரலாற்றை அடித்தட்டு மக்களிடமிருந்துதான் அறிய வேண்டியுள்ளது. அப்படி அறிய முற்பட்டபோதுதான் ஒரு சில அருந்ததிய வீரர்களின் வரலாறு கிடைத்தன.

இவ்வீரர்கள் அனைவரும் இம்மாவட்டத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் இம்மாவட்டத்தை ஒட்டியுள்ள எல்லையோர மாவட்டங்களில் எல்லையோரப் பகுதிகளில் உள்ளவர்கள். இவர்களை வீரர்களாக இம்மாவட்ட மக்கள் மதிக்கின்றனர். இவர்களது கதைகளைக் கூறுகின்றனர். கதைப் பாடல்களாகப் பாடுகின்றனர். சிலரைத் தெய்வங்களாக வழிபடுகின்றனர். மற்ற சாதியினர் பாடும் கதைப் பாடல்களிலும் இவ்வீரர்களின் சரித்திரம் ஆங்காங்கே சிதறிக் கிடக்கிறது. இவைகளைத் தொகுத்துள்ளோம்.

இவ்வீரர்களின் சரித்திரம் இம்மாவட்டத்திலுள்ள அருந்ததிய மக்களிடம் ஒரு பெரிய தாக்கத்தை உண்டு பண்ணியுள்ளது. இவ்வீரர்களின் வரலாற்றைப் பார்ப்போம். இவ்வீரர்களில் பலரது வரலாறு முதன் முதலாக அச்சில் வருகிறது என்று கூறலாம்.

அ. மதுரை வீரன்

17ஆம் நூற்றாண்டில் திருச்சி மாவட்டத்தில் பொம்மண்ணன் என்ற பாளையக்காரர் ஆட்சி செய்தார். அவருடைய பாளையத்தில் சின்னான், செல்லி என்ற அருந்ததியத் தம்பதிகள் வேலை செய்து வந்தனர். இத் தம்பதிகளுக்கு வீரன் என்ற மகன் பிறந்தார். வீரன் அழகானவர். நல்ல உடற்கூட்டு உள்ளவர். வீரமும், வலிமையும், திறமையும், புத்திக்கூர்மையும் உள்ளவர். பிறர் நலனுக்காக உழைக்கும் இனிய பண்புள்ளவர். அநீதியைத் தட்டிக் கேட்கும் நேர்மையானவர்.

பொம்மண்ணின் மகள் பொம்மி பெரியவளானாள். அக்கால வழக்கப்படி இவள் தனியாக வைக்கப்பட்டாள். இவளைப் பாதுகாக்க வேண்டியது அருந்ததியர்களின் கடமை. அருந்ததியர்கள் காவல் காத்தனர்.

சின்னான் காவல் காக்கும் நாளில் அவர் உடல் நலக் குறைவால் கஷ்டப்பட்டார். எனவே அவருக்குப் பதிலாக அவரது மகன் வீரன் காவல் காக்கச் சென்றார். அங்கே வீரனும் பொம்மியும் சந்தித்தனர். ஒருவரை ஒருவர் விரும்பினர். இருவரும் திருமணம் செய்துகொள்ள விரும்பினர். சாதிப்பாகுபாடு இவர்கள் ஒன்று சேர்வதைத் தடுத்தது.

வீரன்-பொம்மி காதலைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்ட பொம்மண்ணன் மிகவும் கோபப்பட்டார். வீரனைக் கொல்லத் திட்டமிட்டார். திட்டத்தை அறிந்த காதலர்கள் அங்கிருந்து புறப்பட்டனர். காதலர்கள் தப்பித்துச் செல்வதைக் கண்ட பொம்மண்ணன் படையுடன் சென்று வீரனுடன் போரிட்டார். போரில் பொம்மண்ணன் கொல்லப்பட்டார்.

பொம்மியுடன் வீரன் திருச்சிக்குச் சென்று தங்கினார். அப்போது திருச்சியில் விஜய ரங்க நாயக்கர் என்பவர் மன்னராக ஆட்சி செய்தார். அவரது படையில் வீரன் சேர்ந்தார். தனது திறமையால் படிப்படியாக முன்னேறினார். படையில் ஓர் உயர்ந்த இடத்தை வீரன் அடைந்தார்.

இந்தக் காலத்தில் மதுரையில் திருமலை நாயக்கர் ஆட்சி புரிந்தார் (1623-1659). இவர் ஆட்சி செய்த பகுதியில் பிறமலைக் கள்ளர்களின் தொந்தரவு மிக அதிகமாக இருந்தது. இவர்களை அடக்குவதற்கு ஏற்ற தளபதி ஒருவரை அனுப்பும்படி திருச்சி மன்னருக்குத் திருமலை நாயக்கர் மடல் அனுப்பினார். வீரன்தான் இப்பணிக்குத் தகுதியானவன் என்று உணர்ந்த திருச்சி மன்னன் வீரனை மதுரைக்கு அனுப்பினார்.

வீரன் தன் மனைவி பொம்மியுடன் மதுரை வந்தார். மதுரையில் திருமலை நாயக்கர் வீரனை ஒரு படைப்பிரிவின் தலைவனாக நியமித்தார். பிறமலைக் கள்ளர்களை அடக்கும் பணி வீரனிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டது. வீரனும் மிகத்திறமையாகப் பிறமலைக் கள்ளர்களுடன் போரிட்டு அவர்களை அடக்கினார். இதனால் மகிழ்ந்த மன்னர் வீரனுக்கு மதுரை வீரன் என்று பெயரிட்டு வீரனைச் சிறப்பித்தார்.

பிறமலைக் கள்ளர்கள் மதுரை வீரனை வெறுத்தனர். மதுரை வீரனை ஒழிக்க ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பத்திற்காகக் காத்திருந்தனர்.

திருமலை நாயக்கரின் பல காதலிகளில் (சுமார் 200 காதலிகள் இருந்ததாக வரலாறு கூறுகிறது) ஒருத்தி வெள்ளையம்மாள் என்பவள். இவளை மதுரைவீரன் சில சமயங்களில் சந்தித்திருக்கிறார். இதனைப் பிறமலைக் கள்ளர்கள் திருமலை நாயக்கரிடம் மிகைப்படுத்திக் கூறினர்.

சக்கிலியன் ஒருவன் தனது காதலியோடு பழகுவதா என்று கடுங்கோபம் கொண்ட திருமலை நாயக்கர் மாறுகால் மாறுகை வாங்கி மதுரை வீரனைக் கொலை செய்ய உத்தரவிட்டார்.

ஒரு காலும், ஒரு கையும் வெட்டப்பட மதுரை வீரன் இறந்தார். மதுரை வீரன் கொலை செய்யப்பட்டதைக் கேள்விப்பட்ட பொம்மியும் வெள்ளையம்மாளும்கூட உடன்கட்டை ஏறினர்.

அநியாயமாக மதுரை வீரன் கொல்லப்பட்டார் என்று மக்கள் நம்பினர். அவரைத் தெய்வமாக வணங்க ஆரம்பித்தனர்.

விருதுநகர் மாவட்டத்திலுள்ள அருந்ததியர்கள் பலர் மதுரை வீரனைத் தெய்வமாக வணங்குகின்றனர். அவரது கோயிலுக்குச் சென்று வழிபடுகின்றனர். அவரது சரித்திரத்தை விளக்கும் கதைப்படல்கள் பாடப்படுகின்றன. தங்களது குழந்தைகளுக்கு வீரன் என்று பெயரிட்டு மகிழ்கின்றனர்.

மதுரை வீரனின் இந்த வரலாற்றுக்கு மாறான வரலாறும் அருந்ததி மக்களிடம் உண்டு. சிலர் இந்த மாறுபட்ட வரலாற்றையும் நம்புகின்றனர். மதுரை வீரனின் பிறப்பைப்பற்றி மாறுபட்ட தகவல்களைக் கூறும் இந்த வரலாற்றையும் பார்ப்போம்.

காசி மன்னன் துளசிராயன் மகனாக வீரன் பிறந்தார். பிறக்கும்போதே கழுத்தில் கொடி சுற்றிப் பிறந்ததால் குலத்திற்கு ஆகாது என்று சோதிடர் சொல்ல, பிறந்த குழந்தையைக் கூடையில் வைத்து ஆற்றில் விட்டுவிட்டார் காசி மன்னர். அந்தக் குழந்தையை ஒரு நல்ல பாம்பு காத்தது. மூன்று இரவும், மூன்று பகலும் அந்தக் குழந்தை ஆற்றில் பயணம் செய்தது. இறுதியில் சின்னான் வாழ்ந்து வந்த இடத்தின் வழியாக ஆற்றில் கூடை சென்றபோது பாம்பை விரட்டி விட்டுக் குழந்தையை எடுத்த சின்னான் அதை வளர்த்தார் (காசிக்கும் திருச்சிக்கும் இடையே எந்த ஆறும் ஓடவில்லை என்பது நமக்குத் தெரியும். மூன்று பகலும் மூன்று இரவும் பிறந்த குழந்தை தனியாக இருந்தால் உயிர் வாழுமா?).

இதேபோல மற்றொரு கதையும் சொல்லப்படுகிறது. ஓர் அரசனுக்கு மகனாக வீரன் பிறந்தார். கழுத்தில் தொப்புள் கொடி சுற்றிப் பிறந்ததால் அரசனது உயிருக்கு ஆபத்து என்று சோதிடர் சொல்ல குழந்தையைக் காட்டில் போட்டுவிட்டார் அரசர். இக்குழந்தையின் அழகைச் சத்தத்தை அவ்வழியாகச் சென்ற சின்னான் என்ற சக்கிலியன் கேட்டு, அக் குழந்தையை எடுத்துத் தனது குழந்தையாக வளர்த்தார்.

இந்த இரண்டு கதைகளிலும் வலியுறுத்தும் கருத்து ஒன்றுதான். அதாவது மதுரைவீரன் அருந்ததியர்களுக்கு மகனாகப் பிறக்கவில்லை. அரச மகனாகப் பிறந்தார். வளர்த்தது மட்டும்தான் அருந்ததியர்.

இக்கதைகளை என் நம்புகிறீர்கள் என்று அருந்ததியர்களிடம் கேட்ட போது அவர்கள் தந்த பதில் நம்மை வியக்க வைக்கிறது. மறைந்த தமிழக முதல்வர் எம்.ஜி.ஆர்.நடித்த மதுரைவீரன் திரைப்படத்தில் மதுரை வீரன் அரசனின் மகனாகப் பிறந்தார் என்றுதானே இருக்கிறது. எம்.ஜி.ஆர். பொய் சொல்லுவாரா? அதனால்தான் நாங்கள் நம்புகிறோம் என்று வெள்ளந்தியாகக் கூறினர்.

மதுரை வீரன் திரைப்படத்தில் மதுரை வீரனை அரசனின் மகனாக சித்திரிக்கக் காரணம் என்ன என்ற கேள்வி எழுகிறது. அதற்கான பதிலானது நமக்கு ஒரு தெளிவான பார்வையைக் கொடுக்கிறது.

அக்காலத்தில் யாராவது ஒருவர் கொல்லப்பட்டால் கொல்லப்பட்டவரைத் தெய்வமாக வணங்கும் பழக்கம் இருந்தது. கொல்லப்பட்டவர்களது உறவினர்களும், அவரது இனத்தைச் சார்ந்தவர்களும் கொல்லப்பட்டவர் தங்களுக்கு நன்மையைச் செய்வார் என்று நம்பினர். அதனால் அவரை வணங்கினர்.

அதே போலக் கொலை செய்யப்பட்டவரது ஆவியானது கொலை செய்தவர்களுக்கும், அவரது உறவினர்களுக்கும், அவர்களது இனத்திற்கும் கொடிய தீமைகளைக் கொடுக்கும் என்று நம்பினர். கொடிய நோய், உயிரிழப்பு, சொத்துகள் அழிதல் போன்ற மிகப்பெரிய தீமைகளை இறந்தவரது ஆவி கொடுக்கும் என நம்பினர். இத்தீமைகளிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள அவர்கள் கொல்லப்பட்டவர்களைத் தெய்வமாக வணங்கினர். இப்படிச் செய்தால் கொல்லப்பட்டவரது ஆவியானது கோபத்தைத் தணித்துக் கொண்டு தீமைகளைக் கொடுக்காது என்று நம்பினர்.

இவ்வாறு இரண்டு பிரிவினரும் கொல்லப்பட்டவரை வெவ்வேறு காரணங்களுக்காக வணங்கினர். சிறிது காலம் சென்ற பின்பு கொல்லப்பட்டவருடைய கதையானது மறு உருவாக்கம் பெறுகிறது. இந்த மறு உருவாக்கமானது கதையின் முக்கிய தன்மையை நீர்த்துப் போகச் செய்து ஆதிக்க வர்க்கத்துக்குச் சார்பாக மாற்றப்படுகிறது. இதே போல கொல்லப்பட்டவர்களுடைய வரலாறுகள் மறு உருவாக்கம் பெற்றிருக்கின்றன.

முத்துப்பட்டன் கதையை உதாரணமாகச் சொல்லலாம். முத்துப்பட்டன் என்பவர் பிறப்பால் ஒரு பிராமணன். இவர் பொம்மக்காதிம்மக்கா என்ற இரண்டு சக்கிலியச் சகோதரிகளைத் திருமணம் செய்து சக்கிலியர்களைப் போல வாழ்கிறார். இறுதியில் இவர் கொல்லப்பட மனைவியர்கள் இருவரும் உடன் கட்டை ஏறினர். இந்த வரலாறானது, சகோதரிகள் இருவரும் சக்கிலியர்கள் அல்லர்; வாலப்பகடையால் வளர்க்கப்பட்டவர்களே. உண்மையில் இவர்கள் பிராமணத் தம்பதிகளுக்குப் பிறந்து பின் காட்டில் விடப்பட்டவர்கள் என்று மறு உருவாக்கம் செய்யப்பட்டது.

இதேபோல மதுரை வீரன் கதையிலும் மதுரைவீரன் சரித்திரமானது மறு உருவாக்கம் பெற்றிருக்கிறது. இந்த மறு உருவாக்கம் ஆதிக்கச்

சாதியினருக்குச் சாதகமான கருத்தியலைக் கொண்டதாக இருக்கிறது. சாதிய உயர்வு தாழ்வுகளை நிலை நிறுத்துவதே மறு உருவாக்கத்தின் முக்கிய நோக்கமாகும்.

மதுரை வீரன் கதையில் மதுரைவீரன் சாதிய உயர்வு தாழ்வை எவ்வாறு எதிர்த்தார் என்றும் அதை மறு உருவாக்கத்தின் மூலம் ஆதிக்கச் சாதியினர் எவ்வாறு தடுத்தார்கள் என்பதையும் காண்போம்.

தாழ்த்தப்பட்ட இனமாகிய அருந்ததிய இனத்தில் வீரர்கள் பலர் இருந்தனர். அந்த வீரர்களின் வரலாறு மறைக்கப்பட்டுவிட்டது. இந்த இனத்தில் வீரர்கள் இருந்தார்கள் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டு மதுரை வீரன். அருந்ததியர்கள் பயந்தவர்கள், கோழைகள், அடிமைகள் என்ற ஆதிக்கக் கருத்தாக்கம் இங்குச் சிதைகிறது.

ஆதிக்கச் சாதியினர் அநியாயம் செய்தபோது அதைப் பார்த்துக் கொண்டு சும்மாயிருக்கவில்லை அருந்ததியர்கள். துணிந்து சென்று தட்டிக்கேட்டு அநியாயம் செய்தவர்களை அடக்கினர். இதற்குச் சிறந்த உதாரணம் மதுரை வீரன். அநியாயம் புரிந்த பிறமலைக் கள்ளர்களை துணிவுடன் போராடி மதுரை வீரன் அடக்கினார். அடித்தட்டு மக்கள்தான் அநியாயம் புரிவர். அவர்களைத் தட்டிக்கேட்டுத் தண்டிப்பது ஆதிக்கச் சாதியினர் என்ற கருத்தாக்கம் இங்கு உடைகிறது.

அருந்ததியர் சமத்துவத்தை விரும்பினர். சாதிப்பாடுபாட்டை எதிர்த்தனர். சாதியைத் தக்க வைக்கும் அகமண முறையை எதிர்த்தனர். இதற்கு மதுரை வீரன் சாட்சியாக இருக்கிறார். பொம்மியைத் திருமணம் செய்வது மூலம் புறமண முறையை ஆதரித்தார். புறமண முறைப்படி சாதியைத் தவிர்க்க பொம்மியைத் திருமணம் புரிந்தார். எத்தகைய சோதனைகளையும் எதிர்க்கத் தயாராக இருந்தார். அகமண முறையே சிறந்தது என்ற ஆதிக்கச் சாதியினரின் கருத்தாக்கத்தைத் தலைகீழாகப் புரட்டியுள்ளார் மதுரை வீரன்.

பெண்களின் உணர்வுகளை மதிக்கக் கூடியவர்கள் அருந்ததியர்கள். மதுரைவீரன் தனது வாழ்க்கை மூலம் இதை நிரூபித்துள்ளார். திருமலை நாயக்கரின் 200 காமக் கிழத்திகளில் ஒருத்தியாக இருக்க விரும்பாத வெள்ளையம்மாளின் உணர்வுகளை மதித்தார். அதற்காகத் தனது உயிரையே கொடுக்கத் தயாராக இருந்தார். சாதியினரின் ஆணாதிக்கச் சிந்தனையைச் சம்மட்டி கொண்டு உடைத்துள்ளார் மதுரை வீரன்.

இத்தகைய புரட்சிகரமான சாதி ஒழிப்புச் சிந்தனையை மறு உருவாக்கம் செய்தது மூலம் நீர்த்துப் போக முயற்சி எடுக்கின்றனர் ஆதிக்கச் சாதியினர்.

மதுரை வீரன் பிறப்பால் உயர்ந்த சாதியைச் சார்ந்தவர். அதனால்தான் அவரிடம் வீரம் இருந்தது. வீரம் என்பது உயர்சாதியினர் குணம். இங்கு அருந்ததியர்களிடம் வீரம் இருந்தது என்ற உண்மை மறுக்கப்படுகிறது. இவர்கள் அடிமைகள் என்ற கருத்தாக்கம் வலிமையுடன் திணிக்கப் படுகிறது.

மதுரை வீரன் சக்கிலியர்களால் வளர்க்கப்பட்டார். பிறப்பால் உயர்ந்தவர். அதனால்தான் தனது இனத்தைச் சார்ந்த பொம்மியை மணந்தார். அகமண முறை மீறப்படவில்லை.

மதுரை வீரன் சக்கிலியர்களால் வளர்க்கப்பட்டார். அதனால்தான் காமுகனாக மாறினார். கொல்லப்பட்டார். அடித்தட்டு மக்கள் காமுகர்கள் என்ற கருத்தாக்கம் புகுத்தப்படுகிறது.

அரசர்கள் எத்தனை மனைவிகள் வைத்துக் கொண்டாலும் அது தவறாகச் சித்திரிக்கப்படவில்லை. மனைவிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்க அதிகரிக்க அது அந்த அரசரின் ஆண்மையின் வெளிப்பாடாக, அந்தஸ்தின் சாட்சியாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறது. மனைவிகளின் எண்ணிக்கை உயர உயர அரசரின் அந்தஸ்தும் உயர்ந்தது. அதே சமயம் ஒன்றுக்குமேல் மற்றொரு மனைவியை அடித்தட்டு மக்கள் வைத்திருந்தால் அவர்கள் காமுகர்களாக, பெண் பித்தர்களாக ஆதிக்க வர்க்கத்தினரால் தீர்ப்பிடப்படுகின்றனர். மதுரைவீரன் வாழ்க்கையிலும் இந்த நிலையைப் பார்க்கலாம்.

மதுரை வீரன் அரச குடும்பத்தில் பிறந்ததால்தான் பிறமலைக்கள்ளர்களை எதிர்த்து வெற்றி கொள்ள முடிந்தது. அருந்ததியர்களிடம் அநீதி புரிபவர்களைத் தட்டிக் கேட்கும் நற்பண்பு கிடையாது என்பது வலியுறுத்தப்படுகிறது.

மறுஉருவாக்கக் கதையின் நச்சுத் தன்மையைப் புரிந்து கொள்ளாத சில அருந்ததியர்கள் இந்தக் கதையை ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். அதிர்ஷ்ட வசமாக இம்மாவட்டத்தில் இவர்களின் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவு. இவர்களும் இப்போது இக்கதையின் சாதியப் படிமான முறையைப் புரிந்து கொள்ள ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

ஆ. ஒண்டி வீரன்

ஒண்டி வீரனின் வரலாற்றைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்றால் அக்காலத்திலுள்ள பாளையங்களின் அமைப்பு முறையை அறிந்திருக்க வேண்டும். எனவே பாளையங்கள் பற்றிய சிறிய விளக்கத்துடன் ஒண்டி வீரனின் வரலாற்றிற்குச் செல்லலாம்.

தெலுங்கர்கள் தமிழ் மண்ணில் ஆதிக்கம் செலுத்தியபோது பிரச்சினையின்றி சமாதானத்துடன் ஆட்சி புரிய பாளையம் என்ற அமைப்பு முறையை உருவாக்கினர். ஏற்கனவே இருந்த அமைப்பு முறையில் சிறிது மாறுதல் செய்து இந்த அமைப்பை உருவாக்கியது தளவாய் அரியநாதன் என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுகின்றனர்.

பாளையத்தை ஆள்பவர்கள் பாளையக்காரர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் தங்களுக்கு என்று பலமான கோட்டைகள் கட்டி வாழ்ந்தனர். தனியாகப் படைகளும் வைத்திருந்தனர்.

வரி வசூலிப்பதும், நீதி வழங்குவதும், பாளையங்களைப் பாதுகாப்பதும் இவர்களது முக்கிய பணிகளாகக் கருதப்பட்டன.

பாளையக்காரர்கள் தாங்கள் வசூலித்த வரிப்பணத்தில் மூன்றில் ஒரு பகுதியைப் பாளையத்தின் வளர்ச்சிக்காகவும், நிர்வாகத்திற்காகவும் செலவிட்டனர். மற்றொரு பகுதியைத் தங்களது செலவிற்கு வைத்துக் கொண்டனர். அடுத்த பகுதியைக் கப்பமாக மன்னருக்குச் செலுத்தினர். போர்க் காலங்களில் பாளையக்காரர்கள் மன்னருக்குத் தங்களது படைகளை அனுப்பினர். இவையே பாளையங்களின் அமைப்பு முறையாகவும், செயல்பாடாகவும் இருந்தன.

நாட்டையும், பாளையங்களையும் சிறந்த முறையில் நிர்வகிக்க மூன்று விதமான காவல் முறைகள் பின்பற்றப்பட்டன. பாளையங்களிலுள்ள கிராம மக்களையும், அங்குள்ள நிலங்களையும் காவல் புரிவதற்குக் குடிக்காவல் என்று பெயர். (வட்டார அளவில்) பொது நிலங்களைக் காவல் புரிவதற்குத் தலைக்காவல் என்று பெயர். நாட்டின் எல்லைப் புறங்களைக் காவல் செய்வதற்குத் திசைக்காவல் என்று பெயர். திசைக்காவல் புரிந்தவர்களில் சிலர் பாளையக்காரர்களாக மாறியதும் உண்டு.

இராமநாதபுரம் பகுதியில் நாடு என்ற அமைப்பு முறை இருந்தது. அப்பகுதியிலுள்ள ஆப்பநாடு, கிளுவை நாடு, அகப்ப நாடு, ஆன்மநாடு ஆகிய பகுதிகளிலிருந்து சிலர் திசைக்காவலுக்காக நெற்கட்டான் செவ்வல் பகுதிக்கு வந்தனர். இவ்வாறு திசைக்காவல் புரிந்தவர்கள்தான் பூலித் தேவனின் முன்னோர்கள். இவர்கள் முதலில் நெற்கட்டான் செவ்வலுக்கு அருகில் உள்ள ஆவுடையாபுரம் என்ற இடத்தில் கோட்டை கட்டி வாழ்ந்தனர்.

புதிதாகக் கோட்டை கட்டியதால் புதுக்கோட்டை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. சங்கரங்கோயிலில் இருந்து வடமேற்கில் சுமார் 5 கி.மீ. தொலைவில் இவ்வூர் உள்ளது.

சித்திர புத்திர தேவர் - சிவஞான நாச்சியாருக்கு மகனாகப் பூலித்தேவர் 1714இல் பிறந்தார்.

நெற்கட்டான் செவ்வல் சங்கரங் கோயிலுக்கு வடமேற்கில் சுமார் 10 கி.மீ. தொலைவிலும், வாசுதேவநல்லூரிலிருந்து கிழக்கில் சுமார் 5 கி.மீ. தொலைவிலும் உள்ளது.

18ஆம் நூற்றாண்டில் சில இடங்களில் அருந்ததியர்கள் நிலவுடமையாளராக இருந்தனர். நெற்கட்டான் செவ்வலிலும் அருந்ததியர்கள் இவ்வாறே நிலவுடமையாளராக இருந்தனர். தங்களது நிலத்தில் தாங்களே பயிரிட்டுக் கிடைத்த வருமானத்தில் மகிழ்வாகவும், நிம்மதியாகவும், நிறைவாகவும் வாழ்ந்தனர்.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் இருளப்பிள்ளை என்பவர் அருந்ததியர்களின் சொத்துகளை தனது பலத்தால் தனதாக்கிக் கொண்டார். அவரை எதிர்க்க அருந்ததியர்களால் முடியவில்லை.

அருந்ததியர்கள் ஒன்றுகூடித் திசைக்காவல் புரிந்த பூலித்தேவனிடம் சென்று முறையிட்டனர். அருந்ததியர்களுக்கு உதவுவதாகக் கூறிய தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

பூலித்தேவர், விரைந்து நெற்கட்டான் செவ்வல் சென்று, இருளப்ப பிள்ளையுடன் போரிட்டு, அவரைக் கொண்டு, அருந்ததியர்களின் சொத்துகளை மீட்டார். அன்று முதல் அருந்ததியர்கள் பூலித்தேவர் தலைமையில் செயல்பட்டனர். பூலித்தேவர் நெற்கட்டான் செவ்வலைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு பாளையக்காரராக ஆட்சி செய்தார்.

பாளையக்காரர்கள் மன்னர்களுக்கு வரி செலுத்தினர் என்பது பற்றி ஏற்கனவே பார்த்தோம். இப்பகுதியிலுள்ள பாளையங்கள் ஆற்காடு நவாப்பிற்குச் சொந்தமான பாளையங்களாகக் கருதப்பட்டன. இப்பகுதியிலுள்ள பாளையங்களை கிழக்குப் பாளையங்கள், மேற்குப் பாளையங்கள் என இரு பகுதிகளாகச் சரித்திர ஆசிரியர்கள் பிரிப்பர்.

கிழக்குப் பாளையங்களில் பெரும்பாலானவை தெலுங்கு பேசும் கம்பளப் பாளையங்களாகும். மேற்குப் பாளையங்கள் பெரும்பாலானவை தமிழ்ப் பாளையங்களாகும்.

இந்தப் பாளையங்களிலிருந்து வரி வசூலிக்கும் உரிமையை ஆற்காடு நவாப் கிழக்கிந்திய கம்பெனிக்குக் (கும்பினி) கொடுத்தார். பாளையக்காரர்களிடமிருந்து வரி வசூலிக்க முடிவு செய்த கும்பினியார் வரி கொடுக்காதவர்கள் மீது போர் தொடுத்தனர்.

பூலித்தேவர் வரி கொடுக்க மறுத்தார். அக்காலத்தில் வரியாக நெல் கொடுப்பது வழக்கம். வரியாக ஒரு மணி நெல்கூடக் கும்பினியர்களுக்குத் தரமுடியாது என்று பூலித்தேவர் கூறவே நெற்கட்டான் செவ்வல்மீது கும்பினியர் போர் தொடுக்கத் திட்டமிட்டனர்.

(நெற்கட்டான் செவ்வல் என்பது நெற்கட்டும் செவ்வல் என்றே அழைக்கப்பட்டது. இப்பகுதி செம்மண் நிலமாக இருந்ததாலும், நிலத்தில் அமோகமாக நெல் விளைந்ததாலும் காரணப் பெயராக நெற்கட்டும் செவ்வல் என அழைக்கப்பட்டது. பூலித்தேவர் ஒரு மணி நெல்கூட வரியாக ஆங்கிலக் கும்பினியர்களுக்குச் செலுத்த மாட்டேன் என்று கூறியதால் அவ்வூர் நெற்கட்டான் செவ்வல் என்று பெயர் மாறியது)

கும்பினியர் படை நெற்கட்டான் செவ்வல் மீது போர் தொடுப்பதற்காக, நெற்கட்டான் செவ்வல் அருகிலுள்ள தென்மலை என்ற ஊரின் பக்கத்தில் முகாமிட்டது.

கும்பினியர் ஒரு தூதுவரைப் பூலித்தேவரிடம் அனுப்பினர். அந்தத் தூதுவர் பூலித்தேவரைச் சந்தித்துச் செய்தியைக் கூறினார். கும்பினியர் படை மிகப் பெரியது என்றும், அவர்களிடம் பீரங்கிகள் இருப்பதாகவும், கும்பினிப் படையைப் பூலித்தேவரின் மிகச் சிறிய படை வெற்றி கொள்ள முடியாது என்றும் கூறிய தூதுவர் பூலித்தேவரை வரி செலுத்துமாறு கட்டாயப்படுத்தினார். வரிச் செலுத்த முடியாது என்றால் கும்பினியரோடு போரிடும் அளவிற்குத் தனக்குப் படை வலிமை இருக்கிறது என்று நிரூபிக்க வேண்டும் என்றும், அதாவது கும்பினியரிடம் ஆற்காடு நவாப் கொடுத்தனுப்பிய அடையாளங்களாகிய பட்டத்து வாளும், பட்டத்துக்

குதிரையும், நகராவும் இருப்பதாகவும், நகராவை முழங்கியபடி பட்டத்து வானையும், பட்டத்துக் குதிரையையும் கடத்த வேண்டும் என்றும், அப்படிச் செய்தால் கும்பினிப் படைக்கு இணையான படைவலிமை பூலித்தேவரிடம் உண்டு என்பது நம்பப்படும் என்றும், அப்படி நம்பிய பின்பே போர் நடைபெறும் என்றும் கூறினார்.

இந்தச் சவாலை வீரத்துடன் ஏற்றுக் கொண்டார் பூலித்தேவர். தான் எடுத்த சவாலை எப்படி நிறைவேற்றுவது என்று தனது படைத்தளபதி களுடன் விவாதித்தார்.

பூலித்தேவர் படைத் தளபதிகளில் ஒண்டிவீரன் பகடை, சின்னான் பகடை, பெரியான் பகடை, சிவத்தச் சொக்கான், கருத்த சொக்கான், ஓடிக் குத்துவான் பகடை என்று பல அருந்ததியர்கள் தளபதியாய் இருந்தனர்.

‘பூலித்தேவன் சிந்து’ என்னும் நாட்டுப்புறக் கதைப் பாடலில் அருந்ததியர்கள் பூலித்தேவர் படையில் இருந்தனர் என்பதற்கான சான்றுகளைக் காணலாம்.

‘சின்னான் பகடை பெரியான் பகடை
சிவத்தச் சொக்கான் கருத்தச் சொக்கான்
அண்ணன் தம்பிமார் அழகிரியுடன்
அஞ்சாறு பகடையுடன் ஒண்டியாம்....’

இத்தனாதி பேர்களுமே பூலி சேனாபதிகளாம்
அத்தனாதி பேர்களுக்கும் கம்புக் காரர்கள்
வலையக் காரர்கள் வாள் வீச்சுக் காரர்கள்
வேல் வீச்சுக்காரர்களுடன் முன்னூறு பேருக்கதிபதியாம்’

பூலித்தேவரின் தலைமைத் தளபதியாக ஒண்டி வீரன் இருந்தார். இவருடைய இயற்பெயர் வீரன். இருளப்ப பிள்ளையிடமிருந்து பூலித்தேவர் மீட்ட அருந்ததியர்களின் நிலத்தில் வீரனின் தாத்தாவின் நிலமும் இருந்தது. வீரனின் தாத்தாவிற்கு எட்டுப் பிள்ளைகள். அந்த எட்டுப் பிள்ளைகளில் மூத்த பிள்ளையின் மகன்தான் வீரன்.

தலைமைத் தளபதியாகிய வீரன் அறிவும், ஆற்றலும் நிறைந்தவர். இவரைப் ‘பூலித்தேவரின் போர் வான்’ என்றே அழைப்பர். மிகவும் புத்திக் கூர்மை உடையவர். சூழ்நிலைக்கு ஏற்றபடி போர் யுக்திகளைக் கையாண்டு வெற்றி வாகை சூடுவதில் வல்லவர். கொளியல்லாப் போர் முறையில் சிறந்தவர். நெற்கட்டான் செவ்வல், திருநெல்வேலி, களக்காடு, கங்கை கொண்டான், வாசுதேவ நல்லூர், திருவில்லிப்புத்தூர் ஆகிய இடங்களில் நடந்த போர்களிலெல்லாம் கும்பினியர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டு தனது வீரத்தை நிரூபித்தவர்.

வீரன், தான் தனியாகச் சென்று பட்டத்துக் குதிரையையும், வானையும் கொண்டு வருவதாகப் பூலித்தேவரிடம் வீரமுடன் கூறினார். வீரனின் திறமையையும், மதி நுட்பத்தையும் அறிந்திருந்த பூலித்தேவர் இதற்குச் சம்மதித்தார்.

செருப்புத் தைக்கும் தொழிலாளி போல வேடமிட்டுக் கொண்ட வீரன் எதிரிப்படைகள் கூடாரமிட்டுத் தங்கியிருந்த இடத்திற்குச் சென்றார். தனக்கு பூட்ஸ், செருப்பு, வாளுடை, குதிரைச் சேணம் போன்றவை தைத்துக் கொடுக்க முடியும் என்று கூறி வேலை கேட்டார். இதன் தேவையை உணர்ந்த கும்பினியார் இவரை வேலையில் அமர்த்திக் கொண்டனர்.

தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வேலைகளைச் செய்து கொண்டே பட்டத்துக் குதிரை, பட்டத்து வாள் ஆகியவை எங்கிருக்கின்றன என்று வீரன் தேடினார். அவை இருக்கும் இடங்களைக் கண்டு கொண்டார். ஒருநாள் இரவு அவற்றை அபகரித்துச் செல்லத் திட்டமிட்டார்.

அன்றைய இரவில் அனைவரும் தூங்கிய பின் மெதுவாக எழுந்து, பட்டத்து வாள் இருக்கும் இடத்திற்குப் பதுங்கிச் சென்று, அதை யாருக்கும் தெரியாமல் எடுத்துக் கொண்டார்.

பின்பு பட்டத்துக் குதிரை கட்டப்பட்டிருந்த இடத்திற்கு வந்தார். முளைக்கம்பில் கட்டப்பட்டிருந்த கயிறை மெதுவாக அவிழ்த்தார். அப்போது அக்குதிரை பலமாகக் கனைக்கவே தூங்கிக் கொண்டிருந்த படைவீரர்கள் விழித்தனர். சப்தம் வந்த திசைநோக்கி ஓடினர்.

தான் படைவீரர்களிடம் பிடிபட்டு விடக்கூடாது என்று எண்ணிய வீரன், விரைவாகக் குதிரைக்குப் புல்போடும் காடிக்குள் இறங்கி அதில் படுத்துக் கொண்டார். தன்மேல் புல்லை அள்ளிப் போட்டு தன்னை முழுவதுமாக மறைத்துக் கொண்டார்.

ஓடிவந்த படைவீரர்கள் பட்டத்துக்குதிரை கட்டிலிருந்து விடுபட்டு நிற்பதைக் கண்டனர். அதை மறுபடியும் கட்டியபோது முளைக்கம்பு ஆடியது. நன்றாகக் கட்ட வேண்டும் என்று நினைத்த படைவீரர்கள், முளைக்கம்பைப் பிடுங்கி எடுத்தனர். அக்கம்பைப் புல்லால் தன்னை மறைத்துப்படுத்திருந்த வீரனின் கைமேல் வைத்து அறைந்தனர்.

வீரனுக்கு உயிரே போய்விடுவது போன்று வலித்தது. சிறிது முனங்கினாலோ, அசைந்தாலோ தான் பிடிபட்டு விடுவோம்; தனது இலட்சியத்தோடு சேர்ந்து தானும் அழிந்து விடுவோம் என்பதை உணர்ந்தார். முளைக்கம்பானது அவரது சதையையும், எலும்பையும் துளைத்துக் கொண்டு தரையில் இறங்கியது. அந்த மிகக் கொடிய நரக வேதனையைப் புல்லைக் கடித்தபடி வீரமுடன் தாங்கிக் கொண்டார் வீரன்.

முளைக்கம்பை வீரனின் கையில் வைத்து அறைந்த படைவீரர்கள், பட்டத்துக் குதிரையை அதில் கட்டியபின் மறுபடி ஓய்வெடுக்கச் சென்று விட்டனர்.

சிறிது நேரம் அசையாமல் வேதனையுடன் படுத்திருந்த வீரன் மெதுவாக எழுந்தார். கைமேல் அறையப்பட்டிருந்த முளைக்கம்பை தனது மற்றொரு கையால் பிடித்து பலம் கொண்ட மட்டும் இழுத்துப்

பார்த்தார். முளைக்கம்பை அவரால் பிடுங்க முடியவில்லை. என்ன செய்வது என்று வேதனையுடன் யோசித்தார்.

அவர் மனதில் திடீரென்று ஓர் எண்ணம் உதித்தது. வேதனையிலும் சிறிய மகிழ்ச்சி உதித்தது. தான் எடுத்து வந்த பட்டத்து வாளை எடுத்தார். அதனால் முளைக்கம்பில் சிக்கிக் கொண்ட கையை ஓங்கி ஒரே வெட்டாய் வெட்டினார். முளையில் அறையப்பட்ட கைப்பகுதியானது துண்டானது. இரத்தம் ஆறாக ஓடியது. அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் வீரமுடன் எழுந்து காடியிலிருந்து வெளியே வந்தார். பட்டத்துக் குதிரையை அவிழ்த்து மெதுவாக அதை நடத்திச் சென்றார்.

பீரங்கிகள் இருக்கும் இடத்திற்கு வந்த வீரன், அப்பீரங்கிகள் நெற்கட்டான் செவ்வல் நோக்கிச் சுடுவதற்கு ஏற்ற நிலையில் நிறுத்தப்பட்டிருப்பதைக் கண்டார். அப்பீரங்கிகளைக் கும்பினிப் படை வீரர்கள் தங்கியிருந்த கூடாரத்தை நோக்கித் திருப்பி வைத்தார்.

பின் 'நகரா' எனப்பட்ட போர் முழக்கமிடும் கருவி வைக்கப் பட்டிருக்கும் இடம் நோக்கிச் சென்றார். ஓங்கி அதை அடித்துப் போர் முழக்கம் எழுப்பிய பின் பட்டத்துக் குதிரையில் ஏறி நெற்கட்டான் செவ்வல் நோக்கிப் புயலெனப் பறந்து சென்றார்.

நகராச் சப்தமானது தூங்கிக் கொண்டிருந்த கும்பினிப் படைகளை எழுப்பியது. எழுந்த வீரர்கள் பூலித்தேவர்தான் இரவில் போர்ப் பறையை முழங்கியபடி தாக்க வருகிறார் என்று தூக்கக் கலக்கத்தில் தவறுதலாக எண்ணினார்கள். பூலித்தேவர் படையைத் தாக்க ஓடினார்கள். பீரங்கிகள் திசை மாறியிருப்பதை அறியாத பீரங்கி வீரர்கள் பீரங்கிகளால் சுட அவர்களது கூடாரமே தாக்கப்பட்டது. பெரிய இழப்பும் ஏற்பட்டது.

பட்டத்துக் குதிரையுடனும், பட்டத்து வாளுடனும் வீரன் நெற்கட்டான் செவ்வலை அடைந்து பூலித்தேவரிடம் அவற்றை ஒப்படைத்தார்.

அவனது செயலால் தமிழர்களின் மானமே காக்கப்பட்டது என்று பெருமிதம் அடைந்த பூலித்தேவர், வீரன் ஒரு கையை இழந்திருப்பதைக் கண்டு அதிர்ச்சியும், வேதனையும் அடைந்தார்.

நடந்தவற்றைப் பூலித்தேவரிடம் கூறிய வீரன், 'எனது கை போனால் என்ன? இந்தக் கைக்குப் பதிலாகத் தங்கத்திலேயே நீங்கள் கை செய்து போடுவீர்களே...!' என்று வீரத்துடன் பெருமையாகக் கூறினார்.

வீரன் இவ்வாறு தனியாக, ஒண்டியாகச் சென்று வெள்ளையர்களை வெற்றி கொண்டு வந்ததால் அவரை 'ஒண்டி வீரன்' என்று மக்கள் அழைத்தனர்.

ஒண்டிவீரனின் வீரச் செயல்களைப் பற்றி 'பூலித்தேவன் கும்மிப் பாடல்' என்னும் நாட்டுப்புறக் கும்மிக் கதைப் பாடலில் அவெள்ளையப்பன் என்பவர் கூறுவதாவது:

பூவில் உயர் மன்னவராம்
பூலித் தேவர் தங்களுக்கு
பரங்கியர்கள் தலைவன் - அன்று
பறக்க விட்டான் சபதம் - ஒன்று
பாரறியச் சொன்னான் - தென்மலை
பாடரிலே நின்றான் அவன்.

வெண்கலப் பறை யறைந்து
வீரவாளைப் பற்றிக் கொண்டு
கொடியை அறுத்து - நின்று
குதிரையைப் பற்றிச் - சென்றுவிட்டால்
அடிமையாகிக் கொள்வோம் - மன்னன்
ஆணை கண்டு செல்வோம்.

உள்ளத்துணிவு நிறைவு கொண்டான்
உள்ளமுடையார் தெய்வம் கண்டான்
மன்னனிடம் விடையும் கொண்டான்
மாற்றான் படையை ஆழிக்கச் சென்றான்
ஒண்டிவீரன் திறமை; நாட்டின்
உணர்வு கொண்ட அருமை.

நேர்வடக்கே தென்மலையிலி
நிறைபடைகள் முகாமொன்று
ஒண்டிவீரன் சென்றான் - வெள்ளை
உறுபடையை; வெல்வான்.

தோல்உரிப்பேன் வால்அறுப்பேன்
தொல்பொருள்கள் அழகு செய்வேன்
கூர்வாளின் உறையும் தைப்பேன்
கோரும்நேரம் காத்து நிற்பேன்
திறமை கண்டு கொள்ளும் - பகடை
தீரங்களே வெல்லும்.

குதிரைக்குத் தீனி வைப்பேன்
கொடுங்கருவி கவசம் வைப்பேன்
பூட்டையும் எடுத்து நிற்பேன்
போகும்வழி செய்து வைப்பேன் - தன்
நாடுகளை மறப்பீர் - எந்தன்
நலன் களாலே இறப்பீர்!

மதுவருந்தி மயக்கமுற்று
மதிமயங்கி நிற்கையிலே
கூர்வாளையே எடுத்தான் - வெற்றிக்
கொடிகள் எல்லாம் அறுத்தான்
குதிரையையும் அவிழ்த்தான் - வெண்கலக்
கொட்டும் பறையை அறைந்தான்.

குதிரை துள்ளிக் கலைந்திடவே
கொடிப் புல்லில் மறைந்திடவே
கயிறு கட்ட விரைந்தான் - கையில்
கருவியாலே அறைந்தான்.

கூர்வாளை எடுத்திடவே
கூன்கையை தரித்திடவே
பீரங்கியைத் தொடுத்தான் - வெள்ளைப்
பெரும் படையை அழித்தான்.

அங்கக்கை போனால் என்ன
தங்கக்கையே தருவார் பூலிமன்னர்
சிங்கம் போலவே எழுந்தான் - வீர
சீற்றம் கொண்டுமே விரைந்தான்.

பறை அறைந்தான் பரி அறைந்தான்
பகைவர்மேல் வேல் எறிந்தான்
பணியிரும்புக் கருவியிலே
பஞ்சினாலே தீ எரிந்தான்
பார்த்து மூடிமுழிக்கு முன்னே
பல்லாயிரம் படை அழித்த
பகடை செய்த தீரம் - மன்னன்
பாச உணர்வின் வீரம்.

அன்னியனை அழித்து வந்தான்
அரசர்மனம் குளிர்ந்து நின்றான்
பொன்னாலே கையும் ஈந்தான்
புகழ்மாலை நிறையத் தந்தான்
ஒண்டிவீரன் தியாகம் - கொடி
ஒங்கிப் பறக்க யோகம்

பக்தி நிறைந்த மன்னன் - நாட்டின்
பாச உணர்வு கொண்ட மன்னன்
பளிங்குபோல் நெஞ்சம் தன்னில்
பகடை இருக்க இடமும் தந்தான் - இனி
பரங்கியரும் காலி - பூலி
பாத ரட்சை கூலி

இந்த நிகழ்ச்சி 1755இல் நடந்திருக்கலாம் என்று யூகிக்க முடிகிறது. அதற்கான சரித்திர ஆதாரமும் உள்ளது. 1755இல் ஒரு பெரும்படை நெற்கட்டான் செவ்வல் சென்று அதன் அருகில் உள்ள தென்மலை என்ற இடத்தில் கூடாரமிட்டுத் தங்கியது. இப்பெரும் படையில் ஆற்காடு நவாபாகிய முகமது அவியின் படைகளும், அதன் தளபதியும் ஆற்காடு நவாப்பின் அண்ணனுமாகிய மகபூஸ்கானும், சும்பினியின் சுதேசிப் படைகளும், அதன் தளபதியாகிய காஞ்சாசிப்பும், ஐரோப்பிய வீரர்களும்,

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

ஐரோப்பிய தளபதிகளும், இப்படைகளை எல்லாம் வழிநடத்திய அலெக்ஸாண்டர் ஹெரான் என்ற கும்பினித் தளபதியும் இருந்தனர்.

கும்பினிப் படைகளிடம் 12, 14 பவுண்டு பீரங்கிக் குண்டுகள்தான் இருந்தன. ஆனால் நெற்கட்டான் செவ்வல் கோட்டையைத் தகர்க்க 18 பவுண்டு பீரங்கிக் குண்டுகள் தேவை. அவை கும்பினியர்களிடம் இல்லை. எனவே இருக்கும் பீரங்கிகளைக் கொண்டு நெற்கட்டான் செவ்வலை பிடிக்க முடியாது என்று ஹெரானுக்குத் தெரியும். எனவே பூலித் தேவரைப் பயமுறுத்திச் சண்டையில்லாமலேயே வரி வசூலிக்கத் திட்டமிட்டார். அத்திட்டத்தின் அடிப்படையில் முதலியார் துபாஷை பூலித்தேவரிடம் அனுப்பினார்.

பூலித்தேவரிடம் தூதுவராகச் சென்ற முதலியார் இந்த இராணுவ இரகசியத்தைச் சொல்லிவிட்டார். அதோடு பூலித் தேவரைப் பயமுறுத்த என்னென்ன சொன்னார் என்பதை நாம் ஏற்கனவே பார்த்தோம்.

அதன்பின் ஹெரான் நெற்கட்டான் செவ்வல் கோட்டையைப் பீரங்கிக் குண்டுகளால் தாக்கினார். கோட்டை சிறிது கூட தகர்க்கப்படவில்லை. போரில் தோற்றுப் போய் 1755ஆம் வருடம் மே மாதம் 22ஆம் தேதி முற்றுகையைக் கைவிட்டு விட்டு மதுரையை நோக்கி ஹெரான் புறப்பட்டார்.

இவ்வாறு விடுதலைப் போருக்கு முதல் முழக்கமிட்டவனாக ஒண்டி வீரன் புகழப்படுகிறார். இவரைப் பற்றிய கதைப் பாடல்களை நெற்கட்டான் செவ்வல் பகுதியிலுள்ள மக்கள் பாடுகிறார்கள். தங்கள் முன்னோர்களிடம் நிலம் இருந்த வரலாற்றை இன்றைய தினமும் நெற்கட்டான் செவ்வலில் உள்ள அருந்ததியர்கள் கூறக் கேட்கலாம். அவ்வூரில் உள்ள மற்ற சாதியினர் கூட இந்த வரலாற்றை உறுதி செய்கின்றனர்.

ஆனால் ஒண்டிவீரன் முடிவு பற்றிச் சரியாகத் தெரியவில்லை. பூலித் தேவர் காலத்திற்குப் பின்பும் ஒண்டிவீரன் வாழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது. புதுக்கோட்டையில் நடந்த சண்டையில் பூலித் தேவரின் பிள்ளைகளுக்கு ஆதரவாக ஒண்டி வீரன் இருந்தார் என்ற செய்தி நமக்குக் கிடைக்கிறது. இவரை அருந்ததி மக்கள் தெய்வமாக வழிபடுகின்றனர்.

(இப்பகுதியில் உள்ள பாடல்களை 'விடுதலைப் போரில் தாழ்த்தப் பட்டோரின் பங்கு' என்ற நூலில் காணலாம்.)

இ. பொட்டிப்பகடை, முத்தன் பகடை, கந்தன் பகடை, தாமன் பகடை

முத்தன் பகடை, பொட்டிப்பகடை, கந்தன் பகடை, தாமன் பகடை ஆகிய நான்கு அருந்ததியர்களும் கட்டபொம்மன் காலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள். கட்டபொம்மனது கோட்டையையும், படைகளையும் பாதுகாக்கும் அலுவலர்களாகவும், சில படைப் பிரிவுகளுக்குத் தலைவர்களாகவும் இவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். எனவே இவர்களது வரலாற்றைப் புரிந்து கொள்ள கட்டபொம்மனது வரலாற்றிலிருந்து ஆரம்பிக்க வேண்டும்.

நாம் இங்கே அருந்ததி இளைஞர்கள் நான்குபேர் வரலாற்றைத்தான் சொல்கிறோமே தவிர கட்டபொம்மனது வரலாற்றையோ அல்லது ஊமைத்துரை வரலாற்றையோ கூறவில்லை. இவர்களது வரலாறானது கட்டபொம்மன், ஊமைத்துரை வரலாறுகளுடன் இணைக்கப் பட்டிருப்பதால் இந்த இருவரைப் பற்றிக் கூறவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது அவ்வளவே. வாய்மொழியாகவும், கதைப் பாடல்கள் மூலமாகவும், அந்த நால்வரைப் பற்றிச் சேகரித்தவற்றை தொகுத்துத் தருகிறோம்.

கட்டபொம்மன் தனது 30ஆவது வயதில் பாளையக்காரராகப் பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் அரியணை ஏறினார். தனது ஆட்சிக்கு உட்பட பகுதிகளை 72 சிறு பாளையங்களாகப் பிரித்து ஆட்சி புரிந்தார். இப்பாளையங்கள் கவணி என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டன.

அவரது கோட்டைகளையும், படைகளையும் பாதுகாக்க நியமிக்கப் பட்டவர்களில் முத்தன் பகடையும், பொட்டிப் பகடையும் இருந்தனர். இவர்கள் இருவரும் மச்சான் உறவு கொண்டவர்கள். பல சமயங்களில் இருவரும் இணைந்தே செயல்பட்டனர்.

முத்தன் பகடை சிங்கிடிபட்டி என்ற ஊரில் பிறந்தவர். சிலம்பு விளையாட்டில் வல்லவர். நல்ல திடகாத்திரமான உடல் அமைப்பு உள்ளவர். இவர் சிலம்புக் கம்பை கக்கத்தில் இடுக்கிக் கொண்டார் என்றால் 12 பேர் சேர்ந்து அக்கம்பைப் பிடித்து இழுத்தாலும் அவர்களால் இழுக்க முடியாது. அவ்வளவு வலிமையானவர். அவரது பரம்பரை யினரிடம் அக்கம்பு இன்னும் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இவர் கத்தி வீச்சிலும் சிறந்தவர். வாயால் பல சப்தங்களை உண்டாக்கும் திறமை படைத்த பல குரல் மன்னர். மாறுவேடமிட்டு எதிரிகளை ஏமாற்றுவதில் வல்லவர். மிகவும் துணிவுள்ளவர். பயம் என்பதை அறியாதவர்.

பொட்டிப் பகடை நெற்கட்டான் செவ்வலில் பிறந்தவர். இவர் கட்டையாகவும், ஒல்லியாகவும் இருந்தார். கொண்டை போட்டிருந்தார். ஊர்வது, தவழ்வது, உருள்வது, ஓடுவது போன்ற போர்வீரர்களுக்கு உரிய திறமையைப் பெற்றவர். குதிரை வளர்ப்பது, அதைப் பழக்குவது போன்றவற்றில் திறமையானவர். மாறுவேடமிட்டு நடித்து அடுத்தவர் களை ஏமாற்றுவதில் தலைசிறந்தவர்.

‘பார்த்தா வித்தினிப் போலிருக் கானிவன்
சூத்திர வித்தைகள் நானறிவேன்
மாத்தான் வஞ்சகக் காரனடா பாகி
மாயக்காரன்வலு வம்பனடா...’

ஆடல் பாடல்களில் வல்லவர். நன்கு வேடமிட்டு ஆடல் பாடல்கள் மூலம் பிறரை மகிழ்விப்பதில் திறமையானவர்.

‘துள்ளித் துள்ளிகுதி போடுவனாஞ் சுத்தக்
கள்ளனடா பொட்டிப் பகடையுந்தான்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

சங்குமணி ஓக துளசிமணி முத்துத்
 தாவட மான உத்திராட்சமணி
 குங்கு மணி நல்ல குண்டுமணி அவன்
 கொண்டைக் கினியது இரண்டு மணி...
 மிக்கவே பல்லைக் கடிப்பானா மவன்
 கெக்கெக் கேயேன்று சிரிப்பானாம்.’

கட்டபொம்மன் பாஞ்சாலங்குறிச்சியை ஆண்ட சமயத்தில் மதுரையை ஆட்சி செய்தவர் மதுரையில் ஒரு கோபுரம் கட்டினார். ஆனால் அந்த கோபுரத்தைக் கட்டக் கட்ட அது இடிந்து விழுந்து கொண்டேயிருந்தது.

அவர் சோதிடர்களை அழைத்து, கோபுரம் இடிந்து விழக் காரணம் என்ன என்று கேட்டார். கோபுரத்தில் ஒரு முனி இருப்பதாகவும், அதுதான் கோபுரத்தை இடிப்பதாகவும், அது மிகவும் சக்தி வாய்ந்த முனி என்றும், நரபலியிட்டு விரட்டுவதைத் தவிர வேறுவழி இல்லை என்றும் கூறினர். அப்படி நரபலியிட்டு விட்டால் முனி ஓடிவிடும் என்றும் கட்டட வேலை தடையின்றி நடக்கும் என்றும் கூறினர்.

எனவே மதுரையை ஆண்டவர் முனியை விரட்ட முடிவு செய்து, நரபலியிடுவதற்காக அருந்ததியர்களைப் பிடித்துச் சிறையில் அடைத்தார். சோதிடர் குறிப்பிட்ட நாளில் அவர்களை நரபலியிடுவதற்காகக் காத்திருந்தார்.

இச்செய்தியானது பாஞ்சாலங் குறிச்சியை எட்டியது. செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட முத்தன் பகடையும், பொட்டிப் பகடையும் மிகவும் வேதனைப்பட்டனர். தங்கள் இனமக்கள் அநியாயமாகக் கொல்லப்படப் போகிறார்களே என்று இரத்தக் கண்ணீர் வடித்தனர். இவர்களது வேதனை சிறிது சிறிதாகக் கோபமாக மாறி வெடித்துச் சிதறியது. அவர்களை எப்படியும் மீட்க வேண்டும் என்ற வெறி இவர்களிடம் தோன்றியது.

அவர்களை மீட்க கட்டபொம்மன் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காமல் இருக்கிறாரே என்று கட்டபொம்மன் மேல் கோபம் கொண்டனர். அந்தக் கோபத்துடன் அரசவைக்குள் அரசனுக்கு மரியாதை செலுத்தாமல் நுழைந்த அவர்கள் பைத்தியக்காரர்கள் போல ஆடவும், பாடவும் ஆரம்பித்தனர்.

மிகவும் கோபம் கொண்ட கட்டபொம்மன் இருவரையும் மிகக் கடுமையாக எச்சரித்தார். எச்சரிக்கையைச் சிறிது கூடப் பொருட்படுத்தாத அவ்விருவரும் மேலும் மரியாதைக் குறைவாக நடந்தபடியே தங்களுடைய இனத்தார்கள் நரபலியிடப்படும் போது தங்களது உயிர்கள் போனாலும் பரவாயில்லை என்று கூறினர். திடீரென்று ஆடலை நிறுத்தித் தாங்கள் மதுரை சென்று தங்கள் இனத்தாரை மீட்டுவர அனுமதி தரவேண்டும் என்று கேட்டனர். ஒத்தைக் காலைக் கட்டிக் கொண்டு ஒத்தைக் காலிலேயே சிலம்படித்து மதுரையைச் சுற்றி வந்து,

எதிரிகளை வென்று தங்கள் இனத்தாரை மீட்கத் தங்களால் முடியும் என்று வீரமுடன் கூறினர்.

அவர்களது திறமையை நன்கு உணர்ந்திருந்த கட்டபொம்மன், அவர்களை அனுப்பினால் வெற்றி பெற்று விடுவர்; அவர்கள் புகழ் பெறுவர்; தனது புகழ் குறையும் என்று நம்பி அவர்களை அனுப்ப மறுத்து விட்டார்.

பின் மதுரையை ஆட்சி புரிந்தவருக்கு அருந்ததியர்களை உடனே விடுவிக்க வேண்டும் என்றும், மறுத்தால் கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியது வரும் என்றும் கடிதம் எழுதினார். மதுரைச் சிறையில் அடைபட்டிருந்த அருந்ததியர்கள் இதனால் விடுதலை பெற்றனர். இச்செயலின் காரணமாக அருந்ததியர்களிடையே கட்ட பொம்மனின் செல்வாக்கும் மிகவும் கூடியது. அருந்ததியர்கள் கட்டபொம்மனுக்காக எதையும் செய்யத் தயாராக இருந்தனர் (இந்தச் சூழ்நிலையைப் பயன்படுத்தி அருந்ததியர்களை எவ்வாறு கட்டபொம்மன் அடிமையாக்கினார் என்பதை 'அரசியல்' என்ற பகுதியில் விரிவாகக் காண்போம்).

பாளையக்காரர்களிடமிருந்து வரி வசூலிக்கும் அதிகாரத்தை ஆங்கிலேயர்கள் ஆற்காடு நவாப்பிடமிருந்து பெற்றிருந்தனர். வரி சம்பந்தமாகவும் இன்னும் சில பிரச்சினைகள் சம்பந்தமாகவும் கட்டபொம்மனுக்கும் ஆங்கிலேயர்களுக்கும் கருத்து முரண்பாடு இருந்தது. அப்போது ராமநாதபுரம் ஆட்சியாளராக சாக்சன் துரை இருந்தார். சாக்சன் துரையிடம் எட்டையபுரம் பாளையக்காரரும் சிவகிரி பாளையக்காரரும் கட்டபொம்மன் பற்றிப் புகார் கூறினர். ஏற்கனவே கட்டபொம்மன் மேல்கோபத்தில் இருந்த சாக்சன் துரை உடனே தன்னை வந்து சந்திக்கும்படி கடிதம் எழுதி அனுப்பிவிட்டு குற்றாலம் சென்று விட்டார். 1798 ஆகஸ்டு மாதம் இக்கடிதம் எழுதப்பட்டது.

சாக்சன் துரையைப் பார்க்க முடிவு செய்த கட்டபொம்மன் தனது படையுடன் செல்லத்திட்டமிட்டார். எனவே தனது ஆட்சிக்கு உட்பட்ட 72 சிறுபாளையப் பகுதிகளிலிருந்தும் படை கொண்டு வரும்படி அச்சிறு பாளையக்காரர்களுக்கு உத்தரவிட்டார். அந்த 72 சிறுபாளையக் காரர்களில் நான்கு பேர் அருந்ததியப் பாளையக்காரர்களாவர். அவர்கள் தான் முத்தன் பகடை, பொட்டிப்பகடை, கந்தன் பகடை, தாமன் பகடை என்பவர்கள்.

தாமன் பகடை தனது படைகளுடன் கட்டபொம்மனிடம் வந்தார் என்ற குறிப்பு மட்டும் கட்டபொம்மன் கதைப்பாடல்களில் உள்ளன. அவரைப் பற்றி வேறு குறிப்புகள் இல்லை. மற்ற மூவரைப் பற்றி அதிகமான குறிப்புகள் கதைப்பாடல்களிலும், வாய்மொழி வரலாற்றிலும் உள்ளன.

தங்களது படைகளுடன் வந்த 72 பாளையக்காரர்களையும் அக்கால மரபுப்படி ஒன்று போல, சோமன் கட்டுவது, முண்டாசு கட்டுவது, முன் குஞ்சம் பின் குஞ்சம் கட்டுவது என்ற முறைப்படி வரவேற்றார் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

கட்டபொம்மன். நல்ல விருந்தும் கொடுத்தார். பிற்கு அந்த 72 படைப் பிரிவுகளுடன் சாக்சன் துரையைச் சந்திக்கப் புறப்பட்டார். சாக்சன் துரை குற்றாலத்தில் தங்கியிருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டதுக் குற்றாலம் சென்றார். அங்கு பேட்டி தர மறுத்த சாக்சன் துரை அடுத்த ஊருக்கு வரும்படி கூறிவிட்டு அடுத்த ஊருக்குச் சென்று விட்டார். கட்டபொம்மன் அடுத்த ஊருக்குச் சென்றார். அங்கும் பேட்டி தர மறுத்த சாக்சன் துரை அடுத்த ஊருக்கு வரும்படி சொல்லிவிட்டு அடுத்த ஊருக்குச் சென்றுவிட்டார்.

இவ்வாறு கட்டபொம்மனை இழுத்தடித்த சாக்சன் துரை இறுதியில் ராமநாதபுரம் சென்று சேர்ந்தார். 23 நாட்களாக சாக்சன் துரையைப் பின் தொடர்ந்த கட்டபொம்மனும் ராமநாதபுரம் சென்று பேட்டிக்காகக் காத்திருந்தார்.

பெரும் படையுடன் கட்டபொம்மன் வந்திருப்பதை அறிந்த சாக்சன் துரை மூவரை மட்டும் பேட்டிக்கு வரும்படி தூதர் மூலம் கட்டபொம்மனுக்குச் செய்தி அனுப்பினார். இதனால் கடுங்கோபம் கொண்டு சிலர் பேச, பொட்டிப் பகடையோ தூதரை அடிக்க முயற்சி செய்தார்.

“கெட்டுங்க ளடாவென்று பொட்டிப் பகடையுங்
கொல்லென்றாந்தடிக்கம்பாலே”

சாக்சன் துரையிடம் சென்ற தூதுவர் தன்னைப் பொட்டிப் பகடை கம்பால் அடிக்க வந்தார் என்று புகார் செய்தார்.

பின்பு ஒருவாறு பேட்டிக்குச் செல்ல, அங்கே பிரச்சினை வர, கட்டபொம்மன் வெளியேற வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

இந்தச் சூழலில் வெற்றி வெற்றி என்று உணர்ச்சியுடன் கத்திய முத்தன் பகடை வெற்றிச் சங்கை வாயால் முழங்கி வெற்றிக் கீதம் இசைத்தான்.

‘வெற்றி வெற்றியென்று முத்தன் பகடையும்
வெற்றிச் சங்கு வாயால் தான் முழங்கி...’

கட்டபொம்மனும், அவருடன் சென்றவர்களும் ராமநாதபுரத்திலிருந்து தப்பித்து வரும்போது மந்திரி தானாபதிப் பிள்ளை மட்டும் ஆங்கிலேயர் களால் பிடிபட்டு விட்டதை அறிந்தனர். அதே போல வெள்ளையத் தேவனின் வெள்ளைக் குதிரையும் மாட்டிக் கொண்டது.

தானாபதிப் பிள்ளையையும், வெள்ளையத் தேவரின் வெள்ளைக் குதிரையையும் தாங்கள் இருவரும் சென்று மீட்டு வருவதாக பொட்டிப் பகடையும், முத்தன் பகடையும் கட்டபொம்மனிடம் கூறி அனுமதி கேட்டனர். தானாபதிப் பிள்ளை பிடிபட்டு விட்டதால் கலங்கியிருந்த கட்டபொம்மன் இது கேட்டு மகிழ்ந்து இருவருக்கும் உத்தரவு கொடுத்தார்.

பொட்டிப் பகடையும் முத்தன் பகடையும் மறுபடி ராமநாதபுரம் சென்றனர். இருவரும் குதிரை பராமரிப்பவர்கள் மாதிரி வேடமிட்டு குதிரைகள் இருக்கும் பகுதி நோக்கிச் சென்றனர்.

வெள்ளைத் தேவரின் குதிரையானது அவரது நினைவாகவே இருந்தது. அதனால் அது ஒன்றும் தின்னவில்லை. தண்ணீர் கூடக் குடிக்கவில்லை. குதிரை பராமரிப்பவர்கள் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் விழித்தனர். இந்த நிலையில் பொட்டிப் பகடையையும், முத்தன் பகடையையும் பார்த்த வெள்ளைக் குதிரை கணைத்தது.

அதைக் கண்ட காவலர்கள் வியந்து பொட்டிப் பகடையையும், முத்தன் பகடையையும் பார்த்து யார் என்று கேட்டனர். தாங்கள் குதிரை வளர்ப்பவர்கள் என்றும், தங்களுக்குக் குதிரை மொழி தெரியும் என்றும், ஒன்றும் உண்ணாமல் இருக்கும் வெள்ளைக் குதிரையைப் புல் தின்னச் செய்யத் தங்களால் முடியும் என்றும் இருவரும் கூறினர். காவலர்களின் அனுமதியுடன் இவர்கள் குதிரைக்குப் புல் வைக்க குதிரை புல்லைத் தின்று தண்ணீர் குடித்தது.

இதனால் வியப்படைந்த காவலர்கள் இவர்கள் இருவரையும் வேலைக்குச் சேர்க்க வேண்டும் என்று பரிந்துரைக்க உடனே வேலை கிடைத்தது. தங்கள் திட்டப்படி அங்கு வேலைக்குச் சேர்ந்த அவ்விருவரும் குதிரைகளைப் பராமரித்துக் கொண்டே தானாபதிப் பிள்ளை பற்றிய தகவல்களைச் சேகரித்தனர். அவரை மீட்பதற்காகத் திட்டம் தீட்டியபோது அவர் சென்னை அனுப்பப்பட்டு விட்டார் என்று கேள்விப்பட்டு மிகவும் வருந்தினார்.

குதிரையை மட்டுமாவது மீட்க வேண்டும் என்று திட்டமிட்ட அவர்கள் அதற்கான சந்தர்ப்பத்திற்காகக் காத்திருந்தனர். அதன்படி ஒருநாள் காவலர்கள் கவனக் குறைவாக இருப்பதை அறிந்த இருவரும் திடீரென்று குதிரையுடன் மிக வேகமாகப் புறப்பட்டு அங்கிருந்து தப்பினர். ஒரு நிமிடம் திகைத்த காவலர்கள் இருவரையும் விரட்டிச் சென்றனர். ஆனால் அவர்களால் பொட்டிப் பகடையையும், முத்தன் பகடையையும் பிடிக்க முடியவில்லை.

பாஞ்சாலங்குறிச்சியை அடைந்த இருவரும் நடந்ததைக் கூறி குதிரையைக் கட்டபொம்மனிடம் ஒப்படைத்தனர். கட்டபொம்மனும், வெள்ளையைத் தேவரும் மிகவும் மகிழ்ந்து இவர்களைப் பாராட்டி பரிசுகள் வழங்கினர்.

ஆங்கிலேயர்களுக்கும் கட்டபொம்மனுக்கும் இருந்த பிரச்சினை வளர பாஞ்சாலங் குறிச்சியைப் பிடிக்க முடிவு செய்தனர் ஆங்கிலேயர்கள். அதன்படி மக்காளித்துரை தலைமையில் படையை அனுப்பினர். படை பாஞ்சாலங்குறிச்சியை அடைந்தது. முதல்நாள் போரில் வெள்ளையத் தேவர் கொல்லப்பட்டார்.

ஆங்கிலேயர்கள் தங்கள் வலிமையை அதிகரிக்க அக்கினீசத் துரை தலைமையில் மற்றும் ஒரு படைப்பிரிவை அனுப்பினர்.

கொரில்லா போர் முறை மூலம் எதிரிகளைச் சிதறடிக்கத் திட்டமிட்ட கட்டபொம்மன் சுந்தரலிங்கம், அதிவீர மல்லு சேர்வை, கந்தன் பகடை

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

ஆசிய மூவரையும் தேர்வு செய்தார். தங்களைத் தேர்வு செய்ததற்காக கட்டபொம்மனுக்கு நன்றி கூறிய அவர்கள் எதிரிகளைக் கொன்று குவிப்போம் என்று கட்டபொம்மனிடம் வீர சபதமிட்டனர். இருட்டிய பின் எதிரிகள் தங்கியிருந்த கூடாரங்களை நோக்கிப் பதுங்கிப் பதுங்கி ஆயுதங்களுடன் சென்றனர்.

கந்தன் பகடை மெலிந்த உடல்வாகு உடையவர். தோற்றத்தில் தொத்தல் போலவும், சித்தாள் போலவும் இருந்தாலும் சிங்கம் போன்ற உடல் வலிமை உள்ளவர். எதற்கும் அஞ்சாதவர். கத்திச் சண்டை, கம்புச் சண்டையில் வல்லவர்.

இவரைப் பற்றி அக்கினீசுத்துரை கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகிறார்:

‘பார்த்தா நித்தினிப் போலிருக்கான் ஒரு
பையண்டா பட்டுக் கிடக்கிறாண்டா
எத்தனை பேரை யொருத்தன்கொல் வான்
தொத்தப் பயலிவன் போலிருக்கான்
சித்தாள் போலே இருந்தாலுஞ் சிங்கேறு
சேவுகத்தில் சுத்த வீரனென்றான்’.

கூடாரங்களை நோக்கிச் சென்ற மூவரும் அங்கே அந்த இரவில் கூடாரங்களானது பட்டப்பகல் போல ஒளி வெள்ளத்தில் மிதப்பது கண்டு திகைத்தனர். என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் விழித்தனர்.

துப்பாக்கியுடன் பாராக்காரர்கள் விழித்திருந்தனர். வெள்ளையர்கள் தூங்காமல் குடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

மூவரும் மனம் தளர்ந்துவிடவில்லை. நல்ல சந்தர்ப்பத்திற்காகக் காத்திருந்தனர். எங்கு பார்த்தாலும் அவரைச் செடி இருந்தது. அந்த அவரைச் செடிப் புதருக்குள் பதுங்கினர். படுத்தபடியே ஊர்ந்தும், தவழ்ந்தும், முட்டி போட்டு நடந்தும் எதிரிகள் முகாமின் அருகில் சென்றனர். அவரைச் செடியை தலையணையாக வைத்துப் படுத்தனர். எதிரிகளைப் பார்த்தபடியே கண்ணுறங்காமல் விழித்திருந்தனர்.

அப்போது கோழி கூவிற்று. விடியும் நேரம் என்பதைக் குடித்துக் கொண்டிருந்த வெள்ளையர்கள் உணர்ந்து இனி ஆபத்து இல்லை என்று உணர்ந்து படுத்தனர். போதையிலிருந்த அவர்கள் உடனே உறங்கி விட்டனர். அவர்கள் உறங்கச் சென்றதைக் கண்ட பாராக்காரர்களும் உறங்கச் சென்றனர். இரவு முழுவதும் விழித்திருந்த அவர்களும் உடனே தூங்கிவிட்டனர்.

இதுதான் நல்ல சமயம் என்று உணர்ந்த மூவரும் பூனைபோல நடந்து கூடாரங்களுக்கு அருகில் சென்றனர்.

விழித்திருந்த ஒரேயொரு பாராக்காரன் மீது திடீரென்று பாய்ந்த சுந்தரலிங்கம் கண்ணிமைக்கும் நேரத்திற்குள் அவனைக் கொன்றார். பின் விரைந்து கூடாரத்துக்குள் சென்று எரிந்து கொண்டிருந்த விளக்குகள் அனைத்தையும் அணைத்தார். பின் மூவரும் சேர்ந்து அங்கே இருந்த

வீரர்களை வெட்டிக் கொல்ல ஆரம்பித்தனர். அலறல் சத்தம் கேட்டு விழித்த வீரர்கள் எதிரிகள்தான் திடீரென்று தாக்குகிறார்கள் என்று புரிந்து கொண்டு கத்தியை எடுத்து வெட்ட ஆரம்பித்தனர். ஆனால் யார் எதிரி என்று தெரியாததால் தங்களுக்குள்ளாகவே வெட்டிக் கொண்டு இறந்தனர்.

உறங்கிய மக்காளித்துரை சப்தம் கேட்டு விழித்தார். அவருக்கும் ஒன்றும் புரியவில்லை. எதிரிகள்தான் பெரும் எண்ணிக்கையில் வந்து தாக்குகிறார்கள் என்று நினைத்தார். அவசர அவசரமாக பீரங்கியால் சுட்டார். தனது படைகளே செத்து வீழ்வதை அப்போதுதான் கண்டார். அவரது கழுக்குக் கண்கள் கந்தன் பகடையைக் கண்டுவிட்டன. அவனை எதிரி என்று அறிந்து கொண்ட அவர் துப்பாக்கியால் கந்தன் பகடையைச் சுட்டுக் கொன்றார்.

‘மக்கா ளித்துரைத் தானுமப்போ கந்தன்
பகடையைச் சுட்டுக் கொன்றானே
கந்தன் பகடை மடிந்திடவே கதை
இந்த விதமாய் முடிந்திடவே...

இந்தத் திடீர் தாக்குதலில் 100 படைவீரர்களும், 50 பாராக்காரர்களும், ஏழு ஆங்கிலேயர்களும் கொல்லப்பட்டனர்.

கந்தன் பகடை கொல்லப்பட்டதை அறிந்த சுந்தரலிங்கமும், அதிவீர மல்லு சேர்வையும் மிகவும் வருந்தினர். தாங்கள் தப்பிக்க எண்ணி பிணக் குவியல்களுக்கிடையே படுத்துக் கொண்டு செத்தவர்கள் போல நடித்தனர். பின்பு படுத்தபடியே செத்தவர்களுடைய உடைகளைக் களைந்து இவர்கள் அணிந்து கொண்டனர். பிறகு தொப்பியால் முகத்தை மூடியபடியாரும் பார்க்காத நேரம் துப்பாக்கியைப் பிடித்தபடி எழுந்து நின்றனர். பின் மெதுவாக நடந்து கூடாரத்திற்கு வெளியே வந்து, மெதுவாக பட்டாளத்தை விட்டு விலகி நடந்து பின் விரைந்து ஓடி பாஞ்சாலங் குறிச்சியை அடைந்தனர்.

நடந்த செய்தியைக் கட்டபொம்மனிடம் கூறினர். கந்தன் பகடை இறந்தார் என்பதைக் கேட்ட கட்டபொம்மன் மிகவும் வருந்தினார்.

‘கந்தன் பகடை மடிந்த சமாச்சாரங்
கட்டபொம்மு துரை தான் கேட்டுச்
சிந்தை க்லங்கி மனதுநொந்தான் அய்யோ!
சொந்தம் பாராட்டி வளர்த்தே னென்றான்
தன்னிமை யாகவே வளர்த்தேனே வெகு
சமத்துக் காரப் பகடை யென்றான்
அநியாய மாகவே முடிந்தானே அவன்
சொன்ன சபத முடிப்பானே
எதிரிகள் வந்து யெதிர்த்து விட்டால் அதற்
கேத்தக் கத்திகள் சுத்திவிட்டால்
எதிரிச் சவாலுஞ் சாய்ந்திடும் நான்
எடுத்த சவால் கெலித்திடும்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

கந்தன் பகடையைத் தோற்றோமென்றான் இலிக்
கண்ணாலே யென்றைக்குக் காண்போமென்றான்...'

இந்த மூவரின் கொரியல்பாப் போரைத் தொடர்ந்து பொட்டிப் பகடையும், முத்தன் பகடையும் மாறுவேடத்தில் சென்று எதிரிகளை அழிக்கத் திட்டமிட்டனர். இருவரும் சட்டை போடாமல் வேஷ்டியை தார்ப்பாச்சியாகக் கட்டிக் கொண்டனர். உடல் முழுவதும் விபூதி பூசிக் கொண்டனர். ஒரு கையில் தீப்பந்தம் பிடித்துக் கொண்டனர். அந்தத் தீப்பந்தத்திற்குள் கத்தியை மறைத்து வைத்துக் கொண்டனர். மற்றொரு கையில் சாட்டையை வைத்துக் கொண்டு தங்களையே அடித்துக் கொண்டு பல்டி அடிப்பது, தாவுவது போன்ற சாகசங்களைச் செய்தபடி ஆங்கிலப் படைகள் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றனர்.

இவர்களைப் பிடித்த காவலர்கள், தளபதியிடம் இவர்களை அழைத்துச் சென்றனர். பாஞ்சாலங் குறிச்சி கோட்டைக்குள் செல்வதற்கு ஆவலாக இருந்த ஆங்கிலேயர்கள் கோட்டைக்குள் செல்ல ரகசிய வழி ஏதாவது இருக்கிறதா என்று இருவரையும் மிரட்டிக் கேட்டனர். ரகசிய வழி இல்லை என்றும் ஆனால் தங்களைப் போலப் படைவீரர்கள் வேடமிட்டுக் கொண்டால் முருக பக்தர்களின் கூட்டம் என்று கட்டபொம்மன் உணர்ந்து கோட்டைக்குள் நுழைய முருக பக்தனாகிய அவர் அனுமதிப்பார் என்றும் கூறினர்.

இவர்கள் கூறிய வழி பிடித்திருந்ததால் இவர்களைப் போல வேடமிட்ட தனது படைகளுக்குக் கட்டளையிட்டான். அவ்வாறு வேடமிட்ட படை வீரர்களை முத்தன் பகடையும் பொட்டிப் பகடையும் சிறிது தூரம் அழைத்துச் சென்றனர். பின் இருவரும் திடீரென்று தீப்பந்தத்திற்குள் மறைத்து வைத்திருந்த கத்தியை உருவி சில வீரர்களைக் கொன்று அவர்களிடையே ஓடி பின் வெளியேறி விட்டனர்.

வந்தவர்கள் எதிரிகள் என்று அறிந்து அவர்களைக் கொல்ல முயன்றனர். அனைவரும் ஒன்று போல இருந்ததால் யார் எதிரிகள் என்று தெரியாமல் தங்களாக்குள்ளாகவே சண்டையிட்டனர். இந்தக் குழப்பத்தில் பலர் மடிந்தனர். வெள்ளையர் படையில் பலத்த சேதம் ஏற்பட்டது.

இவ்வாறு தந்திரமாகப் பலமுறை செயல்பட்டனர் இருவரும். ஒருநாள் இருவரும் கத்தி வீசியபடி எதிரிகளின் கூடாரத்திற்குள் நுழைந்தனர். மதுபான பாட்டில்களை உடைத்தனர். மேஜர்கள், படை வீரர்கள், ஆங்கிலேயத் துரைகள் போன்றவர்களை வெட்டிக் கொண்டனர்.

மலயுத்தக்காரர்களுடன் போரிட்டு அவர்களையும் வென்றார் பொட்டிப் பகடை. பிறகு குதிரை லாயத்திற்குள் நுழைந்து வெள்ளைக் காரக் குதிரைக்காரனைக் கொன்று குதிரைகளையும் கொள்ளையிட்டார்.

'முத்தன் பகடையும் பொட்டிப் பகடையும்
மைத்துனன் மார்க னிருபேரும்
கத்தி வீசிக்கொண்டு எமன் காலன்போலே
காங்குக் கூடாரத்தில் நுழைந்திட்டான்

கத்தி யடித்தல்லோ பார்க்கிறான் துரை
 கத்தியைப் பார்த்தல்லோ வெட்டுகிறான்
 எத்தனை சீமைச் சாராயக் குப்பிகள்
 அத்தனையும் பூசையும் உடைத்திட்டான்
 தேசகி வாசகி படுத்திட்டான் முன்னே
 சீமைத் துரைகளும் முடித்திட்டான்'

முத்தன் பகடையும் பொட்டிப் பகடையும் எதிரிகளிடமிருந்து துப்பாக்கிகளைப் பறித்து அந்தத் துப்பாக்கிகளாலேயே எதிரிகளைச் சுட்டுக் கொன்றனர். இவர்கள் இருவரும் தங்களது போர்த்திறமையால் எதிரிகளுக்கு மிகப்பெரிய சேதத்தை ஏற்படுத்தினர்.

இவ்வாறு மிகத் தீவிரமாகப் போரிட்டபோதும் போரில் வெற்றி கிடைக்காது என்ற சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. கட்டபொம்மனும், ஊமைத் துரையும் இரவில் பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டையிலிருந்து வெளியேறத் திட்டமிட்டனர். இவர்களைப் பத்திரமாகக் கோட்டையிலிருந்து வெளியேற்றிக் கூட்டிச் சென்றது பொட்டிப் பகடையே.

'இருட்டு நல்ல இருட்டி லே தானங்கே
 சரட்டென்று சத்தங் கேளாமல்
 காட்டுப் பொட்டிப் பகடையுந்தான் வழி
 காட்டிப் போனானே முன்னேறி'

கோட்டையை விட்டு வெளியேறிய கட்டபொம்மனும், ஊமைத்துரையும் வழிதப்பிப் பிரிந்துவிட்டனர். கட்டபொம்மன் ஒரு பக்கம் செல்ல ஊமைத்துரை வேறு பக்கம் சென்றார். ஊமைத்துரையுடன் முத்தன் பகடையும், பொட்டிப் பகடையும் சென்றனர். கன்னிவாடிக் காட்டில் சென்று ஊமைத்துரை ஒளிந்து கொண்டார்.

செய்தியை அறிந்த அக்கினீசுத் துரை கன்னிவாடி காட்டிற்குப் படையுடன் சென்றார். அங்கும் போர் நடந்தது. நமது அருந்ததி வீரர்கள் வீரமுடன் போராடி பச்சைமலைக் கோட்டை வரை எதிரிகளைத் துரத்தி விரட்டி அடித்தனர்.

'கன்னி வாடிமலை வேட்டையென்று நல்ல
 கட்டையன் பொட்டிப் பகடையுடன்
 மைத்துன னாகிய முத்தன் பகடையும்
 மட்டுக் கடங்காத மொட்டையனும்
 கத்திகளாஞ் சுருட்டுக் கத்திகளாம் பட்டாக்
 கத்திக் ளெடுத்து வீசிக்கொண்டு'

இந்தச் சூழ்நிலையில் கட்டபொம்மன் பிடிபட்டார். தம்பியைப் பார்க்க விரும்பி கடிதம் எழுதி அனுப்பினார். கடிதம் கண்டு கலங்கிய ஊமைத்துரை அண்ணனைப் பார்க்கச் சென்றார். ஆங்கிலேயர்கள் வஞ்சகமாக ஊமைத்துரையைப் பிடித்தனர்.

கட்டபொம்மனும், தானாபதிப் பிள்ளையும் தூக்கிலிடப்பட்ட செய்தி நமக்குத் தெரியும். நாம் அறியாத சரித்திரத்திற்கு வருவோம்.

ஊமைத்துரையைப் பாளையங்கோட்டைச் சிறையில் அடைத்தனர் ஆங்கிலேயர். அவருக்கு உதவிகள் புரிய பொட்டிப் பகடையை நியமித்தனர். ஊமைத்துரைக்கு வேண்டிய பொருட்களை வாங்கி வந்து கொடுப்பது பொட்டிப் பகடையின் வேலை. எனவே அடிக்கடி சிறையிலிருந்து வெளியே செல்வதும், வாங்கிய பொருட்களுடன் உள்ளே செல்வதும் இவரின் வேலை. ஆனால் வெளியே செல்லும்போதும், உள்ளே நுழையும் போதும் மிகக் கடுமையாகக் காவலர்கள் இவரைச் சோதித்தனர்.

சிறையிலிருந்து தப்பிக்க விரும்பிய ஊமைத்துரை புலிக்குத்தி நாயக்கருக்குக் கடிதம் எழுதி அதைக் காவலர்களுக்குத் தெரியாமல் எடுத்துச் சென்று நாயக்கரிடம் சேர்க்கும்படி பொட்டிப் பகடையிடம் கொடுத்தார். கடிதத்தைக் காவலர்களுக்குத் தெரியாமல் கொண்டு செல்ல மிகத் திறமையான வழியொன்றைக் கண்டு பிடித்தார் பொட்டிப் பகடை. தனது செருப்பில் கடிதத்தை மறைத்து வைத்துத் தைத்து, அதைக் காலில் மாட்டியபடி காவலர்களிடம் வந்தார். காவலர்கள் நன்கு சோதித்தனர். கடிதத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. கடிதத்துடன் சிறையிலிருந்து வெளியே வந்தார் பொட்டிப்பகடை.

‘பொட்டிப் பகடைதன் காலில் செருப்பிலே
பொதிந்து காயித முள்ளே வைத்து
திட்டமாய்ச் சோடுகள் போட்டுக் கொண்டு
வலு உல்லாசமாய் நடந்திட்டான்
மெட்டுள்ள பாராவுங் கடந்திட்டான்...’

பின் விரைந்து பாஞ்சாலங்குறிச்சி சென்று புலிக்குத்தி நாயக்கரிடம் கடிதத்தைப் பத்திரமாகக் கொடுத்தார். அவர் கொடுத்த பதில் கடிதத்தையும் தனது செருப்பில் மறைத்து வைத்த பொட்டிப் பகடை பாளையங்கோட்டைக்கு ஓடி வந்தார்.

பாஞ்சாலங்குறிச்சி சென்று வர அதிக நேரமாகிவிட்டது. காவலர்கள் சந்தேகப்படுவார்கள் என்று உணர்ந்த பொட்டிப் பகடை அவர்களை ஏமாற்ற நடக்க ஆரம்பித்தார். தனக்கு அதிக வயிற்று வலி என்றும், அதனால்தான் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் வர முடியவில்லை என்றும் கூறிக்கீழே விழுந்து வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு புரண்டு புரண்டு அழுதார். வலியால் துடிப்பது போல நடத்தார். படை வீரர்கள் உண்மை என்று நம்பி, மனமிரங்கி, சமையலறை சென்று சுக்கு, ஓமம், பெருங்காயம், வெள்ளைப் பூடு தின்று குணமாகும்படி கூறினர். அவ்வாறே சென்று, அவைகளைத் தின்று தான் குணமாகிவிட்டதாகக் கூறிய பொட்டிப் பகடை ஊமைத்துரையிடம் சென்று கடிதத்தைக் கொடுத்தார்.

‘குப்புறக் குப்புறத் தான்விழுந்து வயிறு
ரொம்ப வலிக்குதே பென்றமுதான்
அப்போது மெய்பென்று சிப்பாகி மார்களும்
ஆதர வாகப் பகடையைத் தான்

விலங்குக் கூடத்தில் போடாவென்பான் ஒரு
 வெள்ளைப்பூடு தின்று பாரென்றான்
 குலுங்கக் குலுங்கப் பொட்டிப் பகடையும்
 விலங்குக் கூடத்தில் நுழைந்திட்டான்
 ஓமமுஞ் சக்கும் பெருங்காயமு மங்கே
 ஊட்டினான் பொட்டிப் பகடைக்குத்தான்
 பைய விழித்தல்லோ பார்த்திட்டான் பொட்டிப்
 பகடை வேதனை தீர்ந்திட்டான்'

சடிதம் வழியாகத் திட்டமிட்டபடி கம்பளத்தார்கள் விறகு விற்பது போலச் சிறைக்குள் நுழைந்து ஊமைத்துரையை மீட்டுச் சென்றனர். இவ்வாறு ஊமைத்துரை தப்பிக்க அடித்தளமிட்டுச் செயல்பட்டவர் பொட்டிப்பகடையே!

சிறையிலிருந்து தப்பிய ஊமைத்துரை மறுபடி பாஞ்சாலங்குறிச்சி சென்று கோட்டை சுட்டி ஆட்சி புரிய ஆரம்பித்தார். இதைக் கண்ட அக்கினிசுத் துரை ஊமைத்துரை மீது படையெடுத்தார். அவருக்குத் துணையாக மக்காளித் துரையும் சென்றார். பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டையை முற்றுகையிட்டனர். ஊமைத்துரை இப்படையெடுப்பைக் கண்டு கொள்ளவே இல்லை.

ஒரு நாள் மாலையில் பொட்டிப்பகடை தாதரைப் போலவும், கிடுகிட்டி நாயக்கர் என்பவர் கிழட்டுத் தாதரைப் போலவும் வேடமிட்டு ஆங்கிலேயப் படைகள் தங்கியிருந்த இடத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள படைவீரர்களைத் தங்களது ஆடல் பாடல்களினால் மகிழ்வித்தார்கள். படைவீரர்கள் தங்களை மறந்து ஆடல் பாடல்களை ரசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது 50 படைவீரர்களுடன் திடீரென்று ஊமைத்துரை ஆங்கிலேயப் படைகளைத் தாக்கினார். இந்தத் திடீர்த் தாக்குதலில் பலர் கொல்லப்பட்டனர். மக்காளித் துரையும் கொல்லப்பட்டார். பின் அங்குள்ள பட்டாக்கத்தி, பட்டத்துக் குதிரை, பீரங்கி, உணவுப் பொருட்கள், சாராயம் போன்ற பொருட்களைக் கொள்ளையடித்தனர். இக்கொள்ளையில் முக்கியப் பங்கெடுத்தவர் பொட்டிப்பகடை.

'வெள்ளிக்கட்டி வெடி கொள்ளை கொள்ளை தம்பி
 மேசைப்பலகையும் கொள்ளை கொள்ளை
 கள்ளன் திருடன் களவாண் டான்வலுக்
 கடடையன் பொட்டிப் பகடையுந்தான்
 தாதனைப் போல்வேஷம் போட்டப் பகடையும்
 பூமம் போலே கொள்ளையடிக்கிறான்
 சாதங் கறிகளுங் கொள்ளை கொள்ளை துரைச்
 சாராயப் பொட்டியுங் கொள்ளை கொள்ளை'

ஊமைத் துரையின் உத்தரவுப்படி பொட்டிப் பகடையும், முத்தன் பகடையும் பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டையில் காவல் இருந்தனர்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

ஆங்கிலேயர்கள் இராசி நாயக்கர் வழியாகக் கடிதம் கொடுத்தனுர். இராசி நாயக்கரை நமது இரண்டு வீரர்களும் ஊமைத்துரையிடம் அழைத்துச் சென்றனர்.

சரணடையச் சொல்லும் அக்கடிதத்திற்கு முடியாது என்று மறுப்புக் கடிதம் அனுப்பினார் ஊமைத்துரை. எனவே போர் மூண்டது. ஆங்கிலேயப் படைகள் பீரங்கிகளால் கோட்டையைச் சுட்டனர். கோட்டைக்கு உள்ளளவு சேதத்தைக் கூட பீரங்கிகளால் ஏற்படுத்த முடியவில்லை.

இந்தச் சூழ்நிலையில் பொட்டிப் பகடையும், முத்தன் பகடையும் எதிரிப் படையில் நுழைந்தனர். எதிரிகளின் துப்பாக்கிகளைப் பறித்து அவர்களைச் சுட்டனர். இருவரும் நன்கு திட்டமிட்டு குதிரையில் வந்து கொண்டிருந்த வெள்ளைக்கார மேஜரைச் சுட்டு, குடலைப் பிடுங்கி மாலையாகப் போட்டு ஆடினர்.

'பட்டாள மேஜர் பட்டு விழுகவே
பொட்டிப் பகடையுங் கிட்டவந்து
கிட்டவந்து துரை குடலைப் பிடுங்கி
பொட்டிப் பகடையும் மாலையிட்டு
வட்டமிட்டாடுகிறான் கெட்டிகெட்டி அங்கே
பட்டாள மேஜரை வெட்டி வெட்டி
சுட்டஞ் சுட்ட மென்று முத்தன் பகடையுந்
தாவிக்கூதிகிறான் பாருங்கடி!
அவன் சமத்து மிவன் சமத்தும் சிவ
னறியச் சொல்லி முடியாது'

வெள்ளையர்கள் எட்டையபுரத்தாரின் ஆலோசனைப்படி கோட்டையைச் சுற்றிப் பஞ்ச மூடைகளும், மிளகாய் வற்றல் மூடைகளையும் அடுக்கித் தீ வைத்தனர். பீரங்கிகளாலும் சுட்டுக் கொண்டே இருந்தனர். மிளகாய் வத்தல் புகையைச் சகிக்க முடியாமல் படைவீரர்கள் கலைந்து ஓடினர். பொட்டிப் பகடையும், முத்தன் பகடையும் இதில் அடங்குவர்.

ஊமைத்துரை தனது உறவுக்காரப் பெண்கள் எல்லாரையும் கொன்றார். கருவுற்றிருந்த அவன் மனைவி இதில் தப்பிவிட்டாள். பாஞ்சாலங்குறிச்சி கோட்டையை விட்டு வெளியேறிய ஊமைத்துரை மருதுபாண்டியர்களிடம் அடைக்கலம் புகுந்தார்.

முத்தன் பகடையும் பொட்டிப் பகடையும் ஆங்கிலேயர்களால் கொல்லப்பட்டனர்.

இப்போது பொட்டிப் பகடையை விருதுநகர் மாவட்டத்தில் உள்ள அருந்ததி மக்களில் சிலர் தெய்வமாக வழிபடுகின்றனர்.

அருப்புக்கோட்டையிலிருந்து சுமார் 10 கி.மீ தொலைவில் கமுதி செல்லும் பாதையில் கல்லூரணி என்ற ஊர் இருக்கிறது. இங்கு

அருந்ததியக் குடும்பங்கள் சுமார் 120 இருக்கின்றன. இங்குள்ள குளக்கரையில் பொட்டிப்பகடையின் சிலை இருக்கிறது. ஒரு செவ்வகக் கல்லின் நடுவில் பொட்டிப் பகடையும், இரண்டு பக்கமும் இரண்டு பெண்கள் இருப்பது போலவும், ஒரு பெண் குழந்தை வைத்திருப்பது போலவும் சிலை செதுக்கப்பட்டுள்ளது. அப்பெண்கள் இருவரும் பொட்டிப் பகடையின் மனைவியர்களாகிய பொம்மியம்மா, வெள்ளையம்மா என்றும் குழந்தை பொட்டிப் பகடையின் குழந்தை என்றும் இவ்வூரார் கூறுகின்றனர். பொட்டிப் பகடை பற்றிக் கூறும் போதெல்லாம் முத்தன் பகடை பற்றியும் சேர்த்தே கூறுகிறார்கள்.

பொட்டிப் பகடையின் சிலை இவ்வூருக்கு எப்படி வந்தது என்று பூச்சன் (90) பூச்சம்மாள் (85) என்ற இவ்வூர் அருந்ததிப் பெரியவர்கள் கவையான கதையைக் கூறுகின்றனர்.

இச்சிலை இவ்வூரிலுள்ள ஆசாரி வீட்டில் இருந்திருக்கிறது. ஆசாரி வீட்டிற்குச் சிலை எப்படி வந்தது என்பது பற்றி இரண்டு தகவல்கள் உள்ளன. அக்காலத்தில் போருக்குச் செல்பவர்களில் சிலர் போருக்குச் செல்வதற்கு முன்பு தங்கள் உருவத்தைக் கல்லில் பதியச் செய்வார்களாம். போரிலிருந்து வெற்றியுடன் திரும்பிவிட்டால் சிலையை வெற்றியின் அடையாளமாக வைத்துக்கொள்வார்களாம். இறந்துவிட்டால் அவரது உறவினர்கள் அவரைத் தெய்வமாக வழிபடுவார்களாம்.

இவ்வழக்கப்படி போருக்குச் செல்வதற்கு முன்பு பொட்டிப்பகடை கல்லாரணிக்கு வந்து ஆசாரியிடம் தனது சிலையைச் செய்யச் சொன்னாராம். போரிலிருந்து பொட்டிப் பகடை திரும்பாததால் சிலை ஆசாரி வீட்டிலேயே இருந்துவிட்டதாம்.

மற்றொரு தகவலும் சொல்கின்றனர். பொட்டிப் பகடையின் சிலையைச் செய்யச் சொல்லி ஆசாரியிடம் கூறிவிட்டுச் சென்றவர்கள் மறுபடி வரவேயில்லையாம்.

எப்படியோ சிலை ஆசாரியிடமே தங்கி விட்டது. நாளாக ஆக ஆசாரி வீடு பல்வேறு விதமான சோதனைகளுக்கு ஆளாகியிருக்கிறது. தொடர்ந்து துன்பம் வரக் காரணம் என்ன என்று கோடாங்கி அடித்துக் கேட்டிருக்கின்றனர்.

அப்போது கோடாங்கி அடித்தவர்மேல் பொட்டிப் பகடை வந்து, சிலை தன்னுடையது என்றும், தான் தன் மக்களிடமே செல்ல விரும்புவதாகவும், அவ்வாறு சென்று விட்டால் ஆசாரியின் துன்பங்கள் மறையும் என்றும் சொன்னாராம்.

எனவே ஆசாரி அருந்ததியர்களிடம் சென்று நடந்தவைகளைச் சொல்லியிருக்கிறார். அருந்ததியர்களில் சிலர் சிலையை எடுக்க மறுத்து விட்டனர். ஆசாரி செய்வது அறியாமல் திகைத்திருக்கிறார்.

ஆனால் சிறிது காலத்திற்குள் சிலை வேண்டாம் என்று கூறியவர்கள் மிகக் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டார்களாம். கோடாங்கி அடித்து

காரணம் கேட்டபோது பொட்டிப் பகடையின் சிலையை வேண்டாம் என்று சொன்னதுதான் காரணம் என்று தெரியவந்ததாம்.

உடனே அருந்ததியர்கள் அனைவரும் ஆசாரியிடம் சென்று சிலை வேண்டும் என்று கேட்டனர். பொட்டிப் பகடையின் சிலையை ஆசாரி கொடுக்க அதை மிகவும் மரியாதையாகவும், ஆடம்பரமாகவும் எடுத்து வந்து ஊரணிக் கரையில், நடுகல் பக்கத்தில் நட்டு அவரைத் தெய்வமாக வழிபட ஆரம்பித்தனர்.

பொட்டிப் பகடை அங்கு வந்தபிறகு அவர் தங்களைக் காப்பதாகவும், தங்களுக்குச் சகல நன்மைகளையும் தொடர்ந்து செய்து வருவதாகவும், இவ்வூர் அருந்ததியர்கள் கூறுகின்றனர். செவ்வாய், வெள்ளிகளில் இச்சிலைக்குச் சிலர் சென்று மாலையிட்டு, சூடம் ஏற்றி வழிபடுகின்றனர். வருடத்திற்கு ஒருமுறை மிகச் சிறப்பாக இவர்கள் பொங்கல் படைத்து சாமி கும்பிடுகின்றனர். இவ்வூரில் பிறக்கும் ஆண் குழந்தைகள் பலருக்கு பொட்டி என்று பெயரிட்டு மகிழ்கின்றனர்.

மல்லாங்கின்று என்ற ஊரில் பொட்டிப் பகடை - முத்தன் பகடை போருக்குச் சென்றபோது வாழ்த்தி வழியனுப்பிய பாடல் பாடப்படுகிறது. இப்பாடல்களை இன்றும் இக்கிராமத்தில் கேட்கலாம்.

(இப்பகுதியிலுள்ள பாடல்களைக் 'கட்டபொம்மன் வரலாறு' என்ற நூலில் காணலாம்.)

3

தெய்வங்களும் வழிபாடுகளும்

இறை நம்பிக்கை மிக அதிகம் உள்ள இனம் ஒன்று உண்டு என்றால் அதை அருந்ததியர் இனம் என்று துணிந்து சொல்லலாம். அருந்ததியர்களின் வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிலையிலும் இது வெளிப்படுகிறது. கருவுற்றல், குழந்தை பிறப்பு, முடியெடுத்தல், பூப்பெய்தல், திருமணம், இறப்பு என்று வாழ்வின் ஒவ்வொரு முக்கிய கட்டத்திலும் இந்த இறை நம்பிக்கை வெளிப்படுகிறது. அதோடு நோய் தீர, குடும்பம் விருத்தியடைய, காணாமல் போன பொருள் கிடைக்க என்று பல்வேறு காரணங்களுக்காக நேர்ச்சை செய்கின்றனர். குலதெய்வங்களை வழிபடுதல், பொங்கல் கொண்டாடுதல் என்று உறவினர்களோடும், தங்கள் இன மக்களோடும் தெய்வங்களை வழிபடுகின்றனர். விரதம் இருந்து, சாமிக்கு மாலையிட்டுத் திருச்செந்தூர், பழனி, சபரிமலை என்று பல திருத்தலங்களுக்கு பாத யாத்திரையாகச் சென்று தெய்வங்களை வழிபடுகின்றனர்.

இவ்வாறு இத்தெய்வங்களை வழிபட மிக அதிகமாகப் பணத்தையும், நேரத்தையும் செலவிடுகின்றனர். சாமி கும்பிட்டே பொருளாதாரத்தில் தாழ்ந்துவிட்ட சமூகம் ஒன்று உண்டு என்றால் அது அருந்ததியர் சமூகமாகத்தான் இருக்கும். பொருளாதாரப் பார்வையில் இது உண்மை என்றாலும் இவர்கள் வாழ்விற்கு ஓர் அர்த்தத்தை, ஒரு பிடிப்பை, ஒரு நம்பிக்கையைக் கொடுப்பது இந்த தெய்வ நம்பிக்கைதான் என்று சொல்லலாம்.

அருந்ததியர்களுக்குத் தெய்வங்களை வழிபடுவது என்பது உண்பது போல அன்றாடம் நடக்கும் ஒரு இயல்பான செயலாக, வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைந்து இருக்கிறது. மாதத்திற்கு சிலமுறை கறி எடுத்துச் சிறப்பாக உணவு தயாரித்து உண்பதுபோல ஒவ்வொரு மாதமும் ஒருசில நாட்கள் தெய்வங்களைச் சிறப்பாக வழிபட பணத்தையும், நேரத்தையும் செலவிடுகின்றனர்.

சித்திரை மாதத்தில் மதுரையில் ஆற்றில் அழகர் இறங்கும் விழாவிற்குப் பெரும் எண்ணிக்கையில் செல்கின்றனர்.

வைகாசி மாதம் விசாகம் கொண்டாடுகின்றனர். திருச்செந்தூர் முருகன் கோயிலுக்கு மாலையிட்டு விரதம் இருந்து பாதயாத்திரையாகச் செல்கின்றனர். இவ்வாறு செல்பவர்களின் எண்ணிக்கை ஆண்டுக்கு ஆண்டு கூடிக்கொண்டே செல்கிறது.

ஆணி மாதம் திருமஞ்சனத் திருவிழாவைக் கொண்டாடுகின்றனர். ஆடி மாதம் சதுரகிரியில் உள்ள மகாலிங்கம் கோயில், சங்கரன் கோயிலில் உள்ள சுந்தரநயினார் கோயில், இருக்கங்குடியிலுள்ள மாரியம்மன் கோயில், ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூரில் உள்ள ஆண்டாள் கோயில் போன்ற திருத்தலங்களுக்குச் செல்கின்றனர்.

ஆவணியில் ஆவணி அவிட்டம் என்ற விழாவைத் திருச்செந்தூர் சென்று கொண்டாடுகின்றனர்.

புரட்டாசி மாதத்திலுள்ள ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் திருவில்லிபுத்தூருக்கு அருகில் திருவண்ணாமலையிலுள்ள கோவிந்தன் கோயிலுக்குச் செல்கின்றனர். மூன்றாம் சனிக்கிழமையன்று அருந்ததியர் கள் அனைவரும் பெரும் எண்ணிக்கையில் சென்று கோவிந்தனை வழிபடுகின்றனர்.

ஐப்பசியில் தீபாவளித் திருநாளைக் கொண்டாடுகின்றனர். தங்களது முன்னோர்களையும் வழிபடுகின்றனர்.

கார்த்திகையில் முருகனுக்கு விரதம் இருந்து கார்த்திகைத் தீபம் கொண்டாடுகின்றனர். கமுகமலையிலுள்ள முருகன் திருத்தலத்திற்குச் செல்கின்றனர்.

மார்கழியில் சொர்க்க வாசல் திறப்பு என்று விரதம் இருக்கின்றனர். ஐயப்ப சாமிக்கு மாலையிட்டு, விரதம் இருந்து ஐயப்ப சாமி கோயிலுக்குச் செல்கின்றனர்.

தை மாதம் தைப்பூசத் திருவிழாவைக் கொண்டாடுகின்றனர். முருகனின் திருத்தலங்களுக்குச் செல்கின்றனர். பழனி முருகனுக்கு மாலையிட்டு, விரதம் இருந்து, பாதயாத்திரையாகச் செல்கின்றனர்.

மாசி மாதம் குலதெய்வங்களை வழிபடுகின்றனர்.

பங்குனி மாதம் தங்கள் தெருவில் உள்ள மாரியம்மன், காளியம்மன் போன்ற அம்மன்களைச் சிறப்பாக 7 நாட்கள் கொண்டாடுகின்றனர். இதனைப் பொங்கல் என்கின்றனர். பழனி உத்திரம் அன்று பழனி சென்று முருகனை வழிபடுகின்றனர்.

அருந்ததியர்கள் வழிபடும் இத்தெய்வங்களை ஆய்ந்து பார்த்தால் நான்கு விதமான தெய்வங்களை வழிபடுவதைக் காணலாம்.

1. முன்னோர் வழிபாடு
2. குலதெய்வ வழிபாடு
3. அம்மன் வழிபாடு
4. பெருந்தெய்வ வழிபாடு

இப்பகுதியில் இம்மாவட்டத்திலுள்ள அருந்ததியர்கள் வழிபடும் இந்த நான்குவித தெய்வங்கள் பற்றியும், இத்தெய்வங்களை வழிபடும் முறைகள்

பற்றியும், எதற்காகத் இத் தெய்வங்களை வழிபடுகின்றனர் என்பதுபற்றியும் பார்ப்போம்.

1. முன்னோர் வழிபாடு

இறந்த தங்களது முன்னோர்களது ஆவியானது தெய்வங்களாகத் தங்களது வீட்டில் இருக்கிறது; தங்களது ஒவ்வொரு செயலையும் பார்க்கிறது; தங்களைக் காக்கிறது; வழி நடத்துகிறது; நல்லது செய்கிறது என்று அருந்ததியர்கள் நம்புகின்றனர். இதன் வெளிப்பாடாக இறந்த தங்களது முன்னோர்களை வழிபடுகின்றனர். ஆண் - பெண் என்ற வித்தியாசம் பாராமல் அனைவரையும் வணங்குகின்றனர்.

செவ்வாய், வெள்ளிக்கிழமைகளில் வீட்டில் அனைத்து தெய்வங்களையும் நினைத்து (முன்னோர்கள், குலதெய்வங்கள், அம்மங்கள், பெருந்தெய்வங்கள்) பொதுவாக அருந்ததியர்கள் வழிபட்டாலும் சில சமயங்களில் முன்னோர்களை மட்டும் சிறப்பாக நினைத்து வழிபடுகின்றனர்.

இந்த முன்னோர்கள் வழிபாட்டை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று இறந்த ஒவ்வொருவரையும் அவர் இறந்த நினைவு நாளன்று சிறப்பாக நினைத்து வழிபடுவது. மற்றது இறந்த அனைவரையும் மொத்தமாக ஒரு நாளில் நினைத்து வழிபடுவது.

இதில் முதல் வகையை முதலில் பார்ப்போம். தங்களது வீட்டில் இறந்த முன்னோரது நினைவுநாளன்று வீட்டுத் தலைவர் காலையிலேயே குளித்து விட்டு விரதத்தை ஆரம்பிப்பார். தண்ணீர் தவிர உணவு என்று எதையும் உண்ணவோ அல்லது குடிக்கவோ மாட்டார். அன்று பெண்களும் வீட்டைப் பெருக்கி, சாணமிட்டு மெழுகிச் சுத்தமாக வைப்பர். இறந்தவரது புகைப்படத்தைச் சாமி படங்களுக்கிடையில் வைப்பர். புகைப்படம் இல்லாவிட்டால் அவரது உடைக்கு இந்த மரியாதையைச் செய்வர். தேங்காய், பழம், வெற்றிலை, பாக்கு, சூடம், சாம்புராணி, பத்தி, குங்குமம், சந்தனம், செம்பு நீர் முதலியவைகளுடன் இறந்தவர் விரும்பி உண்ணும் உணவையும் சமைத்துப் படைப்பர். இறந்தவர் கறி உண்பவராக, சாராயம் குடிப்பவராக, பீடி புகைப்பவராக, பொடி போடுபவராக இருந்தால் கறி, சாராயம், பீடி, பொடி மட்டை போன்றவையும் படைக்கப்படும்.

விரதம் விடுவதற்கு முன்பாக வீட்டில் உள்ள அனைவரும் படைக்கப்பட்ட பொருட்களின் முன்பாக ஒன்றுகூடி முன்னோரை நினைத்து வழிபடுவர். தெய்வத்தை வணங்குவதுபோல தேங்காய் உடைத்து, சந்தனம் - குங்குமம் இட்டு, தூப - தீப ஆராதனையுடன் முன்னோர்களை நினைத்து வழிபடுவர். வீட்டுத் தலைவர் முன்னின்று இவ்வழிபாட்டை நடத்துவார்.

இறந்தவரின் முதல் ஆண்டு நினைவு என்றால் அவர் உடுத்தியிருந்த உடையை வைப்பர். மற்ற ஆண்டுகளில் அவருக்குப் புத்தாடை எடுத்து வைப்பர்.

இவ்வாறு வழிபடுங்கோது இறந்தவரின் ஆவியானது வீட்டில் இருப்பவர்களில் யாரிடம் அவர் அதிகம் அன்பு செய்தாரோ அவர்மீது இறங்கும். அது குடும்பத் தலைவராக இருக்கலாம். மற்ற ஆண் அல்லது பெண்ணாகவும் இருக்கலாம். இறந்தவர் யார் மீது இறங்கினாரோ அவர் அருள் கூடி ஆடுவார். ஆடியபடி வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு நல்லது கெட்டது பற்றி அருள்வாக்கு கூறுவார். அதைக் கவனமுடன் மற்றவர்கள் கேட்பர். ஏதாவது சந்தேகம் அல்லது விளக்கம் வேண்டுமென்றாலும் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வர். பின்பு அனைவரும் அவரது காலில் விழுந்து வணங்கி திருநீறு பெற்றுக் கொள்வர்.

பிறகு இறந்தவருக்குப் படைத்த உடையை வீட்டுத் தலைவன் அல்லது தலைவி அணிந்து கொள்வர். பிறகு ஒரு இலையில் உணவைப் பரிமாறி வீட்டுக் கூரையில் வைப்பர். வழிபாட்டுக்குப் பயன்படுத்திய செம்புநீரைக் கூரையில் தெளிப்பர்.

பின்பு ஒரு சிலருக்கு உணவு கொடுத்து விட்டுத் தாங்களும் உண்பர். இந்த வழிபாடானது பெரும்பாலும் இறந்தவர் வாழ்ந்த வீட்டில் நடைபெறும். அருள்வாக்கில் கேட்டபடி தங்களது வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்வர்.

இரண்டாவது வகை வழிபாடானது இறந்த தங்களது முன்னோர்கள் அனைவரையும் நினைத்து ஐப்பசி அமாவாசையன்று (தீபாவளியன்று) இதேபோல வழிபடுவர். இறந்தவரின் புகைப்படம் அல்லது துணிக்குப் பதிலாக தீபம் ஏற்றி அத்தீபம்தான் தங்களது முன்னோர்கள் என்று கருதி வணங்குவர். இச்சமயத்தில் ஒன்றுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் மீது சாமி வந்து அருள்வாக்கு கூறுவதும் உண்டு.

முன்னோர்கள் வந்து கூறும் அருள் வாக்கானது அம்மன் வந்து கூறும் அருள்வாக்கைவிட சக்தியானது என்ற நம்பிக்கை இவர்களிடம் உண்டு. காரணம் அம்மனைவிட தெய்வமான முன்னோர்கள் இரத்த சம்பந்தம் மூலம் மிகவும் நெருங்கியவர்களாக இருப்பதால் இவர்கள் கூறுவது கட்டாயம் நடக்கும், நம்மைச் சோதிக்க மாட்டார்கள் என்று நம்புகின்றனர்.

இந்த முன்னோர்களது வழிபாட்டின் மூலம்,

- ▶ குடும்பத்தில் உள்ள மூத்தவர்கள் மீது இளைஞர்களுக்கு மதிப்பும், மரியாதையும் ஏற்படுகிறது.
- ▶ வாழ்க்கையை இப்படித்தான் வாழ வேண்டும் என்ற தெளிந்த பார்வை கிடைக்கிறது.
- ▶ குடும்பங்களிடையே உள்ள அன்புறவு வலுப்பெறுகிறது.
- ▶ கடந்த காலப் பகைமையை மறந்து உறவைப் புதுப்பிக்க உதவுகிறது
- ▶ நாமும் ஒருநாள் தெய்வமாவோம் என்ற நம்பிக்கையில் தெய்வத்தின் மீதுள்ள நம்பிக்கை வலுவடைகிறது.

2. குலதெய்வ வழிபாடு

இயற்கையாக மரணமடைந்த முன்னோர்களை அக்குடும்பத்தினர் வழிபடுவதை முன்னோர் வழிபாடு என்று பார்த்தோம். இயற்கையாலன்றி பல்வேறு சமூக, பொருளாதார, அரசியல், கலாச்சார காரணங்களால் திடீரென்று இறந்தவரை (தற்கொலை, போர், கொலை, விபத்து போன்றவற்றால் இறந்தவரை) தெய்வமாக வழிபடுவதுதான் குலதெய்வ வழிபாடு என்று அழைக்கின்றனர்.

இந்தக்குல தெய்வ வழிபாடானது நட்புணர்வின் அடிப்படையிலும், அச்சத்தின் அடிப்படையிலும் நடைபெறுகிறது. கொல்லப்பட்டவரை கொல்லப்பட்டவரின் சாதியினர் நட்புணர்வுடன் வழிபடுவர். கொல்லப்பட்டவரால் தங்களுக்கு ஏதும் தீமை வந்துவிடுமோ என்று பயந்து, கொல்லப்பட்டவரை அமைதிப்படுத்த கொன்றவர்களின் சாதியினரும் அச்சத்துடன் வணங்குவதுண்டு. மதுரைவீரன் சாமியை இதற்கு உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

அருந்ததியர்களின் குலதெய்வங்கள் பெரும்பாலும் நட்புணர்வின் அடிப்படையில் தோன்றியவை என்று சொல்லலாம். ஒவ்வொரு அருந்ததியருக்கும் ஒரு குலதெய்வம் உண்டு. பங்காளிகளாகச் சேர்ந்தோ, அல்லது ஓர் ஊரில் உள்ள அருந்ததியர்கள் அனைவரும் சேர்ந்தோ குல தெய்வத்தை வழிபடுகின்றனர்.

தங்களது குல தெய்வத்திற்குச் சிலையோ அல்லது பீடமோ கட்டி வழிபடுகின்றனர். ஆண்டுக்கு ஒருமுறை இந்தக் குலதெய்வம் யார் யாருக்குப் பாத்தியப்பட்டிருக்கிறதோ அவர்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடி வழிபடுகின்றனர். வழக்கமாக மாசி மாசம் வரும் அமாவாசை அன்று குலதெய்வத்தை வழிபடுகின்றனர். வீட்டில் திருமணம் போன்ற ஏதாவது நல்ல நிகழ்ச்சி நடைபெறுவதாக இருந்தால் குடும்பமாகச் சென்று குல தெய்வத்தை வழிபட்ட பின்புதான் நல்ல காரியத்தை ஆரம்பிக்கின்றனர்.

இம்மாவட்டத்தில் அருந்ததியர் வணங்கும் அனைத்து குல தெய்வங்களின் வரலாற்றையும் எழுதுவது நமது நோக்கமல்ல. எண்ணற்ற குலதெய்வங்கள் உள்ளன. அனைத்தையும் ஒன்று சேர்த்து ஒருவர் எழுதுவது என்பது முடியாத காரியம். அருந்ததியர் வணங்கும் குல தெய்வங்களில் ஒருசில குலதெய்வங்களின் வரலாற்றை மட்டும் இப்பகுதியில் ஆராய்வோம்.

அருந்ததியர்கள் பலருக்குத் தங்கள் குலதெய்வங்களின் வரலாறு தெரியவில்லை. குலதெய்வத்தின் பெயர் மட்டுமே தெரிந்திருக்கிறது. குல தெய்வத்தின் வரலாறு கேட்டால் வழிபடும் முறைபற்றிக் கூறுகின்றனர். ஆனால் தங்களது குலதெய்வம் மிகவும் சக்திவாய்ந்தது என்றே அனைவரும் கூறுகின்றனர்.

ஒருசிலர் தங்களது குலதெய்வத்தின் வரலாற்றைக் கூற மறுக்கின்றனர். குலதெய்வத்தின் வரலாற்றை அறிதல் என்பது அந்தக் குலதெய்வத்தின் மீது

குலதெய்வத்தின் வரலாற்றை அறிந்தவருக்கு அதிகாரம் வந்ததற்குச் சமம் என்கின்றனர். எனவே மறைபொருளாகவே இருக்க வேண்டும் என்கின்றனர்.

குலதெய்வத்தின் வரலாற்றைக் கூற மறுப்பதற்கு மற்றொரு காரணமும் உண்டு. குலதெய்வத்தின் வரலாற்றை அறிவதன் மூலம் அதன் சக்தியைத் தெரிந்து கொண்டு, அந்தச் சக்தியைத் தாங்கள் பெறும் பொருட்டு அதன் சக்தியைத் திருடிக்கொண்டு சென்றுவிடுவார்கள் என்ற எண்ணத்திலும் கூற மறுக்கின்றனர்.

சாமியின் சக்தியைத் திருட முடியுமா என்று கேட்டால் ஏன் முடியாது என்று கூறும் அவர்கள் திருடிச் செல்லும் முறையையும் சொல்லுகின்றனர். குலதெய்வத்தின் சக்தியைத் திருட எண்ணுபவர்கள் இதற்கென்று இருக்கும் மந்திரவாதியை அணுகுவர். மந்திரவாதி கடாத பச்சை மண்குடம் ஒன்றை எடுத்து அந்தக் குடத்தை மஞ்சள் நூலால் 100 முறை சுற்றுவார். நூலின் மறு முனையை எந்தச் சாமியின் சக்தியைத் திருட நினைக்கிறோமோ அந்த சாமியின் சிலையில் அல்லது பூட்டில் (பீடத்தில்) இணைப்பார். பின் மந்திரம் சொல்ல ஆரம்பிப்பார். ஆயிரம் முறை மந்திரம் சொன்னபிறகு சாமியின் சக்தி சிறிது சிறிதாகப் புறப்பட்டு நூல்வழியாக பாணைக்குள் வந்துவிடும். சக்தி பாணைக்குள் வந்துவிட்டால் பாணை சிறிது அதிரும். அதுதான் அடையாளம். உடனே மந்திரவாதி பாணையை மூடிச் சங்கிலியால் அப்பாணையைக் கட்டி விடுவார். பின்பு அப்பாணையை எங்கேயும் கீழே வைக்காமல் தூக்கிச் சென்று எங்கு அந்தக் குலதெய்வத்தின் சக்தி இருக்க விரும்புகிறோமோ அங்குப் புதைத்து விடுவார். பின் அந்த இடத்தில் மேடை கட்டிப் பூடம் வைக்க வேண்டும். இப்படிச் செய்தால் குலதெய்வத்தின் சக்தி புதிய இடத்திற்குச் சென்று விடும். பழைய இடத்தில் சக்தியற்ற வெறும் சிலை அல்லது பூடம் மட்டும்தான் இருக்கும் என்று நம்புகின்றனர். (உருவமற்ற கல்லோ அல்லது மண்ணால் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு சிறு குவியலோ சாமியாகக் கருதப்பட்டால் அது பூடம் என்று அழைக்கப்படுகிறது)

எனவே, குலதெய்வத்தின் வரலாற்றை அறிய அம்மக்களின் நம்பிக்கையைப் பெற வேண்டும். அவர்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்று, அவர்களோடு ஒன்றாக இணைந்தபின் வரலாற்றைக் கூறுகின்றனர். இவ்வாறு இம்மக்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்றுச் சில குலதெய்வங்களின் வரலாற்றைப் பெற்றோம். இவ்வாறு குலதெய்வங்களின் வரலாறுகளை அறிந்தபின், இவ்வரலாறுகளை ஆய்வு செய்வதற்காக, நமது வசதியின் பொருட்டு மூன்று வகைகளாகப் பிரித்துள்ளோம்.

அ. அருந்ததியர்களின் குலதெய்வங்களாகப் பிற சாதியினர்

அருந்ததியர்களாக அல்லாமல் மற்ற சாதியில் பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்ந்து பின் திடீர் மரணம் அடைய அவர்களைத் தங்களது குலதெய்வங்களாகச் சில அருந்ததியர்கள் ஏற்று வணங்குகின்றனர். இக்குலதெய்வங்களை 'அருந்ததியர்களின் குலதெய்வங்களாகப் பிற சாதியினர்' என்று அழைக்கலாம்.

ஆ. அருந்ததியர்களின் குலதெய்வங்களாக அருந்ததியர்கள்

அருந்ததியர்களாகப் பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்ந்து, பின் திடீர் என இறக்க, அவர்களைத் தங்களது குலதெய்வங்களாகச் சில அருந்ததியர்கள் ஏற்று வணங்குகின்றனர். இக்குலதெய்வங்களை 'அருந்ததியர்களின் குல தெய்வங்களாக அருந்ததியர்கள்' என அழைக்கலாம்.

இ. பிற சாதியினரின் குலதெய்வங்களாக அருந்ததியர்கள்

அருந்ததியர்களாகப் பிறந்து, வளர்ந்து, வாழ்ந்து, பின் எதிர்பாராமல் இறக்க, அவர்களைத் தங்களது குலதெய்வங்களாக மற்ற சாதியினர் ஏற்று வழிபடுகின்றனர். இக்குலதெய்வங்களை 'பிற சாதியினரின் குல தெய்வங்களாக அருந்ததியர்கள்' என அழைக்கலாம்.

முதலில் இக்குலதெய்வங்களின் வரலாற்றைப் பார்ப்போம். பின் இவைகளை ஆய்வு செய்வோம். இறுதியில் குலதெய்வங்களை வழிபடும் முறையைப் பார்ப்போம்.

அ. அருந்ததியரின் குலதெய்வங்களாகப் பிற சாதியினர்

(i) சேலைக்காரியம்மன்

முல்லைப்பட்டி என்ற கிராமத்தில் ஒரு ஜமீன்தார் இருந்தார். அவருக்கு ஏழு மகன்கள். எட்டாவதாக ஒரு மகன் பிறந்தான். அவளுக்கு கொண்டம்மாள் என்று பெயரிட்டனர். அனைவரும் அவளை அன்புடன் வளர்த்தனர்.

ஜமீன்தாருடய குதிரைகளைக் கவனிப்பதற்கு கருப்பன் என்ற அருந்ததியப் பெரியவர் இருந்தார். நன்கு உழைப்பவர்; திறமையானவர்; புத்திக் கூர்மை உள்ளவர்.

ஜமீன்தாரின் மகனுக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது. அனைவருக்கும் சம்பா அரிசி பொங்கி ஆடு வெட்டிச் சோறுபோட்டார். ஆனால் அருந்ததியர்களுக்கு வரகுச் சோறு போட்டார். இதைப் பார்த்த கருப்பன் 'உங்க மூளி வரகுச் சோற்றை எங்க மூளி நாய் கூடத் திங்காது' என்று கூறி சாப்பிடாமல் எழுந்து வந்துவிட்டார்.

இச்செய்தி ஜமீன்தார் காதுக்குச் சென்றது. அவர் கருப்பனை அழைத்து நாய் கூட விருந்துச் சாப்பாட்டைத் தின்னாது என்று எப்படிக்கூறலாம்? அதை நிரூபிக்க முடியுமா? என்று கேட்கத், தன்னால் நிரூபிக்க முடியும் என்று கருப்பன் கூறினார். ஜமீன்தார் போடும் உணவை கருப்பன் அழைத்து வரும் நாய் சாப்பிட்டு விட்டால் கருப்பனின் கழுத்து வெட்டப்படும் என்றும், அது தின்னாமல் சென்று விட்டால் ஜமீன்தார் தனது கழுத்தை வெட்டிக்கொள்வதாகவும் கூறினார். ஒரு வாரத்திற்குப் பின் போட்டி நடைபெறும் என்று தேதியும் குறிப்பிடப்பட்டது.

செங்கோட்டையிலுள்ள தனது வீட்டிற்குச் சென்ற கருப்பன் தனது மூளி நாயைப் (காது அறுபட்ட நாயை மூளி நாய் என்று அழைப்பர்)

போட்டிக்குத் தயாரிக்க ஆரம்பித்தார். அவரிடம் எருமைத் தோலாலான வடம் இருந்தது. அதைச் சிறிது சிறிதாக வெட்டி செம்மறி ஆட்டுப்பாலில் நன்கு உறைவைத்துத் தினமும் தனது நாய்க்குக் கொடுத்தார். அவரது நாயும் அதை விரும்பி உண்ண ஆரம்பித்தது. போட்டியின்றும் இதுபோன்று உணவைத் திருப்தியாக நாய்க்குக் கொடுத்து பின் போட்டிக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

ஜமீன்தார் அன்றைய தினம் நெய்மணக்க கோழிக்கறி சமைத்து அதை இலையில் பரிமாறச் செய்திருந்தார். கருப்பன் அழைத்து வந்த அந்த மூளி நாய் அந்த உணவை மோப்பம் பிடித்தது. பின் முகத்தைச் சுளித்தப்படி இலையை மூன்று முறைச் சுற்றி வந்தது. பின் அதன் மேல் காலைத் தூக்கி மூன்று முறை சொர் சொர் என்று சிறுநீர் கழித்துவிட்டு ஓடிவிட்டது.

நிச்சயம் கறியை நாய் சாப்பிட்டு விடும் என்று இறுமாப்புடன் இருந்த ஜமீன்தாருக்கு என்ன செய்வதென்று புரியவில்லை. இருந்தாலும் கொடுத்த வாக்கை மீறத் தயாராக இல்லை. கத்தியைக் கருப்பனிடம் கொடுத்துத் தன்னை வெட்டும்படி கூறினார். கருப்பன் வேண்டாம் என்று கூறித் தயங்கி நின்றார். ஜமீன்தார் கட்டாயப்படுத்தவே ஓங்கி அவரது காதை மட்டும் வெட்டினார். காது வெட்டுப்பட்டு மூளியாகி நின்றார் ஜமீன்தார். அந்த ஊரின் பெயரும் அதன்பின் மாறியது. முல்லைப்பட்டி என்ற ஊர் மூளிப்பட்டியாக மாறியது. இன்றும் அந்த ஊர் மூளிப்பட்டி என்றே அழைக்கப்படுகிறது.

கருப்பனின் திறமையைக் கேள்விப்பட்ட கொண்டம்மாளுக்கு கருப்பன் மீது இனம் புரியாத பாசம் பிறந்தது. அவரை அன்புடன் நடத்த ஆரம்பித்தாள்.

கருப்பனுக்கு மிகவும் நீண்ட முடி இருந்தது. வழக்கமாக அவர் கொண்டை போட்டிருப்பார். முடியை அவிழ்த்து விட்டால் முடி தரையில் படும். ஒரு நாள் அவர் குளித்து விட்டு தலைமுடியைக் காய வைத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது கொண்டம்மாள் அவரது நீண்ட முடியைப் பார்த்தாள். தன்னை விட நீண்ட முடியா என்று வியந்தாள். அவளது வியப்பு காதலாக மாறியது. அவரைக் காதலிக்க ஆரம்பித்தாள். கருப்பன் அவளது காதலை ஏற்கவில்லை. இருப்பினும் கொண்டம்மாள் தொடர்ந்து விரும்பியதால் இவரும் அவளை விரும்ப ஆரம்பித்தார்.

வீட்டில் தனது திருமணத்திற்குச் சம்மதிக்க மாட்டார்கள் என்று உணர்ந்த கொண்டம்மாள் ஒருநாள் கருப்பனுடன் புறப்பட்டுவிட்டாள். கருப்பன் அவளை ஒரு குதிரையில் வைத்து, தூக்கிவந்து விட்டார். வரும் வழியில் தனக்கு மிகவும் பசிப்பதாகக் கொண்டம்மாள் கூற, அவளுக்கு அந்தக் காட்டில் உள்ள இலந்தப் பழங்களைப் பறித்துக் கொடுத்தார். அவளும் அப்பழங்களைத் தின்றாள்.

கொண்டம்மாளைத் தனது சொந்த ஊராகிய செங்கோட்டைக்கு அழைத்து வந்த கருப்பன், தனது வீட்டில் தங்க வைத்தார்.

கொண்டம்மாளைக் காணாது தேடிய அவளது சகோதரர்கள், கருப்பன்தான் அவளைக் கடத்தியிருக்க வேண்டும் என்று யூகித்து செங்கோட்டைக்குச் சென்றனர். செங்கோட்டைக்கு அருகில் உள்ள காட்டில் கருப்பன் வேலை செய்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அவரை அந்த இடத்திலேயே கொன்றனர். பின் ஊருக்குள் சென்று தங்கையைக் கண்டு அவளைத் தங்களுடன் வரும்படி அழைத்தனர்.

கருப்பன் கொலை செய்யப்பட்டார் என்பதைக் கேள்விப்பட்ட கொண்டம்மாள் மிகவும் வருந்தினாள். அண்ணன்களுடன் செல்ல மறுத்து விட்டாள். பின் அங்கே தீவளர்த்து அந்தத் தீயில் இறங்கி உயிர் விட்டாள்.

அவள் உயிர்விட்ட இடத்தில் அவள் தின்று போட்ட ஓர் இலந்தக் கொட்டை கிடந்தது. அது வளர்ந்து மரமாகியது. அந்த மரத்தடியில் கொண்டம்மாள் ஞாபகமாக ஒரு பூடும் உண்டாக்கி சீலைக்காரியம்மன் என்ற பெயரில் அவளை அருந்ததியர்கள் வழிபடுகின்றனர். ஆனால் கருப்பனை வழிபடவில்லை. ஏன் வழிபடவில்லை என்று கேட்டால் வழிபடவில்லை என்று தான் கூறுகிறார்களே தவிர அதற்கான காரணம் சொல்லத் தெரியவில்லை.

சீலைக்காரியம்மன் மிகவும் சக்தியுள்ள சாமி என்கின்றனர். எட்டு ஊர் பங்காளிகள் சேர்ந்து இத்தெய்வத்தை வழிபடுகின்றனர். வழிபடும் முடிவெடுத்தவுடன் இத்தெய்வம் இவர்களுக்குக் கனவில் தோன்றி அருப்புக்கோட்டையிலுள்ள ஒரு செட்டியார் பெயரைச் சொல்லி அவர் கடையில் சென்று சீலை எடுத்து வந்து தன்னை வழிபடும்படி கூறும். அதேபோல அருப்புக்கோட்டையிலுள்ள செட்டியாருக்கும் தோன்றி தனக்கென்று தனியாகச் சீலை செய்து செங்கோட்டை அருந்ததியர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கூறும்.

செட்டியார் விரதம் இருந்து சீலை நெய்து வைத்திருப்பார். செங்கோட்டை அருந்ததியர்கள் சென்று, அச்சீலையை வாங்கி வந்து வழிபடுவார்கள். மூன்று நாட்கள் நடக்கும் இவ்வழிபாட்டில் கரும்பு, பூக்களால் பந்தலிட்டு, முதல் நாள் பயறு, கிழங்கு அவித்து அவற்றைப் படைத்து வழிபடுகின்றனர். இரண்டாம் நாள் சேவல் அல்லது கடா வெட்டி வழிபடுகின்றனர். பெண்களுக்குச் சாமி வந்து ஆடுகின்றனர். ஆண்களுக்குச் சாமி வருவதில்லையாம். அக்காலத்தில் சாமி வரும் பெண்கள் தீயில் இறங்கியோ அல்லது மடியில் தீயைக் கட்டிக் கொண்டோ ஆடுவார்களாம். இப்போது அவ்வாறு ஆடுவதில்லை என்கின்றனர்.

குழந்தை இல்லாத பெண்கள் சாமிக்குப் போட்டுள்ள கரும்புப் பந்தலில் தொட்டில் கட்டி ஆட்டினால் அடுத்த வருடம் கட்டாயம் சாமி குழந்தை கொடுக்கும் என நம்புகின்றனர்.

சாமி கும்பிடும் அன்று வீட்டில் பயறு, கிழங்கு அவிக்கக் கூடாது; அப்படி அவித்து உண்டால் அது சாமிக்குப் பிடிக்காது; ஏதாவது தீங்குவரும் என்று நம்புகின்றனர்.

இப்போது அந்த இலந்த மரம் பட்டுப் போய்விட்டதாகக் கூறுகின்றனர். அந்த இடத்தில் ஒரு மேடை கட்டியுள்ளனர்.

எட்டு ஊர்ப் பங்காளிகள் ஒன்று சேர்ந்து கும்பிட முடியாமல் இருப்பதால் தனியாகச் சென்று கும்பிடுவதாகக் கூறுகின்றனர்.

(ii) நொண்டி இருளப்பசாமி

இருளப்பன் என்பவர் மாதாங்கோவில் பட்டியைச் சார்ந்த பறையர். இவர் திருமணம் ஆகாதவர். கடுமையாக உழைப்பவர். விவசாயக் கூலியாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்.

ஒருநாள் இவர் கம்மங்கதிர்களைப் பரப்பி புனையலடித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது இவர் தடுமாறிக் கீழே விழுந்து விட்டார். மாடுகள் இவரை மிதித்து விட்டன. கால் ஒடிந்து நொண்டியானார். இவரைக் கவனிக்க யாரும் இல்லை.

கல்லமநாயக்கன் பட்டி (அப்போது இவ்வூரானது வெள்ளை மடத்துப் பட்டி என்று அழைக்கப்பட்டது) அருந்ததியர்கள் இவரைப் பார்த்து, தூக்கி இவருக்கு உணவு கொடுத்தனர். இவர் அதை உண்டார்.

இறக்கும்போது தன்னை அவர்கள் வழிபட வேண்டும் என்றும், அப்படி வழிபட்டால், தான் அவர்களுக்கு நல்லது செய்வதாகவும் கூறி இறந்துவிட்டார்.

அவருக்குக் கல்லமநாயக்கன் பட்டி அருந்ததியர்கள் பூடம் கட்டி வழிபடுகின்றனர். சாமி ஆடுபவர் ஒத்தக் காலை இழுத்தபடி சாமியாடுகிறார்.

இவர்கள் இவரை வழிபடும்போது மாதாங்கோவில் பட்டி பறையர்கள் ஒரு சேவலை நொண்டி இருளப்பசாமிக்குக் கொடுப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். அந்தச் சேவலைப் பெறும் பூசாரி (இவர்மேல் தான் நொண்டி இருளப்பர் வருகிறார்) அதன் கழுத்தைக் கடித்து, ரத்தத்தை உறிஞ்சிக் குடிப்பார். கோழியுடன் சாமிக்குச் சாராயம், கள் போன்றவற்றையும் படைத்து சாமி கும்பிடுகின்றனர்.

கல்லமநாயக்கன் பட்டி பஞ்சாயத்து எல்லைக்கு உட்பட்ட எல்லாச் சாதியினரும் தங்கள் வீட்டில் தலைப்பிள்ளை பிறந்தால் கம்மஞ்சோறு சமைத்து, கருவாடு சுட்டு, அதை ஒரு வெள்ளைத் துணியில் கட்டி அருந்ததியர்களிடம் கொடுத்து விடுகின்றனர். ரூ.1¼ கொடுக்கின்றனர். அருந்ததி ஆண்கள் அந்த உணவை வீட்டிற்கு எடுத்துச் செல்லாமல் நொண்டி இருளப்பசாமி பூடத்திற்குச் சென்று, அவரை வழிபட்டு உண்கின்றனர். பெண்களுக்கு அந்த உணவைக் கொடுப்பதில்லை. பெற்றுக்கொண்ட காசுக்குக் கள் வாங்கிப் படைத்து பின் அதைக் குடிக்கின்றனர். இப்போது அக்காசுக்குச் சோடா வாங்கி அதை சாமிக்குப் படைத்துவிட்டு குடித்துவிடுகின்றனர். மற்ற சாதியினர் இவ்வாறு செய்தால் பிறந்த குழந்தை அழுவதை நிறுத்தும். அல்லது அழுது கொண்டே இருக்குமாம். இவ்வாறு சாமி கும்பிட்ட பின் ஒரு சுளகில்

சாம்பல் எடுத்து வைத்து அழுதுகொண்டிருக்கும் குழந்தை இருக்கும் வீட்டின் கூரையில் போட குழந்தை அழுவதை நிறுத்துகிறது.

இவ்வாறு மற்ற சாதியினர் செய்தாலும் யாரும் நொண்டி இருளப்பசாமியைக் கும்பிடுவதில்லை. அருந்ததியர்கள் மட்டும்தான் கும்பிடுகின்றனர்.

இப்பழக்கம் முட்டாள்தனம் என்று நினைத்து கம்மஞ்சோறும் கருவாடும் கொடுக்காத மற்ற சாதியினரின் தலைப்பிள்ளைகள் அழுதபடியே இருந்ததையும், காணிக்கை கொடுத்து, பின் சாம்பலை வீட்டின் கூரையில் போட்ட பின்புதான் அழுகையை விட்ட கதைகளையும் கூறுகின்றனர். இவ்வூருக்கு வந்த டாக்டர் தனது குழந்தைக்கு இதைச் செய்ய மறுக்க, குழந்தை அழுவதை தனது மருந்தால் நிறுத்த முடியாமல் வழக்கப்படி காணிக்கை கொடுத்தபின்புதான் அழுகை நின்றது என்பதைப் பெருமையுடன் கூறுகின்றனர்.

(iii) நல்லதம்பிச் சாமி

முற்காலத்தில் கம்பளத்தார் குடும்பம் ஒன்று வாழ்ந்து வந்தது. அக் குடும்பத்தினருக்கு 7 ஆண் குழந்தைகள் பிறந்தனர். எட்டாவதாக பெண் பிறக்க சின்னம்மாள் என்று பெயரிட்டு அன்புடன் வளர்த்தார்கள். அண்ணன்களும் தங்கை மீது மிகுந்த அன்புடன் இருந்தனர்.

சின்னம்மாளுக்கு 16 அடி நீளமுள்ள தலைமுடியிருந்தது. குளித்து விட்டு முதல் மாடியில் நின்று தலையை உணர்த்துவாள். அவளது தலை முடி கீழே அடித்தளத்தில் உள்ள தரைவரை தொங்கும். தலைமுடியை மிகவும் கவனத்துடன் பராமரித்தாள்.

ஒருநாள் வழக்கம்போல குளித்துவிட்டு முதல் மாடியில் நின்றபடி தலையை உணர்த்தினாள். அடித்தளம் வரை தொங்கிய அவளது நீண்ட தலைமுடியை அவ்வழியாகச் சென்ற நல்லதம்பி என்ற செட்டியார் இளைஞன் பார்த்தார். இவ்வளவு நீண்ட முடியா என்று வியந்த நல்லதம்பி, சின்னம்மாளைக் காதலிக்க ஆரம்பித்தார். தினமும் அவ்வழியாக வந்து அவளைச் சந்தித்தார். சின்னம்மாளும் நல்லதம்பியை விரும்ப ஆரம்பித்தாள்.

அவர்கள் இருவரும் திருமணம் செய்து கொள்ளச் சாதி தடையாக இருந்தது. எனவே ஒரு நாள் சின்னம்மாளை நல்லதம்பி சிறையெடுத்துச் சென்றார். இருவரும் வழியில் உள்ள ஊர்களில் தங்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுக்கும்படி கேட்டனர். சின்னம்மாளின் அண்ணன்கள் பற்றி கேள்விப்பட்டிருந்த ஊரார்கள், அடைக்கலம் கொடுத்தால் தங்களுக்கு ஆபத்து வரும் என்று உணர்ந்து அடைக்கலம் தர மறுத்து விட்டனர். பக்கத்துக் காட்டில் ஓளிந்து கொள்ளும்படி ஆலோசனை கூறினர். அதன்படி இருவரும் பக்கத்திலுள்ள காட்டில் ஓளிந்து கொண்டனர்.

தங்களது தங்கையை நல்லதம்பி என்ற வேறு சாதி இளைஞன் கடத்தி விட்டான் என்று கேள்விப்பட்ட அந்த ஏழு சகோதரர்களும் மிகவும்

கோபங்கொண்டனர். இருவரையும் கொல்லும் நோக்கத்துடன் தங்கள் நாய்களுடன் சென்று இவர்களைத் தேடினர்.

நல்லதம்பி - சின்னம்மாள் ஒளிந்திருந்த காட்டுக்கருகில் உள்ள ஊரில் இவர்களைப் பற்றி அந்த ஏழுபேரும் விசாரித்தனர். இவர்களுக்குப் பயந்த அந்த ஊரார் உண்மையைச் சொல்லி விட்டனர். எனவே இருவரையும் தேடி அண்ணன்மார்கள் அந்த அடர்ந்த காட்டிற்குள் நுழைந்தனர். மூத்த அண்ணன் மட்டும் ஒரு பக்கத்திலும் மற்ற ஆறுபேரும் மறு பக்கத்திலும் தேடினர்.

ஆறுபேரால் அவர்களைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. திரும்பிய போது அவர்கள் நாய் குரைக்க, தேடப்பட்டவர்கள் காட்டில்தான் இருக்கிறார்கள் என்று எண்ணி மறுபடியும் காட்டிற்குள் நுழைந்தனர்.

அவர்கள் வருவதைக் கண்டுபிடித்துவிட்ட நல்லதம்பி, சின்னம்மாவை ஓடிவிடும்படியும், தான் அவர்களை ஏமாற்றிவிட்டு வந்து சேர்ந்து விடுவதாகவும் கூறினார். சின்னம்மாவுக்குப் பிரிய மனமில்லை. மீண்டும் நல்லதம்பி வற்புறுத்தவே காட்டை விட்டு வெளியே செல்லும் பாதையில் ஓடினாள்.

அவ்வாறு அவள் மறு பக்கம் ஓடியபோது மறு பக்கத்திலிருந்து மூத்த அண்ணன் நாயுடன் வருவதைக் கண்டாள். அவரது பார்வையிலிருந்து எப்படி தப்புவது என்று தெரியவில்லை. அங்கே ஆடுகளை மூடி வைக்கும் பெரிய கூடை இருப்பதைக் கண்டாள். அதைத் தூக்கினாள். அங்கே நிறைய ஆடுகள் அடைக்கப்பட்டிருந்தன. அவள் ஒளிந்து கொள்ள அங்கே இடமில்லை. உடனே அவள் 'நான் பத்தினிப் பெண்ணாக இருந்தால் இங்கே பூமி விலகி இடம் கொடுக்கட்டும்' என்று இறைவனை நினைத்து வேண்டினாள். அங்கே அவளுக்கு இடம் கிடைத்தது. தனது 16 அடிக் கூந்தலை அவிழ்த்து விரித்து தன்னைச் சுற்றிப் போட்டுவிட்டு அப்படியே படுத்துவிட்டாள். அங்கேயே தெய்வமாகிவிட்டாள்.

மறு பக்கம் ஓடிய நல்லதம்பியை மற்ற ஆறு அண்ணன்களும் பார்த்து விட்டனர். விரட்டிச் சென்று அவரைப் பிடித்து அடித்து வெட்டினர். அவரது குடல் வெளியே வந்தது. செத்துவிட்டார் என்று நினைத்து அங்கேயே போட்டுவிட்டு அண்ணன்கள் ஆறு பேரும் அங்கிருந்து சென்று விட்டனர்.

குடல் சரிந்து கிடந்த நல்லதம்பி சாகவில்லை. தனது குடலை எடுத்து வயிற்றுக்குள் தள்ளி, தான் கட்டியிருந்த 16 முழ வேஷ்டியை அவிழ்த்து வயிற்றைச் சுற்றிக் கட்டிக் கொண்டு மெதுவாக எழுந்து சின்னம்மா சென்ற திசையில் அவளைத் தேடி மெதுவாக நடக்க ஆரம்பித்தார். ஓரளவு நடந்தார். தொடர்ந்து நடக்க முடியவில்லை. அப்படியே கீழே விழுந்து விட்டார்.

தொம்பக்குளம் என்ற ஊரில் ஒரே ஒரு அருந்ததியக் குடும்பம் இருந்தது. கணவனும் மனைவியுமாக வாழ்ந்த அவர்களுக்குக் குழந்தை

இல்லை. அந்தத் தம்பதிகள் அந்தக் காட்டிற்கு வந்தனர். அங்கே இறந்து கிடந்த ஒரு மாட்டைப் பார்த்தார்கள். அந்த மாட்டை அறுத்து, ஈரல் - தொடைக் கறி போன்றவற்றை எடுத்துச் சமைத்தனர்.

அப்போது தூரத்தில் யாரோ வேதனையால் முனங்கும் சப்தம் கேட்டது. இருவரும் சப்தம் வந்த திசையில் சென்றனர். அங்கே நல்லதம்பி கிடப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டனர்.

நல்லதம்பி அவர்களிடம் தனது கதையைக் கூறினார். பின் அவர்களைப் பார்த்து தன்னைப் பிள்ளையாக அவர்கள் தத்தெடுக்க வேண்டும் என்றும், அப்படிச் செய்தால் பிள்ளை இல்லாத அவர்களுக்கு பிள்ளை பிறக்கும் என்றார். அவரை அவர்கள் தத்தெடுப்பதாகக் கூறினார்கள்.

தனக்குத் தாகமாக இருப்பதாக நல்லதம்பி கூறினார். தங்களிடம் தண்ணீர் இல்லை என்றும், சாராயமும், மாட்டுத் தண்ணீரும் இருப்பதாகக் கூறினார். அவைகளை நல்லதம்பி கேட்க இவர்கள் கொடுத்தனர். நல்லதம்பி அவைகளைக் குடித்தார். பின் தன்னை வணங்கும்படியும் அப்படிச் செய்தால் தான் அவர்களுக்கு நல்லது செய்வதாகவும் கூறிய நல்லதம்பி இறந்து விட்டார்.

அந்த அருந்ததியத் தம்பதிகளுக்கு அதன் பின் குழந்தைகள் பிறக்க நல்லதம்பி தெய்வம்தான் தங்களுக்குக் குழந்தைப் பாக்கியம் கொடுத்ததாக அவர்கள் எண்ணினர். நல்லதம்பியை வழிபட்டனர். இவர்களுடைய சந்ததியினர் இன்று தொம்பக்குளத்தில் இருக்கின்றனர். இவர்கள் அனைவரும் நல்லதம்பி - சின்னம்மாளைத் தங்களது குலதெய்வங்களாகப் பாவித்து வழிபடுகின்றனர்.

நல்லதம்பியின் கோயில் தொம்பக்குளத்திலிருந்து சுமார் 1½ கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் காட்டில் உள்ளது. ஒவ்வொரு ஆண்டும் சிறப்பாக இவ்வூரார் தங்களது குல தெய்வத்தை வழிபடுகின்றனர். சாராயம், சுட்ட கருவாடு போன்றவைகளைப் படைக்கின்றனர். சாமி ஆடுபவர் குனிந்தபடி (குடலை வயிற்றுக்குள் தள்ளிய நல்லதம்பி வேஷ்டியால் வயிற்றைக் கட்டிக் குனிந்தபடி நடந்தாராம். அதனால்தான் குனிந்தபடி சாமியாடு கிறார்) சாமியாடுகிறார். சாராயம் குடித்தபின் அருள்வாக்கு கூறுகிறார். எந்தச் செயல் செய்யும் முன்பும் இத்தெய்வத்தை வணங்கி, அவரது விருப்பத்தைத் தெரிந்து கொண்டு அதன்படி நடக்கின்றனர்.

இக்கோயிலிலிருந்து சுமார் 300 மீட்டர் தொலைவில் ஒரு மஞ்சணத்தி மரத்தடியில் சின்னம்மாள் புதைந்து விட்ட இடம் இருக்கிறது. அவ்வழியாகச் செல்பவர்கள் தாங்கள் நினைத்த காரியம் நிறைவேற வேண்டும் என்று வேண்டி ஒரு கல்லைத் தூக்கி மஞ்சணத்தி மரத்தடியில் போடுகின்றனர். அம்மரத்தடியில் பெரிய சுற்குவியல் இருக்கிறது.

நல்லதம்பி சாமி மிகவும் கோபக்காரர் சாமி என்றும் அதே சமயம் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த சாமி என்றும் கூறுகின்றனர். இவரை நினைத்து

வேண்டினால் நினைத்த காரியம் நடக்கும் என்று நம்புகின்றனர். சாமியின் கோபத்தைத் தணிக்க சேர்வை என்றும் இவரைக் கூறுகின்றனர். பெயர் மாற்றிக் கூறினால் சாமியின் கோபம் தணியும் என்று நம்புகின்றனர். அதேபோல சின்னம்மாளைச் சக்கம்மாள் என்றும் கூறி வழிபடுகின்றனர்.

இவ்வூர் அருந்ததியக் குடும்பத்தில் பிறக்கும் மூத்த ஆண் குழந்தைக்கு நல்லதம்பி அல்லது நல்லையன் அல்லது சேர்வை என்று பெயரிடுகின்றனர். மூத்தது பெண் குழந்தையாக இருந்தால் சின்னம்மாள் என்றும் பெயரிடுகின்றனர்.

(iv) சேர்வைச்சாமி

சேர்வை இனத்தைச் சேர்ந்த அண்ணன் தம்பி இருவர் இருந்தனர். இந்த இரண்டு பேரும் திருடுவதைத் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள். திருடியவற்றை விற்று மகிழ்வுடன் வாழ்ந்தனர்.

ஒருநாள் இரவில் இவர்கள் ஒரு வீட்டில் கன்னமிட்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்து திருடினர். அவர்கள் திருடுவதைச் சிலர் பார்த்து விட்டனர். அவர்களைப் பிடித்து உதைக்கும் நோக்கத்தில் வீட்டிற்கு வெளியே கூடியிருந்தனர்.

திருடிய அண்ணன் தம்பி இருவரும் கன்னமிட்ட துவாரம் வழியே வெளியே வந்தனர். ஒருவர் பிடிப்பட்டார். மற்றவர் ஓடி விட்டார்.

பிடிப்பட்டவரை நன்கு உதைத்து, அரிவாளால் வெட்டினார். அவரது குடல் சரிந்தது. வெட்டியவர்கள் பயந்துபோய் ஓடிவிட்டனர். சரிந்த குடலை மறுபடியும் வயிற்றிற்குள் திணித்து, தனது துண்டால் வயிற்றை நன்கு கட்டிக்கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தார். கரிசல்களும் என்ற உள்வரை நடந்து வந்த அவர் அங்குள்ள அருந்ததியர் தெருவுக்கு அருகில் வந்தபோது நடக்க முடியாமல் கீழே விழுந்து விட்டார்.

அருந்ததியர்கள் அவருக்கு உதவ விரைந்தனர். அருந்ததியர்களிடம் தனது கதையைக் கூறிய அவர், குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் கேட்டார். குடிப்பதற்குக் கொடுக்கத் தண்ணீர் இல்லை என்றும் ஆனால் தங்களிடம் மாட்டுக்கறி வேக வைத்த நீர் இருப்பதாகவும் கூறினர். அந்த நீரைத் தரும்படி கேட்டு வாங்கிக் குடித்தார்.

தான் இறக்கப் போவதை உணர்ந்த அவர் அருந்ததியர்களிடம் தன்னை வணங்கும்படியும், அப்படித் தன்னை வணங்கினால், தான் அவர்களுக்கு பொன்னும் பொருளும் தருவதாகவும் கூறினார். அருந்ததியர்கள் சரி என்று கூற அவர் இறந்து விட்டார்.

அருந்ததியர்கள் அவர் இறந்த இடத்தில் ஒரு மேடை கட்டி அதில் பூடம் செய்து சேர்வைச் சாமி என்ற பெயரில் தங்கள் குலதெய்வமாக அவரை வழிபட்டனர். பின்பு கரிசல் குளத்திலிருந்து அருந்ததியர்களுக்கு வேறு ஒரு இடத்தில் தனியாகக் குடியிருப்பு உருவாகியபோது அங்கிருந்து பிடிமண்ணை எடுத்து வந்து, அந்தப் பிடிமண்ணை வைத்து, வைத்த இடத்தில் மேடைகட்டி, பூடம் உண்டாக்கி வழிபடுகின்றனர்.

ஓவ்வொரு ஆண்டும் தங்கள் குல தெய்வமாகிய இந்த சேர்வைச் சாமிக்குச் சாராயம், மாட்டுக் கறி, சுட்ட கருவாடு, சுருட்டு, பீடி, பொடிமட்டை, மாட்டுத் தண்ணி போன்றவைகளைப் படைத்து சாமி கும்பிடுகின்றனர். இந்த சேர்வைச் சாமி தங்களை அனைத்துத் தீமையிலிருந்தும் காப்பதாக நம்பி வழிபடுகின்றனர்.

(v) வெண்ணி ராசா கம்மாட்ச்சிசாமி

ஆசாரி இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு தம்பதிக்கு நான்கு மகன்கள் இருந்தனர். பெண் குழந்தைக்கு மிகவும் ஆசைப்பட்டனர். இறுதியாக இவர்களுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறக்க வெண்ணி என்று ஆசையுடன் பெயரிட்டுப் பாசத்துடன் வளர்த்தனர். தங்களது ஒரே தங்கையான வெண்ணியின் மீது அவளது அண்ணன்கள் நால்வரும் மிகுந்த அன்புடன் இருந்தனர்.

வெண்ணி மிகவும் அழகான இளம்பெண்ணாக வளர்ந்தாள். அவளை இராசபாளையத்து ராசா இனத்தைச் சார்ந்த ராசா என்ற இளைஞர் அதிகம் விரும்பினார். வெண்ணியும் அவரை அதிகம் விரும்பினார். இருவரும் திருமணம் செய்து வாழ சாதி ஒரு மிகப் பெரிய தடையாக இருந்தது. தங்களால் சொந்த ஊரில் திருமணம் முடித்து வாழமுடியாது என்று எண்ணிய இவர்கள், வேறு ஊரிலாவாது மகிழ்வுடன் வாழலாம் என்று முடிவெடுத்து ஊரிலிருந்து ஓடிவிட்டனர்.

ஊரைவிட்டு வேறு ஒரு சாதி இளைஞனுடன் தங்கை வெண்ணி ஓடிவிட்டதால் தங்களது சாதிக்கும், தங்களுக்கும் மிகப்பெரிய அவமானம் ஏற்பட்டுவிட்டதாக அவளது அண்ணன்கள் எண்ணினர். தங்களது சாதி மானத்தைக் காக்கவும், மீண்டும் தாங்கள் கிராமத்தில் கௌரவத்துடன் தலை நிமிர்ந்து வாழவும் திட்டமிட்ட அவர்கள் வெண்ணியையும், ராசாவையும் கொலை செய்தால்தான் இந்த நிலை சாத்தியப்படும் என்று நம்பினர். காதலர்களைக் கொல்ல அவர்களைத் தேடிப் புறப்பட்டனர்.

ஊரை விட்டுப் புறப்பட்ட வெண்ணியும் ராசாவும் பூவாணி என்ற ஊரில் தங்கினர். பின் அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சல்லிபட்டிக்கு அருகில் உள்ள கொந்தராயன்குளம் என்ற ஊரின் அருகே சென்று கொண்டிருந்தனர். அப்போது இவர்களைத் தேடிவந்த வெண்ணியின் சகோதரர்கள் இவர்களைப் பார்த்து விட்டனர். காதலர்கள் இருவரும் பயந்து அருகில் உள்ள ஓடையில் ஓளிந்து கொண்டனர். நகைகளைக் கழற்றி ஒரு படையில் வைத்து அருகில் இருந்த மஞ்சணத்தி மரத்தினடியில் மறைத்து வைத்தனர். இருப்பினும் இவர்களைக் கண்டுவிட்ட வெண்ணியின் சகோதரர்கள் இருவரையும் பிடித்து வெட்டினர். இவர்கள் இறந்து விட்டார்கள் என எண்ணிச் சாலையின் இருபுறமும் வீசிவிட்டுச் சென்று விட்டனர்.

ஆனால் இருவரும் சாகவில்லை. சாவின் விளிம்பில் இருந்தனர். அவ்வழியாக வந்த அவ்வூர் அருந்ததியர் ஒருவர் முனங்கல் சப்தம் கேட்டு சுற்றிலும் தேடிப்பார்த்தார். வெட்டுப்பட்டிருக்கிற இருவரையும் கண்டு திடுக்கிட்டார். உதவ எண்ணி அவர்கள் அருகில் சென்றார்.

மிகவும் தாகமாக இருப்பதாகவும், குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் வேண்டும் என்றும் இருவரும் கேட்டனர். அருந்ததியர் தனது சாதியின் பெயரைச் சொன்ன பின்பும் அவர்கள் குடிக்கத் தண்ணீர் கேட்டனர். அருந்ததியர் கொடுத்த நீரை வாங்கிக் குடித்தனர். பின்பு தங்களது வரலாற்றைக் கூறிய அவர்கள், தங்களை வழிபட்டால் தாங்கள் நல்லது செய்வதாகக்கூறி இறந்துவிட்டனர்.

அவர்கள் இறந்ததும், அவர்கள் மறைத்து வைத்திருந்த நகைகளை எடுத்து வீட்டுக்கு அவர் கொண்டு சென்றார். அதனால் துன்பம் அவரைத் தொடர்ந்தது. அவரது மூன்று குழந்தைகளும் இறந்தன. பயந்த அவர் சோதிடம் கேட்டார். சோதிடர் அவரிடம் எடுத்த நகைகளைக் கொண்டு கோயில் கட்டி அவர்களைக் கும்பிட்டால் சாபம் நீங்கி மகிழ்வுடன் வாழலாம் என்றார். அவ்வாறே அவர் செய்ய அவருக்கு மூன்று குழந்தைகள் பிறந்தன. இவரின் வழிவந்த கொந்தராயன் குளத்து அருந்ததியர்கள் வெண்ணிராசா கம்மாட்சி என்ற பெயரில் இவர்களைக் குல தெய்வங்களாக ஏற்று வழிபடுகின்றனர்.

(vi) முத்தையா சாமி (மொண்டித் தாத்தா)

முத்தையா என்பவர் தேவர் இனத்தைச் சார்ந்தவர். இவரது சொந்த ஊர் தெரியவில்லை. திருடுவது, வழிப்பறி செய்வது, கன்னமிடுவது போன்றவையே இவரது தொழில். ஒருநாள் இவர் வழிப்பறி செய்ய முயன்ற போது இவரைக் குத்திவிட்டனர். குத்துப்பட்ட நிலையில், உயிர் போகக்கூடிய சூழ்நிலையில், மடத்துப்பட்டிக்கு அருகில் உள்ள சத்திரப்பட்டி உப்போடையில் கிடந்தார்.

மடத்துப்பட்டியைச் சேர்ந்த அண்டான் வகையராவைச் சேர்ந்த அருந்ததிய இனத்துப் பெரியவர் ஒருவர் கமலைக்கு வால் தைக்க சத்திரப்பட்டி வந்தார். தூக்குச்சட்டியில் தான் கொண்டுவந்த கஞ்சியைக் குடித்தார். மீதி சிறிது கஞ்சித் தண்ணி இருந்தது. அதை வீட்டிற்குச் சென்று குடிக்கலாம் என எண்ணி வைத்து விட்டார். வேலை முடிந்தவுடன், தூக்குச்சட்டியை எடுத்துக்கொண்டு மடத்துப்பட்டிக்குப் புறப்பட்டார்.

வழியில், உப்போடையில், முனங்கல் சப்தம் கேட்க, அங்கு சென்று குத்துப்பட்டுக் கிடந்த முத்தையாவைப் பார்த்தார். தனக்கு மிகவும் தாகமாக இருப்பதால் தண்ணீர் கொடுக்கும்படி முத்தையா அருந்ததியப் பெரியவரிடம் கேட்டார். தனது சாதியை அவரிடம் கூறிய பெரியவர், தன்னிடம் தண்ணீர் இல்லை என்றும், தூக்குச் சட்டியில் தான் குடித்து மீதம் வைத்துள்ள பழைய கஞ்சித் தண்ணி இருப்பதாகவும், தான் கிணற்றிற்குச் சென்று தண்ணீர் எடுத்து வருவதாகவும் கூறினார். ஆனால் முத்தையா தனக்குக் கஞ்சித் தண்ணீர் கொடுத்தால் போதும் என்று கூற, தான் குடித்துவிட்டு மீதம் வைத்திருந்த கஞ்சித் தண்ணியைப் பெரியவர் கொடுத்தார். முத்தையா அதைக் குடித்தார்.

பின் தனது சரித்திரத்தைப் பெரியவரிடம் கூறிய முத்தையா, தான் இறந்தபின் தன்னை வணங்கும்படியும், அப்படி வணங்கினால் தான் அருந்ததிய சமூகத்திற்கு நல்லது செய்வதாகவும் கூறி இறந்துவிட்டார்.

மடத்துப்பட்டி அருந்ததியர்களில் அண்டான் வகையராவைச் சேர்ந்தவர்கள் முத்தையாவைக் குலதெய்வமாக ஏற்று அவருக்குச் சிலை செய்து மொண்டித் தாத்தா என்ற பெயரில் வழிபடுகின்றனர். சாராயம், சுருட்டு, சுட்ட கருவாடு படைத்து கோழி வெட்டி, பொங்கலிட்டு ஆண்டுக்கு ஒரு முறை வழிபடுகின்றனர்.

மாடு செத்துவிட்டால் அதைத் தூக்கிவந்து, அதை அறுத்துச் சமைக்கும் சத்திரப்பட்டி அருந்ததியர்கள், அந்த மாட்டுக் கறியைச் சிறிது எடுத்து, மொண்டித் தாத்தா சிலை இருக்கும் திசையில் எறிந்து, தங்களுக்கு இதுபோல் மாட்டுக்கறி வேண்டும் என்று கேட்டபின்பே மாட்டுக்கறி உண்பர்.

(vii) வீர சின்னம்மாசாமி

வீர சின்னம்மா ஓர் உயர்சாதிப் பெண். எந்தச் சாதி என்று சரியாகத் தெரியவில்லை. அவளுக்கு ஏழு அண்ணன்கள் இருந்தனர். தங்கையை அவர்கள் அன்புடன் வளர்த்தனர். மிகவும் அழகாக இருந்த வீர சின்னம்மாவை ஓர் அரசன் விரும்பினார். சகோதரர்களும் தங்களது தங்கையை அந்த அரசனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தனர். அரசனும் வீர சின்னம்மாவும் மகிழ்வுடன் வாழ்ந்தனர்.

அரசன் வேட்டைக்குச் செல்வது வழக்கம். வழக்கப்படி வேட்டைக்குச் சென்றார். அரசருடன் அவரது நாயும் வேட்டைக்குச் சென்றது. வேட்டைக்குச் சென்ற அரசர் மரத்தில் ஓர் அபூர்வமான பறவை அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டார். அதை உயிருடன் பிடிப்பதற்காக மரத்தில் ஏறினார். கிளை ஓடிந்துவிட, அவர் மற்றொரு மொட்டைக் கிளையில் விழுந்தார். அந்தக் கிளை அவரது வயிற்றைக் குத்திப் பிளந்தது. மரக்கிளையிலேயே அவரது உயிர் பிரிந்தது.

கீழே நின்று கொண்டிருந்த நாய் அவரைப் பார்த்துக் குலைத்தது. ரத்தம் சிந்துவதைக் கண்டு திகைத்த நாய், வீர சின்னம்மாவிடம் ஓடியது. நாய் மட்டும் வந்திருப்பதைக் கண்டு வீர சின்னம்மா பயந்தாள். நாய் குலைத்தபடியே அவளது சேலையை இழுத்தபடி ஓடியது. அவளும் நாயுடன் சென்றாள்.

குறிப்பிட்ட மரத்தை அடைந்ததும், நாய் மரக்கிளையைப் பார்த்துக் குலைத்தது. மேலே பார்த்த சின்னம்மாள், தனது கணவனது உடலைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தாள். மிகவும் வேதனைப்பட்ட அவள், தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டு மரத்தில் ஏறினாள். கணவனது உடலைக் கிளையிலிருந்து விடுவித்து, தனது சேலையில் அவரது உடலைக் கட்டி கீழே இறக்கினாள். பிறகு தானும் கீழே இறங்கி வந்து, அவரது உடலை அரண்மனைக்குக் கொண்டு சென்று, உடலுக்குச் செய்ய வேண்டிய அனைத்துச் சடங்குகளையும் செய்தாள்.

சொத்து, நகை, பணம் என்று அதிகம் இருந்தும் கணவன் இல்லாமல் என்ன செய்வது என்று கலங்கினாள். கணவனுடன் தானும் இறக்க எண்ணினாள். எனவே வாழைப்பழம் கொண்டு வரச் சொல்லி, அவைகளைத் துண்டு துண்டாக வெட்டி, ஒவ்வொரு துண்டிலும் ஒரு தங்கக் காசை வைத்து விழுங்கினாள். இப்படியே அதிகமாக விழுங்க வீர சின்னம்மா இறந்து விட்டாள்.

தங்கையும், தங்கையின் கணவரும் இறந்து விட்டதைக் கேள்விப்பட்ட வீர சின்னம்மாவின் சகோதரர்கள் வந்தார்கள். தங்கையின் உடலையும், அவளது கணவரது உடலையும் சிதையில் வைத்துத் தீயிட்டுச் சென்றுவிட்டனர்.

பிணத்தை எரிக்கச் சென்ற அருந்ததியர்கள், அனைவரும் சென்றபின் வீரசின்னம்மாவின் உடலை மட்டும் சிதையிலிருந்து எடுத்து அவளது வயிற்றை அறுத்து, குடலை உருவி, பக்கத்தில் உள்ள ஆற்றுக்குச் சென்று, குடலைக் கழுவி, தங்கக் காசுகளை எடுக்க ஆரம்பித்தனர்.

இவை அனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அரசனின் நாய், விரைந்து சென்று, வீர சின்னம்மாவின் அண்ணன்களை அழைத்து வந்தது.

தங்கையின் உடல் அறுபட்டுக் கிடப்பதையும், குடல் உருவப்பட்டு இருப்பதையும், குடலை அருந்ததியர்கள் கழுவிக்கொண்டிருப்பதையும் கண்டு கடுங்கோபங் கொண்டு, அவர்களைக் கொல்ல வானை உருவினர்.

அப்போது வீரசின்னம்மா அவர்கள் முன் தோன்றி, தன்னை அருந்ததியர்கள் தொட்டு விட்டதால், தான் அவர்களோடு சேர்ந்து கொள்வதாகவும், அவர்களை ஒன்றும் செய்யக் கூடாது என்றும் கூறினாள். பின் அருந்ததியர்களைப் பார்த்து, 'நீங்கள் என்னைத் தொட்டு விட்டதால் நான் உங்களவள். நீங்கள் என்னை வணங்கினால் நான் நல்லது செய்வேன்' என்றாள்.

அதிலிருந்து அருந்ததியர்கள் வீர சின்னம்மாவைத் தங்களது குல தெய்வமாக ஏற்றுக் கொண்டு பல கிராமங்களில் அவளை வழிபடுகின்றனர். கவுண்டம்பட்டி என்ற ஊரில் சில அருந்ததியர்கள் இவளைக் குலதெய்வமாக வழிபடுகின்றனர்.

(viii) ஆய்வு.

அருந்ததியர்கள் தங்களது குல தெய்வங்களாகப் பிற சாதியைச் சேர்ந்தவர்களை வணங்கும் கதைகள் இவைபோல பல இருக்கின்றன. இக்கதைகளைப் படிக்கும்போது நம்மிடம் சில கேள்விகள் எழுவது இயற்கை. அனைத்துக் கேள்விகளுக்கும் அடிப்படையான ஒரு கேள்வியை நாம் கேட்கலாம். பிற சாதியினரை அருந்ததியர்கள் தங்களுடைய குல தெய்வங்களாக வழிபடக் காரணம் என்ன?

கொலை செய்யப்பட்டவர்களின் ஆவிகள் கொலை செய்தவர்களைப் பழிவாங்கும். எனவே பழி வாங்குவதிலிருந்து தப்பிக்கவும், கொல்லப்

பட்டவர்களின் கோபத்தைத் தணிக்கவும் கொலை செய்தவர்கள் வணங்குகிறார்கள். தங்களுக்கு உதவியவர்களுக்கு ஆவிகள் நன்மை செய்யும் என்பதால் கொல்லப்பட்டவர்களுக்கு உதவியவர்கள் அல்லது உறவினர்கள், அல்லது அச்சாதியைச் சார்ந்தவர்கள் வழிபடுகின்றனர். அதே போலத் தங்களை வணங்கும்படி இறக்கும் தருவாயில் கேட்டதால், இறந்தபின் வழிபடுகின்றனர் என்று கூறலாம். இவ்வாறு பொத்தாம் பொதுவான காரணங்களை மேலெழுந்தவாரியாகக் கூறலாம்.

ஆனால் அருந்ததியர்களின் நிலையிலிருந்து, அவர்களது பார்வையிலிருந்து கொல்லப்பட்டவர்களின் சரித்திரத்தை ஆராய வேண்டும். அப்படிக் கவனமுடன் ஆராய்ந்தால் இவர்கள் ஏன் வழிபடுகிறார்கள் என்ற ஆழமான காரணம் தானாக விளக்கும்.

தீண்டாமை எதிர்ப்பு

சாதிப் பாகுபாடு ஓரளவு தளர்ந்திருக்கும் இக்காலத்தில்கூட அருந்ததியர்கள் கொடுக்கும் உணவை மற்ற சாதியினர் உண்பதில்லை. தாழ்த்தப்பட்ட சாதியினர் என்று மற்றவர்களால் கருதப்படும் பள்ளர், பறையர் கூட அருந்ததியர்களின் வீடுகளுக்கு வந்து அவர்களது உணவை உண்பதில்லை. கலாச்சார ரீதியாக மாட்டுக் கறி உண்பதை மிகவும் சேவலமானதாக மற்ற சாதியினர் நினைக்கின்றனர். இச்சூழ்நிலையில் அருந்ததியர்கள் வணங்கும் பிற சாதியினர் ஏதோ ஒரு விதத்தில் அருந்ததியர்களின் உணவை உண்டிருக்கின்றனர். அதுவும் மாட்டுக் கறி உணவையோ, மாட்டுத் தண்ணீரையோ குடித்திருக்கின்றனர். இவ்வாறு தங்களது கலாச்சாரத்தோடு ஒன்றிணைந்து தங்களது உணவை உண்ட, மற்ற சாதியினரைத் தெய்வமாக அருந்ததியர்கள் வணங்குகின்றனர் என்று கூறலாம். இத்தெய்வங்களை அருந்ததியர்களிடம் உணவு உண்ணாமை என்ற தீண்டாமையை எதிர்த்த தெய்வங்கள் என்று கூறலாம்.

உணவுப் பகிர்வும் நன்மையும்

தங்களுக்கு மற்றவர்கள் உதவ வேண்டும்; நல்லது செய்ய வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பு எல்லாரிடமும் இருக்கிறது. ஆனால் யார் உதவுவார்கள், நல்லது செய்வார்கள் என்ற கேள்வி எழுகிறது. தங்களது உணவை உண்டவர்கள்தான் தங்களுக்கு நன்மை செய்ய முடியும் என்று அருந்ததியர்கள் நினைப்பதாகத் தோன்றுகிறது. நல்லது செய்ய வேண்டும் என்ற நினைப்புக் கூட அருந்ததியர்களின் உணவை உண்ட பின்பு தான் ஏற்படுகிறது. இவர்கள் அளித்த உணவை உண்ட பின்புதான் தங்களைத் தெய்வங்களாக வழிபட வேண்டும்; அப்படி வழிபட்டால் நல்லது செய்வோம் என்று பிறசாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் கேட்கிறார்கள். ஆக தங்களது உணவை உண்டவர்கள்தான் தங்களுக்கு நல்லது செய்வார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் அருந்ததியர்கள் இவர்களைக் குல தெய்வங்களாக வழிபடுகின்றனர் என்று கூறலாம்.

அறநெறி மீறல்

இக்காலத்தில் கூட அக மண முறைதான் இருக்கிறது. அப்படியென்றால்

ஒரு சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு அகமண முறை எவ்வளவு கடுமையாக அனுசரிக்கப்பட்டிருக்கும் என்பதை அறியலாம். இந்த அகமண முறையை மீறி, புறமணம் செய்தவர்கள் மிகக் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டனர். அதுபோல ஆதிக்கச் சாதியினர் தங்களது பொருட்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள திருடுவது குற்றம் என்ற அறநெறியை வகுத்து அதை மீறுபவர்களுக்குக் கொடுமையான தண்டனையும் கொடுத்தனர். மேலும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களோடு உணவைப் பகிர்வது என்பது மிகவும் கேவலமாகக் கருதப்பட்டதோடு இதை மீறுபவர்கள் சாதியிலிருந்தும் தள்ளிவைக்கப்பட்டனர். இத்தகைய சாதிய அறநெறிகளை அருந்ததியர் வணங்கும் மேல் சாதிக்குல தெய்வங்கள் மீறியுள்ளன.

- ▶ கொண்டம்மாள் அருந்ததியரை விரும்பி அவருடன் சென்றது
- ▶ நல்லதம்பி, ராசா போன்றோர் வேறு சாதிப் பெண்களை விரும்பி அவர்களுடன் சென்றது.
- ▶ சேர்வை, முத்தையா போன்றோர் திருடர்களாக இருந்தது.
- ▶ வீர சின்னம்மாவை அருந்ததியர்கள் தொட்டது. தங்கக் காசுகளை அவளிடமிருந்து எடுத்தது.
- ▶ அனைவருமே அருந்ததியர்கள் கொடுத்த உணவை உண்டது.

இவ்வாறு சாதிய அறநெறிகளை மீறியதால்தான் அருந்ததியர்கள் இவர்களைக் குல தெய்வங்களாக வழிபடுகின்றனர். இவர்களை வழிபடுவதன் மூலம் ஆதிக்கச் சாதியினரது அறங்களைப் பகடி செய்கின்றனர் என்று கூறலாம்.

புதிய புனிதப் பொருட்கள்

சந்தனம், குங்குமம், பூ, விபூதி, பத்தி, சூடம், சாம்புராணி, வாழைப்பழம், தேங்காய், வெற்றிலை, பாக்கு போன்றவைகளைப் பூஜைக்குரிய புனிதப் பொருட்களாக ஆதிக்கச் சாதியினர் கருதுகின்றனர். அதேபோல இவர்கள் தீண்டத்தகாதது, புனிதமற்றது, கேவலமானது என்று சில பொருட்களை ஒதுக்குகின்றனர். இவ்வாறு அசிங்கமாக ஆதிக்கச் சாதியினரால் கருதப்படும் மாட்டுக்கறி, சுட்ட கருவாடு, சாராயம், சுருட்டு, பீடி, மாட்டுத் தண்ணி, பொடிமட்டை, புகையிலை போன்றவற்றை அருந்ததியர்கள் மேல்சாதியைச் சார்ந்த தெய்வங்களுக்குப் படைத்து வழிபாட்டின் புனிதத் தன்மையை கேள்விக்கு உட்படுத்தியுள்ளனர். தங்களது உணவுப் பழக்கம் கேவலமானது அல்ல . . . அனைவரும் உண்ணலாம் என்று உயர்சாதியினருக்கு உணர்த்துவதற்குப் பிற சாதியைச் சார்ந்த அருந்ததி குல தெய்வங்களுக்கு இத்தகைய பொருட்களைப் படைத்து இப்பொருட்களையும் புனிதப் பொருட்களாக ஆக்கியுள்ளனர். வேறு விதமாகச் சொல்வது என்றால் அனைத்து உணவுப் பொருட்களும் சமமே. இதில் உயர்வு, தாழ்வு என்பது இல்லை என்ற கருத்தாக்கம் வலியுறுத்தப்படுகிறது.

ஆதிக்கச் சாதியினரைக் கட்டுப்படுத்த

ஆதிக்கச் சாதியினரைக் கட்டுப்படுத்த குல தெய்வ வழிபாட்டை ஒரு காரணமாகப் பயன்படுத்துகின்றனர் என்று கூடச் சொல்லலாம். உதாரணமாக ஆதிக்கச் சாதியினருக்குப் பிறக்கும் முதல் குழந்தையின் அழகை நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்றால் அவர்கள் தங்களை அணுகி, தங்கள் மூலம் தங்களது குல தெய்வத்திற்கு மரியாதை செலுத்த வேண்டும்; அதுவும் புனிதப் பொருட்களாக தாங்கள் கருதும் சுட்ட கருவாடு, சாராயம், கம்மஞ்சோறு போன்றவற்றை அவர்களே தர வேண்டும் என்று ஒரு பழக்கத்தை அருந்ததியர்கள் உருவாக்கியிருக்கின்றனர். இதன் மூலம் ஆதிக்கச் சாதியினர் தங்களைச் சார்ந்திருக்கும் ஒரு பழக்கத்தை இக்குல தெய்வ வழிபாட்டின் மூலம் உருவாக்கியிருக்கின்றனர் என்று கூறலாம்.

மேலே குறிப்பிட்ட காரணங்களுக்காகப் பிற சாதியினரைத் தங்கள் குல தெய்வங்களாக அருந்ததியர்கள் வழிபடுகின்றனர் என்று குல தெய்வக் கதைகளை ஆய்வு செய்ததன் மூலம் தெரியவருகிறது. இக்காரணங்கள் அனைத்தையும் கவனமுடன் ஆராய்ந்தால் அனைத்துக் காரணங்களிலும் சாதிய மேலாண்மை எதிர்ப்பு இருப்பதை அறியலாம்.

இம்மாவட்டத்திலுள்ள அருந்ததியர்கள்தான் பிற சாதியைச் சேர்ந்தவர்களைத் தங்கள் குல தெய்வங்களாக வழிபடுகின்றனர் என்று சொல்ல முடியாது. மற்ற மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த அருந்ததியர்களிடமும் இதே பழக்கம் இருப்பதை நாம் அறியலாம். உதாரணத்திற்குத் தூத்துக்குடி மாவட்டத்தில் பசுவந்தனை என்று ஒரு கிராமம் உண்டு. இவ்வூரில் உள்ள அருந்ததியர்கள் ஒண்டிவீரன் என்பவரைக் குல தெய்வமாக வழிபடுகின்றனர். இந்த ஒண்டிவீரன் தேவர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர். சுட்டபொம்மன் படையில் இருந்தவர். போரில் காயமுற்ற இவர், தனது சரிந்த குடலை வயிற்றிற்குள் திணித்து, துண்டால் இறுக்கக் கட்டி நடந்து வரும்போது அருந்ததியர்கள் வாழும் இடத்தில் மாட்டுத் தண்ணீர் கொடுத்தனர். குடித்த அவர், தன்னைக் குலதெய்வமாக அருந்ததியர் வணங்க வேண்டும் என்றும், அவ்வாறு வணங்கினால், தான் நல்லது செய்வதாகவும் கூறி இறந்துவிட்டார். அவருக்கு அவ்வூர் அருந்ததியர்கள் கோயில் கட்டி, சிலை எடுத்துக், குலதெய்வமாக வழிபடுகின்றனர். ஆக அருந்ததியர்கள் உணர்வு எங்கிருந்தாலும் ஒரே மனநிலையில் இருப்பதை நாம் அறிகிறோம்.

ஆ. அருந்ததியரின் குலதெய்வங்களாக அருந்ததியர்

(i) இருளப் சாமி

ஆலங்குளத்தில் இப்போது ராஜாபட்டி என்று அழைக்கப்படும் இடத்தில் சுமார் 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ராஜா சாதியினர் (இராச பாளையத்தில் இச்சாதியினர் இன்றும் உள்ளனர்) வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்களது தொழில் வியாபாரம் செய்வது. வியாபாரத்திற்காக ஆண்கள் வெளியூர் சென்றுவிடுவார்கள். பெண்கள் வீடுகளில் இருப்பார்கள்.

ஆலங்குளத்தில் அருந்ததியர்களும் அக்காலத்தில் இருந்தனர். இவர்கள் ராஜாபட்டிக்கு இரவு காவலுக்குச் செல்லவேண்டும். ஆண்கள் இல்லாதராஜாபட்டியில் பெண்களைக் காவல் காப்பது இவர்கள் வேலை. ஒரு நாளைக்கு ஒருவர் என்ற விகிதத்தில் அருந்ததியர்கள் காவலுக்குச் செல்வது வழக்கம். அப்படிக்காவலுக்குச் செல்லும் இவர்கள் ஊருக்குள் செல்லக் கூடாது. ராஜாபட்டியைச் சுற்றி வர வேண்டும். காலையில் திரும்பி வந்துவிடவேண்டும்.

அண்ணன் - தம்பி நான்குபேர் கொண்ட ராஜா குடும்பம் ஒன்று ராஜா பட்டியில் இருந்தது. இவர்களுக்கு ராஜம்மா என்ற ஒரு தங்கை இருந்தாள். அண்ணன்கள் இவளை அன்புடன் வளர்த்தனர். வியாபாரத்திற்காக அண்ணன்கள் வெளியூர் சென்று விட்டனர். தங்கை மட்டும் வீட்டில் இருந்தாள்.

அருந்ததியர் இனத்தில் இருளப்பன் என்ற ஓர் இளைஞன் இருந்தார். மிகவும் அழகானவர். திறமைசாலி. சிலம்பு விளையாட்டில் வல்லவர். சிலம்புச் சண்டையில் அவரை வெல்வதற்கு அப்பகுதியில் அப்போது யாரும் இல்லை. தனது முறை வந்தபோது இருளப்பன் ராஜா பட்டிக்குக் காவலுக்குச் சென்றார். அவரது அழகிலும், உடல் வலிமையிலும் மயங்கிய ராஜம்மாள் அவரைக் காதலித்தாள். இருளப்பனும் அவளைக் காதலிக்க ஆரம்பித்தார்.

இவர்கள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் விரும்பும் செய்தி ராசாபட்டியிலுள்ள ஒரு சிலருக்குத் தெரிய வந்தது. உடனே அவர்கள் ராஜம்மாள் அண்ணன்களுக்குத் தகவல் அனுப்பினர். அண்ணன்களும் கோபத்துடன் திரும்பி வந்தனர். அக்காலத்தில் இதுபோன்ற சாதீமீறிய காதலர்களை ராஜாக்கள் கொன்றுவிடுவது உண்டு. தங்கையைக் கொல்ல எண்ணினர். ஆனால் ஆசையுடன் வளர்ந்த தங்கை இதுபோலச் செய்ய மாட்டாள் என்று நம்பினர். தாங்களாக நேரில் பார்த்தாலன்றி கொல்வதில்லை என்று முடிவு செய்தனர்.

அன்று இருளப்பன் காவல்காக்கும் முறை வந்தது. காவலுக்குச் சென்ற இருளப்பன் ஊரைச் சுற்றி வந்த பின் அங்குள்ள கிணற்றுமேட்டில் அமர்ந்தார். நடு இரவில் ராஜம்மாள் அவரைப் பார்க்க வந்தாள். அண்ணன்கள் வாங்கிவந்த தின்பண்டங்களை இருளப்பனுக்கு ஆவலுடன் கொடுத்தாள். அதை உண்டாடியே ராஜம்மாளுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தார் இருளப்பன்.

இரவில் தங்கை எழுந்து செல்வதைக் கண்ட அண்ணன்கள் நான்கு பேரும் எழுந்து, மறைந்திருந்து அனைத்தையும் பார்த்தனர். கோப வெறியில் இருவரையும் கொலை செய்யும் நோக்கத்தோடு இவர்களை நோக்கி ஓடி வந்தனர். இதனைக் கண்ட இருளப்பன் எழுந்து தனது சிலம்புக் கம்பை எடுத்து அவர்களைச் சந்திக்கத் தயாரானார். ஆனால் ராஜம்மாள் அதைத் தடுத்தாள். தப்பிச் சென்று விடலாம் என்று கூறி இருளப்பனின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு ஓட ஆரம்பித்தாள். இருவரும் இருளில் ஓட ஆரம்பித்தனர்.

ஆலங்குளத்தில் இப்போது இருளப்பசாமி கோயில் இருக்கும் இடம் அப்போது ஒரே மஞ்சனத்திக் காடாக இருந்தது. எங்கும் மஞ்சனத்தி மரம் புதர்போல அடைத்தபடி வளர்ந்திருந்தது. அந்த மஞ்சனத்திக் காட்டு வழியாக இருவரும் ஓடினர்.

தப்பித்து ஓடினால் இவ்வழியாகத்தான் வரவேண்டும் என்று உணர்ந்த அண்ணன்களில் ஒருவர் அங்கே மறைந்திருந்தார். அவர் மறைந்திருந்தபடி இருளப்பனின் காலை வெட்டினார். இருளப்பனின் கால் துண்டானது. (அந்த இடத்தில்தான் இப்போது இருளப்ப சாமி கோயில் உள்ளது)

கால் வெட்டுப்பட்ட நிலையிலும் கம்பெடுத்துச் சண்டையிட ஆரம்பித்தார் இருளப்பன். மற்ற மூன்று அண்ணன்களும் வந்துவிட்டால் கொல்லப்படுவது நிச்சயம் என்று உணர்ந்த ராஜம்மாள், இருளப்பன் சண்டையிடுவதைத் தடுத்து, துணிவுடன் இருளப்பனை அழைத்துக் கொண்டு இருளில் புதரில் பதுங்கியபடி மெதுவாக அழைத்துக்கொண்டு சென்றார். இப்போது சிமென்ட் ஆலையுள்ள பகுதி அப்போது ஒரே காடாக இருந்தது. அக்காட்டில் புதரில் மறைந்து கொண்டனர்.

இவர்களை விரட்டி வந்த அண்ணன்கள் இவர்களைத் தேடினர். இருளப்பன் வெட்டுப்பட்டதால் வெகு தொலைவு சென்றிருக்க முடியாது; இங்கு தான் பதுங்கியிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணி புதர்களில் தேடினர். தேடிய அவர்கள் இருவரையும் கண்டனர். அங்கேயே அவர்களை வெட்டிக் கொன்றனர். பின்பு எண்ணெய் ஊற்றிக் கொழுத்தி, பிணங்களை எரித்து, சாம்பலாக்கி, சாம்பலைப் பக்கத்தில் உள்ள குளத்தில் கரைத்து விட்டு வீடு சென்று விட்டனர்.

காவலுக்குச் சென்ற இருளப்பன் வீட்டுக்கு வரவில்லையே என்று கவலைப்பட்ட பெற்றவர்களும், உறவினர்களும் ராஜாபட்டி சென்று கேட்டனர். இருளப்பன் வந்ததும் சென்று விட்டான் என்று கூறியதை நம்பிய இவர்கள் திரும்பி விட்டனர். ஒரு சில நாட்களாகியும் இருளப்பன் வராததால் இவர்களுக்குச் சந்தேகம் வந்தது. ராஜம்மாள் - இருளப்பன் உறவை ஓரளவு அறிந்திருந்த இவர்கள் ராஜாக்கள்தான் ஏதோ செய்து விட்டனர் என்று அஞ்சி காடுகளில் தேடினர்.

அப்போது ஆடு மேய்ப்பவர்கள், ஒரு சில நாட்களுக்கு முன்பாக இரவில் காட்டில் ஒரு ஆணும், பெண்ணும் அலறிய குரலைக் கேட்டதாகக் கூறினர். அவர்கள் சுட்டிக்காட்டிய திசையில் உறவினர்கள் சென்று தேடினர். பிணம் எரித்துப் பழக்கப்பட்ட அவர்கள் பிணம் எரித்ததற்கான அடையாளம் அங்கிருப்பதைக் கண்டு இருளப்பனுடன் ராஜம்மாளும் எரித்துக் கொல்லப்பட்டதை அறிந்தனர். இக்கொலைகளை எதிர்த்து அவர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை.

ஆலங்குளத்தில் செட்டியார் ஒருவர் இருந்தார். அந்தச் செட்டியார் மீது இருளப்பன் இறங்கி, தான் கொல்லப்பட்ட விவரத்தைக் கூறி, தான் வெட்டப்பட்ட இடத்தில் தன்னை வணங்கினால், தான் நல்லது செய்வதாகக் கூறினார். அதோடு தான் ராஜாக்களைப் பழிவாங்கப்

போவதாகவும் கூறினார். செட்டியார் இச்செய்தியை அருந்ததியர்களிடம் சொல்லிவிட்டு, வெட்டுப்பட்ட இடத்தில், இருளப்பனையும் ராஜம்மானையும் நினைத்து ஒருபூடம் உண்டாக்கி பூஜை செய்து வழிபட ஆரம்பித்தார்.

இருளப்பனும், ராஜம்மானும் சேர்ந்து ராஜாக்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்க ராஜாக்களால் அங்கே இருக்க முடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. ராஜாபட்டியிலிருந்து ராஜாக்கள் அனைவரும் ஓடி இராஜபாளையத்தில் குடியேறினர். அந்த ராஜாக்கள்தான் இன்று இராஜபாளையத்தில் உள்ளனர். ராஜாபட்டியில் தேவேந்திர குல வேளாளர்கள் வந்து குடியேறினர்.

ஒருசில ஆண்டுகள் இருவரையும் வழிபட்ட செட்டியார், தன்னால் தொடர்ந்து வழிபட முடியாத சூழ்நிலை ஏற்பட, தனது நிலையை இருளப்ப சாமியிடம் சொன்னார். இருளப்பசாமியும்தான் தன் மக்களிடமே செல்ல விரும்புவதாகக் கூறினார். செட்டியார் இச்செய்தியை அருந்ததியர்களிடம் கூற, அருந்ததியர்கள் மிகவும் மகிழ்ந்தனர்.

ஒருநாள் எல்லா அருந்ததியர்களையும் செட்டியார் அழைத்துக் கொண்டு தான் வழக்கமாக வழிபடும் இருளப்பசாமி வெட்டுப்பட்ட இடத்திற்குச் சென்றார். அங்கே சாமிக்குப் பூஜை செய்தபின் அனைவருக்கும் திருநீறு கொடுத்தார். அப்போது இருளப்ப சாமியானது இப்போது சாமியாடியாக இருக்கும் (இக்கதையை நம்மிடம் கூறியவர்) இருளப்பனின் முப்பாட்டனாரிடம் வந்தார். அதிலிருந்து ஆலங்குளத்து அருந்ததியர்கள் இருளப்பசாமியைக் குலதெய்வமாகக் கருதி வணங்கி வருகின்றனர். இருளப்பசாமியை வணங்கும்போது ராஜம்மானையும் சேர்த்து வணங்குகின்றனர்.

செட்டியார் எப்படி இக்குலதெய்வங்களை வழிபட்டாரோ, அதேபோல அருந்ததியர்கள் வழிபடுகின்றனர். செட்டியார் பயறு அவித்து, பொறி, அவல், பொறிகடலை படைத்து வழிபட்டதுபோல அருந்ததியர்களும் இவைகளைப் படைத்து வழிபடுகின்றனர்.

இருளப்பசாமியாக சாமியாடுபவர் ஒற்றைக் காலால் நொண்டி அடித்த படியே சாமியாடுவார்.

(ii) எட்டப்பன் சாமி

சூரங்குடி என்ற ஊரில் எட்டப்பன் என்ற அருந்ததியர் வாழ்ந்து வந்தார். அவருக்கு மாட்டு ஈரல் என்றால் அதிகம் பிடிக்கும். எங்காவது மாடு செத்தால், மாடு அடித்தால் மாட்டு ஈரலை விருப்பமுடன் வாங்கிச் சாப்பிடுவார். அப்படி மாட்டு ஈரல் கிடைக்கவில்லை என்றால் காடுகளில் மேயும் மாட்டை அடித்துக் கொண்டு, அதை அறுத்து, ஈரலை மட்டும் எடுத்துச் சென்று சமைத்து உண்பார். பக்கத்து ஊர்களுக்கும் சென்று மாடுகளைக் கொண்டு, ஈரலைத் திருடுவது வழக்கம்.

தங்களது மாடுகள் கொல்லப்பட்டு ஈரல் மட்டும் திருடப்படுவது பற்றி அப்பகுதியிலுள்ள ஆதிக்கச் சாதியினர் மிகவும் கோபத்துடன் இருந்தனர். மாட்டைக் கொல்பவனைப் பிடிக்க மறைவாக இருந்து கண்காணிக்க ஆரம்பித்தனர்.

ஒருநாள் எட்டப்பன் குரங்குடியிலிருந்து புறப்பட்டு, மேட்டுப்பட்டி என்ற கிராமத்திற்குச் சென்று, அங்கு காட்டில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு மாட்டைக் கொண்டு அதன் ஈரலை எடுத்தார். அப்போது மறைந்திருந்த ஆதிக்கச் சாதியினர் அவரைப் பிடித்துக் கட்டிவைத்தனர். மேட்டுப் பட்டிக்கு அருகில் உள்ள படந்தால் என்ற ஊரில், துர்க்கையம்மன் கோயில் முன்பாக எட்டப்பன் கட்டிவைக்கப்பட்டார். ஆதிக்கச் சாதியினரிடம் மாடுகளைக் கொண்டு, ஈரலைத் தின்றது தான்தான் என்றும், பசியினால் இவ்வாறு செய்ததாகவும் எட்டப்பன் கூறினார். ஆதிக்கச் சாதியினர் இவர் செய்த குற்றத்திற்காக இவரைக் கொன்றுவிடத் தீர்மானித்தனர்.

மரண தண்டனையை ஏற்றுக்கொண்ட எட்டப்பன், தனது ஊராகிய குரங்குடிக்குத் தகவல் அனுப்பினார். ஆனால் அங்கிருந்து அவரைப் பார்க்க யாரும் வரவில்லை. எனவே எட்டப்பன் மேட்டுப்பட்டி ஆதிக்கச் சாதியினரிடம் தன்னை விடுவிக்கும் படி வேண்டினார். தான் குரங்குடி சென்று, தனது உறவினர்களைப் பார்த்துவிட்டு, அப்படியே ஈரலையும் சமைத்து உண்டுவிட்டுக் கட்டாயம் திரும்பி வந்துவிடுவதாகவும், அதன்பின் தன்னை அவர்கள் கொல்லலாம். என்றும், தன்னை அவர்கள் முழுவதுமாக நம்பி விடுதலை செய்யலாம் என்றும் வேண்டினார்.

ஆதிக்கச் சாதியினர் இதை ஏற்கவில்லை. எட்டப்பனை நம்ப மறுத்தனர். எட்டப்பன் செல்ல வேண்டும் என்றால் அவருக்குப் பதிலாக வேறு ஒரு ஆள் அங்கு இருக்க வேண்டும் என்றும், எட்டப்பன் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குள் திரும்பி வராவிட்டால் அந்தப் பதிலி ஆள் கொல்லப்படுவார் என்றும் கூறினர்.

எட்டப்பனுக்கு உதவ யாரும் முன் வராத நிலையில் மேட்டுப்பட்டி அருந்ததியர் ஒருவர் எட்டப்பனுக்கு உதவ முன்வந்தார். ஆதிக்கச் சாதியினரின் நிபந்தனைகளை ஏற்றார். பின்பு அவரைக் கழுத்துவரை புதைத்த ஆதிக்கச் சாதியினர் எட்டப்பனை விடுதலை செய்தனர்.

குரங்குடி சென்ற எட்டப்பன் தனது உறவினர்களிடம் நடந்தவைகளைக் கூறி, தன்னை யாரும் பார்க்க வராததற்குக் தனது வேதனையைத் தெரிவித்தார். பின் தனது வீடு சென்று மாட்டு ஈரலை சமைத்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு, ஆதிக்கச் சாதியினர் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு முன்பாகவே வந்து, பதிலி ஆளை விடுவித்துத் தான் குழிக்குள் இறங்கி, கழுத்துவரைப் புதைத்துக் கொண்டார்.

பிறகு அவ்வூர் அருந்ததியர்களை அழைத்த எட்டப்பன், தனக்குப் பதிலாகக் கழுத்துவரை புதைக்கப்பட்டு இருந்தவருக்கும், அவ்வூராருக்கும் நன்றி கூறினார். தனது ஊர்க்காரர்களே தன்னை வந்து பார்க்காதபோது

இவ்வூரார் வந்து தனக்கு ஆதரவாக இருந்தது தனக்கு மகிழ்வளித்தது என்று கூறிய எட்டப்பன், தான் இறந்தபின் தன்னை வழிபட்டால், தான் அவ்வூர் அருந்ததியருக்கு நல்லது செய்வதாகவும் வாக்களித்தார். ஆனால் தனது சொந்த ஊராகிய சூரங்குடி அருந்ததியர் விருத்தியடைய மாட்டார்கள் என்றும் சாபமிட்டார்.

அவரது தலையை ஆதிக்கச் சாதியினர் வெட்டினர். வெட்டப்பட்ட தலையானது உருண்டு சென்று மேட்டுப்பட்டி வயலில் விழுந்தது. அந்த இடத்தில் மேட்டுப்பட்டி அருந்ததியர்கள் ஒரு மேடை கட்டி, பூடம் அமைத்து எட்டப்பனை வழிபடுகின்றனர். அந்த இடத்தில் ஒரு கோயில் கட்ட விரும்பினர். அப்போது எட்டப்பன் சாமி வந்து தனக்குக் கோயில் வேண்டாம் என்றும், தனது மக்களுக்கே சரியான வீடு இல்லாத சமயத்தில் தனக்குக் கோயில் எதற்கு என்றும், கோயில் கட்டினால் நல்லவர்களும் வருவர் பொல்லாதவர்களும் அவ்விடம் ஒதுங்குவார். அது தனக்குப் பிடிக்காது என்றும் கூறிவிட்டார். இருப்பினும் மக்கள் கோயில் கட்டும் ஆவலில் கோடாங்கி, குறி என்று பார்த்தனர். எல்லா இடத்திலிருந்தும் கோயில் கட்டக்கூடாது என்றே பதில் கிடைத்தது.

எட்டப்பசாமி விருப்பப்படியே கோயில் கட்டாமல் மேட்டுப்பட்டி அருந்ததியர்கள் அவரை வழிபட்டனர். இவர்களின் இனம் வளர்ந்தது. ஆனால் சூரங்குடியிலுள்ள அருந்ததிய இனம் தேய்ந்து கொண்டே சென்றது. மேட்டுப்பட்டி அருந்ததியருக்கும், சூரங்குடி அருந்ததியருக்கும் எந்தவிதத் தொடர்பும் இல்லை. பெண் கொடுத்தல், எடுத்தல் என்று எந்தவிதமான உறவும் இல்லை.

எட்டப்பனின் பூடத்திற்கு அருகே ஒரு மஞ்சளத்தி மரம் இருந்தது. அந்த மரத்தை வெட்ட எண்ணிய நிலச் சொந்தக்காரராகிய நாயுடு ஒரு தேவரிடம் பொறுப்பை ஒப்படைத்தார். அருந்ததியர்கள் தடுத்தும் மரத்தைத் தேவர் வெட்டினார். மரம் கீழே விழும்போது ஒரு கிளை தேவரைத் தாக்க, அவர் ஒருசில நாட்களில் இறந்தார். அந்த நாயுடுக்கும் கை, கால் விளங்காமல் போய் பைத்தியமாகச் செத்தார். அந்த இடத்தை அபகரிக்க நினைத்த மற்றொரு நாயுடு ஊரை விட்டே ஓட வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. இவைகளெல்லாம் எட்டப்பசாமியின் சக்தி என்று நினைத்து அருந்ததியர் வியந்தனர்.

ஆண்டுக்கு ஒரு முறை சாராயம், மாட்டு ஈரல், பொடிமட்டை, சுட்ட கருவாடு, சுருட்டு போன்றவற்றை இவ்வூரார் படைத்து சாமி கும்பிடு கின்றனர். தலைப்பிள்ளை பிறந்தாலும் மேலே கூறியவற்றை குடும்பத்தினர் படைத்து வழிபடுகின்றனர். ஈத்துக் காணிக்கையும் கொடுப்பார்கள். சுகம் இல்லை என்றால் இங்கு வந்து விபூதி வாங்கிப் பூச குணமடைந்து விடும். தங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் எட்டப்பன் என்று பெயரிடுகின்றனர்.

(iii) வெறியன் சாமி

பாரைப்பட்டி என்ற ஊரில் வெறியன் என்ற ஒரு அருந்ததியர் வாழ்ந்து

வந்தார். இவர் மிகவும் திறமை வாய்ந்தவர். நல்ல உடற்கட்டு உள்ளவர். சிலம்பு விளையாட்டில் மிகவும் கெட்டிக்காரர். அதனால் இயற்கையாகவே இவரிடம் துணிவு இருந்தது. ஆதிக்கச் சாதியினருக்கு அஞ்சாதவர்.

இவருக்கு வெற்றிலையூரணி என்ற ஊரில் ஒரு வைப்பாட்டி இருந்தாள். அவளைப் பார்க்க சில இரவுகளில் அங்கே இவர் செல்வதுண்டு. அப்படி இவர் செல்லவேண்டும் என்றால் விஜயகரிசல் குளத்தில் உள்ள நிறை பாண்டிக் கோயில் வழியாகத்தான் செல்ல வேண்டும். அப்படிச் செல்லும்போது காலில் உள்ள செருப்பைக் கழற்றாமலே செல்வார்.

ஒருநாள் இவர் தனது கூத்தியாளைப் பார்க்க நிறைபாண்டிக் கோயில் வழியாகக் கையில் கம்பு, தலையில் தலைப்பாகை, காலில் செருப்புடன் சென்றார். ஆதிக்கச் சாதியினர் இவரைப் பார்த்து விட்டனர். செருப்புடனும் கையில் கம்புடனும் தலையில் தலைப்பாகையுடனும் சாமி கோயில் வழியாகச் செல்லக்கூடாது என்று தடுத்தனர். வெறியன் அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்கவில்லை. தனது இரண்டு விரல்களையும் காட்டி தன்னை ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்று கூறுவதுபோலக் கைகளை ஆட்டிக்கொண்டே சென்றுவிட்டார்.

இதனால் ஆதிக்கச் சாதியினருக்குப் பயங்கரமான கோபம் எழுந்தது. ஒரு அருந்ததியன் நம் முன்பும், நம் தெய்வம் முன்பும் கையில் கம்புடன், தலையில் தலைப்பாகையுடன், காலில் செருப்புடன் செல்வதை? இதை எப்படி ஏற்பது. இவனைக் கொல்ல வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தனர் (அருந்ததியர்கள் துண்டைக் கக்கத்தில் இடுக்கியபடியும் அல்லது இடுப்பில் கட்டியபடியும், காலில் உள்ள செருப்பைக் கையில் பிடித்த படியும் தான் செல்லவேண்டும்).

ஒருநாள் வெறியன் தனது கூத்தியாள் வீட்டிற்குச் செல்வதை ஆதிக்கச் சாதியினர் கண்டனர். எப்படியும் இவ்வழியாகத்தான் திரும்பி வர வேண்டும் என்று காத்திருந்தனர். இவர் திரும்பி வந்தபோது மறைந்திருந்த ஆதிக்கச் சாதியினர் இவர்மீது பாய்ந்து இவரை நிறைபாண்டி கோயில் முன்பாக வெட்டிக் கொன்றனர்.

வெறியனை விஜயகரிசல் குளத்து அருந்ததியர்கள் குலதெய்வமாகக் கருதி வழிபடுகின்றனர். இவர் இறந்த இடத்தில் இவருக்கு ஒரு மேடை கட்டப்பட்டுள்ளது. இவரது உருவச்சிலையும் செதுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளது. வெறியன் சாமி, நிறைபாண்டிச் சாமியின் முன்னோடி என்றும் அழைக்கப்படுகிறார். இவரது சிலை கோயிலுக்கு வெளியே உப்பு மூலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இவரை வழிபடும்போது முருங்கைக்காய், 3 பாட்டில் சாராயம், அடைக்கு வைக்கப்பட்ட கோழி முட்டை, சுருட்டு, சுட்ட கருவாடு, அன்றே அவித்துக் காயவைத்துக் குத்தி அரிசியாக்கப்பட்ட சுத்தப் புளுங்கல் அரிசி சமைத்துச் சாமிக்குப் படைத்து வழிபடுகின்றனர்.

விஜயகரிசல் குளத்து அருந்ததியர்கள் தங்களது மூத்த ஆண் குழந்தைக்கு வெறியன் அல்லது வெறியாண்டி என்று பெயரிடுகின்றனர். மூத்தது பெண் குழந்தை என்றால் வெறியக்கா என்று பெயரிடுகின்றனர். தங்களது தீராத பிரச்சினைகள் அனைத்தும் வெறியன் சாமியை வழிபட்டால் மறையும் என்று நம்புகின்றனர்.

பிறந்த குழந்தை அமுதால் வெறியன் சாமிக்கு ஒன்னேகால் ரூபாய் காணிக்கை செலுத்தி வெறியன் கோயில் திருநீறைக் குழந்தைக்குப் பூச, குழந்தையின் அழகை உடனே நிற்கும் எனவும் நம்புகின்றனர்.

சாமிக்குப் பூஜை செய்யும்போது வாயைத் துணியால் கட்டித்தான் பூஜை செய்ய வேண்டும் என்று சொல்கின்றனர்.

(iv) முத்து வீரப்பசாமி

முத்து வீரப்பன் என்பவர் ஒரு அருந்ததியர். இவரது வேலை திருடுவது. இவர் செந்தட்டி ஐயனார் கோயிலிலுள்ள சாமி சிலைகளைத் திருட நினைத்தார். தான் ஒருவனால் முடியாது என்று மற்றும் இரண்டு பேருடன் கூட்டுச்சேர்ந்தார். ஒருவர் தேவர் இனத்தைச் சார்ந்தவர். மற்றவர் தேவேந்திரகுலவேளாளர் இனத்தைச் சார்ந்தவர்.

ஒருநாள் இரவில் மூவரும் செந்தட்டி ஐயனார் சாமி கோயிலுக்குள் ரகசியமாக நுழைந்து, அங்குள்ள சிலைகள் மற்றும் விலை உயர்ந்த பொருட்களைத் திருடிக்கொண்டு சென்றனர். இவர்கள் திட்டப்படி விடிவதற்குள் வெகு தொலைவு சென்று விட வேண்டும். ஆனால் திருடுவதற்கு நேரமாகிவிட்டதால் வெகு தொலைவு செல்ல முடியவில்லை. விடிந்துவிட்டது. மக்கள் இவர்கள் சிலைகளுடன் செல்வதைப் பார்த்து விட்டனர். இவர்களைப் பிடிப்பதற்காகத் தூரத்திக்கொண்டு ஓடிவந்தனர்.

சிலைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு மூவரும் வேகமாக ஓடினர். முடியவில்லை. தாங்கள் பிடிபட்டு விடுவோம் என்று அஞ்சினர். அப்படி பிடிபட்டு விட்டால் நிச்சயம் தாங்கள் கொல்லப்படுவோம் என்பதை உணர்ந்த அந்த மூன்றுபேரும் தற்கொலை செய்து கொள்ள முடிவு செய்தனர்.

சிலைகளுடன் சூலாயுதங்களையும் இவர்கள் திருடி வந்திருந்தனர். அந்தச் சூலாயுதங்களைத் தரையில் ஊன்றி அதன்மீது விழுந்து மூவரும் தற்கொலை செய்து கொண்டனர். இறந்தவர்களை முதலில் அந்தந்தச் சாதியினர் தெய்வங்களாக வழிபட்டனர். இப்போது அனைத்துச் சாதியினருமே மூவரையும் வழிபடுகின்றனர்.

இந்த மூன்று பேருமே ஐயனாருக்கு முன்னோடிகளாக இருக்கின்றனர். ஐயனாரை வழிபடும் முன் இவர்களை வழிபடுகின்றனர்.

இந்த மூவரில் அருந்ததியரான முத்துவீரப்ப சாமி மிகவும் துடிப்புள்ள சாமியாகக் கருதப்படுகிறார். இவரது சிலை செந்தட்டி ஐயனார் கோயிலின் உப்பு மூலையில், கோயிலுக்கு வெளியே இருக்கிறது.

ஒவ்வொரு அமாவாசையிலும் இவரை அருந்ததியர்கள் சிறப்பாக வழிபடுகின்றனர்.

இக்கோயிலுக்குப் பெரும் எண்ணிக்கையில் மக்கள் வந்து வழிபடுவதால் சில சமயங்களில் சாதி மோதல்கள் ஏற்பட்டதுண்டு. எதற்குப் பிரச்சினை என்று அருந்ததியர்கள் முத்து வீரப்ப சாமியின் சிலைக்கு அடியிலிருந்து பிடிமண் எடுத்து செந்தட்டியாபுரத்தில் வைத்து ஒரு மேடை கட்டிப் பூடம் அமைத்து வழிபடுகின்றனர். இங்கும் பல ஊர் அருந்ததியர்கள் வந்து முத்து வீரப்ப சாமியை வழிபட்டனர். இங்கும் பிரச்சனை எழவே இங்கிருந்து பிடிமண் எடுத்து கீழாண் மறைநாடு அருந்ததியர்கள் தங்கள் தெருவில் வைத்து, அங்கு மேடைகட்டி, பூடம் உண்டாக்கி வழிபடுகின்றனர்.

(v) தோப்புக்காரன் சாமி

இவரது இயற்பெயர் தெரியவில்லை. ஆனால் தோப்புக்காரன் சாமி என்ற பெயரிலேயே இவர் அழைக்கப்படுகிறார். இவருக்கு மாட்டு ஈரல் என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். எனவே இவர் மாடுகளைத் கொண்டு, அதன் ஈரலை மட்டும் திருடி உண்பார். ஒரு நாள் இவர் பிடிபட மாட்டுக்குச் சொந்தக்காரர்கள் இவரைக் கொன்றுவிடுகின்றனர்.

இவரைக் கலங்காப்பேரி அருந்ததியர்கள் சிலர் குலதெய்வமாக ஏற்று வழிபடுகின்றனர். இவருக்கு மிகவும் பிடித்தமான ஈரல், மற்றும் சாராயம், சுருட்டு, கருவாடு போன்றவற்றைப் படைத்து வழிபடுகின்றனர்.

‘சாமி... உனக்குப் பிடித்தமான ஈரல் படைத்திருக்கிறோம். இன்னும் உனக்கு ஈரல் படைக்க எங்களுக்கு ஆசை. இன்று பொழுது போவதற்குள் உனது எல்லைக்குள் ஒரு மாடு சாகவேண்டும்’ என்று வேண்டி, ஈரலைத் தூக்கி மேலே எறிவர். அது எந்தத் திசையில் விழுகிறதோ அத்திசையில் ஒரு மாடு சாகும் என்று நம்புகின்றனர் இக்குல தெய்வத்தைக் கும்பிடும்போதெல்லாம் கட்டாயம் ஒரு மாடு சாகும் என்று பல சரித்திரச் சான்றுகளைக் கூறுகின்றனர்.

(vi) கொட்டைத் தாத்தா சாமி

சமுசிகாபுரத்தில் வன்னிய இனத்தைச் சேர்ந்த நல்லத்தம்பி என்ற ஜமீன்தார் வாழ்ந்து வந்தார். இவரிடம் கலங்காப்பேரியைச் சேர்ந்த சங்கன் என்ற அருந்ததியர் பண்ணையாளாக வேலை செய்தார். ஜமீன்தார் சொல்லும் வேலைகளையெல்லாம் சங்கன் மிகவும் சிறப்பாகச் செய்து முடிப்பார். சங்கனுக்குக் கடாவின் கொட்டை என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். அந்தக் கொட்டைகளைச் சமைத்து விரும்பிச் சாப்பிடுவார்.

ஜமீன்தார் கோனார்களிடம் வரி வசூலித்தார். ஒருமுறை ஆட்டுக் கடா ஒன்றை இனாமாகக் கோனார்களிடம் கேட்டார். தங்களிடம் கடாவே இல்லை என்றும், இருப்பது எல்லாம் பொட்டை ஆடுகள் என்றும் கோனார்கள் கூறினர். ஜமீன்தாருக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. கடா

கொடுக்க முடியாது என்று சொல்வதற்குப் பதிலாகத்தான் கடாவே இல்லை என்று சொல்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டார். கோனார்களுக்கு மறைமுகமாகத் தனது கோபத்தைக் காட்ட விரும்பினார்.

சங்கனுக்குக் கடாவின் கொட்டைகள் பிடிக்கும் என்பதை அறிந்த ஜமீன்தார், சங்கனைக் கூப்பிட்டுக் கோனார்களின் கிடைக்கு இரவில் யாருக்கும் தெரியாமல் சென்று அங்கு கடா இருந்தால் அதன் கொட்டைகளை அறுத்துவிடும்படி கூறினார். சங்கனுக்கு இது மிகவும் பிடித்த வேலையாகப் போய்விட்டது. தினமும் இரவில் ஆட்டுக் கிடைக்கு ரகசியமாகச் செல்வார். யாருக்கும் தெரியாமல் கடாவின் கொட்டையை அறுத்துக் கொண்டுவந்து அதைச் சமைத்து உண்பார். அங்கே கொட்டை அறுபட்ட ஆடு செத்து விடும்.

கிடையில் தினமும் கொட்டை அறுபட்டுச் செத்துக் கிடக்கும் கடாவைக் கண்ட கோனார்கள் மிகவும் கோபம் கொண்டனர். இக் களவைச் செய்பவரைப் பிடிக்கத் திட்டமிட்டனர். தினமும் இரவில் தூங்காமல் மறைந்திருந்து கிடையைக் கவனித்தனர்.

ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு கிடைக்கும் சென்றதால் சங்கனைக் கோனார்களால் எளிதில் பிடிக்க முடியவில்லை. பல நாள் திருடன் ஒரு நாள் அகப்படுவான் என்ற பழமொழிக்கு ஏற்ப ஒருநாள் சங்கன் பிடிபட்டார். கடாவின் கொட்டையைத் திருடிக் கடாவைக் கொன்றதால் சங்கனின் கொட்டையைச் சேதப்படுத்திக் கொல்ல கோனார்கள் திட்டமிட்டனர். அவர்களிடம் நெய் இருந்தது. அந்த நெய்யைக் கொதிக்க வைத்து சங்கனின் உயிர்நிலையில் ஊற்றி, அதைச் சேதப்படுத்தி, அவரைக் கொன்றனர்.

சங்கனின் பிணம் காட்டில் கிடப்பதைக் கண்ட சங்கனின் உறவினர்கள் கோனார்களிடம் என்ன நடந்தது என்று கேட்டனர். தாங்கள் எதுவும் பேசினால் மாட்டிக் கொள்வோம் என்பதை அறிந்த கோனார்கள் ஊமையாக நடிக்கத் திட்டமிட்டனர். கேட்ட கேள்விகளுக்குக் கெல்லாம் பே... பே... என்று கூறிப் பதில் சொல்லாமல் சமாளித்தனர்.

சங்கனின் உறவினர்கள் ஜமீன்தாரிடம் சென்று சங்கனின் கொலை பற்றிக் கூறினர். ஜமீன்தாரும் கோனார்களை அழைத்து உண்மையைக் கேட்டார். அவரிடமும் கோனார்கள் பே... பே... என்று கூறி ஊமை போல் நடித்து ஏமாற்றி விட்டனர்.

சங்கனின் கொலை அருந்ததியர்களுக்கு ஒரு புதிராகவே இருந்தது. இந்நிலையில் தன் மக்களுக்குக் கனவில் தோன்றிய சங்கன் தான் கோனார்களால் கொல்லப்பட்ட சரித்திரத்தைக் கூறினார். தன்னைக் கொன்று ஊமைபோல நடித்த கோனார்களின் வம்சத்தை ஊமையாக்கி, பழிதீர்க்கப் போவதாகக் கூறினார். தன்னை வணங்கினால், தான் அருந்ததியர்களுக்கு நல்லது செய்வதாகக் கூறினார்.

கலங்காப்பேரி அருந்ததியர்கள் சங்கன் கொலையுண்ட இடத்தில் ஒரு பூடம் கட்டிக் கொட்டைத் தாத்தா என்ற பெயரில் அவரைக்

குலதெய்வமாக ஏற்று வழிபட ஆரம்பித்தனர். சங்கன் கூறியது போலக் கோனார்களைப் பழி வாங்கிவிட்டார். இன்றுவரை சங்கனைக் கொன்ற கோனார்களின் பரம்பரையில் யாராவது ஒருவர் ஊமையாகப் பிறக்கிறார். இன்று கூட இதைக் காணலாம்.

வருடத்திற்கு ஒருமுறை கார்த்திகை தீபத்தையொட்டி மூன்று நாட்கள் பங்காளிகளாக ஒன்று சேர்ந்து கொட்டைத் தாத்தா சாமியை வழிபடுகின்றனர். சாராயம், சுருட்டு, ஈரல், சேவல் இவைகளைப் படைத்து வழிபடுகின்றனர்.

கர்ப்பிணிப் பெண்கள் குழந்தை பெற்றெடுக்கக் கஷ்டப்பட்டால் கொட்டைத் தாத்தா சாமியிடம் வேண்டுவர். கொட்டைத் தாத்தா சாமியை வழிபடும் பங்காளிகளிடம் அவரின் விபூதி வாங்கி அதை வயிற்றில் பூசிக் கொள்வர். எந்தக் கஷ்டமான பிரசவமானாலும் உடனே சரியாகிவிடும். சுகப்பிரசவமாகும். சுகப் பிரசவமானதும் கொட்டைத் தாத்தா சாமியைக் கும்பிடுபவர்களுக்கு சேவலுடன் பொங்கல் வைக்க அனைத்துப் பொருட்களையும் கொடுப்பர். பங்காளிகள் கொட்டைத் தாத்தா சாமியின் பூடத்திற்குச் சென்று அங்குப் பொங்கலிட்டு, சேவல் அறுத்துப் பலியிடுவர். சமைத்த உணவை எல்லாம் அங்கேயே உண்டு விடுவர். எதையும் வீட்டிற்குக் கொண்டுவர மாட்டார்கள். கொண்டு வரக்கூடாது.

கலங்காப்பேரி அருந்ததியர்கள் தங்களது ஊர்க் கூட்டத்தை இக் குல தெய்வத்தின் பூடத்திற்கு முன்பாகத்தான் நடத்துகின்றனர். அவைவரும் ஒன்றுகூடி, இக்குலதெய்வத்தை வழிபட்டு விட்டுக் கூட்டம் நடத்தினால் கூட்டம் பிரச்சினை இல்லாமல் நடக்கும். எடுக்கப்பட்ட முடிவுகளை நிறைவேற்றுவதிலும் சிரமம் இருக்காது என்று நம்புகின்றனர்.

(vii) வீரம்மா - வீர சின்னுச்சாமி

ஐயம்பட்டி என்ற ஊரில் வீரம்மா, வீரசின்னு என்ற அருந்ததி இளத்து அக்கா - தம்பி இருவர் வாழ்ந்து வந்தனர். மகிழ்வுடன் வாழ்ந்த இவர்களின் வாழ்வில் திடீரென வெள்ளையர்களின் வடிவில் சோதனை வந்தது. ஒருநாள் அவ்வூர் வழியாக வெள்ளைக்காரப் படை ஒன்று குதிரையில் வந்தது. படைவீரர்கள் வீரம்மாவைக் கண்டு, அவளது அழகில் மயங்கினர். அவளை அடையும் எண்ணத்தில் அவளைப் பிடிக்க விரைந்தனர்.

தனது சுற்புக்கு ஆபத்து என்று உணர்ந்த வீரம்மா, தன்னைக் காத்துக்கொள்ள எண்ணினாள். தன்னால் ஓடித்தப்பிக்க முடியாது என்று உணர்ந்தாள். எனவே அங்கு தீ வளர்த்து, அந்தத் தீயில் இறங்கி உயிர்விட்டாள்.

அவள் கட்டியிருந்த சேலையின் ஒரு சிறு பகுதி மட்டும் தீயில் எரிந்து சாம்பலாகாமல் தப்பியது. அந்தத் துணியை எடுத்த ஐயம்பட்டி.

அருந்ததியர்கள் அந்தக் குணியைக் குலதெய்வமாகப் பாவித்து வீரம்மா சாமி என்ற பெயரில் வழிபடுகின்றனர்.

அக்காவை வெள்ளையர்கள் விரட்டிச் சென்றதைக் கண்ட வீரசின்னு பயந்துபோய் தனது உயிரைக் காத்துக்கொள்ள தென்திசையில் ஓடினார். சோழபுரம் என்ற ஊருக்கு வந்தார். செழுமையான பகுதியாக அவ்வூர் திகழ்ந்தது. அவ்வூர் வயலுக்குள் நுழைந்து, தனக்கு வேண்டியவைகளைத் திருடி, தனது அடிப்படைத் தேவைகளை வீரசின்னு நிறைவு செய்து கொண்டார்.

ஒருநாள் வீரசின்னு ஒரு வாழைத்தோப்புக்குள் நுழைந்தார். அங்கு வாழை மரங்களில் குலை குலையாய்க் காய்காய்த்துத் தொங்குவதைக் கண்டார். அவைகளைத் திருடும் எண்ணத்தில் சில வாழைத்தார்களை வெட்டினார். அவைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு புறப்பட்ட வேளையில் நிலச் சொந்தக்காரர்களால் அவர் பிடிபட்டார். மிகவும் கோபத்தில் இருந்த நிலச் சொந்தக்காரர்கள் வீரசின்னுவை வெட்டினர். அவர் இறந்து விட்டார் என்று எண்ணி அங்கேயே அவரைப் போட்டு விட்டுச் சென்று விட்டனர்.

ஆனால் வீரசின்னு இறக்கவில்லை. உயிருக்காகப் போராடிக் கொண்டிருந்த அவரை முதுகுடியைச் சேர்ந்த அருந்ததியர்கள் கண்டனர். அவரைத் தூக்கினர். தான் மிகவும் தாகமாக இருப்பதாக வீரசின்னு கூறினார். அவருக்குத் தண்ணீர் கொடுத்தனர். இறக்கும் நிலையில் அவர் முதுகுடி அருந்ததியர்களிடம் தான் இறந்தபின் தன்னை வணங்கும் படியும், அப்படி வணங்கினால், தான் அவர்களுக்கு நல்லது செய்ய தாகவும் கூறினார். இவைகளைச் சொன்னபின் அவர் இறந்துவிட்டார்.

முதுகுடி அருந்ததியர்கள் வீரசின்னுவைக் குலதெய்வமாக ஏற்று வழிபடுகின்றனர். கள், சாராயம், வாழைப்பழம் போன்றவைகளைப் படைத்துச் சாமி கும்பிடுகின்றனர். வீரசின்னு இவர்கள் மீது வந்து சாமியாடுவார். அப்போது அருள்வாக்கு கூறுவார். இந்த அருள்வாக்கு பலிக்கும் என்று நம்புகின்றனர்.

(viii) சக்கம்மாள் சாமி

சக்கம்மாளின் சொந்த ஊர் கல்லுப்பட்டி என்ற கிராமம். இவள் ஓர் அருந்ததியப் பெண். அக்கேடம்பட்டி என்ற ஊரைச் சேர்ந்த ஓர் அருந்ததியர், சக்கம்மாளைத் திருமணம் செய்தார். இருவரும் அக்கேடம்பட்டியில் மகிழ்வாக வாழ்ந்தனர். கணவனை மிகவும் சக்கம்மாள் நேசித்தாள்.

பொதி மாட்டு வியாபாரத்திற்காகக் கணவன் அடிக்கடி வெளியூர் சென்றுவிடுவார். அப்போது தனது மாமியாருடன் சக்கம்மாள் வாழ்ந்தாள். மருமகள் தனது மகன்மீது மிகவும் அன்புடன் இருப்பது மாமியாருக்குப் பிடிக்கவில்லை. இவர்களைப் பிரிக்கச் சந்தர்ப்பத்தைத் தேடிக் கொண்டு இருந்தாள்.

அக்காலத்தில் தண்டுமாதேவார் என்று ஓர் இனம் இருந்தது. இவர்கள் கிராமங்களுக்கு வந்து பிச்சை எடுத்தனர். பழைய துணிகளையும் தைத்துக் கொடுப்பார்கள். ஒரு நாள் சக்கம்மாளின் கணவர் ஊரில் இல்லை. அன்று ஒரு தண்டுமாதேவார் அங்கு வந்தார். அவர் சக்கம்மாள் வீட்டிற்கு வந்து பிச்சை கேட்டார். அவரிடம் சக்கம்மாள் அன்புடன் பேசினார். கிழிந்திருந்த முந்தியைத் தைத்துக் கொடுக்கும்படி கூறி, அவர் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டாள். அவரும் தைத்துக் கொடுத்தார்.

இவைகளைச் சந்தேகக் கண்களுடன் சக்கம்மாளின் மாமியார் பார்த்தாள். தனது மகன் வந்ததும் அவனிடம் இதைப்பற்றிக் கூறினாள். கோபம் கொண்ட அவர், சக்கம்மாளை அடித்து, பிறந்த வீட்டிற்கு விரட்டி விட்டார். சக்கம்மாளும் பிறந்த வீட்டிற்கு வேதனையுடன் சென்றுவிட்டாள்.

சில காலம் சென்ற பின்பு கணவனுக்கு உண்மை புலப்பட்டது. அவர் சக்கம்மாளை அழைத்துச் செல்ல வந்தார். சக்கம்மாள் அவருடன் செல்ல மறுத்துவிட்டாள். இவ்வாறு இரண்டு முறை நடந்தது. மூன்றாம் முறையும் வந்தார். சக்கம்மாள் அவருடன் செல்ல மறுத்துவிட்டாள்.

கணவன் திரும்பிச் சென்றார். திரும்பிச் செல்லும் வழியில், உப்போடை அருகில் அவரைப் பாம்பு கடித்துவிட்டது. அவர் உடலில் விஷம் பரவி, சாகும் நிலையில் இருந்தார். செய்தி கிடைத்ததும் ஊர்ச் சனங்கள் சென்று பார்த்தனர். சக்கம்மாளும் சென்று பார்த்தாள். அதற்குள் அவர் இறந்துவிட்டார்.

இனி ஊருக்கு எடுத்துச் சென்று எரிப்பது கஷ்டம் என்று நினைத்த பெரியவர்கள் அவரை அங்கேயே எரிக்கத் திட்டமிட்டனர். பெண்கள் திரும்பி விட்டனர். ஆண்கள் சிதை மூட்டி, தீ வைத்தனர். 'விறகில் தீப்பிடிக்கவில்லை. எவ்வளவுதான் முயன்றும் விறகில் தீப்பிடிக்கவில்லை.

இச்செய்தியைச் சக்கம்மாள் கேட்டாள். உடனே விரைந்து சிதை இருந்த இடத்திற்குச் சென்றாள். தான் பத்தினி என்று நிரூபிக்க தான் உடன்கட்டை ஏறப் போவதாகவும், தானே சிதைக்குத் தீ மூட்டப் போவதாகவும் கூறினார். உடன்கட்டை ஏறுவது என்பது கணவன் உடலுடன் மனைவியும் எரிந்து சாம்பலாவது; கணவனின் உடலை எரித்துச் சாம்பலாக்கிவிட்டு, எப்படி சக்கம்மாளாமல் உடன்கட்டை ஏறமுடியும் என்று மற்றவர்கள் சந்தேகப்பட்டனர்.

சக்கம்மாள் கணவனின் சுண்டுவிரலை வெட்டி அதைத் தனது முந்தானையில் முடிந்து கொண்டாள் (அருந்ததியர்களின் திருமணத்தில் கணவனின் சுண்டு விரலோடு தனது சுண்டு விரலையும் மனைவி சேர்த்துக் கொண்டு வலம் வரும் வழக்கம் இதனால்தான் ஏற்பட்டதாம்). பின் சிதைக்குத் தீ மூட்டினாள். தீ உடனே எரிந்து கணவனின் உடலைச் சாம்பலாக்கியது. அவளது பத்தினித் தன்மையைக் கண்டு ஊரே வியந்தது.

பின் கணவனை நினைத்து விரதம் இருந்தாள். தீச்சட்டி எடுத்து ஒருசில ஊர்களுக்குச் சென்றாள். இறுதியில் எட்டயபுரம் சென்றாள்.

- ▶ ஆதிக்கச் சாதியின் சமூக ஒழுங்கை மீறிய வெறியன்.
- ▶ குடும்ப வாழ்வு என்ற அறநெறியை மீறிக் கூத்தியாள் வைத்திருந்த வெறியன்.
- ▶ சாமி சிலைகளையே திருடிய முத்து வீரப்பன்.

இவ்வாறு ஆதிக்கச் சாதியினரின், அதிகார வர்க்கத்தினரின் அறநெறிகளை மீறியதால்தான் இவர்களைத் தெய்வங்களாக வழிபடுகின்றனர் என்று கூறலாம்.

இந்த அறநெறி மீறல் ஏதோ எதேச்சையாக நடந்தது என்று கூற முடியாது. அருந்ததியர்களின் கலாச்சரமே ஆதிக்கச் சாதியினரது அறநெறிகளை மீற வேண்டும் என்ற அடிப்படையைக் கொண்டது என்ற நோக்கில் பெரும்பாலான தெய்வங்கள் அறநெறிகளை மீறியுள்ளன. அறநெறி மீறியவர்களைக் குலதெய்வங்களாக ஏற்று வழிபடுவதன் மூலம் அறநெறி மீறுவதை நியாயப்படுத்துவதோடு, தாங்களும் அறநெறி மீறுவோம் என்று சொல்லாமல் சொல்வதாகப் படுகிறது.

அறநெறிகள் அனைத்தும் ஆதிக்கச் சாதியினரின் நலன்களை நிலைக்கச் செய்பவை. ஆதிக்கச் சாதியினருக்குச் சாதகமான இந்த அறநெறிகள் ஒட்டுமொத்தச் சமூகத்திற்கும் ஏற்றது என்று ஒட்டுமொத்தச் சமூகத்தின்மேல் புகுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த அறநெறிகள் நியாயமானவை, இயல்பானவை, இயற்கையானவை, மாறாதவை, மாற்றக் கூடாதவை, கேள்விக்கு அப்பாற்பட்டவை போன்ற கருத்தாக்கங்களும் ஆதிக்க வர்க்கத்தினரால் புகுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆதிக்கச் சாதியினரின் இந்த அறநெறிகளை அருந்ததியர்கள் நிராகரித்துள்ளனர். அதன் வெளிப்பாடாகத் தங்களால் முடிந்தவரை அந்த அறநெறிகளுக்கு விரோதமாகச் செயல்பட்டிருக்கின்றனர். தங்களின் அறநெறி எதிர்ப்பைச் செயல்படிவிலும் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றனர். இவ்வாறு அறநெறிகளை மீறிச் செயல்பட்டவர்களுக்கு ஆதிக்கச் சாதியினர் தங்களது அறநெறிச் சட்டத்தால் கொடுமையான தண்டனை கொடுத்துக் கொன்றிருக்கின்றனர். இவ்வாறு அறநெறியை எதிர்த்த அருந்ததியர்கள் கொல்லப்பட்ட போது அவர்களைத் தங்களைக் காக்கும் குலதெய்வ நிலைக்கு உயர்த்தி, அவர்களை வழிபட்டு, தங்களது எதிர்ப்பை இன்னும் கூர்மைப்படுத்தியிருக்கின்றனர். அறநெறி எதிர்ப்பு, வழிபாடாக வெளிப்பட்டிருக்கிறது.

அறநெறியை எதிர்த்துக் கொல்லப்பட்டவர்கள் கூடத் தாங்கள் சாகும்போது தங்களை வழிபடும்படியும், அப்படி வழிபட்டால் நல்லது செய்வதாகவும் கூறி இறந்துள்ளனர். அப்படி என்றால் என்ன அர்த்தம்? தொடர்ந்து எங்களைப் போல அறநெறிகளை மீறுங்கள்; நீங்கள் மீற நாங்கள் உதவுவோம். இந்த மீறல்தான் உங்களுக்கு நன்மை அளிக்கும் என்பதுதானே பொருள்.

இவர்களது வழிபடும் முறைகூட அறநெறிகளை மீறுவதாக இருக்கிறது. தோப்புக்காரனை வழிபட்டால் ஆதிக்கச் சாதியினரது மாடு

சாகும், நமக்குக் கறி கிடைக்கும் என்று வழிபடுகின்றனர். இந்த வழிபாடே ஆதிக்கச் சாதியினரது பார்வையில் அறநெறி மீறல் தானே!

அதனால்தான் அறநெறி மீறிய மற்ற சாதியினரையும் தங்களது குலதெய்வங்களாக ஏற்று அவர்களையும் வழிபட்டிருக்கின்றனர்.

இவைகளையெல்லாம் பார்க்கும்போது அருந்ததியர்களுக்கு நாம் இப்போது சரி என்று ஏற்றுள்ள இந்த அறநெறி பற்றி ஒரு தெளிவான பார்வை இருந்திருக்கிறது என்று சொல்லலாம். தாங்கள் சரி என்று ஏற்றுள்ள இந்த அறநெறி தங்கள்மேல் புகுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்த அறநெறி தங்களுக்கு எதிரானது. இதை மீறுவதில்தான் தங்களுக்கு விடுதலை இருக்கிறது என்ற கண்ணோட்டத்தில்தான் அறநெறியை எதிர்த்திருக்கிறார்கள். இவ்வாறு அறநெறிகளை எதிர்த்து அதனடிப்படையில் கொல்லப்பட்டவர்களைக் குலதெய்வங்களாக வழிபட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களை வழிபடுவதும் ஓர் அறநெறி எதிர்ப்பே என்று நம்பி வழிபட்டிருக்கின்றனர். வழிபடுவதால் தங்களுக்கும் அறநெறியை எதிர்க்கும் மனபலம் உருவாகும் என்ற நம்பிக்கையில் வழிபட்டிருக்கின்றனர்.

இந்த வழிபாட்டில் மற்றொரு பார்வையும் இருக்கிறது. ஆதிக்க வர்க்கத்தின் இந்த அநீதியான போக்கை உலகிற்கு வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டவும் அறநெறி மீறியவர்களைக் குலதெய்வங்களாக ஏற்று அவர்களை வழிபடுகின்றனர் என்றும் சொல்லலாம்.

வழிபடுவதே ஒரு தற்காப்பு, ஓர் எதிர்ப்பு உக்தி, ஓர் ஆயுதம்

கொல்லப்பட்டவர்களை வழிபடுவது என்பது ஒரு தற்காப்பு உக்தி என்றும், மற்றொரு கோணத்தில் இதை ஓர் எதிர்ப்பு உக்தி என்றும், பிரிதொரு கோணத்தில் இது ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் வலிமையான ஓர் ஆயுதம் என்றும் சொல்லலாம்.

ஆதிக்க வர்க்கத்தின் அறநெறியை மீறிய ஒருவரை ஆதிக்க வர்க்கம் கொலை செய்துவிட்டது என்று வைத்துக்கொள்வோம். இந்தக் கொலைக்கு நியாயம் கேட்டுப் போராட முடியாது. போராடக்கூடிய ஆட்பலமோ, பண பலமோ, ஆயுத பலமோ, அரசியல் பலமோ இவர்களிடம் இல்லை. என்ன செய்வது? தங்களிடம் இருக்கும் ஒரே ஆயுதம் வழிபடுவதுதான். எனவே கொல்லப்பட்டவரைக் குலதெய்வமாக்கி அவரை வழிபடுகின்றனர். தங்களது எதிர்ப்பை இவ்வாறு வழிபடுவதன் மூலம் காட்டுகின்றனர் என்று சொல்லலாம்.

இவ்வாறு வழிபடுவதன் மூலம் இரண்டு மிகப் பெரிய காரியங்களைச் சாதிக்கின்றனர்.

அறநெறியை எதிர்த்தவர்களைக் கொன்றதன் மூலம் அறநெறி எதிர்ப்புக் கருத்தை அழித்து விட்டோம். இனி நமது அறநெறிக்கு எதிர்ப்பு இராது என்று ஆதிக்க வர்க்கத்தினர் நினைக்கின்றனர். இதற்கு முற்றிலும்

மாறாக அறநெறி எதிர்ப்புக் கருத்தியல் சாகவில்லை; எதிர்ப்புக் கருத்து வளர்ந்து கொண்டே இருக்கும்; அதைச் சாகடிக்க முடியாது என்று ஆதிக்கச் சாதியினருக்குக் காட்டுவதற்காகவும், இக்கருத்தியல் வளர்ந்திருக்கிறது என்று ஒன்று சேர்ந்து வழிபடுவதின் வழியாகக் காட்டுவதற்காகவும் குலதெய்வ வழிபாடு பயன்படுகிறது.

குலதெய்வ வழிபாடானது ஆதிக்கச் சாதியினரை ஒரு இக்கட்டான சூழ்நிலைக்குத் தள்ளுகிறது. அறநெறி மீறியவர்களை ஆதிக்கச் சாதியினர் கொலை செய்ததோடு அனைத்தும் முடிந்து விட்டது என்று எண்ணி மகிழ்ந்தனர். ஆனால் அதோடு முடியவில்லை. கொல்லப்பட்டவர்களை அருந்ததியர்கள் தெய்வமாக்கி விடுகின்றனர். கருத்தியலும் வளர்கிறது, எனவே இனிமேல் கொல்லுவதைவிடக் கொல்லாமல் இருப்பது நல்லது என்று நினைக்கின்றனர். அப்படி நினைக்கும்போது அறநெறி மீறுபவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கிறது. கொலை செய்தாலும் பிரச்சினை - கொலை செய்யாவிட்டாலும் பிரச்சினை என்று ஆதிக்கச் சாதியினர் ஓர் இக்கட்டான சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர். எனவே வழிபடுவதன் மூலம் தொடர் கொலைகள் தவிர்க்கப்படுகின்றன. கருத்தியலும் வளர்கிறது. ஆதிக்கச் சாதியினரிடமும், ஒரு குழப்பத்தை உருவாக்குகிறது. ஆக வழிபடுவதே ஒரு தற்காப்பு ஆயுதமாகப் பயன்படுகிறது.

கோயில், சிலை இல்லாமை

அருந்ததியர்கள் வழிபடும் பெரும்பாலான குல தெய்வங்களுக்குக் கோயில் இல்லை. சிலை இல்லை. ஒரு மேடைகட்டி, அதில் பூடம் உண்டாக்கி வழிபடுகின்றனர். அல்லது வெறும் பூடம் மட்டுமே உண்டு. அது வெயிலில் காய்ந்து, மழையில் நனைந்து கரைந்து விடுகிறது.

ஒரு சில இடங்களில் குல தெய்வத்திற்குக் கோயில் கட்ட நினைத்து அதற்கான பணியை ஆரம்பிக்கும்போது குலதெய்வம் யாரிடமாவது இறங்கித் தனக்குக் கோயில் வேண்டாம் என்று கூறுகிறது. அதற்குக் கூறும் காரணம்தான் மிகவும் முக்கியம். தன் மக்களே சரியான வீடு இல்லாமல், மழையாலும் வெயிலாலும் பாதிக்கப்படும்போது தனக்கு மட்டும் எதற்குக் கோயில் என்று கேட்கிறது. கோயில் கட்டினால் ஆதிக்கச் சாதியினர் அங்கு வந்து ஒதுங்குவர். அது தனக்குப் பிடிக்காது என்று கூறுகிறது.

ஆக, அருந்ததிய குல தெய்வங்கள் அருந்ததியர்களின் கலாச் சாரத்தோடு, வாழ்க்கை முறையோடு, சமூகப் பொருளாதாரத்தோடு இணைந்தவை. இந்த இணைப்பிலிருந்து பிரிபடும் எதையும் குலதெய்வங்கள் ஏற்பதில்லை. சமூகத்தில் முகமற்ற மனிதர்களாகக் கருதப்படும் அருந்ததியர்களின் தெய்வமும் தன்னை முகமற்றதாகவே வெளிப்படுத்துகிறது. இதன் மூலம் அருந்ததியர்களுக்குத் தங்கள் வாழ்க்கை நிலையை உயர்த்திக்கொள்ள வேண்டும் என்ற வெறி ஏற்படுகிறது. அதாவது தாங்கள் நல்ல வீட்டில் குடியிருந்தால்தான் தங்களது தெய்வத்திற்கும் கோயில் கட்ட முடியும்; தாங்கள் சமூகத்தில் முகமுள்ள மனிதர்களாகத் தலைநிமிர்ந்து நின்றால்தான் தங்களது தெய்வத்திற்கும் உருவம் கொடுக்க முடியும் என்ற எண்ணம் ஏற்படுகிறது.

வரலாற்றுப் பதிவு

சமூகம் பற்றிய விழிப்புணர்வின் முதல்படி தங்களது வரலாற்றைத் தெரிந்து கொள்வதே. எங்கே தங்களது வரலாற்றைத் தெரிந்து கொண்டால் அவர்கள் விழிப்புணர்வு பெற்றுவிடுவார்களோ என அஞ்சி, அடித்தட்டு மக்களது வரலாறானது பதிவு செய்யப்படவில்லை. பதிவு செய்யப்பட்ட சில வரலாறுகளும் அழிக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அல்லது மாற்றப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதிக்க வர்க்கத்தின் வரலாறே, அதுவும் உண்மைக்குப் புறம்பான வரலாறே பெரும்பாலும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

சமூகம் பற்றிய விழிப்புணர்வு தேவை என்பதை உணர்ந்த அண்ணல் அம்பேத்கார் 'நீ ஒடுக்கப்பட்டவன் என்பதை ஒடுக்கப்பட்டவனுக்கு உணர்த்து. அவன் விழித்தெழுவான், கிளர்ச்சி செய்வான்' என்று கூறுகிறார்.

இப்படிப்பட்ட நிலையில் அடித்தட்டு மக்கள் தங்கள் வரலாற்றைக் குலதெய்வங்களின் சரித்திரத்திலிருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம். தங்கள் முன்னோர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் சமூகம், பொருளாதாரம், கலாச்சாரம், அரசியல், மதம் போன்ற நிறுவனங்கள் எந்தெந்த விதத்திலெல்லாம் தங்களது முன்னோர்களை அடிமைப்படுத்தின. அவர்கள் அவைகளை எதிர்த்து எப்படியெல்லாம் போராடியுள்ளனர் போன்ற வரலாற்றைத் தெரிந்துகொள்ள இது மிகப்பெரிய சரித்திரப் பதிவாக இருக்கிறது. இவ்வாறு இத்தகைய நிறுவனங்களை எதிர்த்தவர்களையே அருந்ததியர்கள் தங்கள் குலதெய்வங்களாக ஏற்றுள்ளனர். இப்போது இந்தக் குலதெய்வங்களின் வரலாற்றைத் தெரிந்து கொள்வதன் மூலம் விழிப்புணர்வின் முதல் படியில் அருந்ததியர்கள் காலெடுத்து வைத்துள்ளனர் என்று கூறலாம்.

இ. பிறசாதியினரின் குலதெய்வங்களாக அருந்ததியர்

அருந்ததியர்கள் வணங்காத, ஆனால் ஆதிக்கச் சாதியினர் மட்டுமே வணங்கும் அருந்ததி இனத்தைச் சேர்ந்த குலதெய்வங்கள் என்று நமக்குத் தெரிந்து இம்மாவட்டத்தில் எத்தெய்வமும் இல்லை என்று கூறலாம். அருந்ததியர்கள் தங்களது குலதெய்வங்களாக ஏற்று வழிபடும் தங்களது இனத்துக் குலதெய்வங்கள் என்று சில இருக்கின்றன என்று பார்த்தோம். அருந்ததியர்கள் வழிபடும் அந்த அருந்ததி இனத்துக் குலதெய்வங்களில் சிலவற்றை ஆதிக்கச் சாதியினர் தங்களது குலதெய்வங்களாக ஏற்று வழிபடுகின்றனர். மதுரை வீரன், வெறியன்சாமி, முத்து வீரப்பசாமி போன்ற குலதெய்வங்களை இதற்கு உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

ஆதிக்கச் சாதியினர் வணங்கும் இக்குலதெய்வங்களுக்கு இரண்டு விதமான சரித்திரங்கள் இருக்கின்றன. ஒரு சரித்திரம் அருந்ததியர் களுக்குச் சார்பானதாகவும், மற்றது ஆதிக்கச் சாதியினருக்குச் சாதகமானதாகவும் இருக்கிறது. மதுரைவீரன் வரலாற்றில் இந்த இரண்டு விதமான சரித்திரங்களையும் கூறி, சரித்திரங்கள் பற்றிய ஆய்வையும் வெளியிட்டிருந்தோம்.

இப்போது வெறியன் சாமி, முத்து வீரப்ப சாமி ஆகியவர்களின் வரலாறுகளைப் பார்ப்போம். அருந்ததியர்களுக்குச் சாதகமான, அருந்ததியர்களால் நம்பப்படும் இச்சாமிகளின் வரலாறுகளை நாம் ஏற்கனவே அறிந்துள்ளோம். இக்குலதெய்வங்களின் வரலாறுகளை ஆதிக்கச் சாதியினர் எவ்வாறு கூறுகின்றனர் என்று பார்ப்போம். அருந்ததியர்களில் சிலர்கூட ஆதிக்கச் சாதியினர் கூறும் இவ்வரலாறுகளை நம்புகின்றனர்.

(i) வெறியன் சாமி

பாரைப்பட்டியைச் சேர்ந்த வெறியன் என்ற அருந்ததி இளைஞர் விஜயகரிசல் குளத்தில் உள்ள நிறைபாண்டிச் சாமி கோயில் வழியாக வெற்றிலையூரணியிலுள்ள தனது கூத்தியானைப் பார்க்கச் செல்வது வழக்கம். இரவில், தனியாக, யாருடைய துணையும் இல்லாமல், கையில் கம்புடனும், தலையில் தலைப்பாகையுடனும், காலில் செருப்புடனும் செல்லும் அவரது வீரத்தைக் கண்ட நிறைபாண்டிச் சாமி, தனக்கு முன்னோடியாக இருக்கத் தகுந்தவர் வெறியனே என்று அறிகிறார். ஒருநாள் இரவில் வெறியனை வழிமறித்த நிறைபாண்டிச் சாமி தனக்கு முன்னோடியாக இருக்கும்படிக் கேட்டார். யோசித்து இரண்டு நாட்களுக்குப்பின் பதில் சொல்லுவதாகக் கூறிய வெறியன் வெற்றிலையூரணி சென்று விட்டார். இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு கூட நிறைபாண்டி தெய்வத்திற்குப் பதில் சொல்லவில்லை. ஆனால் வெறியனை எப்படியும் தனது முன்னோடியாக ஆக்கிவிடுவது என்ற தீர்மானத்தில் உறுதியாக நிறைபாண்டிச்சாமி இருந்தார்.

ஒருநாள் வெற்றிலையூரணி சென்ற வெறியன், குளிக்காமல் திரும்பி வந்தார். இதுதான் சரியான சமயம் என்று உணர்ந்த நிறைபாண்டிச் சாமி, மறுபடியும் வெறியனை வழிமறித்துத் தனக்குப் பதில் சொல்லும்படி கேட்டார்.

தான் முன்னோடியாக இருப்பதற்குச் சம்மதித்த வெறியன் ஒருசில நிபந்தனைகளை முன்வைத்தார்.

- ▶ தான் நிறைபாண்டி தெய்வத்திற்கு முன்பாக அவரைப் பார்த்தபடி இருக்கவேண்டும்.
- ▶ சாமிக்குப் பூஜைசெய்த இரண்டு நிமிடங்களுக்குள் தனக்கு பூஜை செய்ய வேண்டும் (அதனால்தான் இவரது சிலையில் வலது கை விரல்களில் ஆள்காட்டி விரலும், நடுவிரலும் விரித்து இரண்டு என்பதைக் குறித்துக் காட்டுகிறது).
- ▶ தனக்குச் சுருட்டு, சுட்ட கருவாடு, மூன்று பாட்டில் சாராயம், கோழி அடைகாத்த முட்டை, முருங்கைக்காய், அன்றே நெல்லை அவித்து காயவைத்து குத்தி அரிசியாக்கிய புழுங்கல் அரிசிச் சோறு (பெருந்தெய்வங்களுக்கு பச்சரியில்தான் பொங்குவர். புழுங்கல் அரிசி ஏற்கனவே வேகவைக்கப்பட்டதால் அது தீட்டாகக் கருதப்படுகிறது) முதலியவைகளைப் படைக்க வேண்டும்.

- ▶ தனக்குப் பூஜை செய்யும்போது பூசாரி வாய்கட்டி இருக்க வேண்டும்
- ▶ சுக்கு மாந்தடி, ஈட்டிக்கம்பு, இடுப்பில் குத்துவாள், தும்புச் செருப்பு இவை தனது சிலையில் இருக்க வேண்டும்.

வெறியனின் நிபந்தனைகள் அனைத்தையும் நிறைபாண்டிச் சாமி ஏற்றுக் கொண்டார். இருப்பினும் வெறியன் ஒருசில நாட்களுக்குப்பின் தான் முன்னோடியாக வருவதாகக்கூற, எப்படியும் உடனடியாக வெறியனை முன்னோடியாக அமர்த்துவது என்பதில் உறுதியாக இருந்தார் நிறைபாண்டிச் சாமி. எனவே வெறியனிடம் பெரியவனாகிய தன்னை வணங்கிவிட்டுச் செல்லலாமே என்று சாமி கூற, சாமியை வணங்க வெறியன் தலை குனிந்தார். இதுதான் சரியான சமயம் என்று உணர்ந்த சாமி வெறியனை ஓங்கி ஓர் அடி அடிக்க, அப்படியே கீழே விழுந்து இறந்துவிட்டார்.

இறந்த அவரை அடக்கம் செய்தனர். பின்பு சாமி கனவில் தோன்றி, தான் வெறியனை முன்னோடியாக வைத்துக்கொள்ள விரும்புவதாகவும், அதற்கு என்னென்ன செய்யவேண்டும் என்பது பற்றிய வெறியனின் நிபந்தனைகளையும் கூறினார். அதன்படியே வெறியனுக்குச் சிலை செய்து நிறைபாண்டி தெய்வத்திற்கு முன்பாக வைத்து வழிபட்டனர்.

பின்பு நிறைபாண்டி கோயிலுக்குக் கோட்டை கட்டப்பட்டது. இப்போது வெறியன் சாமி இந்தக் கோட்டைக்கு வெளியே இருக்கிறார். கோயிலுக்கு வெளியே, உப்பு மூலையில் இருக்கிறார். நிறைபாண்டி தெய்வத்தைப் பார்த்த நிலையில் இருந்த வெறியன் சாமியின் சிலை திருப்பப்பட்டு இப்போது தெருவைப் பார்த்தபடி இருக்கிறது.

கோயில் பூசாரியாக இருக்கும் ஒரு வெள்ளாளனே வெறியன் சாமிக்கும் பூசை செய்கிறார். வெறியன் சாமியை வழிபடவரும் அருந்ததியர்கள் கோயிலுக்கு வெளியே இருக்கும் இவரை மட்டும் வணங்குகின்றனர். இவர்கள் நிறைபாண்டிச் கோயிலுக்குள் சென்று சாமியை வழிபட முடியாது. வெளியில் இருந்தபடியே நிறைபாண்டிச் சாமியை வழிபடுகின்றனர். ஆனால் நிறைபாண்டிச் சாமி கோயிலுக்குள் செல்லும் ஆதிக்கச் சாதியினர் அவரை வழிபட்டபின் வெறியன் சாமியை வழிபடுகின்றனர்.

அருந்ததியர்கள்தான் தங்களது தலைக் குழந்தைக்கு வெறியன், வெறியாண்டி, வெறியக்கா என்று பெயரிடுகின்றனர். ஆதிக்கச் சாதியினர் தங்களது குழந்தைகளுக்கு இப்பெயரைச் சூட்டுவதில்லை.

(ii) முத்து வீரப் சாமி

ஆலங்குளத்திற்கு அருகில் வலையப்பட்டி என்ற ஊர் இருக்கிறது. இவ்வூரில் செந்தட்டி ஐயனார் கோயில் உள்ளது. இங்கு சகல சாதி ஜனங்களும் வந்து செந்தட்டி ஐயனாரை வணங்குகின்றனர்.

இந்தக் கோயிலுக்கு முத்துவீரன் என்ற அருந்ததியர் ஒருநாள் குதிரையில் வந்தார். தனது இருப்பிடத்திற்கே அருந்ததியர் ஒருவர்

குதிரையில் வருகிறாரே என்று செந்தட்டி ஐயனார் சாமிவியந்தார். தனது முன்னோடியாக இருப்பதற்கு இவர்தான் சரியான ஆள் என்று உணர்ந்து முத்து வீரப்பனைச் சிலையாக மாற்றித் தனது முன்னோடியாக செந்தட்டி ஐயனார் சாமி வைத்துக்கொண்டார்.

முத்து வீரப்ப சாமியின் சிலை கோயிலுக்கு வெளியே கடைசியில் உப்பு மூலையில் உள்ளது. இவருக்குப் பக்கத்தில் இவரது அம்மா பாதுகையின் சிலை உள்ளது. இவரை வழிபடவரும் அருந்ததியர்கள் செந்தட்டி ஐயனார் கோயிலுக்குள் நுழைவதில்லை. கோயிலுக்கு வெளியே இருந்தபடி ஐயனார் சாமியை வழிபடுகின்றனர். ஆனால் ஆதிக்கச் சாதியினர் ஐயனார் கோயிலுக்குள் நுழைந்து சாமி கும்பிடுகின்றனர். பின்பு சிலர் முத்து வீரப்ப சாமியையும் கும்பிடுகின்றனர்.

இக்கோயிலின் பூசாரியாக வேளாளர் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இருக்கின்றனர். தினமும் இங்கு ஐயனார் சாமிக்குப் பூசை நடக்கிறது. அதன்பின் முத்து வீரப்ப சாமிக்குப் பூசை நடக்கிறது.

‘ஐந்துமணி கைவல்லயம்
குஞ்சமோடு சல்லாயம்
அரைக்கான் சரப்பலி
மிஞ்சி கால் தண்டை
சிலம்பு ஒலிக்கவே
முத்து வீரப்பனே சரணம்’

என்று முத்து வீரப்பசாமியின் ஆபரணங்களை விவரித்துக் கோயில் பூசாரி வணங்குகிறார்.

முத்து வீரப்பசாமி முன்பு எல்லாப் பேய்களும் ஆடுகின்றன. காரணம் இவர் பேய்களின் ராஜாளியாம். அதனால்தான் இவரைச் செந்தட்டி ஐயனார் முன்னோடியாக வைத்துள்ளாராம். இவருக்கு முன்பு ஆடாத பேயும் ஆடும் என்றும் நம்புகின்றனர்.

(iii) ஆய்வு

ஆதிக்கச் சாதியினர் வழிபடும் தெய்வமாக அருந்ததிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இருப்பது என்பது சிறிது வியப்பாக இருக்கிறது. சாதியப் படிநிலையை மீறாமல், அது அப்படியே தொடர்ந்து நீடிக்க வேண்டும் என்று விரும்பும் ஆதிக்கச் சாதியினர், குலதெய்வ வழிபாட்டில் மட்டும் சிறிது விட்டுக்கொடுத்து அருந்ததியர்களைக் குலதெய்வங்களாக ஏற்று வழிபடுவது சிறிது வித்தியாசமாகப்படுகிறது.

இந்த நிலையில் நம்மிடம் சில கேள்விகள் எழுகின்றன. அவைகளில் ஒரு சில கேள்விகள் மிகவும் முக்கியமான கேள்விகளாக இருக்கின்றன.

ஆதிக்கச் சாதியினர் எதற்காக அருந்ததியர்களைக் குலதெய்வங்களாக ஏற்று வழிபடுகின்றனர்? இதில் ஏதாவது உள்நோக்கம் இருக்கிறதா?

அப்படி இருக்கிறது என்றால் அந்த உள்நோக்கம் என்ன? இதை அருந்ததியர்கள் புரிந்திருக்கிறார்களா?

இக்கேள்விகளுக்கான விடைகளை இப்பகுதியில் நாம் காணலாம்.

சமரசம் செய்தல்

இறப்புடன் வாழ்வு முடிந்து விடுவதில்லை. இறந்தபிறகு இறந்தவர்கள் ஆவிவடிவில் வாழ்கிறார்கள் என்று பொதுவாக அனைவரும் நம்புகின்றனர். இந்த ஆவிகள் மக்களுக்கு நல்லதும் செய்யும், தீயதும் செய்யும் என்று நம்புகின்றனர். இந்த நம்பிக்கையின் அடித்தளத்தில் தான் குலதெய்வ வழிபாடே தோன்றியது என்று கூறலாம்.

பல்வேறு விதமான சமூக, அரசியல், பொருளாதாரக் காரணங்களுக்காக அடித்தட்டு மக்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள். ஆதிக்கச் சாதியினர் இவர்களைக் கொலை செய்கிறார்கள். கொலை செய்த பிறகு ஆதிக்கச் சாதியினர் பயப்படுகின்றனர். கொலை செய்யப்பட்டவரின் ஆவி எங்கே வந்து தனக்குத் தீமை செய்து விடுமோ? தனது சொத்துக்களை அழித்துவிடுமோ? தனக்குத் தீராத நோயைக் கொடுக்குமோ? தனது உயிரை எடுத்து விடுமோ? தனது குலத்தைக் கருவருத்து விடுமோ என்று அஞ்சுகின்றனர்.

இந்த அச்சம் ஆதிக்கச் சாதியினரிடம் ஒரு மாற்றத்தைக் கொண்டு வருகிறது. கொல்லப்பட்டவர்களின் ஆவிகளின் பழிவாங்கும் எண்ணத்திலிருந்து தப்பிக்கவும், அவர்களின் கோபத்தைத் தணித்து சாந்தப்படுத்தவும் ஒருசில நடவடிக்கைகளில் இறங்குகின்றனர். கொல்லப்பட்டவருக்குப் பீடம் அமைத்து வழிபட ஆரம்பிக்கின்றனர். இவ்வழிபாட்டின் மூலம் தங்களால் கொல்லப்பட்ட ஆவிகளுடன் சமரசம் செய்து கொள்ள முயல்கின்றனர்.

இத்தகைய வழிமுறையின் அடிப்படையில்தான் ஆதிக்கச் சாதியினர் மதுரைவீரன், வெறியன், முத்து வீரப்பன் முதலிய அருந்ததியர்களைக் கொன்று விட்டு, பின் பழிவாங்கப்படுவதிலிருந்து தப்பிக்க இவர்களைக் குலதெய்வங்களாக ஏற்று வழிபடுகின்றனர்.

ஆக, ஆதிக்கச் சாதியினர் அருந்ததியர்களை வழிபடுவது என்பது அச்சத்தின் காரணமாக எழுந்ததுதானே அன்றி இயல்பாக எழுந்தது அல்ல. தங்களால் கொலை செய்யப்படாதவர்களை ஆதிக்கச் சாதியினர் வழிபடுவதாகத் தெரியவில்லை.

சரித்திர மாற்றம்

அச்சத்தின் காரணமாக அருந்ததியர்களை வழிபட ஆரம்பித்துப் பல ஆண்டுகள் கடந்தபின் ஆதிக்கச் சாதியினரிடம் அச்ச உணர்வு சிறிது குறைகிறது. சாதிய வெறி தலை தூக்குகிறது. அருந்ததியர்களுடைய நாம் தெய்வங்களாக வழிபடுவது? இது நமக்குக் கேவலமில்லையா? நமது சாதிய மேலாண்மைக்குக் கிடைக்கும் சருக்கல் அல்லவா? என்பன

போன்ற சாதியச் சிந்தனைகள் வளர்கின்றன. அதே சமயம் பயமும் சிறிது இருக்கிறது.

என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் திகைக்கும் ஆதிக்கச் சாதியினருக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய வழிமுறைதான் குலதெய்வங்களின் சரித்திரங்களை மாற்றுவது என்ற யுக்தி. ஆதிக்கச் சாதியினர் வழிபடும் ஒவ்வொரு அருந்ததி தெய்வங்களின் சரித்திரமும் இவ்வாறு திட்டமிடப்பட்டு மாற்றப்பட்டிருக்கிறது.

- ▶ மதுரைவீரன் சரித்திரத்தில் மதுரை வீரன் அருந்ததியத் தம்பதி களுக்குப் பிறக்கவில்லை. அருந்ததியர்களால் வளர்க்கப்பட்டவனே. உண்மையில் மதுரைவீரன் காசிராஜனின் மகனாகப் பிறந்தார் என்று சரித்திரம் மாற்றப்பட்டது.
- ▶ ஆதிக்கச் சாதியினரின் சாதியச் சட்டங்களுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் தலையில் துண்டுடன், கையில் கம்புடன், காலில் செருப்புடன் துணிவுடன் ஆதிக்கச் சாதியினரின் கோயில்வழியாகச் சென்றவர் வெறியன். சாதியச் சட்டங்களை மீறியதால் கொலை செய்து விட்டு நிறைபாண்டிச்சாமி தனக்கு முன்னோடியாக வெறியன் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக அவரை அடித்துக் கொன்று விட்டது என்று கதை கட்டினர்.
- ▶ வீரம் நிறைந்த முத்துவீரப்பனையும் தற்கொலை செய்யும் அளவிற்குச் சூழ்நிலையை உருவாக்கிவிட்டு அவர் தற்கொலை செய்து இறந்ததும், முத்துவீரப்பன் துணிவுடன் குதிரையில் கோயிலுக்கு வந்ததால் அவரை முன்னோடியாக வைத்துக் கொள்ளத் திட்டமிட்ட செந்தட்டி ஐயனார் சிலையாக மாற்றி விட்டார் என்று புதுக்கதை கூறினர்.

இவ்வாறு உண்மைச் சரித்திரம் மறைக்கப்பட்டுள்ளது. போலிச் சரித்திரம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. போலிச் சரித்திரம்தான் உண்மையான சரித்திரம் என்று சரித்திரப் பதிவும் நடைபெற்றுள்ளது. இச்சரித்திர மாற்றங்களில் சாதிய மேலாண்மை, சாதிய உயர்வு, சாதியப் பார்வை மறைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

சாதியப்பார்வை - இடத்தில்

ஆதிக்கச் சாதியினர் அருந்ததியர்களைக் குலதெய்வங்களாக ஏற்று வழிபட்டாலும், ஆதிக்கச் சாதியினர் இக்குலதெய்வங்களைச் சாதியப் பார்வையுடனும், தீண்டாமைக் கண்ணோட்டத்துடனும் தான் பார்க்கின்றனர். இக்கருத்தை மிகச் சிறப்பாக விளக்க முடியும்.

ஆதிக்கச் சாதியினர் வழிபடும் அருந்ததி குலதெய்வங்களைத் தங்களது கோயிலுக்குள் வைத்து வழிபடவில்லை. கோயிலுக்கு வெளியேதான் வைத்து வழிபடுகின்றனர். ஆயிரக்கணக்கான தெய்வங்கள் கோயிலுக்குள் இருந்தாலும் அருந்ததித் தெய்வங்களுக்குக் கோயிலுக்குள் இடமில்லை.

- ▶ மதுரைவீரன் சாமியின் சிலை மதுரையில் மீனாட்சியம்மன் கோயிலுக்கு வெளியே உள்ளது.

- ▶ வெறியன் சாமியின் சிலை விஜயகரிசல்குளம் நிறைபாண்டிக் கோயிலுக்கு வெளியே மதில் சுவருக்கு அப்பால் உள்ளது.
- ▶ முத்து வீரப்பசாமியின் சிலை வலையப்பட்டி. செந்தட்டி ஐயனார் கோயிலின் மதில் சுவருக்கு வெளியே உள்ளது.

இவ்வாறு ஆதிக்கச் சாதியினர் தாங்கள் குலதெய்வங்களாக ஏற்ற அருந்ததி இனத்து தெய்வங்களைக் கோயிலுக்கு வெளியே நிறுத்தி, அங்கேயே வழிபடுகின்றனர். இவ்வாறு சாதியக் கண்ணோட்டத்தை வழிபாட்டிலும் திணித்துள்ளனர்.

இந்தக் குலதெய்வங்களை வழிபடும் அருந்ததியர்கள் இத்தெய்வங்களை மட்டும் வழிபடலாம். கோயிலுக்குள் நுழைந்து இதர தெய்வங்களை வழிபட முடியாது.

குலதெய்வங்களின் சரித்திரங்களைத் தெரிந்து கொள்வதற்காக நம்மை விஜயகரிசல்குளம் நிறைபாண்டிக் கோயிலுக்கு அழைத்துச் சென்ற ஓர் அருந்ததியர், அக்கோயிலுக்குள் நுழையவில்லை. வெளியில் இருந்த வெறியன் சாமியை மட்டும் வழிபட்டார். நாம்தான் பூசாரியைச் சந்திக்கக் கோயிலுக்குள் நுழைந்தோம்.

அதேபோல வலையப்பட்டி செந்தட்டி ஐயனார் கோயிலுக்கு நம்மை அழைத்துக் சென்ற மற்றொரு அருந்ததியரும் அக்கோயிலுக்குள் நுழையவில்லை. அவர் வெளியே இருந்த முத்து வீரப்பசாமியை வழிபட்டார். நாம்தான் கோயிலுக்குள் நுழைந்தோம்.

கோயிலுக்குள் அருந்ததி தெய்வங்களின் சிலைகளை வைக்காததன் மூலம் சாதிய அமைப்பை அப்படியே ஆதிக்கச் சாதியினர் கடைப்பிடிக்கின்றனர். கோயிலுக்குள் அருந்ததி தெய்வங்களின் சிலைகளை வைத்தால் அருந்ததியர்கள் கோயிலுக்குள் நுழைந்து விடுவார்கள் என்று எண்ணி இதைத் தவிர்க்கவே வெளியே வைத்துள்ளனர் என்று சொல்லலாம்.

எனவே, என்னதான் அருந்ததிய தெய்வங்களை ஆதிக்கச் சாதியினர் வழிபட்டாலும் தீண்டாமைக் கண்ணோட்டம் இவர்களிடமிருந்து சிறிதும் மறையவில்லை என்பது ஒரு நிதர்சனமான உண்மை.

சாதியப் பார்வை - திசையில்

நாம் எந்தக் கிராமத்திற்குச் சென்றாலும் தலித் மக்கள் வசிக்கும் இடத்தை மிகவும் எளிதில் கண்டுபிடித்து விடலாம். இவர்களது உறைவிடம் கிழக்குத் திசையில் ஊருக்கு வெளியே இருக்கும். அல்லது தென்கிழக்குத் திசையில் இருக்கும். தெற்கே இருந்து வீசும் தென்றல் காற்றும், மேற்கே இருந்து வீசும் கொண்டல் காற்றும், வடக்கே இருந்து வீசும் வாடைக் காற்றும் ஆதிக்கச் சாதியினரை முதலில் தொட்டு விட்டுத்தான் பின் தலித் மக்களைத் தொடவேண்டுமாம். மற்ற திசைகளில் தலித் மக்கள் வாழ்ந்தால் அவர்களிடீது முதலில் காற்றுப்பட, அந்தக் காற்று தீட்டுப்பட்டுவிடுமாம்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

அந்தத் தீட்டுப்பட்ட காற்று ஆதிக்கச் சாதியினர் மீது பட்டால் அவர்களுக்குத் தீட்டாம். அதனால்தான் தெற்கு, மேற்கு, வடக்கு திசைகளில் தலித் மக்களுக்குக் குடியிருப்புக் கொடுக்காமல் கிழக்குத் திசையில் அல்லது தென் கிழக்குத் திசையில் கொடுக்கின்றனர்.

இதேபோல நான்கு மூலைகள் உள்ளன.

1. வடகிழக்கு - ஈசான மூலை
2. தென்மேற்கு - கன்னி மூலை
3. வடமேற்கு - வாயு மூலை
4. தென்கிழக்கு - உப்பு மூலை

இந்த மூலைகள் படிமான முறையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இருப்பதிலேயே மிகவும் மோசமானதாகக் கருதப்படுவது உப்பு மூலை. உப்புப்போல வாழ்க்கை கரைந்துவிடுமாம். ஒன்றும் இல்லாமல் போய்விடுமாம்.

இங்கே நாம் பார்க்கும் ஆதிக்கச் சாதியினர் வணங்கும் அருந்ததி தெய்வங்களாகிய மதுரை வீரன் சாமி, வெறியன் சாமி, முத்து வீரப்பன் சாமி ஆகிய மூன்று சாமிகளின் சிலைகளும் உப்பு மூலையில் தான் இருக்கின்றன.

நாங்கள் வாழ்வதும் உப்புமூலை. எங்கள் சாமிகள் இருப்பதும் உப்பு மூலைதான் என்று வேதனையுடன் அருந்ததியர்கள் கூறுகின்றனர்.

ஆக, திசைகளிலும் ஆதிக்கச் சாதியினர் சாதிய மேலாண்மையை வெளிப்படுத்தி அருந்ததி தெய்வங்களைக் கொச்சைப்படுத்துகின்றனர்

சாதியப் பார்வை - வேலையில்

அருந்ததியர்கள் அன்றாட வாழ்வில் தெருவைச் சுத்தம் செய்தல், கழிப்பறைகளைச் சுத்தம் செய்தல், சாக்கடை அள்ளுதல், செருப்புத் தைத்தல், செத்தமாடு தூக்குதல், இறப்பு செய்தியைச் சொல்லல், பிணம் எரித்தல் போன்ற அடிமைத் தொழிலை ஆதிக்கச் சாதியினருக்குச் செய்கின்றனர்.

அதேபோல ஆதிக்கச் சாதியினர் வழிபடும் அருந்ததி தெய்வங்களின் தனித்தன்மையை, சிறப்பை, உயர்வை அழித்துவிட்டு, ஆதிக்கச் சாதியினரின் தெய்வங்களுக்கு அருந்ததித் தெய்வங்கள் முன்னோடிகள் என்று பெயரிட்டு, ஆதிக்கச் சாதியினரின் தெய்வங்களுக்கு வெறும் காவல்காரனாக, வாயில் காப்பவனாக, வாகனமாக மாற்றி அடிமையாக்கி விட்டனர்.

எப்படி வாழ்க்கையில் அருந்ததியர்கள் ஆதிக்கச் சாதியினருக்கு அடிமைகளாக இருக்கின்றனரோ, அதேபோல, ஆதிக்கச் சாதியினரின் தெய்வங்களுக்கு அருந்ததி தெய்வங்கள் அடிமை வேலை செய்யும் நிலைக்கு மாற்றப்பட்டுள்ளன. தெய்வங்களின் வேலையிலும் தீண்டாமை கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது என்பது ஒரு வேதனையான உண்மை.

சாதியப் பார்வை - வழிபாட்டில்

அருந்ததியர்கள் வணங்கும் அருந்ததி தெய்வங்களுக்கு அருந்ததியர்களே பூசாரியாக இருக்கின்றனர். ஆனால் ஆதிக்கச் சாதியினர் வணங்கும் அருந்ததி தெய்வங்களுக்கு ஆதிக்கச் சாதியினரே பூசாரிகளாக இருக்கின்றனர். அருந்ததியர்களுக்கான இவ்வுரிமை மறுக்கப்பட்டுள்ளது. அருந்ததியர்களைப் பூசாரிகளாக ஆதிக்கச் சாதியினர் ஏற்க மறுக்கின்றனர். இவர்களிடமா திருநீறு வாங்குவது என்ற சாதியக் கர்வம் இவர்களிடம் இருக்கிறது.

அருந்ததியர் வணங்கும் அருந்ததி தெய்வங்களுக்குச் சாராயம், சுட்டகருவாடு, சுருட்டு, மாட்டுக்கறி போன்றவைகளைப் படைத்து வழிபடுகின்றனர். ஆனால் ஆதிக்கச் சாதியினர் வழிபடும் அருந்ததி தெய்வங்களுக்குத் தேங்காய், பழம், பத்தி, சூடம் போன்றவைகளே படைக்கப்படுகின்றன.

இவ்வாறு வழிபாட்டில் அருந்ததியர்களின் தனித்தன்மை மறைக்கப்பட்டு, அவர்களின் உரிமை மறுக்கப்பட்டு, ஆதிக்கச் சாதியினரது கூறுகளே தூக்கலாக வெளிப்படுகின்றன.

சாதியப் பார்வை - உருவத்தில்

அருந்ததியர்கள் வணங்கும் அருந்ததி தெய்வங்கள் பெரும்பாலும் உருவமற்றவை. வெறும் பூடம் மட்டுமே உண்டு. வெயிலில் கருகி, மழையில் நனைந்து சுரைந்துவிடும். தனக்குக் கோயில் கட்டப்பட வேண்டாம் என்று அருந்ததி மக்களின் கலாச்சாரத்தோடு இணைந்தவை இக்குல தெய்வங்கள்.

ஆனால் ஆதிக்கச் சாதியினர் வணங்கும் அருந்ததி தெய்வங்களுக்கு மேடையுண்டு. அந்த மேடையில் சிலையுண்டு. அந்தச் சிலையை வெயிலிலிருந்தும் மழையிலிருந்தும் காக்க வலுவான சிமென்ட் கூரையுண்டு. தினமும் வழிபாடு உண்டு. பட்டாடை உண்டு. படையல் உண்டு.

இவ்வாறு உயர்நிலைக்கு உயர்த்தி அருந்ததியர்களின் கலாச்சாரத்திலிருந்து அவர்களது தெய்வங்களை அன்னியப்படுத்துகின்றனர்.

உள்வாங்கி நீர்த்துப்போகச் செய்யும் உக்தி

மேலே கூறிய அனைத்தையும் சுருக்கமாகப் பார்க்கும்போது ஆதிக்கச் சாதியினர் அருந்ததி தெய்வங்களை வழிபடுகின்றனர் என்பதை ஒரு சந்தேகக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. ஆதிக்கச் சாதியினர் அருந்ததிய தெய்வங்களை உள்வாங்கி அதனை வழிபடுகிறோம் என்ற போர்வையில் அதன் தனித்தன்மைகளை அரவணைத்து, அழித்து இல்லாமல் போகச் செய்யும் போக்கு நடைபெற்று வருகிறது.

இதைப் பெரும்பாலான அருந்ததியர்கள் உணரவில்லை என்பதும் ஒரு வேதனையான உண்மை.

ஈ. குலதெய்வ வழிபாடு

அருந்ததியர்களின் குலதெய்வங்கள் பற்றியும், அத்தெய்வங்களின் சரித்திரம் பற்றியும் அதனை ஆய்வு செய்ததின் மூலம் கிடைத்த கருத்துகள் பற்றியும் கடந்த பகுதியில் பார்த்தோம்.

இப்பகுதியில் அருந்ததியர்கள் தங்கள் குலதெய்வங்களை எப்படி வழிபடுகின்றனர் என்பதையும் வழிபடும் முறையையும் பார்ப்போம்.

அருந்ததியர்களின் குலதெய்வ வழிபாட்டை இரண்டு விதமாகப் பிரிக்கலாம்

1. வேட்டைக்குச் செல்லும் குலதெய்வங்கள்
2. இருந்த இடத்திலேயே மரியாதையைப் பெற்றுக்கொள்ளும் குலதெய்வங்கள்.

இதில் வேட்டைக்குச் செல்லும் குலதெய்வ வழிபாட்டை எடுத்துக் கொண்டால் அந்த வழிபாடு இருந்த இடத்திலேயே மரியாதையைப் பெற்றுக் கொள்ளும் குலதெய்வ வழிபாட்டையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கிறது. எனவே இரண்டுவித வழிபாட்டைப் பற்றியும் அறிந்து கொள்ள வேட்டைக்குச் செல்லும் குலதெய்வ வழிபாட்டை மட்டும் எடுத்துக்கொள்வோம். அந்த வழிபாட்டை எப்படி நடத்துகின்றனர் என்று இப்பகுதியில் பார்ப்போம்.

ஆலங்குளத்திலுள்ள அருந்ததியர்களின் குல தெய்வமாகிய இருளப்பசாமி வேட்டைக்குச் செல்லும் குலதெய்வமாகும். இவர்கள் தங்களது குலதெய்வத்தை எவ்வாறு வழிபடுகின்றனர் என்று ஆராய்வோம்.

(i) இருளப்பசாமி வழிபாடு

ஆலங்குளத்திலுள்ள அருந்ததியர்கள் தங்களது குலதெய்வமாகிய இருளப்பசாமியை மாசி மாதத்தில் வரும் அமாவாசையன்று வழிபடுகின்றனர். இதற்குச் சூமார் ஒரு மாதத்திற்கு முன்பே இவ்வூர் அருந்ததியர்கள் அனைவரும் ஒன்று கூடுகின்றனர். குலதெய்வத்தை வழிபடுவதுபற்றிப் பேசி முடிவெடுக்கின்றனர். வழிபடுவது என்று முடிவெடுத்தபின் வழிபட எவ்வளவு செலவாகும் என்று தோராயமாக மதிப்பிடுகின்றனர். அதனடிப்படையில் பிரிவு (வரி) போடப்படுகிறது. சூமார் 35 குடும்பங்கள் உள்ள ஆலங்குளத்தில் குடும்பத்திற்கு ரூ.200 வீதம் வரி விதிக்கப்படுகிறது.

குலதெய்வவழிபாட்டிற்கு ஏழுநாட்களுக்கு முன்பு பொங்கல் சாட்டப் படுகிறது. பொங்கல் சாட்டுவதற்கு முன்பாகவே அனைவரும் தங்களது பிரிவுத் தொகையைக் கொடுத்துவிடுகின்றனர்.

பொங்கல் சாட்டும் அன்று மாலை பூசாரியும் சாமியாடிகளும் குளித்துவிட்டுக் காவி உடையுடன் வருகிறார்கள். இப்போது பூசாரி,

சாமியாடிகள் பற்றித் தெரிந்திருப்பது அவசியம். அருந்ததியர்கள் வாழும் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் அருந்ததியர்கள் தங்களுக்கென்று, தங்களுக்குள் ஒருவரைப் பூசாரியாக நியமிக்கின்றனர். இவர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக பூசாரிகளாகவே இருக்கின்றனர்.

அதேபோல சில குடும்பங்களுக்கு என்று பரம்பரை பரம்பரையாகச் சில குல தெய்வங்கள் உண்டு. குறிப்பிட்ட அந்தக் குடும்பத்தில் உள்ள ஒருவருக்கு அந்தத் தெய்வம் வருவார். அவரால் சாமியாட முடியவில்லை என்றால் அவர் தனது பிள்ளைகளில் ஒருவர் மீது அத்தெய்வத்தை இறக்கி விடுவார். இத்தெய்வம் யார்மீது வருகிறதோ அவரைச் சாமியாடி என்கிறார்கள்.

இவ்வாறு ஆலங்குளத்திலுள்ள அருந்ததியர்கள்மேல் இறங்கும் தெய்வமாகப் பதினோரு தெய்வங்கள் உள்ளன.

1. இருளப்பன்
2. ராஜம்மாள்
3. 18 ஆம் படி கருப்பசாமி
4. வைரவ சாமி
5. முனீஸ்வரன்
6. லாட சன்னாசி
7. சப்பாணி மாடன்
8. வீரியக்காரி
9. காளியம்மாள்
10. மாரியம்மாள்
11. சந்தன மாரியம்மாள்

இந்த ஒவ்வொரு தெய்வத்திற்கும் அரிவாளர், கம்பு, ஈட்டி, வாள், பரம்பு, சூலாயுதம் என்று ஒவ்வொரு அடையாளம் உண்டு.

ஆட்கள் மேல் வரும் இத்தெய்வங்களுடன் ஆட்கள் மேல் வராத சில தெய்வங்களும் உண்டு. இத்தெய்வங்கள் வழிபாடு சமயத்தில் எழுந்து வந்து, மக்கள் கொடுக்கும் மரியாதையைப் பெற்றுக்கொண்டு சென்றுவிடும். இவ்வாறு ஆலங்குளத்து அருந்ததியர்களின் மரியாதையைப் பெற்றுக் கொள்ளும் தெய்வங்கள் பத்து உண்டு.

1. மாடசாமி
2. சங்கிலி வீரப்பசாமி
3. சின்னக் கருப்பசாமி
4. பெரிய கருப்பசாமி
5. சின்ன மாடன்
6. பெரிய மாடன்

7. சுடலைமாடன்
8. ராக்கம்மாள்
9. பேச்சியம்மாள்
10. சப்பாணி முத்து

ஆலங்குளத்து அருந்ததியர்களின் குலதெய்வ வழிபாடானது இந்த 21 தெய்வங்களை உள்ளடக்கிய வழிபாடு என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

இந்த 21 தெய்வங்களில் இருளப்பசாமியையும், ராஜம்மாளையும்தான் குலதெய்வங்களாக அருந்ததியர்கள் வழிபடுகின்றனர். மற்ற 19 தெய்வங்களும் குலதெய்வங்கள் என்றாலும், இவை மேலே குறிப்பிட்ட இரண்டு குலதெய்வங்களுக்கும் முன்னோடிகள் என்று அழைக்கின்றனர். ஒவ்வொரு குலதெய்வத்திற்கும் ஒரு இருப்பிடம் ஒன்று உண்டு. அந்த இருப்பிடத்தைக் கோயில் என்று அழைக்கிறார்கள். அதேபோல அதற்கென்று ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லை உண்டு. தனது இருப்பிடத்திலிருந்து தனது எல்லை வரை தனது சக்தியைக் காட்ட அத்தெய்வம் சென்று வரும். அதை வேட்டைக்குச் செல்லல் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். தனது எல்லைக்குள் வேறு தெய்வங்கள் வந்தால் அந்தத் தெய்வங்களுடன் போராடி அத்தெய்வங்களைத் தனது முன்னோடிகளாக வைத்துக் கொள்கிறது. தான் தோற்றுவிட்டால் அந்தத் தெய்வத்திற்கு இந்தத் தெய்வம் முன்னோடியாகி விடுகிறது (முன்னோடி என்றால் காவல்காரன் என்று சொல்லலாம்). இவ்வாறு 19 முன்னோடிகள் இருளப்பசாமிக்கு உண்டு.

வேட்டைக்குச் செல்லும் ஒவ்வொரு தெய்வத்திற்கும் ஒரு எல்லையும், அடையாளமும் உண்டு. இருளப்ப சாமியின் எல்லை, தான் கொல்லப்பட்ட இடமாகும். அதன் அடையாளம், தான் இரத்தம் சிந்திய மண்ணாகும்.

குளித்துவிட்டுக் காவி உடையுடன் பூசாரியும் சாமியாடிகளும் தங்கள் தெருவில் உள்ள கோயில் முன்பு வருகின்றனர். அனைத்து அருந்ததியர்களும் அங்கே ஒன்று கூடுகின்றனர். தேங்காய், பழம், சூடம், சாம்பிராணி, குங்குமம், வெற்றிலை, பாக்கு முதலியவைகளை வைத்து பூசாரி காளியம்மனுக்கு பூஜை செய்கிறார். பின் மணிச் சப்தம் முழங்க, பெண்கள் குலவையிடச் சாமியாடிகள் மீது பூசாரி திருநீறு பூசச் சாமியாடிகள் மீது அந்தந்தச் சாமிகள் வருகின்றன. சிறிது நேரம் சாமியாடியபடி தெய்வங்களை வணங்கிய பின் மறுபடியும் பூசாரி சாமியாடிகள் மீது திருநீறு பூசச் சாமிகள் மலையேறிவிடுகின்றன. இதைத்தான் பொங்கல் சாட்டுதல் என்று கூறுகின்றனர். பொங்கல் சாட்டிய நிமிடத்திலிருந்து பூசாரியும், சாமியாடிகளும் ஏழுநாள் விரதத்தை ஆரம்பிக்கின்றனர்.

விரதம் இருக்கும்போது பூசாரியும், சாமியாடிகளும் சில ஒழுங்குகளைக் கடைப்பிடிக்கின்றனர்.

- ▶ தினமும் இரவு மட்டும் ஒருநேரம் சைவச் சாப்பாடு சாப்பிடவேண்டும் (பகலில் புளி, சுருப்பட்டி சேர்த்து தயாரித்த பாணைக்காரத்தை மட்டும் தேவைப்பட்டால் குடிக்கலாம்).
- ▶ பக்கத்து வீடுகளுக்குக் கூடச் செல்லக்கூடாது.
- ▶ பக்கத்து வீடுகளிலிருந்து எதுவும் வாங்கவும் கூடாது; கொடுக்கவும் கூடாது.
- ▶ வேறு இடங்களிலிருந்து இறப்பு போன்ற கெட்ட செய்தி வந்தால் இவர்களிடம் சொல்லக்கூடாது.
- ▶ வீட்டில் சாமியாடியும் மற்றவர்களும் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும். அச்சமயத்தில் கணவன் - மனைவி தாம்பத்திய உறவு கூடாது.
- ▶ வீட்டுக்கு விலக்காகியிருக்கும் பெண்கள் வீட்டில் இருக்கக்கூடாது. பக்கத்து வீடுகளுக்குச் சென்றுவிட வேண்டும். அச்சமயத்தில் சாமியாடியே சமைக்க வேண்டும்.
- ▶ சாமியாடிக்கு என்று இருக்கும் தனி உடையாகிய மஞ்சள் அல்லது காவி வேஷ்டி, அதே கலரில் துண்டு ஆகியவை மட்டுமே அணிய வேண்டும்.
- ▶ அந்தத் துணிகளை அவர்களே துவைக்க வேண்டும். வேறு யாரும் அத்துணிகளைத் துவைக்கவோ, தொடவோ கூடாது.
- ▶ தனியாகவே துண்டை விரித்துப் படுக்க வேண்டும்.
- ▶ தங்களது பிழைப்பிற்காகத் தாங்கள் செய்யும் அன்றாட வேலையைத் தொடர்ந்து செய்யலாம்.
- ▶ பெண்கள் குளித்து, சுத்தமான ஆடைகளை அணிந்து சாமி கும்பிட்ட பின் விரதச் சாப்பாட்டைத் தயாரிக்க வேண்டும்.
- ▶ விரதம் இருப்பவர் விரதம் விடுவதற்கு முன்பாக விரதச் சாப்பாட்டை வேறுயாரும் சாப்பிடக் கூடாது.
- ▶ விரதம் விடுவதற்கு முன்பு குளிக்கவேண்டும். அதன்பின் சாமி கும்பிட வேண்டும். பெரும்பாலும் குலதெய்வங்களின் படங்களை வீட்டில் வைப்பதில்லை. குலதெய்வத்திற்கு அடையாளமாகக் குத்துவிளக்கு ஏற்றி, தேங்காய், பழம், பத்தி, சூடம், வெற்றிலை, பாக்கு, செம்பில் தண்ணீர் இவற்றுடன் சமைத்த உணவை ஓர் இலையில் படைத்து தூப, தீபத்துடன் சாமி கும்பிடவேண்டும்.
- ▶ அதன் பின்னே விரதம் விடவேண்டும். அப்போது 3, 5, 7 என்று ஒற்றைப்படையில் இலைபோட்டு வீட்டில் உள்ளவர்களுடனோ, அல்லது வெளியிலிருந்து சிலரை அழைத்தோ விரதம் விடவேண்டும்.
- ▶ விரதம் விடுவதற்கு முன்பு விரதச் சாப்பாட்டில் ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் சிறிது வாங்கி, அதை இலையில் வைத்து, அதோடு சாமி

கும்பிட்ட பழத்தில் ஒன்றை எடுத்து அணைத்தையும் பசு மாட்டிற்குக் கொடுக்க வேண்டும்.

- ▶ செம்புத் தண்ணீரைக் கூரையில் கொட்ட வேண்டும்.

இவ்வாறு விரதம் இருக்கின்றனர். இதில் வேட்டைக்குச் செல்லும் சாமியாடியின் விரதம் சிறிது கடினமானது. வேட்டைக்குச் செல்லும் சாமியாடியின் வீட்டைச் சுத்தமாகப் பெருக்கி, கோமியத்தால் மெழுகி, அந்த மண்தரையில் உணவு பறிமாறி விரதம் விடவேண்டும். வீட்டில் சிமென்ட் தரை இருந்தால், அதைக் கழுவிய பின், சாப்பிடும் இடத்தில் கோமியத்தால் மெழுகி, அந்த இடத்தில் உணவு பறிமாறி விரதம் விடவேண்டும். சிறிது கோமியக் கரைசலை கையில் ஊற்றி, அதை உணவில் தெளித்து விரதம் விடுவதும் உண்டு.

விரதச் சாப்பாடு சாப்பிடுபவர்களிடமிருந்து வீட்டில் உள்ள பெண்கள் தங்களது முந்தானையில் ஒருபிடிச் சோறு வாங்கி, பின் அதை உண்பர்.

சாமியாடிகளும், பூசாரியும் தங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் சில ஒழுங்குகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

- ▶ குழந்தை பிறந்த வீடு, பெண் பூப்பெய்திய வீடு, இறந்தவர் வீடு போன்ற வீடுகள் சுத்தமில்லாத வீடுகளாகக் கருதப்படுகின்றன. இந்த வீடுகளில் நடக்கும் விசேசங்களில் இவர்கள் உணவு உண்ணவே கூடாது.
- ▶ அப்படிப்பட்ட வீட்டில் நடைபெறும் விசேசத்திற்குச் செல்ல வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டால் அந்த வீட்டினர் வேறு ஒரு வீட்டில் சாமியாடிகளுக்கும் பூசாரிகளுக்கும் என்று தனியாக உணவு தயாரிக்கச் சொல்லுவார்கள். அந்தச் சிறப்பு உணவைத்தான் உண்ண வேண்டும். பொதுவாக அனைவருக்கும் என்று தயாரிக்கப்பட்ட உணவை உண்ணக்கூடாது. தங்கள் மீது சாமி வருவதால் அசுத்த உணவை உண்ணக்கூடாது என்பதுதான் இதன் தத்துவம்.

இவ்வாறு சாமியாடிகளும், பூசாரிகளும் ஏழு நாட்கள் கடுமையான விரதம் இருக்கின்றனர். அந்த நாட்களில் பூசைக்கு வேண்டிய பொருட்கள் அனைத்தையும் சேகரிக்கின்றனர். வழிபடுவதற்கு குற்றாலத்திலிருந்து புனிதநீர் கொண்டு வருகின்றனர். இது மிகவும் முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது.

- ▶ புனிதநீர் கொண்டு வருபவர் சாமியாடிகள் போல் விரதம் இருக்க வேண்டும்.
- ▶ குற்றாலம் சென்று, குளித்துவிட்டு, சாமி கும்பிட்டபின் குற்றால நீரை ஒரு பாணையில் நிறைப்பர்.
- ▶ குற்றால நீரில் தெய்வங்கள் குளிப்பதால் அதில் தெய்வ சக்தி இருப்பதாக நம்புகின்றனர்.
- ▶ பயபக்தியுடன் அந்தப் பாணையைத் தூக்கிக்கொண்டு எங்கும் இறக்கி வைக்காமல் கொண்டு வருகின்றனர். வழியில் அப்பாணையை எங்கா

வது இறக்கி வைத்தால் தெய்வசக்தி அந்த இடத்தில் இறங்கிவிடும் என்று நம்புகின்றனர்.

- ▶ பேருந்தில் வரவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டால் மடியிலேயே அப்பானையை வைத்து பயபக்தியுடன் கொண்டு வருகின்றனர்.
- ▶ அந்த நீரைக் கொண்டு வந்து தங்கள் தெருவில் உள்ள குலதெய்வக் கோயிலில் இறக்கி வைக்கின்றனர்.

அதேபோல நொண்டி இருளப்பசாமியின் பீடமும் வெள்ளை அடிக்கப்பட்டு, சத்தம் செய்யப்படுகிறது. ஏழாவது நாள் மாலை அனைத்துச் சாமியாடிகளும் குளித்துவிட்டுக் காளியம்மன் கோயில் முன்பு ஒன்று கூடுகின்றனர். அங்கே இருளப்பசாமியை வழிபடும் அனைவருமே வருகின்றனர். அனைவரும் ஒன்று கூடி அம்மனை வழிபடுகின்றனர். அப்போது தவில், உருமி, பம்பை போன்ற தோல் கருவிகளை இசைத்து ஒலி எழுப்புகின்றனர். நாதஸ்வரமும் இசைக்கப்படுகிறது. அப்போது சாமியாடிகளுக்குப் பூசாரி விபூதி பூசுகிறார். இந்தச் சூழ்நிலையில் மெதுவாக ஆரம்பித்த வாத்திய இசை, உக்கிரமாக முழங்கப்படுகிறது. அத்துடன் பெண்கள் குலவைச் சத்தமும் இணைய ஒரு பரவசமான சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. அப்போது சாமியாடிகள் மீது அந்தந்தச் சாமிகள் இறங்குகிறார்கள். நின்று கொண்டிருந்த சாமியாடிகளின் உடல்கள் அதிர்கின்றன. அந்த அதிர்வுகள் ஆட்டமாக மலருகின்றன. அப்போது சாமியாடிகளின் கைகளில் காப்பு கட்டப்படுகிறது (மஞ்சளும், இரண்டு வெற்றிலைகளும் கட்டப்பட்ட நூலை காப்பு என்கின்றனர். சாமியாடிகள் மீது இறங்கும் தெய்வங்கள் சாமி கும்பிட்டு, முடியும் வரை இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகக் காப்பு கட்டப்படுகிறது. காப்பை உடைத்துக் கொண்டு தெய்வங்கள் செல்லாது என்று நம்புகின்றனர்). வாத்திய இசையின் வேகம் அதிகரிக்க அதிகரிக்கச் சாமியாட்டத்தின் வேகமும் அதிகரிக்கிறது. இவ்வாறு சிறிது நேரம் ஆடி வழிபட்டபின் மறுபடி பூசாரி சாமியாடிகள் மீது திருநீறு பூச சாமியாட்டம் நிற்கிறது.

பின், குலதெய்வ வழிபாட்டிற்குத் தேவையான சாமியுடைய மணி, சாட்டை, கருங்கச்சை, பூசைப் பொருட்கள் போன்ற அனைத்தையும் ஒரு பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டுகின்றனர். அப்போது மறுபடி மேள தாளங்கள் முழங்க, பெண்கள் குலவையிட அந்த பூஜைப் பெட்டி பூசாரியின் தலையில் வைக்கப்படுகிறது. குற்றாலத்திலிருந்து கொண்டு வந்த நீரை இருளப்பசாமியின் முன்னோடியாகிய வைரவசாமி இறங்குபவர் தலையில் வைக்கின்றார். கரும்பு, வாழை மரம்போன்றவை மாட்டு வண்டியில் ஏற்றப்படுகின்றன. தொடர்ந்து முழங்கும் இசையாலும், குலவைச் சத்தத்தாலும் சாமியாடிகள் மீது சாமி வர அவர்கள் தங்களது அடையாளங்களை (அரிவாள், கம்பு, ஈட்டி போன்றவை) எடுத்துக் கொண்டு சாமியாடுகின்றனர். இவ்வாறு சாமியாடியபடியே சமார் அரை கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் உள்ள இருளப்ப தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

சாமியின் மேடையும், பூடமும் இருக்கும் இடத்திற்கு அனைவரும் செல்கின்றனர்.

அந்த இடம் சென்றதும் மூன்று முறை இருளப்பசாமியின் மேடையைச் சுற்றி வந்து, பின் மேடை ஏறிப் பூடத்திற்கு முன்பு கொண்டு வந்த பொருட்களை இறக்கி வைக்கின்றனர்.

அதன்பின் கொண்டுவந்த கரும்பால் இருளப்பசாமிக்கும், ராஜம்மாளுக்கும் கரும்புப் பந்தல் போடுகின்றனர். வாழை மரங்களும் நடுகின்றனர். பின்பு புதுப்பானையில் தட்டப்பயிறு அவிக்கின்றனர்.

பின், சாமி மீது புனுகு, ஜவ்வாது, அத்தர், பன்னீர், சென்ட் போன்ற வாசனைத் திரவியங்களைப் பூசுகின்றனர். சாமிக்குப் புதிய பட்டாடைகள் கட்டுகின்றனர். பின் மாலையிடுகின்றனர். சாமிக்கு முன் வாழையிலை படைத்து மூன்று இடத்தில் மூன்று கரண்டி பயிறு பரிமாறுகின்றனர். இரண்டு இளநீர், பழம், சாம்பிராணி, பத்தி, சூடம், வெற்றிலை, பாக்கு, சந்தனம், குங்குமம், விபூதி போன்றவைகளைப் படைக்கின்றனர்.

இவ்வளவையும் தயார் நிலையில் வைத்தபின் மறுபடி மேளம் முழங்குகிறது. நாதஸ்வரம் இசைக்கப்படுகிறது. சாமியாடிகள் மீது விபூதி பூச சாமியாடிகள் மீது சாமிகள் இறங்குகின்றன. முதலில் மெதுவாக ஆடும் அவர்கள் இசையின் வேகம் கூடக் கூட வேகமாக ஆடுகிறார்கள். அப்போது பெண்களின் குலவைச் சத்தமும் இணைய ஒரு மன எழுச்சியான சூழ்நிலையில் பூசாரி தூப தீபம் காட்டி மணியோசையுடன் சாமிக்குப் பூசை செய்வார். பூசை முடிந்ததும் இசையின் வேகம் குறைய சாமியாடிகளின் வேகமும் குறைந்து விடும். பின் பூசாரி திருநீறு கொடுக்க சாமி மலையேறி விடும்.

இந்த வழிபாடு இருளப்பசாமியின் முன்னோடிகளாகிய வைரவ சாமிக்கும், 18 ஆம் படி கரும்பசாமிக்கும் உண்டு. கரும்புப் பந்தல் தவிர மற்ற அலங்காரங்களும், படையல்களும் இந்த இரண்டு தெய்வங்களுக்கும் உண்டு.

பின் இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு உச்சக்கட்ட வழிபாடு ஆரம்பிக்கிறது. எரிகின்ற விளக்குகள் அனைத்தும் அணைக்கப்படுகின்றன. அந்த அமாவாசை இரவில் ஒரு பயங்கரமான சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. சாமியாடிகளும், பூசாரியும், மேளம் வாசிப்பவர்களும் தவிர மற்ற ஆண்கள், பெண்கள், சிறுவர் சிறுமியர் அனைவரும் மேடையின் பின்புறம் சென்று கண்மூடி அமர்ந்து விடுகின்றனர். சிலர் பயத்தில் கண்மூடிப் படுத்து விடுவதும் உண்டு. சாமி வேட்டைக்குச் செல்வதை யாரும் பார்க்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் கண்மூடி அமர்ந்து விடுகின்றனர். அதே போலச் சாமி வேட்டைக்குச் செல்லும் வழியில் உள்ள ஒருசில வீடுகளுக்கும் ஏற்கனவே தகவல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களும் தங்கள் வீட்டுக் கதவுகளை உட்புறம் தாழிட்டு வீட்டுக்குள்ளேயே இருந்து விடுகின்றனர். வேட்டைக்குச் செல்லும் சாமியைப் பார்த்தால் சாமி அடித்துவிடும் என்று பயப்படுகின்றனர்.

அந்த அமாவாசை நடுஇரவில் சாமியாடிகள் அனைவரும் குளிக்கின்றனர். சிறு வெண்கல மணி கட்டிய கருப்பு நிறத்திலான கருங்கச்சையை அணிந்து கொள்கின்றனர். அவர்களது உடலில் சந்தனம், விபூதி, குங்குமம் முதலியவை பூசப்படுகின்றன.

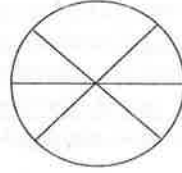
அந்த அமைதியான நடுஇரவில் மெதுவாக மேளம் அடிக்கப்படுகிறது. அதைத் தொடர்ந்து உருமி வாசிக்கப்படுகிறது. பின் பம்பை முழங்கப்படுகிறது. நாதஸ்வரமும் இசைக்கப்படுகிறது. மெதுவாக ஆரம்பித்த இசையின் வேகம் கூடக் கூட பயத்துடன் கலந்த ஒரு ரம்மியமான சூழ்நிலை உருவாகிறது. இந்த நிலையில் சாமி வருவதற்காக சாமியாடிகள் மீது பூசாரி விபூதி பூசுகிறார். முதலில் ஒரு சிறிய உடல் அதிர்வு ஏற்படுகிறது. பிறகு மெதுவாக ஆடுகின்றனர். ஆடியபடியே தங்களது அடையாளங்களை எடுத்துக் கொள்கின்றனர். சாட்டைகளையும் எடுத்துக் கொள்கின்றனர். இசையின் வேகம் கூடக் கூடச் சாமியாடிகளின் ஆட்டத்தின் வேகமும் கூடுகிறது. அவர்கள் அணிந்திருக்கும் ஆடையில் கட்டப்பட்டிருக்கும் வெண்கல மணியின் ஓசையும் இந்த ஒலியுடன் கலந்து கொள்கிறது. ஒருவிதமான பயத்துடன் கூடிய பரவசமான நிலை அங்கே உருவாகிறது. அப்போது இசையின் வேகம் இன்னும் அதிகரிக்க ஆடிக் கொண்டிருப்பவர்கள் கத்தியபடி சாட்டைகளால் தங்களது உடலை அடித்துக் கொள்கின்றனர்.

இன்னும் இசையின் வேகம் அதிகரிக்கிறது. அப்போது குலதெய்வமாகிய இருளப்பசாமி யார் மீது வந்திருக்கிறாரோ அவரிடம் பூசாரி தீப்பந்ததைக் கொடுக்கிறார். தீப்பந்ததைப் பெற்றுக் கொண்ட இருளப்பசாமி சாட்டையால் தன்னை அடித்தபடி சுழன்று சுழன்று, தாவியும், குதித்தும் பயங்கரமாக ஆடுகிறார். ஒற்றைக் காவால் நொண்டியபடியே ஆடுகிறார். பிறகு மிகப் பயங்கரமாகக் கத்தியபடி தீப்பந்ததைப் பிடித்தபடி வேட்டைக்குச் செல்கிறார். அப்போது,

- ▶ அனைத்து இசைக் கருவிகளும் திடீரென நிறுத்தப்படுகின்றன.
- ▶ ஒரே ஒருவர் மட்டும் பம்பையை அடித்தபடி இருளப்பசாமியுடன் செல்கிறார். ஒரே மாதிரியான தாளம் அடிக்கப்படுகிறது. தாளம் மாற்றி அடிப்பதில்லை.
- ▶ மற்ற சாமியாடிகளும், சாமியாடியபடியே இருளப்பசாமியுடன் வேட்டைக்குச் செல்கின்றனர்.
- ▶ இவர்களுடன் சாமியாடி அல்லாத ஒருவரும் முட்டைகளுடன் வேட்டைக்குச் செல்கிறார். இவருக்குப் பூசாரி திருநீறு பூசி வழியனுப்பி வைக்கிறார்.
- ▶ சாமி வேட்டைக்குச் செல்வதைத் தடுக்க சில துஷ்ட சக்திகள் வருவதுண்டு. துணைக்கு வேட்டைக்குச் செல்லும் மற்ற தெய்வங்களுக்கு இந்த துஷ்ட சக்திகளின் வருகை தெரியும். அந்த துஷ்ட சக்திகள் வரும் திசையில் முட்டைகளை எறியச் சொல்லுவார்.

உடனே முட்டைகளுடன் செல்பவர் அத்திசையில் முட்டைகளை எறிவார். அந்த முட்டைகளை துஷ்ட சக்திகள் ஏற்றுக்கொண்டு வேட்டைக்குச் செல்வதைத் தடுப்பதில்லை.

- ▶ ஒவ்வொரு சாமிக்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லை உண்டு. அந்த எல்லை வரை அந்தச் சாமி (சாமியாடி) செல்கிறார். பிறகு அங்கேயே நின்று விடுகிறார்.
- ▶ இறுதி வரை பம்பை இசைப்பவர், முட்டை எறிபவர், ஒரு சாமியாடி, ராஜம்மாள் இறங்கிய பெண் ஆகிய நால்வரும் இருளப்பசாமியுடன் செல்கின்றனர்.
- ▶ குறிப்பிட்ட எல்லை சென்றதும் இருளப்பசாமி ஏழு கோடுகள் போடுகிறார். வட்ட வடிவில் ஒரு கோடு அதில் ஆறு ஆரங்களைக் குறிக்கும் விதத்தில் ஆறு கோடு. அதில் மூவரை இருத்தி வைத்துவிட்டு இருளப்பசாமியும், ராஜம்மாளும் வேட்டைக்குச் செல்கின்றனர்.

- ▶ ராஜம்மாளின் ஒரு கையில் மூன்று எலுமிச்சம்பழம் குத்தப்பட்ட சூலாயுதமும், மற்ற கையில் மூன்று எலுமிச்சம்பழமும் இருக்கின்றன.
- ▶ கொலை செய்து எரித்துக் கொல்லப்பட்ட இடம் வந்தவுடன், இருளப்பசாமி செத்தவர் போலக் கீழே விழுந்து விடுகிறார். ராஜம்மாள் அவரை மூன்று முறை சுற்றி வந்து ஒப்பாரி வைத்து மாரடிக்கிறார். பின் சாமியின் பெயரைச் சொல்லி எழுப்புகிறார். இருளப்பசாமி உயிர் பெற்றவராய் எழுகிறார். அப்படி எழும்போது தீபம் இல்லாத கையில் ஒரு பிடி மண்ணை எடுத்தபடி எழுகிறார்.
- ▶ ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தை அடைந்ததும் (எங்கு இருளப்பனும், ராஜம்மாளும் கொல்லப்பட்டார்களோ அந்த இடம்) அங்குப் பிடி மண்ணை எடுக்கிறார். பின் திரும்பி வருகிறார்.

தூரத்தில் கேட்கும் பம்பை சப்தம், அவ்வப்பொழுது சாமியாடிகள் எழுப்பும் பயங்கரமான சப்தம் போன்றவை கண்மூடி அமர்ந்திருக்கும் மக்கள் மத்தியில் ஒரு பய உணர்வையும், அதோடு கூடிய இறை உணர்வையும் கொடுக்கின்றன.

திரும்பி வரும்போது கோட்டில் சிறை வைத்துச் சென்றவர்களை மீட்டு இருளப்பசாமி தன்னுடன் அழைத்து வருகிறார். அந்தந்த எல்லையில் நிற்கும் மற்ற சாமிகளும் வேட்டைக்குச் சென்று வந்த சாமிகளுடன் இணைந்து திரும்பி வருகின்றனர்.

அந்த அமாவாசை இரவில், ஒரு கையில் தீப்பந்தத்துடனும், மறுகையில் பிடி மண்ணுடனும், பம்பைச் சப்தம் முழங்க ஜல் ஜல் என்ற மணியோசையுடன் இருளப்பசாமி ஓடிவருவது பக்தி கலந்த பரவச நிலைக்கு மக்களை அழைத்துச் செல்கிறது.

- தான் எடுத்து வந்த அடையாளத்தைப் பூசாரியிடம் கொடுக்கிறார் இருளப்பசாமி. பூசாரி அதை இருளப்பசாமியின் பூடத்தில் வைக்கிறார்.
- பின் இருளப்பசாமியிடம் ஒரு வெள்ளை நிறச் சேவலைக் கொடுக்கின்றனர். அச்சேவலின் கழுத்தைக் கடித்து அதன் ரத்தத்தைக் குடிக்கிறார் (ஒரு கையில் தீப்பந்தம், மறு கையில் கழுத்து கடிபட்ட வெள்ளைச் சேவல். அந்தச் சேவல் படபடவென்று தனது இறக்கைகளை அடிக்க, அதன் ரத்தத்தை இருளப்பசாமி குடிப்பது அந்த இரவில் ஓர் இனம்புரியாத அச்சத்தை ஏற்படுத்துகிறது).
- அதே போல வேட்டைக்குத் துணைக்குச் சென்ற ஒவ்வொரு சாமிக்கும் ஒரு சேவல் பலியிடப்படுகிறது. ஒவ்வொரு சாமியும் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட சேவலின் கழுத்தைக் கடித்து ரத்தத்தைக் குடிக்கிறார்.
- சேவல்கள் கோயிலுக்கு முன்பாகப் பலியிடப்படுவதில்லை. பக்க வாட்டிலேயே பலியிடப்படுகின்றன.
- பின் ஒவ்வொரு சாமி மீதும் மஞ்சள் தண்ணீர் ஊற்றப்படுகிறது. சாமிகள் அதில் குளிக்கிறார்கள்.

இப்போது மறுபடி ஒளியேற்றப்படுகிறது. மேடையின் பின்புறம் கண்முடிப் படுத்திருந்த அனைவரும் மேடைக்கு முன்பு வருகின்றனர்.

இந்தச் சமயத்தில் மறுபடி அனைத்து மேளங்களும் உக்கிரமாக முழங்க, சாமியாடிகளும் தங்களது அடையாளங்களுடன் சாட்டையால் தங்களை அடித்துக் கொண்டு ஆனந்தமாகச் சாமியாடுகிறார்கள்.

தீப்பந்தத்தில் நன்கு எண்ணெயிட்டு, வேட்டையாடிய இருளப்ப சாமியிடம் அப்பந்தத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். இப்பந்தத்தைப் பெற்றுக் கொண்டே இருளப்பசாமி சாட்டையால் தன்னை அடித்துக் கொண்டு, மிகப் பயங்கரமாகக் கத்திக் கொண்டு ஆக்ரோஷமாக சாமியாடுகிறார். இவ்வாறு சாமியாடியபடியே திடீர் திடீர் என்று அருள்வாக்கு கூறுகிறார். இந்த அருள் வாக்குத்தான் மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது. இது கட்டாயம் பலிக்கும் என்ற நம்பிக்கை இம்மக்களிடம் இருக்கிறது.

தங்களது குறைகளைக் கூறி மக்கள் அருள்வாக்கு கேட்கின்றனர். அருள்வாக்கு கூறும் ஒவ்வொரு முறையும் மேள தாளங்கள் நிறுத்தப்படுகின்றன. அருள்வாக்கு கூறி முடித்தவுடன் மறுபடி மேளதாளங்கள் உக்கிரமாக இசைக்கப்படுகின்றன.

அருள்வாக்கு கூறுவதோடு இரவு பூஜை முடிவடைகிறது.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

பூஜை முடிந்ததும் இருளப்பசாமிக்குப் பலிகொடுத்த வெள்ளைச் சேவலை வேட்டைக்குச் சென்ற பம்பை இசைத்த கலைஞருக்குக் கொடுக்கின்றனர். அவர் அச்சேவலை மற்ற இசைக் கலைஞர்களுடன் சுட்டுச் சாப்பிடுகிறார். குழம்பு வைத்தோ, அல்லது பொறித்தோ சாப்பிடக் கூடாது. சுட்டுத்தான் சாப்பிடவேண்டும். வேறு யாருக்கும் அச்சேவலைக் கொடுக்கக் கூடாது. பம்பை இசைக் கலைஞரும் அதை வேறு யாருக்கும் கொடுக்கக் கூடாது.

மற்ற சேவல்களைச் சாமியாடிகளும், மற்றும் சிலரும் ஊருக்கு எடுத்துச் சென்று அதைக் குழம்பு வைக்கின்றனர். பொதுச் சமையல் என்று சோறும் பொங்குகின்றனர். உணவு தயாரித்தபின் அதை ஊரில் கோயிலில் வைத்துவிட்டு மறுபடி குலதெய்வம் இருக்கும் பீடத்திற்கு வருகின்றனர்.

அப்போது கோயிலுக்கு என்று நேர்ந்தவர்கள் மொட்டை போடுகிறார்கள். சம்பந்தக்காரர்கள் செய்முறை என்று வேஷ்டி, சட்டை, சேலை போன்றவைகளை எடுத்துக் கொடுக்கின்றனர்.

இதற்குள் விடிந்து விடுகிறது. மறுபடி கோயிலைக் கழுவிச் சுத்தம் செய்கிறார்கள். தங்களது 21 குல தெய்வங்களை நினைத்து, 21 இலை படைத்து, ஒவ்வொரு இலையிலும் 3 பங்கு உணவு படைத்து, 21 தேங்காய், 21 கரும்பு, 21 பழம், துள்ளு மாவு, பாணைக்காரம், அவல், பொறி, பொறிகடலை படைத்து பூஜை செய்கின்றனர்.

மறுபடியும் மேளம் அடிக்கப்பட சாமியாடிகள் மீது சாமி வரச் சாமியாடுகிறார்கள். அப்போது யாருக்காவது பேய் பிடித்திருந்தால் அவர்களும் ஆடுகிறார்கள். பேய் பிடித்தவரை சாட்டையால் அடிக்கும் இருளப்பசாமி அதன் பெயரைக் கேட்கிறார். பெயர் சொல்லும்வரை சாட்டையடி கொடுக்கப்படுகிறது. சாட்டையடி கொடுக்கும் நேரத்தில் பயங்கரமாக மேளம் அடிக்கப்படுகிறது. கேள்வி கேட்கும்போது மேளம் அடிக்கப்படுவதில்லை. இறுதியில் சாட்டையடியின் வேதனை தாங்காமல் பேய் தனது பெயரைச் சொல்லி, தனக்கு வேண்டியவைகளைக் கேட்கிறது. அதைக் கொடுத்து அப்பேயை விரட்டுகின்றனர். தலையில் கல்லை வைத்துச் சிறிது தூரம் சென்று எறிந்துவிட்டு வந்து விடுகின்றனர். மற்ற இனத்தவர்கள் சிலர் வந்து சாமி கும்பிடுகின்றனர். அருள்வாக்கும் கேட்கின்றனர்.

இவ்வாறு சாமி கும்பிட்டு முடித்தவுடன் நல்ல நேரத்தில் பூஜைப் பொருட்கள் எல்லாம் பெட்டியில் எடுத்து வைக்கப்படுகின்றன. கரும்புப் பந்தல் பிரிக்கப்பட்டு வண்டியில் ஏற்றப்படுகிறது. பின் மேள தாளம் முழங்க, பெண்கள் குலவையிட பூஜைப் பெட்டி பூசாரி தலையில் வைக்கப்படுகிறது. குற்றால் நீர்ப்பாணை சாமியாடி தலையில் வைக்கப் படுகிறது. இந்த நிலையில் சாமியாடியபடியே தங்களது நீர்நிலையான கிணற்றுக்குச் செல்கின்றனர். அக்கிணற்றுக்குள் புனித நீரை ஊற்று கின்றனர். அந்தக் கிணற்று நீர் முழுவதுமே புனித நீராதி விடுகிறது.

பின் தங்கள் தெருவுக்கு வந்து, குலவைச் சத்தத்துடன், மேள தாளம் முழங்க பூசைப் பெட்டியை இறக்கி அம்மன் கோயிலில் வைக்கின்றனர். பின் சாமியாடிகள் சென்று, குளித்துவிட்டு வருகின்றனர்.

அதன்பின் அனைவரும் அமர்ந்து பொதுவாகச் சமைத்து வைத்திருந்த உணவை உண்கின்றனர். கரும்பு, பழம் போன்றவைகள் ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் சமமாகப் பிரித்துக் கொடுக்கப்படுகின்றன. இதோடு குலதெய்வ வழிபாடு முடிவடைகிறது.

அருந்ததியர்களின் இக்குல தெய்வ வழிபாட்டில் சில சடங்குகளும், சில அடையாளங்களும் இருக்கின்றன. இவைகளின் அர்த்தங்களை ஓரளவு புரிந்து கொள்ள முயல்வோம்.

- ▶ வீட்டில் குலதெய்வத்தின் படம் இருந்தால் அந்தக் குலதெய்வம் வேட்டைக்குச் செல்லும். அப்படிச் செல்லும் வழியில் யாரும் இருந்தால் தெய்வம் அடித்துவிடும். வீட்டில் உள்ளவர்கள் கூட குறுக்கிட்டு அடிபடும் வாய்ப்பு உண்டு. இதைத் தவிர்க்க, வீட்டில் குலதெய்வத்தின் படத்தை வைப்பதில்லை.
- ▶ வழக்கமாகச் சாமியாடுபவர்கள் தவிர வேறுயாரும் சாமியாடுவதில்லை. அப்படி ஆடினால், அவரிடம் உண்மையான அருள் இருக்கிறதா என்று சோதிக்க, சாமியாடுபவரின் உள்ளங்கையில் சூத்தைக் கொளுத்துகின்றனர். உண்மையான அருள் இருந்தால் கை பொத்துப் போகாது. பொய்யாக ஆடினால் கை பொத்துப் போகும் என்று நம்புகின்றனர்.
- ▶ தனது எச்சியாலும், சுவாசத்தினாலும் பூசைக்குப் படைக்கப்பட்ட பொருட்கள் அசுத்தப்பட்டு விடக்கூடாது என்பதற்காகப் பூசாரி தனது வாயையும், மூக்கையும் மறைத்துத் துண்டால் கட்டிக் கொள்கிறார்.
- ▶ கோபத்தில் இருக்கும் இருளப்பசாமியைச் சாந்தப்படுத்துவதற்காகவும், குளிர்ச்சியைக் கொடுப்பதற்காகவும் கரும்புப் பந்தல் போடப்படுகிறது. இளநீரும் படைக்கப்படுகிறது.
- ▶ இருளப்பசாமியின் ஒரு கால் வெட்டப்பட்டதால், இருளப்பசாமியார் மீது வருகிறாரோ அவர் ஒற்றைக் காலால் சாமியாடுகிறார்.
- ▶ ராஜம்மாள் சைவம் என்பதால் சைவ உணவு படைக்கப்படுகிறது. கோயிலுக்கு வெளியே, தலைவாசலுக்கு அப்பால் உயிர்ப்பலி கொடுக்கப்படுகிறது. முன்னோடிகளுக்கு அசைவம் படைக்கப் படுகிறது.
- ▶ இருளப்பசாமியின் உடை வெள்ளை. வேட்டைக்குச் செல்லும்போது வெள்ளை உடையுடன் செல்கிறார். யாருக்காவது காட்சி கொடுத்தாலோ, அல்லது கனவில் தோன்றினாலோ வெள்ளை உடையில்தான் தோன்றுகிறார். அவருக்குப் பிடித்தமான நிறம் வெள்ளையாக இருப்பதால் வெள்ளைச் சேவல் பலியிடப்படுகிறது.

- ▶ வேட்டைக்குச் சென்று திரும்பும் சாமி மிகவும் கோபத்தில் இருக்கிறார். இரத்தம் குடித்தால் கோபம் தணியும். இரத்தம் குடிக்க வில்லையென்றால் யாரையாவது காவு வாங்கி விடுவார். அதனால் சேவலின் இரத்தத்தைக் குடித்துத் தனது கோபத்தைத் தணித்துக் கொள்கிறார்.
- ▶ வேட்டைக்குச் செல்பவர்கள் கிடைக்கும் வேட்டையைச் சுட்டுத் தின்பது வழக்கம். அதனால்தான் குல தெய்வங்களுக்குச் சுட்ட கருவாடு, சுட்ட ஈரல், சுட்ட கோழி போன்றவைகளைப் படைக் கின்றனர். விரதம் இருக்காமல், தெய்வ நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் பம்பைக்காரர் பம்பையை அடித்து வேட்டைக்குச் சாமியுடன் செல்கிறார். அவருக்குச் சேவல் பலியிடப்படுவதில்லை. ஆனால் அவர் பங்காக அவருக்கு இருளப்பசாமிக்குப் பலியிட்ட வெள்ளைச் சேவல் கொடுக்கப்படுகிறது.
- ▶ ஒரு இலையில் மூன்று இடத்தில் உணவு படைக்கப்படுகிறது என்பது ஒன்று முன்னோடிகளுக்கும், மற்றது குல தெய்வத்திற்கும், மூன்றாவது அம்மனுக்கும் என்பது நம்பிக்கை.

(ii) எதிர்பார்ப்பு

அருந்ததியர்களின் இக்குல தெய்வ வழிபாட்டில் பங்கெடுக்கும்போது நம்மில் பல கேள்விகள் எழுகின்றன. முக்கியமாக இரண்டு கேள்விகளைக் கேட்கலாம். இந்த வழிபாட்டின் வழி அவர்களின் எதிர்பார்ப்புகள் எவை? அவை நிறைவுற்றனவா? இந்தக் கேள்விகளுக்கான பதிலைக் கீழ்க்கண்ட வாறு தொகுக்கலாம்.

சரித்திர நினைவூட்டல்

முதன் முதலாக இந்தக் குல தெய்வ வழிபாட்டின் மூலம் நொண்டி இருளப்பனுடைய சரித்திரம் மீண்டும் நினைக்கப்படுகிறது. இருளப்ப சாமி மேடைக்குப் பின்புறம் அமர்ந்தபடி பெரியவர்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு இக்கதையைச் சொல்லுகின்றனர். ஆதிக்கச் சாதியினரால் எப்படித் தங்களில் வீரமான ஒருவர் கொடூரமாக, கோரமாகக் கொல்லப்பட்டார் என்ற செய்தியை மறுபடி நினைக்கின்றனர். ஆதிக்க வர்க்கத்தின் சாதி வெறி நினைத்துப் பார்க்கப்படுகிறது. சரித்திரத்தை மறுபடி நினைப்பதே விழிப்புணர்வின் முதல் படியல்லவா?

மறைமுகமான எதிர்ப்பு

இந்த வழிபாடு ஆதிக்கச் சாதியினருக்குத் தெரியாமல் ரகசியமாகக் கொண்டாடும் வழிபாடல்ல. சாமியாடியபடி தெருவில் நடந்து சென்று, மற்றொரு தெருவில் உள்ள சாமியின் இடத்திற்குச் சென்று கொண்டாடு கிறார்கள். இவர்கள் ஆதிக்கச் சாதியினரைப் பார்த்து நேரடியாகக் கேள்வி கேட்பதுபோல இருக்கிறது இக்குல தெய்வ வழிபாடு. பார் உங்கள் சாதிய வெறியை. ஒரு பெண்ணை விரும்பினான் என்பதற்காக எவ்வளவு

கோரமாக நடந்திருக்கிறீர்கள்? இது நியாயம்தானா? அவனை அழிக்க நினைத்தீர்கள். உடலை அழிக்க முடிந்தது. ஆனால் அவனது உணர்வுகளை, சரித்திரத்தை அழிக்க முடிந்ததா? முடியாது என்று சவால் விடுவது போல உள்ளது. ஆதிக்க வர்க்கத்தின் சாதி வெறியை இவ் வழிபாட்டுக் கொண்டாட்டத்தின் மூலம் எதிர்க்கின்றனர்.

ஒற்றுமை, சமாதானம், சமத்துவம்

குலதெய்வம் என்று சொல்லும்போது அது ஒருவருக்கு மட்டும் உரித்தானது அல்ல. பலருக்கு உரித்தானது என்ற கருத்து மறைந்திருக்கிறது. தனிப்பட்ட குடும்பமாக ஆண்டுக்குப் பல முறை குல தெய்வத்தை வழிபட்டாலும், அக்குல தெய்வத்தை ஏற்றுக் கொண்ட பங்களிகள் அனைவரும் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை ஒன்றுகூடி வழிபடுகின்றனர். இப்பங்களிகளில் சிலர் சில சமயம் ஒரே கிராமத்தில் இருந்தாலும் பல குல தெய்வங்களைப் பொறுத்த அளவில் பல கிராமங்களில் சிதறிக் கிடக்கின்றனர்.

இவ்வாறு சிதறிக் கிடப்பவர்கள் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை ஒன்று கூடுகின்றனர். குடும்பப் பிரச்சினை காரணமாகப் பிரிந்திருப்பவர்கள் கூட குலதெய்வ வழிபாடு சமயத்தில் ஒன்று கூடுகின்றனர். வழிபடத் திட்டமிடுகின்றனர். பிரிவு என்று வரி போடுகின்றனர். இந்த வரி சமமான வரியாக இருக்கிறது. இதன் பிறகே குலதெய்வத்தை வழிபடுகின்றனர்.

எனவே இக்குல தெய்வ வழிபாடானது பங்களிகள் அனைவரையும் ஒன்று சேர்க்கிறது. சண்டைகளை மறக்கச் செய்கிறது. சமாதானத்தை வளர்க்கிறது. சமத்துவத்தைப் பாதுகாக்கிறது. குழு உறவை வலியுறுத்துகிறது.

அருள் வாக்கு

குலதெய்வ வழிபாட்டின் ஒரு முக்கிய அம்சம் அருள்வாக்கு கூறும் சடங்கு என்று சொல்லலாம். வழிபடும் குலதெய்வம் வழக்கமாகச் சாமியாடி மீதுதான் வருவார். அப்படி வரும்போது அருள்வாக்கு கூறுவார். வழிபட வந்திருப்பவர்களும் தங்களுக்கு அருள்வாக்கு கூறும்படி கேட்பார்கள். குழந்தை பிறக்குமா, மழை பெய்யுமா, திருமணம் நடக்குமா, வியாதி சுகமாகுமா இதுபோன்ற வாழ்வின் முக்கியமான பிரச்சினைகள் பற்றி அருள்வாக்கு கூறுவார்.

கூறப்படும் அருள்வாக்கானது எதிர்காலத்தில் நல்லது நடக்கும் என்ற நம்பிக்கையைக் கொடுப்பதாக, வாழ்வின்மீது ஒரு பிடிப்பு ஏற்படுத்துவதாக இருக்கும். இதற்கு மாறான அருள்வாக்காக இருந்தாலும் அதிலிருந்து விடுபடும் வழிமுறைகளைக் கூறி, அதற்கான பரிகாரத்தையும் கூறும். செய்த தவற்றைத் திருத்திக் கொண்டு, ஊரோடு ஒத்துப் போகக்கூடிய அருள்வாக்காகவும் இருக்கும். ஒருவர் முழுவதுமாக நொந்துபோய் இனி தனக்கு வாழ்வே இல்லை, எதிர்காலமே இல்லை, வாழ்வின் இறுதி எல்லைக்கு வந்துவிட்டேன் என்று சொல்லும் அளவிற்கு முற்றிலும் எதிர்வினைகளைக் கொடுக்கும் அருள்வாக்கு கூறப்படுவதில்லை.

இந்த அருள்வாக்கில் பல சமயங்களில் ஆதிக்கச் சாதியினரின் அத்து மீறல்களும் வெளிப்படும். ஆதிக்கச் சாதியினரைத் தான் பழி வாங்கப் போவதாகவும், தான் அவர்களைக் கருவறுக்கப் போவதவும், தனது கோபத்தின் மூலம் தனது சக்தியை அவர்கள் உணர்வார்கள் என்ற விதத்திலும் அருள்வாக்கு இருக்கும். சில சமயம் அருந்ததியர்கள் இதை எப்படிப் பார்க்க வேண்டும், என்ன அணுகுமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பன போன்ற வழிமுறைகளும் அருள்வாக்காகச் சொல்லப்படும்.

ஒரு உதாரணத்தை இதற்குச் சொல்லலாம். நாச்சியார்பட்டி என்ற ஊரில் ஊருக்குப் பொதுவான குடிநீர்த் தொட்டி இருக்கிறது. அந்தத் தொட்டியிலிருந்து இரண்டு குழாய்களின் வழியாக நீர் வெளியேற்றப் படுகிறது. ஒரு குழாயிலிருந்து வெளியேறும் நீர் ஆதிக்கச் சாதியினருக்கும், மற்றொரு குழாயிலிருந்து வெளியேறும் நீர் அருந்ததியர்களுக்கும் எனப் பிரித்து வழங்கப்படுகிறது. அருந்ததியர்களுக்கு என ஒதுக்கப்பட்ட குழாயை ஆதிக்கச் சாதியினர் துணி கொண்டு அடைத்து விட்டதால் அருந்ததியர்களுக்குத் தண்ணீர் வரவில்லை.

ஊரில் ஒரு பொதுக்கிணறு இருந்தது. பெயர்தான் பொதுக் கிணறே தவிர மற்றபடி ஆதிக்கச் சாதியினர் மட்டும் தான் அந்தக் கிணற்றைப் பயன்படுத்தினர். அருந்ததியர்கள் அக்கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் எடுக்கக் கூடாது என்ற எழுதப்படாத சட்டம் ஊரில் இருந்தது. அருந்ததியர்களுக்குத் தண்ணீர் வேண்டும் என்றால் குடத்துடன் கிணற்றுக்கு அருகில் நிற்க வேண்டும். தண்ணீர் எடுக்க வரும் ஆதிக்கச் சாதியினரில் யாராவது இரக்கப்பட்டுத் தண்ணீர் இறைத்து ஊற்றினால்தான் உண்டு. அல்லது வெறும் குடத்துடன் செல்ல வேண்டியதுதான். அல்லது ஊருக்கு வெளியே வெகு தொலைவில் உள்ள விவசாயக் கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் எடுத்துவர வேண்டும்.

குழாயில் தண்ணீர் வராததால் ஊர்ப் பொதுக் கிணற்றில் தண்ணீர் எடுக்க அருந்ததியர்கள் திட்டமிட்டனர். அப்போது ஆதிக்கச் சாதியைச் சேர்ந்த நாயுடு ஒருவருக்குச் சாமி வந்து இறங்க அவர் அருள் வாக்கு கூற ஆரம்பித்தார். அருந்ததியர்கள் ஊரின் பொதுக் கிணற்றில் தண்ணீர் எடுக்கக் கூடாது என்றும், அப்படி தண்ணீர் எடுப்பது தனக்குப் பிடிக்காது என்றும், மீறித் தண்ணீர் எடுத்தால் கிணற்றுத் தண்ணீர் முழுவதும் உப்பாகிவிடும் என்றும் கூறினார். அதனால் அருந்ததியர்கள் வெகு தொலைவு சென்று குடிநீர் எடுக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது.

இந்த நிலையில் அவ்வூரில் உள்ள அருந்ததியர் ஒருவர் மீது சாமி வர, அவர் ஊரில் உள்ள பொதுக் கிணற்றில் அருந்ததியர்கள் தண்ணீர் எடுக்க வேண்டும் என்றும், அப்படி எடுத்தால் அந்தக் கிணற்றுத் தண்ணீர் முழுவதும் தேங்காய்த் தண்ணீர் போல மாறும் என்றும் அருள்வாக்கு கூறினார். குலதெய்வம் சொல்லிவிட்டது என்று அருந்ததியர்கள் ஊரின் பொதுக் கிணற்றில் தண்ணீர் எடுக்க ஆரம்பித்தனர் (இப்பிரச்சினை பெரியதாக வளர்ந்தது என்பது வேறு விஷயம்). இது போலப் பல கதைகள் கூறலாம்.

குலதெய்வங்கள் கூறும் அருள்வாக்கு மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது என்று அருந்ததியர்கள் நம்புகின்றனர். குலதெய்வம் கூறும் அருள்வாக்கு கட்டாயம் நடக்கும் என்று நம்புகின்றனர். இந்த நம்பிக்கை அருந்ததியர்களுக்குத் துணியைக் கொடுக்கிறது. வாழ்வில் ஒரு பிடிப்பைக் கொடுக்கிறது. அத்துடன் வாழ ஓர் இலக்கையும் கொடுக்கிறது என்று துணிந்து சொல்லலாம்.

முடிவுரை

குலதெய்வம் என்று உணர்வதற்கான அடையாளங்களைக் கீழ்க்கண்ட வகையில் தொகுக்கலாம்:

- ▶ இவ்வுலகிலேயே சாதாரண மனிதனாக, மனுஷியாகப் பிறந்து இறந்தபின் தெய்வமாகியுள்ள சரித்திரத்தைக் கொண்டுள்ளன.
- ▶ பெரும்பாலான குலதெய்வங்கள் அக்காலத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்ட அறநெறிகளை மீறியுள்ளன.
- ▶ பூசாரிகளும், சாமியாடிகளும் அடித்தட்டு மக்களிடமிருந்தே இருக்கின்றனர்.
- ▶ கறி, சுட்டகருவாடு, ஈரல், பீடி, சுருட்டு, பொடிமட்டை, சாராயம் போன்றவை தெய்வங்களுக்குப் படைக்கப்படுகின்றன.
- ▶ கூடிச் சேர்ந்து உண்ணும் பழக்கமும் குல தெய்வ வழிபாட்டின் முக்கியத் தன்மை கொண்டது.
- ▶ ஆதிக்க வர்க்கத்தை எதிர்க்கும் உணர்வு வெளிப்படுகிறது.
- ▶ கலாச்சாரத்தோடு இணைந்தவைகளாகத் தெய்வங்கள் இருக்கின்றன (கோயில், சிலை இல்லாமை).
- ▶ ஒற்றுமை, சமாதானம், சமத்துவம், சூழ உணர்வு போன்ற மதிப்பீடுகள் வழிபாட்டில் வலியுறுத்தப்படுகின்றன.
- ▶ எதிர்காலம் நல்லதாக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையைக் கொடுக்கும் அருள்வாக்கு கிடைக்கிறது.
- ▶ ஆண்கள், பெண்கள் ஆகிய இரண்டு பாலினருக்குமே சம அளவில் முக்கியத்துவம் வழிபாட்டில் கொடுக்கப்படுகிறது.
- ▶ முன்னோடியாக ஆண், பெண் ஆகிய இரண்டு தெய்வங்களும் இருக்கின்ற தன்மை உண்டு.
- ▶ சாதியப் படிநிலை என்பது வழிபாட்டில் இல்லாத தன்மையைக் காண்கிறோம்.
- ▶ மந்திரம் எதுவும் சொல்லப்படுவதில்லை. அதிகாரமற்ற, எளிமையான, ஆனால் ஆரவாரத் தன்மையுடைய ஆப்டமே வழிபாடாகிறது.
- ▶ சித்தாந்தங்கள், வேத நூல்கள் கிடையாது.

150 ✦ அருந்ததியர்: வாழும் வரலாறு

- ▶ ஊடகம் இல்லாமல் சாமியாட்டம் மூலம் தெய்வத்துடன் நேரடியாக உரையாட முடிகிறது.
- ▶ ஆசுமவிதிகள் இல்லாமல் கோயில்கள், பூடங்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன.
- ▶ உயிர்ப்பலி (ஆடு, கோழி) கொடுக்கப்படுகிறது.

3. அம்மன் வழிபாடு

இம்மாவட்டத்திலுள்ள அருந்ததியர்களின் எந்தக் கிராமத்துக்குச் சென்றாலும், அங்கே அருந்ததியர்களின் தெருவில் ஒரு சிறிய மேடையும், மேடையில் குலதெய்வத்தின் பூடமும் இருக்கும். ஒன்றோ அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இத்தகைய குல தெய்வங்களின் பூடங்களோ கட்டாயம் இருக்கும்.

இதைத் தவிர, தாங்களே பிரிவு போட்டுக் கட்டிய அம்மன் கோயில் ஒன்றும் கட்டாயம் இருக்கும். பெரும்பாலும் காளியம்மன் அல்லது மாரியம்மன் கோயிலாகவே இது இருக்கும். இக்கோயில் அந்த ஊரில் உள்ள அனைத்து அருந்ததியர்களுக்கும் பாத்தியப்பட்டதாக இருக்கும்.

அந்தக் கோயிலுக்கென்று அருந்ததியர்களில் ஒருவர் பூசாரியாக இருப்பார். அவரிடம்தான் அந்தக் கோயிலின் சாவி இருக்கும். இவர் செவ்வாய், வெள்ளி ஆகிய தினங்களில் அம்மனுக்கு விளக்கேற்றி வழிபடுவார். மற்ற அருந்ததியர்களும் இந்த நாட்களில் அம்மனுக்கு விளக்கேற்றி, அம்மன் விபூதியைப் பூசிக் கொள்வதுண்டு.

எந்த நிகழ்வாக இருந்தாலும் அம்மனை வழிபட்ட பின்பே அந்தச் செயலைச் செய்ய ஆரம்பிக்கின்றனர். திருமணம்போன்ற மகிழ்வான சப காரியங்களை அருந்ததியர்கள் இந்த அம்மன் சன்னதிக்கு முன்பாக நடத்துகின்றனர்.

நோயிலிருந்து விடுபட, திருமணம் நடைபெற, குழந்தைப் பேறு கிடைக்க என்று பல்வேறு தேவைகளுக்காக அம்மனிடம் வேண்டு வதுண்டு. கேட்டவை கிடைத்தால் தீச்சட்டி எடுக்கிறோம், ஆயிரம் கண் பாணை எடுக்கிறோம், சுயிறு குத்துகிறோம், மொட்டையடிக்கிறோம், ஆடு வெட்டுகிறோம் என்று அம்மனிடம் நேர்ச்சை செய்யவர்கள் பலருள்ளனர்.

தங்கள் ஊரில் உள்ள அம்மனை வழிபடுவதுடன் இம்மாவட்டத்திலுள்ள இருக்கன்குடி, சொக்கலிங்காபுரம் ஆகிய ஊர்களில் உள்ள மாரியம்மன் திருத்தலங்களுக்குப் பெரும் எண்ணிக்கையில் அருந்ததியர்கள் சென்று வழிபடுவதுண்டு. இவ்வாறு வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிலையிலும் அம்மன் வழிபாடு அருந்ததியர்களோடு ஒன்றிணைந்ததாக இருக்கிறது.

இந்த அம்மன் வழிபாடு எப்போது ஆரம்பித்தது என்று சரியாகச் சொல்லத் தெரியவில்லை. ஆனால் ஒரு முப்பது ஆண்டுகளுக்குள்ளே அம்மனுக்குக் கோயில் கட்டியுள்ளனர். கிராமங்களிலுள்ள ஆதிக்கச்

சாதியினரின் கோயில்களுக்குச் சென்று பொங்கலிட்டு வழிபட முடியாத சூழ்நிலையில் தங்கள் பகுதியிலேயே கோயில் கட்டிக் கொண்டோம் என்று சில கிராமங்களில் சொல்லுகின்றனர். சில கிராமங்களிலுள்ள கோயில்களை அவ்வூரில் உள்ள ஆதிக்கச் சாதியினர் கட்டிக் கொடுத்துள்ளனர். ஒரு சில கிராமங்களில்தான் கோயில் இல்லை. அக்கிராமங்களில் மேடையும், அம்மனின் பூடமோ அல்லது சிலையோ இருக்கின்றன.

இந்த அம்மனை ஏன் வழிபடுகிறீர்கள் என்று கேட்டபோது தெய்வம் நல்லது செய்யும்; நோய் நொடிகளிலிருந்து தங்களைக் காப்பாற்றும்; அதற்காகத்தான் கும்பிடுகிறோம் என்று பெரும்பாலானோர் கூறுகின்றனர்.

விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய சிலர்தான் அம்மன் சரித்திரமானது தங்களுடன் இணைந்தது; அதனால்தான் வழிபடுகிறோம் என்று கூறுகின்றனர். முதலில் அந்த அம்மனின் வரலாற்றைப் பார்ப்போம். (அம்மனின் வரலாறு என்று பல வரலாறுகள் கூறப்பட்டாலும் அருந்ததியர்களுடன் இணைந்தது இந்த இரண்டு வரலாறுகள் மட்டுமே. எனவே இவ்வரலாறுகளை மட்டும் பார்ப்போம்).

அ. அம்மன் வரலாறு

சிவபெருமான் ஒருமுறை ஜமதக்கினி என்ற ஒரு ரிஷியாக அவதரித்தார். அவருக்கு நீலகண்டர் என்ற பெயரும் இருந்தது. அவரது மனைவி பார்வதி, ரேணுகா என்ற பெயரில் அவதரித்தார். இருவரும் திருமணம் புரிந்து கொண்டனர். மகிழ்வாகக் குடும்பம் நடத்தினர். இவர்களுக்கு நான்கு குழந்தைகள் பிறந்தன. அக்குழந்தைகளும் வளர்ந்து பெரியவர்களாயின.

ஒவ்வொரு நாளும் ரேணுகா குளத்திற்குச் செல்வாள். குளத்துத் தண்ணீரில் விரலை விட்டுக் கலக்குவாள். தண்ணீர், குமிழியாக வெடித்துச் சிதறும். அந்த நீர்க் குமிழியிலிருந்து நீர் நிறைந்த ஒரு மண்பானை தோன்றும். அதில் பூக்களும் நிறைந்திருக்கும். பூக்கள் நிறைந்த அந்த நீர்ப் பானையை அவள் தனது கணவனிடம் கொண்டு வந்து கொடுப்பாள். அவர் அவைகளை வைத்துப் பூஜை செய்வார்.

ஒருநாள் வழக்கம்போல குளத்திற்குச் சென்ற ரேணுகா தண்ணீரைக் கலக்க முயன்றாள். அப்போது வானத்தில் பறந்து சென்ற காந்தர்வனின் நிழல் அக்குளத்துத் தண்ணீரில் பிரதிபலித்தது. அதைக் கண்டு வியந்த ரேணுகா அந்த நிழலை ஆசையுடன் பார்த்தாள். இப்படி ஆசையுடன் அந்த நிழலைப் பார்த்ததால் அவளது கற்பு அழிந்தது. கற்பை இழந்த அவள் தண்ணீரைக் கலக்கினாள். வழக்கமாக வரும் தண்ணீரும் பூக்களும் நிறைந்த பானை அன்று வரவில்லை. பலமுறை முயன்றும் பானை வரவேயில்லை. வேதனையுடன் வீட்டிற்கு வந்த ரேணுகா தனது கணவனிடம் நடந்தவற்றைக் கூறினாள். தன்னை மன்னிக்கும்படி

கேட்டாள்.

கோபம் கொண்ட ஜமதக்கினி ரேணுகாவைச் சபித்து வீட்டிலிருந்து விரட்டி விட்டார். ரேணுகா வேதனையுடன் அந்த ஆசிரமத்திலிருந்து வெளியேறிச் சென்றாள்.

ரேணுகாவை விரட்டிய பின்பும் ஜமதக்கினியின் கோபம் அடங்கவில்லை. அவர் தனது நான்கு மகன்களையும் அழைத்தார். அவர்களிடம் அவர் ரேணுகாவின் தலையை வெட்டிக் கொண்டு வரும்படி கூறினார். மூன்று மகன்கள் மறுத்து விட்டனர். நான்காவது மகனாகிய பரசுராமன் தனது தாயின் தலையை வெட்டி எடுத்துவரச் சம்மதித்தார். 'நீங்கள் என் தந்தை. தந்தை சொல்லே மந்திரம். தந்தை சொல்லுக்கு மேற்பட்டது ஒன்றும் இல்லை' என்று கூறி, ஒரு வாளை எடுத்துக் கொண்டு தாயைக் கொல்வதற்காக விரைந்து ஓடினார்.

தன் மகன் பரசுராமன் வாளுடன் ஓடி வருவதைக் கண்ட தாய் ரேணுகா மிகவும் பயந்தாள். வேகமாக ஓடிய அவள் வழியில் இருந்த ஒரு அருந்ததியரின் வீட்டிற்குள் தன்னைக் காத்துக்கொள்ள நுழைந்தாள். விரட்டிக் கொண்டு ஓடிய பரசுராமனும் அந்த அருந்ததியர் வீட்டிற்குள் நுழைந்தார்.

பயந்த ரேணுகா எங்கே தன் மகன் தனது சுழுத்தை வெட்டி விடுவானோ என்று பயந்தவளாய் அவ்வீட்டிலுள்ள மாதங்கி என்ற அருந்ததியப் பெண்ணை இறுக்கமாகக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

பரசுராமன் இருவரையும் பிரிக்க முயற்சி செய்தார். அவரால் முடியவில்லை. எனவே தனது வாளால் ஒரே வெட்டாய் வெட்டினார். இரண்டு பேரின் தலையும் துண்டாய் விழுந்தன. தன் தாயின் தலையை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு தந்தையிடம் வந்தார்.

தந்தையிடம் தலையைக் கொடுத்த பரசுராமன் 'உங்கள் கட்டளையை நிறைவேற்றிவிட்டேன். அதற்குப் பதிலாக எனக்கு ஒரு வரம் வேண்டும்' என்று கேட்டார். என்ன வரம்கேட்டாலும் தருவதாகத் தந்தை வாக்குக் கொடுத்தார். உடனே பரசுராமன் தன் தாய் தனக்கு வேண்டும் என்று கேட்டார்.

ஜமதக்கினி முனிவர் மகனின் இந்த வரத்தைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார். மகனிடம் ஒரு மந்திரக் கோலைக் கொடுத்து வெட்டிய தலையை உடலுடன் இணைத்து இந்த மந்திரக் கோலால் தொட வெட்டுப் பட்டவர்கள் உயிர் பெறுவர் என்று கூறினார்.

உடனே பரசுராமன் தனது தாயின் தலையை எடுத்துக் கொண்டு மந்திரக் கோலுடன் விரைவாகப் புறப்பட்டார். அவசரத்தில் தன் தாயின் தலையை அருந்ததியப் பெண்ணின் உடலில் பொறுத்தி, அருந்ததிப் பெண்ணின் தலையைத் தனது தாயின் உடலுடன் பொறுத்தி மந்திரக் கோலால் தொட்டு உயிர்ப்பித்தார். பின் தனது தாயுடன் (தாயின்

தலையுடைய பெண்) தந்தையிடம் வந்தார்.

தலைமாறி இருப்பதை ஜமதக்கினி முனிவர் தனது தவ வலிமையால் புரிந்து கொண்டார். எனவே அவர் ரேணுகாவிடம் 'உனது உடல் மாறிவிட்டது. எனவே இங்கே நீ என்னுடன் இருக்க முடியாது. உடல் மாறியதால் நீ மாறியம்மனாக இங்கிருந்து போ. நீர் தெளித்து முத்துக்களைப் போக்கு (பெரியம்மையை முத்துப் போட்டிருக்கிறது என்று கூறுவர்). உன் உணவைப் பூஜை செய்வதிலிருந்து பெற்றுக் கொள். உனக்கு பிராமணத் தலையாகவும், அருந்ததி உடம்பாகவும் இருப்பதால் சைவ, அசைவ உணவை நீ உண்ணலாம். உனக்கு அவ்வுணவுகளைப் படைக்கலாம்' என்று கூறினார்.

மாறிய உடலுடன் அங்கிருந்து வெளியேறிய ரேணுகா, பல தோற்றங்களாக மாறினாள். இவளது பல்வேறு தோற்றங்கள்தான் மாரியம்மன், காளியம்மன், முத்தாலையம்மன், முத்து மாரியம்மன், செஞ்செனியம்மன் போன்றவை.

இதே போல மற்றொரு கதையும் உண்டு. ஜமதக்கினி கொல்லப்பட்டதால் அவர் மனைவி ரேணுகா உடன்குடை ஏறினாள். இந்திரனால் இதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. எனவே மழை பெய்யச் செய்தார். இதனால் தீ அணைந்து விட்டது. ரேணுகாவின் உடல் சிறிது வெந்த நிலையில் நின்று விட்டது. அதனால் ரேணுகா சுடுகாட்டுக்குப் பக்கத்திலுள்ள அருந்ததித் தெருவில் வேப்பிலையை ஆடையாகக் கட்டிக் கொண்டு ஓடினாள். அதைக் கண்ட அருந்ததியர்கள் அவளுக்குப் பச்சை மாவும், பழமும், இளநீரும் கொடுத்து உபசரித்தனர். ஒரு சலவைத் தொழில்புரியும் பெண் சேலை கொடுத்து ஆதரித்தாள். இப்பழக்கம்தான் இன்று அம்மன் வழிபாடாக நடைபெறுகிறது என்றும் கூறுகின்றனர்.

இவ்வாறு அம்மனைக் காளியம்மன், மாரியம்மன் என்று தங்களது வாழ்வோடு இணைந்த தெய்வமாக அருந்ததியர்கள் கருதி வழிபடுகின்றனர்.

ஆ. பொங்கல்

இம்மாவட்டத்திலுள்ள அருந்ததியர்கள் காளியம்மன் அல்லது மாரியம்மனுக்குப் பொங்கல் கொண்டாடுகின்றனர். இந்த இரண்டு வழிபாட்டிற்கும் ஒருசில சிறிய வேறுபாடுகள் தவிர பெரிய வேற்றுமை என்று எதுவும் இல்லை. ஒரே மாதிரியாகத்தான் இரண்டு அம்மன்களையும் வழிபடுகின்றனர். இவ்வம்மனின் வழிபாட்டைப் பொங்கல் என்றே அழைக்கின்றனர்.

பொங்கல் கொண்டாடுவதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன்பே அந்த ஊரில் உள்ள அருந்ததியர்கள் அனைவரும் நாட்டாண்மையின் தலைமையின் கீழ் ஒன்று கூடுகின்றனர். பொங்கல் கொண்டாடுவது பற்றிப் பேசுகின்றனர். பொங்கல் கொண்டாடுவது என்று முடிவெடுத்ததும் பொங்கலுக்கு எவ்வளவு செலவாகும் என்று தோராயமாகக் கணக்கிடுக்

கின்றனர். அதனடிப்படையில் பிரிவு போடப்படுகிறது. ரூபாய் 200 முதல் ரூபாய் 400 வரை பிரிவாகப் போடப்படுகிறது. வீட்டில் உள்ள திருமணமான ஆண்களின் அடிப்படையில் பிரிவு போடப்படுகிறது. திருமணமான ஒவ்வொரு ஆணும் ஒரு தனிக் குடும்பமாகக் கணக்கிடப்படுகிறார்.

பொங்கலுக்கு ஏழு நாட்களுக்கு முன்பு பொங்கல் சாட்டுதல் என்ற கொடி கட்டும் சடங்கு நடக்கிறது. இந்த நாளுக்கு முன்பாகவே அணைவரும் பிரிவுத் தொகையைக் கொடுத்து விடுகின்றனர்.

கொடி கட்டும் அன்று மாலை அனைத்துச் சாமியாடிகளும், பூசாரியும் குளித்து முழுகி வருகின்றனர். நல்ல நேரத்தில் அனைத்து அருந்ததியர்களும் அம்மன் சன்னதியில் ஒன்று கூடுகின்றனர். தேங்காய், பத்தி, பழம், சூடம் போன்ற பூசைப் பொருட்களுடன் பூசாரி அம்மனுக்குப் பூசை செய்கிறார். பின் சாமியாடிகளுக்குத் திருநீறு பூசுகின்றார். அப்போது பெண்கள் குலவைச் சத்தமிடுகின்றனர். கோயில் மணியும் அடிக்கப்படுகிறது. இந்த ரம்மியமான சூழ்நிலையில் சாமியாடிகள் மீது அவரவர் குல தெய்வங்கள் வர அவர்கள் பக்திப் பரவசத்துடன் சாமியாடுகிறார்கள். அம்மனும் தான் வழக்கமாக வருபவர் மீது வருகிறார். வழக்கமாக அம்மன் பெண்கள் மீதுதான் வருகிறார். அம்மன் வந்ததும் சாமியாடும் அப்பெண் அருள்வாக்கு கூறுகிறார். தன்னை எப்படி வழிபட வேண்டும் என்றும், என்னென்ன காரியங்கள் செய்ய வேண்டும் என்றும் கூறுகிறார். அம்மன் கூறும் அருள்வாக்கின்படி பொங்கல் கொண்டாடப்படுகிறது. ஏதாவது சந்தேகமிருந்தாலும் அம்மனிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்கின்றனர்.

வழக்கமாகச் சாமியாடுபவர்கள் தவிர வேறு யார் மீதாவது சாமி வந்து அவர்கள் சாமியாடி அருள்வாக்கு கூறினால் அவர்கள் மீது சாமி உண்மையாகவே வந்திருக்கிறாரா என்று சோதித்துப் பார்க்கின்றனர். சாமியாடுபவர்களின் கைகளில் சூடம் கொளுத்தி வைக்கின்றனர். உண்மையாகவே சாமி வந்திருந்தால் எரியும் சூடம் அவர்களது கரங்களில் எந்தப் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தாது என்றும், ஆனால் சாமி வந்தது போல் நடக்கிறார்கள் என்றால் அவர்களது கரங்களை எரியும் சூடம் எரித்து விடும் என்றும் நம்புகின்றனர்.

அருள்வாக்கு கூறி முடித்ததும் அம்மன் கொடிக்கு (நீண்ட கயிற்றில் வேப்பிலையைத் தோரணமாகக் கட்டியிருப்பதை அம்மன் கொடி என்கின்றனர்) கற்பூரம், சூடம், சாம்பிராணி போன்றவைகளைக் காட்டி வழிபடுகின்றனர். பின் நல்ல நேரத்தில் பெண்கள் குலவையிட, கோயில் மணியடிக்க அம்மன் தலைவாசலில் அந்த வேப்பிலைக் கொடி கட்டப்படுகிறது. பின் முக்கிய இடங்களில் தெருவின் குறுக்கே சுமார் 10 அடி உயரத்தில் இக்கொடிகள் கட்டப்படுகின்றன. இதைத்தான் பொங்கல் சாட்டுதல் என்று கூறுகின்றனர்.

அன்றிலிருந்து பூசாரியும், சாமியாடிகளும் விரதமிருக்கின்றனர். குலதெய்வ வழிபாட்டுச் சமயத்தில் விரதமிருக்கும்போது என்னென்ன

கடைப்பிடிக்கிறார்களோ அவை அனைத்தையும் இப்போதும் இவர்கள் கடைப்பிடிக்கின்றனர்.

இந்த நாட்களில் கோயிலைச் சுத்தப்படுத்துகின்றனர். கோயிலில் வர்ணம் பூசி அழகுபடுத்துகின்றனர். பொங்கலுக்குத் தேவையானவைகளைச் சேர்க்கின்றனர். குற்றாலத்திலிருந்து புனிதநீரைப் பயபக்தியுடன் கொண்டு வந்து அம்மன் சன்னதியில் வைக்கின்றனர்.

பொங்கலுக்குப் பக்கத்துக் கிராமங்களில் உள்ள தங்களது உறவினர் களை அழைக்க வருகிறார்கள். புதுத் துணி எடுப்பது, உணவுக்குத் தேவையானவைகளை வாங்குவது, ஒலி பெருக்கி அமைப்பது என்று தெருவே விழாக்கோலம் பூண்டதாகக் காட்சியளிக்கிறது.

பொங்கலன்று மாலையில் பூசாரியும், சாமியாடிகளும் குளித்துவிட்டு அம்மன் கோயிலுக்கு முன்பாக ஒன்று கூடுகின்றனர். விருந்துக்கு வந்திருப்பவர்கள் உட்பட அனைத்து அருந்ததியர்களும் அம்மன் கோயிலுக்கு முன்பு ஒன்று கூடுகின்றனர்.

(அப்போது தீச்சட்டி எடுப்பதாக வேண்டிக் கொண்டவர்கள் தீச்சட்டி எடுத்துத் தெருவைச் சுற்றிவருவர். மாரியம்மனைக் கும்பிட ஆயிரம் கண்பாணை, அக்கினிச் சட்டி எடுப்பதுண்டு).

நல்ல நேரத்தில் தூபதீப ஆராதனைகளுடன் அம்மனுக்கும், குற்றாலப் புனித நீருக்கும் பூசாரி பூசை செய்கிறார். அம்மனின் முன்னோடியாகிய வைரவசாமிக்கும் பூசை நடைபெறுகிறது. அப்போது திடீரென்று மேளம் உக்கிரமமாக அடிக்கப்படுகிறது. நாதஸ்வரமும் உச்ச தொனியில் வாசிக்கப்படுகிறது. இந்த மேளதாளத்துடன் பெண்களின் குலவைச் சத்தமும், கோயில் மணிச் சத்தமும் இணைய சாமியாடிகள் மீது தெய்வங்கள் இறங்குவதற்காகப் பூசாரி அவர்கள் மீது விபூதி பூசுகிறார். இந்த இனிமையான சூழ்நிலையில் சாமியாடிகள் மீது தெய்வங்கள் இறங்குகின்றன. மெதுவாக சாமியாடியபடியே அந்தந்த தெய்வங்களுக்குரிய அடையாளமாகிய வல்லயக்கம்பு, பிரம்பு, ஈட்டி, வெட்டரிவாள், சூலாயுதம், வேப்பிலை போன்றவைகளை எடுத்துக் கொண்டு சாமியாடுகின்றனர். மேளச் சப்தம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க சாமியாடுபவர்களும் வேகமாகச் சாமியாடுகின்றனர். சாட்டைகளால் தங்களது உடலை அடித்துக்கொள்கின்றனர்.

இவ்வாறு சிறிது நேரம் ஆடிய பின் குற்றால நீர்ப்பாணையானது பூசாரியின் தலையில் வைக்கப்படுகிறது. மற்ற பூசைப் பொருட்களைச் சாமியாடிகள் எடுத்துக் கொள்ள, அம்மன் அருளுடன் சாமியாடிய படியே மேளதாளத்துடன் நீராதாரம் உள்ள இடம் நோக்கி ஊர்வலமாகச் செல்கின்றனர். நீராதாரமுள்ள இடம் ஆறாகவோ, குளமாகவோ, கிணறாகவோ இருக்கலாம்.

நீராதாரம் உள்ள இடம் சென்றதும் ஏற்கனவே சுத்தப்படுத்தியுள்ள இடத்தில் புனித நீரைத் தெளித்து அவ்விடத்தில் குற்றாலப் புனித நீரை இறக்கி வைக்கின்றனர். அங்கே கரகம் ஜோடிக்கும் நிகழ்ச்சி நடைபெறு தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

கிறது. கரகம் ஜோடிப்பவர்கள் தவிர மற்றவர்கள் தெருவுக்குத் திருப்பி விடுகின்றனர்.

கரகம் ஜோடிப்பது என்பது திருவிழாவின் மிக முக்கியமான சடங்காகக் கருதப்படுகிறது. புனித நீர் உள்ள கலசப் பாணையில் தேங்காயின் வால்பகுதி பாணைக்குள் செல்லும்படி வைக்கின்றனர். அந்தத் தேங்காயை அம்மனின் தலையாகப் பாவித்துச் சோடிக்கின்றனர். கண், காது, வாய், மூக்கு போன்றவற்றை மஞ்சளால் அமைக்கின்றனர். கண்ணுக்குச் செந்தூரம் அல்லது உரித்த வெள்ளைப் பூண்டு வைக்கின்றனர். பின் நூல் சுற்றுக்கின்றனர். இதைப் பூநூல் என்கின்றனர். பின் மாலையிடுகின்றனர். இவ்வாறு கரகம் ஜோடிக்கின்றனர்.

கரகம் ஜோடிக்கும் அதே நேரத்தில் சிலர் கோயிலுக்கு முன்பு ஒரு கிலோ புழுங்கல் அரிசியைப் புது மண்பாணையில் இட்டு உப்புப் போடாமல் பொங்குகின்றனர். அதேபோல இதுவரை முட்டையிடாத வெடலைக் கோழிக்குஞ்சை அடித்து, அந்தக் கறியுடன் கோழிமுட்டை, முருங்கைக்காய், வாழைக்காய், அவரைக்காய் போன்ற காய்கறிகளைச் சேர்த்து உப்புப்போடாமல் வேக வைக்கின்றனர்.

இதே நேரத்தில் கோயிலையும் நன்கு சுழிவிச் சுத்தம் செய்கின்றனர். கோயிலுக்கு முன்பு பெண்கள் கோலமிடுகின்றனர். சமைத்த உணவை எச்சில் படாமல் அம்மன் சன்னதியில் வைக்கின்றனர்.

இவை அனைத்தையும் செய்து முடிக்க இரவு 12 மணிக்குமேல் ஆகிவிடும். இந்த நடுநிசியில் கன்னிப் பெண்கள் மாவிளக்கு ஏந்தி (கட்டியாகப் பிசைந்த அரிசி மாவில் குழியிட்டு, அதில் எண்ணெய் ஊற்றி, திரியிட்டுக் கொளுத்துகின்றனர். இதை மாவிளக்கு என்கின்றனர்) குலவைச் சத்தத்துடன் மேளதாளம் முழங்க அம்மன் கரகத்தை அழைத்து வர கரகம் ஜோடித்த நீராதாரமுள்ள இடம் நோக்கிச் செல்கின்றனர்.

அங்கே அம்மன் கரகத்திற்குப் பூசாரி தேங்காய் பழத்துடன் பூசை செய்கிறார். பிறகு சாமியாடிகள் மீது தெய்வங்கள் வருவதற்காகப் பூசாரி விபூதி பூசுகிறார். நாதஸ்வர ஓசையோடு மேளம் அடிக்கப்படுகிறது. சாமியாடிகள் மீது தெய்வங்கள் இறங்குகின்றன. சாமியாடிகள் தங்களது அடையாளங்களை எடுத்துக்கொண்டு ஆடுகின்றனர். பின் பூசாரி புதுத்துணியை இடுப்பில் கட்டி, புதுத்துணியால் கம்மாடு கட்டியிருக்க, அவர் தலைமேல் அம்மன் கரகம் வைக்கப்படுகிறது. அப்போது பெண்கள் குலவையிடுகின்றனர். நாதஸ்வரம் இசைக்கப்படுகிறது. மேள தாளங்கள் முழங்குகின்றன. இந்த இனிமையான சூழ்நிலையில், நடு இரவில், வரிசையாகக் கன்னிப் பெண்கள் மாவிளக்கு ஏந்தியபடி நடக்க சாமியாடிகளின் பக்திப் பரவச ஆட்டத்துடன் அம்மன் கரகம் ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்படுகிறது. இது ஒரு தெய்வீகமான சூழலை ஏற்படுத்துகிறது.

அப்படி ஊர்வலமாக அவர்கள் வாழும் பகுதியைச் சுற்றிச் செல்லும் போது குறிப்பிட்ட தெய்வம், குறிப்பிட்ட இடத்தில், குறிப்பிட்ட திசை

நோக்கி முட்டை எறியச் சொல்ல, அத்திசையில் முட்டையை எறிகின்றனர். இதனால் கெட்ட ஆவிகளின் குறுக்கீடு இருக்காது என்பது நம்பிக்கை.

கரகம் ஒவ்வொரு வீட்டின் முன்பும் வரும்போது அவ்வீட்டிலுள்ள வர்கள் தேங்காய் பழம் படைத்து, மாலையிட்டு வழிபடுகின்றனர். இவ்வாறு பக்தியுடன் ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்ட அம்மன் கரகம் அம்மன் கோயிலில் வைக்கப்படுகிறது. அப்போது பெண்கள் குலவையிட்டு மகிழ்வுடன் கலந்த தங்கள் பக்தியை வெளிப்படுத்துகின்றனர்.

அதன்பின் பூசாரி திரையிட்டு அம்மனை மறைக்கிறார். உப்பில்லாமல் சமைத்து வைத்த உணவை அம்மனுக்குப் படைக்கிறார். ஓர் இலையில் மூன்று இடத்தில் உணவு படைக்கப்படுகிறது. இளநீர் மற்றும் பூசைப் பொருட்களும் படைக்கப்படுகின்றன. முன்னோடியான வைரவ சாமிக்கும் இதே போன்ற படையல் படைக்கப்படுகிறது. சில இடங்களில் பூசாரி சேவல் அறுத்து அதன் ரத்தத்தைக் குடிப்பதுண்டு.

இவ்வாறு படையல் முடிந்தவுடன் திரை விலக்கப்படுகிறது. அடுத்த கட்ட வழிபாடு ஆரம்பமாகிறது. அம்மனுக்குச் சக்திக் கடாவைப் பலியிடுகின்றனர். இது வழிபாட்டின் மிக முக்கிய நிலையாகக் கருதப்படுகிறது.

- ▶ சக்திக் கடாவை ஏற்கனவே குளிப்பாட்டி, மாலையிட்டுத் தயாராக வைத்திருக்கின்றனர். அம்மன் சன்னதிமுன் நிறுத்தப்பட்ட அந்தக் கடாவின் மீது மஞ்சள் தண்ணீர் ஊற்றப்படுகிறது. கடா உடலைக் குலுக்கியதும் வெட்டுவதற்குத் தயாராகின்றனர்.
- ▶ தலை வேறு உடல் வேறு என்று தனித்தனியாகப் பிரியும்படி ஒரே வெட்டாக வெட்டுகின்றனர். அப்படித் தனித்தனியாகப் பிரியும்படி வெட்டப்படவில்லை என்றால் பலியில் ஏதோ குறை இருப்பதாக எண்ணுகின்றனர்.
- ▶ வெட்டப்பட்ட கழுத்துப் பகுதி அம்மனுக்கு நேராக இருந்தால் அம்மன் பலியை ஏற்றுக்கொண்டதாக நம்புகின்றனர்.
- ▶ அம்மனுக்குச் சக்திக் கடாவைப் பலியிட்டதும் சாமிக்கு முன்பு இருக்கும் கூர்மையான கம்பியில் அல்லது கட்டையில் சேவலின் கழுத்தைக் குத்திச் சொருகுகின்றனர். இதைக் கழுக்கேற்றம் என்கின்றனர். சேவல் உடனே இறந்துவிடுவதுண்டு. அல்லது உயிருடன் இருப்பதும் உண்டு. அம்மனின் முன்னோடியாகிய வைரவ சாமிக்கு இப்பலி கொடுக்கப்படுகிறது.

சக்திக் கடா பலியிட்டதும் அம்மனுக்குச் சிறப்பு வழிபாடு இருக்கும். தூப தீப ஆராதனையுடன் சாமியாட்டமும் இருக்கும். இந்த உச்சகட்ட பூசையில் சாமியாடிகள் மெய்மறந்து சாமியாடுகிறார்கள். சாட்டை களால் தங்களது உடலில் அடித்துக்கொள்கிறார்கள். அப்போது அம்மன்

அருள்வாக்குச் சொல்கிறார். இந்த அருள்வாக்கு சக்தி வாய்ந்த அருள் வாக்காகக் கருதப்படுகிறது. மக்களும் தங்கள் சந்தேகங்களைக் கேட்டு அருள் வாக்குப் பெறுகின்றனர்.

சிறப்புப் பூசை முடிந்ததும் சக்திக் கடாவை அப்புறப்படுத்திவிட்டு அருந்ததியர்கள் அனைவரும் பொங்கல் பொங்கப் பாணைகளுடன் வருகின்றனர். கோயிலுக்கு முன்பாக ஒவ்வொரு குடும்பமும் தனித் தனியாகச் சக்கரைப் பொங்கலோ அல்லது வெண்பொங்கலோ பொங்குவது பக்திப்பரவசமுட்டும் காட்சியாகும்.

குடும்பங்கள் பொங்கல் பொங்க சில விதிமுறைகள் உள்ளன.

- ▶ குடும்பத்தில் யாராவது இறந்து இன்னும் ஓர் ஆண்டு முடியாவிட்டால் அக்குடும்பத்தினர் பொங்கல் பொங்கக்கூடாது.
- ▶ வீட்டில் பெண் கர்ப்பமாக இருந்தால் அவ்வீட்டினர் பொங்கல் பொங்கக்கூடாது.
- ▶ வீட்டில் பெண் வீட்டிற்கு விலக்காகியிருந்தால் அவ்வீட்டினர் பொங்கல் பொங்கக் கூடாது. பொங்கலுக்கான எல்லாப் பொருட்களும் வாங்கி வைத்த நிலையில் பொங்கலிடுவதற்கு ஒரு நிமிடத்திற்கு முன்பு வீட்டிற்கு விலக்கானால் கூட பொங்கலிடக் கூடாது. ஆனால் வீட்டில் பொங்கல் பொங்கலாம்.

பொங்கல் பொங்கி முடிந்ததும் அனைத்துப் பொங்கல் பாணைகளையும் அம்மன் கரகத்திற்கு முன்பாக வைத்துவிடுகின்றனர். இதற்குள் பொழுது விடிந்துவிடுகிறது.

பின்பு அனைத்துக் குடும்பத்தினரும் தேங்காய், பழம் போன்ற பூசைக்குத் தேவையான பொருட்களைக் கொண்டு வருகின்றனர். பூசாரி அனைத்துத் தேங்காய்களையும் உடைத்து, அனைத்துப் பொங்கலையும் சாமிக்குப் படைத்து ஒரே பூசையாக வைக்கிறார்.

பூசை முடிந்தவுடன் தனிப்பட்ட குடும்பங்களின் வேண்டுகலின்படி அம்மன் சன்னதிக்கு முன்பாகக் கூடா, சேவல் போன்றவைகளை வெட்டிப் பலியிடுகின்றனர். இவைகளைப் பலியிட்டபின் மறுபடி அம்மனுக்கு பூசை செய்கின்றனர்.

இந்தப் பூசை முடிந்ததும் பெண்கள் தங்களது பொங்கல் பாணைகளைத் தூக்கித் தலையில் வைத்து மூன்று முறை கோயிலை வலம் வந்த பின் வீடுகளுக்கு எடுத்துச் செல்கின்றனர். பலியிடப்பட்ட ஆடுகள், சேவல்கள் முதலியவைகளை ஆண்கள் தூக்கி, மூன்று முறை ஆலயத்தைச் சுற்றி வந்த பின்பு தங்கள் வீடுகளுக்கு எடுத்துச் செல்கின்றனர். வீட்டில் உறவினர்களுடன் பொங்கல் உண்கின்றனர். பின் வெட்டப்பட்ட ஆடு, சேவலைச் சமைத்து மதியம் உண்கின்றனர்.

சாமிக்குப் படைத்த உப்பு இல்லாத உணவைச் சாமியாடிகளும், பூசாரியும் உண்டு விரதத்தை முடிக்கின்றனர்.

கயிறு குத்துவோம் என்று வேண்டுகூல் செய்தவர்கள் மாலையில் தங்களது வீட்டில் தேங்காய், பழம் முதலியவைகளைப் படைத்து அம்மனை வழிபடுகின்றனர். பின்பு இவர்கள் அனைவரும் ஒன்றுசேர இவர்கள் மீது பூசாரி திருநீறு பூசி அம்மனை வரவழைக்கிறார். பின்பு மேளதாளத்துடன் இவர்களை நீராதாரம் உள்ள இடத்திற்கு அழைத்துச் செல்கின்றனர் (சில கிராமங்களில் அப்போது ஆண்கள் பெண்களாக வேடமிட்டு ஆடிக்கொண்டு செல்வதுண்டு). அங்கு இவர்களுக்குக் கயிறு குத்தல் நடைபெறும். மஞ்சளில் தோய்த்த ஊசியில் மஞ்சள் பூசிய நூலைக் கோர்த்துக் கயிறு குத்துபவரின் முதுகுத் தோலில் குத்தி நூலைக் கோர்ப்பார். கயிறு குத்தி முடிந்ததும் அவருடன் சாமியாடியபடி 'ஆகோ . . . அல்லாகோ . . .' என்று பக்தியுடன் கூறியபடி ஆடிக்கொண்டே அம்மன் சன்னதிக்கு வருகின்றனர்.

அப்போது மேள தாளங்கள் உக்கிரமாக அடிக்கப்பட சாமியாடிகள் முழு அருளுடன் சாமியாடுகின்றனர். அப்போது அம்மன் அருள்வாக்குக் கூறுவார். இவ்வாண்டு வழிபாடு எப்படி இருந்தது என்று கூறி, வருடம் முழுவதும் செய்ய வேண்டியவைகளைக் கூறுவார். சாமியாட்ட முடிவில், நல்ல நேரத்தில் கரகத்தைப் பூசாரி தலையில் வைத்து மங்கள இசையுடன், சாமியாட்டத்துடன் கரகம் சோடித்த நீராதாரம் உள்ள இடத்திற்குச் செல்கின்றனர். கரகத்தைப் பூ மாலையுடன் மங்கள இசை முழங்க அந்த நீராதாரத்தில் முழங்கால் அளவு நீருக்கு மேல் ஆழமான பகுதியில் மூழ்கடிக்கின்றனர். கயிறு குத்தியவர்களின் உடலிலிருந்து நூல் உருவி எடுக்கப்பட்டு அந்த நூலும் நீருக்குள் போடப்படுகிறது. சாமியாடிகளின் மாலைகளும் நீருக்குள் போடப்படுகின்றன.

பின்பு தெருவுக்கு வந்ததும் ஒருவர் மற்றொருவர் மீது மஞ்சள் நீர் தெளித்து விளையாடுகின்றனர். பொதுவாக மச்சான் உறவு உள்ளவர்கள் கேலி பேசியபடி இவ்விளையாட்டில் ஈடுபடுகின்றனர்.

அன்று இரவு அம்மன் பந்தலுக்கு முன்பு கலை நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறது. கரகாட்டம், தெருக்கூத்து, சரித்திர நாடகம் என்று ஏதாவது ஒரு கலை நிகழ்ச்சி விடிய விடிய நடைபெறுகிறது. கலை நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்பாடு செய்ய முடியாத சூழ்நிலையில் விடிய விடிய வீடியோ திரைப்படம் காட்டப்படுகிறது.

இவ்வாறு ஆண்டுக்கு ஒருமுறை அம்மன் வழிபாட்டைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுகின்றனர். சில கிராமங்களில் பொருளாதாரச் சூழ்நிலை காரணமாக இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை கொண்டாடுவதுண்டு.

குலதெய்வ வழிபாட்டை என்னென்ன எதிர்பார்ப்புகளுடன் கொண்டாடுகிறார்களோ அதே எதிர்பார்ப்புகளுடன் கொண்டாடி முடிக்கின்றனர். எதிர்பார்த்தவை கிடைத்து விட்டன என்ற திருப்தி ஏற்படுகிறது.

மாவிலக்கு ஏந்தி வரும் கன்னிப் பெண்களைப் பார்ப்பவர்கள் அப்பெண்களில் தங்களுக்குப் பிடித்தமான பெண்ணைத் தேர்ந்தெடுத்துத் திருமணம் செய்வதுண்டு. பொங்கலின் எதிர்பார்ப்பில் இதுவும் ஒன்று.

4. பெருந்தெய்வ வழிபாடு

நாம் இங்குப் பெருந்தெய்வங்கள் என்று சைவத் தெய்வங்களாகிய சிவ பெருமான், முருகன், வினாயகர் போன்ற தெய்வங்களையும், வைணவத் தெய்வமாகிய திருமாலின் வெவ்வெறு அவதாரங்களாகிய பெருமாள், கண்ணன், ராமர் போன்ற தெய்வங்களையும் குறிப்பிடுகிறோம்.

இம்மாவட்டத்திலுள்ள அருந்ததியர்கள் இந்த இரண்டு வகைத் தெய்வங்களையும் வழிபடுகின்றனர். இத்தெய்வங்களின் திருத்தலங்களுக்கு நேர்ச்சை செய்து செல்கின்றனர். மொட்டையடித்தல், காது குத்துதல் போன்ற சடங்குகளையும் இத்திருத்தலங்களில் நிறைவேற்றுகின்றனர்.

சபரிமலைக்கு மாலையிட்டு, விரதமிருந்து ஐயப்பனை வணங்குபவர்கள் அருந்ததியர்களில் பலருள்ளனர். இந்த எண்ணிக்கை ஆண்டுக்கு ஆண்டு உயர்கிறது.

சதுரகிரி என்று சொல்லப்படும் சுந்தர மகாலிங்கம் திருத்தலத்திற்கு மிக அதிக எண்ணிக்கையில் இம்மாவட்ட அருந்ததியர்கள் செல்கின்றனர். இத்திருத்தலம் விருதுநகர் மாவட்ட எல்லைக்கு அருகில் இருக்கிறது. இத்திருத்தலத்திற்கு இம்மாவட்டத்திலுள்ள வத்திறாயிருப்பு என்ற ஊருக்கு அருகிலுள்ள மாலுத்து என்ற இடத்திலிருந்து மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் சுமார் பத்து கிலோமீட்டர் தூரம் நடந்து மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள சதுரகிரி மலை சென்று சுந்தர மகாலிங்கத்தை வழிபடுகின்றனர். இங்கு அதிகமானோர் கடா வெட்டிச் சுவாமியை வழிபடுகின்றனர்.

அதேபோலப் பழனி, திருச்செந்தூர், கமுகுமலை போன்ற முருகனின் திருத்தலங்களுக்கும் அடிக்கடி சென்று வழிபடுகின்றனர். காவியுடை உடுத்தி (சிலர் பச்சை ஆடை அணிவதுண்டு), விரதமிருந்து, பாதயாத்திரையாக இத்திருத்தலங்களுக்குச் சென்று வழிபடுகின்றனர். முருகன் திருமணம் முடித்த தெய்வானை ஓர் அருந்ததியப் பெண் என்ற நம்பிக்கை இவர்களிடம் உண்டு. எனவே முருகனை அன்புடன் மச்சான் என்ற உறவோடு அழைக்கின்றனர். அதனால் முருக வழிபாடும், சிவன் வழிபாடும் இவர்களிடம் அதிகம் உண்டு.

பெருமாளின் திருத்தலமாகிய திருப்பதிக்குக்கூட இங்கிருந்து சென்று வழிபடுகின்றனர். இம்மாவட்டத்தில் திருவில்லிப்புத்தூர் என்ற ஊரிலிருந்து சுமார் நான்கு கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் உள்ள திருவண்ணாமலை என்ற பெருமாள் திருத்தலத்திற்குப் புரட்டாசி மாதத்திலுள்ள ஐந்து சனிக்கிழமைகளிலும் இம்மாவட்டத்திலுள்ள அருந்ததியர்கள் மிகப்பெரிய எண்ணிக்கையில் சென்று வழிபடுகின்றனர். மூன்றாம் சனிக்கிழமையன்று இம்மாவட்டத்திலிருந்து மட்டுமல்லாமல் பக்கத்து மாவட்டங்களிலிருந்தும் அருந்ததியர்கள் மிக அதிக எண்ணிக்கையில் வந்து வழிபடுகின்றனர்.

திருவண்ணாமலையிலுள்ள பெருமாளுக்கும், அருந்ததியர்களுக்கும் மிக நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதாக அருந்ததியர்கள் கூறுகின்றனர்.

இத்தொடர்பை விவரிக்கக் கூடிய பாலா பத்தினி பாலக்கம்மாள் கதைப் பாடலைத் தெலுங்கில் பாடுகின்றனர். இலக்கிய நயம்கொண்ட மிக நீண்ட இக்கதைப்பாடலின் சுருக்கத்தை இப்போது நாம் பார்ப்போம். அதன் பிறகு அப்பெருமாளை எப்படி வழிபடுகின்றனர் என்று பார்ப்போம்.

அ. பாலா பத்தினி பாலக்கம்மாள் கதை

தட்சணபூமி என்ற நாட்டை திசுகொம்பு ராஜா என்ற கம்பளத்தார் ஆட்சி செய்து வந்தார். அவரது ஆட்சி நல்லாட்சியாக இருந்தது. எந்தவிதமான குறையும் இல்லாமல் அனைத்து நலன்களையும் மக்கள் பெற்று மகிழ்வுடன் வாழ்ந்தனர். இவருக்கு எதிரிகள் என்று உலகில் யாரும் இல்லை.

திசுகொம்பு ராஜாவுக்கு ஏழு ஆண் குழந்தைகள் பிறந்தன. அவர்கள் வளர்ந்து, பெரியவர்களாயினர். அனைவருமே சகல திறமைகளும் அடங்கிய மிகப்பெரிய வீரர்களாகத் திகழ்ந்தனர். மூத்தவர் அதிகம் கோபப்படுபவராக இருந்ததால் அவருக்குக் கோபமுள்ள குமாரசாமி என்று பெயரிட்டனர். மற்றவர்களுக்கு ஜெக்கன்னா, எற்ற ஜெக்கு, வல்ல ஜெக்கு, என்பன போன்ற பெயர்கள் சூட்டப்பட்டன. போரில் வல்லவர்களாகிய இவர்கள் முன்உத்திக்கு ஆயிரம் பொன், பின்உத்திக்கு ஆயிரம் பொன், ஆக மொத்தம் ஏழாயிரம் பொன் பெற்று நாடுகளுக்கிடையே உள்ள பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைத்தனர்.

தனக்கு ஒரு பெண் குழந்தை இல்லையே என்று தொண்ணூறு வயது நிரம்பிய திசுகொம்பு ராஜா மிகவும் கவலைப்பட்டார். பெண் குழந்தை இருந்தால் வயதான காலத்தில் தவித்த வாய்க்குத் தண்ணீர் கொடுக்குமே; நீர்க்குடம், மோர்க்குடம் எடுக்குமே; ஆனால் இப்போது ஒரு செம்பு தண்ணீர் கொடுக்கக்கூட நாதியில்லையே; மகன்கள் தயவில் அல்லவா வாழ வேண்டியிருக்கிறது என்று அதிகம் கலங்கினார். தனக்குப் பெண் குழந்தை பிறக்க வேண்டும் என்று தவமிருக்கத் திட்டமிட்டார்.

யாருக்கும் தெரியாமல் ஊசிகூட நுழையமுடியாத வனத்திற்குச் சென்று ஊசியை நட்டு, அதன்மேல் ஏழு எலுமிச்சம்பழங்களை வைத்து, அதன்மேல் மற்றொரு ஊசியை நட்டு, அந்த ஊசியில் அமர்ந்து தவம் செய்தார்.

அவர் இவ்வாறு தவம் இருப்பதை அனைத்து உலகத்திற்கும் படியளக்கும் பரமசிவனும், பார்வதியும் பார்த்தனர். இந்த வயதான காலத்தில் இப்படிக் கடுமையான தவமிருப்பதைக் கண்டு வியந்தனர். தவமிருப்பவரின் வேண்டுகலை நிறைவேற்றும் எண்ணத்தில் பூமிக்கு வந்தனர். தவத்திற்கான காரணத்தைக் கேட்டனர்.

திசுகொம்பு ராஜா தனக்குப் பெண் குழந்தை வேண்டும் என்ற தனது விருப்பத்தை வெளியிட்டார். கேட்ட வரத்தைக் கொடுப்பதாக வாக்களித்த பரமசிவனும், பார்வதியும் சில நிபந்தனைகளை விதித்தனர்.

அதாவது ராஜா வெள்ளிக்கிழமை, காலை, பட்டாடை உடுத்தி, மடிப்பிச்சை ஏந்தி ஆற்றோரமாக நின்றால் ஆற்றில், தாமரைப் பூவில் ஒரு

பெண்குழந்தை வருநர் என்றும், அக்குழந்தைக்குப் பாலா பத்தினி பாலக்கம்மாள் என்று பெயரிடவேண்டும் என்றும், அந்தக் குழந்தையின் ஒருநாள் வளர்ச்சி என்பது ஒரு வருட வளர்ச்சியாக இருக்கும் என்றும், பிறந்த பதினாறாம் நாள் அவள் புஷ்பவதி ஆவாள் என்றும், அதற்குச் சடங்கு சாஸ்திரங்கள் செய்தபின் அவளைக் கிருஷ்ண பகவானுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்றும் கூறினர்.

அவ்வாறே செய்வதாக திசுகொம்பு ராஜா வாக்குக் கொடுத்தார். அதன்படி வெள்ளிக்கிழமை ஆற்றுக்குச் சென்று, தாமரைப் பூவில் குழந்தையைக் கண்டு மகிழ்ந்து, அக்குழந்தையை எடுத்து வீட்டுக்கு வந்தார். அவரது ஏழு மகன்களும் மிகவும் மகிழ்ந்து அவளுக்குப் பாலா பத்தினி என்று பெயரிட்டு, பகலில் ஒரு வளர்ப்பு, இரவில் ஒரு வளர்ப்பு என்று அன்புடன் வளர்த்தனர்.

பதினாறாம் நாள் அவள் புஷ்பவதியானாள். உடனே இலந்த முள் வெட்டி வந்து, மந்தையில் குடிசையிட்டு அதில் பாலக்கம்மாளை அமரச் செய்தனர். 56 நாட்டு அரசர்களையும் அழைத்துச் சீர் சிறப்புடன் சடங்கு செய்ய விரும்பினர்.

அப்போது காந்திமதியூமிநாட்டு அரசருக்கும் பெங்களூர் அரசருக்கும் ஏழாண்டு காலமாகத் தீராத பகை இருந்தது. இந்தப் பிரச்சினையை திசுகொம்பு ராஜாவின் மகன்கள்தான் தீர்த்து வைக்க வேண்டும் என்று காந்திமதியூமி அரசன் ஓலை அனுப்பினார். அப்படி வரத் தவறினால் அரண்மனையிலுள்ள ஏழு நாய்களுக்கு ஏழு கவளம் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

தங்கைக்குச் சடங்கு கழிக்காமல் வேறு எங்கும் செல்லக்கூடாது என்று எண்ணியிருந்த அந்த ஏழு சகோதரர்களும் ஓலையைப் பார்த்தனர். தாங்கள் உடனே போகவில்லை என்றால் தங்கள் வீரத்தைப்பற்றி ஏளனமாகப் பேசுவார்களே என்று அஞ்சினர். என்ன செய்வது என்று யோசித்தவர்களாய்த் தங்கையிடம் செய்தியைச் சொன்னார்கள்.

தனக்குச் சீரும் சிறப்புடனும் சடங்கு கழிக்க வேண்டும் என்றும், சகோதரர்கள் சென்று பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைத்த பின் வந்து தங்கள் கடமைகளைச் செய்யலாம் என்றும், அதுவரை தான் காத்திருப்பதாகவும் பாலக்கம்மாள் கூறினாள்.

மகிழ்ந்த ஏழு அண்ணன்களும், பிரச்சினையை வெற்றிகரமாகத் தீர்க்கத் தங்கையின் ஆசிரைப் பெற்றனர். தங்கையின் விருப்பப்படியே சம வளர்த்தியாகவும், சிகப்புக் கலராகவும், ஒன்று போலவும் இருந்த ஏழு குதிரைகளில் ஏழுபேரும் ஒன்றுபோல வெள்ளைப் பட்டுடுத்தி, வெள்ளைத் தலைப்பாகை அணிந்து, ஒன்றுபோலக் கத்தியையும் பிடித்தவர்களாய் அமர்ந்து காந்திமதியூமி நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

போகும் வழியில் மதுரைக்கு வடக்கே ஒரு பெரிய கூட்டம் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டனர். அந்தக் கூட்டத்தை

விட்டு விலகிப்போக எண்ணினார். ஆனால் அப்படி விலகிப்போனால் கோழைகள் என்ற அவப்பெயர் கிடைக்கும் என்று எண்ணியவர்களாய் அந்த அவப்பெயரைத் தவிர்க்கக் கூட்டத்தை நோக்கிச் சென்றனர்.

வேற்று ஆட்கள் வருகிறார்களே என்று எண்ணி இவர்களைத் தாக்க அக்கூட்டத்தினர் தயாரானார்கள். பின் இவர்களை அடையாளம் கண்டதும், இவர்களைத் தாக்காமல் வரவேற்று, தங்களின் பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைக்கச் சொன்னார்கள். கம்பளச் சாதியராகிய தாங்கள், தங்களது சாதிப்பெண் வேறு சாதிப்பையனுடன் இணைந்து விட்டதாகத் தாங்கள் சந்தேகப்படுவதாகவும், அப்பெண்ணைத் தங்களது சாதியில் சேர்க்கலாமா அல்லது சாதியிலிருந்து விலக்கி விடலாமா என்பதில்தான் தங்களுக்குள்ள பிரச்சினை என்றும் கூறினர்.

கோபமுள்ள குமாரசாமி இப்பிரச்சினை தீர ஒரு வழி கூறினார். இலந்த முள்ளால் ஒரு கோட்டை கட்டி அந்த முள் கோட்டையின் நடுவில் அப்பெண்ணை நிற்க வைக்க வேண்டும் என்றும், ஒரு செம்மறி ஆட்டையும் ஒரு வெள்ளாட்டையும் ஒரு குடிலில் போட்டு அடைக்க வேண்டும் என்றும், பின் அந்தக் குடிலைத் திறக்க வேண்டும் என்றும், ஆடுகள் குடிலிலிருந்து வெளியே வந்து அப்பெண்ணை மூன்று முறை சுற்றி வந்து, மறுபடியும் குடிலுக்குச் சென்றால் அப்பெண்ணைச் சாதியில் சேர்த்துக் கொள்ளலாம் என்றும், அவ்வாறு ஆடுகள் செய்யாவிட்டால் அப்பெண்ணைப் பிறசாதியில் சேர அனுப்பிவிடவேண்டும் என்றும் கூறினார்.

அதன்படி அவர்கள் செய்ய, ஆடுகள் இரண்டும் மறுபடி குடிலுக்குள் சென்றதால் அந்தப் பெண் இணைந்தது தங்களது சாதிப்பையன்தான் என்று தீர்மானித்துத் தங்கள் சாதியில் சேர்த்துக்கொண்டனர்.

தங்களது பயணத்தை மீண்டும் தொடர்ந்த அந்த ஏழு சகோதரர்களும் காந்திமதி பூமி நாட்டு அரசரிடம் சேர்ந்தனர். அவருடன் இணைந்து சண்டைக்குத் தயாராயினர். பெங்களூர் அரசர் இதைக் கேள்விப்பட்டு ஏழு சகோதரர்கள் சேர்ந்ததால் காந்திமதி பூமி அரசனது படைபலம் அதிகரித்ததுவிட்டதாகவும், அப்படியின் வலிமைக்கு ஈடுசெய்யும் வகையில் தனது படைகளின் வலிமையை அதிகரிக்க வேண்டும் என்றும், அதற்குத் தனக்கு கால அவகாசம் தரவேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டார். அவரது கோரிக்கை நியாயமானதாகப் பட்டதால் கால அவகாசம் கொடுக்கப்பட்டது. அதனால் சகோதரர்கள் ஏழுபேரும் அங்கேயே தங்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது.

பாலக்கம்மாள் மந்தையிலுள்ள குடிசையிலே தங்கியிருந்தாள். நாட்கள் கடந்தன. சகோதரர்கள் ஏழுபேரும் வரவில்லை. மந்தையிலேயே இருக்கும் பாலக்கம்மாளைக் கண்டு திசுகொம்புராஜா மிகவும் கவலைப்பட்டார். தனது தம்பி மகன்களை அழைத்துச் சடங்கு செய்து பாலக்கம்மாளை அரண்மனைக்கு அழைத்துச் செல்ல விரும்பினார். ஆனால் தம்பி மகன்கள் சடங்கு செய்யச் சம்மதிக்கவில்லை. எனவே

ஊராரை அழைத்துச் சடங்கு செய்து பாலக்கம்மாளை அரண்மனைக்கு அழைத்துவரத் திட்டமிட்டார். பாலக்கம்மாளை ஆற்றுக்குச் சென்று குளித்து வரும்படி வேண்டினார். பாலக்கம்மாளும் ஆற்றுக்குச் சென்று தனது பதினாறடிக் கூந்தலை அவிழ்த்து நீராடினாள். பின்பு தனது பட்டாடையின் ஒரு நுனியை ஒரு மரத்தில் கட்டி, மறு நுனியைத் தனது கையில் பிடித்தவளாய் தலைமுடியைக் காய்ப்போட்டாள்.

திசுகொம்பு ராஜாவுக்குப் பரமசிவன் கொடுத்திருந்த கெடு முடிந்தது. அன்று கிருஷ்ணருக்குப் பாலக்கம்மாளைத் திருமணம் முடித்துக் கொடுக்கவேண்டும். கொடுத்த சத்தியத்தை மீறியதால் கிருஷ்ணர் மிகவும் கோபம் கொண்டார். எனவே அவர் காளை மாடு உருவம் எடுத்து, நெற்றியில் நாமத்துடன் கடுங்கோபத்துடன் பாலக்கம்மாளை நோக்கி ஓடிவந்தார். அருகில் வந்ததும் காய்ந்து கொண்டிருந்த சேலையில் தனது விந்தை விட்டுவிட்டு ஓடி விட்டார்.

அந்தச் சேலையைப் பாலக்கம்மாள் கட்டினாள். அதனால் அவளுக்கு கர்ப்பம் உண்டானது. அந்தக் கர்ப்பம் ஏழுமாதக் கருவாக வளர்ந்து விட்டது.

போருக்குச் சென்ற தங்களது பெரியப்பாவின் மகன்கள் இதுவரை வராததால் போரில் கொல்லப்பட்டு இருக்கலாம் என்று திசுகொம்பு ராஜாவின் தம்பி மகன்கள் எண்ணினர். பெரியப்பாவின் அரசையும், சொத்துகளையும் அடையத் திட்டமிட்டனர். தங்களது தங்கைகளாகிய திம்மக்கா, பொம்மக்கா இருவரையும் அரண்மனைக்கு அனுப்பி பாலக்கம்மாள் எப்படி இருக்கிறாள் என்று பார்த்து வரும்படி அனுப்பினர். பலகாரம் பச்சடிகளுடன் திம்மக்காவும், பொம்மக்காவும் அரண்மனை சென்று பாலக்கம்மாளைச் சந்தித்தனர். பாலக்கம்மாள் அவர்களிடம் தான் ஏழுமாதக் கர்ப்பமாக இருப்பதாகக் கூறினாள். அவர்கள் இருவரும் திரும்பிவந்து தங்களது அண்ணன்களிடம் பாலக்கம்மாள் கர்ப்பமாக இருப்பதைப் பற்றிக் கூறினர்.

உடனே அவர்கள் இருவரும் பெங்களுர் ராஜா, காந்திமதி பூமி ராஜா ஆகிய இரண்டு ராஜாக்கள் தவிர மற்ற 56 நாட்டு ராஜாக்களுக்கும் ஆட்களை அனுப்பி பஞ்சாயத்துப் பேசி தீர்ப்புக் கூற அழைத்தனர். அதன்படி 56 தேசத்து அரசர்களும் வந்து கூடி என்ன விஷயம் என்று கேட்டனர்.

கம்பளத்தார் சாதியில் திருமணம் ஆவதற்கு முன்பே கர்ப்பமுற்ற பெண்ணுக்கு என்ன தண்டனை கொடுப்பீர்கள் என்று அந்த சகோதரர்கள் இருவரும் கேட்டனர். சாதியிலிருந்து நீக்கி விடுவோம் என்று அந்த 56 தேசத்து அரசர்களும் கூறினர். பாலக்கம்மாளைச் சாதியிலிருந்து நீக்கி விட்டால் திசுகொம்பு ராஜாவின் சொத்துகள் அனைத்தையும் பெற்றுவிடலாம் என்று சூழ்ச்சி செய்த அவர்கள் இருவரும், பாலாபத்தினி பாலக்கம்மாளைப் பஞ்சாயத்துக்குக் கூட்டி வந்து விசாரிக்க வேண்டும் என்று கூற பாலக்கம்மாள் அழைத்து வரப்பட்டாள்.

தன்னை அவமானப்படுத்தவே இப்பஞ்சாயத்து கூட்டப்பட்டிருக்கிறது என்று உணர்ந்த பாலக்கம்மாள் கண்ணீருடன் நடந்தவைகளை அப்படியே கூறி அதற்குமேல் தனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று கூறினாள். அவள் கூறியதை அவளது சித்தப்பா மகன் செல்லக் கொம்பு ஏற்கவில்லை. பாலக்கம்மாள் சொல்வது உண்மை என்று நிரூபிக்க வேண்டும்; அதற்கு ஒரு பரிகாரம் இருக்கிறது என்று கூறி அதைக் கூற ஆரம்பித்தார்.

அதாவது, பாலக்கம்மாள் தனது 16 முழக் கூந்தலை அவிழ்த்து, தெப்பத்தில் நீராடி, ஈரத்துணியுடன் அரளிமர நிழலுக்குவந்து, உப்பையும் துளசியையும் சேர்த்த கலவையில் தான் தப்பு செய்யவில்லை என்று சத்தியம் செய்ய வேண்டும் என்றும் அப்படிச் சத்தியம் செய்தால் அவளைக் கம்பளத்துச் சாதியில் சேர்த்துக்கொள்ளலாம் என்றார்.

அவ்வாறே செய்வதாக வாக்குக் கொடுத்த பாலக்கம்மாள் குளித்து முடித்தபின் தான் காளைமாடு நீரிட்ட சேலையைக் கட்டியது தவிர வேறு ஒரு தவறும் செய்யவில்லை என்றும், அப்படித் தவறு செய்திருந்தால் சத்தியம் செய்த இடத்திலேயே தனது உயிர் போகட்டும் என்று வேண்டியவளாய்ச் சத்தியம் செய்தாள்.

சத்தியம் செய்த பின்பும் பாலக்கம்மாளுக்கு ஒன்றும் ஆகவில்லை. உடனே செல்லக் கொம்பு பாலக்கம்மாளோடு சேர்ந்தவன் மந்திரவாதியாக இருக்கலாம் என்றும் அவன் வாயுவைக் கட்டுப்படுத்தி சத்திய வாக்கு சத்தியப் பொருட்களுக்குச் செல்லாமல் கட்டுப்படுத்தி இருக்கலாம் என்றும் எனவே இச்சத்தியத்தை ஏற்க முடியாது என்றும் கூறி வேறொரு பரிகாரம் பாலக்கம்மாள் செய்ய வேண்டும் என்று கூறினார். பாலக்கம்மாளும் செய்வதாக ஒப்புக் கொண்டாள்.

கொடிய விஷமுள்ள செந்நாகம், கருநாகம் ஆகிய இரண்டு நாகப் பாம்புகளைப் பிடித்து, அவைகளைப் பச்சைப் பாணையில் போட்டு முடி, ஏழு நாட்கள் பட்டினி போட்டபின் அவைகளைக் கொண்டுவர, அப்பாணைக்குள் பாலக்கம்மாள் கையைவிட்டுப், பாம்புகளைப் பிடித்து தனது கழுத்தில் போட்டுக் கொண்டால் அவளைப் பத்தினி என்று ஏற்றுக்கொண்டு கம்பளத்தார் சாதியில் சேர்த்துக்கொள்வதாக செல்லக்கொம்பு சொன்னார்.

அதன்படி பாம்புகள் பிடிக்கப்பட்டு, கலயத்தில் அடைக்கப்பட்டு, ஏழு நாட்கள் பசியுடன் இருந்த அவைகளைப் பாலக்கம்மாளிடம் கொண்டு வந்தனர். தான் உண்மையிலேயே பத்தினியானால் பாம்புகள் தன் உடலில் ஊர்ந்து செல்லட்டும் என்றும், தான் கற்பிழந்தவள் என்றால் பாம்புகள் கொத்தித் தன்னைக் கொல்லட்டும் என்றும் வேண்டியவளாய்க் கலயத்திற்குள் கையைவிட்டு, அக்கொடிய பாம்புகளைப் பிடித்து, அவைகளைத் தனது உடலில் விட்டாள். அவை அவளது உடலில் ஊர்ந்து சென்றபின் அப்படியே இறங்கி வளாந்தரத்திற்கு ஓடிவிட்டன.

செல்லக்கொம்பு இந்தப் பரிகாரத்தையும் ஏற்க மறுத்துவிட்டார். பாலக்கம்மாளோடு சேர்ந்தவன் மிகப்பெரிய மந்திரவாதியாக இருப்பதால்

அவன் பாம்புகளின் வாயைக் கட்டிவிட்டான் என்றும் வேறு ஒரு பரிகாரம் பாலக்கம்மாள் செய்ய வேண்டும் என்றும் கூறினார். பாலக்கம்மாள் அதையும் செய்யத் தயாராக இருப்பதாகக் கூறினாள்.

ஏழு வண்டி விறகும் ஏழு வண்டி எருவும் கொண்டு வந்து அதில் தீ மூட்டி அத்தீயில் இரும்பு அச்சுத்தடியை வேக வைக்க வேண்டும் என்றும், ஏழு நாட்கள் வெந்தபின் ஏழாவது நாள் அத்தடியைத் தூக்கியபடி மூன்று முறை கூட்டத்தைச் சுற்றிவர வேண்டும் என்றும், இவ்வாறு பாலக்கம்மாள் செய்தால் அவளைப் பத்தினி என்று தான் ஏற்று தனது சாதியில் சேர்த்துக்கொள்வதாகவும் கூறினார். அவ்வாறே செய்வதாகப் பாலக்கம்மாள் வாக்குக் கொடுத்தாள்.

அதன்படி இரும்பு அச்சுத் தடியை ஏழு நாட்கள் வேகவைத்தனர். தான் பத்தினி என்றால் இந்த அக்கினி தன்னைச் சுடக்கூடாது என்றும், தான் பத்தினி அல்ல என்றால் தன்னைச் சுட்டுச் சாம்பலாக்கட்டும் என்றும் பாலக்கம்மாள் வேண்டியவளாய் அந்த இரும்பு அச்சுத் தடியைத் தூக்கி, கூட்டத்தை மூன்று முறை வலம் வந்தாள்.

உடனே செல்லக்கொம்பு பாலக்கம்மாளோடு இணைந்தவன் மிகப்பெரிய மாயக்காரனாக இருப்பதால் அக்கினியையே சுட்டுப்படுத்தி விட்டான் என்றும், இப்பரிகாரத்தைத் தான் ஏற்கப்போவது இல்லை என்றும், பாலக்கம்மாள் வேறொரு பரிகாரம் செய்ய வேண்டும் என்றும், அப்படிச் செய்தால் அவளைக் கம்பளத்தார் சாதியில் சேர்த்துக் கொள்வதாகவும் கூறினார். கண்ணீருடன் இருந்த பாலக்கம்மாள் அப்பரிகாரத்தையும் செய்யத் தான் தயாராக இருப்பதாகக் கூறினாள்.

ஏழு வண்டி விறகு எரித்து, ஏழு அண்டா நெய்யை ஓர் அண்டா நெய்யாகச் சுண்டும் வரைக் காய்ச்சி, அதில் பாலக்கம்மாள் தனது தலையை முழுவதுமாக அமிழ்த்தி வெளியே எடுக்க வேண்டும் என்றும் இப்படிச் செய்தால் அவளைப் பத்தினி என்று ஏற்று தனது சாதியில் சேர்த்துக் கொள்வதாகவும் கூறினார்.

அதன்படி ஏழுவண்டி விறகால் ஏழு அண்டா நெய்யை ஓர் அண்டா நெய்யாகச் சுண்டும் வரைக் காய்ச்சினார். தான் பத்தினியாக இருந்தால் கொதிக்கும் இந்த நெய் குளிர்ந்த நெய்யாக மாறித் தன் முகத்தைத் தழுவிட்டும் என்றும், தான் பத்தினி இல்லை என்றால் தனது தலையை நெய் சுட்டுப் பொசுக்கட்டும் என்று வேண்டியவளாய் நெய்யில் தனது பதினாறு அடிச் சுந்தல் தலையுடன் மூழ்கிப் பின் வெளியே எழுந்தாள். எந்தவிதமான பாதிப்பும் அவளிடம் இல்லை.

உடனே செல்லக்கொம்பு இவளைச் சேர்ந்தவன் மிகப்பெரிய தந்திரக் காரனாய் இருப்பதால் உஷ்ணத்தைக் சுட்டுப்படுத்தி விட்டான் என்றும் எனவே இப்பரிகாரத்தைத் தான் ஏற்கப் போவது இல்லை என்றும் வேறொரு பரிகாரத்தைப் பாலக்கம்மாள் செய்ய வேண்டும் என்றும் கூறினார். அதையும் தான் ஏற்பதாகப் பாலக்கம்மாள் வேதனையுடன் கூறினாள்.

மதுரை வைகையில், வழக்குப் பாறை மேட்டில், தலாவை (ஏற்றம்) நட்டு, தலா மேல் ஏழு அடுக்குப் பாணைகளை வைத்து, பாணைகளுக்கு மேல் ஊசி நட்டி, ஊசிமேல் ஏழு எலுமிச்சம்பழங்களை வைக்க காலில் செருப்புடன் பாலாக்கம்மாள் அதில் ஏறி இறங்கினால் அவளைப் பத்தினி என்று தான் ஏற்று தனது சாதியில் சேர்த்துக் கொள்வதாகச் செல்லக் கொம்பு கூறினார்.

அதன்படி கூட்டம் மதுரை சென்றது. தான் பத்தினி என்றால் தன்னால் இதில் ஏறி இறங்க முடியும் என்றும், தான் பத்தினி இல்லை என்றால் தான் வழக்கி விழுந்து சாகத் தயாராக இருப்பதாகவும் கூறிய பாலக்கம்மாள் அதில் ஏறிப் பத்திரமாக இறங்கினாள்.

பாலக்கம்மாளைச் சேர்ந்தவன் பெரிய மந்திரக்காரனாகையால் இவை வழக்காமல் இருக்க மந்திரம் செய்து விட்டான் என்றும், அதோடு இதில் வெற்றியடைந்தால் மதுரை மீனாட்சிக்கு பெரிய தொகையைக் காணிக்கையாகச் செலுத்துவேன் என்றும் பாலக்கம்மாள் வேண்டியிருக்கலாம் என்றும், அதனால் இந்தப் பரிகாரத்தை ஏற்க முடியாது என்றும் கூறிய செல்லக்கொம்பு வேறு ஒரு பரிகாரம் பாலக்கம்மாள் செய்ய வேண்டும் என்றும், அப்படிச் செய்தால் அவளைத் தனது சாதியில் சேர்ப்பதாகவும் கூறினார். பாலக்கம்மாளும் வேதனையுடன் அப்பரி காரத்தையும் செய்யத் தயாராக உள்ளதாகக் கூறினாள்.

அப்போது கிழக்கே பொன் தூணம்புரி தேசத்திலிருந்து இரண்டு பேர் வந்தனர். அவர்களது தேசத்தில் மழை இல்லாததால் புல் கூட முளைக்க வில்லை. ஆடு மாடுகளை மேய்ப்பதற்காக அவர்கள் செழுமையான அந்த தேசத்திற்கு வந்தனர். அங்கே பிரமாண்டமான ஒரு கூட்டம் இருப்பதையும், அக்கூட்டத்தின் நடுவில் ஒருபெண் நிற்பதையும் வியப்புடன் கண்ட அவர்கள் என்ன நடக்கிறது என்பதை அறிய அக்கூட்டத்திற்கு வந்தனர். பாலக்கம்மாளிடம் கூட்டத்தின் நடுவில் நிற்பதற்கான காரணம் என்ன என்று கேட்டனர்.

தனது கதையை அவர்களிடம் கூறிய பாலக்கம்மாள், தனது ஏழு சகோதரர்களிடம் சென்று, தனது நிலையை எடுத்துக் கூறி, அவர்களை உடனே அழைத்துவருபடி அவ்விருவரிடமும் கேட்டாள். அவளது கதையைக் கேட்டதால் அவள்மேல் இரக்கப்பட்ட அந்த இருவரும் ஆடு, மாடுகளை விட்டு விட்டு, பாலக்கம்மாள் அண்ணன்களிடம் விஷயத்தைச் சொல்வதற்காகக் காந்திமதி பூமி நாட்டை நோக்கி ஓடினார்கள்.

அங்கே காந்திமதிபூமி நாட்டு ராஜாவுடன் இணைந்த அந்த ஏழுபேரும், பெங்களூர் ராஜாவுடன் போரிடத் தயாராக இருந்தனர்.

பாலக்கம்மாளின் ஏழு அண்ணன்களையும் கண்ட அவ்விருவரும், போர் முடியட்டும் என்று காத்திருந்தனர். போர் ஆரம்பித்த மூன்றே முக்கால் நாளிகையில் பெங்களூர் படைகள் அனைத்தையும் அந்த ஏழு சகோதரர்களும் சிதறடித்தனர்.

போர் முடிந்தவுடன் அந்த ஏழு சகோதரர்களிடம் சென்ற அவ்விருவரும் பாலக்கம்மாள் பற்றிக் கூறினர். உடனே கடுங்கோபங்

கொண்ட அவர்கள் அங்கிருந்து புறப்பட்டனர். ஆத்திரத்தில் எதுவும் செய்துவிடாமல் தீர விசாரித்து ஒரு முடிவு எடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் விரைந்து வந்தனர்.

இங்கே செல்லக்கொம்பு அடுத்த பரிகாரத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார். அதாவது பாலக்கம்மாள் மலைக்குச் சென்று புலிப்பாலைக் கொண்டு வந்து அதில் தான் பத்தினி என்று சத்தியம் செய்தால் அவளைப் பத்தினி என்று நம்பி தங்கள் சாதியில் சேர்த்துக் கொள்வதாகச் சொன்னார்.

அதற்குச் சம்மதித்த பாலக்கம்மாள் தான் புலிப்பால் எடுப்பதைக் காண இரண்டு சாட்சிகள் தன்னுடன் வர வேண்டும் என்று கூறினாள். தனது சிற்றப்பா பிள்ளைகளில் ஒருவரும், மற்றொரு பெரியவரும் சாட்சிகளாகத் தன் கூடவரும்படி கேட்டாள். அதன்படி செல்லக் கொம்புவும், மற்றொரு பெரியவரும் வர ஒப்புக் கொண்டனர். அவர்களுடன் பாலக்கம்மாளும் சேர்ந்து காடு நோக்கிச் சென்றாள்.

காட்டை அடைந்த சாட்சிகள் இருவரும் ஒரு மேட்டில் அமர்ந்து கொண்டு பாலக்கம்மாளை காட்டிற்குள் அனுப்பிப் புலிப்பால் கொண்டு வரும்படி கூறினர்.

எளி நுழையாத அந்தக் காட்டிற்குள் பாலக்கம்மாள் நுழைந்தாள். தன் நிலையைக் கண்டு வருந்தி நிலைகுலைந்து அழுதாள். அவளது கண்ணீர் ஆறாக ஓடியது. அந்தக் கண்ணீர் வெள்ளம் ஒரு சூகைக்குள் நுழைய அங்கிருந்த இரண்டு புலிக்குட்டிகள் பயந்து வெளியே வந்தன. பாலக்கம்மாளைப் பார்த்து அவள் அழுவதின் காரணத்தைக் கேட்டன. பாலக்கம்மாள் கூறிய கதையைக் கேட்ட அப்புலிக்குட்டிகள் அவளுக்கு உதவ முன்வந்தன. தங்களது தாய் வந்தால் பாலக்கம்மாளைக் கொன்று விடும் என்று உணர்ந்து அவளை ஒரு பெரிய மரத்தில் ஒளித்து வைத்து விட்டு முன்போல சூகைக்குச் சென்று படுத்துக்கொண்டன.

அப்போது இரை தேடிச் சென்ற தாய்ப்புலியான 16 அடி வேங்கைப் புலி ஆள்வாடை அடிக்கிறது என்று கூறியபடி கோபத்துடன் வந்தது. வழக்கமாகத் தாய்ப்புலி வந்ததும் இரண்டு குட்டிகளும் ஓடிச் சென்று பால் குடிக்கும். ஆனால் அன்று பால் குடிக்காமல் படுத்தபடியே இருந்தன.

தாய்ப்புலி காரணம் கேட்க தங்களிடம் ஒரு பெண் இருப்பதாகவும், அந்தப் பெண்ணையும் புலி தன் மகளாக ஏற்க வேண்டும் என்றும், அப்படி ஏற்று அவளையும் தங்களுடன் சேர்த்தால்தான் தாங்கள் பால் குடிப்போம் என்றும் கூறின. அவ்வாறே ஏற்பதாகத் தாய்ப்புலி சொன்னதும் அப்புலிக் குட்டிகள் பாலக்கம்மாள் மறைந்திருக்காத ஒரு மரத்தைக் காட்டி இம்மரத்தில்தான் அப்பெண் ஒளிந்திருப்பதாகக் கூறின. உடனே அப்பெண்புலி அந்த மரத்தில் தாவி அதை உடைத்துத் துண்டு துண்டாக்கியது.

உடனே அப்புலிக் குட்டிகள் தாங்கள் பொய்யான மரத்தைக் காட்டியதாகவும், தாய்ப்புலியின் குணத்தை அறியவே அவ்வாறு செய்ததாகவும்

கூறின. அதன்பிறகு அப்புலிக்குட்டிகள் பால் குடிக்காமல் பட்டினி கிடந்தன. தாய்ப்புலிக்கும் பால் கட்டி மிகவும் துன்பப்பட்டது. உடனே தாய்ப்புலி தனது குட்டிகளிடம் தான் அப்பெண்ணை ஒன்றும் செய்யப் போவதில்லை என்றும், தனது பால் மேல் சத்தியம் செய்வதாகவும் புலிக்குட்டிகள் பால் குடிக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டது.

புலிக்குட்டிகள் தாயின் பேச்சை இப்போது நம்பின. பாலக்கம்மாளை அழைத்தன. அவள் வந்தாள். அவளைக் கண்ட தாய்ப்புலி அவளை ஒரு தேவதை என்று எண்ணி மகிழ்ந்தது. அவள் ஒரு கலையத்தில் பால் பீச்சிக் கொள்ள அனுமதித்தது. பின் தன் குட்டிகளைப் பார்த்து அக்காளைக் காட்டு எல்லைவரை சென்று விட்டுவிட்டு வரும்படி கேட்டுக்கொண்டது. புலிக்குட்டிகள் இரண்டும் பாலக்கம்மாளோடு புறப்பட்டன.

மேட்டில் இருந்த இருவரும் பாலக்கம்மாள் புலிக்குட்டிகளுடன் வருவதைக் கண்டு பயந்தனர். தங்களைக் கொல்வதற்குத்தான் புலிக்குட்டிகளுடன் வருகிறாள் என்று எண்ணி பயந்து ஓட முயன்றனர். ஆனால் ஓடமுடியாமல் கீழே விழுந்து எலும்புகளை உடைத்துக்கொண்டு மயங்கி விட்டனர்.

பாலக்கம்மாள் புலிக்குட்டிகளை அனுப்பி விட்டு அவர்கள் இருவரும் மயங்கிக்கிடந்த இடத்திற்குச் சென்றாள். மதுரை மீனாட்சியை வேண்டிய வளாய் அவர்கள் மீது தண்ணீர் தெளிக்க அவர்களது எலும்புகள் ஒன்றுகூடிய நிலையில் விழித்தெழுந்தனர். பின் மூவரும் புலிப்பாலுடன் ஊருக்குத் திரும்பினர்.

56 தேசத்து அரசர்கள் முன்பு பாலக்கம்மாள் அந்தப் புலிப்பாலைக் காட்டினாள். அந்தப் புலிப்பாலில் தான் கற்புள்ள பெண் என்று சத்தியம் செய்யத் தயாரானாள். அப்போது அந்த சாட்சிகள் இரண்டு பேரும் அது புலிப்பால் அல்ல என்றும் அது ஆட்டுப்பாலாகவோ, மாட்டுப் பாலாகவோ இருக்கலாம் என்றனர். மிகவும் கோபம் கொண்ட பாலக்கம்மாள் அவர்களோடு விவாதித்துக் கொண்டிருந்தபோது அவளது அண்ணன்கள் ஏழுபேரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

அவர்களிடம் அவர்களது சித்தப்பா மகன் செல்லக்கொம்பு நடந்தவைகளைக் கூறி பாலக்கம்மாள் கற்பிழந்தவள் என்று குற்றம் சாட்டினாள். கோபமுள்ள குமாரசாமி தங்கையைப் பார்க்க அவள் கர்ப்பமாக இருப்பதுபோல் தோன்றியது. உடனே தனது வாளை உருவி தங்கையின் வயிற்றைக் கிழித்தார். அப்போது தங்கையின் வயிற்றிலிருந்து காளைக் கன்று ஒன்று அம்மா என்று கத்தியபடி தாவிச் குதித்து ஓடியது. பாலக்கம்மாள் சிலைபோல் நின்றாள்.

இதைக் கண்டு கோபப்பட்ட கோபமுள்ள குமாரசாமி தன் தங்கை மாணிட பிறப்பு அல்ல என்றும், அவளது வயிற்றிலிருந்து கன்றுக்குட்டி வந்திருப்பதால் இவள் மிருக ஜென்மம் என்றும் எண்ணி கொலைகாரர்களிடம் பாலக்கம்மாளை ஒப்படைத்து அவளைக் காட்டிற்குச் கூட்டிச்சென்று வெட்டிக் கொல்லும்படி கூறினார்.

பின் வீட்டிற்குச் சென்று தன் தந்தையிடம் தங்கையின் வரலாற்றைக் கேட்டார். பாலக்கம்மாள் பிறப்பைப் பற்றிக் கூறிய திசுகொம்புராஜா, தான் கிருஷ்ணருக்குப் பாலக்கம்மாளைத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதாகக் கூறிய வாக்கை மீறிவிட்டதால்தான் இவை நடந்தன என்றார்.

கோபமுள்ள குமாரசாமி தனது தங்கை தெய்வீகப் பிறவி என்று அறிந்து கொண்டார். தங்கையைக் கொல்ல ஏற்பாடு செய்த தனது முட்டாள் தனத்தை எண்ணி வருந்தியவராய்க் காட்டை நோக்கி விரைந்தார். அப்போது கொலைகாரர்கள் வழியில் வர அவர்களிடம் பாலக்கம்மாளைப் பற்றிக் கேட்டார். அவளைக் கொல்லாமல் காட்டில் விட்டு விட்டு வந்த விபரத்தைச் சொன்னார்கள்.

உடனே சென்று தங்கையை அழைத்து வரும்படி கோபமுள்ள குமாரசாமி கூற அவர்களும் காட்டிற்குச் சென்று காடுமேடெல்லாம் அலைந்து பாலாபத்தினி பாலக்கம்மாளைக் கண்டுக்குட்டியுடன் கண்டு, அவளை அழைத்து வந்து குமாரசாமியிடம் ஒப்படைத்தனர்.

தங்கையைக் கண்டு மகிழ்ந்த கோபமுள்ள குமாரசாமி, தங்கையை இக்கொடுமைக்கு உட்படுத்திய தனது சிற்றப்பன் மகன் செல்லக் கொம்புவை வெட்டிக் கொன்றார்

பின் கிருஷ்ணரைத் தேடி அந்த ஏழு சகோதரர்களும் எல்லாத் திசைகளிலும் சென்றனர். வடக்குத் திசையில் ஈ கூட நுழையமுடியாத காட்டில் கிருஷ்ணர் இருப்பதைக் கண்டு, அவரை வணங்கி, அழைத்து வந்து, அவருக்குப் பாலாபத்தினி பாலக்கம்மாளைத் திருமணம் செய்து கொடுத்தனர். பின் கிருஷ்ணர் இருக்கக் கூடிய இடத்திற்கு சீர்வரிசை களோடு அனுப்பி வைத்தனர்.

கிருஷ்ணரும், பாலாபத்தினி பாலக்கம்மாளும் வடதிசை நோக்கி சென்ற சமயத்தில் பாலக்கம்மாளுக்குக் கடுமையான தாகம் ஏற்பட்டது. கிருஷ்ணரிடம் தனக்குத் தாகமாக இருப்பதாகக் கூறினாள். கிருஷ்ணர் ஓர் இடத்தில் தரையில் கிள்ளினார். அந்த இடத்தில் தண்ணீர் ஊற்றுத் தோன்றியது. பாலக்கம்மாள் தாகம் தீரத் தண்ணீர் குடித்தாள். கிருஷ்ணர் கையால் தரையில் கிள்ளிய அந்த இடம் கோணகிரி என்று இன்று அழைக்கப்படுகிறது. அந்த இடத்தில் இன்றும் தெப்பம் உள்ளது. தண்ணீர் குடித்து முடிந்ததும் கிருஷ்ணர் ஓர் இடத்தில் கால் வைத்து அழுத்தினார். அந்த இடம் இன்று திருவண்ணாமலை என்று அழைக்கப்படுகிறது. அங்கு இப்போது பெருமாளின் கோயில் உள்ளது.

திருவில்லிப்புத்தூரில் பக்தியுள்ள ஒரு பெண் இருந்தாள். அவளைச் சந்தித்த கிருஷ்ணர், தான் ஒவ்வொரு வருடமும் வடக்கு நோக்கிச் செல்லும்போது புரட்டாசி மாதத்தில் 5 சனிக்கிழமைகளும் திருவண்ணாமலையில் தங்குவதாகவும், அப்பெண்ணும் அவள் இனத்தவர்களும் வந்து அந்த ஐந்து சனிக்கிழமைகளிலும் தன்னைக் கையெடுத்துக் கும்பிட முடியுமா என்றும் கேட்டார்.

சாமி சொல்லுகிறபடியே புரட்டாசி மாதத்தில் வரும் ஐந்து சனிக்கிழமைகளிலும் தான் தன் இனத்தோடு வந்து சாமி கும்பிடுவதாகக் கிருஷ்ணரின் காலில் விழுந்து அப்பெண் கூறினாள். அதன்பின் கிருஷ்ணரும் பாலா பத்தினி பாலக்கம்மாளும் வடதிசை சென்று மறைந்து விட்டனர்.

பாலாபத்தினி பாலாக்கம்மாள் கம்பளத்தார் சாதியைச் சேர்ந்தவள். கிருஷ்ணர் அவளைத் திருமணம் முடித்ததன் மூலம் கம்பளத்தார் சாதியை ஏற்றவர். அருந்ததியர்களாகிய தாங்களும் கம்பளத்தார் சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள். அதனால்தான் தங்களுக்குத் திருவண்ணாமலையில் உள்ள பெருமாளைக் கும்பிட உரிமையுண்டு என்று கூறுகின்றனர்.

அதேபோல கிருஷ்ணர் இறுதியாக திருவில்லிப்புத்தூரில் உள்ள ஒரு பெண்ணைச் சந்தித்தார். அப்பெண் தங்கள் இனப்பெண் என்று அருந்ததியர்கள் நம்புகின்றனர். அவளையும் அவளது சந்ததியையும் புரட்டாசியிலுள்ள ஐந்து சனிக்கிழமைகளும் தன்னை வந்து வணங்கும்படி பெருமாள் விடுத்த அழைப்பானது தங்களையே சேரும் என்று நம்புகின்றனர். அதனால்தான் இம்மாவட்ட அருந்ததியர்கள் பெரும் எண்ணிக்கையில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் புரட்டாசியில் வரும் ஐந்து சனிக்கிழமைகளிலும் திருவண்ணாமலை சென்று பெருமாளை வழிபடுகின்றனர்.

ஆ. பெருமாள் வழிபாடு

இம்மாவட்டத்திலுள்ள அருந்ததியர்கள் பெரும் எண்ணிக்கையில் திருவண்ணாமலையில் உள்ள பெருமாளை வழிபடப் புரட்டாசியில் வருகின்ற ஐந்து சனிக்கிழமைகளிலும் செல்கின்றனர் என்று பார்த்தோம்.

அக்காலத்திலிருந்தே பெருமாளுக்கு அருந்ததியர்கள் 'காடுதாங்கி' என்று சொல்லப்படும் செருப்பைத் தலையில் சுமந்து சென்று காணிக்கையாகப் படைக்கின்றனர். செருப்பைக் காணிக்கையாகப் படைக்க விரும்பும் அருந்ததியர்கள் நாற்பது நாட்கள் விரதமிருக்கின்றனர். தாங்களே காணிக்கை கொடுக்கும் செருப்பைத் தைக்கின்றனர். அப்படிச் செருப்பைத் தைக்கும்போது ஒரு சில வழிமுறைகளைக் கடைப்பிடிக்கின்றனர். வழக்கமாகச் செருப்புத் தைக்கும்போது செருப்புத் தைக்கப் பயன்படுத்தும் தோலைத் தரையில் வைத்து, அதைத் காலால் மிதித்து, செருப்பு அளவிற்கு தோலை அறுத்துப் பின் தைப்பர். ஆனால் பெருமாளுக்குச் செருப்புத் தைக்கும்போது தோலைத் தரையில் போட்டுக் காலால் மிதிப்பதில்லை. முட்டுக்காலை மடக்கி, மடக்கிய இடத்தில் தோலை வைத்து, நன்கு இறுக்கியபடி தோலை அறுக்கின்றனர். இவ்வாறு காலால் தோலை மிதிக்காமலேயே பயபக்தியுடன் செருப்பைத் தைக்கின்றனர். தைத்த செருப்பை எடுத்துக்கொண்டு புரட்டாசியில் வரும் சனிக்கிழமைகளில் திருவண்ணாமலை செல்கின்றனர்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரை திருவண்ணாமலையில் இருக்கும் பெருமாள் கோயிலுக்குச் செல்ல அருந்ததியர்கள் அனுமதிக்கப் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

படவில்லை. ஆனால் பெருமாள் கோயிலுக்குள் செல்லத் தாங்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை என்று அருந்ததியர்கள் ஒருபோதும் சொல்வதில்லை. மலைமேலிருக்கும் கோவிலுக்குச் செல்ல நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட படிகள் இருக்கின்றன. அதில் தாங்கள் மூன்றாம் படி ஏறியதும் தங்களுக்கு சாமியின் அருள் வந்து விடுவதாகவும், அப்படியில் நின்றபடியே சாமியாடி பெருமாளை வணங்குவதாகவும், அதற்குமேல் ஏற வேண்டும் என்று நினைத்தால் கூடத் தங்களால் ஏற முடியாது என்றும் கூறுகின்றனர்.

அவ்வாறு மூன்றாம் படியிலேயே சாமியாடும்போது அங்கே ஐயர் வந்து, அருந்தியர்கள் கொண்டுவந்த காடுதாங்கியையும், பூஜைப் பொருட்களையும் வாங்கிக் கொள்கிறார். அங்கேயே தேங்காய் உடைத்து பூஜை செய்கின்றனர். அங்கிருந்தபடியே அருந்ததியர்கள் கீழே இறங்கி வருகின்றனர். செருப்பைக் கொடுக்கும் முன் செருப்பால் தங்கள் தலையில் அடித்துக்கொள்கின்றனர். செருப்பைப் பெற்றுக்கொண்ட ஐயரும் அந்தச் செருப்பால் அருந்ததியர்களை அடிப்பதுண்டு.

செருப்பைப் பெருமாளுக்குக் காணிக்கையாகப் படைப்பதற்கு அருந்ததியர்கள் சில கதைகள் கூறுகின்றனர். அக்கதைகளில் மூன்று கதைகளை இங்கே காண்போம்.

திருவண்ணாமலை - ஒரு பிரதிபலன்

ஒருமுறை கிருஷ்ணர் பூலோகத்தைச் சுற்றிப் பார்க்க விரும்பி இவ்வலகம் வந்தார். சுற்றிப் பார்த்தார். அப்போது அவர் நடக்க மிகவும் கஷ்டப்பட்டார். எனவே அவர் ஒரு காராமணிப் பசுவை வரவழைத்து, அப்பசுவின் மீது அமர்ந்து கொண்டு உலகைச் சுற்றிப் பார்த்தார்.

மிகவும் களைப்படைந்த அந்தப் பசு திடீரென்று கீழே விழுந்து இறந்து விட்டது. இனிமேல் தொடர்ந்து தான் நடந்து செல்ல வேண்டுமே என்று எண்ணி கிருஷ்ணர் வேதனைப்பட்டார்.

அச்சமயம் அவ்வழியாக ஓர் அருந்ததியர் வந்தார். அவரிடம் கிருஷ்ணர் அந்த இறந்து போன பசுவை எடுத்துக் கொள்ளச் சொன்னார். அதற்குப் பதிலாகத் தனக்குப் பணம் கொடுக்கும்படி கேட்டார்.

அருந்ததியர் கிருஷ்ணரிடம் இறந்து போன மாட்டிற்குப் பணம் கொடுப்பது வழக்கம் இல்லை என்றும், அப்படியே கொடுக்க விரும்பினாலும் தன்னால் கொடுக்க இயலாது என்றும், தான் மிகவும் ஏழை என்றும் கூறினார்.

அப்போது கிருஷ்ணர் அவரிடம் இறந்து போன மாட்டிற்குப் பிரதிபலனாக ஏதாவது கட்டாயம் கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டார்.

செத்த மாட்டின் தோல் மட்டும் தான் பயன்படும் என்பதை அறிந்த அருந்ததியர், கிருஷ்ணரிடம் இறந்து போன மாட்டுத் தோலிலிருந்து ஏதாவது ஒரு பொருளைத் தேடித்துக் கொடுப்பதாகக் கூறினார்.

உடனே கிருஷ்ணர், அருந்ததியரிடம் தனக்கு ஒரு சோடி செருப்புத் தைத்து அதைத் திருவண்ணாமலையில் வந்து தன்னிடம் கொடுக்கும்படி கூறினார். அருந்ததியரும் ஒத்துக் கொண்டார். செத்த மாட்டுக் கறியை கிருஷ்ணர் கொடுத்ததற்குப் பிரதிபலனாக, அருந்ததியர் ஒரு சோடி செருப்பைத் தைத்து, திருவண்ணாமலைக்கு எடுத்துச் சென்று, கிருஷ்ணரிடம் கொடுத்தார். அதிலிருந்து திருவண்ணாமலைக்குச் செருப்புத் தைத்துக் கொண்டு செல்லும் பழக்கத்தை அருந்ததியர்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர்.

திருவண்ணாமலை - ஒரு வெகுமதி

அக்காலத்தில் கணவனும் மனைவியுமாக ஓர் அருந்ததியத் தம்பதி வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்கள் இருவரும் பெருமாள் மீது மிகவும் பக்தி கொண்டிருந்தனர். பெருமாளை இவர்களால் கோயிலுக்குச் சென்று வழிபட முடியவில்லை. எனவே தங்களது குடிசையிலேயே பெருமாளைத் தினமும் வழிபட்டனர். இருவரும் தினமும் செருப்புத் தைப்பர். அதை அன்றைய தினமே விற்பர். அப்பணத்தில் உணவுப்பொருள் வாங்கிச் சமைப்பர். சமைத்த உணவைப் பெருமாளுக்குப் படைப்பர். இதில் மாட்டுக் கறியும் அடங்கும். பெருமாளும் தினமும் அந்த உணவை உண்பார். அதன்பின் இத்தம்பதிகள் உண்பர். இப்படியாகக் காலம் கடந்தது.

ஒரு நாள் இவர்கள் தைத்த செருப்பு விற்கவில்லை. என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் திகைத்தனர். அப்போது இவர்களிடம் ஒரு பூக்காரர் வந்தார். இவர்களிடமிருந்து காலணியைப் பெற்றுக் கொண்டு, பணத்திற்குப் பதிலாக பூமாலை ஒன்றைக் கொடுத்தார். பூமாலையும் பூஜைப் பொருள்தானே என்று வாங்கிவந்த அத்தம்பதியர் அதை அன்று பெருமாளுக்குப் படைத்தனர். ஆனால் பெருமாள் பூமாலையை ஏற்கவில்லை. பூக்காரனிடம் மாலையைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டு செருப்பை மறுபடி பெறவேண்டும் என்றும், அதை விற்று வழக்கப்படி உணவு சமைத்துக் கொடுத்தால் மட்டுமே தான் ஏற்பதாகவும் பெருமாள் சொன்னார். அதன்படியே அத்தம்பதிகள் செய்ய, பெருமாள் அவர்களது படையலை ஆனந்தமாக உண்டு மகிழ்ந்தார்.

இப்படி இருக்கும் காலத்தில் அப்பகுதியை ஆண்ட அரசனின் மகளாகிய இளவரசியும் பெருமாள்மீது மிகவும் பக்தியுடன் இருந்தாள். தினமும் பெருமாளுக்குப் பலவிதமான உணவுப்பொருட்களைப் படைத்து வழிபட்டாள்.

ஒருநாள் இளவரசி அந்த அருந்ததித் தம்பதியரைச் சந்தித்தாள். தாங்கள் வழிபடும் முறையை இளவரசியிடம் கூறிய அவர்கள், மாட்டுக்கறி உட்பட தாங்கள் படைக்கும் உணவை பெருமாள் தினமும் உண்பதாகக் கூறினார். அவர்கள் கூறியவற்றை இளவரசியால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. இளவரசியாகிய தான் தினமும் பெருமாளை நினைத்து அனைத்து உணவுப் பொருட்களையும் படைத்து வணங்குவதாகவும், தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

ஆனால் ஒருநாள் கூட பெருமாள் வந்து உணவை உண்ணவில்லை என்றும், இளவரசியாகிய தான் படைத்த அறுசுவை உணவை உண்ணாத பெருமாள், அருந்ததியரின் மாட்டுக் கறி உணவை உண்டார் என்பதை நம்ப முடியவில்லை என்றும் கூறினாள். பெருமாள் அருந்ததியரின் வீட்டில் வந்து, உணவு உண்பதைத் தான் நேரில் பார்த்தால் நம்புவதாகவும், அப்படி பெருமாள் வந்து உண்டால், தான் தினமும் அந்த அருந்ததியரின் வீட்டிற்கு வந்து பெருமாளை வழிபடுவதாகவும், அத்தம்பதிகள் கூறுவது பொய் என்று தெரிந்தால் அவர்களைக் கொன்றுவிடுவதாகவும் கூறினாள். அத்தம்பதியர் இச்சபதத்தை ஏற்றுக் கொண்டனர்.

அதன்படி இளவரசி அந்த அருந்ததித் தம்பதியரின் குடிசைக்குச் சென்றாள். இவர்கள் படைத்த உணவைப் பெருமாள் சாப்பிடுவதைக் கண்டாள். இளவரசியால் பெருமாளை நேரில் பார்க்க முடியவில்லை. ஆனால் இலையிலிருந்து உணவு எடுக்கப்படுவதையும், அவ்வுணவு சிறிது மேலே செல்வதையும், பின் அது மறைந்து விடுவதையும் அவளால் பார்க்க முடிந்தது. அதே நேரத்தில் உணவு மெல்லப்படும் மெல்லிய ஓசையையும் கேட்க முடிந்தது. பெருமாள்தான் உணவைச் சாப்பிடுகிறார் என்று இளவரசி முழுமையாக நம்பினாள். அன்றிலிருந்து தினமும் அருந்ததியரின் குடிசைக்குச் சென்று பெருமாளை வழிபட ஆரம்பித்தாள்.

இளவரசியின் இச்செயல் அரசனுக்குக் கோபத்தை மூட்டியது. இளவரசி ஓர் அருந்ததியனின் வீட்டிற்குச் செல்வது தனக்கு அவமானம் என்று எண்ணினார். குடிமக்களும் அரசனையும் அவரது மகளையும் பற்றி இழிவாகப் பேசுவதாக அவர் உணர்ந்தார். எனவே அரசன் தன் மகள் அருந்ததியரின் குடிசைக்குச் செல்லக் கூடாது என்று கட்டளையிட்டார். இளவரசி அரசனின் இந்தக் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிய மறுத்துவிட்டாள். தொடர்ந்து அத்தம்பதியரின் குடிசைக்குச் சென்று பெருமாளை வழிபட்டாள். அரசனின் கோபம் அதிகரித்தது.

இளவரசியைக் கட்டுப்படுத்துவதைவிட அருந்ததியத் தம்பதிகளை எளிதில் கட்டுப்படுத்தி விடலாம் என்று நினைத்த அரசர். அத்தம்பதிகளை அழைத்தார். அவர்களிடம் ஊரில் உள்ள ஒவ்வொரு வருக்கும் ஒரு ஜோடி செருப்புத் தைக்க வேண்டும் என்றும், அப்படி எல்லோருக்கும் செருப்புத் தைக்காமல் பெருமாளை வணங்கக்கூடாது என்றும் கடுமையாகக் கட்டளையிட்டார். அரசர் கட்டளையை மீற முடியாத அருந்ததித் தம்பதியினர் அனைவருக்கும் செருப்புத் தைக்க ஒத்துக்கொண்டனர். செருப்புத் தைக்கவும் ஆரம்பித்தனர். ஓய்வு இல்லாமல் தொடர்ந்து செருப்புத் தைத்தனர். ஊரில் உள்ள அனைவரும் உறங்கிய பின்பும்கூட இவர்கள் விழித்திருந்து செருப்புத் தைத்தனர். தொடர்ந்து இடைவிடாமல் செருப்புத் தைத்ததால் களைப்பு மிகுதியாகி தைத்துக்கொண்டிருந்த நிலையில் இருவரும் தூங்கிவிட்டனர்.

ஒருசில நிமிடங்களுக்குப் பின் திடீரென்று விழித்துப் பார்த்த இருவரும் மிகவும் வியந்தனர். தங்களைச் சுற்றி ஆயிரக்கணக்கான ஜோடி

செருப்புகள் தைக்கப்பட்டுக் கிடப்பதைக் கண்டார்கள். பெருமாஸ்தான் இவ்வாறு செய்திருக்கவேண்டும் என்று எண்ணி பெருமாளைப் புகழ்ந்தார்கள் அரசனிடம் செருப்புகளை ஒப்படைத்துவிட்டு பெருமாளுக்குப் பூஜை செய்தனர்.

அரசனுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. அவரது கவனம் இளவரசி மீது திரும்பியது. காவலர்களை அழைத்து இளவரசியை அரண்மனையிலிருந்து வெளியே விடக்கூடாது என்று உத்தரவிட்டார். பூஜை நேரம் நெருங்கியபோது வழக்கப்படி இளவரசி அருந்ததியரின் வீட்டிற்குப் புறப்பட்டாள். அவளைக் காவலர்கள் தடுத்து நிறுத்தினர். தன்னைத் தடுத்தால் தான் தற்கொலை செய்து கொள்ளப் போவதாகவும், அதன்பின் காவலர்களுக்கு மரண தண்டனைதான் கிடைக்கும் என்று கூறிய இளவரசி தற்கொலை செய்ய முயன்றாள். பயந்து போன காவலர்கள், இளவரசி வெளியே சென்றுவர அனுமதித்தனர். இளவரசி அருந்ததியரின் குடிசைக்குச் சென்று பூஜையில் கலந்துகொண்டாள்.

அரசனின் கோபம்மேலும் அதிகரித்தது. அவரின் கவனம் மறுபடியும் அந்த அருந்ததியத் தம்பதியர்மீது விழுந்தது. இவர்கள் உயிரோடு இருந்தால்தானே பெருமாளுக்குப் பூஜை செய்ய முடியும்; செத்து விட்டால் பூஜை நடக்காதே; இளவரசியும் அரண்மனையிலிருந்து வெளியே வரமாட்டாளே என்று எண்ணினார். எனவே அந்த அருந்ததியத் தம்பதியரைக் கொலை செய்யத்திட்டமிட்டார். ஒருநாள் அந்த அருந்ததித் தம்பதியர் குடிசையில் இருந்தபோது அக்குடிசையானது தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டது. குடிசை எரிந்து சாம்பலானது.

இதைக் கேள்விப்பட்ட இளவரசி அநியாயமாக பெருமாள் பக்தர்களைக் கொன்றுவிட்டார்களே என்று கண்ணீருடன் ஓடிவந்தாள். எரிந்து கிடந்த குடிசையின் சாம்பல் குவியலை விலக்கிப் பார்த்தாள். அங்கே சிவப்பு மலர்களால் மூடப்பட்ட நிலையில் கணவனும் மனைவியும் உறங்குவதைக் கண்டாள். அவளது கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தன. இளவரசி வியக்க அவர்கள் இருவரும் உயிருடன் எழுந்தனர்.

இவர்கள் உயிருடன் இருப்பதைக் கேள்விப்பட்ட அரசனின் மனமும் மாறியது. அருந்ததித் தம்பதிகள் இருவரும் திருவண்ணாமலை சென்று பெருமாளை வழிபட அனுமதித்தார். இவர்கள் செருப்பு விற்று பெருமாளை வழிபட்டதாலும், பெருமாளே செருப்புத் தைத்ததாலும் பெருமாளுக்குக் காணிக்கையாகச் செருப்பைக் கொண்டு செல்ல அரசன் அனுமதித்தார். ஆனால் திருவண்ணாமலையில் மூன்றுபடிகள் மட்டுமே ஏறிப் பெருமாளை வழிபட வேண்டும் என்றும் அதற்குமேல் ஏறக்கூடாது என்றும் கட்டளையிட்டார். அதனால்தான் அருந்ததியர்கள் திருவண்ணாமலையில் மூன்று படிகள் மட்டும் ஏறிப் பெருமாளுக்குச் செருப்பைக் காணிக்கையாகக் கொடுக்கின்றனர் என்று ஒரு கதை கூறுகிறது.

திருவண்ணாமலை - ஒரு தண்டனை

மேலே சொல்லப்பட்ட கதைக்கு முற்றிலும் மாறான கதையொன்றையும் அருந்ததியர்கள் கூறுகின்றனர். செருப்பைச் சுமந்து செல்வது தங்களுக்குக் கிடைத்த வெகுமதியல்ல; மாறாகத் தங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தண்டனை என்று கூறுகின்றனர்.

ஒருநாள் கிருஷ்ணர் ஒரு கிராமத்திலுள்ள அருந்ததியருடைய வீட்டுக்குச் சென்றார். வாசலில் தனது செருப்பைக் கழட்டிவிட்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்தார். அப்போது வீட்டில் ஆண்கள் யாரும் இல்லை. அந்தச் சமயத்தில் வெளியே சென்றிருந்த வீட்டுத்தலைவர் வீட்டிற்குத் திரும்பினார். தனது வீட்டு வாசலில் ஆண்கள் அணியும் ஒரு ஜோடி செருப்புக் கிடப்பதைக் கண்டார். தனது வீட்டிற்குள் வேறு ஒரு ஆண் இருப்பதை உணர்ந்தார். ஆனால் அவருக்கு வீட்டிற்குள் நுழைந்து யார் அந்த ஆள் என்று பார்க்கத் தைரியம் இல்லை. எனவே செருப்பினைத் தூக்கிக்கொண்டு மற்றவர்களிடம் முறையிடச் சென்றார். அச்செருப்பு யாருடையது என்று கேட்கவும் ஆரம்பித்தார்.

அப்போது வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்த கிருஷ்ணர் தனது செருப்பைக் காணாது தேடினார். தன்மேல் சந்தேகங்கொண்ட வீட்டுத் தலைவன் தனது செருப்பைத் தூக்கிச் சென்ற தகவலைக் கேட்டறிந்தார். கிருஷ்ணருக்கு மிகவும் கோபம் வந்துவிட்டது. தான் யாரென்று அறிய முயலாமல் எப்படி தனது செருப்பை எடுத்துச் செல்லலாம் என்று கோபப்பட்ட கிருஷ்ணர் அருந்ததியர்கள் மேல் சாபமிட்டார். 'இனி நீயும் உன் இனத்தாரும் செருப்புத் தைத்துத்தான் பிழைக்கவேண்டும். செருப்பை உங்கள் தலையில் வைத்துக்கொண்டு எனது திருத்தலமாகிய திருவண்ணாமலைக்கு வந்து எனக்குத் தரவேண்டும். அச்செருப்பால் உங்களை அடித்துக்கொள்ளவேண்டும். அப்போதுதான் என் கோபம் தணியும்' என்று சாபமிட்டார்.

அதனால்தான் திருவண்ணாமலை செல்லும் போது அருந்ததியர்கள் செருப்பைத் தலையில் வைத்துச் சுமந்துகொண்டு செல்கின்றனர். செருப்பால் தங்கள் தலையிலும் அடித்துக் கொள்கின்றனர் என்று கூறுகின்றனர்.

சில வருடங்களுக்கு முன்பு வரை அருந்ததியர்கள் மூன்றுபடிவரை மட்டுமே ஏற அனுமதிக்கப்பட்டனர் என்று பார்த்தோம். அதேபோல மலையின் அடிவாரத்தில் உள்ள கோணகிரி என்ற இடத்தில் உள்ள தெப்பத்தில் அனைவருடனும் சேர்ந்து குளிக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. அருந்ததியர்களுக்கு என்று ஒதுக்கப்பட்ட கிழக்குப் பக்கத்தில் மட்டுமே குளிக்க அனுமதிக்கப்பட்டனர். குளத்தில் மிதக்கும் தாமரை இலையைக் கூடப் பறிக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. மற்ற சாதியினர் சமைத்து வைத்த உணவை வாங்கி உண்ணும் முறையும் இருந்தது.

இப்போது இந்தப் பழக்கமெல்லாம் மறைந்துவிட்டது. தெப்பத்தில் எந்த இடத்திலும் இறங்கிக் குளிக்கின்றனர். மற்ற சாதியினரைப் போல

மலை உச்சிவரை ஏறி பெருமாள் கோயிலுக்குள் நுழைந்து பெருமானை வழிபடுகின்றனர். அங்கே பூசைக்குச் சீட்டு வாங்கி, மற்ற சாதியினரைப் போலத் தேங்காய், பழம், ஊதுபத்தி, பூ முதலியவைகளைப் படைத்துச் சாமி கும்பிடுகின்றனர். செருப்பும் காணிக்கையாகக் கொடுக்கின்றனர். செருப்பால் தங்கள் தலையில் அடித்துக் கொள்கின்றனர். மற்ற சாதியினரில் சிலரும் செருப்பால் தங்கள் தலையில் அடித்துக் கொள்கின்றனர்.

செருப்பைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தபின் அடுத்தநாள் வந்து பார்க்கின்றனர். தாங்கள் கொடுத்த செருப்பின் காது அறுந்திருந்தால் மகிழ்கின்றனர். முதல்நாள் இரவு கிருஷ்ணர் வேட்டைக்குச் செல்லும் போது தங்களது செருப்பை அணிந்துகொண்டு சென்றிருக்கிறார் என்பதன் வெளிப்பாடுதான் செருப்பின் காது அறுபட்டிருப்பது என்று எண்ணி மகிழ்கின்றனர்.

ஆதிக்கச் சாதியினர் சமைத்துப் போடும் உணவை உண்ண வெகுநேரம் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. திருவண்ணாமலைக்குச் சாமி கும்பிட வரும் ஆதிக்கச் சாதியினர் சோறு சமைத்து அந்தச் சோற்றைக் கொட்டுவர். அந்தச் சோற்றுக் குவியலில் காலடித்தடம் அளவிற்கு குழி விழுந்தால் கிருஷ்ணர் அதை ஏற்றுக் கொண்டார் என்று மகிழ்ந்து உண்பர். அல்லது அப்படிக்காலடித்தடக் குழி விழும் வரை காத்திருப்பர்.

அருந்ததியர்கள் தாங்களும் உணவு சமைக்கத் திட்டமிட்டனர். அருந்ததியர்களின் உணவைப் பெருமாள் ஏற்க மாட்டார்; சோற்றுக் குவியலில் பெருமாள் காலடித்தடம் விழுது என்று ஆதிக்கச் சாதியினர் கூறினர். ஆனால் அருந்ததியர்கள் உணவில் பெருமானின் காலடித்தடம் விழுந்தது. ஆனால் ஆதிக்கச் சாதியினரின் உணவில் காலடித்தடம் விழவில்லை. அவ்வாண்டிலிருந்து அருந்ததியர்கள் தொடர்ந்து தங்கள் உறவினர்களுடன் உணவு சமைத்து உண்டு மகிழ்கின்றனர்.

பாலாபத்தினி பாலக்கம்மாள் சரித்திரத்தில் பாலக்கம்மாள் வயிற்றிலிருந்து கன்றுக்குட்டி வெளியே வந்து துள்ளிக் குதித்து ஓடியது என்று ஏற்கனவே பார்த்தோம். அந்த நிகழ்ச்சியின் ஞாபகமாகச் சிலர் வேண்டுதலுக்கென்று கன்றை வளர்க்கின்றனர். அந்தக் கன்றை திருவண்ணாமலை கொண்டுவந்து பெருமானுக்கு என்று கூறி விட்டு விடுகின்றனர். பெருமானுக்குக் கன்று நேர்ந்து விடுவது பற்றி மற்றொரு கதையும் அருந்ததியர்களிடையே மிகவும் பரவலாகப் பேசப்படுகிறது, நம்பப்படுகிறது.

ஒருமுறை அரசரின் மாடு காட்டில் மேய்ந்து கொண்டிருந்தது. மாட்டுக்கறி உண்ணவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட அருந்ததியர்கள், காட்டில் மேய்ந்துகொண்டிருந்த அரசரின் மாட்டை அடித்துக் கறி சமைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அரசரின் மாடு காணாமல் போனதால் அம்மாட்டைத் தேடி அரசரின் காவலர்கள் அங்கு வந்தார்கள். காவலர்களைக் கண்டதும் அருந்ததியர்கள்

மிகவும் பயந்தனர். மாட்டுத் தலையையும், தோலையும் வைத்து இது அரசரின் மாடு என்று கண்டுபிடித்து விடுவார்கள்; தங்களைப் பிடித்துச் செல்வார்கள்; மாட்டைக் கொன்றதற்காக அரசர் கடுமையான தண்டனையைக் கொடுப்பார் என்று அஞ்சினார். பயத்தில் 'கோவிந்தா... எங்களைக் காப்பற்று...' என்று வேண்டினார்.

உடனே கோவிந்தன் மாட்டுத்தலையையும் தோலையும், மான் தலையாகவும் தோலாகவும் மாற்றி விட்டார். காவலர்கள் அதைப் பார்த்து, மான் கறி சமைப்பதாக எண்ணிச் சென்றுவிட்டனர். கோவிந்தன் தங்களைக் காப்பாற்றியதைக் கண்டு அருந்ததியர்கள் மிகவும் மகிழ்ந்தனர். இந்த நிகழ்ச்சிக்குக் கோவிந்தனுக்கு நன்றி செலுத்தும் விதத்தில் கோவிந்தனுக்குக் கன்றை நேர்ந்து, அதைத் திருவண்ணாமலையில் விடுகின்றனர்.

புரட்டாசியில் வரும் மூன்றாம் சனிக்கிழமையன்று அதிக அளவில் அருந்ததியர்கள் திருவண்ணாமலையில் ஒன்றுகூடிப், பெருமானை வழிபடுகின்றனர் என்று பார்த்தோம். அன்று மலையடிவாரத்தில் பெருமாள் பவனி வரும்போது முதல் மரியாதை அருந்ததியர்களுக்கு என்று கூறுகின்றனர். அதாவது பெருமாள் கழுத்திலிருந்து மாலையை எடுத்து அதை அருந்ததியர்களுக்குக் கொடுத்த பின்புதான் மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கும் வழக்கம் இருப்பதாக அருந்ததியர்கள் கூறுகின்றனர்.

அதேபோலப் புதிதாகத் திருமணமான அருந்ததித் தம்பதியர் மூன்றாம் சனிக்கிழமையன்று திருவண்ணாமலை வருகின்றனர். பெருமாள் கழுத்திலிருக்கும் மாலையை வாங்கி, அந்த மாலையால் புதுமணத் தம்பதிகள் மாலை மாற்றிக் கொள்கின்றனர். இப்படிச் செய்தால் தங்களது வாழ்வு மகிழ்வானதாக அமையும் என்று நம்புகின்றனர்.

அருந்ததியர்களில் தாசரி கிளை, ஜான கிளை என்று இரண்டு கிளைகள் உண்டு. ஒரே கிளையிலுள்ளவர்கள் சகோதர சகோதரிகளாகக் கருதப்படுகின்றனர். அடுத்த கிளையிலுள்ளவர்கள் மச்சான், மாமன் உறவு கொண்டு அழைக்கின்றனர். ஒரு கிளையிலுள்ளவர்களுக்கு மற்ற கிளையில் தான் பெண் கொடுக்கின்றனர்.

திருவண்ணாமலையில் தாசரி கிளையினர் மையுடன் அமர்ந்திருக்கின்றனர். அவர்களுக்கு முன்பு வந்து ஜான கிளையினர் அமர, அவர்களுக்குத் தாசரி கிளையினர் நாமம் போடுகின்றனர். நாமத்தைப் பெறும் ஜான கிளையினர் அதற்குக் கூலியாகப் பணம் கொடுக்கின்றனர். ரூ.1.25/- கொடுப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர். இப்பணத்தைத் தாசரிக் கிளையினர் பெருமாளுக்குக் காணிக்கையாகப் படைக்கின்றனர்.

இப் பழக்கம் எப்படி வந்தது? எதற்காக வந்தது? என்று யாருக்கும் சொல்லத் தெரியவில்லை. ஆனால் இதன்மூலம் தாங்கள்தான் உயர்ந்தவர்கள் என்று தாசரி கிளையினர் எண்ணுகின்றனர். ஜான கிளையினருக்கு நாமம்போட்டே தாங்கள் சம்பாதித்துவிடுவோம் என்று

ஜான கிளையினரைப் பார்த்து தாசரி கிளையினர் வேடிக்கையாகக் கூறுகின்றனர். தங்களுக்குப் புத்திக்கூர்மை அதிகம் இருப்பதால்தான் தங்களால் ஜான கிளையினரை ஏமாற்ற முடிகிறது என்றும் கூறுகின்றனர்.

ஒவ்வொரு சாதியினரும் தாங்கள் வந்து தங்குவதற்கென்று திருவண்ணாமலை அடிவாரத்தில் மண்டபங்கள் கட்டியுள்ளனர். ஆனால் அருந்ததியர்களுக்கு மண்டபம் இல்லை. தங்களால் பணம் வசூலித்து மண்டபம் கட்ட முடியாத இயலாமையை வேதனையுடன் ஒவ்வொரு அருந்ததியரும் கூறுகின்றனர்.

புரட்டாசி மாதம் மூன்றாம் சனிக்கிழமையன்று பெருமாளை வழிபட ஒன்றுகூடும் அருந்ததியர்கள் தற்போது தங்களது பிரச்சினைகளைப் பற்றிக் கூட்டம் போட்டுப் பேச ஆரம்பித்துள்ளனர். ஆரம்பத்தில் தாங்கள் தங்குவதற்கு மண்டபம் வேண்டும்; குடிநீர் வசதி வேண்டும்; தங்கும் இடத்தில் மின் வசதி வேண்டும் என்பதைப் பற்றி மட்டுமே பேசிய இவர்கள் தற்போது தங்களது சமூக, பொருளாதார, அரசியல் வாழ்வு பற்றியும் பேச ஆரம்பித்துள்ளனர். தாங்கள் இயக்கமாக ஒன்றுசேர வேண்டியதன் அவசியத்தையும் உணர்ந்து பேசுகின்றனர்.

இ. ஆய்வு

அருந்ததியர்கள் வணங்கும் குலதெய்வங்களின் கதைகளோடு அம்மன் கதைகளையும், பெருந் தெய்வ வழிபாட்டுக் கதைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது ஒரு கருத்துத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. குலதெய்வங்களின் கதைகளில் உள்ள எதார்த்தம், இடத்தோடு இணைந்த நிகழ்வுகள், சரித்திரச் சூழ்நிலைகள், மக்களின் மன உணர்வுகள் போன்றவை, கதைகள் உண்மையானவை என்ற உணர்வை ஏற்படுத்துகின்றன.

இத்தகைய உணர்வு அம்மன் கதைகளைப் படிக்கும்போதோ அல்லது பெருந் தெய்வங்களின் கதைகளைப் படிக்கும்போதோ ஏற்படுவதில்லை. மாறாக இவை ஒரு மதிப்பீட்டை மக்களிடம் புகுத்துவதற்காக உண்டாக்கப்பட்ட கற்பனையான கதைகளோ என்ற உணர்வு ஏற்படுகிறது. கற்பனையில் மட்டுமே நடக்கக் கூடிய நிகழ்ச்சிகள், எந்தக் காலத்தில் நடந்தது என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாத சம்பவங்கள், கதை சொல்லப்படும் முறை போன்றவை இக்கதைகளின் நம்பகத் தன்மையைக் கேள்விக்கு உட்படுத்துகின்றன.

மேலும் இக்கதைகளை ஆழ்ந்து பார்க்கும்போது மேலோட்டமாக அருந்ததியர்களுக்குச் சார்பான கதைகள் போலத் தோன்றினாலும் சாதியப் படிமான முறையை மேலும் உறுதி செய்வதாக இக்கதைகள் அமைந்துள்ளன. அப்படியானால் இப்படிப்பட்ட கதைகள் அருந்ததியர் களிபுமிருந்து தோன்றியிருக்குமா என்ற சந்தேகமும் எழுகிறது. ஆதிக்கச் சாதியினர் சாதியப் படிமான முறையை உறுதி செய்வதற்காக இத்தகைய கதைகளை உருவாக்கி, அவைகளை அருந்ததியர்கள் மத்தியில் பரப்பி, அவைகளை நம்பச் செய்திருக்கிறார்களோ என்ற ஐயம் எழுகிறது.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

இக்கதைகள் உணர்த்தும் சாதியப் படிமான முறையைப் புரிந்து கொள்ளாமல் தங்களுக்குச் சார்பாகவே இக்கதைகள் உள்ளன என்று மேலோட்டமாகப் புரிந்து கொண்டு அதன் அடித்தளத்திலேயே அருந்ததியர்கள் இக்கதைகளை நம்பிச் செயல்படுகிறார்களோ என்ற உணர்வும் ஏற்படுகிறது.

இக்கதைகள் பற்றிய ஆய்வை இச்சமூகத்திலிருந்து ஒருவர் திறந்த மனதுடன் செய்வது நன்மை பயக்கும் என நம்புகிறோம். ஏனெனில் ஒரு கலாச்சாரத்தினர் நம்பும் ஒரு கதையை மற்றொரு கலாச்சாரத்தின் பின்னணியிலிருந்து பார்த்து மதிப்பீடு செய்வது ஏற்கத்தக்கதல்ல என்பது நமது கருத்து.

4

பண்பாடு

பண்பாடு என்ற வார்த்தைக்குக் கலாச்சாரம் என்ற வடமொழி வார்த்தையும் தமிழில் உண்டு. இந்தப் பண்பாடு என்ற வார்த்தையைப் புரிந்து கொள்வது மிகவும் சிக்கலான விசயம். இருப்பினும் ஓரளவு அதனை விளக்க முயற்சிக்கலாம்.

ஜெயபாலன் என்ற ஈழத்துக் கவிஞர் 'தலித் முரசு' (ஆகஸ்டு 1999) என்ற இதழுக்கு அளித்த பேட்டியில் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

'தேவரையோ, வன்னியரையோ புறக்கணித்து விட்டு இங்குத் தமிழ் அடையாளத்தை முன்னிலைப்படுத்த முடியாது. அது போலவே தலித் மக்களை ஒதுக்கிக் கொண்டும் ஒரு தமிழ் அடையாளத்தை உருவாக்க முடியாது. சாதிய மோதலுக்கு, முரண்பாடுகளுக்கு இடையில் இவர்களுக்கிடையே தென்படும் பொதுவான கூறுகள் முக்கியமென நான் நினைக்கிறேன்'.

இப்பேட்டியைக் கூர்ந்து பார்த்தால் இரண்டு விஷயங்கள் தெளிவாகும். பல சாதிகளுக்கிடையே சில பொதுமையான கூறுகள் இருக்கின்றன. அதே போல ஒவ்வொரு சாதியும் தனக்கெனச் சில தனி அடையாளங்களை வைத்திருக்கின்றன.

பல சாதிகளுக்கிடையே காணப்படும் பொதுவான கூறுகளைப் பொதுப் பண்பாடு அல்லது முதன்மைப் பண்பாடு என அழைக்கலாம்.

அதே போல ஒவ்வொரு சாதியும் (இனமும்) தனக்கென வைத்திருக்கும் தனி அடையாளங்களை சாதிப் பண்பாடு என்று அழைக்கலாம்.

மூன்றாவது ஒன்றையும் கூறலாம். அதாவது ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒவ்வொரு விதத்தில் செயல்படுகிறான். இரண்டு மனிதர்கள் ஒன்று போலச் செயல்படுவதில்லை. ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் செயலைத் தனிமனிதப் பண்பாடு என அழைக்கலாம்.

இங்கே நாம் பண்பாடு என்று கூறும்போது இரண்டாவதாகக் கூறிய சாதிப் பண்பாடு என்ற பொருளில்தான் விளக்குகிறோம்.

பண்பாடு என்றால் என்ன? என்ற கேள்வியை எழுப்பும்போது அதைக் கீழ்க்கண்ட விதத்தில் புரிந்து கொள்ளலாம்.

ஓர் இனம், சாதி தனது இருத்தலுக்கான அர்த்தத்தைக் கொடுக்கும் நம்பிக்கைகள், தெய்வ வழிபாடுகள், உணவு - உடை போன்ற பழக்க வழக்கங்கள், வாழ்வின் முக்கிய நிலைகளாகிய பிறப்பு - பருவம் அடைதல் - திருமணம் - இறப்பு போன்ற நிகழ்வுகளில் கடைப்பிடிக்கும் சடங்குகள் - சம்பிரதாயங்கள், செய்யும் தொழில் - உபயோகிக்கும் கருவிகள், மரபு சார்ந்த சட்டங்கள், குறியீடுகள் - அடையாளங்கள், வழக்காறுகள் போன்றவற்றின் முழுமையான தொகுப்பைப் பண்பாடு என்று கூறலாம்.

ஒரு சாதிக்கு அர்த்தம் தரக்கூடிய பண்பாடு மற்றொரு சாதிக்கு அர்த்த மற்றதாக இருக்கலாம். எனவே ஒரு பண்பாட்டை மற்றொரு பண்பாட்டின் பின்னணியிலிருந்து விளக்குவதும், புரிந்து கொள்ளுவதும் சிக்கலைக் கொடுக்கும்.

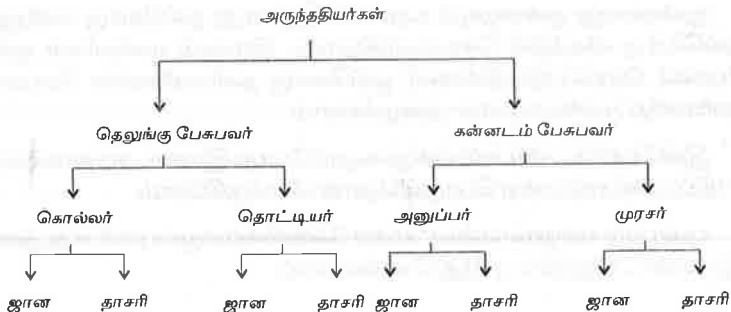
எனக்கு, எனது தாய் உயர்ந்தவளாகச், சிறந்தவளாக இருக்கிறாள். எனது தாயின் இந்தச் சிறப்பைக் காட்ட மற்றொருவனின் தாயைக் கீழானவள் என்று காட்டித்தான் எனது தாயைச் சிறந்தவள் என்று கூறவேண்டுமா? தேவையில்லையே. தாய் என்றாலே அவள் சிறந்தவள், உயர்ந்தவள், அன்பானவள்தான். அதுபோலத்தான் பண்பாடும்.

எனவே ஒரு சாதிக்கு அர்த்தம் தரக்கூடிய பண்பாட்டை மற்றொரு இனத்தின் பண்பாட்டோடு ஒப்பிட்டு இது உயர்ந்த பண்பாடு, இது தாழ்ந்த பண்பாடு என்று முடிவெடுப்பது அர்த்தமற்றதாகும். அவ்வாறு தீர்ப்பிட முடியாது. ஒப்பிடவும் முடியாது.

இப்பகுதியில் அருந்ததியர்களின் பண்பாடு பற்றிப் பார்ப்போம். பண்பாட்டோடு இணைந்ததுதான் வழிபாடும். இருப்பினும் அருந்ததியர்களின் இறை நம்பிக்கையையும், வழிபாட்டையும் கடந்த பகுதியில் பார்த்தோம். இப்பகுதியில் அருந்ததியர்களின் பண்பாட்டின் மற்ற தளங்களைப் பற்றிப் பார்ப்போம்.

1. உட்பிரிவுகள்

விருதுநகர் மாவட்டத்தில் வாழும் அருந்ததியர்களிடையே சில உட்பிரிவுகள் இருக்கின்றன. இந்த உட்பிரிவுகளைக் கீழ்க்கண்ட வரைபடம் மூலம் விளக்கலாம்.

இம்மாவட்டத்திலுள்ள அருந்ததியர்களை மொழியின் அடிப்படையில் தெலுங்கு பேசுபவர்கள், கன்னடம் பேசுபவர்கள் என்று இரண்டு பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். தெலுங்கு பேசும் அருந்ததியர்களைத் தொட்டியர், கொல்லர் என்று அழைக்கின்றனர் (கொல்லர் என்ற பிரிவினர் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய விகிதத்தில் ஒருசில குடும்பங்கள் மட்டுமே இருப்பதால் இவர்களை நமது ஆய்வில் சேர்க்கவில்லை. இவர்கள் பெரும் எண்ணிக்கையில் மற்ற மாவட்டங்களில் இருக்கின்றனர்). கன்னடம் பேசும் அருந்ததியர்கள் அனுப்பர், முரசர் என்று இரண்டு பிரிவுகளாக இருக்கின்றனர்.

இந்த நான்கு உட்பிரிவுகளில் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் ஜான கிளை, தாசரி கிளை என்று இரண்டு பிரிவுகள் உண்டு. ஒரு கிளையிலுள்ளவர்கள் எல்லாம் அண்ணன், தம்பி உறவு முறையினராக இருக்கின்றனர். மற்ற கிளையிலுள்ளவர்கள் இவர்களுக்கு மச்சான் உறவு வேண்டும். ஒரு அருந்ததியர் மற்றொரு அருந்ததியரை முதன் முதலாகச் சந்திக்கும்போது என்ன கிளை என்று கேட்கின்றனர். ஒரே கிளையாக இருந்தால் வயதின் அடிப்படையில் அண்ணன், தம்பி, பெரியப்பா, சித்தப்பா என்று உடனே உறவு முறை வைத்து அழைக்கின்றனர். அதே போல மற்றக் கிளையாக இருந்தால் மச்சான், மாமன் உறவு வைத்து அழைக்கின்றனர். எனவே இவர்களிடையே உடனடியாக ஒரு நெருக்கமான உறவு ஏற்படுகிறது.

திருமணம் என்பது ஒரு கிளையிலுள்ள ஆணுக்கும், மற்ற கிளையிலுள்ள பெண்ணுக்கும் இடையே நடக்கிறது. ஒரே கிளையில் உள்ளவர்களுக்கிடையே திருமணம் என்பது நடைபெறுவதில்லை. ஒரே கிளையிலுள்ளவர்கள் அண்ணன் தங்கையாகக் கருதப்படுவதே இதற்குக் காரணம். திருமணத்திற்குப் பின் பிறக்கும் குழந்தை தகப்பன் எந்தக் கிளையைச் சார்ந்தவராக இருக்கிறாரோ அந்தக் கிளையைச் சார்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது.

இதில் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டிய செய்தி என்னவென்றால் அனுப்பர் என்றால் தங்களது கிளைக்குள்ளும், தொட்டியர் என்றால் தங்களது கிளைக்குள்ளும், முரசர் என்றால் தங்களது கிளைக்குள்ளும் தான் திருமணம் செய்து கொள்கிறார்களே தவிர மற்ற உட்பிரிவுகளிலிருந்து பெண் எடுப்பதும் இல்லை, கொடுப்பதும் இல்லை. நான்கு உட்பிரிவுகளும் வெவ்வேறு தனித் தனிச் சாதி போலத்தான் செயல்படுகின்றன.

இவ்வாறு இருப்பதால் நான்கு உட்பிரிவுகளுக்கும் இடையில் யார் பெரியவர் என்ற போட்டி ஏற்படுகிறது. ஒவ்வொரு உட்பிரிவினரும் தாங்கள் தான் பெரியவர்கள், உயர்ந்தவர்கள் என்று கூறுகின்றனர். எனவே ஒரு பிரிவினர் மற்ற பிரிவினரைத் தாழ்வாக எண்ணும் போக்கு உள்ளது. எனவே இந்த உட்பிரிவுகளுக்கிடையே பகைமை உணர்வுதான் இருக்கிறதே தவிர ஒற்றுமை உணர்வு இல்லை.

இருப்பினும் இவர்கள் ஒரே சாதியாகக் கருதப்படுகின்றனர். வெவ்வேறு சாதியாகக் கருதப்படச் சில கதைகள் இவர்களிடையே

இருக்கின்றன. இக்கதைகளிலேயே தங்களது பிரிவுதான் உயர்ந்தது என்ற கருத்தும் இருக்கிறது. உட்பிரிவுகள் பற்றிச் சிறிது விளக்கமாக ஆராய்வோம்.

அ. முரசர்

முரசர் தங்களைப் பூர்வீகச் சக்கிலியர் என்று பெருமையுடன் கூறுகின்றனர். தாங்கள் கைலாயத்திலிருந்து மாட்டுக் கொம்போடு வந்தவர்கள் என்று உயர்வாக எண்ணுகின்றனர்.

அக்காலத்தில் ஒரு செம்மறியாடு தென்னை மரத்திற்கு அடியில் ஒரு ஆண்பிள்ளையைப் பெற்றது (தென்னை மரத்திற்கு அடியில் பிள்ளை பிறந்ததால் தான் தென்னங்கன்றுக்குத் தென்னம்பிள்ளை என்று பெயர் வந்ததாகக் கூறுகின்றனர்). அந்தப் பிள்ளை கையில் மாட்டுக் கொம்பைப் பிடித்தபடி பிறந்தது. அந்தச் செம்மறியாடு தான் ஈன்ற பிள்ளைக்கு அடிக்கடி பால் கொடுக்க, அந்தத் தென்னை மரத்திற்குச் சென்றது.

ஆட்டு மந்தையிலிருந்து ஓர் ஆடு மட்டும் விலகி, தென்னை மரத்திற்குச் சென்று வருகிறதே என்று ஆடு மேய்த்தவருக்குக் கோபம் வந்தது. எனவே ஒரு கல்லை எடுத்து அந்த ஆட்டை நோக்கி எறிந்தார். கல் ஆட்டின் காலைத் தாக்க, காலில் காயம் ஏற்பட்டது. இருப்பினும் நொண்டிக் கொண்டே தென்னை மரத்திற்குச் சென்று குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்தது.

காலில் அடிப்பட்டபின்பும் இந்தச் செம்மறியாடு தென்னை மரத்திற்குச் செல்கிறதே என்று எண்ணிய ஆடு மேய்ப்பவர் தென்னை மரத்திற்குச் சென்று பார்த்தார். அங்கே கையில் மாட்டுக்கொம்பைப் பிடித்தபடி ஒரு குழந்தை கிடப்பதைக் கண்டு வியந்தார். அந்தக் குழந்தை கைலாயத்திலிருந்து வந்தது என்று நம்பினார். அந்தக் குழந்தையின் பரம்பரையினர் தான் முரசர் சக்கிலியர்.

செம்மறியாடு பால் கொடுத்து வளர்த்ததால் இவர்கள் செம்மறியாட்டுக்கறியை உண்ண மாட்டார்கள். செம்மறியாடு இவர்களுக்குத் தாய் (இந்தப் பிரிவினை பற்றித் தெரியாதவர்தான் அனுப்பச் சக்கிலியர் செம்மறியாட்டுக்கறியை உண்ண மாட்டார்கள் என்று நம்மிடம் கதை கூறியவர். இக்கதை முதல் பகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளது). முரசர் சக்கிலியர் யாருக்கும் ஊழியம் செய்வதில்லை. மாடு அடித்துக் கறி விற்பது, செருப்பு தைப்பது, மற்றும் தோலினால் பொருட்கள் தைத்து விற்பது போன்ற தொழில்களைச் செய்கின்றனர். தாங்கள் கைலாயத்திலிருந்து வந்தவர்கள் என்பதாலும், தாங்கள் யாருக்கும் அடிமை வேலை செய்யாததாலும் தாங்கள்தான் மற்றவர்களைவிட உயர்ந்தவர்கள் என்று எண்ணுகின்றனர். மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையில் இவர்கள் இந்த மாவட்டத்தில் வாழ்கின்றனர்.

ஆ. அனுப்பர்

அனுப்பர் தங்களைத் தெய்வ பக்தி மிகுந்தவர்கள் என்று கூறுகின்றனர்.

தாங்கள்தான் முதல் சக்கிலியர், எனவே தாங்கள்தான் உயர்ந்தவர்கள் என்று எண்ணுகின்றனர்.

அக்காலத்தில் அருந்ததியர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் தெய்வபக்தி நிறைந்தவராக இருந்தார். அவரிடம் ஒரு காராமணிப் பசு இருந்தது. அந்தக் காராமணிப் பசுவைப் படுக்கப் போட்டு, அறுத்து, அதன் ஈரல், குலைக்காய் ஆகியவைகளை எடுப்பார். பின்பு அவைகளைக் கைலாயத்தில் வசிக்கும் தெய்வத்திற்குப் படைத்துச் சாமி கும்பிடுவார்.

பிறகு தெய்வத்திடம், 'சாமி... பசுவின் பிள்ளை வந்து அம்மா- அம்மா. .. என்று கத்துமே ... பார்க்க பரிதாபமாக இருக்குமே... என்ன செய்ய?' என்று வேண்டுவார். அதற்குத் தெய்வம், 'ஈரல், குலைக்காய் முதலியவை களைப் பசவிட்டமே வைத்துவிடு' என்று கூறும். அருந்ததியரும் அவ்வாறே செய்ய காராமணிப்பசு உயிர் பெற்று எழுந்து சென்றுவிடும். இவ்வாறு தினமும் பூசை செய்தார்.

ஒருநாள் வழக்கப்படி அருந்ததியர் காராமணிப் பசுவின் ஈரலையும், குலைக்காயையும் தெய்வத்திற்குப் படைத்து சாமி கும்பிட்டார். அதை ஒரு ஐயர் பார்த்துவிட்டார். சாமிக்கு எப்படி மாமிசத்தைப் படைக்கலாம் என்று எண்ணிக் கடும் கோபம் கொண்ட ஐயர், அரசனிடம் சென்று முறையிட்டார்.

அருந்ததியரைக் கூப்பிட்டு விளக்கம் தரும்படி அரசர் கேட்டார். தனது படையலைத் தெய்வம் ஏற்பதற்காக் கூறிய அருந்ததியர், 'அந்தச் சாமிதான் படையல் வேண்டாம் என்கிறதா? அல்லது இந்தச் சாமிதான் (ஐயரைக்காட்டி) வேண்டாம் என்கிறதா?' என்ற கேள்வியை எழுப்பினார்.

உடனே ஐயர், 'அந்தச் சாமி எப்படி ஏற்கிறார் என்பதைக் காட்ட முடியுமா?' என்று கேட்டார்.

அதற்கு அருந்ததியர் சாமியின் காட்சியைத் தான் காட்டுவதாகவும், அதேபோல ஐயரும் சாமியின் காட்சியைக் காட்டவேண்டும் என்றும், யாரால் சாமியின் காட்சியைக் காட்ட முடியவில்லையோ அவர்கள் தோற்றதாக ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும் என்றும் கூறினார்.

அதற்கு ஐயர் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் அருந்ததியர் தான் கூறியபடி சாமியின் காட்சியைக் காட்டுவதாகக் கூறினார்.

மறுநாள் ஒரு வாளை எடுத்து வந்து அதை மேலே எறிந்தார். அந்த வாள் கீழே விழும்போது வாளுக்கு நேராகத் தனது நெஞ்சைக் காட்டினார். நெஞ்சில் வாள் பாய்ந்தது. அந்த இடத்தில் கைகளை விட்டு இரண்டாகப் பிளந்தார். அப்போது உள்ளே முப்பது முக்கோடித் தேவர்கள், தவரிஷிகள், முனிவர்கள் அனைவரும் இருக்கும் காட்சி தெரிந்தது. அரசர் உட்பட பார்த்த அனைவரும் வியந்தனர்.

தெய்வம் தன்னிடம் இருப்பதாகக் கூறிய அருந்ததியர், ஒவ்வொரு வருக்குள்ளும் தெய்வம் இருக்க வேண்டும், வெளியில் பலர் காணத் தெய்வத்தைக் கும்பிட்டால் மட்டும் போதாது என்று கூறினார்.

அரசன் மகிழ்ந்தார். அருந்ததியர் தமது வழக்கப்படி காராமணிப் பசுவின் ஈரலையும், குலைக்காயையும் தெய்வத்திற்குப் படைக்கலாம் என்று அனுமதி அளித்தார். அருந்ததியரும் அவ்வாறே செய்தார்.

இப்படியிருக்க, அந்தக் காராமணிப்பசு இரண்டு பெண் குழந்தைகளை ஈன்றது. அதை ஒரு முனிவர் எடுத்து வளர்த்தார். அக்குழந்தைகளுக்குச் சக்கம்மாள், ஒன்னம்மாள் என்று பெயரிட்டார். மிகவும் அழகான இளம் பெண்களாக அவர்கள் வளர்ந்தார்கள்.

அந்தப் பெண்களைத் திருமணம் செய்துகொள்ள பலர் விரும்பினர். ஆனால் முனிவரிடம் சென்று பெண் கேட்கப் பயந்தனர். முனிவர் கோபப்பட்டுச் சபித்துக் கல்லாக்கி விடுவாரோ என்று அஞ்சினர்.

இப்படி இருக்கத் தொட்டராயன் என்ற அனுப்பச் சக்கிலியர் துணிந்து போய்ப் பெண் கேட்டார். அவருக்கு மூத்த பெண் சக்கம்மாளை முனிவர் திருமணம் செய்து கொடுத்தார். இவர்கள் மகிழ்வுடன் இல்லறம் நடத்தினர். ஆனால் இவர்களுக்குக் குழந்தையில்லை. எனவே ஒன்னம்மானையும் தொட்டராயனுக்கு முனிவர் திருமணம் செய்து வைத்தார்.

சக்கம்மாளுக்குத் தன் கணவர் தனது தங்கையைத் திருமணம் செய்து கொண்டது பிடிக்கவில்லை. எனவே ஒரு வேகத்தில் சக்கம்மாள் கணவனுடன் கூடினாள். அதனால் கர்ப்பமுற்ற சக்கம்மாள் ஒன்பது பிள்ளைகளைப் பெற்றாள்.

ஒன்னம்மானும் கணவனுடன் சந்தோஷமாகக் குடும்பம் நடத்தினாள். அவளுக்கு ஒரு குழந்தை மட்டும் பிறந்தது.

தான் பெற்ற ஒன்பது பிள்ளைகளுக்கும் சக்கம்மாள் தெற்குப் புறத்தில் தொட்டில் கட்டிப் போட்டாள். அதனால் அவர்களுக்குத் தொட்டியச் சக்கிலி என்று பெயர் வந்தது.

ஒன்னம்மாள் தான் பெற்ற பிள்ளைக்கு வடக்கே தொட்டில் கட்டினாள். இவர் காப்பில் கவுண்டக் கம்பளம் என்று அழைக்கப் பட்டார். இவர்தான் அனுப்பச் சக்கிலி.

எனவே தொட்டியர் அனுப்பரைவிட ஒன்பது மடங்கு அதிக எண்ணிக்கையில் இருப்பர் என்றார், நமக்குக் கதை சொல்லிய பெரியவர். விருதுநகர் மாவட்டத்தைப் பொறுத்த அளவில் அது உண்மையே.

தங்களது இனத்திலிருந்துதான் தொட்டியர் உருவானார்கள். எனவே தங்கள் இனம்தான் உயர்ந்த இனம் என்று அனுப்பர் கூறுகின்றனர்.

இ. தொட்டியர்

விருதுநகர் மாவட்டத்தில் மிகப் பெரும் எண்ணிக்கையில் வாழ்பவர்கள் தொட்டியர்களே. தாங்கள்தான் மற்றவர்களைவிட உயர்ந்தவர்கள் என்ற எண்ணம் இவர்களிடம் மிக அதிகமாக இருக்கிறது. தங்களது தோற்றம் பற்றியும் இவர்கள் ஒரு கதை வைத்திருக்கின்றனர்.

அக்காலத்தில் ஈஸ்வரன் ஒருமுறை பூமிக்கு மனித உருவம் எடுத்து வந்தார். மனிதனாக வாழ்ந்த அவர் மனிதனைப்போல் வேலை செய்ய நினைத்து விவசாயப் பணியில் ஈடுபட்டார். ஒருநாள் அதிகம் வேலை செய்ததால் அவருக்கு அதிகம் வியர்த்தது. நெற்றியின் வியர்வையை வழித்துப் பக்கத்தில் இருந்த தென்னை மரத்தில் தெளித்தார். உடனே அந்த வியர்வையிலிருந்து ஒரு மனிதன் உருவாகி தென்னை மரத்திலிருந்து வெளியே வந்தார். அவர்தான் தொட்டியச் சக்கிலி என்று ஒரு கதையைக் கூறுகின்றனர்.

தாங்கள் ஈஸ்வரனிலிருந்து தோன்றியதால் தாங்கள்தான் உயர்ந்தவர்கள் என்று தொட்டியர் நினைக்கின்றனர்.

அனுப்பர், தொட்டியரிடையே உள்ள பிரிவினையை விளக்க இவர்களிடம் மற்றொரு கதை இருக்கிறது.

ஒருமுறை பார்வதியும், பரமசிவனும் பூமியைச் சுற்றிப் பார்க்க வந்தனர். அப்போது பார்வதியின் செருப்பு அறுந்துவிட்டது. அறுந்த செருப்பைத் தைக்க எண்ணினார். வழியில் அண்ணன் தம்பி இருவர் செருப்புத் தைத்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டனர். அவர்களில் ஒருவரிடம் செருப்பைக் கொடுக்க அவர் தைத்துக் கொடுத்தார். கூலி கொடுக்காமல் செருப்பை அணிந்து கொண்ட பார்வதி, பரமசிவனுடன் அவ்விடத்திலிருந்து செல்ல ஆரம்பித்தார். இவர்கள் கூலி கொடுக்காமல் செல்வதைக் கண்ட மற்றவர், செருப்புத் தைத்த தன் சகோதரரிடம், போய்க் கூலி வாங்கி வா என்று அனுப்பினார். செருப்புத் தைத்தவர் பரமசிவனிடம் சென்று கூலி கேட்க, தன்னிடம் எப்படிக்கூலி கேட்கலாம் என்று பரமசிவன் கேட்டார். யாராக இருந்தாலும் கூலி கொடுக்க வேண்டும் என்று செருப்புத் தைத்தவர் கண்டிப்பாகக் கூறினார். கோபம் கொண்ட பரமசிவன் சாபமிட்டார். செருப்பைத் தொட்டுத் தைத்ததால் செருப்புத் தைத்தவரைத் தொட்டியச் சக்கிலி என்றும், கூலி வாங்கிவரும்படி சகோதரனை அனுப்பியதால் அனுப்பியவரை அனுப்பச் சக்கிலி ஆகட்டும் என்றும் சாபமிட்டாராம். அதோடு நீங்கள் இருவரும் யார் பெரியவர் என்று சண்டையிட்டுக் கொண்டே இருப்பீர்கள் என்றும் சபித்தாராம். அதனால்தான் இன்றும் இந்த இருவரிடையே யார் பெரியவர் என்பதில் சண்டை இருந்து கொண்டே இருக்கிறது என்கின்றனர்.

யார் உயர்ந்தவர் என்ற போட்டி இவர்களிடையே இருப்பதால் ஒருவர் மற்றவரைப் பற்றி மிகத் தாழ்வாக எண்ணக்கூடிய நிகழ்வு களைக் கூறுகின்றனர். அனுப்பரை மூன்று வாக்குக்காரர்கள் என்று தொட்டியர் இகழ்வாகக் கூறுகின்றனர். அதாவது இவர்கள் உண்பதற்கு முன்னால் ஒரு மாதிரி பேசுவார்கள். உண்ணும்போது வேறு மாதிரி பேசுவார்கள். உண்டு முடித்த பின் முற்றிலும் மாறாகப் பேசுவார்கள். இந்த மூன்று வாக்குக்காரர்களை நம்ப முடியாது என்று தாழ்வாகக் கூறுகின்றனர்.

இந்த மூன்று பிரிவினர்களின் தோற்றக்கதைகளையும் சிறிது ஆராய்ந்து பார்த்தால், இந்த மூன்று பிரிவினர்களும் ஒன்று சேராமல் தனித் தனியாகத் தங்களது பெருமைகளைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டே

இருக்க வேண்டும், தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் கதைகள் இருக்கின்றன என்பதை அறியலாம். இப்படிப்பட்ட போக்கால் யாருக்கு நன்மை என்ற கேள்வியை எழுப்பும் போது கிடைக்கும் விடை அருந்ததியர்களைச் சிந்திக்கத் தூண்டும்.

2. தொடர்புள்ள சாதிகள்

பண்பாட்டுத் தளத்தில் அருந்ததியர்கள் சில சாதியினருடன் நெருக்கமான உறவு வைத்திருக்கின்றனர். அதற்கு வரலாற்று ரீதியாகப் பல காரணங்களை, நிகழ்வுகளை, கதைகளைக் கூறுகின்றனர். எந்தெந்த சாதியினருடன் அருந்ததியர்கள் நெருக்கமான உறவு வைத்திருக்கின்றனர், இந்த உறவுகள் எந்தெந்தத் தளங்களில் எப்படியெல்லாம் வெளிப்படுகின்றன என்பது பற்றி இப்பகுதியில் காண்போம்.

அ. கம்பளத்தார்

அருந்ததியர்களின் தோற்றக் கதைகளில் அருந்ததியர்கள் ஒன்பது கம்பளங்களில் மூத்த கம்பளம் என்றும், மாட்டுக் கறி உண்டதால்தான் கம்பளத்தார் சாதியிலிருந்து நீக்கப்பட்டு அருந்ததிய சாதியாக உருவான வரலாற்றையும் பார்த்தோம். இந்தக் கம்பளத்தாருடன் அருந்ததியர்கள் பல தளங்களில் நெருங்கிய உறவு வைத்திருக்கின்றனர். அவற்றை விளக்கமாக பார்ப்போம்.

(i) பெண் பருவம் அடைதல்

கம்பளத்தார் பெண் பருவம் அடைந்தால் அருந்ததியர்கள் சென்று குச்சில் கட்டுகின்றனர். அருந்ததியர்களிடம் இருப்பது போல கம்பளத்தார் களிலும் ஜான கிளை, தாசரி கிளை என்று இரண்டு கிளைகளுண்டு. ஒரு கிளையிலுள்ள பெண் பருவம் அடைந்தால், அவளுக்கு மச்சான் உறவு உள்ள மற்ற கிளையிலுள்ள சொந்தக்காரர் தான் குச்சில் கட்டுவது வழக்கம். அதே போல இங்குக் குச்சில் கட்ட எந்த அருந்ததியரும் செல்ல முடியாது. மச்சான் உறவு முறையிலுள்ளவர்கள்தான் செல்ல வேண்டும். அதாவது கம்பளத்தார்களில் ஜான கிளையைச் சேர்ந்த பெண் வயதுக்கு வந்தால் அருந்ததியர்களில் தாசரி கிளைனைச் சார்ந்தவர்கள்தான் குச்சில் கட்ட வேண்டும். அந்தக் குச்சில் பெரும்பாலும் மந்தையில் கட்டப்படும். இரவில் அருந்ததியர் அப்பெண்ணுக்குக் காவலுக்குப் படுப்பார். அந்தக் காலத்தில் அருந்ததிய ஆண்கள்தான் காவலுக்குச் சென்றார்கள். ஆனால் மதுரைவீரன் இவ்வாறு காவலுக்குச் சென்றபோது பொம்மியைக் காதலித்துத் திருமணம் செய்து கொண்டார். அதிலிருந்து இந்தப் பழக்கம் மாறி விட்டது. அருந்ததியப் பெண்கள்தான் காவல் காக்கின்றனர்.

தீட்டுக் கழிக்கும் சடங்குநடைபெறுவதற்கு, அருந்ததியர் ஒரு ஜோடிச் செருப்பைத் தைத்துக் கொடுக்கின்றனர். காவல் இருந்ததற்கும், செருப்புத் தைத்துக் கொடுத்ததற்கும் கம்பளத்தார் பணமும், தானியமும் கொடுக்கின்றனர்.

(ii) திருமணம்

கம்பளத்தார்களிடம் ஒரு பழக்கம் உண்டு. அண்ணனுக்குத் திருமணம் முடிக்காமல் தம்பிக்குத் திருமணம் முடிக்க மாட்டார்கள். இவர்கள் தங்களது அண்ணனாக அருந்ததியர்களைக் கருதுவதால் அண்ணனுக்கு முதலில் திருமணத்தை நடத்துகின்றனர். ஆவாரஞ் செடியை அண்ணனாகக் பாவிக்கின்றனர். அந்த ஆவாரஞ் செடியை நோக்கி ஒற்றை உருமி முழங்கச் செல்கின்றனர். ஆவாரஞ் செடிக்குப் பக்கத்தில் உள்ள புல் போன்றவைகளைச் செதுக்கி இடத்தைச் சுத்தப்படுத்து கின்றனர். தண்ணீர் தெளிக்கின்றனர். பின் செடிக்கு சந்தனம், குங்குமம் இடுகின்றனர். மாலை அணிவிக்கின்றனர். பின் அச்செடியில், அவர்கள் தாலியாகப் பாவிக்கும் கருகமணிப் பாசியை வைக்கின்றனர். அண்ணன் தாலியுடன் இருக்கிறார். இதோ தாலிக்பட்ட திருமணம் நடைபெறப் போகிறது என்று மகிழ்வுடன் உருமி முழங்கக் குலவையிடுகின்றனர். இச் சடங்கைச் செய்யும்போது அண்ணனுக்குத் திருமணம் நடந்து விட்டதாகக் கருதுகின்றனர். அதன் பின் தங்கள் வீட்டுத் திருமணத்தை நடத்துகின்றனர்.

தங்கள் விட்டில் திருமணம் நடைபெறும்போது அண்ணனாகிய அருந்ததியரை அழைக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஆவாரஞ் செடிக்கு மரியாதை செலுத்துகின்றனர். ஆவாரஞ் செடிக்கு சந்தனம், குங்குமம் இட்டு அலங்கரிக்கின்றனர். பின்பு வெற்றிலை, பாக்கு, பழம் முதலியவை உள்ள தாம்பளத்தைச் செடிக்கு முன்பு வைக்கின்றனர். பின்பு கையெடுத்துக் கும்பிட்டுத் தங்களுடைய வீட்டில் நடைபெறும் திருமணத்திற்கு வந்து வாழ்த்துமாறு வேண்டுகின்றனர். கொண்டு வந்த தாலியை ஆவாரஞ் செடிமேல் வைத்து வாழ்த்துமாறு கூறிவிட்டுப் பின் எடுத்துச் செல்கின்றனர்.

இவ்வாறு ஆவாரஞ் செடியை அண்ணனாகப் பாவித்து மரியாதை செலுத்தினாலும் சில இடங்களில் அருந்ததியர்களிடம் தங்கள் வீட்டுத் திருமணம் பற்றிக் கூறுகின்றனர். அருந்ததியர்கள் மணமக்களுக்கு ஒரு ஜோடி செருப்புத் தைத்து எடுத்துச் செல்கின்றனர். இந்தச் செருப்பைத் தான் மணமக்கள் அணிந்து கொள்கின்றனர். இந்தச் செருப்புக்கு அருந்ததியர்கள் பணம் வாங்கிக் கொள்கின்றனர்.

கம்பளத்தார்களின் திருமணத்திற்கு அருந்ததியர் குதிரை பிடித்துச் செல்கின்றனர். குதிரையைப் பிடித்துக்கொண்டு, அதன் பக்கத்தில் அருந்ததியர்கள் நிற்கும்போது கம்பளத்துப் புதுமணத் தம்பதிகள் குதிரைக்கு முன்பாக வந்து வணங்குகின்றனர். இந்த வணக்கம் குதிரைக் கல்ல. மாறாக அண்ணனாகிய அருந்ததியருக்கு என்று கருதப்படுகிறது.

அவ்வாறு வணக்கம் செய்து எழும்போது அண்ணனாகிய அருந்ததியர் மணமக்களுக்குத் திருநீறு கொடுத்து, பணமும் கொடுக்கிறார். இப்பணத்திற்கு மணமக்கள் தேங்காய் வாங்கிச் சாமிக்கு உடைக்கிறார்கள். அல்லது கோயில் கணக்கில் சேர்த்து விடுகின்றனர் என்றும் ஒருவர் தகவல் கூறினார்.

திருமணத்திற்கு நிச்சயம் செய்யும்போதும் அருந்ததியர்களுக்குச் சொல்லிவிடும் பழக்கம் சில பகுதிகளில் கம்பளத்தார்களிடம் இருக்கிறது. அருந்ததியர் கம்பளத்தாரின் ஊருக்குச் செல்வார். ஆனால் ஊருக்குள் நுழையாமல் ஊரின் ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லையில் நிற்பார். அதற்குமேல் அவர் செல்லக்கூடாது. அந்த எல்லைக்குக் கம்பளத்தார் வர அங்கேயே பேசுவார்கள். மகளைப் பெண் கேட்கிறார்கள், கொடுக்கலாமா என்று கம்பளத்தார் கேட்பார். நல்ல மாப்பிள்ளை என்றால் கொடுக்கலாம் என்று அருந்ததியர் கூறுவார். அதன் பின்தான் திருமணம் நடைபெறும் என்றும் ஒரு தகவல் உண்டு.

(iii) சக்கம்மாள் வழிபாடு

தங்கள் குலதெய்வமாகிய சக்கம்மாளைச் சிவராத்திரி அன்று கம்பளத்தார் வழிபடுகின்றனர். வழிபடுவதற்கு முன்பு அண்ணனாகிய அருந்ததியரை வழிபாட்டுக்கு அழைத்தால்தான் சக்கம்மாள் தங்களிடம் வருவாள் எனக் கம்பளத்தார் நம்புகின்றனர். எனவே சக்கம்மாளை வழிபடுவதற்கு முன்பு ஆவாரஞ் செடியை அண்ணனாக நினைத்து அழைப்பர்.

அதேபோல வழிபாடு, திருமணம், சடங்கு என்றால் சக்கம்மாளை வாழ்த்திப் பாடுவர். அந்த வாழ்த்துப் பாடல்களில் அண்ணனாகிய அருந்ததியரையும் வாழ்த்திப் பாடும் பாடல்களும் இடம்பெறுகின்றன.

கம்பளத்தாரின் இத்தகைய பழக்கங்கள் கம்பளத்தார் வாழும் எல்லா ஊர்களிலும், எல்லாப் பழக்கங்களும் இருக்கின்றன என்று சொல்ல முடியாது. ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஏதாவது ஒருசில பழக்கங்களை வைத்திருக்கின்றனர். ஊருக்கு ஊர் இந்தப் பழக்கம் மாறுபடுகிறது.

கம்பளத்தார்கள் ஏன் இந்த ஆவாரஞ் செடியை அண்ணனாகிய அருந்ததியர்களாகப் பார்க்கின்றார்கள் என்ற கேள்வி எழுகிறது. அருந்ததியர்கள் தோற்றம் பற்றிய கதையில், சக்கம்மாளின் தாய், இவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்று தனது மகன்களுக்குக் கட்டளை யிட்டதால் அதைக் கம்பளத்தார்கள் செய்கிறார்கள் என்று கூறலாம்.

இதற்கு மேல் ஆவாரஞ் செடிக்கு என்று ஏதாவது சிறப்பான குணங்கள் இருக்கின்றனவா என்ற கேள்வியை எழுப்பும்போது வெவ்வேறு விதமான பதில்கள் கிடைக்கின்றன.

- ▶ சக்கம்மாளைக் குழந்தையாக ஆவாரஞ் செடியின் அருகில் கம்பளத்தார் தம்பதியினர் பார்த்தனர். அவளைத் தங்களது குழந்தையாகத் தத்தெடுத்து வளர்த்தனர். எனவே ஆவாரஞ் செடி என்பது கம்பளத்தாருக்கு முக்கியமான செடி. எனவே ஆவாரஞ் செடியை அண்ணனாகக் கருதுகின்றனர்.
- ▶ ஆவாரஞ் செடிக்கு அருகில், ஆவாரஞ் செடியைச் சாட்சியாக வைத்துத்தான் நிற்கிற மாடுகள் வேண்டுமா? படுத்திருக்கும் மாடுகள் வேண்டுமா? என்று கேட்டுப் பாகப்பிரிவினை செய்து கொண்டனர். எனவேதான் ஆவாரஞ் செடியை அண்ணனாகப் பாவிக்கின்றனர்.¹

- ▶ மாட்டுத் தோலை ஊறப்போட்டுப் பதப்படுத்த ஆவாரம் பட்டை உபயோகிக்கப்படுகிறது. அவ்வாறு ஊறப்போட்ட மாட்டுத்தோல் மிகவும் மிருதுவாக இருக்கும். இப்பட்டையில் ஊறப்போட்ட தோலால் செய்யப்பட்ட செருப்பை நாய் தூக்கிச் செல்லாது. எனவே இச்செடி அண்ணனாக உருவகப்படுத்தப் படுகிறது.
- ▶ ஆவாரஞ் செடி கோடை காலத்தில் கூட வாடாமல் இருக்கும். இதன் வேர் மிகவும் ஆழமாகச் செல்லும். எளிதில் பிடுங்க முடியாது. ஆற்று நீரில் அடித்துச் செல்லப்படும் ஒருவர் ஆவாரஞ் செடியைப் பிடித்துக் கொண்டால் தப்பிக்கலாம். அருந்ததியர் களுக்கும் ஆவாரஞ் செடியின் இந்தக் குணம் உண்டு.
- ▶ ஆவாரஞ் செடி இலையை மடியில் வைத்துக் கொண்டால் பேய், பிசாசு, போன்ற எந்தக் காத்தும், கருப்பும் ஒன்றும் செய்யாது. செய்வினை, ஏவல் போன்ற எந்தத் தீமையும் அணுகாது. பயமில்லாமல் எங்கு வேண்டுமானாலும் செல்லலாம்.
- ▶ மஞ்சள் நிறத்தில் இருக்கும் ஆவாரம் பூ மகிழ்வின், புனிதத்தின் அடையாளம். ஆவாரம் பூ இல்லாமல் சக்கம்மாளைக் கும்பிட முடியாது. ஆவாரம் பூவின் வருகை அண்ணனின் வருகைக்குச் சமம்.
- ▶ ஆ + வரம் என்பதுதான் ஆவாரஞ் செடியாக மாறியுள்ளது. பெயரிலேயே வரம் பெற்ற செடி. ஆ என்றால் பசு. பசு நிறையப் பெற்று வாழ் என்று கடவுளிடம் வரம் பெற்ற செடி.

இக்காரணங்களால் ஆவாரஞ் செடி சிறப்புடையதாகக் கருதப் படுகிறது. எனவே இச்செடியை அண்ணனாகப் பாவித்து கம்பளத் தார்கள் மரியாதை செலுத்துகின்றனர் என்று கூறலாம்.

ஆனால் குறியீடாகப் பயன்படுத்தும் ஆவாரஞ் செடியைத்தான் கம்பளத்தார்கள் மதிக்கிறார்களே தவிர அருந்ததியர்களை அல்ல. கம்பளத்தார்களின் தெருக்களில் கூட அருந்ததியர்கள் நடக்கக் கூடாது. மந்தை வரைதான் செல்லலாம். அவ்வளவு அதிகமாகத் தீண்டத் தகாதவர்களாக அருந்ததியர்களைக் கம்பளத்தார்கள் நடத்துகின்றனர்.

ஆ. கத்தளவார்

கத்தளவார் என்று ஒரு சாதியினர் இருக்கின்றனர். இவர்கள் குடும்பமாக அருந்ததியர் வாழும் தெருவுக்கு வந்து அங்குள்ள சத்திரத்திலோ அல்லது மரத்தடியிலோ தங்குகின்றனர். உணவு வேளையில் அருந்ததியர் வீடுகளுக்குச் சென்று உரிமையுடனும், அதிகாரத்துடனும் உணவு கேட்கின்றனர். உணவு இல்லை என்று எந்த அருந்ததியக் குடும்பத்தினரும் சொல்வதில்லை. உணவு கொடுக்கின்றனர். 'சமைக்கிறோம்... சிறிது நேரம் கழித்து வா' என்று சொன்னால் கூட, 'சமைக்க ஏன் இவ்வளவு நேரம். நீ வெளியே போ. நான் சமைக்கிறேன்' என்று அதிகாரத் தோரணையில் கூறுகின்றனர்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

ஒரு சில வாரங்கள் அந்தக் கிராமத்தில் தங்குகின்றனர். பின் அடுத்த ஊருக்குச் செல்கின்றனர். அவ்வாறு செல்வதற்கு முன்பாக அவ்வூர் நாட்டாண்மை ஒவ்வொரு வீட்டிலும் குடும்பத்திற்கு இவ்வளவு என்று ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையை நிர்ணயம் செய்து, அதை வசூலித்துக் கத்தளவார்களிடம் கொடுக்க, அவர்கள் அத்தொகையைப் பெற்றுக் கொண்டு அடுத்த அருந்ததி கிராமத்திற்குச் செல்கின்றனர்.

இவ்வளவு உரிமையுடன் உணவு கேட்கிறார்களே... யார் இவர்கள்? இவர்களுக்கும், அருந்ததியர்களுக்கும் என்ன உறவு என்று கேட்டபோது வெவ்வேறு விதமான பதில்கள் கிடைக்கின்றன.

(i) கத்தளவார் கதைகள்

ஒருமுறை திருமலைநாயக்கர் மதுரையில் ரதத்தில் சென்றபோது, ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில், வீதியின் நடுவில் ரதம் நின்றுவிட்டது. எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும் ரதம் ஓடவில்லை. எனவே சோதிடர்களை அழைத்து ரதம் ஓடாததற்குக் காரணம் கேட்டார். அப்போது சோதிடர்கள் அரசரிடம் அந்த இடத்தில் ஒரு முனி இருப்பதாகவும், அந்த முனிதான் தேர் ஓடுவதைத் தடுப்பதாகவும், அந்த முனியை விரட்ட வேண்டும் என்றால் தலைக்கர்ப்பம் - அதுவும் நிறைமாதக் கர்ப்பமாக இருக்கும் ஒரு பெண்ணை நரபலியிட வேண்டும் என்றும், அப்படிப் பலியிட்டால் தேர் ஓடும் என்றும் கூறினார்கள்.

உடனே திருமலைநாயக்கர், தலைக்கர்ப்பமாக இருக்கும் அருந்ததியப் பெண்ணைப் பிடித்து வந்து நரபலி கொடுக்கும்படி காவலர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்.

இந்த உத்தரவைக் கேட்ட அருந்ததியர்கள் பயந்து நகரத்தை விட்டே ஓடிவிட்டனர். ஓட முடியாத சிலர் பயத்தில் ஒழிந்து கொண்டனர். காவலர்கள் நிறைமாதக் கர்ப்பிணிப் பெண்ணைப் பிடிக்க முடியாமல் திகைத்தனர்.

அப்போது ஒரு கூத்தாடி தனது நிறைமாதக் கர்ப்பிணி மகளுடன் வந்தார். அவளைத் தேருக்கு முன்பாகப் பலியிட்டு, அவள் ரத்தத்தைத் தேரைச் சுற்றித் தெளித்தார். உடனே தேர் ஓடியது.

மகிழ்ந்த திருமலை நாயக்கர், அந்தக் கூத்தாடியைப் பார்த்து என்ன வேண்டும் என்று கேட்டார். அதற்கு அவர், தலைமுறை தலைமுறை யாய் அருந்ததியர்கள் தங்களுக்கு உணவு கொடுத்துக் காப்பாற்ற வேண்டும், அதோடு பணமும் கொடுக்க வேண்டும். அப்படி யாராவது கொடுக்க வில்லை என்றால் அவர்களுக்குக் காராமணிப் பசுவின் கழுத்தை அறுத்த பாவமும், தலைப்பிள்ளை சூலியைக் கொன்ற பாவமும் சேரும் என்றார். கூத்தாடியின் விருப்பப்படியே திருமலைநாயக்கர் பட்டயம் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டார்.

எனவேதான் அவர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாய் அருந்ததியர்களிடம் வந்து உரிமையுடன் உணவும், பணமும் கேட்டுப் பெறுகின்றனர். இந்தக் கூத்தாடிகள்தான் கத்தளவார்கள்.

- ▶ அக்காலத்தில் கத்தளவார்கள் பிணம் எரிப்பது, புதைப்பது, செத்த மாட்டைத் தூக்குவது, களம் புடைப்பது போன்ற காணி வேலைகளைச் செய்தனர். இந்தக் காணி உரிமையை அருந்ததியர்கள் கத்தளவார்களிடமிருந்து பெற்றனர். தங்களது காணி உரிமையை விட்டுக் கொடுத்ததற்குப் பிரதிபலனாகக் கத்தளவார்கள் உணவும், பணமும் அருந்ததியர்களிடமிருந்து பெறுகின்றனர் என்ற கதையும் உண்டு.
- ▶ முற்காலத்தில் அருந்ததியருக்கு மகனாகக் கத்தளவார் பிறந்தார். சிறிது காலம் மகனை வளர்த்து விட்டு, அவனை அனாதையாக அருந்ததியர் தெருவில் விட்டுவிட்டார். எனவே மகனுக்கு உரிய உரிமையைப் பெறுவதற்காகக் கத்தளவார்கள் வந்து அருந்ததியர்களிடம் உணவும், பணமும் உரிமையுடன் கேட்டுப் பெறுகின்றனர். கொடுக்காவிட்டால் வீட்டில் நுழைந்து தேவைப்படுவதை எடுத்துச் செல்கின்றனர். இவர்களுக்கு எதிராகக் காவல் நிலையம் செல்ல முடியாது என்று நம்புகின்றனர். மகன் என்ற பட்டயத்தைக் கத்தளவார்கள் வைத்திருப்பதாக அருந்ததியர்கள் நம்புகின்றனர்.

(ii) வாழ்க்கை முறை

கத்தளவார்களைப் பற்றி இவ்வாறு வெவ்வேறு விதமான கதைகள் இருந்தாலும், இவர்களின் வாழ்க்கை முறை ஒன்றுபோல இருக்கிறது.

- ▶ கத்தளவார்கள் தங்களுக்குள் குறிப்பிட்ட பகுதியைப் பிரித்துக் கொள்கின்றனர். அந்தப் பகுதிக்கு என்று குறிக்கப்பட்டவர் வருடம் ஒருமுறை குடும்பத்துடன் சென்று காணி வசூலிக்கின்றனர். இடம் மாறிச் சென்று வசூலிக்கக் கூடாது என்று தங்களுக்குள் கட்டுப்பாடு வைத்திருக்கின்றனர்.
- ▶ இவர்கள் அருந்ததியக் குடும்பங்களில் மட்டுமே உணவு உண்கின்றனர். பறையர்கள், தேவேந்திர குல வேளாளர்கள் போன்ற மற்ற சாதியினரிடம் இவர்கள் செல்வதில்லை. அங்கு உணவும் உண்பதில்லை.
- ▶ இவர்கள் காலில் செருப்பே அணிவதில்லை.
- ▶ பாயில் அமர்வதோ, படுப்பதோ இல்லை. துணியைத்தான் பயன் படுத்துகின்றனர்.
- ▶ அருந்ததியர்கள் வாழும் தெருவில் உள்ள சத்திரம், சாவடி, மரத்தடி போன்ற இடங்களில் தங்குகின்றனர்.
- ▶ காணி வாங்க வரும் சமயத்தில் ஏதாவது வேலை செய்யச் சொன்னால் செய்கின்றனர்.
- ▶ இவர்களது தொழில் வித்தை காட்டுவது. அருந்ததியர்கள் இவர்களிடம் வித்தை காட்டச் சொன்னால் வித்தை காட்டுவார்கள். சில சமயங்களில் தங்களது இனத்தவரை அழைத்து வந்து வித்தை காட்டுவதும் உண்டு. அதற்கான பணத்தை அருந்ததியர்களிடம் பெற்றுக் கொள்கின்றனர்.

- ▷ சுருக்குப்பை தைத்து விற்கின்றனர். அருந்ததியர்களுக்கு இலவசமாகச் சுருக்குப்பையைத் தருகின்றனர் அதற்கு அருந்ததியர்கள் கொடுக்கும் பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்கின்றனர்.
- ▷ அருந்ததியர்கள் சம்சாரிகளை 'சாமி' என்று அழைக்கின்றனர். அதே போலக் கத்தளவாளர்கள் அருந்ததியர்களைச் 'சாமி' என்று அழைக்கின்றனர்.
- ▷ இவர்கள் தெலுங்கு பேசுகின்றனர். ஆனால் கன்னடம் பேசும் அருந்ததியர்களிடமும் செல்கின்றனர்.
- ▷ கத்தளவார்களது இனம் பற்றியும், இவர்களுக்கு அருந்ததியர்கள் செய்ய வேண்டிய கடமைகள் பற்றியும் மூன்று செப்புப் பட்டயங்களில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், அந்தப் பட்டயங்கள் ஈரோடு பக்கத்தில் உள்ள கவுந்தம்பாடி என்ற ஊரில், வித்தைக்காரன் மகாலிங்கம் வீட்டில் இருப்பதாகவும் கூறுகின்றனர்.
- ▷ அருந்ததியர்களைப் போன்று தாசரி - ஜான என்ற கிளைகள் இவர்களுக்கும் உண்டு.
- ▷ இவர்களது குலதெய்வம் சக்கம்மாள், மதுரைவீரன்.
- ▷ கத்தளவார்கள் எங்கெங்கு இருந்தாலும் மாசிப்படைப்பிற்கு கவுந்தம்பாடிக்கு வந்து சக்கம்மாளை வழிபடுவர். திருவிழாவை மிகச்சிறப்பாகக் கொண்டாடுவர். இந்தத் திருவிழாச் சமயத்தில் தான் பெண் பார்ப்பது, நிச்சயம் செய்வது, திருமணம் நடத்துவது போன்ற சமூகச் செயல்களையும் செய்கின்றனர்.
- ▷ மதுரைவீரன் சாமியின் நினைவாக மதுரைவீரன் பந்தம் கட்டி வீர விளையாட்டு விளையாடுகின்றனர். ஒருவர் ஒருவருடன் போட்டி போட்டுத் தங்கள் திறமையைக் காட்டுவர்.
- ▷ எந்த ஊரில் இருக்கும்போது பெண் வயதுக்கு வருகிறாளோ அந்த ஊரிலேயே சடங்கு வைப்பர். மற்ற கத்தளவார்கள் அந்த ஊருக்கு வருவார்கள்.

என்றோ, எப்போதோ, யாரோ ஒருவர் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்ற இன்றும், இப்போதும் அதை மதித்து, அதன்படி நடந்து வரும் அருந்ததியர்களின் பண்பாடு நம்மை வியக்க வைக்கிறது.

இ. நாயுடு, ரெட்டியார்

விருதுநகர் மாவட்டத்தில் நாயுடு, ரெட்டியார் இனத்தவர் எந்தெந்தக் கிராமங்களில் இருக்கிறார்களோ அந்தக் கிராமங்களில் எல்லாம் அருந்ததியர்களும் இருக்கின்றனர். நிலவுடமைச் சாதியினராக நாயுடுகளும், ரெட்டியார்களும் இருக்கின்றனர். அந்த நிலங்களில் பணிபுரியும் பண்ணையாட்களாய், களம் புடைப்பவர்களாய் பெரும்பாலும் அருந்ததியர்களே இருக்கின்றனர்.

அதோடு பிணம் எரிப்பது, சூழி தோண்டுவது, இழவுச் செய்தி சொல்வது, செத்த மாடு தூக்குவது போன்ற அடிமை வேலைகளையும் இவர்களுக்கு அருந்ததியர்களே செய்கின்றனர். கால்நடைகளை மேய்ப்பது, பராமரிப்பது போன்ற வேலைகளையும் செய்கின்றனர். வீட்டு வேலைகளை அருந்ததியப் பெண்கள் செய்கின்றனர்.

பொங்கல், தீபாவளி போன்ற பண்டிகை நாட்களிலும், திருமணம், சடங்கு போன்ற விசேச நாட்களிலும் நாயுடுகள் - ரெட்டியார்கள் வீடுகளுக்குச் சென்று அவர்கள் கொடுக்கும் உணவுப் பொருளை அருந்ததியர்கள் வாங்கி வருகின்றனர். இவர்களை அருந்ததியர்கள் சாமி என்றே அழைக்கின்றனர்.

ரெட்டியார்களும், நாயுடுகளும் தெலுங்கு பேசுவதால், தெலுங்கு பேசும் அருந்ததியர்கள் மொழியின் அடிப்படையில் இவர்களோடு ஒரு நெருங்கிய உறவு வைத்திருக்கின்றனர். இந்த உறவு சமத்துவத்தில் ஏற்பட்ட உறவு அல்ல. ஆண்டான் - அடிமைக்கு இடையே என்ன உறவு இருக்குமோ அந்த உறவுதான் இருக்கிறது. அருந்ததியர்கள் பேசும் தெலுங்கிற்கும், ரெட்டியார்கள் - நாயுடுகள் பேசும் தெலுங்கிற்கும் வித்தியாசம் உண்டு. இவர்கள் தெலுங்கு பேசும் முறையை வைத்தே என்ன சாதி என்று சொல்லிவிடலாம் என்று தெலுங்கு தெரிந்தவர்கள் கூறுகின்றனர்.

ஈ. தேவேந்திர குல வேளாளர்

தேவேந்திர குல வேளாளர், பறையர், அருந்ததியர் ஆகிய மூன்று பிரிவினரும் தீண்டத்தகாதவர்களாக மற்ற ஆதிக்கச்சாதியினரால் கருதப்படுகின்றனர். தலித் என்ற அடையாளத்தில் இந்த மூன்று பிரிவினரும் ஒன்று சேர நினைத்தாலும் சாதியப் படிமான முறை இவர்களிடையேயும் இருப்பதால் இவர்களால் ஒன்றுசேர முடிய வில்லை. இந்தச் சாதியப் படிமான முறையில் தேவேந்திரகுல வேளாளர்கள் தங்களை உயர்ந்தவர்களாகக் கருதுகின்றனர். பறையர்களை அடக்க நினைக்கின்றனர். பறையர்கள் அடங்க மறுக்கின்றனர். எனவே தேவேந்திர குல வேளாளர்களும் பறையர்களும் எப்போதும் ஒருவிதப் பகைமை உணர்வுடன் இருக்கின்றனர்.

அதே போல் பறையர்கள் அருந்ததியர்களைத் தங்களை விடத் தாழ்ந்தவர்களாக எண்ணி, கீழானவர்களாக நடத்துகின்றனர். எனவே பறையர்களை அருந்ததியர்கள் தங்களது எதிரிகளாகப் பார்க்கின்றனர். எதிரிக்கு எதிரி நண்பன் என்ற பழமொழிக்கேற்ப பறையர்களின் எதிரிகளாகிய தேவேந்திர குல வேளாளர்களுடன் அருந்ததியர்கள் நல்ல உறவு வைத்திருக்கின்றனர். தங்களுக்கு எதுவும் தீமை என்றால் தேவேந்திரகுல வேளாளர்கள் தங்களைக் காப்பார்கள் என்று நம்புகின்றனர். 'அப்பா' அல்லது 'அப்பு' முறை கொண்டாடி இந்த உறவை வளர்க்கின்றனர். இந்த உறவை விளக்க ஒரு கதை ஒன்றைச் சொல்கின்றனர்.

ஒருகாலத்தில் இப்பகுதியில் பறையர்களுக்கும், தேவேந்திரகுல வேளாளர்களுக்கும் சண்டை நடந்தது. தேவேந்திரகுல வேளாளர்கள் பறையர்களைவிட எண்ணிக்கையில் மிக அதிகம் இருந்தனர். ஐந்து பறையர்கள் அறுநூறு தேவேந்திரகுல வேளாளர்களை எதிர்க்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. தங்களால் அறுநூறு தேவேந்திரகுல வேளாளர்களை எதிர்க்க முடியாது என்று உணர்ந்த பறையர்கள், நீங்கள் வீரமுடையவர்கள் என்றால் ஒவ்வொருவராகச் சண்டைக்கு வர முடியுமா என்று சவால் விட்டனர். இந்தச் சவாலை தேவேந்திரகுல வேளாளர்கள் ஏற்றனர்.

ஒரு குளத்திற்குள் சண்டை நடக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. பறையர்கள் ஐந்து பேரும் குளத்திற்குள் இருந்த முட்செடிகளுக்கு இடையில் பதுங்கிக் கொண்டனர். குளக்கரையின் மறுபக்கத்தில் உள்ள வயலில் ஒன்று கூடிய தேவேந்திரகுல வேளாளர்கள் சண்டையிட ஒவ்வொருவராகக் குளத்திற்குள் சென்றனர். குளத்திற்கு வந்த தேவேந்திரகுல வேளாளர்களைப் பறையர்கள் தாக்கிக் கொன்றனர்.

சென்றவர் யாரும் திரும்பவில்லையே என்று சந்தேகப்பட்ட ஒரு தேவேந்திரகுல வேளாளர், குளக்கரையில் ஏறி, குளத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தார். அங்கே தங்களது இனத்தவரின் பிணங்கள் முட்செடிகளின் மறைவில் கிடப்பதையும், சில பறையர்கள் முட்செடிகளின் பின்பு மறைந்திருப்பதையும் கண்டு, பயந்து, தப்பிப்பதற்காக விரைந்து ஓடினார். இவர் ஒருவதைக் கண்ட பறையர்கள் இவரை விரட்டிச் சென்றனர்.

வழியில் வாலிப்பகடை என்று ஒருவர் இருந்தார். இவர் ஒரு மிகப்பெரிய வீரர். தனி ஒருவராகப் பலரை வெல்லக்கூடிய சக்தி இவருக்கு இருந்தது. உயிருக்குப் பயந்து ஓடிய தேவேந்திரர் வாலிப் பகடையைப் பார்த்து 'அப்பா' என்று கூற, வாலிப்பகடை 'என்னப்பா' என்று கேட்டாராம் (அதனால்தான் அருந்ததியர்கள் தேவேந்திர குல வேளாளர்களை 'அப்பு, ஐயா' என்று அழைக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டது என்று ஒருவர் கூறினார்).

வாலிப்பகடையிடம் நடந்தவைகளைக் கூற, வாலிப்பகடை அவரைத் தனது வீட்டிற்குள் இருக்கச் சொன்னார். தேடிவந்த பறையர்களிடம் தானும், தனது மகனும் மட்டும் வீட்டில் இருப்பதாகக் கூறினார். தேடிவந்த பறையர்கள் சென்றுவிட்டனர்.

தங்களை அருந்ததியர்கள் காப்பாற்றிவிட்டனர் என்ற நன்றி உணர்வால், அருந்ததியர்களிடம் அன்பாகத் தேவேந்திர குல வேளாளர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று அக்கதை விளக்குகிறது.

அருந்ததியர்களுக்கும், தேவேந்திர குல வேளாளர்களுக்கும் உறவை வேறொரு விதத்திலும் விளக்கலாம். ஒட்டுமொத்தச் சாதிகளும் வலங்கை, இடங்கை என இரண்டு பிரிவாக பிரிக்கப்பட்டது. வலங்கைப் பிரிவினர் தங்களுக்குள் உறவாக இருந்தனர். இடங்கைப் பிரிவினரும் அவ்வாறே இருந்தனர். இதில் தேவேந்திரகுல வேளாளர்களும், அருந்ததியர்களும்

இடங்கைப் பிரிவினர். எனவே இவர்களிடையே உறவு இருந்தது. பறையர்கள் வலங்கைப் பிரிவினர். எனவே இவர்களை, இடங்கைப் பிரிவினராகிய அருந்ததியர்களும், தேவேந்திரகுல வேளாளர்களும் எதிரிகளாகப் பார்த்தனர் என்றும் விளக்கலாம்.

தேவேந்திர குல வேளாளர்களுக்கும், அருந்ததியர்களுக்குமான இந்த உறவு இன்றும் நீடிக்கிறது என்று சொல்லலாம்.

3. வாழ்க்கைக் கொண்டாட்டங்கள்

ஓவ்வொருவருடைய வாழ்விலும் முக்கியமான பல நிகழ்ச்சிகள் நடக்கின்றன. அவற்றில் சில நிகழ்ச்சிகள் தனிமனிதக் கொண்டாட்டமாக அமைகின்றன. ஆனால் பிறப்பு, பெயரிடுதல், முதல் மொட்டையிடல், காது குத்துதல், பருவம் அடைதல், திருமணம், இறப்பு போன்ற நிகழ்வுகள் தனிமனிதக் கொண்டாட்டமாக, குடும்பத்தின் கொண்டாட்டமாக இருந்தாலும் அவ்வாறு கருதாமல் ஒரு குழுவாக, சமூகமாகச் சேர்ந்து கொண்டாடுகின்றனர். ஓவ்வொரு சாதியிலும் இப்பழக்கம் உண்டு. இவற்றை வாழ்க்கைக் கொண்டாட்டங்கள் என அழைக்கலாம்.

அருந்ததியர்களின் இந்த வாழ்க்கைக் கொண்டாட்டங்கள் ஒரு சில நடைமுறைகளுக்கு உட்பட்டுக் கொண்டாடப்படுகின்றன. ஊரின் நிர்வாக அமைப்பை உறுதி செய்வதாக, ஒரு கிராமத்திற்கும் மற்றொரு கிராமத்திற்கும் தொடர்பை ஏற்படுத்துவதாக, ஏற்பட்ட தொடர்பை நிலைநிறுத்துவதாக, குழு உணர்வை உறுதி செய்வதாக, உறவைப் பலப்படுத்துவதாக, பகிர்தலை அதிகப்படுத்துவதாக, தாய்மாமன் உறவை வளர்ப்பதாக, பாரம்பரியத்தில் நம்பிக்கையூட்டுவதாக இவர்களின் வாழ்க்கைக் கொண்டாட்டங்கள் அமைகின்றன.

வாழ்க்கையின் அடித்தளமாக இருக்கும் இத்தகைய நிகழ்வுகளை அருந்ததியர்கள் எவ்வாறு கொண்டாடுகின்றனர் என்று பார்ப்போம்.

அ. கர்ப்பம்

முதல் கர்ப்பம் என்பது ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் மிகவும் மகிழ்வான நிகழ்ச்சி. திருமணத்திற்குப் பின் கர்ப்பம் அடைந்தாள் என்று தெரிந்தவுடன் முதலில் தங்கள் தெருவில் உள்ள அம்மன் கோயிலிலோ, குலதெய்வக் கோயிலிலோ தேங்காய், பழம் படைத்துக் குழந்தை நல்ல முறையில் பிறக்க வேண்டும் என்று தம்பதியர் வேண்டுகின்றனர். பூசாரியிடம் திருநீறு வாங்கிப் பூசிக் கொள்கின்றனர்.

பிறகு பெண்ணின் பெற்றோருக்குத் தகவல் அனுப்புகின்றனர். பெண்ணின் பெற்றோர் கட்டுச்சோறு, பலகாரம், பெண் விரும்பிச் சாப்பிடும் உணவு வகைகள் ஆகிய அனைத்தையும் தயாரித்து எடுத்து வந்து பெண்ணுக்குக் கொடுப்பர். கர்ப்ப காலத்தில் பெண் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று தாய் அறிவுரை கூறுவாள்.

அப்பெண் ஆறு மாதக் கர்ப்பமாக இருக்கும்போது ஆற்றைக் கடந்து செல்லக்கூடாது என்று கட்டுப்பாடு விதிக்கின்றனர். ஆற்றைக் கடப்பது

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

என்பது குழந்தை பிறக்கும் சமயம் தாயின் உயிருக்கு ஆபத்து என்பதின் அறிகுறி என்று நம்புகின்றனர்.

ஏழாம் அல்லது ஒன்பதாம் மாதம் பெண்ணின் பெற்றோரும், உறவினர்களும் பதினொரு விதமான சாப்பாட்டுடன், ஏழு விதமான பழங்களையும் எடுத்து வந்து பெண்ணுக்கும், மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கும், அவர்களது உறவினர்களுக்கும் கொடுக்கின்றனர். சாப்பாடு தயாரித்து எடுத்து வரமுடியாத சூழ்நிலையில் மாப்பிள்ளை வீட்டிலேயே உணவு தயாரிக்கின்றனர். அதற்கான செலவைப் பெண் வீட்டார் ஏற்கின்றனர்.

உணவு உண்டபின், திருமணத்தன்று எந்தச் சேலையைக் கட்டியிருந்தானோ, அந்தச் சேலையைப் பெண் கட்டிக்கொள்கிறாள். பின், பெண்ணின் பெற்றோர்கள் வாங்கி வந்த வெவ்வேறு விதமான கலர் வளையல்களைப் பெண்ணுக்கு அணிவிக்கின்றனர். மணப்பெண் போலப் பெண்ணை அலங்கரிக்கின்றனர். ஊரில் உள்ள பெரியவர்கள் வந்து திருநீறு பூசிப் பெண்ணை வாழ்த்துகின்றனர்.

அணிந்த வளையல்கள் அப்படியே உடையாமல் இருந்தால்தான் சுகப் பிரசவம் நடக்கும். ஒன்றுகூட அந்த மாதம் முழுவதும் உடையக்கூடாது என்பதில் மிகவும் கவனமாகக் கர்ப்பமான அப்பெண் இருப்பாள் என்று நம்புகின்றனர். அந்த வளையல்களை அப்பெண் வேறு யாருக்கும் அணியக் கொடுக்கக்கூடாது என்பதும் வழக்கமாக இருக்கிறது.

நல்ல நேரம் பார்த்துப் பெண்ணின் பெற்றோர் அவளைத் தங்களது வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வர். பெண் புறப்படும்போது பால்காரர், விதவைப் பெண், தலை விரித்திருக்கும் பெண், மலடி, விறகு தூக்கிச் செல்பவர், இறந்த உடல் போன்றவை எதிரில் வரக்கூடாது என்று நம்புகின்றனர். இவை ஆபத்தின் அறிகுறி என நம்புகின்றனர்.

இவ்வாறு பெண் தனது பிறந்த வீட்டிற்குச் செல்லும்போது மனைவியுடன் கணவன் செல்லக்கூடாது என்று கூறுகின்றனர். ஆனால் கணவனின் பெற்றோர்கள் செல்கின்றனர்.

பெண் தனது பிறந்த வீட்டை அடைந்ததும், அவளது பெற்றோர் மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கு விருந்து படைப்பர். பிறகு மாப்பிள்ளை வீட்டார் திரும்பிவிடப் பெண் தனது பெற்றோருடன் இருப்பாள். சில சமயங்களில் இச்சடங்கு முடிந்தபின் மறுபடியும் பெண், கணவன் வீட்டிற்குச் சென்றுவிடுவாள். பிரசவத்திற்கு ஒருசில நாட்கள் முன்பாகத் தாய் வீட்டிற்கு மறுபடி வரும் வழக்கமும் இருக்கிறது.

ஆ. பிறப்பு

கர்ப்பமான பெண் தலைப் பிரசவத்திற்குத் தாய் வீட்டிற்குச் செல்வாள். அதற்கடுத்து கர்ப்பம் அடைந்தால் கணவன் வீட்டிலேயே பிரசவத்திற்குத் தங்கி விடுவாள். பிரசவம் பெரும்பாலும் வீட்டிலேயே நடைபெறும்.

பிரசவத்திற்கு மருத்துவமனை செல்வது என்பது மிகவும் அபூர்வம். ஒவ்வொரு அருந்ததியக் கிராமத்திலும் ஒரு சில வயதான தாய்மார்கள் பிரசவம் பார்ப்பதில் கைதேர்ந்தவர்களாக இருப்பர்.

பெண்ணுக்குப் பிரசவ வேதனை ஆரம்பித்ததும் பிரசவம் பார்க்கும் பாட்டியை அழைத்து வருவர். தெருவில் உள்ள மற்ற பெண்களும் கூடி விடுவர். பிறக்கும் குழந்தை ஆணாக இருந்தால் பெண்கள் எல்லோரும் குலவையிடுவர். குலவைச் சத்தத்தை வைத்துப் பிறந்தது ஆண் குழந்தை என்று மற்றவர்கள் அறிந்து கொள்வர். பெண் குழந்தை பிறந்தால் பெண்கள் குலவையிடமாட்டார்கள்.

ஆண் குழந்தை பிறந்தால் தாய்மாமா சேனை கொடுப்பார் (சேனை என்பது சர்க்கரையை நீரில் கலந்து திரவ வடிவில் இருக்கும் இனிப்பு பாணம். பால் குடிப்பதற்கு முன்பாகக் குழந்தையின் நாவில் இதைத் தடவுவர்). தாய் மாமன் இல்லை என்றால், ஊரில் நல்ல குணமுள்ள ஒருவரை அழைத்துச் சேனை கொடுப்பர். சேனை கொடுப்பவரின் குணம் குழந்தைக்கு வரும் என்ற நம்பிக்கை இவர்களிடம் உண்டு. பெண் குழந்தை பிறந்தால் யாராவது ஒருவர் சேனை கொடுப்பார். பிரசவம் பார்க்கும் பாட்டியே சேனை கொடுத்துவிடுவதும் உண்டு.

ஆண் பிறந்தால் பெண்ணின் பெற்றோர் மிட்டாய் வாங்கி ஊரில் உள்ளவர்களுக்குக் கொடுப்பர். கணவனும் தனது ஊரில் உள்ள தன் இனத்தவர்க்கு மிட்டாய் வாங்கிக் கொடுத்து மகிழ்வார். இவ்வாறு இவர் மிட்டாய் வாங்கிக் கொடுக்காவிட்டால்கூட மிட்டாய் வாங்கிக் கொடுக்கும்படி மற்றவர்கள் கட்டாயப்படுத்துவர். பெண் குழந்தை பிறந்தால் மிட்டாய் வாங்கிக் கொடுப்பதும், கொடுக்காமல் இருப்பதும் பெற்றோரின் விருப்பத்தைப் பொறுத்தே அமையும்.

பிரசவம் பார்த்த பாட்டிக்குக் கோழி அடித்துச் சாப்பாடு போடுவர். சேலை எடுத்துக் கொடுப்பதோடு சாராயம், வெற்றிலை - பாக்கு முதலியவையும் வாங்கிக் கொடுப்பர்.

குழந்தை பிறந்தவுடன் தாயின் தலை முடியை எடுத்து, தாயின் காலில் கட்டுவதோடு குழந்தையின் காலிலும் அந்த முடியைக் கட்டுவர். பால் பாசியை வாங்கிக் குழந்தையின் கழுத்தில் அணிவிப்பர். வசம்பை வாங்கி நூலில் கோர்த்து குழந்தையின் கையில் கட்டுவர். குழந்தைக்கு சீர் அடிக்காமல் இருக்க சீர்ப்பச்சிலை கட்டுவர்.

குழந்தைக்கு நன்கு பசிக்க, கோழியைக் கொண்டு அதன் மண்ணீரலில் இருக்கும் கல்லை எடுத்து, தாய்ப்பாலில் உரசி, அதைக் குழந்தைக்குக் குடிக்கக் கொடுப்பர்.

குழந்தை பிறந்ததும் செருப்பு, விளக்குமாறு, கல் நிறைந்த சிறிய தொட்டி முதலியவைகளை வீட்டுவாசலில் கட்டித் தொங்கப் போடுவர். தாயின் கையில் சினுக்கோரி, அரிவாள் அல்லது ஓர் இரும்புத் துண்டு முதலியவைகளில் ஏதாவது ஒன்றைக் கொடுப்பர். தாயைப் பேய் பிடிக்காமல் இருக்க இவைகளைச் செய்கின்றனர்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

குழந்தைக்கு ஒரு மாதம் வரை கரிச்சட்டி மையைப் பொட்டாக நெற்றி, புருவம், கன்னம், உள்ளங்கை, உள்ளங்காலில் வைப்பர். கடையில் விற்கும் கண் மையை, பொட்டை ஒரு மாதம் வரை குழந்தைக்குப் போடுவதில்லை.

குழந்தையை ஒரு மாதம் வரை வீட்டிற்கு வெளியே கொண்டு வருவதில்லை. ஒரு மாதத்திற்குப் பின்பு குழந்தையை வெளியே கொண்டு வரும்போது குழந்தையின் உச்சந்தலையில் ஏதாவது ஒரு பச்சை இலையைக் கிள்ளி, எச்சில் தடவி ஒட்டிய பின்பே கொண்டு வருவர்.

குழந்தை பெற்ற தாய், தனது தாயின் வீட்டில் 3 மாதம் அல்லது 5 மாதம் வரை இருப்பாள். பின் அவளது கணவர் வீட்டார் வந்து பெண்ணை அழைத்துச் செல்வர்.

பெண்ணைப் பிரசவத்திற்காக அழைக்க வரும்போது பெண்ணின் பெற்றோர் எந்த விதத்தில் காய்ச்சி ஊற்றி அழைத்துச் சென்றார்களோ அதே போலக் கணவன் வீட்டார் குழந்தையையும், அதன் தாயையும் தங்களது வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லும்போது காய்ச்சி ஊற்றி அழைத்துச் செல்வர்.

இவ்வாறு அழைத்துச் செல்லும்போது பெண்ணின் பெற்றோர் குழந்தை தூங்குவதற்குத் தேவையான தொட்டில், வேஷ்டி, கம்பு, கயிறு எடுத்துக் கொடுப்பதுடன் குழந்தைக்கு இடுப்பில் கொடி, காலில் கொலுசு போட்டு அனுப்புவர்.

இ. பெயரிடுதல்

குழந்தைக்குப் பெயரிடுவதை ஒரு பெரிய விழாவாக அருந்ததியர்கள் கொண்டாடுவதில்லை என்றாலும் ஒரு முக்கிய நிகழ்ச்சியாகக் கருதுகின்றனர். ஒருசில சடங்குகளையும் செய்கின்றனர்.

குழந்தை பிறந்த ஒரு வருடத்திற்குள் அனேகமாகக் குழந்தைக்குப் பெயரிட்டு விடுகின்றனர். பிறக்கும் தலைக் குழந்தைக்குப் பெரும்பாலும் குலதெய்வங்களின் பெயரைச் சூட்டுகின்றனர்.

மற்ற குழந்தைகளுக்கு முன்னோர்களின் பெயரையோ, அல்லது சாமிகளின் பெயரையோ சூட்டுகின்றனர். வீட்டில் வைத்துக் குழந்தைகளுக்குப் பெயரிடுவதில்லை. அப்படி வீட்டில் வைத்துப் பெயரிட்டு, அப்பெயரால் குழந்தையை அழைத்தால் குழந்தை அழுது கொண்டே இருக்கும் என்று நம்புகின்றனர். எனவே பெரும்பாலும் தங்களது தெருவில் உள்ள அம்மன் கோயிலிலோ, அல்லது குல தெய்வக் கோயிலிலோ பெயரிடுகின்றனர்.

குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு கோவிலுக்குச் செல்கின்றனர். அங்கே தெய்வத்தை வழிபடுகின்றனர். பெரியவர்கள் குழந்தைக்குத் திருநீறு பூசுகின்றனர்.

குழந்தைக்கு மூன்று பெயர்களைத் தேர்வு செய்கின்றனர். பிறகு வெள்ளை, மஞ்சள், சிகப்பு ஆகிய மூன்று நிறங்களில் மூன்று பூக்களை

எடுத்துத் தனித்தனியாக இலையிலோ அல்லது காகிதத்திலோ வைத்து மூன்று பொட்டலங்களாகக் கட்டுகின்றனர். ஒவ்வொரு நிறத்திற்கும் ஒவ்வொரு பெயரை நினைத்துக் கொள்கின்றனர். அந்தப் பூக்களைத் தெய்வத்திற்கு முன்பு கீழே போட்டு, ஒரு சிறு குழந்தையைக் கூப்பிட்டு ஒரு பூவை எடுக்கச் செய்கின்றனர். இவ்வாறு மும்முறை செய்கின்றனர். மூன்று முறையும் ஒரே நிறப் பூ வந்தாலோ, அல்லது இரண்டு முறை ஒரே நிறப் பூ வந்தாலோ அந்தப் பூவுக்கு என்று நினைத்த பெயரைச் சூட்டுகின்றனர். மூன்று முறையும் மூன்று நிறப் பூ வந்தால் முதலில் எந்த நிறப் பூ வந்ததோ அந்தப் பூவுக்கு என்று நினைத்த பெயரை குழந்தைக்குச் சூட்டுகின்றனர் (சில சமயங்களில் பூக்களுக்குப் பதிலாக பெயரையே எழுதிப் போடுவதுண்டு. சில இடங்களில் ஐந்து பெயர்களைக்கூட எழுதிப் போடுவது உண்டு).

பெயரைத் தேர்ந்தெடுத்த பின், குழந்தையின் தாத்தா அல்லது முக்கியமான ஒரு பெரியவரை அழைத்து அவரிடம் குழந்தையைக் கொடுக்கின்றனர். அவர் குழந்தையுடன் தெய்வத்தைக் கும்பிட்டு விட்டு, குழந்தையின் காதில் மூன்று முறை பெயரைக் கூறுவார். அவ்வாறு அழைத்து விட்டால் குழந்தைக்குப் பெயரிட்டுவிட்டதாக நம்புகின்றனர்.

பெற்ற தாய், தனது பிறந்த ஊரில் இருந்தால் அந்த ஊருக்குக் கணவன் வரும் பொழுது பெயரைச் சூட்டுகின்றனர். அல்லது கணவரது வீட்டிற்குச் சென்றபின் பெயரைச் சூட்டுகின்றனர். இங்குதான் பெயரிட வேண்டும் என்று திட்டவாட்டமான வரையறை (ஒழுங்கு) எதுவும் கிடையாது.

ஈ. முடி இறக்குதல், காது குத்துதல்

பெரும்பாலும் குழந்தை பிறந்து ஐந்து வருடங்களுக்குள் மூன்று முறை மொட்டை போடும் வழக்கம் அருந்ததியர்களிடம் இருக்கிறது. பொதுவாகக் குழந்தை பிறந்து ஒரு வருடம் முடிவதற்குள் முதல் மொட்டை போடுகின்றனர். முதல் மொட்டை போடும் அன்றே காதணி விழாவும் நடைபெறுகிறது. ஆண் குழந்தைகளுக்கும் காது குத்தும் வழக்கம் அருந்ததியர்களிடம் உண்டு.

குலதெய்வக் கோயிலிலோ, அல்லது தாங்கள் நேர்ந்து கொண்ட கோயிலிலோ இச்சடங்கு நடைபெறுகிறது. உறவினர்களுடன் ஆடு, அல்லது கோழியுடன் குலதெய்வக் கோயிலுக்குச் சென்று பொங்கல் சமைத்துச் சாமி கும்பிடுகின்றனர்.

குழந்தையைத் தாய்மாமன் மடியில் வைத்துத்தான் மொட்டை போடுகின்றனர், காதும் குத்துகின்றனர். தாய்மாமாதான் குழந்தைக்குப் புதிய உடையும், கம்மலும் வாங்கி வருகிறார். தாய் மாமாவின் இந்தக் கடமை முதல் பிள்ளைக்கு மட்டும்தான். அடுத்துப் பிறக்கும் குழந்தைக்குப் பெற்றோரே புதுத்துணி, கம்மல் போன்ற பொருட்களை வாங்கிக் கொள்கின்றனர். தங்களுடன் அழைத்துச் செல்லும் அல்லது கோயிலிலே

இருக்கும் சுவரத் தொழிலாளி மொட்டை போடுகிறார். காது குத்தும் ஆசாரி காது குத்துகிறார். இவர்களுக்கு, அருந்ததியர் நல்ல வெகுமதி கொடுக்கின்றனர்.

முதலில் பிறந்த இரண்டு பிள்ளைகள் இறந்துவிட்டால் மூன்றாவது பிள்ளையைத் தவிட்டுக்கு வாங்கும் பழக்கம் உண்டு. பிறந்த குழந்தையை ஏதாவது ஒரு வீட்டில் கொடுத்துவிட்டு, பின் அவ் வீட்டிற்குத் தவிட்டைக் கொடுத்துப் பிள்ளையை வாங்குகின்றனர். இக் குழந்தைக்குத் 'த' என்ற எழுத்தில் ஆரம்பிக்கும் பெயரைச் சூட்டுகின்றனர்.

இவ்வாறு தவிடு வாங்கவில்லை என்றால் அப்பிள்ளைக்குக் காது குத்தும்போது மூக்கும் குத்துகின்றனர். 'மு' அல்லது 'மு' என்ற எழுத்தில் ஆரம்பிக்கும் பெயரை அக்குழந்தைக்குச் சூட்டுகின்றனர்.

குழந்தைக்கு மொட்டை போட்டபின் தாய்மாமா எடுத்து வந்த உடையைத்தான் அணிவிக்கின்றனர். மற்ற உறவினர்கள் யாராவது உடை எடுத்து வந்திருந்தால் தாய்மாமா எடுத்து வந்த உடையைப் போட்ட பிறகு அடுத்தவர்கள் எடுத்துவந்த உடையைக் குழந்தைக்கு அணிவிப்பார்கள். அன்றைய தினம் உறவினர்கள் செய்முறை செய்யும் வழக்கம் உண்டு.

உ. தாவணி அணிதல்

பெண் குழந்தை வளர்ந்து, பருவம் அடையும் நிலைக்கு வந்துவிட்டதை உணரும் பெற்றோர், பெண்ணுக்குத் தாவணி அணிவிக்க முடிவு செய்கின்றனர். தாய் மாமாவுக்குச் செய்தியைக் கூறுகின்றனர். தாவணி, பாவாடை, சட்டை போன்ற பெண் அணிய வேண்டிய அனைத்து ஆடைகளையும் வாங்கிக்கொண்டு தாய்மாமா வருவார்.

தாவணி அணியும் நாளில் பெண் குளித்துவிட்டு வருவாள். பின் அனைவரும் புது உடைகளைச் சாமிக்கு முன் வைத்துச் சாமியைக் கும்பிடுவார்கள். பின் தாய்மாமா உடைகளை எடுத்துப் பெண் மேல் போர்த்துவார். பின் அப்பெண் சென்று புதிய உடைகளை நல்ல நேரத்தில் அணிந்து வருவாள். தாய்மாமா பெண்ணிற்கு விபூதி பூசி, அவளது வாழ்வு சிறப்பாக அமைய வாழ்த்துவார். முறைப் பெண்கள் சந்தனம் பூசிப் பெண்ணைக் கேலி செய்வார்கள்.

ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தாய்மாமா இருந்தால் தனித்தனியாகவோ, அல்லது அனைவரும் சேர்ந்தோ உடையை எடுத்து வருவர். மூத்த தாய்மாமா எடுத்து வரும் உடையைத்தான் பெண் முதலில் அணிய வேண்டும். சிறிது நேரம் கழித்து மற்றவர்கள் எடுத்து வந்த உடையை அணிவாள்.

வீட்டிற்கு வந்த அனைவருக்கும் விருந்து கொடுப்பார்கள். வந்தவர்கள் தாவணி அணிந்த பெண்ணிடம் பணம் கொடுத்துவிட்டு, வாழ்த்திச் செல்வார்கள்.

ஊ. பூப்பெய்தல்

ஒரு பெண் பருவம் அடைவது என்பது அப்பெண்ணின் வாழ்க்கையில்

ஒரு முக்கியமான, மகிழ்வான நிகழ்ச்சி. எப்படிப் பிறந்தநாள் முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறதோ அதுபோலப் பருவம் அடைதலும் வாழ்வின் முக்கியமான, மறக்க முடியாத மகிழ்வின் நாளாக நினைக்கப்படுகிறது. அருந்ததியர்களைப் பொறுத்த அளவில் அப்பெண்ணுக்கும், பெண்ணின் வீட்டாருக்கும் மட்டுமல்லாமல் அப்பெண் வாழும் கிராமத்திலுள்ள அருந்ததியர்கள் அனைவருக்கும் முக்கியமான நாளாக, மகிழ்வான நாளாக, சமூகம் அனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்து கொண்டாடும் ஒரு சடங்கின் ஆரம்பநாளாக அந்நாள் இருக்கிறது.

கிராமத்திலுள்ள அருந்ததியர்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து கொண்டாடினாலும் இவ்விழாவில் முக்கியப் பொறுப்பு ஏற்பது தாய்மாமாவே. இவரது பங்கு மிகமிக முக்கியமானதாக இருக்கிறது. தாய்மாமா இல்லாவிட்டால் கொண்டாட்டமே இல்லை என்று சொல்லும் அளவிற்கு அவரது பங்கு மிக முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது.

பெண் வயதுக்கு வந்துவிட்டாள் என்று அறிந்ததும் அப்பெண்ணை வீட்டிற்கு வெளியே தாழ்வாரத்தில் ஒரு சாக்குப்போட்டு அதில் அமர வைக்கின்றனர். பக்கத்து வீடுகளுக்கும் அறிவிக்கின்றனர். தாய்மாமா வுக்குச் செய்தி சொல்லி அனுப்புகின்றனர்.

பருவம் அடைந்த பெண்ணுக்கு முட்டை கொடுக்கின்றனர். அதைக் குடித்ததும் அந்த முட்டை ஓட்டில் நல்லெண்ணை ஊற்றிக் குடிக்கக் கொடுக்கின்றனர்.

பெண் வீட்டார் கம்பு அல்லது கேழ்வரகு போன்ற தானியத்தை வாங்குகின்றனர். மற்ற பெண்களும் வயதுக்கு வந்த பெண் வீட்டிற்கு வர அனைத்துப் பெண்களும் ஒன்றுகூடி அந்தத் தானியத்தை வறுத்து, இடித்து மாவாக்குகின்றனர். பின்பு வெல்லம் வாங்கிக் காய்ச்சி, அந்த மாவோடு சேர்த்துப் பிசைந்து, பின் உருண்டை உருண்டையாகப் பிடித்துவைக்கின்றனர்.

(25 அல்லது 30 வருடங்களுக்கு முன்பு ஊரிலுள்ள ஒவ்வொரு குடும்பமும் இரண்டுபடி தானியத்தை வறுத்துப் பருவம் அடைந்த பெண் வீட்டிற்குக் கொடுக்கும் வழக்கம் இருந்தது. இப்போது அப்பழக்கம் மறைந்து விட்டது. பெண் வீட்டாரே தானியத்தைக் கடையில் வாங்குகின்றனர்.)

மூன்றாம் நாள், அல்லது ஐந்தாம் நாள் பருவம் அடைந்த பெண்ணின் தலைக்குத் தண்ணீர் ஊற்றும் சடங்கு நடைபெறும். அன்று தாய்மாமா வருவார். அவர்தான் பெண்ணுக்குச் குச்சில் கட்டவேண்டும். கம்பளத்தார்கள் ஒன்பது பேர் என்று காட்ட ஒன்பது குச்சிகள் நட்டு, வீட்டிற்கு முன்பாகக் குச்சில் கட்டுவார் (அந்தக் காலத்தில் மந்தையில் தான் குச்சில் கட்டும் பழக்கம் இருந்ததாகக் கூறுகின்றனர்). குச்சிகள் ஒன்று சேரும் இடத்தில் இலந்தை முள்ளைக் கட்டுவார். காகம், பருந்து போன்ற பறவைகள் குச்சியின்மேல் அமரக்கூடாது என்பதற்காகவே இலந்தை முள் கட்டப்படுகிறது. பறவைகளின் வழியாகத் தீய ஆவி குச்சிலுக்குள்

நுழைந்துவிடும், எனவே அதைத் தடுப்பதற்குத்தான் இந்த ஏற்பாடு. அந்தக் குச்சிலில் பெண் உள்ளே செல்வதற்கான திறப்பும் இருக்கும். அதை மூடத் தட்டியும் இருக்கும். ஒரு பெண் உள்ளே படுக்கும் அளவிற்குக் குச்சில் கட்டப்படும். குச்சில் கட்டியதிலிருந்து குச்சில் காலியாக இருக்கக் கூடாது. யாராவது ஒரு பெண்ணைக் குச்சிலில் அமர வைப்பர்.

அன்றைய தினம் செய்துவைத்திருந்த மாவு உருண்டையை ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் அந்த வீட்டில் உள்ளவர்களின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்பக் (குழந்தைகள் உட்பட) கொடுப்பர்.

பின் பெண்ணின் தலைக்குத் தண்ணீர் ஊற்றுவர். அதுவரை அப்பெண் தான் அணிந்திருந்த உடையுடன் இருக்க வேண்டும். தண்ணீர் ஊற்றிய பின் வேறு உடைகளைக் கொடுக்க அவள் அதை அணிந்து கொள்வாள். இந்த இரண்டு உடைகளைத்தான் அவள் மாறி மாறித் துவைத்து அணிவாள்.

பெண்வீட்டார் பச்சரிசியை இடித்து மாவாக்கி வைத்திருப்பர். அந்த மாவு உருண்டையில் எண்ணெய் ஊற்றிக் கொடுக்க, அதை அப்பெண் உண்பாள். அவளால் உண்ண முடியாவிட்டால் மற்ற பெண்களுக்குக் கொடுப்பாள். ஆண்கள் அதை உண்ணக்கூடாது.

பின் மாவு உருண்டையைத் தட்டி வைத்து, அதில் குழி உண்டாக்கி, எண்ணெய் ஊற்றி, திரி வைத்து, தீபமாக்கிப் பெண் கையில் கொடுக்க, அவள் அதை எடுத்துக் கொண்டு குச்சிலுக்குச் செல்வாள். தாய் மாமா அவளை அழைத்துச் செல்வார்.

குச்சிலை மூன்று முறை சுற்றிவந்த பின் அப்பெண் குச்சிலுக்குள் நுழைந்து அமர்வாள். குச்சிலில் அரிவாள் இருக்கும். அவளிடம் ஒரு சினுக்கோரி கொடுக்க அதைப் பிடித்தபடி அமர்ந்திருப்பாள். குச்சிலுக்கு வெளியே விளக்குமாறு, உலக்கை, செருப்பு போன்றன இருக்கும். காத்து, கருப்பு அண்டாமல் இருக்க இப்பொருட் களை வைக்கின்றனர். குச்சிலில் பெண் சாப்பிடுவதற்கான பாத்திரங்கள் தனியாக இருக்கும்.

அவளுக்கு முதல் நாள் நாட்டாண்மை, அதன்பின் வண்டாரி சாப்பாடு பொங்கிப்போடுவார். அப்படி உணவு தயாரிக்கும்போது அப்பெண்ணின் வீட்டாருக்கும் சேர்த்து உணவு தயாரிப்பர். காலையில் ஏதாவது பலகாரம், மதியம் காய்கறியுடன் உணவு, இரவும் இதே போன்ற உணவு என்று தயாரித்துக் கொடுப்பர். உணவில் மாமிசம் சேர்க்கக் கூடாது. கருவாடும், கத்தரிக்காயும் சாப்பிடக்கூடாது. கருவாடும், கத்தரிக்காயும் சாப்பிட்டால் அப்பெண் மேல் எப்போதும் கத்தாள வாடை அடிக்குமாம். அதைத் தவிர்ப்பதற்காகத்தான் இந்த உணவு வகைகளை விட்டுவிடுகின்றனர். அதற்குப் பதில் உளுந்தங்கழி, பலகாரங்கள், தின்பண்டங்கள் அதிகம் வாங்கிக் கொடுக்கின்றனர்.

ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு வீட்டினர் என்று அப்பெண்ணுக்கு உணவு சமைத்துக் கொடுப்பர். பெண் முப்பது நாட்கள் குடிசையில் இருக்க வேண்டும். முப்பது நாட்களும் இவ்வாறு நடைபெறும்.

கொடுக்கும் உணவு முழுவதையும் உண்டுவிடவேண்டும். உண்ண முடியவில்லை என்றால் குழி தோண்டிப் புதைத்துவிட வேண்டும். நாய்க்குப்போடக்கூடாது. நாய்க்கு உணவு போட்டால் 'நாய்முட்டு' என்ற நோய் வரும் என்று நம்புகின்றனர்.

விடிவதற்கு முன்பாகத் தினமும் அவள் குளித்துவிடுவாள். இந்த முப்பது நாட்களிலும் ஆண்களைப் பார்ப்பதை அப்பெண் தவிர்ப்பாள்.

முப்பது நாட்களுக்குப் பின் சடங்கு வைப்பர் (இப்போது குச்சிலில் இருக்கும் நாள் 7, 12, 15, 16 என்று வசதிக்கு ஏற்றது போல குறைத்துக் கொள்கின்றனர்).

சடங்கு நடைபெறும் நாளின் அதிகாலையிலேயே குச்சிலைப் பிரித்து எரித்து விடுகின்றனர். அதோடு சடங்கான அன்று கட்டியிருந்த துணி, படுத்த பாய் இவற்றையும் சேர்த்து எரித்து விடுகின்றனர். பெரும்பாலும் தாய்மாமாவோ அல்லது அவரது மனைவியோ இந்த வேலைகளைச் செய்கின்றனர்.

அப்பெண் காலையில் குளிப்பாள். பின்பு வீட்டின் தாழ்வாரத்தில் அப்பெண்ணை அமரச் செய்கின்றனர்.

அன்று தாய்மாமா இரண்டு மாலை, பூ, மஞ்சள், சோப்பு, சீப்பு, பௌடர், கண்ணாடி, பொட்டு, வளையல், நகப்பாலீஸ், ரிப்பன், சினுக்கோரி, செருப்பு, சேலை, சட்டை, பாவாடை என்று பெண் அணியும் துணிகளையும், அலங்காரப் பொருட்களையும் வாங்கி வருவார்.

அடுத்துச் சடங்கு கழிக்கும் நிகழ்ச்சி நடைபெறும். தெருவில் வரிசையாக ஏழு எருக்கு இலை, ஏழு ஒடு இவற்றை மாற்றி மாற்றி வைப்பர். ஒவ்வொரு எருக்கு இலையின் மீதும் ஒரு மஞ்சள் துண்டையும், ஒவ்வொரு ஒட்டின் மீதும் ஒரு கரித்துண்டையும் வைக்கின்றனர். பின்பு பெண்கள், சடங்கான பெண்ணை அழைத்து வருவர். அவள் எருக்கு இலையையும், மஞ்சள் துண்டையும் எடுத்து தலைக்குப் பின்புறம் எறிவாள். பின் வலது காலால் ஒட்டையும், கரித்துண்டையும் மிதித்துப் பின்னால் தள்ளுவாள். இவ்வாறு மாறி மாறிச் செய்வாள். அப்போது பெண்கள் குலவையிடுவர்.

பின் அங்கேயே அப்பெண்ணைக் குளிப்பாட்டுவர். பின் தாய்மாமா வாங்கி வந்த உடையை அணிவித்து, அலங்காரப் பொருட்களால் அவளை அழகுபடுத்துவர்.

அலங்காரம் முடிந்ததும் பெண் கழுத்தில் தாய்மாமா மாலை அணிவிப்பார். தாய்மாமாவிற்குப் பெண் மாலையிடுவாள். மற்ற பெண்கள் மகிழ்வுடன் குலவையிடுவர்.

பின் அவள் தரையில் முட்டிபோடுவாள். அவளுக்கு முன்பாகத் தாய்மாமா அமருவார். அவரிடம் பெண்ணின் பெற்றோர் ஒரு கோழியைக் கொடுப்பர். தாய்மாமா அதன் நகத்தை வெட்ட அதிலிருந்து

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

ரத்தம் வரும். அந்தக் கோழியால் பெண்ணின் தலையை மூன்று முறை சுற்றி, ரத்தத் துளிகளால் பெண்ணின் நெற்றியில் பொட்டு வைப்பார். பின் கோழியைப் பின்புறம் தூக்கி எறிய, அவரது மனைவி அதைப் பிடித்துக் கொள்வாள்.

அதன் பின் பெண் தனது கரத்தைக் குவிக்க, குவிந்திருக்கும் அவளது கையின் பெருவிரல்களுக்கிடையில் மஞ்சள் சுற்றிய வெற்றிலையை வைத்து அதன் நுனியை மூன்றுமுறை அறுப்பார்.

பின் தாய்மாமா சானியை உருட்டித் தரையில் வைத்து, அதில் சிறிது பள்ளம் உண்டாக்கி, அதில் பாலை ஊற்றுவார். இரண்டு கம்மந்தட்டைகளைக் குறுக்காகப் பிடித்தபடி, அதன் நுனியைப் பாலில் தொட்டுப் பெண்ணின் நெற்றி, முட்டு, கால் ஆகிய மூன்று இடங்களில் மூன்று முறை வைப்பார். பின் அத்தட்டையை ஒடித்துத் தலைக்குப் பின்புறம் எறிந்துவிடுவார். பெண் எழுந்து, சாணி உருண்டையைக் காலால் மிதித்துப் பின்னால் தள்ளுவாள்.

பின் மாமன் வாங்கிவந்த செருப்பை அணிந்து கொண்டு வீட்டிற்கு வருவாள். வாசலில் பெட்டியில் நெல் அல்லது தானியம் இருக்கும். அதனுள் பெண் தனது வலது காலை வைப்பாள். அப்போது அவளது உறவினர்கள் அவளது மடியில் காசு போடுவார்கள். அப்போது இன்னார் இவ்வளவு போட்டார் என்று சொல்லுவார்கள் (ஒலிபெருக்கி இருந்தால் அதில் அத்தொகையை அறிவிப்பர். பத்து ரூபாய் போட்டால் பத்தாயிரம் போட்டார் என்று மிகைப் படுத்திக் கூறுவர்).

மாமாமார் அப்பணத்தை அவளது மடியிலிருந்து எடுக்க முயல்வர். அவர்களை அப்பணத்தை எடுக்கவிடாமல் அவள் மடியைப் பொத்திக் கொள்வாள்.

பின் உலக்கையை வாசலில் போட அவள் அந்த உலக்கையைத் தாண்டுவாள். தாய்மாமாவின் காலில் விழுந்து வணங்க, அவர் அவளுக்குப் பணம் கொடுப்பார். பிறகு பெண்கள் ஆராத்தி எடுக்க, அவள் வீட்டிற்குள் நுழைவாள்.

அதன்பின் ஊரார் அனைவருக்கும் மாட்டுக்கறியுடன் விருந்து இருக்கும். சாப்பாடு முடிந்தபின் சீர்வரிசை செய்பவர்கள் செய்வார்கள். அண்டா, பாளை, சட்டி என்று சீர்வரிசை செய்வார்கள். சிலர் பணமாகவும் கொடுப்பதுண்டு. இத்துடன் பெண்ணின் சடங்கு வைபவம் முடிவுக்கு வரும்.

இந்தச் சடங்கு கழித்தலில் பல பொருட்கள் குறியீடாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. (உம்) எருக்கு இலை, கரித்துண்டு, ஓடு, மஞ்சள், மாட்டுச் சாணம், பால், கோழி ரத்தம் என்று பல பொருட்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இவைகளின் அர்த்தம் என்ன என்று யாருக்கும் தெரியவில்லை. ஆனால் இச்சடங்குகளைச் செய்தால் பெண்ணின் வாழ்வு நிறைவானதாக, மகிழ்வானதாக இருக்கும் என்று நம்புகின்றனர்.

பெண்ணின் பூப்பெய்துதல் சடங்கானது தாய்மாமாவின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துவதோடு, சமூக உணர்வையும், உறவையும் வலுப்படுத்துகின்றன என்று சொல்லாம்.

எ. திருமணம்

திருமணம் என்பது ஓர் ஆணுக்கும், ஒரு பெண்ணுக்கும் இடையே ஏற்படும் வாழ்க்கை ஒப்பந்தம் என்று கூறலாம். அருந்ததியர்களின் திருமணத்தில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையே ஏற்படும் வாழ்க்கை ஒப்பந்தத்தோடு ஊர் நிர்வாகத்திற்கும் ஓர் அங்கீகாரம் கிடைக்கிறது. திருமணத்தில் நாட்டாண்மையும், வண்டாரியும் முக்கிய பொறுப்பு வகிக்கின்றனர். இவர்களில் ஒருவராவது இல்லாமல் திருமணமே நடைபெறாது என்று சொல்லலாம். ஊர் நிர்வாகத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் அருந்ததியர்களின் திருமணச் சடங்கை பற்றிச் சிறிது விரிவாக இங்குக் காண்போம்.

அருந்ததியர்களிடம் ஜான கிளை, தாசரி கிளை இருக்கிறது என்று ஏற்கனவே பார்த்தோம். திருமணம் ஒரே கிளையைச் சேர்ந்தவர்களுக்குள் நடப்பதில்லை என்றும் பார்த்தோம். எவ்வளவுதான் அன்னி யமாக இருந்தாலும் கிளை பார்த்துத்தான் திருமணம் செய்கின்றனர்.

பெண்ணுக்குத் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்றால் முதலில் தாய்மாமாவின் அனுமதியைப் பெறுகின்றனர். தாய்மாமாவின் அனுமதி இல்லாமல் திருமணம் நடைபெறுவது இல்லை.

ஓர் இடத்தில் பெண் இருக்கிறது என்று கேள்விப்படும் மாப்பிள்ளை வீட்டார் பெண் வீட்டிற்குச் சென்று பெண்ணைப் பார்க்கின்றனர். அதன்பின் பெண் வீட்டார் மாப்பிள்ளை வீட்டிற்குச் சென்று மாப்பிள்ளையைப் பார்க்கின்றனர். பிடித்திருந்தால் அங்கு சாப்பிடுகின்றனர். பிடிக்காவிட்டால் சாப்பிடாமல் திரும்பி வந்து விடுகின்றனர்.

பிடித்திருந்தால் சோதிடரிடம் சென்று பொருத்தம் பார்க்கின்றனர். பொருத்தம் பார்க்கும் பழக்கம் சமீப காலத்தில் ஏற்பட்டதாகக் கூறுகின்றனர். சுமார் முப்பது வருடங்களுக்கு முன்பு வரை பொருத்தம் பார்க்கும் பழக்கம் இருந்ததில்லை என்று கூறுகின்றனர். இப்போது கூடச் சிலர் பொருத்தம் பார்க்கும் பழக்கம் இருக்கிறது.

பின் வரதட்சணை பற்றிப் பேசுகின்றனர். சாதாரணமாகப் பெண்ணுக்குக் கம்மல், மூக்குத்தி, கொலுசு போடுவதாகவும், மாப்பிள்ளைக்கு மோதிரம், கடிக்காரம் போடுவதாகவும் பெண் வீட்டார் கூறுகின்றனர். மாப்பிள்ளை வீட்டார் பரிசுத்தொகையைக் கூறுகின்றனர். பின் பரிசும் போடும் நாள் நிச்சயிக்கப்படுகிறது.

பரிசும் போடுவதற்காக மாப்பிள்ளை வீட்டார் பெண் வீட்டிற்கு வருகின்றனர். மாப்பிள்ளை ஊரின் நாட்டாண்மையைக் கட்டாயம் கூட்டி வருகின்றனர். அதோடு உறவினர்களையும் கூட்டி வருகின்றனர்.

கூட்டி வருவதற்கு ஆகும் செலவு அனைத்தையும் மாப்பிள்ளை வீட்டாரே ஏற்கின்றனர்.

பரிசம் போடும் அன்று மாப்பிள்ளை வீட்டார்தான் சாப்பாடு போடவேண்டும். ஆனால் வெளியூரிலிருந்து வரும் அவர்களால் உணவு தயாரிக்க முடியாது என்பதால் பெண் வீட்டாரே உணவு தயாரிக்கின்றனர். அதற்கான மொத்தச் செலவையும் மாப்பிள்ளை வீட்டாரே கொடுத்து விடுகின்றனர்.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் பெண்ணுக்குச் சேலை, சட்டை, பாவாடை, கருக மணி, மஞ்சள், குங்குமம், வெற்றிலை, பாக்கு, பழங்கள், தேங்காய், பூ, பரிசப் பணம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு வருகின்றனர்.

பெண் ஊரில் உள்ள நாட்டாண்மையும், பெண்ணின் உறவினர் களும் ஒன்று சேர பரிசம் போடும் சடங்கு ஆரம்பிக்கிறது. இரண்டு ஊர் நாட்டாண்மைகளும் முன்னின்று பரிசம் போடும் சடங்கை நடத்தி வைக்கின்றனர்.

இரண்டு பக்க உறவினர்களும் பெண்ணின் வீட்டிற்கு முன்பாக அமர்கின்றனர். இரண்டு நாட்டாண்மைகளும் பெண்ணின் தகப்பனையும், மாப்பிள்ளையின் தகப்பனையும் அழைப்பர். மாப்பிள்ளையின் தகப்பனிடம் நாட்டாண்மை ஒரு வெற்றிலையில் பாக்கை வைத்துக் கொடுப்பார். மாப்பிள்ளையின் தந்தை பெண்ணின் தந்தையின் பெயரைச் சொல்லி இவரது மகளை (பெயரைச் சொல்லுவார்) எனது மகனுக்கு (பெயரைச் சொல்லுவார்) எடுக்கிறோம் என்று கூறுவார். அதே போலப் பெண்ணின் தந்தை, மாப்பிள்ளையின் தந்தை பெயரைச் சொல்லி இன்னாரது மகன் இன்னாருக்கு, எனது மகள் இன்னாரைக் கொடுக்கிறேன் என்பார். இவ்வாறு மாற்றி மாற்றி மும்முறை சொல்லுவர். இவ்வாறு சொல்லும்போது வெற்றிலை, பாக்கையும் மும்முறை மாற்றுவர். அப்போது பெண்கள் குலவையிடுவர்.

அதே போல நாட்டாண்மைகள் மாப்பிள்ளையின் தாயையும், பெண்ணின் தாயையும் அழைப்பர். இவர்களும் மேற்சொன்ன விதத்தில் மும்முறை கூறி வெற்றிலை பாக்கை மாற்றுவர். அப்போதும் பெண்கள் மகிழ்வுடன் குலவையிடுவர்.

பின் மாப்பிள்ளையின் அக்காவோ, தங்கையோ கொண்டு வந்த பரிசப்பொருட்களை ஒரு தட்டில் வைத்து, அதை நாட்டாண்மை களுக்கு முன்பு வைத்து, விழுந்து வணங்குவாள். நாட்டாண்மைகள் அனுமதி கொடுத்தபின் அவைகளை எடுத்துக் கொண்டு, வீட்டிற்குள் சென்று மணப்பெண்ணுக்கு உடுத்திவிடுவாள்.

பெண் ஊரின் நாட்டாண்மை, பெண்ணின் வீட்டு வாசலில் நின்ற படி சப்தமாக இன்ன ஊரைச் சேர்ந்த இன்னார் மகன் இன்னாருக்கு, இந்த ஊரைச் சேர்ந்த இன்னார் மகள் இன்னாருக்கு திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பதால் நமது சாதி சட்ட திட்டங்கள் படி கருகமணி

கட்டுறோமையா . . . கருகமணி கட்டுறோமையா என்று மும்முறை சொல்வார்.

அப்போது மாப்பிள்ளை கருக மணியை எடுத்துக் கொடுக்க, தாய் மாமா அதை மணமகள் கழுத்தில் கட்டுவார். பெண்கள் அனைவரும் மகிழ்வுடன் குலவையிடுவர்.

பின் பரிசுப் பணம் தவிர பெண்ணுக்கு வளையல் பணம் என்று ஒரு தொகையை மாப்பிள்ளை வீட்டார் பெண் வீட்டாருக்குக் கொடுப்பார். என்றைய தினம் திருமணத்தை வைக்கலாம் என்று தேதியையும் முடிவு செய்வார். அதன்பின் ஒன்று போல அமர்ந்து சாப்பிடுவர். இவ்வாறு பரிசுச் சடங்கு நடைபெறும்.

(இவ்வாறு பரிசும் போட்டபின் பெண் வீட்டார் திருமணம் வேண்டாம் என்று நிறுத்தி விட்டால் பரிசுப் பணம் ரெட்டிப்பாகத் திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். அதில் மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்குக் கிடைப்பது அவர்கள் கொடுத்த தொகை மட்டுமே. மீதியை இரண்டாகப் பிரித்து இரண்டு ஊரின் பொது நிதியில் சேர்த்துவிடுவர். அதே போல மாப்பிள்ளை வீட்டார் திருமணம் வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டால் அவர்களிடம் பரிசுத் தொகை எவ்வளவு கொடுத்தார்களோ, அதே அளவு பணம் வாங்கி, இரண்டு ஊராரும் சமமாகப் பிரித்துப் பொது நிதியில் சேர்த்துவிடுவார்கள்.)

திருமணத் தேதி நிச்சயிக்கப்பட்டபின் திருமண அழைப்பிதழ் அச்சிடப்படுகிறது. பெரும்பாலும் மாப்பிள்ளை வீட்டாரும், பெண் வீட்டாரும் சேர்ந்து ஒரே அழைப்பிதழாகத் தயாரிக்கின்றனர். திருமண அழைப்பிதழில் இரண்டு பிரிவினரின் தாய்மாமாவின் பெயர்களும் இடம் பெறுகின்றன.

திருமணத்திற்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன் மணமகன் வீட்டில் முகூர்த்தக்கால் நாட்டப்படுகிறது. ஒரு நீண்ட கம்பில் வெள்ளை அடித்து, அதில் செம்மண் பூசி, மஞ்சள் - குங்குமம் தடவுவர். பின் கம்பின் உச்சியில் வேப்ப இலை, மா இலை, ஆல இலை ஆகிய மூன்று இலைகளையும் சேர்த்துக் கட்டுவர். நல்ல நேரம் பார்த்து, சாமிக்கும் பிட்ட பின் முகூர்த்தக்கால் நாட்டுவர். நாட்டாண்மை முன்னிலையில் இது நடைபெறும்.

அன்று முறைக்கார இளைஞர்கள் மாப்பிள்ளையைக் கேலி செய்வார். மண், தவிடு போன்றவற்றை அள்ளி வீசி மகிழ்வுடன் விளையாடுவர். பின் மணமகனைக் குளிக்க வைப்பார். குளித்தவுடன் மணமகனின் கையில் காப்புக் கட்டுவர். ஒரு வெற்றிலையையும் மஞ்சளையும் அந்த நூலில் கட்டி, பின் அதை மணமகனின் வலது கை மணிக்கட்டில் கட்டுவர். இதேபோல வீட்டில் உள்ள உரலிலும் கட்டுவர். இந்த உரலில் மாவு இடித்து, அந்த மாவை ஊரில் உள்ள அனைவருக்கும் கொடுப்பார்.

அதன் பின் மணமகன் ஊரிலேயேதான் இருக்க வேண்டும். மற்ற ஊருக்கோ அல்லது வேலைக்கோ செல்லக்கூடாது. உணவில் கறியையும் சேர்க்கக்கூடாது.

இதேபோல மணமகள் வீட்டிலும் சில சடங்குகள் நடக்கும். திருமணத்திற்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு மணமகன் வீட்டினர் கொடுத்த பணத்தில் கண்ணாடி வளையல்கள் வாங்கி வருவர். சாமிகும்பிட்டபின் அவ்வளையல்களைப் பெண்ணுக்கு அணிவிப்பர். திருமணத்தன்று துணைக்கு நிற்கும் பெண்ணுக்கும் கண்ணாடி வளையல்களை அணிவிப்பர்.

அதன்பின் பெண், வீட்டிலேயே இருக்க வேண்டும். எந்த வேலையும் செய்யக்கூடாது. சிறு காயம்கூட (முள் கிழிக்கும் காயம்கூட) படக்கூடாது.

மணமகள் அணிந்திருக்கும் கண்ணாடி வளையல்கள் திருமணம் முடியும் வரை உடையக் கூடாது. அப்படி உடையாமல் இருந்தால் வாழ்க்கை மகிழ்வானதாக இருக்கும் என்றும், உடைந்தால் வாழ்க்கை மிகவும் துன்பமானதாக இருக்கும் என்றும் நம்புகின்றனர்.

திருமணத்திற்கு முதல்நாள் மணமகன் வீட்டிலிருந்து ஒருவர் மணப்பெண் வீட்டிற்குச் சென்று மணப்பெண்ணை அழைக்க வருவார். மணமகன் வீட்டில் சாமிகும்பிட்ட பின் பெரியவர்கள் மணமகளுக்குத் திருநீறு பூசி மகிழ்வான வாழ்வு அமைய வாழ்த்துவார்கள். பின் நாட்டாண்மை தலைமையில் வீட்டிற்கு ஒருவர் அல்லது இருவர் என்று புறப்பட்டு மணமகன் ஊருக்கு மணமகளுடன் வருவர். பெரும்பாலும் மணமகளுடன் குமரிப்பெண்கள் அதிக எண்ணிக்கையில் வருவர்.

மணமகனின் ஊரில் இவர்கள் நுழைந்தவுடன் மணமகனின் அக்காவோ, தங்கையோ, அல்லது அக்கா - தங்கை உறவு உள்ள வேறு ஒரு பெண்ணோ ஒரு பாத்திரத்தில் புளித்த பழைய சோறு கொண்டு வந்து, மணப்பெண்ணுக்கு மூன்றுமுறை ஊட்டிவிடுவார். இதற்கு தவிச்ச தண்ணி கொடுத்தல் என்று பெயர். பெண்ணுடன் வந்தவர்களுக்குப் பழைய சோற்றுத் தண்ணீரும், வெற்றிலை பாக்கும் கொடுப்பர்.

பின் பெண்ணை மணமகனுக்கு மச்சான் உறவு உள்ள ஒரு வீட்டில் தங்க வைப்பர். இரவு அனைவருக்கும் விருந்து கொடுப்பர். தெருவில் அனைவரும் ஒரே பந்தியாக அமர்ந்து விருந்து உண்பர்.

திருமண நாள் அன்று காலையிலேயே திருமணச் சடங்கு ஆரம்பிக்கும். நாட்டாண்மைகள் தலைமையில் இது நடைபெறும். காலையிலேயே பெண்ணை மணமகன் வீட்டிற்கு அழைத்து வருவர். மணமகனையும், மணமகளையும் வாசலில் அமரச் செய்வர். அங்கே ஒரு கும்பா, அல்லது சட்டியில் பால் இருக்கும். தாய்மாமா வந்து, ஒரு வெற்றிலையைக் கூம்புபோல மடித்து அதில் பாலை அள்ளி பெண்ணின் தலையில் ஊற்றுவார். பின் மணமகனின் தலையில் ஊற்றுவார். இதுபோல மும்முறை செய்வார். அதன்பின் நாட்டாண்மைகள், பெற்றோர்கள், தாத்தா - பாட்டியினர், உறவினர்கள் இதுபோலச் செய்வார்கள். இவ்வாறு பால் ஊற்றும் பொழுது பெண்கள் குலவையிடுவர். ஏதாவது தீட்டு இருந்தால் அதைப் போக்குவதற்காக இச்சடங்கைச் செய்வதாகக் கூறுகின்றனர்.

பின் இருவரையும் தனித்தனியாகக் குளிக்கச் செய்வார். பின் திருமண உடையை வைத்துச் சாமி கும்பிடுவர். அதன்பின் மணமகளை மணமகன் வீட்டார் கொடுத்த சேலை, சட்டை, மற்றும் அலங்காரப் பொருட்களால் அலங்கரிப்பார். மணமகனின் வீட்டார் மணப்பெண்ணின் தாய்க்கும் சேலை எடுத்துக் கொடுக்க வேண்டும். மணமகன் வீட்டார் தாய் மாமாவுக்கு வேஷ்டி, சட்டை எடுத்துத் தரவேண்டும்.

அலங்காரம் முடிந்தபின் மணமக்களை மணமகன் வீட்டிற்கு முன்பாகக் கிழக்கு நோக்கி அமரச் செய்கின்றனர். பூசாரி வந்து, சாமி கும்பிட்டுவிட்டு, திருநீறு பூசுவார். பின் மாலையை எடுத்துக் கொடுக்க மணமக்கள் மாலையை அணிந்து கொள்கின்றனர்.

ஒரு தட்டில் தேங்காய், பழம், வெற்றிலை, சூடம் போன்றவற்றை வைக்கின்றனர். தேங்காய் மேல் பொட்டு (பொட்டு என்பது தாலி) வைக்கின்றனர். பின் அந்தத் தட்டை நாட்டாண்மைகள் முதல் அனைவரிடமும் கொடுத்து ஆசீர் வாங்குவர்.

பிறகு பூசாரி பொட்டை மணமகன் கையில் கொடுக்க, அவர் மணமகன் கழுத்தில் பொட்டைக் கட்டுவார். இவர் ஒரு முடுச்சுப் போடுவார். மணமகனின் தங்கை அல்லது அக்கா மற்ற இரண்டு முடுச்சுகளைப் போடுவார். அப்போது பெண்கள் மகிழ்வுடன் குலவையிடுவர். மஞ்சள் தடவிய அரிசியை மணமக்கள் மீது வீசுவர்.

பிறகு துணை மாலை என்று சிறிய மாலையை மணமக்களிடம் கொடுக்கின்றனர். அந்த மாலையைத் தம்பதியர் இருவரும் மூன்று முறை மாற்றி மாற்றி அணிவிப்பார். முதலில் மணமகன் மணமகளுக்கு அணிவிப்பார்.

பிறகு ஒரு சிறு துண்டால் மணமகனின் சுண்டுவிரலையும், மணமகனின் சுண்டு விரலையும் சேர்த்துக் கட்டுவார். இந்த நிலையில் எழுந்து மூன்று முறை தாங்கள் அமர்ந்திருந்த இடத்தைச் சுற்றி வருவர்.

அதன்பின் நாட்டாண்மைகளிடமும், பெற்றவர்களிடமும், பெரியவர்களிடமும் ஆசீர் வாங்குவர். திருநீறு பூசி, பெரியவர்கள் மணமக்களை வாழ்த்துவர். மணமக்களுக்கு அன்பளிப்புக் கொடுப்பவர்களும் அப்போது கொடுப்பர்.

ஒரு பானையில் அரிசி இருக்கும். அந்தப்பானைக்குள் மோதிரத்தைப் போட்டு மணமக்கள் இருவரும் பானைக்குள் கையை விட்டு மோதிரத்தைத் தேடுவர். அப்போது மற்றவர்கள் மணமக்களைக் கேலி செய்வர். மணமக்களிடையே நெருக்கத்தை ஏற்படுத்துவதற்காக இந்தச் சடங்கு நடத்தப்படுவதாகக் கூறுகின்றனர். பிறகு அந்த மோதிரத்தை மணமகன் கையில் அணிவிப்பார்.

பிறகு வாசலில் கிடக்கும் உலக்கையைத் தாண்டியபடி மணமக்கள் வீட்டிற்குள் நுழைவர். மணமகன் வீட்டார் மணமகளுக்கும், மணமகள் வீட்டார் மணமகனுக்கும் பால் பழம் கொடுப்பர்.

பின் திருமண விருந்து இருக்கும். பெரும்பாலும் மாட்டுக்கறியுடன் விருந்து இருக்கும். அனைவரும் ஒன்றுபோல, சமத்துவமாய், ஒரே பந்தியில் தெருவில் அமர்ந்து உண்பர். ஆண் - பெண், சிறியவர் - பெரியவர், வசதியானவர் - வசதியற்றவர், நெருங்கிய உறவினர் - தூரத்துச் சொந்தம் என்ற பாடுபாடு இல்லாமல் அனைவரும் ஒரே பந்தியில் சமமாக, சமத்துவமாக அமர்ந்து உண்ணும் காட்சியை வேறு எங்கும் காண முடியாது.

திருமணத்திற்கு வந்தவர்கள் அதன் பின் மொய்ப்பணம் எழுதுவர். தங்களது வசதிக்கேற்ற தொகையைக் கொடுப்பர்.

அதன்பின் வசதியான நேரத்தில் மணமக்கள் குடத்தில் தண்ணீர் தூக்கிக் கொண்டு கிணற்றுக்கு மேள தாளம் முழங்கச் செல்வர். நீர் நிறைந்த குடத்தில் வெற்றிலைகளைப் போடுவர். பிறகு அந்தக் குடத்துத் தண்ணீரை மணமக்கள் வெற்றிலைகளுடன் கிணற்றில் ஊற்றுவர். வெற்றிலைகள் நீரில் மிதக்கும். மல்லாக்க மிதக்கும் வெற்றிலை பெண் என்றும், குப்புற மிதக்கும் வெற்றிலை ஆண் என்றும் கருதப்படும். கிணற்றைச் சுற்றி நின்று ஊரார் வேடிக்கை பார்ப்பர். இப்படி மிதக்கும் இலைகள் இரண்டும் சேர்ந்துவிட்டால் பெண்கள் குலவையிட்டு மகிழ்வர். இத்தம்பதியர் வாழ்வு மகிழ்வானதாக இருக்கும் என்று நம்புகின்றனர்.

இவ்வாறு திருமணம் பல சடங்குகளுடன் மிகவும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. முற்காலத்தில் திருமணம் மூன்று நாட்கள் நடக்கும் என்றும், மொத்தம் அறுபத்தி நான்கு சடங்குகள் இருக்கும் என்றும் கூறுகின்றனர். அந்தச் சடங்குகள் சிறிது சிறிதாகக் குறைக்கப்பட்டு இப்போது ஒரு சில சடங்குகளே இருப்பதாக பெரியவர்கள் வேதனையுடன் கூறுகின்றனர்.

ஏ. மணமுறிவு

வாழ்நாள் முழுவதும் மணமக்கள் இணைந்து வாழவேண்டும் என்று தம்பதியர்களும் விரும்புகின்றனர். உறவினர்களும், ஊராரும் அதையே விரும்புகின்றனர். அதனால்தான் பல சடங்குகளுடன் திருமணத்தைச் சிறப்பாக நடத்துகின்றனர். ஆனால் சில சமயங்களில் மணமக்களிடையே பிரச்சினை ஏற்படுகிறது. அதற்காகக் காலம் முழுவதும் வேதனைப்பட்டு, அடி உதைகளை வாங்கிக்கொண்டு, கண்ணீரிலேயே கட்டாயம் வாழவேண்டும் என்று அருந்ததியர்கள் நினைப்பதில்லை. மணமுறிவு பெற்று, மறுமணம் செய்து, மகிழ்வுடன் வாழலாம் என்ற பண்பாட்டை அருந்ததியர் கடைப்பிடிக்கின்றனர்.

மணமகளுக்கோ அல்லது மணமகனுக்கோ மற்றவரைப் பிடிக்கவில்லை என்றால் ஊரில் சொல்லுகின்றனர். நாட்டாண்மை ஊரைக் கூட்டி, பல கூட்டங்கள் போட்டு, இருவரிடையேயுள்ள பிரச்சினைகளைப் பேசித் தீர்த்து, மகிழ்வுடன் வாழவைக்க முயற்சி

எடுப்பார். அனைத்து முயற்சிகளும் தோல்வியுற்றால் மணமுறிவுதான் தீர்வு என்ற முடிவு கூட்டத்தில் எடுக்கப்படும். மணமுறிவு நாளும் குறிக்கப்படும்.

மணமுறிவு நாளில் மணமகள் ஊரிலிருந்து நாட்டாண்மை, வண்டாரியுடன் உறவினர்கள் மணமகனின் ஊருக்கு வருவர். மணமகன் ஊரில் உள்ள நாட்டாண்மை, வண்டாரியுடன் மணமகனின் உறவினர்களும் ஒன்று கூடுவர். இரண்டு ஊராரும் வட்டவடிவமாக அமர்வார்கள். ஓர் ஊரார், ஓர் அரை வட்டவடிவமாகவும், மற்ற ஊரார் அடுத்த அரை வட்டமாகவும் அமர்வர்.

நடுவில் ஓர் இடத்தில் ஒரு சிறிய வட்டமாக அடையாளமிட்டு, அந்த இடத்தைச் சுத்தம் செய்து, சாணியால் மெழுகி வைப்பர். அந்த இடத்தில் ஓர் இலையில் மஞ்சள் பிள்ளையாரைப் பிடித்து வைப்பர். அதற்கு முன்பாக வெற்றிலை, பாக்கு, நீர்நிறைந்த செம்பு முதலியவைகளை வைப்பர். ஊருக்குச் செலுத்த வேண்டிய தொகையுடன், முச்சரிக்கைப்படி (அதாவது ஊரார் சொல்வதற்குக் கட்டுப்படுகிறேன் என்று உறுதிசூறும் விதத்தில் செலுத்தும் தொகை) ஆகியவைகளை இரண்டு வீட்டாரும் கட்ட, அந்தப் பணமும் அங்கே வைக்கப்படும்.

உள்ளூர் வண்டாரி ஆவாரஞ் செடியிலிருந்து ஒரு குச்சியை ஓடித்து, அதன் தோலை உரித்து, அதில் மஞ்சள் தடவி, அக்குச்சியையும் அங்கே வைப்பார்.

பின்பு பரிசப் பணத்தை இரட்டிப்பாகக் கட்டச் சொல்வர். பெண் வீட்டார் அதைக் கொடுப்பர். மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கு அவர்கள் போட்ட பரிசப் பணம் மட்டும் திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். மீதிப் பணத்தை இரண்டு ஊருக்கும் சமமாகப் பிரித்துக் கொடுப்பர்.

பிறகு மற்ற விஷயங்கள் பேசப்படும். கடன் கொடுத்தது, வாங்கியது போன்ற பிரச்சினைகள் இருந்தால் அதுபற்றிப் பேசி முடிவு செய்யப்படும். குழந்தைகள் இருந்தால் ஆண் குழந்தை கணவனுடனும், பெண் குழந்தை மனைவியுடனும் இருக்க வேண்டும் என்று பேசி முடிவு எடுக்கப்படும்.

அதன்பின் பெண்ணின் கழுத்தில் உள்ள கருகு மணியை (பொட்டு) வாங்கி அதையும் நடுவில் வைப்பர். அவளின் முந்திச் சேலை நூலையும் வாங்கி அதையும் நடுவில் வைப்பர்.

அனைத்தையும் பேசி முடித்தபின் உள்ளூர் வண்டாரி எழுந்து, நடுவில் வைக்கப்பட்ட ஆவாரங்குச்சியை எடுத்துக் கிழக்கே பார்த்து நிற்பார். பிறகு இந்த ஊரைச் சேர்ந்த இன்னாரது மகன் இன்னாருக்கும், இந்த ஊரைச் சேர்ந்த இன்னாரது மகள் இன்னாருக்கும் இப்போதிலிருந்து எந்தவிதமான பந்தமும், பாத்தியதையும் கிடையாது என்று மூன்று முறை சொல்வார். மூன்றாம் முறை பாத்தியதை கிடையாது என்று கூறும்போது தான் கையில் வைத்திருக்கும் ஆவாரங்குச்சியை இரண்டாக ஓடித்து விடுவார்.

பிறகு வண்டாரி செம்புத் தண்ணீரை எடுத்துச் சுற்றிலும் மூன்று முறை தெளிப்பார். பிறகு மீதித் தண்ணீரில் சுருகுமணி, முந்திருல், முறிக்கப்பட்ட ஆவாரங் குச்சி, வெற்றிலை, பாக்கு, பிடித்து வைத்த மஞ்சள் பிள்ளையார் ஆகிய அனைத்தையும் போட்டு, அந்தத் தண்ணீரைக் கிணற்று நீரில் கொட்டிவிடுவார்.

அப்போதிலிருந்து தம்பதியர் இருவரும் மணமுறிவு பெற்று விட்டதாகக் கருதப்படும். அதன்பின் இருவரும் வேறு திருமணம் செய்துகொள்வர். மணமுறிவு பெற்ற பெண்ணை மணம் முடிக்க யாரும் முன் வரமாட்டார்கள் என்ற நிலை இச்சமூகத்தில் இல்லை.

குழந்தைகளைப் பெரும்பாலும் இரண்டு தரப்பின் தாத்தா பாட்டியினர் வளர்க்கின்றனர். ஆண் குழந்தை தாயிடமும், பெண் குழந்தை தந்தையிடமும் அவ்வப்போது செல்வதுண்டு. அவர்களும் அன்புடன் குழந்தைகளை வரவேற்று உபசரித்துத் தங்களால் முடிந்ததைக் குழந்தைகளுக்குச் செய்கின்றனர்.

மணமுறிவு பெறும் இந்தச் சடங்கு முறை, சிறிது சிறிதாக மறைவதாகக் கூறுகின்றனர். இப்போது ஆவாரங் குச்சியை முறிக்கும் சடங்கு மட்டும்தான் இருப்பதாகக் கூறுகின்றனர். அந்தக் காலத்தில் காதோலையும் பெற்று மணவிலக்குச் சடங்கு நடக்கும் என்று சில பெரியவர்கள் கூறுகின்றனர்.

மணமுறிவு இவ்வாறு எளிதான முறையில் நடைபெறுவதால் குடும்பத்தில் சண்டையில்லாமல், சமாதானமாக வாழும் வழக்கம் அருந்ததியர்களிடம் இருக்கிறது.

ஐ. இறப்பு

அருந்ததியர் வாழும் கிராமத்தில் ஓர் இறப்பு என்றால் அந்த இழப்பை ஒவ்வொருவரும் உணர்ந்து செயல்படும் நேர்த்தியான பண்பாடு இவர்களிடம் உண்டு. இழப்பு தனக்கு, தனது குடும்பத்திற்கு ஏற்பட்டது போன்ற உணர்வை ஒவ்வொருவரும் பெறுகின்றனர். இழப்பு ஏற்பட்ட குடும்பத்தினருடன் இணைந்து துன்பத்தைப் பகிர்கின்றனர். அடக்கத்திற்கு ஏற்படும் செலவைப் பகிர்கின்றனர். உடல் உழைப்பையும் தருகின்றனர். இந்த இறப்புச் சடங்கில் ஊரே ஒன்றுபட்டு நிற்கிறது. சிறிது விரிவாக அதைக் காண்போம்.

ஒரு வீட்டில் இறப்பு என்று தெரிந்ததும் ஊரில் உள்ள அருந்ததியர்கள் யாரும் வேலைக்குச் செல்வதில்லை. இறப்புச் செய்தியைக் கேட்டவுடன் நாட்டாண்மையும், வண்டாரியும் இறந்தவர் வீட்டிற்கு வந்துவிடுகின்றனர். அந்த நிமிடம் முதல் அனைத்துப் பொறுப்புகளையும் அந்த இரண்டு பேரும் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். இறுதிவரை இவர்களே அனைத்தையும் கவனித்துக் கொள்கின்றனர்

இறந்தது ஆணாக இருந்தால் ஆண்கள் அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து இறந்தவரைக் குளிப்பாட்டுகின்றனர். இறந்தது பெண் என்றால் பெண்கள்

சேர்ந்து குளிப்பாட்டுகின்றனர். அதன்பின் நெற்றியில் காசை ஒட்ட வைக்கின்றனர். கைப் பெருவிரல்களைச் சேர்த்து வெள்ளைத் துணியால் கட்டுகின்றனர். அவரை ஒரு நாற்காலியில் அமர வைக்கின்றனர்.

இறந்தவரின் வீட்டிற்கு முன்பாகக் கையில் நோட்டுடன் ஒருவரை நாட்டாண்மை இருக்கச் செய்வார். துக்கம் கேட்க வருபவர்கள் அவரிடம் தங்களால் முடிந்த அளவு பணம் கொடுக்க அதை வாங்கிக் கொண்டு நோட்டில் எழுதிக் கொள்வார். அப்பணத்தை அடக்கத்திற்கு ஏற்படும் செலவிற்குப் பயன்படுத்துவர்.

நாட்டாண்மை இறந்தவர்களின் சம்பந்தக்காரர்களை அழைத்து, எந்தெந்த ஊருக்கு இறப்புச் செய்தியைச் சொல்ல வேண்டுமோ அங்கு சென்று சொல்லி வர இவர்களை அனுப்புவார். செய்தி சொல்லப் போகிறவர்களுக்குப் பணம் கொடுப்பார். பங்காளிகள் இழவுச் செய்தி சொல்லப் போவதில்லை. ஆனால் சம்பந்தக்காரர்கள் அனைவரும் இழவுச் செய்தியைச் சொல்லச் சென்ற பின்பும் இன்னும் யாருக்காவது இழவுச் செய்தி சொல்ல வேண்டியிருந்தால் மட்டுமே பங்காளிகளை நாட்டாண்மை அனுப்புவார்.

சூடும், சாம்பிராணி, பத்தி, எண்ணெய், சீயக்காய், வெற்றிலை, பாக்கு இவற்றுடன் நிறை மரக்கா நெல் அல்லது அரிசி போன்றவைகளைச் சம்பந்தக்காரர்கள் கொண்டு வந்து வைப்பர்.

பாடை கட்டச் சிலரை அனுப்புவதுடன் பிணத்தை எரிக்க அல்லது புதைக்க நாட்டாண்மை ஏற்பாடு செய்வார். தலைப்பிள்ளையாக இருந்தால் கட்டாயம் எரிப்பர் (தலைப்பிள்ளையின் உடலை மந்திரவாதிகள் தோண்டி எடுத்துச் சென்று, மந்திரத்துக்குப் பயன்படுத்தும் கருப்பு மையைத் தயாரிப்பர் என்று பயந்தே எரிப்பதாகக் கூறுகின்றனர்). அதற்கடுத்த பிள்ளைகளாக இருந்தால் வசதி இருந்தால் எரிப்பர். அல்லது புதைப்பர்.

பெண்கள் ஒன்று கூடி அடக்கம் நடப்பது வரை, இழவு வீட்டிலேயே இருப்பர்.

இறந்தவருக்கு மனைவி இருந்தால் அவளது தாலியை எடுத்து, இறந்தவரின் காலில் கட்டிவிடுவர். மனைவியின் உடன் பிறந்த சகோதரர் வெள்ளைச்சேலை எடுத்துவர அச்சேலையை அவள் கட்டுவாள் (அன்று மட்டும்தான் வெள்ளைச் சேலையைக் கட்டுவாள். நிரந்தரமாக வெள்ளைச் சேலை கட்டும் பழக்கம் அருந்ததியர்களிடம் இல்லை).

தாய்மாமா கொண்டு வந்த கோடித் துணியை இறந்தவருக்கு உடுத்தி, மயானத்திற்கு எடுத்துச் செல்வர். பெரும்பாலும் கொட்டு முழக்கத்துடன் செல்வர்.

சுகூட்டிற்குச் சென்றதும், இறந்தவரின் பிள்ளைகள் அனைவரும் பூணூல் போட்டுக் கொள்வர். பின் மூத்த மகன் கையில் கொள்ளிக் கட்டையைப் பிடித்தபடி, தோளில் நீர் நிரம்பிய தண்ணீர்க் குடத்தைச்

சமந்தபடி சிதையை மூன்றுமுறை சுற்றிவருவார். ஒவ்வொரு முறை சுற்றி வரும்போதும் குடத்தில் அரிவாளால் ஒரு ஓட்டை போடுவார். மூன்றாவது முறை சுற்றிவந்த பின் குடத்தை உடைத்துவிட்டு சிதைக்குத்தீ மூட்டுவார். பூணூலையும் அறுத்துச் சிதையில் போட்டு விடுவார். புதைப்பதாக இருந்தால் மண்ணில் கொள்ளிக்கட்டையைச் சொருகுவார்.

புதைப்பதாக இருந்தால் புதைக்கும் முன் துணியின் ஒரு சிறு பகுதியைக் கிழித்து எடுப்பர். வலது கை ஆள்காட்டி விரல் நகத்தை வெட்டி எடுத்து இரண்டையும் சேர்த்து ஒரு சிறு கலயத்தில் வைத்து வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்து, வீட்டிற்குப் பின்னால் அதை ஒளித்து வைப்பர்.

மயானத்திலேயே நாட்டாண்மை வேலை செய்தவர்களுக்குப் (கொட்டடித்ததற்கு, விறகு வாங்கியதற்கு, குழி தோண்டியதற்கு) பணம் கொடுப்பார்.

பிறகு வீட்டிற்கு வருவர். நாட்டாண்மை உணவு சமைக்க ஏற்பாடு செய்திருப்பார். அந்த உணவை அனைவரும் உண்பர். இது கசப்புச் சோறு என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஊரார் கொடுத்த பணத்திலிருந்து தான் நாட்டாண்மை இச்செலவுகளைச் செய்கிறார். அதிகம் செலவிட்டிருந்தால் இறந்தவரின் வீட்டினரிடமிருந்து மீதித் தொகையை வாங்கிக் கொள்கிறார்.

அதன்பின் சம்பந்தக்காரர்கள் ஒன்று சேர்ந்து சமைப்பர். அந்த உணவும் கசப்புச் சோறு என்று அழைக்கப்படும். அதை இறப்பு வீட்டுக்காரர்கள், பங்காளிகள் உண்பர்.

மறுநாள் பால் ஊற்றி, குழி மெழுகச் செல்வர். எரித்திருந்தால் எரித்த இடத்திலிருந்து சிறிது சாம்பல், சிறிய எலும்புத்துண்டு இவற்றை எடுத்து ஒரு கலயத்தில் வைத்து, வீட்டின் பின்புறம் ஒளித்து வைப்பர்.

குழி மெழுகிய பின் சம்பந்தக்காரர்கள் காய்ச்சி உலுத்துகின்றனர். மொய் கொடுத்தபின் இழவுக்கு வந்த உறவினர்கள் சென்று விடுகின்றனர்.

இறந்த பதினாறாவது நாள் ஈமச் சடங்குகள் இருக்கும். முதல்நாள் இரவில் இறந்தவர் வீட்டில் ஒரு செம்பில் தண்ணீர் வைப்பர். இதைப் பூத்தண்ணி என்கின்றனர். அந்தச் செம்பின் முன்பு அமர்ந்து இறந்தவரை நினைத்து அழுகின்றனர். பின்பு நடுச்சாமத்தில் மறுபடியும் அழுவர். அதிகாலையில் மூன்றாம் முறையாக அழுவர். அமுதபின் யாருக்கும் தெரியாமல் அத்தண்ணீரைக் கூரையில் ஊற்றுவர்.

இறந்தவரின் பிள்ளைகள் மொட்டை போடுவர். எண்ணெய், அரப்புத் தேய்த்துக் குளிப்பர். சம்பந்தக்காரர்கள் புதுத்துணி எடுத்து வந்து செய்முறை செய்வர். செய்முறை செய்யாத சம்பந்தக்காரரை மிகவும் தாழ்வாக நினைக்கும் தன்மை அருந்ததியர்களிடம் உண்டு.

பின் உணவு இருக்கும். பெரும்பாலும் மாட்டுக்கறியுடன் விருந்து கொடுக்கப்படும். இறந்தவரின் வீட்டினர் இந்த விருந்தைக் கொடுப்பர்.

அதன்பின் இறந்தவரை நினைத்துக் கோழி அடித்துச் சோறு பொங்குவார். பின்பு வீட்டில் உள்ள அனைவரும் இலையில் சோறு வைத்து வீட்டிற்கு வெளியே, கூரையில் வைப்பர். சம்பந்தக்காரர்கள் இதைச் செய்வதில்லை. யார் வைத்த உணவைக் காசும் வந்து உண்கிறதோ அவர் மேல் இறந்தவர் மிகப்பிரியமாக இருப்பார் என்றும், அவர் வழியாகக் குடும்பத்திற்கு நல்லது செய்வார் என்றும் நம்புகின்றனர்.

பிறகு அனைவரும் ஒன்று சேர்ந்து சாமி கும்பிடுகின்றனர். அப்போது யாராவது ஒருவர்மேல் இறந்தவர் இறங்கிவர, அவர் சாமியாடியபடி அருள்வாக்குக் கூறுவார். பெரும்பாலும் இந்த அருள்வாக்கு காசும் உண்ட சோறு வைத்தவருக்கு ஆலோசனை சொல்வதாக அமையும். அதே போலக் குடும்பத்திலுள்ள மற்றவர்களுக்கு அறிவுரை வழங்குவதுபோல அருள்வாக்கு இருக்கும்.

இது வரை அனைத்து அருந்ததியார்க்கும் ஒன்றுபோல இருந்த இறப்புச் சடங்கு நிகழ்ச்சியானது, இதன் பிறகு கிளைக்குக் கிளை மாறுபடுகிறது.

முதலில் தாசரி கிளையினருடைய வழக்கத்தைப் பார்ப்போம். சாமி கும்பிட்டபின் தாசரிக் கிளைக்காரர்கள் இறந்தவரின் நினைவாகக் கொண்டு வந்து ஒளித்து வைத்திருந்த அடையாளங்களை எடுத்து நீராதாரம் உள்ள இடத்தில் கரைத்துவிடுவர்.

பின் குழி மெழுகி, தேங்காய், பழம், வெற்றிலை, பாக்கு, சூடம், பத்தி, குங்குமம், பூ போன்றவைகளை வைத்துச் சாமி கும்பிடுவர். அதன்பின் உறவினர்கள் சென்றுவிட இயல்பு வாழ்க்கை ஆரம்பமாகும்.

ஜான கிளையினரது வழக்கம் சிறிது வித்தியாசமானது. இறந்தவர்களுது நினைவாகக் கல் நடும் வழக்கம் இவர்களிடம் உண்டு. ஆசாரியிடம் சொல்லி, ஒரு கல் செதுக்கி வாங்கி வருவர். அந்தக் கல்லை முதல்நாள் இரவு, நடுச்சாமம், அதிகாலை என மூன்று நேரத்திற்குக் குளிப்பாட்டுவர். பிறகு அந்தக் கல்லுக்கு மஞ்சள் பூசி, சந்தனம் தெளித்து, பொட்டு வைத்து, மாலை அணிவிப்பர்.

அந்தக் கல்லை தாய் மாமாதான் சுமக்க வேண்டும். அவருக்கு வேஷ்டி, துண்டு எடுத்துக் கொடுப்பர். அந்தப் புதிய உடைகளை அணிந்து கொண்டு, கழுத்தில் மாலை சூடிக்கொண்டு கல்லைச் சுமப்பார். சுடுகாட்டிலிருந்து எடுத்து வந்து, வீட்டின் பின்புறம் மறைத்து வைத்திருந்த இறந்தவரின் அடையாளங்கள் அடங்கிய கலயத்தையும் எடுத்துக் கொள்வர். அருள்வாக்குக் கூறியவர் சாமியாட, ஒற்றை உருமி முழங்க, பெண்கள் குலவையிட உறவினர்கள் அனைவரும் நடுகல் ஊன்றப்படும் இடத்திற்கு ஊர்வலமாகச் செல்வர். அங்கே சென்றதும், அங்கு ஏற்கனவே உள்ள நடுகற்களுக்கு மரியாதை செலுத்தும் விதத்தில் அனைத்துக் கற்களையும் கழுவுவர். அனைத்து நடுகற்களுக்கும் மஞ்சள் பூசுவர்.

பின்பு ஒரு குழிதோண்டி அந்தக் குழிக்குள் இறந்தவரின் நினைவாக இருக்கும் அடையாளங்கள் அடங்கிய கலயத்தை வைப்பர். அதோடு

முட்டை, நாணயங்கள் முதலியவைகளையும் வைப்பர். இறுதியில் அதன் மேல் தாங்கள் கொண்டு வந்த நடுகல்லை நாட்டுவர். மஞ்சள், சூங்குமம், பூ, தேங்காய், பழம், சந்தனம், வெற்றிலை, பாக்கு, சூடம், பத்தி முதலியவைகளை வைத்துப் பக்தியுடன் சாமி கும்பிடுவர். ஆண் இறந்தாலும், பெண் இறந்தாலும் நடுகல் நடும் வழக்கம் ஜான கிளையினரிடம் உண்டு. சிறுவர், சிறுமியர் இறந்தால் நடுகல் நடுவதில்லை.

நடுகல் நட்டுத் திரும்பிய பின் உறவினர்கள் தங்கள் ஊருக்குச் செல்வார்கள். இயல்பு வாழ்க்கை ஆரம்பமாகும்.

இறந்தவர்களை நினைத்து ஒவ்வொரு வருடமும் சாமி கும்பிடுவர். எப்படிச் சாமி கும்பிடுவர் என்பதை இரண்டாம் பகுதியில் முன்னோர் வழிபாடு என்ற தலைப்பில் விளக்கியுள்ளோம்.

4. அடிப்படைத் தேவைகள்

மனிதன் உயிர் வாழச் சில அடிப்படையான தேவைகள் இருக்கின்றன. எல்லா மனிதர்களுக்கும் இந்தத் தேவைகள் ஒன்றுபோல இருந்தாலும் இவைகளைப் பெறுவதில் வித்தியாசம் இருக்கிறது. சாதி இங்கே முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது. இந்த இந்தச் சாதியினர் இந்த இந்தத் தேவைகளை இப்படித்தான் நிறைவேற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற அடிப்படையான எழுதப்படாத சட்டங்கள் இங்கே இருக்கின்றன. அதன் அடித்தளத்தில் தான் செயல்பட முடிகிறது. பல சமயங்களில் மற்ற இனத்தவர்கள் இப்படித்தான் நீ வாழவேண்டும் என்று சில கட்டுப்பாடுகளைத் திணிக்கின்றனர். இவ்வாறு புகுத்தப்பட்டவைகளையே இம்மக்கள் தங்கள் பண்பாடாக ஏற்று வாழ்கின்றனர். காலப்போக்கில் எது புகுத்தப்பட்ட பண்பாடு அல்லது தங்கள் மேல் சுமத்தப்பட்ட பண்பாடு, எந்தப் பண்பாடு தங்களுக்கென்றே சொந்தமானது என்று சொல்ல முடியாத நிலையில் இவை புதிய பரிணாமம் பெற்றுவிடுகின்றன. இந்த நிலையில் இவைகளைப் பிரித்துப் பார்க்க முடியாது.

இவ்வாறு பிரித்துப் பார்க்காமல் இன்றைய சூழலில் இம் மாவட்டத்து அருந்ததியர்கள் தங்களது அடிப்படைத் தேவைகளை எப்படி நிறைவு செய்து கொள்கின்றனர் என்று இப்பகுதியில் பார்ப்போம்.

அ. உறைவிடம்

ஒரு கிராமத்தில் ஆதிக்கச் சாதியினர் வசிக்கும் பகுதிக்குக் கிழக்கே, கிராமத்திலிருந்து சிறிது விலகி, புறம்போக்கு நிலத்தில் அருந்ததியர்கள் வாழும் குடிசை வீடுகள் இருக்கின்றன. ஆதிதிராவிடர்களுக்கான வீடு கட்டிக்கொடுக்கும் திட்டத்தின் கீழ்ப் பல கிராமங்களில் இவர்களுக்குக் காலனி வீடுகளை அரசாங்கம் கட்டிக்கொடுத்துள்ளது.

இவ்வீடுகள் மிகவும் சிறியவை. காற்றோட்ட வசதி இல்லாதவை. உயரம் மிகவும் தாழ்வாக இருப்பதால் அதிக உஷ்ணமாக இருக்கும். ஒரே ஓர் அறை மட்டும் கொண்ட இவ்வீட்டில் குடும்பத்தினர்

அனைவரும் சேர்ந்து வாழ்கின்றனர். குடும்பத்தில் இரண்டு ஆண் குழந்தைகள் பிறந்தால், அவர்களுக்குத் திருமணம் முடிந்தபின், அந்தச் சிறுவீட்டை இரண்டாகப் பிரித்து இரு பிள்ளைகளுக்கும் கொடுக்கின்றனர். புதிதாக வீடு கேட்டு விண்ணப்பித்து, வீடு வரும் வரை காத்திருக்கின்றனர்.

வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுப்பதாக அரசிடம் இருந்து காண்ட்ராக்ட் பெறுபவர் தரம் தாழ்ந்த பொருட்களை உபயோகிப்பதால் வீட்டில் வெடிப்பு ஏற்பட்டு மழைநீர் வீட்டிற்குள் இறங்குகிறது. பெரும் பாலான வீடுகள் இந்த நிலையில் இருப்பதைக் காணலாம்.

பல சமயங்களில் அரசு வீடு கட்டிக் கொடுக்கத் தயாராக இருந்தாலும் வீடு கட்டுவதற்கான நிலம் கிடைப்பதில்லை. கிராமத்தைச் சுற்றியுள்ள நிலம் முழுவதும் ஆதிக்கச்சாதியினரிடம் இருப்பதால் அவர்கள் நிலத்தை அரசு நிர்ணயிக்கும் விலைக்கு அருந்ததியர்களுக்கு வீட்டுமனைக்கு விற்க முன்வருவதில்லை. அவர்கள் கூறும் விலையை அருந்ததியர்கள் கொடுக்கத் தயாராக இருந்தால் கூட, அந்த நிலத்தை மற்ற ஆதிக்கச்சாதியினர் அதிக விலை கொடுத்து வாங்கிவிடுகின்றனர். எனவே அரசு கட்டும் காலனி வீடுகள் ஊரிலிருந்து மிகவும் தொலைவில் சரியான சாலைவசதி, தண்ணீர் வசதி இல்லாத இடத்தில் கட்டப்படுகின்றன.

இருப்பினும் அருந்ததியர்கள் தாங்கள் வாழும் இடத்தை மிகவும் சுத்தமாக வைத்திருக்கின்றனர். தங்களால் முடிந்த அளவு வீட்டை நன்கு பராமரிக்கின்றனர்.

அரசு கட்டிக் கொடுக்கும் காலனி வீடுகள் தவிர, தங்கள் முயற்சியால் சொந்தமாக வீடு கட்டி வாழ்பவர்களின் எண்ணிக்கை விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய அளவில் தான் இருக்கிறது. இவர்களது மிகத் தாழ்ந்த பொருளாதார நிலைதான் இதற்குக் காரணம் என்று சொல்லலாம்.

இவர்கள் வாழும் பகுதியில் மற்ற ஆதிக்கச் சாதியினர் வாழ்வது இல்லை.

ஆ. உணவு

சோளம், கம்பு போன்ற புன்செய் தானியங்களைக் கூழாகச் சமைத்துக் குடிக்கின்றனர். இந்தப் பழக்கம் இப்போது சிறிது சிறிதாக மறைகிறது. அரிசி உணவை விரும்பிச் சாப்பிடும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

பெரும்பாலும் காலை, இரவு என இரண்டு வேளை மட்டுமே உணவு உட்கொள்கின்றனர். மாதாரிக்கு ஏதுமதிய உணவு என்ற சொல்வடையே இதற்கு எடுத்துக்காட்டு.

உணவில் காய்கறி சேர்க்கும் பழக்கம் மிகவும் குறைவாக உள்ளது. பொதுவாகச் சோறு பொங்கி, ரசம் வைத்து உண்ணும் வழக்கம் அதிகமாக உள்ளது. பால் சேர்க்காமல் டீ குடிக்கும் வழக்கம் இவர்களிடையே உள்ளது.

மாட்டுக்கறியையும், பன்றிக்கறியையும் மிகவும் விரும்பிச் சாப்பிடுகின்றனர். வாரம் ஒருமுறை கட்டாயம் மாட்டுக்கறியை உண்கின்றனர். சில கிராமங்களில் ஒவ்வொரு வாரமும் மாடு அடிக்கப்படுகிறது. மாட்டுக்கறியைப் பெரிய பெரிய துண்டாக வாங்கி அதை நீளமாகக் கயிறு போல அறுத்து அப்படியே வீட்டில் தொங்கப் போடுகின்றனர். காய்ந்ததும் அக்கறியைக் குழம்பு வைத்து, அல்லது எண்ணையில் போட்டுப் பொரித்து உண்கின்றனர்.

ஏதாவது விருந்து என்றால் மாடு அடித்துப் பரிமாறுவது மிகச் சிறந்த விருந்தாகக் கருதப்படுகிறது. கோயிலுக்கு நேர்ச்சை செய்யும்போது ஆடு, கோழி வெட்டுவதாக நேர்ச்சை செய்கின்றனர். ஆட்டுக் கறியும், கோழிக் கறியும் சிறப்பு உணவாகக் கருதப்படுகிறது.

இ. உடை

ஆண்கள் பொதுவாக வேஷ்டியும், சட்டையும் அணிகின்றனர். வேலை செய்யும்போது வேஷ்டியும், தலையில் துண்டும் கட்டிக் கொள்கின்றனர். ஆதிக்கச் சாதியினரைப் பார்த்தால் பெரும்பாலும் துண்டைத் தலையிலிருந்து அல்லது தோளிலிருந்து எடுத்துக் கையில் வைத்துக் கொள்கின்றனர்.

நல்ல துணிகளை எடுக்கின்றனர். ஆனால் அவைகளை அணிந்து கொண்டு ஆதிக்கச் சாதியினர் பகுதிக்குச் செல்ல அஞ்சுகின்றனர். தங்களைக் கீழாக ஆதிக்கச் சாதியினர் விமர்சிப்பார்கள் என இவர்கள் எண்ணுவதே இதற்குக் காரணம். வெளியூர்களுக்குச் செல்லும்போது, அல்லது கோயிலுக்குச் செல்லும்போது, இந்த நல்ல ஆடைகளை அணிந்து செல்கின்றனர்.

பெண்கள் வேலைக்குச் செல்லும்போது குதிங்காலுக்கு மேல் இருக்கும்படியும் இடுப்புப் பகுதியில் சிறிது தொங்கும் நிலையிலும் சேலை கட்டுவர். வீட்டில் இருக்கும்போதும் பெரும்பாலும் இந்த நிலையில்தான் இருக்கின்றனர்.

நல்ல சேலைகளை எடுக்கின்றனர். அவைகளைத் திருமணம் போன்ற சபகாரியங்களுக்குச் செல்லும்போதும், சாமி கும்பிடச் செல்லும் போதும் கட்டுகின்றனர். பொதுவாகப் பெண்கள் அழகாக இருப்பார்கள். மற்ற சாதியினரால் இளம் பெண்களுக்கு ஆபத்து அதிகம் என்று விரைவில் திருமணம் செய்து கொடுத்து விடுகின்றனர். 'சாம விளைஞ்சா போச்சு, சக்கிலியப் பெண் சமஞ்சா போச்சு' என்ற பழமொழி இதற்கு எடுத்துக்காட்டு.

ஈ. ஆபரணங்கள்

அக்காலத்தில் பெண்கள் காதோலையும், கழுத்தில் கருகமணியும் அணியும் வழக்கம் இருந்தது. இப்போது காதோலை அணியும் வழக்கம் முற்றிலுமாக மறைந்து விட்டது. கழுத்தில் கருகமணி அணியும் வழக்கம்

இன்றும் உள்ளது. திருமணம் வரை மற்ற நிறங்களில் பாசி போடுகின்றனர். திருமண நிச்சயத்தன்று கருகமணி போடுகின்றனர்.

காதில் கம்மலும், மூக்கில் மூக்குத்தியும், காலில் கொலுசும் வசதியுள்ள பெண்கள் போடுகின்றனர். தங்க நகை அணியும் பழக்கம் இல்லை. பழக்கம் இல்லை என்று கூறுவதைவிட அந்த அளவிற்குப் பொருளாதாரச் சூழ்நிலை இல்லை என்று கூறலாம். திருமணமான பெண்கள் காலில் மிஞ்சி அணிகின்றனர். கைகளில் வளையல் அணியும் பழக்கம் இருக்கிறது.

ஆண்கள் பொதுவாக எந்த விதமான ஆபரணமும் அணிவதில்லை. திருமணமாகும்போது, பெண் வீட்டார் மோதிரம் போட்டால் அதை அணிந்து கொள்கின்றனர். வேறு ஆபரணங்கள் என்று எதுவும் இல்லை.

உ. கருவிகள்

அருந்ததியர்களின் முந்தைய தலைமுறையினர் செருப்புத் தைத்தனர். எனவே செருப்புத் தைப்பதற்குத் தேவையான கருவிகளாகிய சப்பாத்து, ஓடைக்கார, கூட்டம், தையல் உளி, பத்துக் கொரடு, வெட்டுக் கொரடு போன்றவைகளையும், இவைகளை வைக்கத் தோல் பை ஒன்றையும் அருந்ததியர்களின் பெரும்பாலான வீடுகளில் காணலாம். இப்போது செருப்புத் தைக்கும் பழக்கம் சிறிது மறைய, இந்தக் கருவிகளின் உபயோகமும் குறைகிறது.

விவசாயத் தொழில் செய்பவர்கள் அரிவாள், கம்பி, களைக்கொத்து, மண்வெட்டி, சுளகு போன்றவைகளை வைத்திருக்கின்றனர்.

பெரும்பாலான அருந்ததியர்கள் சிலம்பு விளையாட்டில் சிறந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். அவர்கள் தங்களது வீட்டில் சிலம்புக் கம்பு வைத்திருக்கின்றனர். இப்போது சிலர் சிலம்பு விளையாடவில்லை என்றாலும் தங்களது முன்னோர்கள் நினைவாக வீடுகளில் சிலம்புக்கம்பு வைத்திருக்கின்றனர்.

ஊ. உபயோகிக்கும் பொருட்கள்

கடந்த காலங்களில் மண் சட்டிகளை உபயோகித்தனர். பல பெரிய பாணைகளை ஒன்றன் மீது ஒன்றாக அடுக்கி வைத்து ஒவ்வொரு பாணையிலும் ஏதாவது தானியத்தை வைத்திருப்பர். மண் பாணைகளிலும், சட்டிகளிலும் உணவு சமைக்கின்றனர். இப்போதும் பல வீடுகளில் இந்த நிலையைப் பார்க்கலாம்.

இந்த நிலை சிறிது மாறி அதன் இடத்தை அலுமினியம், எவர்சில்வர் பாத்திரங்கள் பிடிக்க ஆரம்பித்துள்ளன. வீட்டு உபயோகத்திற்காகப் பெரும்பாலும் அலுமினியப் பாத்திரங்களையே பயன்படுத்துகின்றனர். எனவே சைக்கிளில் வரும் அலுமினியப் பாத்திரக்காரர்களும் அருந்ததியர் தெருவில் நன்கு வியாபாரம் செய்கின்றனர். கடனுக்குக்கூடக் கொடுத்துப் பின் பணத்தை வசூல் செய்கின்றனர்.

சடங்கு போன்ற செய்முறைகளுக்கு எவர்சில்வர், வெண்கலப் பாத்திரங்களை எடுத்துக் கொடுக்கின்றனர். இந்தப் பாத்திரங்களைப் பெரும்பாலும் வீட்டு உபயோகத்திற்காகப் பயன்படுத்துவது இல்லை. இவைகளைப் பத்திரப்படுத்தி வைக்கின்றனர்.

பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் அம்மி, உரல், உலக்கை போன்றவை இருக்கின்றன. திரிகையும் இருக்கிறது. பருப்பு வகைகளை உடைக்க, தானியங்களை மாவாக்க இவைகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

எ. வண்ணார் அம்பட்டையர்

தொழில் வாரியாகச் சாதிகள் பிரிக்கப்பட்டன என்பதை நாம் அறிவோம். அருந்ததியர்கள் பிணம் எரித்தல், இழவுச் செய்தி சொல்லல், செத்தமாடு தூக்குதல் போன்ற தாழ்ந்த வேலைகளைக் குலத் தொழிலாகக் கொண்டு ஆதிக்கச் சாதியினருக்குச் செய்கின்றனர். ஆனால் எந்தச் சாதியினரும் இவர்களுக்கு உழைப்பதில்லை. தேவேந்திர குல வேளாளர், பறையர் போன்ற தாழ்த்தப்பட்ட, சாதியினருக்கு துணி வெளுக்க, முடிவெட்டிக் கொள்ள என்று சலவைத் தொழிலாளி (வண்ணார்), சவரத் தொழிலாளி (அம்பட்டையர்) போன்ற சாதியினர் இருக்கின்றனர். ஆனால் அருந்ததியர்களுக்கு எந்தச் சாதியினரும் வேலை செய்வதில்லை. இவர்களது துணியை இவர்களே துவைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இவர்களது முடிசளை இவர்களே வெட்டிக் கொள்ள வேண்டும்.

சுமார் ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்பு வரை அருந்ததியர்கள் யாரும் முடி வெட்டியதில்லை. நீளமாக முடியை வளர்த்திருந்தனர். அம் முடியைக் கொண்டை போட்டு வைத்திருந்தனர்.

ஆனால் முகச் சவரம் செய்ய வெவ்வேறு வழி வகைகளைக் கடைப்பிடித்தனர். பிளேடு வாங்கி, அதைச் சோளத்தட்டையில் இணைத்து முகச் சவரம் செய்ததாகச் சிலர் குறிப்பிட்டனர். சிலர் தாங்கள் தோல் அறுக்கப் பயன்படுத்தும் கூர்மையான கத்தியை நன்கு தீட்டி, பின் சிலேட்டில் எண்ணை தடவி, அதிலும் கத்தியைத் தீட்டிக் கூர்மையாக்கி, இறுதியில் தோலில் தீட்டி முகச் சவரம் செய்ததாகக் குறிப்பிட்டனர்.

இன்னும் சில கிராமங்களில் வேறு வழிகளைக் கையாண்டனர். தேவேந்திரகுல வேளாளர்கள் மற்றும் பறையர்களுக்கு வேலை செய்யும் சவரத் தொழிலாளர்கள் அருந்ததியர்களுக்கு என்று சில கத்திகளைத் தனியாக வைத்திருக்கின்றனர். அந்தக் கத்திகளை அவர்களிடமிருந்து வாங்கி, அருந்ததியர்களே சவரம் செய்து கொண்டனர். கத்திக்குக் கூலியாக அவருக்கு வருடத்திற்கு 3 மரக்கா தானியம் கொடுத்தனர். அதே போல யாரும் இறந்து விட்டால், அவருக்குச் சவரம் செய்யக் கத்தியைக் கடன் வாங்கினர். அதற்கு ஒரு ரூபாய் கூலியாகக் கொடுத்தனர். சவரத் தொழிலாளிகளை அருந்ததியர்கள் மரியாதையுடன் 'அப்பச்சி' என்றே அழைத்தனர்.

அதே போலத் துணி வெளுப்பதற்கும் தேவேந்திர குல வேளாளர் மற்றும் பறையர்களுக்கு வெளுக்கும் சலவைத் தொழிலாளிகளின்

உதவியை நாடினர். அவர்களிடம் சென்றால், அவர்கள் உவர்மண் கொடுப்பர். அந்த உவர்மண் கரைசலில் துணிகளை முக்கி, நன்கு அவித்து, அதன்பின் துவைத்தனர். உவர்மண் கொடுத்ததற்காகச் சலவைத் தொழிலாளர்களுக்கு அருந்ததியர் தானியம் கொடுத்தனர்.

அருந்ததியர்கள் வாழும் சில கிராமங்களில் சலவைத் தொழில் மற்றும் சவரத்தொழில் செய்யும் ஒரு சிலர் இருக்கின்றனர். இவர்கள் யார் என்று கேட்டபோது வினோதமான பதில் கிடைத்தது.

சில சமயங்களில் கிராமங்களில் அண்ணன் - தங்கைக்கும், தகப்பன் - மகளுக்கும் இடையே உடலுறுவு ஏற்பட்டு விடுகிறது. இந்த உறவு வெளியே தெரிந்தால், அதை மிகப் பெரிய, மன்னிக்க முடியாத குற்றமாகக் கருதுகின்றனர்.

இவ்வாறு தவறு செய்தவர்களை ஊர்க் கூட்டத்திற்கு அழைத்து, அவர்கள் கழுத்தில் எலும்பிலான மாலைகளைப் போட்டு, தலையில் மண் கூடையைச் சுமத்திக் கிராமத்தை மூன்று முறை சுற்றிவரச் செய்கின்றனர். பின் அவர்களை ஊரை விட்டு விலக்குகின்றனர். அவர்களோடு கிராமத்திலுள்ள அருந்ததியர்கள் எந்த உறவும் வைத்துக்கொள்வதில்லை. நெருப்பு கூடக் கொடுப்பதில்லை. தனிப்பட்ட சாதியாகவே அவர்கள் வாழ வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்ட போது, தங்களுக்கு அடிமை வேலை செய்யும்படி அவர்களை அருந்ததியர்கள் நிர்ப்பந்தித்தனர். அவர்களும் வேறுவழியின்றி அருந்ததியர்களுக்கு அடிமை வேலை செய்ய ஒத்துக் கொண்டனர். இவர்கள் அருந்ததியர்களின் துணிகளைச் சலவை செய்தனர். அருந்ததியர்களுக்கு முடிவெட்டி, சவரம் செய்தனர். இவ் வேலைக்குக் கூலியாக இவர்கள் ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் சென்று சாப்பாடு பெற்றுச் சென்றனர். இவர்கள் இன்னும் அருந்ததியர்கள் வாழும் ஒரு சில கிராமங்களில் வாழ்கின்றனர். தனிச் சாதியாக இவர்கள் உருவாகி வருகின்றனர்.

ஓரளவு நாகரீகம் வளர்ந்துவிட்ட நிலையில் சலவைத் தொழிலாளிகளிடம் உவர்மண் வாங்குவதற்குப் பதிலாக கடையில் சோப்பு வாங்கித் துணியைத் துவைத்துக் கொள்கின்றனர். அதேபோல சவரத் தொழிலாளிகளிடம் கத்தி வாங்குவதற்குப் பதிலாக அருகில் உள்ள நகரத்திற்குச் சென்று அங்குள்ள சலான்களில் முடிவெட்டிக் கொள்கின்றனர்.

5. உளவியற் கூறுகள்

ஒவ்வொரு சமூகத்திற்கும் பொதுவான சில உளவியற் பாங்குகள் உள்ளன. வாழ்வின் பல சூழ்நிலைகளில் இந்த உளவியற் பாங்குகள் தூக்கலாக இருப்பதைக் காணலாம். இந்த உளவியல் சில சமூகங்களுக்கு உயர்வையும், கர்வத்தையும் கொடுக்கின்றன. தனிப்பட்டவர்கள் இதற்கு மாறான குணத்தைப் பெற்றிருந்தாலும், நான் இந்தச் சமூகத்தைச் சார்ந்தவன், எனவே நான் இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும் என்ற தன்மையில் செயல்படுகின்றனர்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

அதே சமயம் இந்தப் பொதுவான உளவியற் பாங்குகள் சில சமூகங்களுக்குத் தாழ்வையும், வேதனையையும் கொடுக்கின்றன. எனவே தங்களது பொதுவான உளவியற் பாங்குகள் இதுவல்ல என்று அச்சமுகம் மறுத்துக் கூறும் நிலையையும் சமூகத்தில் காணலாம்.

அப்படிப்பட்ட நிலையில் தனிப்பட்ட சிலர் பொதுவான உளவியற் பாங்குகளுக்கு முற்றிலும் மாறாக செயல்படுவது உண்டு. இந்தத் தனிப்பட்டவர்களின் செயலை அந்தச் சமூகம் கர்வத்துடனும், பெருமையுடனும் பார்க்கிறது. தங்களது சமூகத்தின் உளவியற் பாங்குகளை ஏற்காதவர்கள் இந்தத் தனிப்பட்டவர்களின் குணங்களைக் கண்டு வியந்து, இதுதான் தங்களது சமூகத்தின் ஒட்டுமொத்தமான உளவியற் பாங்கு என்று கூறுவதுண்டு. இதை அச்சமுகம் விரும்பும் உளவியற் பாங்கு என்று கூறலாம்.

அருந்ததியர்களுக்கும் பொதுவான சில உளவியற் பாங்குகள் உள்ளன. அருந்ததியர்களா அவர்கள் இப்படித்தான் என்று மற்ற சமூகத்தினர் இவர்கள் மேல் ஒருவிதமான கணிப்பை வைத்திருக்கிறார்கள். நாங்கள் அப்படிப்பட்டவர்கள் அல்ல என்று கூறும் நிலையும் அருந்ததியர்களிடம் உண்டு.

அருந்ததியர்களுக்கென்று தனிப்பட்ட விதத்தில் இருக்கும் உளவியற் பாங்குகள் என்ன? அதேபோல இவர்கள் விரும்பும் உளவியற் பாங்குகள் என்ன? இவைகளை இவர்களது கதைகளிலிருந்தும், இவர்கள் முன்னிலைப்படுத்தும் தலைவர்களின் சரித்திரத்திலிருந்தும் அறிய முயற்சி செய்வோம்.

அ. ஏமாளி

தாங்கள் கல்வி அறிவு அற்றவர்கள்; வெகுளிகள்; கள்ளம் கபடம் அற்றவர்கள்; வெளுத்ததை எல்லாம் பால் என்று எண்ணுபவர்கள்; எளிதில் யாரையும் நம்புபவர்கள்; இத்தகைய குணங்கள் தங்களிடம் தூக்கலாக இருப்பதால் இந்தக் குணங்களை ஆதிக்கச் சாதியினர் அவர்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தித் தங்களை ஏமாற்று கிறார்கள் என்ற எண்ணம் பெரும்பாலான அருந்ததியர்களிடம் இருக்கிறது.

நிலச்சுவான்தார்கள் குறைந்த கூலி என்றும், மதவாதிகள் கடவுள் என்றும், மந்திரவாதிகள் பேயோட்டுபவர்கள் முதலானோர் நோயைப் போக்குகிறோம் என்றும், சோதிடர்கள் எதிர்காலத்தைக் கணிக்கிறோம் என்றும், வட்டிக்காரர்கள் குறைந்த வட்டி என்றும், இன்னும் பல்வேறு தளங்களிலும் பலர் தங்களை ஏமாற்றுவதாகவும் அருந்ததியர்கள் கூறுகிறார்கள்.

தங்கள் சாதி உருவானதே ஏமாற்றத்திலிருந்துதான் என்ற உணர்வு மிகவும் ஆழமாகப் பதிந்துள்ளது. படுத்திருக்கும் மாடுகள் வேண்டும் என்று கேட்ட சூழ்நிலையில் புல்லாங்குழல் ஊதிப் படுத்திருக்கும் மாடுகள் அனைத்தையும் அபகரித்துக் கொண்டு நொண்டி மாடுகளையும்,

கிழட்டு மாடுகளையும் மட்டுமே கொடுத்த ஆதிக்கச் சாதியினர், இன்றும் தங்களை ஏமாற்றியே வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்ற உணர்வு அருந்ததியர்கனிடம் மிகவும் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. இந்த உணர்வை ஒரு கதை வடிவாக வெளிப்படுத்துகின்றனர்.

ஒருமுறை ஒரு கிராமத்தில் உள்ள பண்ணையார் ஒருவர் மிகக் குறைந்த கூலியை அருந்ததியர்களுக்குக் கொடுத்து, அதிக நேரம் உழைக்கச் செய்தார். இவர்களது உழைப்பில் அந்தப் பண்ணையார் மகிழ்வதாக, நிறைவாக வாழ்ந்து வந்தார். இதை உணர்ந்த அருந்ததியர்கள் ஒன்று சேர்ந்து அப்பண்ணையாரிடம் கூலி உயர்வு கேட்டனர். இவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து வந்ததைக் கண்ட பண்ணையார் வியந்து சில நாட்களுக்குப் பின் முடிவு சொல்வதாக அறிவித்தார்.

இப்படி இருக்க பண்ணையாரின் காளை ஒன்று காட்டில் செத்துவிட்டது. பண்ணையார் அருந்ததியர்களை அழைத்து, இறந்த காளையை எடுத்துக் கொள்ளும்படி கூறினார். வீட்டிற்குச் சென்று தங்களது மனைவியர்களிடம் களிக் கிண்டி, மசால் அரைத்து வைக்கும் படியும், தாங்கள் சிறிது நேரத்தில் மாட்டுக் கறியுடன் வருவதாகவும் கூறி மாட்டை அறுப்பதற்காகக் காட்டை நோக்கி மகிழ்வுடன் சென்றனர்.

காட்டில் மாடு செத்துக் கிடப்பதை ஒரு நரி பார்த்தது. உடனே அந்த நரி, மாட்டின் வாலுக்குக் கீழ்வழியாக மாட்டின் வயிற்றுக்குள் நுழைந்து மாட்டின் குடல், ஈரல் முதலியவைகளைத் தின்ன ஆரம்பித்தது.

அப்போது வெளியில் சத்தம் எழுவதைக் கேட்ட நரி வயிற்றிற்குள் இருந்தபடி எட்டிப் பார்த்தது. அருந்ததியர்கள் அரிவாள், கத்தி, பாத்திரங்களுடன் வருவதைக் கண்டது. மாட்டை அறுப்பதற்காகத்தான் வருகிறார்கள் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட நரி, எங்கே தான் பிடிபட்டு, கொல்லப்பட்டு விடுவோமோ என்று அஞ்சியது. இருப்பினும் மாட்டிற்குள்ளேயே இருந்தது. அருந்ததியர்கள்தானே, இவர்களை எளிதில் ஏமாற்றிவிடலாம் எனத் திட்டமிட்டது.

மாட்டிற்கு அருகில் வந்த அருந்ததியர்கள் நன்கு கொழுத்த காளை இறந்திருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள். மாட்டை அறுக்கத் தயாரானார்கள்.

அப்போது நரி 'மாட்டை அறுப்பதற்கு முன்பாக உங்க சாமியைக் கும்பிட்டீர்களா?' என்று கேட்டது.

சத்தத்தைக் கேட்டு வியப்புற்ற அருந்ததியர்கள் சுற்றிலும் பார்த்தார்கள். பக்கத்தில் ஒரு குத்துக்கல் இருப்பதைக் கண்டார்கள். அந்தக் கல்லைச் சாமி என்று நினைத்தார்கள். அந்த சாமிதான் பேசுவதாக எண்ணி, அந்தக் கல்லுக்கு முன்பாக கீழே விழுந்து வணங்கினர்.

தான் செய்த வேலை பலிப்பதைக் கண்ட நரி மகிழ்ந்து, 'இவ்வளவு பெரிய மாட்டை நான்தான் உங்களுக்காகக் கொன்றேன். இந்த மாட்டை அறுப்பதற்கு முன்பாகத் தேங்காய், பழம், வெற்றிலை, பாக்கு, சூடம்,

சாம்பிராணி முதலியவைகளுடன் சேவலையும் பலியிட்டு என்னை வணங்கிய பின்புதான் மாட்டை அறுக்க வேண்டும். இப்படிச் செய்தால் நான் உங்களுக்காக அடிக்கடி மாட்டைக் கொல்வேன். உங்களுக்கு மாட்டுக்கறி அடிக்கடி கிடைக்கும். எனக்கு இவைகளைப் படைக்காமல் மாட்டை அறுத்து உண்டால் உங்கள் எல்லாருக்கும் வயிற்றுப் போக்கு உண்டாகும்' என்று பயமுறுத்தியது.

இதைக் கேட்ட அருந்ததியர்கள் பயந்தனர். பக்கத்தில் சாமி இருந்தும் கூட அதைப் பார்த்து வழிபடாமல் போனதற்காகத் தங்களையே நொந்து கொண்டனர். உடனே ஒரு சிலரை ஊருக்கு அனுப்பி, சாமி கும்பிடத் தேவையான அனைத்துப் பொருட்களையும் வாங்கிவரும்படி கூறினர். அவர்களும் ஊருக்கு விரைந்தனர்.

அப்போது அவர்களைப் பார்த்த மனைவிமார்கள் மிகவும் மகிழ்ந்தனர். 'இவ்வளவு விரைவில் மாட்டுக் கறியைக் கொண்டு வருகிறார்களே' என வியந்தனர்.

ஆனால் அவர்கள் கூறியதைக் கேட்ட அவர்களது மனைவியர், அவர்களைத் திட்டினர். சாமி கும்பிடாமல் எப்படி மாட்டை அறுக்கலாம் என்று ஏசினர்.

பின்பு சேவல் முதல் சாமி கும்பிடத் தேவையான அனைத்துப் பொருட்களையும் வாங்கிக் கொண்டு அவர்கள் காட்டிற்கு விரைந்தனர்.

இப்பொருட்களை வைத்து சாமி கும்பிடத் தயாராக இருந்தனர்.

அப்போது நரி அவர்களைப் பார்த்து வழக்கமாகச் சாமி கும்பிடுவது போல் கும்பிட்டால் தனக்குப் பிடிக்காது என்றும், தான் சொல்கிற படிதான் சாமி கும்பிட வேண்டும் என்றும் கூறியது. அப்படியே சாமி கும்பிடுவதாக அருந்ததியர்கள் கூறினர்.

அரிவாள், சுத்தி போன்ற ஆயுதங்களை தூரத்தில் வைக்க வேண்டும் என்றும், அதன்பின் வரிசையாக வந்து தனக்கு முன்பு நின்று கொண்டு ஒருவர் ஒருவரது தலைமுடியைச் சேர்த்துக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்றும், பிறகு கண்களை மூடியபடி கைகளை உயர்த்திக் கும்பிட்ட படி தன்னை வணங்கும்படியும் நரி கூறியது. அவ்வாறே அவர்கள் செய்தனர்.

உடனே மாட்டின் வயிற்றிலிருந்து வெளியே வந்த நரி, சேவலைத் தூக்கிக் கொண்டு தூரத்தில் போய் நின்று கொண்டு 'நல்லா ஏமாந்தீங்களா- எனக்கு மாட்டு ஈரல், கொலக்காயைக் கொடுத்ததோடு சேவலையும் கொடுத்ததற்கு நன்றி' என்று கூறியபடியே சேவலை கௌவிக்கொண்டு ஓடிவிட்டது.

நரி தங்களை ஏமாற்றி விட்டதைக் கண்டு அருந்ததியர்கள் மிகவும் கோபப்பட்டனர். நரியை அடிப்பதற்காக ஓட நினைத்தனர். ஒருவரோடு ஒருவரது தலைமுடி சேர்த்துக் கட்டப்பட்டிருந்ததால் அவர்களால் ஓட முடியவில்லை.

நடந்தவை அனைத்தையும் அந்தப் பண்ணையார் பார்த்தார். அருந்ததியர்களை அழைத்தார். நரிகூட அவர்களை ஏமாற்றும் போது, தான் ஏன் ஏமாற்றக்கூடாது என்று கேட்டார். தன்னிடம் ஏமாற்றக் கூடாது என்று கூறியது போல, நரியிடம் கூட்டமாகச் சென்று தங்களை ஏமாற்றக்கூடாது என்று முதலில் சொல்லுங்கள் என்றார். மேலும், கல் எப்படி பேசும் என்று வினவிய அவர், சாமி கும்பிடுவதை விட்டுவிட்டுத் தன்னிடம் வந்தால் கூலி உயர்வு தருவதாகக் கூறினார்.

நரியைக் கண்டு பேச முடியாமல் இருப்பதாலும், சாமி கும்பிடும் பழக்கத்தை விடமுடியாமல் இருப்பதாலும் இன்னும் தங்களால் கூலி உயர்வு கேட்க முடியவில்லை என்கின்றனர்.

தாங்கள் தொடர்ந்து ஏமாற்றப்படுவதை அருந்ததியர்கள் உணர்கின்றனர். இந்த உணர்வுதான் தாங்கள் இதிலிருந்து விடுபடுவதற்கு முதல்வழி என்பதை இவர்கள் உணரத் தொடங்கிவிட்டனர்.

ஆ. பயம்

சாதியப் படிமான முறையின் அடித்தளத்தில் அருந்ததியர்கள் வாழ்கின்றனர். ஆதிக்கச் சாதியினருக்கு அனைத்து விதமான அடிமைத் தொழிலையும் செய்கின்றனர். இந்த அடிமைத்தனத்தி் லிருந்து விடுபட முடியாமல் தவிக்கின்றனர். விடுபட நினைத்து ஏதாவது செய்தால் எங்கே ஆதிக்கச் சாதியினரின் கோபத்திற்கு ஆளாக நேரிட்டு அதனால் பாதிப்பு வந்துவிடுமோ என்று பயப்படுகின்றனர்.

சாதியக் கலவரம் அடிக்கடி நடக்கும் இம்மாவட்டத்தில் அருந்ததியர்கள் எண்ணிக்கையில் மிகவும் குறைவாக இருக்கின்றனர். தங்களுக்கு எதிராக ஆதிக்கச் சக்திகள் ஒன்று சேர்ந்து தங்களை அழித்துவிடும் அபாயம் இருப்பதாக அஞ்சுகின்றனர். எனவே சாதிய அடிமைத்தனத்துக்கு எதிராகப் போதுமான நடவடிக்கைகளை அருந்ததியர்கள் எடுப்பதில்லை. பெரும்பாலான கிராமங்களில் 10 அல்லது 15 வீடுகளில் மட்டுமே வாழும் தங்களால் ஆதிக்கச் சாதியினரை எதிர்த்து ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்று பயத்துடன் வாழ்கின்றனர்.

இந்த பயம் ஆதிக்கச் சாதியினரிடம் மட்டும்தான் என்று சொல்ல முடியாது. பல்வேறு தளங்களில் இந்தப் பயம் வெளிப்படுகிறது.

நோயைக் கண்டு மிகவும் பயப்படுகின்றனர். தலைவலி போன்ற சிறிய நோயைக்கூடத் தாங்கமுடியாமல் படுத்த படுக்கையாய் இருப்பதையும், உறவினர்கள் சுற்றி இருந்து ஆறுதல் கூறுவதையும் இவர்களிடம் காணலாம்.

இந்த பயம் பேய், பிசாசுகளிடமும் அதிகமாக இருக்கிறது. இரவில் வெளியே சென்றால் பேய், பிசாசு அடித்துவிடும் என்று வீட்டிற் குள்ளேயே முடங்கிக் கிடக்கும் தன்மையையும் அதிகம் பார்க்கலாம். தனியாக இரவில் வெளியே செல்வது மிகவும் அபூர்வம்.

இவ்வாறு ஆதிக்கச் சாதியினருக்கு, நோய்க்கு, பிசாசுக்கு, கடவுளுக்கு, பில்லி குனியங்களுக்கு என்று இவர்களது பயத்தின் எல்லை விரிந்து கொண்டே செல்கிறது.

தங்களது பயம் பற்றிய பல கதைகள் அருந்ததியர்களிடம் உள்ளன. இக்கதைகள் இவர்களது கதைகள்தானா அல்லது இவர்கள் மேல் புகுத்தப்பட்ட கதைகளா என்று தெரியவில்லை.

ஓர் ஊரில் அருந்ததியக் குடும்பம் ஒன்று வாழ்ந்தது. காட்டில் மாடு செத்துப்போக அருந்ததியரிடம் மாட்டை எடுத்துக்கொள்ளும்படி சம்சாரி கூறினார். மகிழ்ந்த அருந்ததியர், மனைவியிடம் சொல்லி விட்டுக் காட்டிற்குச் சென்றார். இறந்த மாட்டைப் பார்த்தார். தன் ஒருவனால் இந்த மாட்டைத் தூக்கிச் செல்ல முடியாது என்று எண்ணிப் பக்கத்து ஊரிலிருந்து ஆள் கூட்டிவரத் திட்டமிட்டார். அவ்வூரை நோக்கிச் சென்றார். இருட்டும் நேரம் ஆனது.

அப்போது வழியில் பேய் ஒன்று மனித உருவில் வந்தது. அந்தப் பேய் அருந்ததியரிடம் எங்கே செல்கிறாய் என்று கேட்க அருந்ததியர் அனைத்து விவரங்களையும் சொன்னார். அப்போது அந்தப் பேய் தானும் அருந்ததியர்தான் என்றும், தான் செத்த மாட்டைத் தூக்க வருவதாகவும், அப்படி உதவினால் தனக்கு மாட்டுக்கறி உணவு போடவேண்டும் என்றும் கூறியது. அருந்ததியரும் ஒத்துக் கொண்டார்.

இருவரும் மாடு செத்துக் கிடந்த இடத்திற்குச் சென்றனர். அதன் நான்கு கால்களையும் கட்டினர். ஒரு கம்பைக் கால்களுக்கிடையில் சொருகினர். அருந்ததியர் முன்பக்கமும், பேய் பின்பக்கமும் கம்பைப் பிடித்துத் தூக்கித் தோளில் வைத்துக்கொண்டு நடந்தனர்.

அப்போது பேய் வாலின் கீழ்ப்பக்கம் வழியாக மாட்டிற்குள் கையைவிட்டு அதன் ஈரல், கொலைக்காய் முதலியவைகளை எடுத்துத் தின்றது. மாட்டின் கனம் குறைவதை அருந்ததியர் கண்டார். தனது உணர்வை வெளிப்படுத்தினார்.

அதற்குப் பேய், தான் தனது கையால் தலையைத் தாங்கி வருவதால் தான் கனம் குறைவதாகக் கூறியது.

ஒரு வழியாக வீட்டை அடைந்தனர். மனைவியிடம் மசாலுக்கு ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லிவிட்டு மாட்டை அறுக்க ஆரம்பித்தார். பேய் தானும் உதவுவதாகக் கூறியது. இருவரும் இணைந்து வேக வேகமாக மாட்டை அறுத்தனர். 'சிறிது கறியை எடுத்து மனைவியிடம் கொடுத்துச் சமைக்கச் சொன்னபின் அருந்ததியர் தொடர்ந்து மாட்டை அறுத்தார். அப்போது ஈரல், குலைக்காய் போன்ற மாட்டின் சுவையான பகுதிகள் இல்லாததைக் கண்டு சந்தேகப்பட்டு துணைக்கு வந்தவரைப் பார்த்தார். அவரது வாயில் ரத்தக்கறை இருப்பதைக் கண்டார். சந்தேகப்பட்டு அவரின் காலைப் பார்த்தார். கால் இல்லை. வந்திருப்பது பேய் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட அருந்ததியர் பயத்தில் நடுங்கினார். பேயிடமிருந்து தப்ப எண்ணினார்.

தான் வீட்டிற்குள் சென்று, மனைவி சமைப்பதில் உதவி செய்வதாகவும், அப்படிச் செய்தால்தான் விரைவில் சமைக்க முடியும் என்றும் கூறினார். பின், வீட்டிற்குள் சென்று மனைவியிடம் விஷயத்தைக் கூறினார். இருவரும் ஜன்னல் வழியாக வெளியே பார்த்தனர். அந்தப் பேய் பச்சைக் கறியைத் தின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டனர்.

எப்படியாவது இங்கிருந்து தப்பிச் செல்ல வேண்டும் என்று நினைத்தனர். இரும்பைப் பிடித்திருந்தால் பேய் ஒன்றும் செய்யாது என்றும், இரும்புக் கம்பியைப் பிடித்தப்படி பேய் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்று பேயை அடித்து விரட்டலாம் என்றும் எண்ணினர். ஆனால் பேயை எப்படி அடிப்பது? பேய் அதற்குள் தங்களை அடித்து விட்டால் என்ன செய்வது என்று எண்ணிப் பயந்தனர். வீட்டிலிருந்து தப்பி ஓடுவதுதான் சிறந்தது என்று முடிவெடுத்தனர்.

அப்போது எலி ஒன்று ஓடியது. அந்த எலியை அடித்துக் கொண்டு அதை அடுப்பிற்கு மேலாகத் தலைகீழாகக் கட்டித் தொங்கப் போட்டனர். அடுப்பின் மீது எண்ணைச் சட்டியை வைத்தனர். எலியின் வாய்வழியாக ரத்தம் சொட்டுச் சொட்டாய் எண்ணைச் சட்டியில் விழ சொர் ... சொர் . என்ற சப்தம் எழுந்தது.

அருந்ததியத் தம்பதியர் கறியைத்தான் பொறிக்கிறார்கள் என்று எண்ணியபடி, பேய் பச்சைக் கறியை ஆவலுடன் தின்று கொண்டிருந்தது.

பயத்தில் நடுங்கியபடியே வீட்டை விட்டுப் பின்புறம் வழியாக வெளியே வந்த அருந்ததியத் தம்பதியர் அங்கிருந்து ஓடும் பிடித்தனர்.

பேய் அதிக நேரம் காத்திருந்தது. சீக்கிரம் கறியைக் கொண்டு வா என்று உத்தரவிட்டது. ஒரு பதிலும் வராமல் இருக்கவே வீட்டிற்குள் சென்று பார்த்தது. எலி கட்டித் தொங்கப் போட்டிருப்பதையும், அருந்ததியர்கள் ஓடி விட்டதையும் கண்டது. கோபத்தில் வீட்டை இடித்துத் தரைமட்டமாக்கியது.

இதுபோல் தங்கள் சமூகத்தார் பயந்த பல கதைகளைப் பெரியவர்கள் சிறுவர்களுக்குக் கூறுகின்றனர். சிறுவர்களும் பயத்திலேயே வளரும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

இ. புத்திக் கூர்மை

அருந்ததியர்கள் தாங்கள் ஏமாளிகள் அல்ல என்றும், மாறாகத் தாங்கள் அதிகம் புத்திக் கூர்மை உடையவர்கள் என்றும் நம்புகின்றனர். ஏமாளிகள் போல வெளியே தோன்றினாலும் அது உண்மையான குணம் அல்ல என்றும், ஏமாளித் தோற்றத்திற்குள் புத்திக் கூர்மையுள்ளவன் இருக்கிறான் எனவும் நம்புகின்றனர். இந்த ஏமாளித் தோற்றம் இருப்பதால்தான், இதைப் பயன்படுத்தி, அடுத்தவர்களை ஏமாற்றி, புத்திக் கூர்மையுடன் செயல்பட முடிகிறது என்று நம்புகின்றனர்.

இதற்குப் பல உதாரணங்களைக் கூறுகின்றனர். ஒண்டிவீரன், முத்தன் பகடை, பொட்டிப் பகடை போன்ற வீரர்கள் ஏமாளிகள் போல நடத்து, தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

எதிரி முகாமுக்குள் நுழைந்து புத்திக் கூர்மையுடன் செயல்பட்டு எதிரிகளுக்குப் பேரிழப்பை உண்டுபண்ணிய கதைகளைக் கூறுகின்றனர். இதேபோல இவர்கள் புத்திக்கூர்மையுடன் செயல்பட்ட பல கதைகள் இவர்களிடம் உள்ளன.

அருந்ததியர் ஒருவர் திருடும் பழக்கம் உடையவர். ஆதிக்கச் சாதியினரின் ஆடு, மாடு, தானியம் என்று எதையாவது திருடுவார். பலநாள் திருடன் ஒருநாள் அகப்படுவான் என்று சொல்வதற்கேற்ப ஒருநாள் இவர் பிடிப்பட்டார்.

அதிகக் கோபத்திலிருந்த ஆதிக்கச் சாதியினர் இவரைக் கொலை செய்யத்திட்டமிட்டனர். இறப்பதற்கு முன்பு கடைசி ஆசை என்ன என்று கேட்டனர்.

அவர்கள் கொடுக்கும் தண்டனையைத் தான் ஏற்பதாகக் கூறிய அருந்ததியர், சாவதற்கு முன் தனது குல வழக்கப்படி வட்ட ஓட்டம், குறு ஓட்டம், நெடு ஓட்டம் ஓடி தனது குல தெய்வத்தை வழிபட விரும்புவதாகவும், அவ்வாறு வழிபட்ட பின் தன்னைக் கொல்லலாம் என்றும் கூறினார்.

அருந்ததியர் கூறியதைப் புரிந்துகொள்ளாத ஆதிக்கச் சாதியினர் அது என்ன என்று விளக்கமாகக் கூறும்படிக் கூறினர்.

உடனே அருந்ததியர் வட்டமாக ஓடிக்காட்டி இதுதான் வட்ட ஓட்டம், இதுபோல மற்ற ஓட்டங்களையும் ஓட வேண்டும் என்றார். ஆதிக்கச் சாதியினர் அதற்குச் சம்மதித்தனர்.

உடனே அருந்ததியர் தனது குலதெய்வத்தை நினைத்து வணங்கினார். பிறகு வட்டவடிவில் சிறிது நேரம் ஓடினார். மறுபடியும் சாமி கும்பிட்டார். பிறகு சுமார் 20 அடி தூரம் ஓடித் திரும்பினார். குறு ஓட்டம் என்று கூறி, இவ்வாறு பல முறை ஓடினார். பிறகு மறுபடி சாமி கும்பிட்டார். பிறகு நெடு ஓட்டம் என்று கூறி ஒரே ஓட்டமாக ஓடி அவர்களிடமிருந்து தப்பிவிட்டார். ஆதிக்கச் சாதியினர் தாங்கள் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டதைக் கண்டு கோபங் கொண்டனர். அவரைத் தேடினர். அவர் கிடைக்கவே இல்லை.

இதைப்போல சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைக்கேற்ப, தாங்கள் புத்திக் கூர்மையுடன் செயல்படுவோம். இது தங்களது இயல்பான குணம் என்கின்றனர்.

ஈ. வீரம்

அருந்ததிய இனம் உளவியல் ரீதியாக ஒரு பயந்த இனம் என்று சொல்லும் போது அதைச் சிலர் மறுக்கின்றனர். தங்களது இனம் ஒரு வீரமான இனம் என்று கூறுகின்றனர். மதுரைவீரன் முதல் ஒருசில ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகக் கொல்லப்பட்டச் சின்னக் குருவன்-வரை மிக அதிக எண்ணிக்கையில் வீரர்கள் இருந்ததாகச் சொல்கின்றனர். அக்காலம் முதல்

இக்காலம் வரை சிலம்பாட்டத்தில் தங்கள் இனத்தவர்கள் கைதேர்ந்தவர்களாக இருப்பதைக் கண்டு பெருமைப்படுகின்றனர். பூலித்தேவர், கட்டபொம்மன் போன்ற சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்களின் படையில் எண்ணற்ற அருந்ததியர்கள் விருப்பத்துடன் சேர்ந்து நாட்டின் விடுதலைக்காகப் போரிட்டு உயிர் நீத்ததை மரியாதையுடன் நினைக்கின்றனர். ஆனால் இவர்களது பெயர்களெல்லாம் வரலாற்றில் இடம் பெறாமல் திட்டமிட்டு மறைக்கப்பட்டதாக உணர்கின்றனர்.

தங்களது இனம் ஒரு வீர இனமாக இருக்கவேண்டும் என்பது இவர்களது இலட்சியமாக இருக்கிறது. ஒருசில தனிப்பட்டவர்களின் திறமைகளை இனத்திற்கே உள்ள திறமைகள், இனத்திற்கே உள்ள அடையாளம் என்று கூறும் போக்கு உள்ளதாக உணரலாம்.

ஒரு பண்பாட்டு மாற்றத்தைக் கொண்டுவர, ஒரு சில தனிப்பட்ட வீரர்களின் வரலாற்றை நினைவு கூர்வது மிகமிக அவசியம் என எண்ணுகின்றனர். மலையூர் மம்பட்டியான், சீலைப்பேரி பாண்டி, அருவா ஆறுமுகம் போல இவர்களிடையே சித்திரப்பட்டி சின்னக் குருவன் மிகப்பெரிய வீரராகக் கருதப்படுகிறார். சுமார் 50 வருடங்களுக்கு முன்பு கொல்லப்பட்ட இவருடைய கதையை இளைஞர்கள் மிகவும் ஆவலுடன் கேட்கின்றனர். இவரைத் தங்களது முன்னோடியாக இளைய தலைமுறையினர் கருதுகின்றனர்.

சின்னக் குருவன்

சித்திரப்பட்டி என்ற ஊரில் பெரிய குருவன், சின்னக் குருவன் என்ற இரண்டு அருந்ததிய அண்ணன் தம்பியர் வாழ்ந்து வந்தனர். இருவரும் மிகப்பெரிய வீரர்களாக இருந்தாலும் தம்பியின் வீரம் சிறிது தூக்கலாக இருந்தது. சிலம்பாட்டத்தில் மிகப் பெரிய வீரராகச் சின்னக் குருவன் திகழ்ந்தார்.

ஏழைகளாக இருந்ததால் வறுமையைச் சிறிய வயதில் அதிகம் அனுபவித்தனர். இந்த வறுமையில் வாடிய அனுபவம் இருவரையும் தீவிரமாகச் செயல்படத் தூண்டியது. சிறு சிறு திருட்டுகள் செய்து, அதை வறுமையில் வாடும் ஏழைகளுக்குக் கொடுத்து உதவினர்.

இந்த நிலையில் இந்த இருவருக்கும் மற்ற சாதியினரின் தொடர்பு கிடைத்தது. இவர்களைப் போன்ற கொள்கையுடைய ஒரு தேவர், ஒரு குடும்பர் ஆகியோர் இவர்களிடம் சேர்ந்தனர். இந்த நால்வர் தாங்கிய குழுவுக்குச் சின்னக் குருவன் தலைவனாகச் செயல்பட்டார். இவர்களது முக்கிய வேலை வசதியான பணக்காரர்களிடம் திருடி ஏழைகளுக்குக் கொடுப்பது. எந்தச் சாதியில் ஏழைகள் இருந்தாலும் அவர்களுக்கு இந்த நால்வரும் உதவினர். எனவே இவர்களுக்கு அனைத்துச் சாதி ஏழைகளும் ஆதரவாக இருந்தனர். அனைத்துச் சாதியினரின் ஆதரவு பெற்ற ஒரு மிகப் பெரிய குழுவாக இந்த நால்வரும் செயல்பட்டனர்.

முதலில் திருடிய இவர்கள், பின்பு உரிமையுடன் பங்கு கேட்க ஆரம்பித்தனர். அறுவடைச் சமயத்தில் நிலச் சொந்தக்காரர்களின் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

களத்துக்குச் செல்வார்கள். அங்கிருக்கும் தானியக் குவியலில் சின்னக்குருவன் தனது கையில் உள்ள ஈட்டியால் ஓர் இடத்தில் குத்துவார். எந்த இடத்தில் குத்தினாரோ அதிலிருந்து ஒரு பக்கத்துத் தானியம் முழுவதும் தனக்கு வேண்டும் என்று கூறிவிட்டு வந்து விடுவார். நிலச் சொந்தக்காரர் அந்தத் தானியத்தைத் தனியாகப் பிரித்து, மூட்டை கட்டிச் சின்னக்குருவன் வீட்டிற்கு அனுப்பி விடுவார். அப்படி அனுப்பவில்லை என்றால் இரவோடு இரவாக படப்புக்குத் தீ வைப்பது, கிணற்றில் கற்களைத் தள்ளி விடுவது, பயிர்களை அழிப்பது போன்ற செயல்களுடன் தானியங்களையும் குழவினரின் துணையுடன் கொள்ளையிடுவார். இதற்குப் பயந்து அவர் கேட்ட தானியத்தை அவருக்கு நிலச் சொந்தக்காரர்கள் அனுப்பிவிடுவர். சின்னக்குருவன் இத்தானியங்களை ஏழைகளுக்குப் பகிர்ந்து கொடுப்பார்.

இவ்வாறு கொள்ளையடித்தாலும் சமூகப் பொறுப்புடன் நடந்து கொள்வார். அக்காலத்தில் கிராமப்புற வியாபாரிகள் கோவில்பட்டி சென்று பொருட்களை வாங்கி வந்து, கிராமங்களில் விற்பார். கடையில் பொருட்கள் இல்லை என்றால் போக்குவரத்து வசதியில்லாத கிராமங்களில் அக்காலத்தில் மிகவும் கஷ்டப்படுவார். ஒருமுறை எலுமிச்சங்காய்ப்பட்டி என்ற கிராமத்தில் கடை வைத்திருந்த வெள்ளாளர் ஒருவர் கோயில்பட்டி சென்று, கடைக்குச் சாமான்கள் வாங்கி, அவைகளை மாட்டு வண்டியில் வைத்துத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். அவரிடம் திருட இந்த நால்வர் குழு சென்றது. கிராமத்திற்குப் பொருட்கள் கொண்டு செல்லும் வியாபாரி என்று தெரிந்ததும், தனது மற்ற சகாக்களிடம் கொள்ளையடிக்க வேண்டாம் என்று சின்னக்குருவன் கூறிவிட்டார். மற்ற மூவரும் எவ்வளவோ கூறியும் கிராமப்புற வியாபாரிகளிடம் கொள்ளையடிக்கக் கூடாது என்று உறுதியுடன் கூறிவிட்டார். இதைப்பற்றி வியாபாரியாகிய அந்த வெள்ளாளர் பெருமையுடன் தனது கிராமத்தில் கூறியதுடன், ஒருமுறை அவ்வூரிலுள்ள அருந்ததிய இல்ல விசேஷத்திற்கென்று வந்த சின்னக்குருவனுக்குக் கோழி முதல் அனைத்துப் பொருட்களையும் கொடுத்து மரியாதை செய்தார்.

சின்னக்குருவனின் புகழ் பரவியதால் ஏழைகள் சாதி வித்தியாசம் பாராமல் அவரைத் தங்கள் வீட்டு வைபவங்களுக்கு அழைத்தனர். அக்காலத்தில் சுருள் கொடுக்கும் முறை இருந்தது. வெற்றிலை, பாக்கு, சந்தனம், குங்குமம், பழம் இவைகளை ஒரு தட்டில் வைத்து தங்களது வீட்டு விசேஷத்திற்கு வர வேண்டும் என்று அழைப்பதைச் சுருள் கொடுப்பது என்று கூறுவர். இந்தச் சுருள் கொடுத்துச் சின்னக்குருவனுக்கு முதல் மரியாதை செலுத்தினர். முதலில் ஏழைகள்தான் இவ்வாறு செய்தனர். பின்னர் இப்பழக்கம் நிலவுடைமையாளர்கள், பணக்காரர்கள் முதலியவர்களுக்கும் பரவியது. எங்கே தாங்கள் சுருள் கொடுக்கவில்லை என்றால் தங்கள் வீட்டிலுள்ள நகைகளைக் கொள்ளையடித்து விடுவாரோ, பொருட்களுக்குச் சேதத்தைக் கொடுப்பாரோ, பெண்களைத் தொந்தரவுச் செய்வாரோ என்று பயந்து அவர்களும் சுருள் கொடுக்க

ஆரம்பித்தனர். சுருள் கொடுத்தவர்களின் வீட்டு விசேசங்களுக்குச் செல்லும் சின்னக் குருவன், அங்கே பந்தியில் மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து அமர்ந்து உண்டுவிட்டுத்தான் வருவார். இதை ஒரு வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

இவ்வாறு சமூகத்தில் சின்னக் குருவனுக்கு ஓர் அங்கீகாரம் கிடைத்ததும், மற்ற சாதியினர் தங்களிடையே இருக்கும் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைக்கச் சின்னக் குருவனை அணுகினர். சின்னக் குருவன் தனது குழுவினருடன் சென்று பஞ்சாயத்துப் பேசி பிரச்சினையை நீதியுடன் தீர்த்து வைத்தார். இதனால் இவரின் செல்வாக்கு அதிகரித்தது.

ஒருமுறை ஐயநேரி என்ற கிராமத்தில் நாயுடு இனத்தைச் சேர்ந்த அண்ணன் - தம்பி ஆகிய இருவருக்கிடையில் நிலத்தைப் பிரிப்பதில் பிரச்சினை ஏற்பட்டது. வலுவானவராகிய அண்ணன், தன்னை ஏமாற்றித் தனக்குச் சேரவேண்டிய நிலங்களை அபகரித்துக் கொண்டதாகத் தம்பி எண்ணினார். செய்வது தெரியாமல் திகைத்த அவர் சின்னக் குருவன் பற்றிக் கேள்விப்பட்டார். சின்னக் குருவனை அணுகிய அவர் பிரச்சினையைச் சொன்னார். உடனே சின்னக் குருவன் தான் நேரில் வந்து, பிரச்சினைக்குரிய நிலத்தைப் பார்த்து முடிவு சொல்வதாகக் கூறினார். பின் தனது குழுவில் உள்ள தேவரை மட்டும் அழைத்துக் கொண்டு அந்த ஊருக்குச் சென்றார்.

அங்கே தம்பி நாயுடு, அந்த இருவருக்கும் கோழி அடித்துத் தனது வீட்டில் தனது பாத்திரங்களிலேயே விருந்து படைத்தார். பின்பு இரவு படுக்க ஏற்பாடு செய்தார். ஒரு கட்டில் மட்டும் இருந்தது. சின்னக் குருவனிடம் அக்கட்டிலில் படுக்கும்படிக் கூறினார். சின்னக் குருவன் மறுத்து விட்டார். தனக்குத் தரையில் படுத்துத்தான் பழக்கம் என்றார். அந்த நாயுடு தனது ஜமுக்காளம், போர்வை, தலையணை முதலியவைகளைக் கொடுத்தார். அதில்தான் படுத்துத் தூங்கினார்.

மறுநாள் காலை எழுந்து குளிப்பதற்காகத் தேவருடன் சென்றார். பல் துலக்க வேப்பங்குச்சி தேவைப்பட்டது. கிணற்று மேட்டில் ஒரு வேப்பமரம் இருந்தது. ஆனால் குச்சியை ஒடிக்க வேண்டும் என்றால் மரத்தில் ஏறவேண்டும். சின்னக் குருவன் ஒரு கல்லை எடுத்து, குறி வைத்து ஒரு கிளையின் மீது எறிய, அக்கிளை துண்டாக ஒடிந்து கீழே விழுந்தது. அதில் குச்சியை ஒடித்துப் பல் துலக்கினார்.

பஞ்சாயத்து பேசுவதற்காகத் தம்பி சின்னக் குருவனை அழைத்து வந்திருக்கும் செய்தி அண்ணனுக்கு எட்டியது. வந்திருப்பவர் எப்படிப்பட்டவர் என்று அறிந்து வரும்படி ஓர் ஆளை அண்ணன் அனுப்பியிருந்தார். சின்னக் குருவன் மரக்கிளையைக் கல்லால் எறிந்து ஒடித்ததை அந்த ஆள் பார்த்தான். அண்ணனிடம் சென்று நடந்தவைகளைக் கூறினான். அவனிடம் ரூ 500 கொடுத்த அண்ணன், சின்னக் குருவனிடம் இந்தப் பணத்தைக் கொடுத்து, தனக்குச் சாதகமாகத் தீர்ப்புச் சொல்லும்படி செய்ய வேண்டும் என்றார். அந்த ஆள் பணத்துடன்

சின்னக் குருவனை அணுகி விவரங்களைச் சொன்னான். அந்த ஆள் சொன்னதிலிருந்து அண்ணன்தான் தவறு செய்கிறார் என்பதைச் சின்னக் குருவன் உணர்ந்தார். பணத்தைப் பெற மறுத்து விட்டார். உடனே தேவருடன் சென்று சம்பந்தப்பட்ட நிலத்தைப் பிரித்துக் கல் ஊன்றினார். பிறகு இத்தீர்ப்பையாரும் ஏற்கா விட்டால் இப்பொழுதே கூறலாம். தான் சென்ற பிறகு யாரும் எதுவும் பேசினால் அவர்களுக்கு இந்தக் கல்லால் தான் சாவு என்று தான் நட்டிய எல்லைக் கல்லைக் கட்டிக் காட்டினார். யாரும் பேசவில்லை. தம்பி கொடுத்த 500 ரூபாயையும் பெற்றுக்கொள்ளாமல் திரும்பினார்.

இவ்வாறு திறமையுடன், குறிப்பிட்ட வழிமுறைகளைத் தங்களுக்கென வகுத்துக் கொண்டு செயல்பட்ட இந்த நால்வர் குழுவில் பிரச்சினை ஏற்பட்டது. பெரிய குருவனும், தேவரும் ஒரே பெண்ணை விரும்பினர். இதனால் இருவருக்கிடையே பிளவு ஏற்பட்டது. தேவர் இக்குழுவிலிருந்து விலகினார்.

ஒருநாள் கும்பரட்டையாபுரம் என்ற ஊரில் பெரிய குருவன் ஒரு தேவர் இனப் பெண்ணின் நகையைப் பறித்துக் கொண்டு சென்றார். அவரிடம் அப்போது சிலம்புக் கம்பு உட்பட எந்த ஆயுதமும் இல்லை. நகை திருடப்பட்ட செய்தி அந்த ஊர் மக்களுக்குத் தெரிய வர அவர்கள் திருடனைப் பிடிக்க விரைந்தனர். இறுதியில் பெரிய குருவன் பிடிபட, பழக்கமில்லாத அவ்வூரார் அவரை அடித்தே கொன்று விட்டனர்.

நால்வர் கூட்டணி இருவர் அணியாக மாறியது. இருப்பினும் சின்னக் குருவன் தொடர்ந்து தனது போக்கில் செயல்பட்டார்.

ஒருமுறை தொம்பக்குளத்து நாயுடுகள், சித்திரப்பட்டிக்குப் பரிசம் போடுவதற்காகச் சென்றனர். சித்திரப்பட்டியில் பெண் வீட்டார் சின்னக் குருவனுக்குச் சுருள் வைத்து மரியாதை செய்ய விரும்பினர். மாப்பிள்ளை வீட்டார் தடுத்தனர். ஒரு சக்கிலியனுக்கு எப்படி மரியாதை செலுத்தலாம் என்பதுதான் தொம்பக்குளத்து நாயுடுகளின் எண்ணமாக இருந்தது. ஆனால் சித்திரப்பட்டிக்காரர்கள் கேட்கவில்லை. சித்திரப்பட்டிக்கு என்று ஒரு சில பழக்க வழக்கங்கள் இருப்பதாகவும், அதை மீறிய பின் தங்களால் அவ்வூரில் வாழமுடியாது என்றும் கூறிய பெண்வீட்டார் சின்னக் குருவனுக்கு சுருள் வைத்து அழைத்தனர்.

சின்னக் குருவனும் பரிச வீட்டிற்கு வந்தார். பெண் வீட்டார் அவருக்குரிய மரியாதையைக் கொடுத்தனர். அங்கே பந்தியில் அமர்ந்து உண்டபின் சின்னக் குருவன் மணப்பெண்ணை வாழ்த்தி விட்டுச் சென்றார்.

இவை அனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தொம்பக்குளத்து நாயுடுகளுக்கு ஆத்திரம் பொறுக்கவில்லை. ஒரு சக்கிலியனுக்கு இப்படிப்பட்ட மரியாதையைக் கொடுப்பதா என்று மிகவும் கோபப்பட்டனர். சின்னக் குருவனைக் கொலை செய்யத் திட்டமிட்டனர். சின்னக் குருவனின் நடவடிக்கைகளைக் கவனித்துத் தங்களிடம் வந்து சொல்லுமாறு ஓர் உளவாளியை நியமித்து விட்டுச் சென்றனர்.

சின்னக் குருவனுக்குக் கள் குடிக்கும் வழக்கம் இருந்தது. தினமும் காலையில் எழுந்ததும் கள் இறக்கும் இடத்திற்குச் சென்று வேண்டிய மட்டும் கள் குடிப்பார். இவருக்கு இலவசமாகவே கள் கொடுத்தனர்.

இத்தகவல் தொம்பக்குளம் நாயுடுகளுக்கு எட்டியது. கள் குடித்துவிட்டுப் போதையில் இருக்கும் போது கொலை செய்யத் திட்டமிட்டனர். ஒருநாள் பெரும் எண்ணிக்கையில் சித்திரப்பட்டி சென்று தங்கினர்.

மறுநாள் வழக்கப்படி சின்னக் குருவன் கள் குடித்தார். போதையில் வீட்டிற்குச் சென்றார். நாயுடுகள் காலை 9 மணி வரைக் காத்திருந்தனர். அப்போதுதான் இராகுகாலம் ஆரம்பமாகியது. 9 மணி ஆகியதும் நாயுடுகள் ஒன்று சேர்ந்து குருவனின் வீட்டைத் தாக்க ஆரம்பித்தனர். போதையில் இருந்த குருவன் சிலம்புக்கம்பை எடுத்து வெளியே வந்தார். குருவன் அருகில் செல்லப் பயந்த நாயுடுகள் தூரத்தில் இருந்தபடி கல்லால் தாக்கினர். பலருடைய கல்லெறித் தாக்குதலுக்கு முன்பு சின்னக் குருவனின் கம்பு வீச்சு செயலற்றதாக மாறிவிட்டது. ஒரு கல் அவரது மண்டையைத் தாக்க சீழே விழுந்தார். தொடர்ந்து கல்லால் எறிந்து சின்னக் குருவனைக் கொலை செய்தனர்.

இந்தச் சரித்திரத்தை இன்றும் பெரியவர்கள் சொல்கின்றனர். இது போல வீரர்களாக மாற வேண்டும் என்ற எண்ணம் இளைஞர் களிடையே அதிகமாக இருப்பதைக் காண முடிகிறது.

(கடந்த இரண்டு வருடங்களாக ஆலங்குளத்தில் எழுதுவதற்கு ஆர்வமுள்ள இளைஞர்களையும், இளம் பெண்களையும் ஒன்று சேர்த்து இலக்கியம் படைக்க பயிற்சி கொடுக்கப்பட்டது. மாதம் ஒருமுறை ஒவ்வொருவரும் ஒரு சிறுகதை எழுதிவந்து வாசிக்க வேண்டும் என்பது பழக்கமாக இருந்தது. எழுதப்பட்ட சிறுகதைகளில் பெரும்பாலான கதைகள் ஆதிக்கச்சாதியினர் அநீதி செய்வதாகவும், அந்த அநீதியை எதிர்த்து அருந்ததியர் சண்டையிடுவதாகவும், தவறு செய்தவரை அருந்ததியர் அடித்து உதைப்பது போலவும் கதைகள் எழுதப்பட்டன. இத்தகைய கதைகள் வாசிக்கப்பட்டபோது மற்றவர்கள் கைதட்டி மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினர். பாராட்டவும் செய்தனர்.)

6. வாழ்க்கைத் தத்துவங்கள்

உலகில் பிறந்த ஒவ்வொரு மனிதனும் மகிழ்வுடனும் நிறைவுடனும் வாழ ஆசைப்படுகிறான். அவைகளைத் தேடுவதுதான் ஒவ்வொரு மனிதனின் இலட்சியமாகவும் இருக்கிறது. இவைகளைத் தேடும் மனிதன் இவைகளுக்கு முற்றிலும் மாறானவைகளைச் சந்திக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. மகிழ்வுக்குப் பதில் துன்பத்தையும், நிறைவுக்குப் பதில் குறைவையும் அடைகிறான். வளமான வாழ்வை எட்டாக் கனியாக்குகிறது வறுமை. நிறைவான வாழ்வுக்குத் தடைபோடுகிறது நோய். சோதனைகளும், சிக்கல்களும் குறுக்கிட்டு இலட்சியத்தை

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

அடைய விடாமல் தடுக்கின்றன. வாழ்வில் நம்பிக்கையை இழக்கும் சூழ்நிலைக்கு அவன் ஆளாகிறான்

ஆனால் இச்சூழ்நிலையில் தன் இனம் தனக்குக் கை கொடுக்கும் என்று நம்புகிறான். தன் இனத்திடம் செல்கிறான். இனத்துடன் சேர்ந்து சிந்திக்கிறான். சோதனைகளிலிருந்து, வேதனைகளிலிருந்து வெளிவர இனம் ஒருசில வழிவகைளைத் தருகிறது. இவ்வழிகள் அந்த இனத்தின் தத்துவங்களாக வெளிப்படுகின்றன.

வழிபாடுகள், சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், பாடல்கள், பழமொழிகள், விடுகதைகள் என்று பல்வேறு தளங்கள் வழியாக இத் தத்துவங்கள் வெளிப்படுகின்றன. ஒருசில வெளிப்பாடுகளை ஏற்கனவே பார்த்தோம். வெளிவராத தளங்களில் உள்ள தத்துவங்களை இப்பகுதியில் பார்ப்போம்.

அ. நம்பிக்கைகள்

அருந்ததியர்களின் நம்பிக்கைகளைத் தொகுக்கும்போது இவர்களது பண்பாடு பற்றி இன்னும் சிறப்பாக அறிந்துகொள்ள முடியும். ஆனால் இதிலும் ஒரு சிக்கல் உண்டு. இவர்களிடம் நூற்றுக்கணக்கான நம்பிக்கைகள் உள்ளன. இவைகளைத் தொகுத்து அதன் பின் ஆராய்ந்து பார்க்கும்போது மற்ற இனங்களின் நம்பிக்கைகளையும் அருந்ததியர்கள் ஏற்று வாழ்கின்றனர் என்று கூறலாம். ஆனால் மற்ற இனங்களின் நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் அருந்ததியர்களின் பண்பாட்டை அறிய முயல்வது ஏற்புடையதாக இருக்காது.

அருந்ததியர்களின் நம்பிக்கைகளை மட்டும் தொகுத்தால்தான், அருந்ததியர்களின் பண்பாட்டை அறிய முடியும். எனவே அருந்ததியர்களின் நம்பிக்கைகள் அனைத்தையும் தொகுத்து, பின் அதில் மற்ற சமூகங்களின் நம்பிக்கைகள் என்னென்ன இருக்கின்றன என்பதைக் கவனமாகப் பார்த்து அவை நீக்கப்பட்டன. நீக்கப்பட்டவை தவிர மற்றவை இங்கே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இவை மட்டும் தான் அருந்ததியர்களின் நம்பிக்கைகள் என்று சொல்ல முடியாது. இன்னும் இதுபோன்ற நூற்றுக்கணக்கான நம்பிக்கைகள் இருக்கலாம். அருந்ததியர்களிடம் நாம் கண்ட நம்பிக்கைகள் இவை என்று கூறலாம். இதில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள நம்பிக்கைகளில் சில மற்ற இனத்தின் நம்பிக்கைகளாகவும் இருக்க வாய்ப்பு உண்டு. எமது அறியாமையால் இவை இங்கு இடம் பெற்றுள்ளன என்று கூறலாம்.

ஏற்கனவே வாழ்க்கைக் கொண்டாட்டங்கள் பகுதியில் பல நம்பிக்கைகளை எழுதியுள்ளோம். அவைகளை விட்டு விட்டு மற்ற நம்பிக்கைகளை இப்பகுதியில் தொகுத்துள்ளோம்.

- ♦ நமக்குத் தீமை செய்தவர்களுக்குத் தீமை வர வேண்டும் என்று விரும்பி கம்பளத்தாரிடம் சென்று குட்டி வெட்டினால் கட்டாயம் எதிரிக்குத் தீமை வரும்.

- ▶ குளித்துவிட்டு ஈரத்துணியுடன் சென்று, சக்கம்மாள் கோயிலில் விழுந்து எதிரிகள் அழிய வேண்டும் என்று வேண்டினால் கட்டாயம் பலிக்கும். இந்தச் சாபம் நீங்க, சீழே விழுந்து வேண்டிய வரும், யாருக்குத் தீமை வரவேண்டும் என்று வேண்டினாரோ அவரும் சக்கம்மாள் கோயில் சென்று, சாமி கும்பிட்டு விட்டு ஒரு செம்புப் பாலை இருவரும் குடித்தால் சாபம் நீங்கிவிடும்.
- ▶ கர்ப்பமாக இருக்கும் பெண்மீது தேரை (தவளை) விழுந்தால் பிறக்கும் குழந்தை மிகச் சிறியதாக இருக்கும். பெண்ணின் தந்தை ஒரு தேரையைப் பிடித்து, அதை ஒரு தோலுக்குள் வைத்துத் தைத்து, குழந்தையின் இடுப்பில் கட்ட குழந்தை நன்கு வளரும்.
- ▶ பெண் கர்ப்பமாக இருக்கும்போது தேங்காய்த் தண்ணீர், இளநீர் குடித்தால் பிறக்கும் குழந்தைக்குத் தலையில் முடி இருக்காது. வழுக்கையாக இருக்கும்.
- ▶ கர்ப்பமாக இருக்கும்போது புதுத்துணி உடுத்தக்கூடாது.
- ▶ கழுத்தில் கொடி சுற்றிப் பிறந்தால் தாய்மாமா உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படும். இதைப் போக்க தாய்மாமா புதுத்துணியும், தங்கச் சங்கிலியும் எடுத்து வந்து குழந்தைக்கு அணிவித்தால் ஆபத்து நீங்கிவிடும்.
- ▶ பிறந்த குழந்தைக்குச் சேனை கொடுக்கும்போது பேனாவின் நுனியில் தொட்டு குழந்தை நாக்கில் வைத்தால் குழந்தை நன்கு படித்து, அறிவாளியாக மாறுவான்.
- ▶ பிறந்த குழந்தைக்கு விக்கல் வந்தால் கூரையிலிருந்து ஒரு சிறு துரும்பை எடுத்து அதைக் குழந்தையின் நெஞ்சில் வைக்க விக்கல் நின்றுவிடும்.
- ▶ கத்தளவார்கள் கேட்பதைக் கொடுத்து, அவர்கள் மனம் வருந்தாமல் நடந்து கொண்டால் மாதம் மும்மாரி மழை பெய்யும்.
- ▶ அதிகமாக முடி வளர்வது குடும்பத்திற்கு ஆகாது.
- ▶ இருட்டில் சாப்பிட்டால் பேய் வந்து கூடச் சாப்பிடும். அப்படி சாப்பிடும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டால் தண்ணீர் தெளிக்கப் பேய் ஓடிவிடும்.
- ▶ மாட்டை அடித்தால் அதன் நாக்கை வெட்டித் தூர எறிந்து விட வேண்டும். இவ்வாறு செய்தால் மாட்டின் கறி சீக்கிரம் வேகும். கறியும் மிகவும் சுவையாக இருக்கும்.
- ▶ நிச்சயதார்த்தம் முடிந்தபின் பெண் வெளியில் எங்கும் செல்லக்கூடாது.
- ▶ கல்யாண முகூர்த்த வளையல் போட்டவுடன் உடையக்கூடாது. அப்படி உடைந்தால் குடும்பமும் உடைந்துவிடும்.
- ▶ குடும்பத்தில் யாரும் இறந்துவிட்டால் ஒரு மாதத்திற்கு நெற்றியில் திருநீறு பூசுவது குடும்பத்திற்கு ஆகாது. அப்போது உச்சந்தலையில் பூசுவது குடும்பத்திற்கு நல்லது.

- ▷ ஆணுக்குக் கால் பெருவிரலுக்கு அடுத்து உள்ள விரல் பெருவிரலை விட நீண்டிருந்தால் அவன் மனைவியை அடிமையாக நடத்துவான். பெண்ணுக்கு நீண்டிருந்தால் அவள் கணவனை அடிமைப் படுத்துவாள்.
- ▷ காலில் மிஞ்சி போட்ட பெண் கணவனுக்குக் கட்டுப்பட்டு இருப்பாள்.
- ▷ தலைப்பிள்ளை இறந்தால் தாய்மாமன் காது குத்திப் புதைக்கலும்.
- ▷ ஊருக்குப் போகும்போது வீட்டில் பெண் முடியை விரித்துப் போட்டு இருக்கக் கூடாது. போகும் காரியத்தில் தடை ஏற்படும்.
- ▷ பிணத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு செல்லும்போது குழந்தைகளுக்குத் தலையில் தண்ணீர் தெளித்தால் சீர் அடிக்காது.
- ▷ மாலை 6 மணிக்குப் பின் பேன் பார்க்கக் கூடாது. அந்த நேரம் சாமி பால் குடிக்கும் நேரமாக இருப்பதால் பேன் பார்ப்பது சாமிக்குப் பிடிக்காது.
- ▷ மாடு வெள்ளிக்கிழமை பொட்டக் குட்டி போட்டால், வீட்டுக்கு நல்லது. ஆண் குட்டி போட்டால் கிரகம் சரியில்லை என்று அர்த்தம். இதைப் போக்க கோயிலுக்குச் சென்று சாமியிடம் நேர்ச்சை செய்ய வேண்டும்.
- ▷ பெண் வயதுக்கு வரும் நேரம் நல்ல நேரமாக இருந்தால் பெண்ணின் வாழ்வு சிறப்பாக அமையும். கெட்ட நேரமாக இருந்தால் துன்பம் தொடரும்.
- ▷ திருமணம் முடிந்து பெண் கணவன் வீட்டில் நுழையும்போது நீர் நிறைந்த பாணையுடனும், குத்து விளக்குடனும் சென்றால் வீட்டில் மகிழ்வும், செல்வமும் நிறையும்.
- ▷ அம்மை போட்டிருக்கும் வீட்டிற்குப் பக்கத்து வீட்டினர் கறி எடுத்து வந்து, அந்தக் கறியைக் கழுவி, கழுவிய நீரை வாசலில் தெளித்தால் தங்கள் வீட்டிற்கு அம்மை வராது.
- ▷ வீட்டில் உள்ள கோழிதோல் முட்டை போட்டால் வீட்டிற்கு ஆகாது. அந்தக் கோழியை அடித்துச் சாப்பிட்டுவிட்டால் தீமை நீங்கிவிடும்.
- ▷ தலையில் காக்கா அடித்தால் தீமை வரும். இதைப் போக்க பாலைத் தலையில் தேய்த்துக் குளிக்க வேண்டும்.
- ▷ வீட்டில் தட்டாங்கல், பல்லாங்குழி விளையாடக் கூடாது. அப்படி விளையாடினால் கடன் தொல்லை அதிகமாகும்.
- ▷ மாவு இடித்து வைத்திருந்தால் அதில் ஒரு குச்சியைச் சொருகி வைக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் பாட்டி மாவைத் தின்றுவிடுவாள்.
- ▷ உடலின் எப்பகுதியிலாவது பச்சை குத்திக் கொண்டால் இறந்தவுடன் தேவர்கள் சொர்க்கத்திற்கு அழைத்துச் செல்வார்கள். பச்சை குத்தவில்லை என்றால் எளிதில் சொர்க்கத்தில் நுழைய முடியாது.

- ▶ திருமணம் எப்போதும் கிழக்குப் பக்கம் பார்த்தபடிதான் நடைபெற வேண்டும். இவ்வாறு திருமணம் செய்தால் மணமக்கள் நீண்ட நாட்கள் வாழ்வார்கள்.
- ▶ திருமண நிச்சயம் நடைபெற்ற பின் அந்த வீட்டில் கறி சமைக்கக் கூடாது. திருமணம் முடியும் வரை இது நீடிக்கும். உயிர்க்கொலை நல்லதல்ல என்று நம்புகின்றனர்.
- ▶ ஒரு பக்கம் தலைவலி இருந்தால் கழுத்தளவு நீருக்குள் இறங்கி ஏதாவது தனக்குப் பிடித்த உணவு வகையை விட்டு விடுவதாக நீரில் சத்தியம் செய்து அந்த உணவை அன்றிலிருந்து தவிர்த்தால் தலைவலி நின்றுவிடும். அந்த உணவை மறுபடி உண்டால் தலைவலியும் வந்துவிடும்.
- ▶ குழந்தைக்குத் தொக்கம் விழுந்து குழந்தை அழுதுகொண்டே இருந்தால், மாமன்காரன் குழந்தையைத் தொட்டிலில் போட்டு மேலும் கீழும் குழந்தை உருளும்படி தொட்டிலை ஆட்டினால் குழந்தை அழுவது நிற்கும். குழந்தை சுகம் அடையும்.
- ▶ சாமிக்குச் சேவல், ஆடு போன்றவைகளைக் கழுத்தை வெட்டிப் பலியிடும்போது அதன் கழுத்துப் பகுதி சாமிக்கு நேராக இருந்தால் சாமி அந்தப் பலியை முழுமையாக ஏற்றுக் கொண்டதாகப் பொருள்.
- ▶ சாமிக்குத் தேங்காய், பழம், வெற்றிலை, சூடம், பத்தி, குங்குமம், மஞ்சள், விபூதி போன்ற பொருட்கள் வாங்கும்போது கேட்ட விலையைக் கொடுத்துவிட வேண்டும். விலை குறைத்துக் கேட்பது சாமிக்குப் பிடிக்காது.

ஆ. பழமொழிகள்

மக்களின் சிந்தனைப் போக்கை, வாழ்க்கைத் தத்துவங்களை, மதிப்பீடுகளை, குணங்களை, செயல்பாடுகளை, பழக்க வழக்கங்களை, ஒற்றை வரியில் விளக்குவனவாகப் பழமொழிகள், சொலவடைகள் இருக்கின்றன. இந்தப் பழமொழிகளை ஒவ்வொரு இனமும் பயன்படுத்துகிறது. எல்லோருக்கும் பொதுவான பழமொழிகள் என்று சில பழமொழிகளைக் கூறலாம். சில பழமொழிகள் ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தின் தன்மையை விளக்குவனவாகவும் இருக்கின்றன.

இங்கேயும் ஒரு சிக்கல் எழுகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட இனத்தின் தன்மையை அந்த இனமே கூறுவதாகச் சில பழமொழிகளும், அந்த இனத்தின் தன்மைகளை மற்ற இனத்தவர் கூறுவதாக பழமொழிகளும் உள்ளன என்று கூறலாம். இதில் சிக்கல் எங்கே தோன்றுகிறது என்றால் ஒரு பழமொழியைத் தன் இனத்தவரின் பழமொழி எது, மற்ற இனத்தவரின் பழமொழி எது என்று பிரித்துப் பார்ப்பது கடினம். ஏனெனில் மற்ற இனத்தவர்கள் தங்கள் இனத்தைப் பற்றிக் கூறிய பழமொழிகளை உள்வாங்கித் தங்களது தன்மையாக அப்பழமொழிகளை ஏற்றுக்

கொண்டு, பின்பு தாங்களே உபயோகிப்பதைக் காணலாம். பழமொழிகளின் அர்த்தத்தின் மூலம் ஓரளவு இது யாருடையதாக இருக்கும் என்று வகைப்படுத்த முடியும் என்றாலும் எல்லாப் பழமொழிகளையும் இவ்வாறு வகைப்படுத்துவது கடினம்.

இங்கே அருந்ததியர்களின் பழமொழிகள் சிலவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளோம். சில பழமொழிகள் அனைவருக்கும் பொது வானதாக இருக்கலாம். அவைகளை விட்டுவிட்டு அருந்ததியர்களின் தன்மையை விளக்கும் பழமொழிகளை மட்டும் இங்கே குறிப்பிட்டுள்ளோம். இவை தவிர இன்னும் நூற்றுக்கணக்கான பழமொழிகள் அருந்ததியர்களிடம் இருக்க வாய்ப்புண்டு.

இந்தப் பழமொழிகள் அனைத்தும் அருந்ததியர்களிடம் உரையாடிய போது அவர்கள் உபயோகித்த பழமொழிகள். ஆதிக்கச் சாதியினர் தங்களைப் பற்றிக் கூறும் பழமொழிகளைக்கூட இவர்கள் உள்வாங்கித் தங்களுடையதாக்கிக் கொண்டனர் என்று சில பழமொழிகளைப் பார்த்தால் தெரிகிறது. இருப்பினும் நாம் இவைகளை வகைப்படுத்த வில்லை. வகைப்படுத்தும் பணியை வாசகர்களிடமே விட்டுவிடுகிறோம். நாம் கேட்ட பழமொழிகளை அப்படியே தருகிறோம். ஒவ்வொரு பழமொழியை உபயோகித்த சூழ்நிலையையும் எம்மால் விளக்க முடியும். உதாரணத்திற்கு ஒரு கிராமத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட நாள் மாலையில் கூட்டம் போட்டுச் சில பிரச்சினைகளைப் பேசித் தீர்க்கலாம் என்று திட்டமிட்டிருந்தோம். குறிப்பிட்ட நாளில் நாம் அங்கு சென்றோம். யாரும் கூட்டத்திற்கு வரவில்லை. மாடு ஒன்று செத்து விட்டதால் அதை அறுப்பதில் தீவிரமாக இருந்தனர். கூட்டம் பற்றிக் கேட்டபோது 'மாடு செத்தா மாதாரிக்கு மறுசோலி இல்லசார்' என்று கூறினார்கள்.

மற்றொரு கிராமத்திற்கு மதிய வேளையில் நாம் சென்றபோது நமக்குக் கொடுப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லாமல் திண்டாடிய பெரியவர் ஒருவர், 'மாதாரிக்கு மதியச் சாப்பாடு இல்லை' என்றார்.

ஆலங்குளத்திலுள்ள சிமெண்ட் ஆலையில் வேலை பார்த்த ஒருவர் தனது வேலையை விட்டு விட்டார். ஏன் விட்டு விட்டீர்கள் என்று கேட்டதற்கு 'விரலுக்கேத்த வீக்கம் இருந்தா போதும்' என்றார்.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு பழமொழியையும் அப்பழமொழி கூறப்பட்ட சூழ்நிலையையும் விளக்க முடியும். அப்படி விளக்கினால் நன்றாக இருக்கும். ஆனால் அதிகப் பக்கங்கள் செலவாகும். எனவே சிக்கனம் கருதிப் பழமொழிகளை மட்டும் இங்குக் குறிப்பிடுகிறோம்.

அருந்ததியர்கள் தங்களுக்குள் சண்டையிடும்போது அடுத்தவர்களைத் திட்டப் பழமொழிகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர். பல பழமொழிகள் இவ்வாறு சேகரிக்கப்பட்டவையே.

- ▶ மாடு செத்தா மாதாரிக்கு மறு சோலி இல்லை.
- ▶ மாதாரிக்கு மதியச் சாப்பாடு இல்லை.

- ▶ வெந்ததத் தின்னுட்டு விதி வந்தாச்சாவோம்.
- ▶ செருப்படிக்குத் தலையைக் கொடுத்தாலும் பொண்ணு பிரச்சினைக்குத் தலை கொடுக்காதே.
- ▶ அடியாத விளக்குமாறு வீட்டுக்கு எதுக்கு.
- ▶ கத்தாள முள்ளுன்னு புடுங்குனா கொத்தா வருது.
- ▶ சாம விளைஞ்சாப் போச்சு; சக்கிலியப் பெண் சமைஞ்சாப் போச்சு.
- ▶ மருந்துக்கு மாதாரிட்ட மலம் வேணும்னு கேட்டா இன்னைக்கு வா நாளைக்கு வான்னு இழுத்தடிப்பான்.
- ▶ அறிஞ்ச கோயில்னு போனா அங்க ரெண்டு விதி காத்துக்கிட்டு இருக்கு.
- ▶ அப்பன் தொழில மகன் தப்பாம செய்யணும்.
- ▶ பஞ்சமனுக்குத் தெரியுமா பட்டோட அருமை.
- ▶ சக்கிலிச்சி பிள்ளையைப் பதுக்கி வச்சாலும் பேச்சிலேயே சொல்லுமாம்.
- ▶ மாதாரி வயிறு நெறைஞ்சா வச்ச பானைய மூடமாட்டான்.
- ▶ மாதாரிப் பயணம் மத்தியானப் பயணந்தான்.
- ▶ கந்தன் புத்தி கவுட்டுக்குள்ள. சக்கிலியன் புத்தி சாணுக்குள்ள.
- ▶ எச்சி எலை நாய்க்கு ஏப்பத்தப்பாரு பெருசா!
- ▶ சேரிக்கு ஏது சீமந்தம்?
- ▶ நல்ல காரியத்துக்கும் கெட்ட காரியத்துக்கும் தோட்டிப் பயல வச்சிக்கோ.
- ▶ துட்டுக்கு எட்டு குட்டின்னாலும் சக்கிலியன் உறவு ஆகாது.
- ▶ நரி கையில குடலக் கழுவக் கொடுத்தா எப்படி?
- ▶ ஆட்டுக்குத் தெரியுமா பட்டோட அருமை.
- ▶ கோமணத்துல காச இருந்தா கோழி கூப்புட பாட்டு வரும்.
- ▶ சக்கிலிச்சிக்கு மானமும் இல்ல. நாணமும் இல்ல.
- ▶ கஞ்சிக்கு லாட்டரி, கையில பேட்டரி.
- ▶ என்னமோ நடக்குதாம் கதையில, ரவுக்கை கேட்டுச்சாம் எலி சபையில்.
- ▶ போக்கத்த நாய்க்கு போனதெல்லாம் வழி.

- ▶ பகல் பசு தெரியலைனா இரவு எருமை தெரியவா போகுது.
- ▶ நாய் நக்கி சமுத்திரம் குறையவா போகுது.
- ▶ தொட்டது தொலங்கலைனா தோட்டிப் பயல விரட்டி விடு.
- ▶ ஒண்ணுக்கு இருக்கப் போனேன். ரெண்டுக்கு வந்த கதையாச்சு.
- ▶ சும்மானாச்சும் குசுவேன். சும்மங் கருது காத்துல பறந்துச்சு.
- ▶ ஊர்ல எழவு மார்ல சந்தனம்.

இ. நோய்

உடல் நலக்குறைவு என்பது யாருக்கும் வரும். எப்பொழுது, எப்படி இந்த உடல் நலக் குறைவு வரும் என்று சொல்ல முடியாது. இந்த உடல் நலக்குறைவு வராமல் இருக்கச் சிலர் தடுப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகின்றனர். வந்து விட்டால் மருத்துவரை நாடி உடல் நலத்தை மீண்டும் பெறுகின்றனர். இது வழக்கமான நடைமுறையாக இருக்கிறது.

ஆனால் அருந்ததியர்கள் உடல் நலக்குறைவைச் சந்திக்கும் தன்மை சிறிது வித்தியாசமாக இருக்கிறது. எந்தச் சிறு நோயையும் மிகப் பெரிய நோயாகக் கருதுகின்றனர். உடல் நலக் குறைவைத் தாங்கும் சக்தி அருந்ததியர்களிடம் குறைவு என்று சொல்லலாம். மிகச் சிறிய நோயைக் கூடத் தாங்காமல் சோர்ந்து படுத்துவிடும் தன்மை அதிகம் உண்டு. நோயுற்றவரைச் சுற்றி உறவினர்கள் கவலையுடன் அமர்ந்திருப்பது, பக்கத்து ஊர்களிலிருந்து உறவினர்கள் வந்து பார்ப்பது என்பது நோய் கடுமையாகத் தாக்கியிருக்கிறது என்ற தோற்றத்தைக் கொடுக்கிறது.

நோய்க்கான காரணம் சாமி குற்றம் என்று கருதும் தன்மையும் பலரிடம் உண்டு. எனவே திருத்தலங்களுக்கு நேர்ச்சை செய்யும் பழக்கம் அதிகம் காணப்படுகிறது. நோய் குணமானால் இருக்கக் குடியில் தீச்சட்டி எடுப்பேன், பழனியில் மொட்டை போடுவேன், திருச்செந்தூருக்கு நடந்து வருவேன், திருவண்ணாமலைக்கு 5 சனிக்கிழமை வருவேன், சபரிமலைக்கு இருமுடி எடுப்பேன். சுழுமலையில் கடா வெட்டுவேன், பொங்கலுக்குத் தோலில் நூல் கோர்த்துக் கொள்வேன் என்று ஏதாவது ஒரு நேர்ச்சை செய்கின்றனர்.

நோயுற்றவர் குணமடைய வேண்டும் என்று சாமியிடம் வேண்டி திருநீறு பூசுகின்றனர். உள்ளூரில் உள்ள அம்மன் கோயிலில் தீபம் ஏற்றிச் சாமி கும்பிடுகின்றனர். பூசாரி அல்லது தெய்வ பக்தி நிறைந்த ஒரு பெரியவரை அழைத்து வந்து பார்க்கச் சொல்கின்றனர். அவரும் வந்து பார்த்துவிட்டுச் சாமியிடம் வேண்டி திருநீறு பூசுகிறார். அப்படியும் குணமாகவில்லை என்றால் குறி சொல்பவர்களிடம் சென்று குறி கேட்கின்றனர். கோடாங்கியை அழைத்து வந்து பூசை செய்து நோயைக் குணமாக்க முயற்சி செய்கின்றனர்.

இளம் பெண்களுக்கு வரும் நோய் பெரும்பாலும் பேய் பிடித்து விட்டது என்று கருதப்படுகிறது. எனவே பேயை விரட்ட கோடாங்கியை அழைத்து வருகின்றனர். அவரும் வந்து பூசை செய்து கோடாங்கி அடித்துப் பேயை விரட்டுகிறார். நோயுற்ற பெண் கோடாங்கி முன்பாக அமர்ந்து, மணிக்கணக்காகத் தலையை விரித்துப் போட்டுக் கொண்டு ஆடுவதைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கும். சில சமயம் நோயுற்ற பெண் பேசாமல் இருந்தால் ஆடும்படி வற்புறுத்துவதும், ஆடும்போது கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லாமல் இருந்தால் அப்பெண்ணை அடித்துத் துன்புறுத்துவதும் சாதாரணமாகக் கிராமத்தில் நடக்கும் காட்சியாக உள்ளது.

ஒருமுறை நோயின் கொடுமை தாங்காமல் ஜன்னி வர, அது பேயின் செயலாகக் கருதப்பட்டு நோயுற்றவரை, அவரது தாய் செருப்பால் அடிக்க, அவரது மனைவியோ 'அத்தை . . . அவரை அடிக்காதீங்க . . .' என்று காவில் விழுந்து கெஞ்சிய காட்சியும், 'அடச்சீ . . . போடி . . . எம் மகன என்னைவிட நீயா அதிகம் நேசிக்கப் போற . . . அவன் நல்லா இருக்கட்டும்னுதானே அடிக்கேன்' என்று செருப்பாலேயே மேலும் அடிக்க, நோயின் கொடுமையாலும், செருப்படியாலும் அந்த இளைஞர் இறந்த காட்சி நம்மை வெகுவாகவே பாதித்தது.

இவர்கள் மருத்துவரை நாடுவதில்லை என்று கூற முடியாது. மருத்துவரை நாடுகின்றனர். பெரும்பாலும் நோய் முற்றிய நிலையில்தான் மருத்துவரை நாடுகின்றனர். ஆரம்பத்திலேயே இவர்கள் மருத்துவரை நாடினாலும், மருத்துவர் கொடுக்கும் மருந்தைவிட திருநீறு, நேர்ச்சை, குறி, கோடங்கி முதலியவைகளை அதிகம் நம்புகின்றனர் என்று கூறலாம்.

ஈ. சோதிடம்

கடந்த காலத்தையும், வருங்காலத்தையும் விளக்கும் கலை சோதிடம் என்பது நமக்குத் தெரியும். இந்தச் சோதிடத்தை அதிகம் நம்பும் சமூகமாக அருந்ததியச் சமூகம் இருக்கிறது.

சாமி கும்பிடுவது உட்பட எந்தக் காரியத்தைச் செய்தாலும் நல்ல நேரம் பார்த்தே செய்கின்றனர். பரம்பரை பரம்பரையாக இருந்த இந்த வழக்கம் கடந்த இருபது, முப்பது ஆண்டுகளில் நல்ல நேரத்தைக் கணிப்பது வரை சென்றிருக்கிறது. குழந்தை பிறப்பு, வயதுக்கு வருதல் போன்ற நேரங்களைக் குறித்துக் கொண்டு ஜாதகம் பார்க்கும் நிலை இச்சமூகத்தில் சமீபத்தில் வளர்ந்திருக்கிறது.

தங்களது வாழ்வு எப்படி அமையும், குடும்பம் எப்படி இருக்கும், உறவு எப்படி இருக்கும், இழந்த பொருள் கிடைக்குமா என்று எதிர்காலத்தை அறிந்து கொள்ள சோதிடர்களை நாடுகின்றனர். கிராமங்களில் இருக்கும் சோதிடர், அருகிலுள்ள நகரங்களில் இருக்கும் சோதிடர், கைரேகை பார்ப்பவர்கள் என்று பல்வேறு விதமான சோதிடர்களை நாடிச் செல்கின்றனர்.

திருமணத்திற்குச் சாதகத்தை வைத்துப் பொருத்தம் பார்க்கும் தன்மை அதிகமாக வளர்ந்து வருகிறது.

கம்பளத்தார்கள் சோழி போட்டு அதன் எண்களைக் கணக்கிட்டு அதனடிப்படையில் கடந்த காலத்தைப் பற்றியும், வருங்காலத்தைப் பற்றியும் கூறுவர். இவர்களிடம் அருந்ததியர்கள் அதிக எண்ணிக்கையில் சென்று கடந்த காலம் பற்றியும், வருங்காலம் பற்றியும் தெரிந்து கொள்கின்றனர்.

அதே போல இரவில் வரும் குடுகுடுப்பைக்காரனது சொல்லை தெய்வ வாக்காகக் கருதுகின்றனர். இரவில் குடுகுடுப்பைக்காரர்கள் சொல்லும் வாக்கைக் கேட்கும் அருந்ததியர்கள், பகலில் அவர் வரும் பொழுது அவருக்குத் தானியம் கொடுப்பதுடன் மேலும் அவரிடம் தங்களது வருங்காலத்தைப் பற்றிக் கூறுமாறு கேட்டுத் தகவல்களைப் பெறுகின்றனர். ஏதாவது தீமைகள் வரும் என்றால் அதற்குப் பரிகாரம் என்ன என்று கேட்டு அந்தப் பரிகாரத்தைச் செய்கின்றனர். இதற்காக இவர்கள் எவ்வளவு பணம் வேண்டும் என்றாலும் கடன் வாங்கியாவது செலவிடத் தயாராக இருக்கின்றனர்.

மனத்தளவில் நல்லது நடக்கும் என்ற நம்பிக்கையை இந்தச் சோதிடம் கொடுப்பதால் துணிந்து செயலாற்றச் சக்தியைக் கொடுக்கிறது என்று கூறலாம். இருப்பினும் பல சமயங்களில் உறவுகள் முறிவதற்கும், பகைமை வளர்வதற்கும் இந்தச் சோதிடம் அடித்தளமிடுகிறது. தனது ஆடோ அல்லது பன்றியோ காணோம் என்றால் யார் எடுத்திருப்பார் அல்லது தனக்கு நோய் என்றால் யார் கண் பட்டிருக்கும் என்று அறிய சோதிடரை நாடுகிறார். சோதிடர் குறிப்பிடும் அடையாளங்களிலிருந்து இவர்தான் இதைச் செய்திருப்பார் என்று ஒரு நபரையோ அல்லது ஒரு குடும்பத்தையோ யூகிக்கிறார். பின் அதன் அடிப்படையில் செயல்பட, தீராத பகை அந்தக் குடும்பத்துடன் ஏற்படுகிறது.

உ. மாந்திரீகம்

மாந்திரீகத்தில் அதிகம் நம்பிக்கையுள்ள இனமாக அருந்ததியர்கள் இனம் திகழ்கிறது. இழந்த பொருளை அடைய, நல்ல சுகம் கிடைக்க, செய்யப்பட்ட செய்வினை நீங்க, தனக்குத் தீமை செய்தவர்கள் துன்பப்பட்ட என்று பல காரணங்களுக்காக அருந்ததியர்கள் மாந்திரீகத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். குட்டி வெட்டுதல் என்னும் சடங்கின் மூலம் இந்த மாந்திரீகம் செய்யப்படுகிறது. குட்டி வெட்டும் மாந்திரீகச் சடங்கைக் கம்பளத்தார்கள் செய்கின்றனர்.

உலகில் மாந்திரீகம் அதிகரித்து, நல்லவர்கள் அதிகம் துன்பப்பட்ட நிலையில், இந்த மாந்திரீகத்தை அழித்து நன்மை செய்வதற்காகக் கம்பளத்தார் இனம் தோன்றியதாகக் கம்பளத்தார் கூறுகின்றனர். ஆனால் இந்தக் கம்பளத்தார்களே இப்போது காசுக்காக மாந்திரீகம் செய்வதாகக் கம்பளத்தார்களே கூறுகிறார்கள்.

அருந்ததியர்கள் தங்களது ஆடு, மாடு, பன்றி போன்றவை காணாமல் போய்விட்டாலோ, தொடர்ந்து நோயினால் கஷ்டப்பட்டாலோ, தொடர்ந்து தீமைகளே வந்தாலோ அல்லது இது போன்ற பிரச்சினைகள் வந்தாலோ கம்பளத்தார்களிடம் செல்கிறார்கள். கம்பளத்தார்கள் சோளி போட்டுப் பார்த்து இப்பிரச்சினைக்கான காரணம் யாராக இருக்க முடியும் என்று தோராயமாகச் சோதிடம் சொல்ல, அதிலிருந்து தங்களுக்குத் தீமை செய்தவர்கள் யாராக இருக்கும் என்று ஓரளவு யூகிக்கிறார்கள். சில சமயங்களில் தங்களுக்குத் தீமை செய்யவர் இவர்தான் என்ற எண்ணத்துடனும் கம்பளத்தார்களை அணுகுவதுண்டு.

இவ்வாறு தங்கள் எதிரி யார் என்று தெரிந்த பின் அந்த எதிரிக்குத் துன்பம் கொடுக்கக் குட்டி வெட்ட வேண்டும் என்று கம்பளத்தார்களிடம் கூறுவர் (சில நல்ல கம்பளத்தார் அவ்வாறெல்லாம் செய்யக் கூடாது என்று ஆலோசனை கூறி அனுப்பி விடுவதும் உண்டு). கம்பளத்தார் இதை ஏற்றுக் கொள்வர். ஒரு நாளைக் குறிப்பிடுவர்.

அந்த நாளில் எந்தக் குறையும் இல்லாத ஒரே நிறத்தில் உள்ள செம்மறி ஆட்டுக் குட்டியை எடுத்துக் கொண்டு கம்பளத்தார் ஊருக்கு அருந்ததியர் செல்வர்.

குட்டியைக் கம்பளத்தார் வீட்டிலோ அல்லது சக்கம்மாள் கோயிலிலோ வெட்டாமல் பொது இடத்தில்தான் வெட்டுவார்கள். குட்டி வெட்டும் கம்பளத்தார், மற்ற கம்பளத்தார்களிடம் கூற, அவர்கள் அனைவரும் ஒரு பொது இடத்தில் ஒன்று கூடுவார்கள். சுற்றி இலந்தை முள்ளைப் போடுவார்கள். நடுவில் ஒரு கல் இருக்கும். அந்தக் கல்லைச் சுற்றிக் கம்பளத்தார்கள் கையில் ஒரு கம்பைப் பிடித்தபடி அமர்வார்கள். சட்டை போட்டிருக்க மாட்டார்கள். அது போல யார் குட்டி கொண்டு வந்தாரோ அவரும் சட்டை போடக் கூடாது. பெண்ணாக இருந்தாலும் ரவுக்கையைக் கழற்றிவிட வேண்டும். அல்லது தனக்குப் பதிலாக வேறு ஒருவரை நியமிக்கலாம். குட்டி வெட்டுபவர் கூறும் எண்ணிக்கைபடி இவர் கிழே விழுந்து, சாமி கும்பிட வேண்டும்.

தேங்காய், பழம், சூடம் முதலியவைகளை வைத்துச் சாமி கும்பிடும் கம்பளத்தார்கள் ஒற்றை உருமியை அடித்தபடி எல்லாச் சாமிகளின் பெயரையும் சொல்லி உதவிக்கு வரும்படி அழைப்பார்கள். அந்தத் தெய்வங்கள் தங்களுக்கு முன்பாக வந்து நிற்க வேண்டும் என்று வேண்டுவார்கள். சாமிவந்தபின் அந்தச் சாமி சென்றுவிடக்கூடாது என்று சாமி கட்டும் பூசை செய்வார்கள்.

கம்பளத்தார்கள் கம்புடன் நின்றபடி காகம் பறப்பதற்காக மேலே வானத்தைப் பார்த்தபடி நிற்பார்கள். காகம் இடமிருந்து வலமாகப் பறந்தால் குட்டியை வெட்டுவார்கள். வலமிருந்து இடமாகப் பறந்தால் வெட்ட மாட்டார்கள். மற்றொரு நாளுக்கு குட்டி வெட்டும் சடங்கை ஒத்தி வைத்து விடுவார்கள். எப்பொழுதுமே வடக்கே திரும்பித்தான் குட்டி வெட்டுவர்.

இவ்வாறு காகம் பறந்த பின் குட்டி வெட்டப்படும். தீமை செய்தவருக்குத் தீமையைச் செய்ய வேண்டும் என்று சாமிக்குக் கட்டளையிடுவர். தங்களுக்கு இதில் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை என்றும், தங்களுக்கு எந்தத் தொந்தரவும் கொடுக்கக் கூடாது என்றும் வேண்டுவர்.

(இந்தக் குட்டி வெட்டுவது பற்றி கம்பளத்தார்களிடம் ஒரு கதை உண்டு. ஈஸ்வரன் இல்லாத நேரத்தில் ஒரு நாள் பிரம்ம தேவன் ஈஸ்வரனின் இல்லத்திற்குச் சென்றாராம். ஈஸ்வரன்தான் வந்து விட்டார் என்று எண்ணிய ஈஸ்வரி, ஈஸ்வரனுக்குத் தான் வழக்கமாகக் கொடுக்கும் வரவேற்பினை பிரம்மதேவனுக்குக் கொடுத்து வரவேற்றாளாம். அப்போது அங்கு வந்த ஈஸ்வரன் மிகவும் கோபங் கொண்டாராம். கோபத்தில் பிரம்மதேவனின் ஒரு தலையைக் கிள்ளித் துண்டித்து விட்டாராம். துண்டான பிரம்மதேவனின் தலையானது ஈஸ்வரனின் விரலைக் கடித்து இரத்தம் குடிக்க ஆரம்பித்ததாம். இதனால் ஈஸ்வரனின் உடலில் ரத்தம் வெகுவாகக் குறைந்ததாம். பிரம்மதேவனின் கடியிலிருந்து விடுபட ஈஸ்வரன் எவ்வளவோ முயன்றும் முடியவில்லையாம். உடனே ஈஸ்வரி, கிருஷ்ணனிடம் வேண்டிக் கொண்டாளாம். கிருஷ்ணர் பெண் உருவம் எடுத்துக் கவர்ச்சியாக ஆடினாராம். பிரம்மதேவனின் துண்டிக்கப்பட்ட தலை நடனத்தைப் பார்த்து வியந்து சிரித்ததாம். உடனே கடி விடுபடத் தலை சீழே விழுந்ததாம். ஈஸ்வரனும் விடுபட்டாராம். இதனால் அதிகம் கோபப்பட்ட பிரம்மதேவன் கிருஷ்ணரிடம் இந்தப் பாவம் உன்னைத் தான் சாரும் என்று கூறினாராம். அப்போது கிருஷ்ணர் பிரம்மதேவனிடம்பூலோகத்தில் கம்பளத்தார்கள் அதிக எண்ணிக்கையில் குட்டி வெட்டுவதாகவும், அந்த ரத்தத்தைக் குடித்து உனது தாகத்தைத் தீர்த்துக் கொள் என்றாராம். எனவே கம்பளத்தார் வெட்டும் குட்டியின் ரத்தத்தைப் பிரம்மதேவன் குடிக்க, அந்தப் பாவம் பிரம்மதேவனைச் சென்று சேர்ந்து புனிதமடைகிறது என்று கம்பளத்தார் நம்புகின்றனர்.)

வெட்டப்பட்ட பின் குட்டியின் கழுத்துப் பகுதி எத்திசை நோக்கி இருக்கிறது என்பது முக்கியம். சுகத்திற்கு ஒரு திசை, பழியைப் போக்க ஒரு திசை, பழி வாங்க ஒரு திசை என்று ஒரு நம்பிக்கை உண்டு. எந்த நோக்கத்திற்காகக் குட்டி வெட்டப்படுகிறதோ அத்திசை நோக்கி கழுத்துப் பகுதி இருந்தால் உடனே பலிக்கும். அல்லது பலிப்பதற்கு நாளாகும் என்ற நம்பிக்கையும் உண்டு.

வெட்டப்பட்ட குட்டியின் கறியை உப்புப் போட்டு வேக வைத்து அனைத்துக் கம்பளத்தார்களும் உண்கின்றனர். மசால் போட்டோ, சோற்றுடன் கலந்தோ உண்பதில்லை. கறி வேக வைத்த நீரைக் குடித்தால் வயிறு சம்பந்தமாக உள்ள அனைத்து வியாதிகளும் போய்விடும் என்று கம்பளத்தார்கள் நம்புகின்றனர்.

குட்டி கொண்டு வந்த அருந்ததியர், தனக்குத் தீமை செய்தவர் களுக்குத் தண்டனை கிடைக்கும் என்று மகிழ்ந்து செல்கிறார். இந்தச் செய்தி

எப்படியும் ஊரில் பரவிவிடுகிறது. பின்பு நிரந்தரமாக இரண்டு குடும்பங்களும் பகையாகிவிடுகின்றன. இந்தத் தீமையைப் போக்க மறுபடியும் இரண்டு பிரிவினரும் ஒன்று சேர்ந்து வந்து மறுபடி குட்டி வெட்ட வேண்டும். அவ்வாறு பெரும்பாலும் நடப்பதில்லை. தான் தீங்கு செய்யாத நிலையில் தனக்கு விரோதமாகக் குட்டி வெட்டி விட்டார் என்று கோபப்படும் பாதிக்கப்பட்டவர், தனக்குக் குட்டி வெட்டியவருக்குத் தண்டனை தர வேண்டும் என்று எண்ணி குட்டி வெட்டுவதுண்டு.

குட்டி வெட்டினால் பலிக்கும் என்று நம்புவதால், தனக்குத் தீமை வரவேண்டும் என்று குட்டி வெட்டி விட்டார்களே என்று வேதனைப் பட்டு, அந்த வேதனையிலேயே நோயாளியாகிவிடுகிறார்.

சில சமயங்களில் இரண்டு பிரிவினருமே சேர்ந்து சென்று குட்டி வெட்டுவதுண்டு. தனது ஆடு அல்லது பன்றியை அடுத்தவர் திருடி விட்டார் என்று அவர் மீது பழி கூற, அவர் மறுக்க இருவருமே கம்பளத்தாரிடம் சென்று குட்டி வெட்டுவது உண்டு. குட்டி வெட்டப் பட, அந்த ரத்தத்தைப் பழி சுமத்தப்பட்டவர் பிடித்து, அந்த ரத்தத்தில் தான் எடுக்கவில்லை என்று சத்தியம் செய்வார். பொய் சத்தியம் என்றால் உடனே அவருக்குப் பாதிப்பு ஏற்படும். உண்மை என்றால் யார் குற்றம் சுமத்தினாரோ அவரைப் பாதிக்கும். இந்தப் பாதிப்புப் போக மறுபடி குட்டி வெட்ட வேண்டும்.

இத்தகைய மாந்திரீகத்தில் அருந்ததியர்கள் நம்பிக்கை வைத்திருப்பதால் பணத்தை இழக்கின்றனர். அமைதியை இழக்கின்றனர். உறவை இழக்கின்றனர். தீராத பகை வளர்கிறது. இப்பழக்கம் பரவலாக அருந்ததியர்களிடம் இருப்பதைக் காணலாம். பெண் விஷயமாகக் குட்டி வெட்டும் போக்கு அதிகரித்திருக்கிறது என்று சிலர் கூறுகின்றனர்.

ஊ. பாடல்கள்

குழந்தைகள் தூங்குவதற்கென்று தாலாட்டுப் பாடல்கள், திருமணச் சமயத்தில் மணமக்களை வாழ்த்தும் வாழ்த்துப் பாடல்கள், வயலில் வேலை செய்யும்போது களைப்புத் தெரியாமல் இருக்கப் பாடும் தெம்மாங்குப் பாடல்கள், சாமி கும்பிடும்போது நடனமாடிப் பாடும் கும்மிப் பாடல்கள், இறந்த பின்பு பாடும் ஒப்பாரிப் பாடல்கள் போன்றவை ஒவ்வொரு இனத்திலும் இருக்கின்றன. அந்த இனத்தின் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் இப்பாடல்கள் இருக்கும்.

அருந்ததியர்களிடமும் இத்தகைய பாடல்கள் இருக்கின்றன. இந்தப் பாடல்கள் அருந்ததியர்களின் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் அமைந்துள்ளன.

இவர்களது அனைத்துப் பாடல்களையும் தொகுத்து ஆராய்வதே ஒரு மிகப்பெரிய ஆய்வாக அமையும். அத்தகைய ஆய்வைச் செய்யாமல், இவர்களது தாலாட்டுப் பாடல்களை மட்டும் எடுத்து ஆராயும்போது இப்பாடல்களில் தாய் மாமனுக்கு மிக முக்கிய இடம் கொடுக்கப்

பட்டிருப்பது தெரிகிறது. அதோடு குல தெய்வங்கள், அம்மன்கள், பெருந்தெய்வங்கள் முதலியவைகளை வாழ்த்திப் பாடுவதாகவும், இத் தெய்வங்களின் அருளினால் தான் குழந்தைகள் பிறந்ததாகவும் பாடல்கள் விளக்குகின்றன. தாய் மாமனுக்கும், தெய்வங்களுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பாடப்பட்ட சில தாலாட்டுப் பாடல்களைக் காணலாம்.

முதலில் தாய் மாமனின் முக்கியத்துவத்தை விளக்கும் சில பாடல்களைக் காணலாம். இந்தப் பாடல்கள் தாய் மாமனின் வீரத்தையும், அவர் குழந்தையின் மேல் கொண்ட அன்பால் கொடுக்கும் பொருட்களின் தன்மையையும் விளக்குவனவாக அமைகின்றன. தாய்மாமன் இவைகளை யெல்லாம் செய்வார் என்ற இவர்களின் எதிர்பார்ப்பு இப்பாடல்களில் வெளிப்படுகிறது.

வடக்க வளகிணறு - உனக்கு

வாசலுல பால் கிணறு

பால் கிணறு பார்க்க வந்த

பாலகளை யார் அடிச்சா

யாரும் அடிக்கவில்ல - கண்ணே

யார் விரலும் தீண்டவில்ல

மாமன் அடிச்சாரோ - உன்னை

மல்லிகைப்பூச் செண்டால

தாளம் பூ அறுத்து - மாமன்மாரு

தலைமேல - தூக்கி வந்து

தலையில அடிச்சாரோ - உன்னைத்

தாளம் பூச் செண்டால

குடிக்கக் கிணறு வெட்டி - நீ

கும்பிடக் கோயில் கட்டி

தங்க மடம் கட்டி - கண்ணே

தாய்மாமா தாராக

முத்தளக்கும் நாளி - என் கண்ணே

முதலளக்கும் பொன்னாளி

வச்சி அளக்கச் சொல்லி - கண்ணே

வரிசையிட்டார் தாய் மாமன்

கொத்தமல்லி வியாபாரம் - என் கண்ணே

கொத்த மல்லி வித்தவுடனே

கொலுசு பண்ணி போடுவாக - கண்ணே

குறைவில்லாம தாய்மாமா

மதுரையில கூடாரம்

மல்லிகைப்பூ வியாபாரம்

மல்லிகைப்பூ வித்தவுடனே - கண்ணே
மாலை வந்து போடுவாக

முத்தம் நிறைஞ்சிருக்கும் - கண்ணே
உன் மாமன் எத்தனை போர்
பந்தல் நிறைஞ்சிருக்கும் - செல்வமே
பதினெஞ்சுபோர் உன் மாமன்

மதுர சிமிக்கி செஞ்சு
எள் கண்ணே உனக்கு
காது குத்த வாராக
கண் நிறைஞ்சு உன் மாமா

காட்ட கலைச்சி - ஐயா
கடிநாய ஏவவிட்டு
வேட்டைக்குப் போவாக - கண்ணே
வீரப்புலி உன் மாமன்

பன்னி படுமோ அடிகளுக்கு
பதினெட்டு மான்படுமோ
சிங்கம் படுமோ - கண்ணே
சின்ன மாமன் வேட்டையில

சேத்துவ விளையாடுறன்னு - உன்னை
பார்க்க வந்த உன் மாமன்
சிங்க முகம் தந்தாக கண்ணே
சிரிச்சிநீ விளையாட

காக்கா கரி கூட்டி
கட்டெறும்பு குளவச்சி
மாமன்மார் கோட்டை கட்டி
மச்சினன்மார் பொலி தூத்து

மாமன்மார் சிலம்போ
மச்சினமார் கைச் சிலம்போ
மாமன்மார் கூந்தலுக்கு
வாடா மரிக்கொழுந்து.

மல்லிக முல்லை - கண்ணே நீ
அடுக்கு மல்லி வாசனையோ - நீ
தாளம்பூ வாசனையோ - கண்ணே
தவமிருந்து டெத்த கண்ணோ

மன்னன் மகனோ - கண்ணே நீ
மகராசா பேரனோ

250 ♦ அருந்ததியர்: வாழும் வரலாறு

வீரன் மகனோ - கண்ணே நீ

விஜயனார் பேரனோ

இன்னாரு பேரனுன்னு - ஐயா உன்னை

இருட்டு வேளை தேடுவாக

நீ மன்னன் மருமகன்னு - உன்ன

மதுரையில் தேடுவாக

தேடி வந்து மாலையிட - உன் மாமன் மாரு

தேசமெங்கும் இடிமுழங்க.

நயம் எண்ணை வேணுமுன்னு - மாமன் மாரு

லண்டனுக்குப் போனாக - அங்க

சீலடிச்ச என்னை வரும் - கண்ணே நீ

சீமன் மார் மருமகனோ.

காசுக்கு என்னை வாங்கி - கண்ணே உன்

கண்ணு ரெண்டும் பொங்குதுன்னு

தென்காசி என்னைக்கோ - மாமன் மாரு

தீர்த்தமாட விட்டாக

குலதெய்வங்கள், அம்மன் தெய்வங்கள், பெருந்தெய்வங்கள் என்று தெய்வங்களைப் புகழ்ந்து பாடும் பாடல்கள் அதிக எண்ணிக்கையில் அருந்ததியர்களின் தாலாட்டுப் பாடல்களில் இடம் பெறுகின்றன. குழந்தை இல்லாத சமயத்தில் தெய்வத்தின் அருளால்தான் குழந்தை கிடைத்தது என்று பாடும் பாடல்கள் பல இவர்களது தாலாட்டுப் பாடல்களில் இடம்பெறுகின்றன. அப்பாடல்களில் சிலவற்றை இங்கு காண்போம். இப்பாடல்களின் மூலம் அருந்ததியர்களின் இறை நம்பிக்கை மீண்டும் உறுதி செய்யப்படுகிறது.

ஆலங்குளத்தில் அருந்ததியர்கள் இருளப்பசாமியைக் குல தெய்வமாக வழிபடுகின்றனர். குழந்தை இல்லாத பெண்ணொருத்தி தவமிருக்க, பத்து வருடங்களுக்குப் பிறகு குழந்தை பிறந்தது. அத்தாய் தனது குழந்தையைத் தூங்க வைக்க இருளப்பசாமியை நினைத்துத் தாலாட்டுப் பாடுகிறாள்.

எனக்குப் பிள்ளையில்லையின்னு

பொன்னிருளா - நான்

முள்ளில் தலை முழுகி - நான்

முள்ளால் அரும்பெடுத்து

நான் பிறந்த வாசலிலே

முளைத்து வந்தாய் பாலகனாய்

பத்து வருஷமாய்

பாலகன் இல்லையினு - பொன்னிருளா

பரிதவித்த வேளையில்

பொன் பிறப்பெடுத்து
நான் பிறந்த வாசலிலே
கவி தீர்க்கப் பிறந்த கண்ணோ

குழந்தை யில்லையின்னு
என்னைக் கெட்டுன பாவி
கூடினான் அடுத்த விருந்து
நீ வெள்ளிப் பிறப்பெடுத்து
பொன்னிருளா வாசலிலே
விளையாடப் பிறந்த கண்ணோ

மைந்தன் இல்லையின்னு
பொன்னிருளா - நான்
மற்றொருநாள் தவமிருக்க
நீ தங்கப் பிறப்பெடுத்து
நான் பிறந்த வாசலிலே
தாவி விளையாடப் பிறந்த கண்ணோ

தாலாட்டுப் பாடல்களில் அம்மனின் வரம் கேட்டுப் பாடப்படும்
பாடல்களும் அதிகம் காணப்படுகின்றன.

சாத்தூர் மேற்கிழக்கே
சப நிறைஞ்ச மாரியம்மா
இருந்து வரங்கொடுப்பா
இருக்கன்குடி மாரியம்மா

மாரியம்மா மனபிறங்கி
என் கண்ணே எனக்கு
மடிக் குழந்த
தந்த தென்ன

காளியம்மா கோயிலிலே - நீ
கால் சடஞ்சி நின்னதென்ன
காளியம்மா மனமிரங்கி
கைக் குழந்தை தந்ததென்ன

பெருந்தெய்வங்களின் சிறப்பு பற்றியும் அத்திருத்தலங்கள் பற்றியும்
புகழ்ந்து பாடும் தாலாட்டுப் பாடல்களையும் அருந்ததியர்களிடம் அதிகம்
காணலாம்.

பூநீரங்க சென்னி மலை - கண்ணே
நீ சேவிக்கும் பழனி மலை
பழனி மலை கந்தருக்கோ - உன்னைப் பெத்தாரு
பாதம் பணிந்தாரு

உருண்ட மலை திரண்ட மலை - கண்ணே
உசந்த திருக் கழுகு மலை
கழுகு மலைக் கந்தருகோ - உன்னைப் பெத்தாரு
பாதம் பணிந்தாரு

மதுரை அழகருக்கோ - கண்ணே
மாமதுரைச் சொக்கருக்கோ
திருப்பதி அழகருக்கோ - நீ
திருப்பூட்ட வந்த கண்ணோ

பத்து வருஷமா - கண்ணே
பாலகரு இல்லாம
கள்ளுகருக்குக் கை புடுச்சி
கவி தீர்க்க வந்த கண்ணே

சீர குமர வேலா - கண்ணே
திருச்செந்தூர் முருக வேலா
வள்ளிக்கு மாலையிட - கண்ணே
வாராக மயிலு போல

பெருந்தெய்வ வழிபாட்டிலும் வள்ளியையும், தெய்வானையையும் ஒன்று
போல் பார்க்காமல் குறத்தி மகள் வள்ளியை உயர்த்திப் பிடிக்கும் தன்மை
இவர்களது பாடல்களில் வெளிப்படுகிறது.

வள்ளிக்கும் தெய்வானைக்கும் - என் ஐயா
மயிருபிடி சண்டைகளோ
இங்க வள்ளி மேல் குத்தமில்ல - என் கண்ணே
மயித்த விடு தெய்வான

பச்ச நிறம் வள்ளி
பவள நிறம் தெய்வான
சொன்ன வரம் தந்தாக - கண்ணே
சுகமாகக் கண்ணுறங்கு

இலக்கிய நயம் மிகுந்த தாலாட்டுப் பாடல்களை அருந்ததியர்களிடம்
பெருமளவில் காணலாம். இப்பாடல்கள் மூலம் அருந்ததியர்களின்
கற்பனை வளத்தையும், உவமை நயத்தையும், சொல் திறனையும், எதுகை
மோனைகளையும், சிந்தனைப் போக்கையும், வாழ்க்கைத் தத்துவத்
தையும் ஓரளவு புரிந்து கொள்ளலாம்.

காத்தடியா மூலையில் - கண்ணே உனக்கு
கண்நிறைஞ்ச தொட்டி கட்டி
நீ உறங்கும் தொட்டிலுக்கு
எத்தனை போர் காவலாளி

வெயிலடியா மூலையில் - கண்ணே உனக்கு
வெள்ளை நிறத் தொட்டி கட்டி
நீ உறங்கும் தொட்டிலுக்கு
எத்தனை போர் காவலாளி

நித்திரையோ நித்திரையோ - கண்ணே உனக்கு
சித்திரைப்பூ மெத்தையோ
நீ உறங்கும் தொட்டிலுக்கு
எத்தனை போர் காவலாளி

நீ அல்லி மகனோ - என் கண்ணே நீ
அரிச்சந்திரநு பாலகனோ
சீமையாளும் ராஜனுக்கு - நீ
செல்ல மரு மகனோ

நீ மல்லி மகனோ - என் கண்ணே நீ
மல்லிகைப்பூ ராஜனோ
கிழக்க வரும் சூரியனோ - நீ
கீழ்நாட்டு மருமகனோ

வண்டுகளோ தும்பிகளோ - கண்ணே
மரந்துளைக்கும் கோல வண்டுகளோ
இங்க கோல வண்டுகள கூப்பிடுங்க - கண்ணே நீ
மதுர கோபுரங்களக் கண்டு கொள்ள

அவர மணி துவர மணி - கண்ணே நீ
அம்பலத்துல ஆடும் மணி
தோடா மணி பெற்றெடுத்த - ஐயா நீ
துரை மகன் நித்திரையோ

செட்டி தெருவுல - ஐயா
செண்டு வந்து விக்கிதுன்னு - உனக்கு
செண்டு விலை கூறுவாக - கண்ணே நீ
சேவுகரு பெத்த கண்ணோ

பாப்பான் தெருவுல - ஐயா
பட்டு வந்து விக்கிதுன்னு - உனக்கு
பட்டு விலை கூறுவாக - கண்ணே நீ
பட்டணத்து மருமகனோ

பட்டுண்டோ செட்டி
பவள முண்டோ வியாபாரி
இங்குண்டோ செட்டி - என் கண்ணுக்கு
ஏல முண்டோ வியாபாரி

இறைவனோடு இணைந்து விளையாடும் அளவிற்கு இறைவனோடு நெருங்கிய உறவையும், அன்பையும் வளர்த்திருக்கிறார்கள். ஆன்மீகத்தின் மிக உயர்ந்த நிலை இது என்று கூறுவர்.

என் ராணிக்கோர் ராணி

என் ராமருக்கு பஞ்ச மெத்தை

பஞ்ச மெத்த மேலிருந்து

பந்தடிப்பார் ராமரு

ராமருக்குப் பிறந்த பிள்ள - கண்ணே நீ

எதுத்தடிக்கும் ராமசாமி

நார்க்க போல் நில வடிக்கும்

நல்வரன் பந்தடிப்பார்

நல்வரனுக்குப் பிறந்த பிள்ள - கண்ணே நீ

எதுத்தடிக்கும் ராமசாமி

(இப்பாடல்கள் ஆவங்குளம் ஆவடைத் தாய், பெருமாளம்மாள், சத்திரப்பட்டி ஆவடையம்மாள் முதலியவர்களிடமிருந்து சேகரிக்கப்பட்டன.)

எ. விடுகதைகள்

பழமொழிகளைப் போல விடுகதைகளும் மக்களின் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் காரணிகளாகத் திகழ்கின்றன. வாழ்க்கையின் பிடிபடாத இரகசியத்தை, சிறப்பை, உயர்வை விடுகதைகள் மூலம் விளக்க முயற்சிப்பது எல்லா இன மக்களிடமும் உள்ள ஒரு வழக்கம் தான்.

ஆனால் நாம் சாதாரணமாகக் கேட்கும் விடுகதைகள் ஏதோ அறிவியல் வினா - விடையாக இருக்கின்றனவே தவிர ஓர் இனத்தின் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் காரணிகளாக அவ்விடுகதைகள் இருப்பதில்லை.

பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் விடுகதைகள் மக்களிடமிருந்து மறைந்து கொண்டிருக்கின்றன. பத்திரிக்கைகளில் வெளிவரும் விடுகதைகள்தான் மக்களிடம் பரவத் தொடங்கியுள்ளன. இவை ஏற்கனவே மக்களிடம் இருக்கும் விடுகதைகளை அழிக்கின்றன.

அருந்ததியர்களிடமிருந்து பல விடுகதைகளை நாம் சேகரித்தாலும், அந்த விடுகதைகளைத் தொகுத்துப் பார்த்தபோது அவை அனைத்து இன மக்களுக்கும் பொருந்தும் பொதுவான தன்மைகள் உடையனவாக இருந்தன. அருந்ததியர்களுக்கான தனிப்பட்ட பண்பாட்டின் வெளிப்பாடாக அந்த விடுகதைகள் இருக்கவில்லை.

கல்லம்நாயக்கன்பட்டியைச் சேர்ந்த மகாலிங்கம் என்ற பெரியவர் நம்மிடம் ஒரு விடுகதையைச் சொன்னார். அந்த விடுகதையை அருந்ததியர்களின் பண்பாட்டின் வெளிப்பாடு என்று கூறலாம். எவ்வளவுதான் முயன்றும் அந்த விடுகதைக்கு விடை காண நம்மால் முடியவில்லை. அந்த விடுகதையை அப்படியே நாம் தருகிறோம்.

கம்பத்து மாடுகளும் காணை தின்னது
வாகனூர் மாட்டுக்கு வயிறு பொறுமிற்று
புளியங்குடி மாட்டுக்குச் சூடு போட
வயிற்றுப் பொறுமல் விட்டுவிட்டது.
அது என்ன?

இந்த விடுகதையை முதலில் நம்மால் புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை. இந்த விடுகதைக்கு அந்தப் பெரியவரே விளக்கம் கொடுத்தார். மன வருத்தம் காரணமாகக் கணவனை விட்டுப் பிரிந்திருந்த ஒருத்தி, மற்ற பலரோடு உடலுறவு கொண்டாள். அதில் ஒருவனால் கர்ப்பமடைய, அவனையும் விட்டு விட்டு மற்றொருவனோடு வாழ்ந்தாள். அவளுடைய கர்ப்பத்துக்கு யார் காரணம்? அவளது கணவனா? அல்லது அவள் உறவு கொண்ட மற்றவனா? அல்லது கர்ப்பத்துக்குப் பின் ஒருவனுடன் வாழ்ந்தாளே அவனா? யார் காரணம் என்பதே வினா என்றார். கதையை விளக்கிய பின்பும் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் விழித்தோம். அவரே புதிரையும் அவிழ்த்தார்.

அருந்ததியர்களிடம் ஒரு வழக்கம் உண்டு. குடும்ப வாழ்வில் கணவன்-மனைவிக்கிடையே பிரச்சினை ஏற்பட்டு, அது தீர்க்கப்பட முடியாத அளவிற்கு வளர்ந்தால் மண முறிவு பெறலாம் என்பதே நடைமுறை. இங்கே கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் பிரச்சினை ஏற்படுகிறது. ஊரைக் கூட்டி மனைவியின் காதோலை, கருகமணி, முந்தி நூல் இவைகளை வாங்கி மண முறிவு பெற வேண்டும். இங்கே மணமுறிவு பெறவில்லை. மணமுறிவு பெறாததால் கணவனுக்கே அவள் சட்டப்பூர்வ மனைவியாவாள். அவள் யாருடன் சேர்ந்து கருவுற்றாலும் சட்டப்பூர்மான கணவனாக யார் இருக்கிறாரோ அவரே அக்கருவுக்குத் தகப்பன் என்றார்.

கம்பத்து மாடு என்பது கணவனை விட்டுப் பிரிந்த மனைவியைக் குறிக்கும் என்றும், களம் காணை தின்னது என்பது அவள் தனது பிறந்த ஊர் சென்று பலருடன் உறவு கொண்டு அதனால் கர்ப்பம் ஆனாள் என்றும், வாகனூர் மாட்டுக்கு வயிறு பொறுமினது என்பது, அவள் வாகனூர்காரனுடன் வாழ்ந்தபொழுது கர்ப்பம் வளர்ந்தது என்றும், அதனால் பிரச்சினை வர அவளது கணவனாகிய புளியங்குடிக்காரனுக்கு நீதான் பொறுப்பு என்று சூடு போட்டதும் பிரச்சினை தீர்ந்தது என்றும் விளக்கினார். கணவனும் - மனைவியும் பிரியாமல் வாழ வேண்டும். பிரிந்தால் முறைப்படி பிரிய வேண்டும். இல்லா விட்டால் பிரச்சினைதான் என்னும் கருத்தை விளக்குவதாக இவ்விடுகதை அமைந்துள்ளது.

அருந்ததிய மக்களுடன் இன்னும் அதிகத் தொடர்பு கொண்டு தகவல்கள் சேகரித்தால், இது போன்ற விடுகதைகளை நாம் அதிகம் சேகரிக்கலாம்.

7. இதரத் தளங்கள்

பண்பாடு என்பது மிகமிகச் சிக்கலானது என்பதை அறிவோம். தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

அருந்ததியர்களின் பண்பாடும் இதுபோலச் சிக்கலானதே. எளிமையான நிலையில் விளக்குவது மிகவும் கடினம். இதுவரை அருந்ததியர் களின் பண்பாட்டை ஒரு சில தலைப்புகளில் வகைப்படுத்தி விளக்கியுள்ளோம். இதுவரைக் குறிப்பிடாத, வகைப்படுத்த முடியாத இன்னும் பல்வேறு தளங்களில் அருந்ததியர்களின் பண்பாடு வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. எவ்வாறு உடலின் ஒவ்வொரு பகுதியும் முக்கியமோ, அதுபோலப் பண்பாட்டின் ஒவ்வொரு சிறு வெளிப்பாடும் முக்கியமாகிறது. உடலின் ஒவ்வொரு சிறு பகுதியும் சேர்ந்த இணைப்புத்தான் உடலாக மறுவது போலப் பல்வேறு தளங்களில் வெளிப்படும் பண்பாட்டின் மொத்தமே அருந்ததியர்களின் பண்பாடாக மிளிர்கிறது.

எனவே இதுவரை வகைப்படுத்தாத தளங்களில் அருந்ததியர்களின் பண்பாடு என்ன என்று கூர்ந்து பார்த்து, அவைகளையும் தொகுக்கும் போதுதான் அருந்ததியர்களின் பண்பாடு பற்றி ஓரளவாவது புரிந்து கொள்ள முடியும். இது வரை வகைப்படுத்தாத தளங்களை இதரத் தளங்கள் என்று பெயரிட்டுள்ளோம். இத்தலைப்பில் விடுபட்டுப் போன மற்ற தளங்களில் அருந்ததியர்களின் பண்பாடு பற்றி விளக்க முயல்வோம்.

அ. கலை

அருந்ததியர்கள் தெய்வ நம்பிக்கை அதிகம் உள்ளவர்கள் என்று பார்த்தோம். தெய்வத்தைத் தனியாகவும், குடும்பமாகவும், சமூகமாகவும் கும்பிடுகின்றனர். தனியாகவும், குடும்பமாகவும் கும்பிடும்போது இசைச் கருவிகள் இல்லாமல் கும்பிடுகின்றனர். ஆனால் சமூகமாகக் கும்பிடும் குலதெய்வ வழிபாடு, பொங்கல் போன்றவற்றிற்கு இசைக் கருவிகளை இசைத்தே வழிபடுகின்றனர். தவில் (மேளம்), நாதஸ்வரம், உருமி, பம்பை, தாளம், ஒத்தூதுதல் போன்ற இசைச்சகருவிகளை இசைத்தே சாமி கும்பிடுகின்றனர். வழிபாட்டின் முக்கிய அம்சமாகிய சாமியாட்டம் இசையில்லாமல் இருக்காது என்று சொல்லலாம். இந்த இசைக் கருவிகளை இசைக்கும் கலைஞர்களாக அருந்ததியர் களே இருக்கின்றனர். இந்தக் கலை அருந்ததியர்களுக்கு எவ்வாறு கிட்டியது என்று பார்ப்போம்.

கல்லமநாயக்கன்பட்டியைச் சேர்ந்த குணசாலி என்ற அருந்ததியர் இம்மாவட்டத்தில் மிகச் சிறந்த நாதஸ்வரக் கலைஞராக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவர். இந்த மாவட்டம் தவிர தமிழகத்தின் மற்ற மாவட்டங்களுக்கும், ஏன் மற்ற மாநிலங்களாகிய கேரளம், ஆந்திரம், மகாராஷ்டிரம் போன்ற இடங்களுக்கும் சென்று தனது திறமையை நிரூபித்தவர். அவரிடம் அருந்ததியர்களின் இந்தக் கலைத் திறமை பற்றி கேட்ட பொழுது மிகச் சிறப்பாகப் பதில் கூறினார். அவரது பேட்டியிலிருந்து முக்கிய பகுதியை இங்குக் குறிப்பிடுகிறோம்.

இசைக் கருவிகளைத் தோற் கருவி, துளைக் கருவி, நரம்புக் கருவி, கஞ்சக் கருவி (தாளம் போடப் பயன்படுத்துவது) என நான்கு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். இதில் அருந்ததியர்கள் நரம்புக் கருவிகள் தவிர

மற்ற மூன்று கருவிகளையும் இசைக்கும் கலைஞர்களாகத் திகழ்கின்றனர்.

சுமார் 40 அல்லது 50 வருடங்களுக்கு முன்பு வரை மேள செட் மூலம் தெய்வத்தை வழிபட்டிருக்கின்றனர். மேள செட் என்பது ஆறு இசைக் கருவிகளை ஆறு பேர் கொண்ட குழு ஒன்று போல இசைப்பதாகும்.

தவில் (மேளம்) - 1

நாதஸ்வரம் - 1

உருமி - 1

பம்பை - 1

தாளம் - 1

ஒத்தூதுதல் - 1

நாதஸ்வரம் என்பது மங்களகரமான இசையைக் கொடுக்கும் துளைக் கருவி. இதில் மொத்தம் 12 துளைகள் இருக்கும். சுமார் 3 அடி நீளமுள்ள இக்கருவி முகப்பு ஒல்லியாகவும், கீழே செல்லச் செல்ல விரிந்தும் இருக்கும். மேல் பகுதியில் கோரையாலாகிய ஊதலைப் பொறுத்தி ஊதுவர்.

ஒத்தூதும் குழல் நாதஸ்வரம் போல இருந்தாலும், அதில் துளை இருக்காது. ஒரே விதமான சுரம் இதிலிருந்து வெளிப்படும்.

அருந்ததியர்கள் ஆரம்ப காலத்தில் சுமார் ஒரு முழம் நீளமுடைய துளைக் கருவியைக் கொண்டே இசைத்தனர். இந்த இசைக் கருவியால் ஒரு சில சுரம் மட்டும்தான் இசைக்க முடியும். இதற்கு ஒரு கட்டைக் குழல் என்று பெயர். இதை இசைத்து இசைத்து, நாதஸ்வரத்தை இசைக்கும் கலைஞர்களாக அருந்ததியர்கள் உருவாயினர்.

தவில், பம்பை, உருமி போன்றவை தோல் கருவிகளாகும். அருந்ததியர்கள் மாட்டு இறைச்சி உண்பவர்கள். ஊரில் மாடு இறந்தால் அந்த மாட்டைத் தூக்கி வந்து, அதன் தோலை உரித்து எடுக்கின்றனர். குடம், பாணை போன்றவை உடைந்து, அதன் வாய்ப்பகுதி மட்டும் உடையாமல் இருந்தால், அந்த வாய்ப்பகுதியை மாட்டின் தோலால் மூடி, அதை அடித்தனர். இன்றும் சிறுவர்கள் இது போலச் செய்து விளையாடுவதைக் கிராமங்களில் காணலாம். கீழே அமர்ந்து காலுக் கடியில் தோலால் மூடப்பட்ட உடைந்த பாணையை வைத்து, மறுபக்கம் ஒரு டப்பாவை வைத்துக் கம்பால் அடித்து சிறுவர் விளையாடுகின்றனர். இப்படியே அடித்து அடித்துத் தோல் கருவி களை இசைக்கும் கலைஞர்களாக மாறிவிடுகின்றனர். ஆனால் இந்தத் தோல் கருவிகளை யார் உருவாக்கியது என்பது தெரியவில்லை.

தவில் செய்ய எருமைத் தோல் பயன்படுத்தப்படுகிறது. தவில்லை கழுத்தில் தொங்கப் போட்டபடி இடக் கையில் ஒரு சிறிய குச்சியையும், வலக் கைவிரல்களில் பெருவிரல் நீங்கலாக மற்ற விரல்களில் துணியால் சுற்றிக் கல்போலான கூடுகளை அணிந்து கொண்டும் இசைக்கின்றனர்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

சிறியதும் பெரியதுமான இரண்டு தோற் கருவிகளை உடையதை பம்பை என்று அழைக்கின்றனர். கீழ்ப்பகுதியில் உள்ள பம்பை மந்தாரம் என அழைக்கப்படுகிறது. இது அளவில் பெரியது. இவை களைக் கழுத்தில் தொங்கப் போட்டுத் தேவைக்கேற்ப இரண்டையும் மாற்றி மாற்றி அடிப்பர்.

நடுவில் சிறுத்தும், ஓரங்கள் பெருத்தும் தோலில் மூடப்பட்டும் இருக்கும் கருவிக்கு உருமி என்று பெயர். இடப்பக்கத்தில் கரிய பசையைத் தடவியிருப்பர். வளைந்த கம்பினால் அதில் இழுக்க ஒரு விதமான விநோத ஓலி எழும். மற்ற பகுதியை ஒரு சிறு குச்சியால் அடிப்பர்.

பெரும்பாலான இக்கருவிகளைக் கடைகளில் வாங்கினாலும், அவைகளில் தோல் கிழிந்துவிட்டால் இவர்களே சரிசெய்து கொள்கிறார்கள்.

ஆரம்ப காலத்தில் 6 பேர் கொண்ட மேள செட்தான் அருந்ததியர் களுடைய தெய்வ வழிபாட்டிற்கும், மற்ற விசேசங்களுக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது.

ஆனால் இப்போது மேள செட் வளர்ச்சியடைந்து 9 பேர் கொண்ட குழுவாக மாறியுள்ளது. இதற்குப் பல்மேளம் என்று பெயர்.

மேளம் - 2

நாதஸ்வரம் - 2

உருமி - 1

ரெட்டப் பம்பை - 2

தாளம் - 1

ஓத்தூதுதல் - 1

சில சமயங்களில் ஓத்தூதுதலுக்குப் பதிலாக சுருதிப் பெட்டியைப் பயன்படுத்துவதும் உண்டு. ஒன்பது பேர் கொண்ட இந்தப் பல்மேளத்தை ஒன்றுபோல இசைத்துச் சாமி கும்பிடுகின்றனர். இந்த ஒன்பது பேர் கொண்ட பல்மேளத்தில் உருமி மட்டும் இல்லாமல் இசைத்தால் அதை நையாண்டி மேளம் என்று கூறுகின்றனர். அதே போல உருமியும், பம்பையும் இல்லாமல் மிருதங்கம் சேர்த்து வாசித்தால் அதை ராஜ மேளம் என்று கூறுகின்றனர்.

தங்களது குலதெய்வ வழிபாடு, பொங்கல், திருமணம் மற்றும் விசேசங்களுக்கு மேள செட், பல்மேளம் அல்லது நையாண்டி மேளம் முதலியவைகளில் ஏதாவது ஒன்றைத் தங்களது வசதிக்கேற்றபடி பயன்படுத்துகின்றனர். அருந்ததியர்கள் வாழும் ஒவ்வொரு ஊரிலும் இத்தகைய இசைக் கருவிகளை இசைக்கத் தெரிந்த கலைஞர்கள் அருந்ததியர்களிடம் இருக்கின்றனர். ஒரே கிராமத்தில் அனைத்துக் கலைஞர்களும் இணைந்த பல்மேள செட் கொண்ட கிராமங்கள் பல உள்ளன. அருப்புக்கோட்டைக்குப் பக்கத்திலுள்ள கல்லூரணி என்ற கிராமத்தில் மட்டும் பல்மேள செட் உள்ள ஐந்து குழுக்கள்

இருக்கின்றன. ஒரே கிராமத்தில் போதிய எண்ணிக்கையில் கலைஞர்கள் இல்லை என்றால் பக்கத்துக் கிராமத்தினரையும் சேர்த்து ஒரு பல்மேள செட் உருவாக்கிவிடுகின்றனர்.

இந்தக் கலைகள் அருந்ததியர்கள் தவிர மற்ற அடித்தட்டு மக்களாகிய தேவேந்திர குல வேளாளர்களிடமும், பறையர்களிடமும் உள்ளன. அந்த இனத்திலிருந்தும் சில கலைஞர்கள் உருவாகியுள்ளனர். சில இடங்களில் அருந்ததியர்கள், தேவேந்திர குல வேளாளர்கள், பறையர்கள் ஆகிய மூன்று சாதியினரும் இணைந்து பல்மேள செட் அல்லது நையாண்டி மேள செட் உருவாக்கியுள்ளனர்.

இந்த மேள செட்டுக்குப் பொதுவாக நாதஸ்வரம் வாசிப்பவர் தலைவராக இருக்கிறார். அவரை அண்ணாவி என அழைக்கின்றனர்.

இந்தக் கலைஞர்களை மற்ற இனத்தவர்கள் தங்களது ஊர் அல்லது சாதி விசேசங்களுக்கு அழைப்பதுண்டு. இந்த நிகழ்ச்சிக்கு இவ்வளவு என்று அண்ணாவி ஒரு தொகையைப் பெற்றுக் கொண்டு அனைவருக்கும் சமமாகவோ, அல்லது திறமைகளின் அடிப்படையிலோ தொகையைப் பிரித்துக் கொடுக்கிறார்.

தங்கள் இனம் தவிர, பிற இனத்தவரிடம் செல்லும்போது அருந்ததியர்களைத் தீண்டத்தகாதவர்களாக மற்றவர்கள் நடத்துகின்றனர். பல்வேறு நிலைகளில் இந்தத் தீண்டாமை வெளிப்படுகிறது. மரியாதைக் குறைவாக வாடா, போடா என்று அழைப்பது, சிறுவர்கள்கூட பெரிய மூத்த கலைஞர்களை மரியாதையில்லாமல் அழைப்பது வழக்கம். சில வருடங்களுக்கு முன்பு வரை இக் கலைஞர்கள் மற்ற இனத்தவரின் விசேடங்களுக்குச் செல்லும்போது 'போணி' (ஒரு விதமான டம்ளர்) கொண்டு செல்வதுண்டு. அந்தப் போணியில் தண்ணீர், காப்பி முதலியவைகளை வாங்கிக் குடிக்க வேண்டும். பின்பு இவர்களே அதைக் கழுவி வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஆதிக்கச் சாதியினரின் பொருட்களைப் பயன்படுத்தவோ தொடவோ கூடாது. தனியாக ஒதுக்குப்புறம் அமர வைத்து, அனைவரும் உண்ட பின் உணவு கொடுப்பார்கள். விருப்பமான உணவைக் கேட்டுப் பெற முடியாது. தரும் உணவை உண்ண வேண்டும். இந்த நிலை இப்போது சிறிது சிறிதாக மாறுவதாகவும் கூறுகின்றனர்.

தேவேந்திர குல வேளாளர், பறையர், அருந்ததியர் இணைந்த கலைக் குழுக்கள்தான் இருக்கின்றனவே தவிர மற்ற சாதிக் கலைஞர்கள் இவர்களுடன் இணைந்து குழுவாகச் செயல்படுவதில்லை. இந்த மூன்று சாதியினரும் இணைந்து சில இடங்களுக்கு விழாவிற்குச் செல்லும்போது அங்கே மாட்டுக் கறி கொடுத்தால் அதை தேவேந்திர குல வேளாளர்கள் உண்ணுவதில்லை. என்னதான் குழுவாகச் சேர்ந்து செயல்பட்டாலும் தங்களது சாதியப் பண்பாட்டை விட்டு விடுவதில்லை.

பல இடங்களில் வாசிப்பைப் பாராட்டி ரூபாய் குத்துவதுண்டு. ஆனால் இந்தப் பாராட்டு சாதிய அடிப்படையில்தான் கிடைக்கிறதே

தவிர கலையைப் பாராட்டிக் கிடைப்பதாகக் கூற முடியாது. தேவேந்திர குல வேளாளர் சாதியினரின் விசேசத்திற்குச் சென்றால், அங்கே அச்சாதியைச் சேர்ந்த கலைஞரைப் பாராட்டித்தான் ரூபாய் குத்துவார்கள். அவரைவிடத் திறமையான கலைஞர்கள் மற்ற சாதியில் இருந்தாலும் அவர்களைக் கண்டு கொள்வதில்லை. சாதியின் அடிப்படையில்தான் பாராட்டுக் கிடைக்கிறதே தவிர உண்மையான திறமைக்கு மதிப்பு இல்லை. ஆனால் அபூர்வமாகச் சில சமயங்களில் திறமையைப் பாராட்டிச் சன்மானம் வழங்குவதும் உண்டு.

இவர்கள் மற்ற நடனம் மற்றும் நாடகக் கலைஞர்களுடன் இணைந்து கலை நிகழ்ச்சி வழங்குவதுண்டு. கரகாட்டம், சாமியாட்டம், குறத்தியாட்டம் மற்றும் சில நாடகங்களுக்கு அவர்களுடன் இணைந்து கலை நிகழ்ச்சி கொடுப்பதுண்டு. எந்த விதமான ஒத்திகையும் இல்லாமல் கரகாட்டக் கலைஞர்கள் ஆட, அதற்கேற்றபடி இசை முழங்குவது அல்லது இவர்கள் இசைக்கு ஏற்ப கரகாட்டக்காரர்கள் ஆடுவது அதிசயிக்கத்தக்கதாக இருக்கிறது.

ஆதிக்கச்சாதியினர் ஆகம விதிப்படி கொண்டாடும் வழிபாட்டிற்கு, கும்பாபிஷேசத்திற்கு, மற்ற விசேசங்களுக்கு அருந்ததியர்கள் முதலானோர் அடங்கிய தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தவரின் குழுக்களை அழைப்பதில்லை.

இவர்கள் இத்தொழிலை நம்பியே வாழ்கின்றனர் என்று கூற முடியாது. சாரி சூர் றிடும் மாதங்களிலும், திருமணம் நடைபெறும் மாதங்களிலும் இவர்களுக்கு வேலை இருக்கும். மற்ற சமயங்களில் தங்கள் தெருவில் உள்ள மற்றவர்கள் என்ன வேலை செய்வார்களோ அதே வேலையை இவர்களும் செய்வார்கள்.

இவர்களில் சம்பாரி என்ற நாதஸ்வர வித்வான் அனைத்து இன மக்களாலும் மிகவும் போற்றப்பட்டவர். ஒரு சில வருடங்களுக்கு முன் இவர் இறந்துவிட்டாலும் அருந்ததியராகிய இவரை, காருக்குறிச்சி அருணாசலம், திருவாடுதுறை இராஜரத்தினம்பிள்ளை முதலியவர்களையும் மிஞ்சிய நாதஸ்வரக் கலைஞராகக் கருதுகிறார்கள்.

அருந்ததியர் என்பதாலேயே மற்ற சிறந்த நாதஸ்வரக் கலைஞரைப் போல இவருக்குப் பாராட்டும் மதிப்பும், சமூக அங்கீகாரமும் கிடைக்கவில்லை என்று கூறலாம்.

விருதுநகர் மாவட்டத்தில் அருந்ததியர்கள் கொடுக்கும் கலை நிகழ்ச்சிக் குழுக்கள் பல கிராமங்களில் உள்ளன. தாயில்பட்டிக்கு அருகில் உள்ள சத்திரப்பட்டியில் வெரியன் என்பவர் தலைமையின்கீழ் கட்டபொம்மன் நாடகம் நடக்கும் குழு ஒன்று இயங்கிவருகிறது. பந்தல்குடிக்கு அருகில் உள்ள கோப்புச் சித்தாம்பட்டியில் அருந்ததியர்கள் தாவீது என்பவரின் திறமையின் கீழ் ஒயிலாட்ட நிகழ்ச்சியை வழங்குகின்றனர்.

அருந்ததியர்களின் இந்தக் கலைத் திறமையைப் பார்க்கும்போது அடிப்படையில் ஒரு சந்தேகம் எழுகின்றது. இக்கலையைத் தாங்களே

மிக உயர்ந்த சாதியினர் என்று கூறிக் கொள்ளும் பிராமணர்களும், வெள்ளாளர்களும் பயன்படுத்துகின்றனர். அடித்தட்டு மக்களும் ஆதிக்கச் சாதியினர்களும் இக்கலையைப் பயன்படுத்துவதால் யாரிடம் இந்தக் கலை முதலில் இருந்தது என்ற ஐயம் எழுகிறது.

பிராமண, வெள்ளாளர்களிடம் இக்கலை இருந்திருக்க முடியாது என்று கூறலாம். இவர்களிடம் இக்கலை இருந்திருந்தால் இவர்கள் தீண்டத் தகாதவர்களுக்கு இக்கலையைச் சொல்லிக் கொடுத்திருப்பார்களா? நிச்சயம் சொல்லிக் கொடுத்திருக்க மாட்டார்கள். வில் வித்தையைச் சுயமாகக் கற்ற ஏகலைவன் பெருவிரலைப் பறித்த இனம் நிச்சயம் ஏகலைவனின் வாரிசாகிய அடித்தட்டு மக்களுக்கு இந்த இசைக் கலையைச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்காது என்று முழுவதுமாக நம்பலாம். மேலும் இவர்கள் கறி சாப்பிடாதவர்கள். கறி சாப்பிடாத இவர்கள் மிருகங்களைக் கொண்டு, தோலை உரித்து, தோலினால் இசைக் கருவிகளைச் செய்து, அதை நாதஸ்வரத்துடன் சேர்த்து இசைத்தார்கள் என்று கூறுவது நம்பும்படி இல்லை. அடிப்படையில் இக்கலை தோலோடு சம்பந்தப்பட்ட அருந்ததியர் மற்றும் பறையர் கலை என்று சொல்லலாம்.

ஆ. சம்பந்தக்காரர்

விருதுநகர் மாவட்ட அருந்ததியர்களிடம் மற்றொரு வினோதமான பழக்கமும் இருக்கிறது. உள்ளூர்க்காரர் - சம்பந்தக்காரர் என்ற பிரிவினை இவர்களிடம் மிகவும் ஆழமாக வேர்விட்டிருக்கிறது. இதனால் ஊர் பிளவுபட்டு, சமாதானம் இல்லாத நிலை நிலவுகிறது.

ஒரு குடும்பத்திலுள்ள ஆண் குழந்தைகள் திருமணம் முடித்தபின் பெரும்பாலும் அதே கிராமத்தில் தங்கிவிடுகின்றனர். இவ்வாறு வாரிசு வாரிசாக, பரம்பரை பரம்பரையாக அதே கிராமத்தில் இருப்பவர்களைப் பங்காளிகள் என்று உறவின் அடிப்படையில் அழைக்கின்றனர். அக்குடும்பத்தில் உள்ள பெண் குழந்தைகள் அதே ஊரில் உள்ள பையன்களைத் திருமணம் செய்தால் அந்த ஊரிலேயே தங்கி விடுகின்றனர். திருமணம் செய்தவர் அதே கிராமத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்தால் அவரும் உள்ளூர்க்காரர்தான். ஆனால் ஒரு பெண் வெளியூர்க்காரர் ஒருவரைத் திருமணம் செய்துகொண்டால் அவள் கணவனின் ஊருக்குச் சென்றுவிட வேண்டும். அப்படிச் செல்ல முடியாத சூழ்நிலையில் கணவனையும் தனது பிறந்த ஊரிலேயே தங்க வைத்து, அங்கேயே இடம் வாங்கி, வீடு கட்டி, வேலை செய்து வாழ்ந்தால் கூட அந்தக் குடும்பத்தை உள்ளூர்க்காரர் என்று அழைப்ப தில்லை. சம்பந்தக்காரர் என்றே சொல்கின்றனர்.

சம்பந்தக்காரர்கள் நாட்டாண்மை, வண்டாரி, பூசாரி போன்ற பதவிகளை அடையக் கூடாது. ஊரின் பொதுவான நிர்வாகத்தில் அவருக்குப் பங்கு கொடுப்பதில்லை. அரசின் திட்டங்களில் கூட அவரைச் சேர்ப்பதில்லை. உதாரணத்திற்கு அரசு இருபது வீடுகள் கட்டிக்

கொடுக்கிறது என்றால் அதில் பங்காளிகளைத்தான் சேர்க்கிறார்களே தவிர சம்பந்தக்காரர்களைச் சேர்ப்பதில்லை. ஊரில் பொங்கல் என்றால் சில ஊர்களில் சம்பந்தக்காரர்களிடம் வரி வாங்குவதில்லை. அவர்கள் சாமி ஆடக் கூடாது என்று கூட சில ஊர்களில் சட்டம் உண்டு (ஒரு சில ஊர்களில் பொங்கலுக்கு வரி வாங்குகின்றனர்).

இவ்வாறு பங்காளிகள் - சம்பந்தக்காரர்கள் என்ற பிரச்சினை பல கிராமங்களில் இருக்கிறது. இதனால் பல கிராமங்கள் பிளவுபட்டுக் கிடக்கின்றன. சம்பந்தக்காரர்கள் தங்களையும் உள்ளூர்க்காரர்களாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகின்றனர். ஆனால் இந்தக் கோரிக்கை ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை.

அதே சமயம் மற்றொரு செய்தியையும் குறிப்பிட வேண்டும். பெண் எடுத்த இடத்திலேயே தங்கி சம்பந்தக்காரராக இருப்பவர் எவ்வளவு காலம் தங்கியிருந்தாலும், அவர் பிறந்த ஊரில், அவர் பங்காளியாகத் தான் ஏற்கப்படுகிறார். பொங்கல் போன்ற வைபவங்களுக்கு விதிக்கப்படும் வரியை இவரும் கொடுக்கிறார். அரசு திட்டங்கள் அந்தக் கிராமத்துக்கு வந்தால் அதில் இவருக்கும் பங்கு கிடைக்கிறது.

இந்தச் சம்பந்தக்காரர்கள் இரண்டு இடங்களிலும் வரி கொடுக்கும் இக்கட்டான சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர். அதனால் இவர்களது பொருளாதார நிலை பாதிக்கப்படுகிறது. பிறந்த இடத்தில் சரியான பொருளாதாரச் சூழ்நிலை இல்லாததால் தான் சம்பந்தம் செய்த இடத்தில் வாழ்கின்றனர். பொருளாதாரத்தில் நலிந்திருக்கும் இவர்கள் மேல் அதிக வரி சுமத்தப்படுவதால் கடனாளியாக வாழ்கின்றனர். வாழும் இடத்தில் உரிமை இல்லாமல் இரண்டாம்தர நிலையில் வாழ்கிறார்கள் என்பது வேதனையான உண்மை.

இ. கிளைகளுக்குள் பிரச்சினை

தாசரி, ஜான ஆகிய இரு கிளையினரும் கிராமங்களில் இருந்தாலும் ஒரு சில கிராமங்களில் ஒரு கிளையினர் அதிக எண்ணிக்கையிலும், மற்ற கிளையினர் மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையிலும் இருக்கும்போது அங்கே பிரச்சினை எழுகிறது. அதிக எண்ணிக்கையில் இருக்கும் கிளையினர் தங்களை உயர்ந்தவர்களாகக் கருதுகின்றனர். பொது இடங்களைத் தாங்கள் மட்டும்தான் உபயோகிப்போம் என்கின்றனர். அரசு நலத் திட்டங்களைப் பெறுவதில் தங்களுக்குத் தான் முன்னுரிமை என்கின்றனர். இதனால் பல கிராமங்களில் பிரச்சினை எழுந்துள்ளது.

இப்படிப்பட்ட பிரச்சினைகள் எழும்போது பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைக்க முறையான அமைப்பு இல்லாததால் பிரச்சினைகள் வளர்ந்து, பெரியதாகி, தீராத பகைமையில் போய் முடியும் நிலையில் சில கிராமங்கள் உள்ளன.

ஈ. குழந்தை வளர்ப்பு

அருந்ததியர்களுக்குச் சொத்து என்று சொல்லும்படி எதுவும் இல்லை.

இவர்களது சொத்து என்று அரசு கட்டிக்கொடுத்தவீடுகள்தான் உள்ளன. இதனால் அருந்ததியர்கள் கவனம் வேறு எங்கும் சிதறுவதில்லை. இவர்களது முழுக் கவனமும் குழந்தைகள் மேல் செல்கிறது. குழந்தைகளைத் தங்களது மிகப் பெரிய சொத்தாக, தங்களது உயிரிலும் மேலாக மதிக்கின்றனர். குழந்தைகள் மேல் தங்களது உயிரையே வைத்திருக்கின்றனர். குழந்தைகளோடு பல மணி நேரம் செலவிடுவதைப் பெருமையாக எண்ணுகின்றனர். குழந்தைக மிகவும் அதிகமாக அன்பு செய்கின்றனர்.

எனவே குழந்தைகள் எது கேட்டாலும் வாங்கிக் கொடுக்கின்றனர். குழந்தைகள் என்ன செய்தாலும் அதை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனநிலையில் பெற்றோர்கள் உள்ளனர்.

அருந்ததியர் வாழும் பகுதியில் ஒரு குழந்தை பிறந்துவிட்டால் ஒவ்வொரு அருந்ததியருமே மகிழ்கின்றனர். பெண் குழந்தையைவிட ஆண் குழந்தையை விரும்பும் பண்பாடு இவர்களிடம் இருந்தாலும், அதற்காகப் பெண் குழந்தைகளை வெறுப்பதோ அல்லது ஒதுக்குவதோ இல்லை. பெண் குழந்தை பிறந்தால் மகிழ்கின்றனர். ஆண் குழந்தை பிறந்தால் சிறிது அதிகம் மகிழ்கின்றனர். அவ்வளவே. பிறந்த குழந்தையை ஊரில் உள்ள ஒவ்வொரு அருந்ததியரும் வந்து பார்க்கின்றனர். சிறிது வளர்ந்ததும் அந்தக் குழந்தையை ஒவ்வொருவரும் தூக்கி வைத்திருக்க விரும்புகின்றனர். சிறுவர், சிறுமியர் கூட சிறு குழந்தையை அதிக நேரம் தூக்கி வைத்திருக்க விரும்புகின்றனர்.

குழந்தைக்கு ஏதாவது நோய் என்றால் குடும்பத்திலுள்ள ஒவ்வொரு வருமே மிகவும் வேதனைப்படுகின்றனர். நலமடையத் தங்களுடைய சக்திக்கும் மீறி, எவ்வளவு செலவு செய்யவும் தயாராக இருக்கின்றனர். குழந்தை குணமடைய திருப்பதி, திருச்செந்தூர், பழனி என்று நேர்ச்சை செய்கின்றனர். குழந்தை குணமடைந்தவுடன் குடும்பத்துடனும், உறவினர் களுடனும் நேர்ச்சையை நிறைவேற்றத் திருத்தலங்களுக்குச் செல்கின்றனர். இதனால் ஏற்படும் கடன் சுமையைப் பெரிதாக நினைப்பதில்லை.

குழந்தைகள் மீது வைத்திருக்கும் பாசத்திற்கு ஒருசில எடுத்துக் காட்டுகள் கூறலாம். ஒரு தந்தை தனது இருபது வயது நிரம்பிய மகனுக்குக் கூழ் கரைத்துத் தான் பாதி குடித்துவிட்டு, மீதிப் பாதியை மகனுக்குக் கொடுத்து, அவன் குடிப்பதை அன்புடன் பார்த்தபடி இருக்கிறார். மற்றொரு தந்தை கூறுகிறார். 'நானு சாப்பிடாட்டாலும் பரவாயில்லை. இன்னைக்கு எம் மகனப் பார்த்துக்கிட்டே இருந்தால் போதும். என் வயிறு நெறைஞ்சிரும்'. தனது அன்பை வெளிப்படுத்த தந்தை உபயோகித்த வார்த்தைகள் இவை.

இவ்வாறு அதிக அன்புடன் குழந்தைகளை வளர்ப்பதால் பல சமயங்களில் குழந்தைகளைக் கடிந்து கொள்வதோ, அல்லது குழந்தைகள் செய்யும் தவற்றைத் திருத்தி நல்வழிப்படுத்துவதோ இவர்களுக்கு தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

முடியாமல் போய்விடுகிறது. எனவே குழந்தைகளின் முன்னேற்றம் பாதிக்கப்படுகிறது. விவரம் அறியாப்பருவத்தில், தங்களது விருப்பத்திற்கு ஏற்ப வாழப் பழகிக் கொண்ட குழந்தைகளின் எதிர்காலம், கல்வி அறிவில்லாத பெற்றோரின் வாழ்வுக்கு ஏற்பதான் அமைகிறதே தவிர மாறுபட்டு அமைவதில்லை. குழந்தைகளைக் கண்டித்துப் பள்ளிக்கு அனுப்பாததால், படிக்கும் நேரத்தை விளையாட்டில் குழந்தைகள் செலவிடுகின்றனர். இறுதியில் சிறு வயதிலேயே வேலை செய்யும் குழந்தைத் தொழிலாளராக ஆகும் நிலையில் குழந்தையின் வாழ்வு முடிகிறது என்பதுதான் எதார்த்தம்.

குழந்தைகளை விட்டுப் பிரியாத பெற்றோர்கள் குழந்தைகளைத் தொலைவில் உள்ள விடுதியில் சென்று சேர்த்துப் படிக்க வைக்கத் தயங்குகின்றனர். அப்படியே சேர்த்து விட்டாலும், அவ்விடுதியிலிருந்து பையன் ஓடிவந்துவிட்டால், அவனைக் கண்டித்து மறுபடியும் விடுதிக்கு அனுப்புவதில்லை. விடுதியில் என்ன கஷ்டப்பட்டானோ என்று பையன் மேல் அனுதாபம் கொள்ளும் நிலையில் பெற்றோர்கள் இருப்பதை இங்கு அதிகம் காண முடிகிறது.

குழந்தைகளும், இளைய தலைமுறையினரும் தங்களுடைய பெற்றோர்மேல், தாத்தா - பாட்டி மேல் அதிக அளவு அன்பு வைத்திருக்கின்றனர். பெரியவர்கள் சொல்லுவதைப் பெரும்பாலும் மீறாமல், அவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டே வாழ்கின்றனர். அதனால் இயற்கையாகவே இளைஞர்களிடம் இருக்கும் எதிர்க்கும் தன்மை பெரியவர்களின் தலையீட்டால் நீர்த்துப் போய்விடுகிறது.

உ. சுத்தமும், சுகாதாரமும்

அருந்ததியர்கள் வேலை செய்யும் நேரம் தவிர மற்ற நேரங்களில் பெரும்பாலும் எளிய, சுத்தமான ஆடைகளை அணிகின்றனர். ஆதிக்கச்சாதியினர் என்ன சொல்லுவார்களோ என்ற அச்சம் சிறிது இருந்தாலும் நல்ல துணி வகைகளை எடுத்து, சுத்தமாக அவைகளை அணிகின்றனர். சேமிக்கும் பழக்கம் அதிகம் இல்லாததால், உழைப்பில் கிடைக்கும் ஊதியத்தின் ஒரு பகுதியை உடைகளுக்கென்று செலவிடுகின்றனர். வெளியூருக்குச் செல்லும்போதும், கோயிலுக்குச் செல்லும் போதும், சாமி கும்பிடும்போதும் தங்களிடம் இருப்பதில் மிகச் சிறந்த ஆடைகளை அணிகின்றனர்.

இளைஞர்கள், இளம்பெண்கள் மற்ற இனத்து இளைய தலைமுறையினரைப் போல நாகரீகமான உடைகளை அணிகின்றனர். இளைஞர்களிடையே ஜீன்ஸ் அணியும் பழக்கம் இருக்கிறது என்றால், படிக்கிற இளம் பெண்கள் இப்போது சுடிதார் அணியத் தொடங்கியுள்ளனர். மற்ற சாதியினர் பொறாமைப்படும் அளவிற்கு இவர்கள் சுத்தமாக, நாகரீகமாக உடை அணிகின்றனர்.

தாங்கள் வாழும் வீட்டையும், தெருவையும் மிகவும் சுத்தமாக வைத்திருக்கின்றனர். வீட்டில் மண் தரை என்றால் கட்டாயம் வாரம்

ஒருமுறை சாணமிட்டு மெழுகுகின்றனர். வருடம் ஒருமுறை பொங்கல் சமயத்தில் வீட்டிற்கு வெள்ளையடிக்கின்றனர். ஆடு, மாடு, பன்றி வளர்ப்பதாக இருந்தாலும் அவை தங்கும் இடத்தை மிகவும் சுத்தமாக வைத்திருக்கின்றனர்.

குப்பையை நடுத்தெருவில் போடாமல், அவைகளை அள்ளி ஒதுக்குப்புறமாகப் போடுகின்றனர். எனவே தெரு எப்போதும் மிகவும் சுத்தமாக இருக்கிறது. பல கிராமங்களில் ஒவ்வொரு வீட்டிற்கு முன்பாகவும் வேப்பமரம் நட்டு, வளர்க்கின்றனர்.

ஊ. கல்வி

அருந்ததியர்கள் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை உணராத நிலையிலேயே வாழ்கிறார்கள் என்று சொல்லலாம். பெரும்பாலான பெற்றோர்கள் கல்வி அறிவு அற்றவர்களாக இருக்கின்றனர். விருதுநகர் மாவட்டத்தில் அருந்ததியர்களில் படித்த பெற்றோர்களின் விழுக்காடு எட்டு சதவிகிதமே (படித்தவர்கள் என்றால் கையெழுத்துப் போடத் தெரிந்தவர்கள்). பத்தாம் வகுப்பு வரை படித்த பெற்றோர் கிராமத்திற்கு ஒருவர் என்ற நிலையில் கூட இல்லை. படிப்பை இடையில் நிறுத்திவிட்டவர்கள்தான் படித்தவர்கள் என்ற நிலையில் கிராமத்தில் வாழ்கின்றனர்.

படித்த தாய்மார்களின் எண்ணிக்கை இரண்டு சதவிகிதம் என்ற நிலையிலேயே இருக்கிறது.

அருந்ததியர்களின் கல்வியற்ற நிலைக்கு ஒரு சில காரணங்களைச் சொல்லலாம்.

- ▶ பெற்றோர்கள் படிக்காதவர்களாக இருப்பதால் அவர்களுக்குக் கல்வியின் முக்கியத்துவம் தெரியவில்லை. எனவே தங்கள் குழந்தைகளின் படிப்பில் ஆர்வம் காட்டுவதில்லை.
- ▶ பொருளாதாரச் சூழ்நிலை கல்விக்குத் தடையாக இருக்கிறது. சிறு குழந்தைகள் சிறு வயதிலேயே சம்பாதிக்க ஆரம்பித்துவிடுகின்றனர். இந்தக் குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்புவதால் இந்த வருமானத்தை இழந்து விடுவதோடு, குழந்தைகளின் கல்விக்கும் செலவிட வேண்டும். இதற்குப் பெற்றோர் தயாராக இல்லை.
- ▶ இயல்பிலேயே குழந்தைகளுக்கு விளையாடுவதில் ஆர்வம் அதிகம். குழந்தைகளை மிகவும் அன்புடன் வளர்ப்பதால், பள்ளிக்குச் செல்ல அமும் குழந்தைகளைப் பெற்றோர்கள் கண்டித்துப் பள்ளிக்கு அனுப்புவதில்லை. விளையாட விட்டு விடுகின்றனர்.
- ▶ பெற்றோர்கள் வேலைக்குச் செல்வதால், வீட்டில் உள்ள குழந்தைகளைக் கவனித்துக் கொள்ளும் வேலை பள்ளிக்குச் செல்லும் பிள்ளையின் பொறுப்பாகி விடுவதால் படிப்பு நிறுத்தப்படுகிறது.
- ▶ பள்ளிகளில் தீண்டாமை கடைப்பிடிக்கப்படுவதால் அங்கே குழந்தைகள் செல்லத் தயக்கம் காட்டுகின்றனர்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

- ▶ புத்தகம், சிலேட்டு, நோட்டு, சீருடை போன்றவைகளை அரசு பள்ளிகளில் இலவசமாகக் கொடுக்கிறது என்ற பொது அறிவு இல்லை. அதிகம் செலவிட வேண்டுமோ என்ற பயத்தில் பள்ளிக்கு அனுப்புவதில்லை.
- ▶ அரசு நடத்தும் ஆதிதிராவிடர் விடுதிகளில் பெரும் எண்ணிக்கையில் தேவேந்திர குல வேளாளர்களும், பறையர்களுமே இருப்பதால் இவர்களுடன் இணைந்து இருக்க அருந்ததியர்கள் பயப்படுகின்றனர்.
- ▶ இந்த நிலை ஓரளவு மாறி, கல்வியின் முக்கியத்துவத்தைச் சில பெற்றோர்கள் உணர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பது மகிழ்வான செய்தி. ஆனால் இன்னும் வளர வேண்டும். S.S.L.C. யைப் பெரிய படிப்பு என்று எண்ணி, இந்தப் படிப்பிற்கு அரசு வேலை கிடைக்காதா என்று ஏங்கும் பெற்றோர்கள் இன்றும் உள்ளனர்.

எ. நல்லதிற்கும், கெட்டதிற்கும்

ஆதிக்கச்சாதியினர் தங்களது ஊரில், தெருவில் அல்லது வீட்டில் நடைபெறும் நல்ல மகிழ்வான நிகழ்விற்கும், தீய விரும்பத்தகாத நிகழ்விற்கும் அருந்ததியர்களை அழைத்து அவர்களது பணியைப் பெறுகின்றனர். அருந்ததியர்களை ஆதிக்கச் சாதியினர் இரண்டு விதமான நிகழ்வுகளுக்கும் பயன்படுத்துவது பற்றி ஒரு கதை இருக்கிறது.

இந்தக் கதை ஆதிக்கச் சாதியினரின் கதையாக இருக்க வேண்டும். அவர்களது கதையை அருந்ததியர்கள் உள்வாங்கிக் கொண்டு அதைத் தங்களது கதையாகவே கூறுகின்றனர். அருந்ததியர்கள் செய்யும் அனைத்து அடிமை வேலைகளையும் நியாயப்படுத்துவது போன்ற கதை அது. அக்கதையை முதலில் பார்ப்போம்.

முற்காலத்தில் சூரன் என்று ஒருவர் இருந்தாராம். அவர் சிவனிடம் வரம் பெறுவதற்காகக் கடுமையான தவத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்தாராம். அவரது தவத்தால் திருப்தியடைந்த சிவன், சூரனுக்குத் தோன்றி சூரன் விரும்பிய வரங்களைக் கொடுத்தாராம்.

இந்தச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்ட அருந்ததியர் ஒருவர், சூரனிடமிருந்து ஒரு சில வரங்களைப் பெற விரும்பிச் சூரனைப் பார்க்கப் புறப்பட்டாராம். செல்லும் வழியில் பிராமணர் ஒருவரைச் சந்தித்தாராம். தோட்டத்தில் இருந்த பிராமணர், அருந்ததியரிடம் எங்கே செல்கிறாய் என்று கேட்டாராம். அதற்கு அருந்ததியர் அவரிடம் தனது பயணத்தின் நோக்கத்தைக் கூறிவிட்டு, விரைந்து சூரனைத் தேடிப் புறப்பட்டாராம்.

சூரன் இருந்த இடத்தை அருந்ததியர் அடைந்தபோது சூரன் தவத்தின் இருந்தாராம். சூரனின் தவம் முடிந்த பின் தனது விருப்பத்தை வெளியிடலாம் என்று எண்ணிய அருந்ததியர், அங்கேயே அவருக்கு முன்பாக அமர்ந்து விட்டாராம்.

அருந்ததியரின் வருகையின் நோக்கத்தைத் தனது தவ வலிமையால் அறிந்து கொண்ட சூரன், தனது கண்களைத் திறந்து, அருந்ததியரைப்

பார்த்து, அவர் விரும்பும் அனைத்து வரங்களையும் தருவதாகக் கூறினாராம். இதனால் மிகவும் மனம் மகிழ்ந்த அருந்ததியர், மன நிறைவுடன் திரும்பினாராம்.

வரும் வழியில் அவர் அந்தப் பிராமணரைச் சந்தித்தாராம். அப்போது பிராமணர் வயலில் செடிகளைத் தலை கீழாக ஊன்றிக் கொண்டு இருந்தாராம். இதைக் கண்ட அருந்ததியர் பிராமணரிடம் தலைகீழாக ஊன்றினால் பயிர் முளைக்குமா? என்று கேட்டாராம். அதற்குப் பிராமணர் சூரன் கொடுத்த வரம் பலிக்குமா? என்று எதிர்க் கேள்வி கேட்டாராம். அருந்ததியருக்குச் சூரன் கொடுத்த வரங்கள் பலிக்குமா? என்ற சந்தேகம் வந்து விட்டதாம்.

எனவே அருந்ததியர் மறுபடியும் சூரனிடம் சென்று நடந்த செய்திகள் அனைத்தையும் கூறினாராம். அதைக் கேட்ட சூரனுக்குப் பிராமணன் மேல் பயங்கரக் கோபம் வந்ததாம். தனது தவ வலிமையைக் கேள்விக் குள்ளாக்கிய பிராமணனைக் கொல்வதற்காகத் தனது தவத்தின் பயனால் கிடைத்த அம்பை பிராமணனை அழிப்பதற்காகச் செலுத்தினாராம்.

அம்பு தன்னைக் கொல்ல வருவதைக் கண்ட பிராமணன், பயந்து, தேவர்களிடம் தன்னைக் காப்பாற்றும்படிக் கேட்டாராம். தங்களால் முடியாது என்று கூறிய தேவர்கள், கிருஷ்ணரிடம் செல்லும்படி கூறினார்களாம். கிருஷ்ணரிடம் சென்று வேண்டிய பொழுது, சிவனின் வரம் பெற்றச் சூரனைத் தன்னால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்று கூறினாராம். எனவே பிராமணன் சிவனிடம் வேண்டினாராம். அதற்குச் சிவன், சூரனுக்குத் தான் கொடுத்த வரத்தைத் தன்னால் தடுத்து நிறுத்த முடியாது என்றாராம். எனவே பிராமணர் முருகனிடம் சென்றாராம்.

பிராமணனின் வேண்டுகலை ஏற்ற முருகன், பிராமணனைக் காப்பாற்றத் தனது கையிலிருந்த வேலை எறிந்தாராம். அந்த வேல் சூரனின் அம்பைத் தடுத்து நிறுத்தியதாம்.

இதைக் கண்ட சூரன் கோபங் கொண்டு முருகனைச் சண்டைக்கு அழைத்தாராம். ஆனால் சண்டையில் முருகனால் சூரனை வெல்ல முடியவில்லையாம். அப்போது அங்கு வந்த விநாயகர், முருகனிடம் தவ வலிமை மிக்கச் சூரனை நேர்மையான வழியில் கொல்ல முடியாது; தந்திரமாகத்தான் வெல்ல வேண்டும்; அதற்குத்தான் உதவுவதாகக் கூறினாராம்.

போரிடும் சூரனின் வலிமையானது, அவர் போரிடும்போது தவமிருந்து வேண்டும் அவரது அன்னையிடம் இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்த வினாயகர், சூரனின் அம்மா தவம் இருக்கும் இடத்திற்குச் சென்று, தனது குரலைச் சூரனின் குரல் போல மாற்றி, 'அம்மா' என்று அழைத்தாராம். மகன்தான் போரில் வென்று விட்டு வந்திருக்கிறான் என்று எண்ணிய சூரனின் தாய், கண்களைத் திறந்து பார்த்தாளாம். தனக்கு முன்னால் வினாயகர் நிற்பதைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தாளாம். அவள் கண்களைத் திறந்ததால், அவள் தவம் கலைய, சூரனின் சக்தியும் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

268 ✦ அருந்ததியர்: வாழும் வரலாறு

குறைந்ததாம். அந்த நேரத்தில் குரன் மீது முருகன் வேலை எறிந்தாராம். அந்த வேல் நெஞ்சில் பாய குரன் கீழே விழுந்தாராம்.

சாகும் நிலையிலிருந்த குரன், தான் அருந்ததியருக்குக் கொடுத்த வரங்கள் பலிக்குமா? என்று சிவனிடம் கேட்டாராம். அதற்குச் சிவன், குரனின் தவ வலிமை குறைந்துவிட்டதால் சில வரங்களே பலிக்கும் என்றாராம். அதனால் குரன், நல்ல காரியத்திற்கும், கெட்ட காரியத்திற்கும் அருந்ததியர்களை வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டுச் செத்துவிட்டாராம்.

அதனால்தான் அருந்ததியர்களை ஆதிக்கச்சாதியினர் நல்ல காரியத்திற்கும் கெட்ட காரியத்திற்கும் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்கிறது இக்கதை.

இக்கதையைப் படிக்கும்போது ஒரு சில கருத்துகள் கிடைக்கின்றன. பிராமணர்கள் நேரடியாகக் கடவுளிடம் செல்லலாம். ஆனால் அருந்ததியர்கள் கடவுளை நேரடியாக அணுக முடியாது. குரனைப் போன்ற இடைநிலையாளர்கள் மூலம்தான் கடவுளை அடையலாம் என்கிறது. இது ஆதிக்கச் சாதியினருக்குச் சார்பான கருத்தியல். அதே போலக் கடவுள்களிடமும் படிமான முறையை அமைத்து, சாதியப் படிமான முறையை ஏற்கத் தூண்டுவதாக அமைகிறது இக்கதை.

முக்கியமாக அருந்ததியர்கள் செய்யும் அனைத்து அடிமை வேலைகளையும் நியாயப்படுத்துவது போல இக்கதை அமைந்துள்ளது.

ஆனால் இக்கதை உணர்த்தும் ஆதிக்கச் சாதியினருக்கு ஆதரவான கருத்தியலைப் புரிந்து கொள்ளாமல், இக்கதையை நம்பி, இதைத் தங்களது கதையாக ஏற்று, இக்கதையின் அடித்தளத்தில் அருந்ததியர்கள் தங்களது வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்கின்றனர். அதோடு தங்களது வருங்காலச் சந்ததியினருக்கும் இக்கதையைக் கூறுகின்றனர்.

5

சமூகமும் பொருளாதாரமும்

மனிதர்கள் தனித்தனியாக வாழ்வது இல்லை. மனித இயல்பே ஒன்று சேர்ந்து ஒரு குழுவாக, சமூகமாக வாழ்வதுதான். மனிதர்கள் தோன்றிய காலத்திலிருந்தே சமூகமாகத்தான் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். ஆதியில் நாடோடிக் கூட்டமாக வாழ்ந்த மனிதர்கள், ஓர் இடத்தில் குடியமர்ந்து சமூகமாகப் பயிர் செய்து வாழ்ந்தனர். குடியமர்ந்த இனக் குழுக்களுக்கும், நாடோடி இனக் குழுக்களுக்கும் அவ்வப்போது சண்டைகள் நடந்ததுண்டு.

இந்தச் சண்டையின் காரணமாகச் சிதறுண்டவர்கள் தனித்தனிக்குழுக்களாகப் பிரிந்து வாழ்ந்தனர். அவ்வாறு வாழும்போது தங்களைக் காத்துக் கொள்வதற்காக இயல்பாகத் தோன்றிய வேலைப் பிரிவினை, காலப் போக்கில் இறுக்கமாகிச் சாதியாக உருவானது. அகமண முறையும் ஆரம்பமானது. சாதியப் படிமான முறையும் தோன்றியது. இதைமதமும் நியாயப்படுத்தி அங்கீகரித்தது.

இவ்வாறு தோன்றிய சாதியப் படிமான முறையில், அருந்ததியர்கள் மிகவும் கீழான நிலையில், தங்களுக்குக் கீழ் யாரும் இல்லை என்று சொல்லக்கூடிய விதத்தில் அடித்தட்டில் இருக்கும் நிலைக்குத் தள்ளப் பட்டனர்.

இத்தகைய பரிணாம வளர்ச்சி அடைந்த சமூகத்தில், அந்தந்தக் காலத்திற்கு ஏற்ற விதத்தில் பொருளாதாரச் சூழ்நிலையும் இருந்திருக்கிறது. ஆதிகாலத்தில் பொதுவுடைமைச் சமூகமாக இருந்தது. பின்பு நில மானிய முறை, ஜமீன்தாரி முறை, ரயத்வாரி முறை, மிராசதார முறை என்று பரிணாம வளர்ச்சியடைந்து நிலவுடமையாளர்கள் முறை என்ற இன்றைய நிலையை அடைந்துள்ளது. இன்றைய நிலையில் நிலத்தின் அடிப்படையில் நிலப் பிரபுக்கள், பண்ணையார்கள், பெரு விவசாயிகள், நடுத்தர விவசாயிகள், சிறு விவசாயிகள், நிலமற்ற விவசாயக் கூலிகள் என்ற பொருளாதாரப் படிமான நிலையை அடைந்திருக்கிறது.

இதில் அருந்ததியர்கள் நிலமற்ற விவசாயக் கூலிகளாக இருக்கிறார்கள். இவ்வாறு இருந்தாலும் சமூகத்தின் தேவையை நிறைவேற்ற விவசாய வேலை தவிர மற்றும் ஒரு சில வேலைகளை அருந்ததியர்கள் செய்ய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அருந்ததியர்கள் மேல் சுமத்தப்படும் இந்த வேலைகள் அனைத்தும் சமூகத்தால் மிகவும் தாழ்வான வேலைகள் என்று

கருதப்படும் வேலைகளாகும். இத்தகைய அடிமை வேலைகளைச் செய்தால்தான் வாழமுடியும் என்ற பொருளாதார நிர்ப்பந்தத்தையும் அருந்ததியர்கள் மேல் ஆதிக்கச் சாதியினர் திணிக்கின்றனர்.

சமூக அடிமைத்தனத்தோடு இணைந்த ஒரு பொருளாதாரச் சூழ்நிலையில் அருந்ததியர்கள் வாழ வேண்டிய ஒரு இக்கட்டான நிலையில் இருக்கிறார்கள். பரம்பரை பரம்பரையாக இந்த நிலையிலேயே வாழ்கின்றனர். அருந்ததியர்களின் இத்தகைய சமூக அடிமைத்தனத்தோடு இணைந்த பொருளாதார நிலை பற்றி இப்பகுதியில் காண்போம்.

1. குலத்தொழில்கள்

அருந்ததியர்கள் தோல் வேலை செய்யும் கைவினைக் கலைஞர்களாக இப்பகுதிக்கு வந்தார்கள். இவர்களிடம் கைத்தொழில் இருந்ததால் மற்ற இனக் குழுக்களைப் போல நிலத்தை அடைய முயற்சிக்கவில்லை. நெற்கட்டான் செவ்வல் போன்ற ஒரு சில இடங்களில் தான் நிலத்தை அருந்ததியர்கள் எடுத்துக் கொண்டு விவசாயம் செய்ய ஆரம்பித்தார்களே தவிர மற்ற இடங்களில் கைவினைக் கலைஞர்களாகவே இருந்தனர். இருப்பினும் நிலத்திற்கு ஏற்பட்ட முக்கியத் தன்மை காரணமாக, அருந்ததியர்கள் சொந்தமாக விவசாயம் செய்த நிலத்தையும் காலப் போக்கில் ஆதிக்கச் சாதியினர் வன்முறை மூலம் அபகரித்துக் கொண்டனர் (ஒண்டிவீரன் சரித்திரத்தில் இத்தகைய ஓர் உதாரணத்தைக் காணலாம்).

தோல் வேலை செய்யும் கைவினைக் கலைஞர்களாக இருந்த அருந்ததியர்களின் சமூக வாழ்வானது, கலாச்சார மாற்றத்தால் தோல் வேலை செய்வது மிகவும் இழிவான தொழிலாகக் கருதப்பட்டதால், மிகவும் தாழ்ந்த நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. தோல் வேலையோடு, தோலோடு சம்பந்தப்படாத மற்ற இழிவான வேலைகளையும் அருந்ததியர்கள் செய்ய வேண்டும் என்று ஆதிக்கச் சாதியினர் கட்டாயப் படுத்தினர்.

வேறு வழியில்லாமல் அந்த இழிவான வேலைகளைச் செய்ய அருந்ததியர்கள் ஆரம்பித்தனர். காலச் சூழ்சியின் காரணமாக அந்த இழிவான, தாழ்ந்த வேலைகளே அருந்ததியர்களின் பரம்பரைத் தொழிலாக, குலத்தொழிலாகப் பரிணாம வளர்ச்சியடைந்துள்ளது.

இன்றைய தினமும் இந்த அடிமை வேலைகளைச் செய்ய அருந்ததியர்கள் கட்டாயப்படுத்தப்படுகின்றனர். இதிலிருந்து விடுபட விரும்பினாலும் விடுபட முடியாமல் ஆதிக்கச்சாதியினரின் பொருளாதார நிர்ப்பந்தம் என்ற வற்புறுத்துதல், மற்றும் எண்ணிக்கையில் அதிகம் என்ற அச்சுறுத்தல் போன்ற காரணங்களால் அடிமை வேலைகளைத் தொடர்ந்து செய்கின்றனர்.

அருந்ததியர்கள் செய்யும் அடிமை வேலைகள் என்ற குலத் தொழில்களையும், அவ்வேலைகள் செய்வதால் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும் ஊதியம் பற்றியும் இப்பகுதியில் பார்ப்போம்.

அ. செத்த மாடு தூக்குவது

அருந்ததியர்களிடம் பங்காளிகள் என்ற முறை இருப்பதைக் கடந்த பகுதியில் பார்த்தோம். இந்தப் பங்காளிகள் முறை பரம்பரைத் தொழில் செய்வதிலும் இருக்கிறது. இந்தப் பங்காளி முறைக்கும் பரம்பரைத் தொழிலுக்கும் எப்படி தொடர்பு இருக்கிறது என்று பார்ப்போம்.

ஊரில் உள்ள சம்சாரிகளின் பட்டியல் எடுக்கப்படுகிறது. சுமார் நூறு சம்சாரிகள் இருக்கிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். பங்காளிக் குழுக்கள் ஐந்து இருக்கின்றன என்றும் வைத்துக் கொள்வோம். ஒரு பங்காளிக் குழுவிற்கு இருபது சம்சாரிகள் என்று பிரிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு சம்சாரிகளை இருபது இருபதாக ஐந்து பகுதியாகப் பிரித்தபின் எந்தப் பங்காளிக் குழுவிற்கு எந்த இருபது சம்சாரிகள் என்று நிர்ணயம் செய்யச் சாமிக்கு முன்பாகச் சீட்டுக் குலுக்கிப் போடப்படுகிறது. இதன் மூலம் எந்தப் பங்காளிக் குழுவுக்கு எந்த இருபது சம்சாரிகள் என்பது தெளிவாகிவிடுகிறது. பிறகு பங்காளிகள் தங்களுக்குள் யார் யாருக்கு எந்த சம்சாரி என்று பிரித்துக் கொள்கின்றனர். ஒரு பங்காளி பிரிவில் பத்து பேர் இருக்கிறார்கள் என்றால் ஒருவருக்கு இரண்டு சம்சாரிகள் என்று பிரித்துக் கொள்கின்றனர்.

ஒரு சம்சாரி வீட்டில் மாடு செத்துப் போனால் அவர் அருந்ததியர்களுக்குச் செய்தியைச் சொல்லி அனுப்புகிறார். அப்போது அந்த சம்சாரிக்கு யார் வேலை செய்ய வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப் பட்டிருக்கிறதோ அவரும், அவரது பங்காளிகளும் மாடு தூக்கச் செல்வார்கள். அவர்கள் தங்களது துணைக்கு மற்ற பங்காளிகளையும் அழைத்துக் கொள்கின்றனர்.

ஊருக்குப் பொதுவானது என்று ஒரு கம்பு இருக்கும். அந்தக் கம்பைத் தூக்கிக் கொண்டு மாடு செத்துக் கிடக்கும் இடத்திற்குச் செல்கின்றனர். மாட்டின் நான்கு கால்களையும் கட்டி, கம்பைக் கால்களுக்கு இடையில் சொருகி, மாட்டைத் தூக்குவர். மாட்டைத் தூக்க முடியாத நிலையில் சம்சாரியிடமோ, அல்லது ஊரிலோ தள்ளுவண்டி இருந்தால் அதை வாடகைக்கு எடுத்து, அந்தத் தள்ளுவண்டியில் செத்த மாட்டைத் தூக்கிப் போட்டுத் தங்கள் தெருவுக்குக் கொண்டு வருவர்.

பின்பு பங்காளிகளும், உடன் சென்றவர்களும் மாட்டின் தோலை உரிப்பர். அந்தத் தோலை விற்று, அப்பணத்தைத் தங்களுக்குள் பங்கிட்டுக் கொள்வர். கறியை அறுத்து, அதைத் தங்களுக்குள் பகிர்ந்து கொள்வர். அந்தக் கறியைச் சமைத்து உண்பர். மிச்சமிருக்கும் கறியை நீள நீளமாக வெட்டி, காயப் போட்டு, பின் தேவைப்படும்போது அதைச் சமைத்து உண்பர்.

மாட்டுக் கறி கிடைக்காத சில சமயங்களில் மாட்டிற்கு நஞ்சு வைத்துக் கொல்வதும் எப்போதாவது நடப்பதுண்டு. பசைனாவி என்ற பெயரில் ஒரு நஞ்சு இருக்கிறது. அது பொடியாக இருக்கும். அந்தப் பொடியை மாடு திங்கும் புல், சோளத் தட்டை, அல்லது பழம் போன்ற எதிலாவது யாருக்கும் தெரியாமல் கலந்துவிடுவர். நஞ்சு உண்ட மாடு செத்துவிடும்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

அந்த மாட்டைத் தூக்கி வந்து அதன் கறியையும் உண்பார். நஞ்சு உண்டா மாட்டின் கறியிலும் நஞ்சு கலந்திருக்குமே? அதனால் பாதிப்பு வராதா என்று கேட்டபோது, கறியை வேக வைக்கும்போது நஞ்சின் வீரியம் மறைவதாகக் கூறினர். நஞ்சின் வீரியம் வேக வைத்தால் எப்படி மறையும் என்று தெரியவில்லை. அந்த நச்சுத் தன்மை கறி வழியாக அதை உண்பவர்களுக்குச் சென்று, உடனடியாக இல்லாவிட்டாலும் சில நாட்களுக்குப் பின்பாவது பாதிப்பு ஏற்படும் என்று கூறுவதை மறுக்கின்றனர். ஆனால் நஞ்சு வைத்து மாட்டைக் கொல்லும் பழக்கம் இப்போது இல்லை என்கின்றனர்.

மற்றொரு வழக்கம் இவர்களிடம் உண்டு. செத்த மாட்டை அறுக்கும் போது அதன் ஈரல், குலக்காய், நாக்கு மற்றும் சிறிது கறி முதலியவைகளைத் தனியாக எடுத்து வைத்துவிடுகின்றனர். மற்ற பகுதிகளை அறுத்துப் பங்கு போட்டுக் கொடுத்துவிடுகின்றனர்.

பிறகு இரவில் மாடு அறுத்த அனைவரும் ஒன்றுகூடி, மறைவான இடத்தில் தனியாக எடுத்து வைத்த அந்தக் கறியை உப்புப் போடாமல் வேக வைக்கின்றனர். பெண்கள் இதைச் சமைப்பதில்லை. கறி வெந்த பின் குடம், பத்தி, பழம், வெற்றிலை, பாக்கு போன்றவைகளுடன் இந்தக் கறியையும் இதற்கான சாமிக்குப் படைத்துக் கும்பிடுகின்றனர். ஒரு சில ஊர்களில் சப்பாணி, சுக்கல் தாத்தா போன்ற தெய்வங்களிடம் வேண்டுகின்றனர்.

'சாமி . . . நாங்க கறி கிடைக்காம ரொம்பக் கஷ்டப்படுகிறோம். இந்தக் கறியை முழுதும் சாப்பிட்டு முடிக்கும் முன்பாக எங்களுக்கு வேறு ஒரு மாடு சாக வேண்டும். நீதான் இதைச் செய்ய வேண்டும்' என்று வேண்டுவர். பின் வேகவைத்த மாட்டு நாக்கின் நுனிப் பகுதியை அறுத்து, மேலே தூக்கி வீசுவர். அந்தத் துண்டு எத்திசையில் விழுகிறதோ அத்திசையில் கட்டாயம் மாடு ஒன்று சாகும் என்று நம்புகின்றனர். தாங்கள் காயப் போட்டிருக்கும் அந்தச் செத்த மாட்டுக்கறியை முழுவதும் உண்டு முடிக்கும் சமயத்தில் கட்டாயம் மாடு ஒன்று சாகும் என்று நம்புகின்றனர். தங்களது தெய்வம் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த தெய்வம் என்றும், இப்படி வேண்டினால் கட்டாயம் அது பலிக்கும் என்றும் நம்புகின்றனர்.

இந்தக் கறியைப் பெண்கள் உண்பதில்லை. அக்கறியை முழுவதும் ஆண்களே உண்டு முடித்துவிடுகின்றனர். மீதிக் கறி இருந்தால் கூட வீட்டிற்குக் கொண்டு செல்வதில்லை. தெய்வத்திற்குப் படைத்த இந்தக் கறியை உண்ண ஆண்கள் அதிகம் விரும்புகின்றனர்.

செத்த மாட்டைத் தூக்குவதால் அருந்ததியர்களுக்குச் செத்த மாட்டின் தோலும், எதற்கும் பயன்படாத அக்கறியும் தான் கூலியாகக் கிடைக்கிறதே தவிர இதற்கென்று தனியாகக் கூலி எதுவும் ஆதிக்கச்சாதியினர் கொடுப்பதில்லை. எங்கு மாடு செத்தாலும் அருந்ததியர்கள் தூக்க வேண்டும் என்று ஆதிக்கச்சாதியினர் கட்டாயப்படுத்துகிறார்களே தவிர, மற்ற சாதியினரை இதைச் செய்யும்படி சொல்வதில்லை.

ஆ. இழவுச் செய்தி சொல்வது

கிராமத்தில் ஆதிக்கச் சாதியினர் யாராவது ஒருவர் இறந்துவிட்டால், அக்கிராமத்திலுள்ள அருந்ததியர்களுக்குச் சொல்லி அனுப்புவர். அன்று அருந்ததியர்கள் யாரும் வேலைக்குச் செல்லக் கூடாது. இறப்புச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டதும் ஒவ்வொரு பங்காளிகளிலிருந்தும் ஒருவர் வீதம் இறப்பு நடந்த வீட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும். அங்கே ஆதிக்கச்சாதியினர் அமர்ந்திருப்பர். இடுப்பில் துண்டைக் கட்டி, அவர்கள் முன்பாக எல்லாப் பங்காளிகளும் கீழே விழுந்து கும்பிட்டுத் தங்களது துக்கத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டும்.

பின்பு எந்தெந்த ஊருக்கு, யார் யாருக்கு இழவுச் செய்தி சொல்ல வேண்டும் என்று ஆதிக்கச் சாதியினர் சீட்டு எழுதித் தருவார்கள். அந்தந்த ஊருக்குச் செல்ல வேண்டும். பஸ் இருந்தால் பஸ்சில் செல்லலாம். அந்தக் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் பஸ் இல்லை என்றால் சைக்கிளில் செல்ல வேண்டும். சில இடங்களுக்கு நடந்தே செல்ல வேண்டும். சென்று வருவதற்கு எவ்வளவு பணம் செலவாகுமோ அந்தத் தொகையை மட்டும் ஆதிக்கச் சாதியினர் கொடுப்பர். சில கிராமங்களில் ஊருக்குச் செல்வதற்கு மட்டும் பணம் கொடுப்பர். இழவுச் செய்தி சொல்லும் இடத்தில் கொடுக்கும் தொகையை வைத்துத் திரும்புவதற்குச் செலவிட வேண்டும்.

பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு இழவுச் செய்தி சொல்லச் செல்ல வேண்டும். அவ்வாறு செல்லும்போது கையில் கட்டாயம் கம்புடன் தான் செல்ல வேண்டுமாம். கம்பு எடுத்துச் செல்லவில்லை என்றால், இழவுச் செய்தி சொல்லப் போகும் ஊருக்கு வெளியே ஏதாவது குச்சி, அல்லது சோளத் தட்டையை எடுத்து அதைப் பிடித்துக் கொண்டு தான் செல்ல வேண்டும். இப்படிக் கம்பைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு செல்வதுதான் சக்கிலியர்களுக்கு அடையாளம். மற்றவர்கள் பார்த்தவுடன் இவன் சக்கிலியன் என்று அடையாளம் காண இந்தக் கம்பு உதவுமாம். அதே போலக் காலில் செருப்பு போட்டுச் செல்லக் கூடாது. அப்படிச் செருப்பு அணிந்து சென்றால் அந்தச் செருப்பையும் தூக்கிக் கொண்டு தான் செல்ல வேண்டும். அதோடு ஒரு போனியையும், வேஷ்டியையும் சிலர் எடுத்துச் செல்வர்.

சீட்டில் குறிக்கப்பட்டிருப்பவரின் வீட்டை அடைந்து இழவுச் செய்தியைச் சொல்ல வேண்டும். இறப்புச் செய்தி சொல்வது என்பது எவ்வளவு வேதனையானது, கஷ்டமானது என்பது இச்செய்தியை ஒருமுறை இறந்தவரின் நெருங்கிய உறவினருக்குச் சொன்ன அனுபவம் உள்ளவரால்தான் புரிந்து கொள்ள முடியும். இந்த வேதனையான தகவலைச் சொல்லிவிட்டு அதற்குக் கூலி பெறுவது என்பது அதைவிடக் கொடுமையான காரியம். ஆனால் இத்தகைய, கொடுமையான, மனிதத் தன்மையற்ற வேலையைச் செய்ய சமூகம் அருந்ததியர்களை நிர்ப்பந்திக்கிறது.

செய்தி சொன்னபின் அங்கே கூழ் அல்லது கஞ்சி ஊற்றினால், கொண்டு சென்ற போனியில் வாங்கிக் குடிப்பர். அல்லது அங்கே

சிரட்டை வாங்கி அதில் ஊற்றச் சொல்லிக் குடிப்பார். சில சமயம் கட்டியாகக் கூழ் இருந்தால் அதைத் துண்டில் வாங்கி முடிந்துகொண்டு, எங்காவது ஊரணிப் பக்கம் சென்று அதைக் கரைத்துக் குடிப்பதுண்டு. ஆதிக்கச் சாதியினர் அருந்ததியர்களுக்குத் தங்களது பாத்திரத்தில் உணவு கொடுத்ததாகச் சரித்திரமே இல்லை.

இவ்வாறு அவர்கள் கொடுப்பதை உண்டபின் 'சாமி . . . ஏதாவது படி கொடுங்க' என்று கேட்டால் சிலர் காசு கொடுப்பார். சிலர் ஏதாவது தானியம் கொடுப்பார். அந்தத் தானியத்தைத் தாங்கள் கொண்டு சென்ற வேஷ்டியில் வாங்கிக் கொள்வர். இவ்வாறு அந்த ஊரிலும், அதைச் சுற்றியுள்ள கிராமங்களிலும் இழவுச் செய்தியைச் சொல்ல வேண்டும்.

அவர்கள் கொடுக்கும் தானியமோ அல்லது பணமோதான் இவர்களுக்குக் கூலி. தானியத்தைச் சிலர் வீட்டிற்குக் கொண்டு வருவர். சிலர் அங்கேயே ஏதாவது கடையில் அதை விற்று, பணமாக வீட்டுக்குக் கொண்டு வருவர். ஊருக்குத் திரும்பி வந்ததும் இழவு வீட்டிற்குச் சென்று, தாங்கள் சென்று வந்த விவரத்தையும், அங்கு என்ன சொன்னார்கள் என்பதையும் சொல்ல வேண்டும்.

வெளியிடங்களுக்குக் கூலிக்குச் சென்றால் கிடைக்கும் தொகை கூட இழவுச் செய்தி சொல்லப் போனால் கிடைப்பதில்லை. குறைந்த கூலிக்கு, பிச்சை எடுத்தல் போன்ற அடிமை வேலையைச் செய்ய ஆதிக்கச் சாதியினர் அருந்ததியர்களைக் கட்டாயப்படுத்துகின்றனர்.

இ. பிணம் எரிப்பது

இழவுச் செய்தி சொல்லச் சென்றவர்கள் தவிர மற்ற அருந்ததியர்களில் சிலர் பிணம் எரிக்கத் தயாராக வேண்டும். முதலில் பணத்தைப் பாடை கட்டித் தூக்கிச் செல்ல, அனைவருக்கும் பொதுவானது என்று சில பூவரச மரக்கட்டைகள் இருக்கும். அந்தக் கட்டைகளைத் தூக்கி வந்து, எந்த வீட்டில் இறப்பு நிகழ்ந்துள்ளதோ அந்த வீட்டிற்கு முன்பாகப் போட வேண்டும். பாடையை ஆதிக்கச் சாதியினரே அலங்கரிப்பார்.

பிணம் எரிப்பதற்கான மரக் கட்டைகளைச் சுடுகாட்டிற்கு மாட்டி வண்டியில் எடுத்துச் செல்ல ஆதிக்கச் சாதியினர் ஏற்பாடு செய்து விடுவர். ஆனால் விரைவாகத் தீப்பிடிக்க வேண்டும் என்றால் வைக்கோல், பருத்தி மார், மிளகாய்ச் செடிமார் போன்றவை தேவை. இவைகளைச் சேகரித்துத் தூக்கிக் கொண்டு சுடுகாட்டிற்கு அருந்ததியர்கள் செல்ல வேண்டும்.

பிணம் வந்த பின் அதைக் கட்டைகளால் முடிய பின் வைக்கோல் பரப்பி மண் சாந்து வைத்து அருந்ததியர்கள் முடுவார்கள். அதன் பின் பிணத்தை எரிக்க வேண்டும். ஒருவரால் இதைச் செய்ய முடியாது. ஒரு சிலர் சேர்ந்துதான் இதைச் செய்ய வேண்டும். பெரும்பாலும் பிணத்தை மாலையில்ல்தான் சுடுகாட்டிற்குத் தூக்கி வருவர். எனவே இரவில்ல்தான் எரிக்க வேண்டும். ஊருக்கு வெளியே தனியான சுடுகாடு, இரவு, பிணம், அதை எரிக்கும்போது எழும் வாடை அனைத்தையும் தைரியமாக

எதிர்கொண்டு எரிக்க வேண்டும். எரிக்கும்போது எழும் நாற்றத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள சிலரால் முடியாது. எனவே சாராயம் வாங்கித் தரும்படி கேட்பர். அவர்கள் கொடுக்கும் காசுக்குச் சாராயத்தை வாங்கிக் குடித்துவிட்டு, குடலைப் பிடுங்கும் நாற்றத்தைத் தாங்கிக் கொண்டு பிணத்தை எரிப்பர். எரிக்கும்போது நரம்புகள் சுருங்குவதால் பிணம் எழுவது போன்று தோன்றும். தைரியம் இருந்தால்தான் பிணம் எரிக்க முடியும். மிகுந்த தைரியத்துடன் இருந்து பிணம் முழுவதும் எரிந்து சாம்பலாகும் வரை சுடுகாட்டில் இருக்க வேண்டும்.

இறந்தவர் உயிருடன் வாழ்ந்தபோது அருந்ததியர்களைக் கொடுமைப்படுத்தியிருந்தால் அதை நினைவு கூர்ந்து, எரியும் அவரின் உடலைக் கம்பால் பலமாக அடித்தும், இழிவாகப் பேசியும் தங்களது கோபங்களை வெளிப்படுத்தும் பழக்கமும் இவர்களிடம் உண்டு.

பிணம் எரிப்பதற்கென்று ஆதிக்கச்சாதியினர் கொடுக்கும் கூலி மிகக் குறைவு. நான்கு பேர் பிணம் எரிக்கச் செல்கிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அந்த நான்கு பேரும் வேறு வேலைக்குச் செல்கிறார்கள் என்றால் ஒவ்வொருவரும் குறைந்தது ரூபாய் அறுபது முதல் எழுபது வரை சம்பாதித்துவிடுவர். ஆனால் பிணம் எரிக்கச் சென்றால் அதிகப் பட்சமாக ரூபாய் நூற்றைம்பதுதான் வழங்கப்படுகிறது. ஒவ்வொருவருக்கும் நாற்பது ரூபாய்க்கும் குறைந்த அளவே கூலி கிடைக்கிறது. ஆக கேவலமான, நாற்றமெடுத்த அடிமை வேலையைச் செய்வதாலும் அருந்ததியர்களுக்கு வழக்கமாகக் கிடைக்கும் கூலிக்கும் குறைவாகவே கிடைக்கிறது. இந்தக் கூலிக்கு 'நின்னான் கூலி' என்று பெயர். யாரும் செத்துவிட்டால் வேறு எங்கும் கூலிக்கும் போகாமல் நின்று விடுவதால் இப்பெயர் வந்ததாகக் கூறுகின்றனர். மிகவும் பரிதாபமான இந்த நிலையை அருந்ததியர்கள் உணர்ந்தாலும், இதை எதிர்த்து எதுவும் செய்ய முடியாமல், பொறுமையாகத் தாங்கியவண்ணம் வாழ்கிறார்கள்.

ஈ. குலவையிடுவது

ஆதிக்கச் சாதியினர் இறந்துவிட்டால் அருந்ததிய ஆண்களுக்கு மட்டும் தான் வேலை என்று நினைக்கக் கூடாது. அருந்ததியப் பெண்களும் சில அடிமை வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும்.

இறந்தவரின் வீட்டிற்கு முன்பாக ஓர் ஓரத்தில் அருந்ததியப் பெண்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூடி நிற்க வேண்டும். இறந்தவருக்கு நீர்மாலை எப்போது எடுக்கிறார்கள் என்று தெரியாது. யாரிடமும் கேட்கவும் முடியாது. எனவே இறப்புச் செய்தி கேள்விப்பட்ட ஒரு சில மணி நேரங்களில் இறந்தவர் வீட்டிற்கு முன்பு ஒன்று கூடுவர்.

இறந்தவருக்கு நீர்மாலை எடுக்க நீராதாரம் உள்ள இடத்திற்கு ஆதிக்கச் சாதியினர் செல்வர். அவ்வாறு செல்லும்போது அருந்ததியப் பெண்கள் குலவையிட்டபடி செல்ல வேண்டும். நீர் எடுத்துத் திரும்பும்போதும் குலவையிட்டபடி அவர்களுடன் திரும்ப வேண்டும்.

அதுபோலப் பிணத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு சுடுகாட்டிற்குச் செல்லும் போது குலவையிட்டபடி ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லை வரை அருந்ததியப் பெண்கள் செல்ல வேண்டும்.

இதற்காக ஒரு சிறு தொகையை ஆதிக்கச் சாதியினர் 'குலவைப்படி' என்று கொடுப்பார்கள். அவர்கள் கொடுக்கும் தொகை எவ்வளவு குறைவாக இருக்கும் என்றால் அப்பணத்தைக் குலவையிட்டவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் இவ்வளவு என்று பிரித்துக் கொடுக்க முடியாது. எனவே அத்தொகை முழுவதற்கும் அப்பெண்கள் உப்பு வாங்குவார்கள். அந்த உப்பை ஆளுக்கு இவ்வளவு என்று குலவையிட்ட பெண்கள் தங்களுக்குள் பிரித்துக் கொள்வார்கள்.

இறந்த அன்று இறந்தவர் வீட்டில் உறவினர்களுக்குச் சாப்பாடு கொடுப்பர். சாப்பிட்டுவிட்டு எச்சி இலையை வீட்டிற்கு முன்பு ஓரத்தில் குவித்து வைத்திருப்பர்.

மறுநாள் காலை ஒவ்வொரு பங்காளிகளிலிருந்தும் ஒரு பெண் வீதம் இழவு வீட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும். அங்கே குவிந்து கிடக்கும் எச்சி இலைகளை அள்ளி ஊருக்கு வெளியே ஓடையில், அல்லது குப்பையில் போட வேண்டும். வீட்டிற்கு முன்பாக எச்சி இலை போட்ட இடத்தைச் சுத்தம் செய்ய வேண்டும்.

இவ்வாறு சுத்தம் செய்த பின் இழவு வீட்டினர், முந்தைய நாள் சாப்பாட்டில் மிஞ்சிய பழைய உணவைக் கொண்டு வந்து கொடுப்பர். அந்தச் சாப்பாட்டைத் தாங்கள் கொண்டு சென்ற பாத்திரங்களில் வாங்கி வரும் அப்பெண்கள், தங்கள் தெருவிற்கு வந்த பின் அதைத் தங்களுக்குள் பகிர்ந்து கொள்வர்.

எச்சி இலை போட்ட இடத்தைச் சுத்தம் செய்ததற்குக் கூலி பழைய உணவு! பணமாகக் கூலி கொடுக்கும் வழக்கம் ஆதிக்கச் சாதியினரிடம் இல்லை.

உ. இறப்பு விசேஷம்

ஆதிக்கச்சாதியினர் இறந்தவருக்கான விசேஷத்தைப் பதினாறாவது நாள், முப்பதாவது நாள், அல்லது தங்களுக்கு வசதிப்பட்ட நாளில் வைக்கின்றனர். விசேசம் என்று, எப்பொழுது என்ற தகவலை உறவினர்களுக்கு அருந்ததியர் மூலமே அனுப்புகின்றனர். இழவுச் செய்தி சொல்ல என்ன நடைமுறை பின்பற்றப்படுகிறதோ அதே நடை முறைதான் விசேஷம் நடக்கும் தகவலை அனுப்பும் போதும் கடைபிடிக்கப்படுகிறது. அருந்ததியர்கள் இறந்தவரின் உறவினர்கள் வசிக்கும் கிராமத்திற்குச் சென்று விசேஷம் பற்றிய செய்திகளைக் கூறி, அவர்கள் கொடுக்கும் படியைப் பெற்றுக் கொள்கின்றனர்.

இறந்தவரை நினைக்கும் நாளன்று இறந்தவருக்கான சடங்குகளை நிறைவேற்றிய பின் உறவினர்கள் ஒன்றுகூடி விருந்து உண்பர். அதன் பின் ஏகாலிக்குச் (சலவைத் தொழிலாளி) சாப்பாடு போடுவர். அதற்குப் பிறகு

குடிமகனுக்குச் (சவரத் தொழிலாளி) சாப்பாடு போடுவர். சில கிராமங்களில் இவர்களை வீட்டில் அமரச் செய்து உணவு பரிமாறும் வழக்கம் உண்டு.

அருந்ததியர்கள் ஒரு பெரிய கூடையை எடுத்துச் செல்வர். அந்தக் கூடை உணர்ப் பொதுக் கூடை என்று கருதப்படும். முப்பது படி அல்லது நாற்பது படி தானியம் பிடிக்கும் அளவிற்குப் பெரிய கூடையாக இருக்கும். அக்கூடையுடன் சில பெரிய பாத்திரங்களையும் கொண்டு செல்வர். அந்தக் கூடை நிறையும் அளவிற்கு இறப்பு வீட்டினர் சோறு போடுவார்கள். மற்ற பாத்திரங்களில் குழம்பு, ரசம், காய்கறிக்கூட்டு என்று போட்டுக் கொடுப்பார்கள். அந்த உணவைத் தெருவுக்குக் கொண்டு வந்து, பங்காளிகள் தங்களுக்குள் பிரித்து உண்பர்.

இதற்கு அடுத்த நாள் அருந்ததியப் பெண்கள் அந்த இறப்பு வீட்டிற்குச் சென்று, அங்கே குவிந்து கிடக்கும் எச்சில் இலைகளை அள்ளிப் போட்டுச் சுத்தம் செய்வர். இடத்தைச் சுத்தம் செய்த அருந்ததியப் பெண்களுக்கு முந்தின நாள் உணவில் மீதியானதைக் கொடுக்க, அதை வாங்கி வந்து தங்களுக்குள் பிரித்து கொள்வர்.

இதில் கவனிக்கப்பட வேண்டிய செய்தி என்னவென்றால் ஆதிக்கச் சாதியினர் உண்டின் சலவைத் தொழிலாளிகள், சவரத் தொழிலாளிகள், அருந்ததியர்கள் என்ற வரிசையில் உணவு வழங்கப்படுகிறது. சலவைத் தொழிலாளிகள், சவரத் தொழிலாளிகளைவிட அருந்ததியர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்பதைக் காட்டவே இந்தப் படிமான முறையில் உணவு வழங்கப்படுகிறது.

ஆதிக்கச்சாதியினர் தாங்கள் நிறைவேற்றும் சடங்கின் வழியாகச் சாதியப் படிமான முறையை நீடிக்கச் செய்து, அதை நியாயப்படுத்துகின்றனர். சாதியப் படிமான முறையில் அருந்ததியர்கள் தான் கடை நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை இந்நிகழ்ச்சி மூலம் மீண்டும் ஆதிக்கச் சாதியினர் உறுதிப்படுத்துகின்றனர்.

ஊ. தீச்சட்டி தூக்குவது

பிணத்தை எரிக்கும் பழக்கமில்லாத சில சாதியினர், பிணத்தைக் குழி தோண்டிப் புதைப்பர். பெரும்பாலும் தேவேந்திர குல வேளாளர்களோ, அல்லது பறையர்களோதான் குழி தோண்டுவார்கள். பிணத்தைப் புதைக்கும் சாதியினருக்குத் தீச்சட்டி தூக்கிச் செல்வது அருந்ததியர்களின் கடமையாகும்.

இறந்தவர் வீட்டிற்கு யார் காணி வேலை செய்கிறார்களோ அந்த அருந்ததியர் செல்ல வேண்டும். அவ்வீட்டினர் ஒரு சிறு மண்பானை கொடுப்பர். அந்தப் பானையைப் பெற்றுக் கொள்ளும் அருந்ததியர், விறகை எரித்து, கங்கு உண்டாக்கி அந்தக் கங்கை அப்பானையில் போட வேண்டும். மூன்று சிறிய குச்சிகளை எடுத்து, அதை முக்கோணமாகக் கட்டி, அதில் தீச்சட்டியைத் தூக்கி வைக்க வேண்டும். முக்கோணத்தின்

மூன்று மூலைகளிலும் கயிறைக் கட்டி தீச்சட்டியைத் தூக்க வேண்டும். பிணத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு இருகாட்டிற்குச் செல்லும்போது, அந்தப் பிணத்திற்கு முன்பாகத் தீச்சட்டியைத் தூக்கியபடி அருந்ததியர் செல்ல வேண்டும்.

மயானத்தில் பிணத்தைப் புதைக்கும்போது பத்தி பொருத்துவார்கள். கொண்டு சென்ற தீச்சட்டிக் கங்கிலிருந்துதான் பத்தி பொருத்தி பிணத்தையும், பிணத்தைப் புதைக்கும் குழியையும் சுற்றி வந்து இறுதி மரியாதை செலுத்துவர்.

தீச்சட்டியைத் தூக்கிச் சென்றதற்காக ஆதிக்கச் சாதியினர் பணம் கொடுப்பர். அப்பணத்தை அந்த அருந்ததியர் மயானத்தில் பெற்றுக் கொள்வார்.

எ. செருப்புத் தைப்பது

ஆதியில் அருந்ததியர்கள் தோல் வேலை செய்யும் கைவினைக் கலைஞர்களாக இருந்தார்கள் என்று பார்த்தோம். எனவே ஒவ்வொரு அருந்ததியர் வீட்டிலும் தோல் வேலை செய்வதற்கான அனைத்துக் கருவிகளும் இருக்கும்.

எந்தச் சம்சாரிக்கு யார் காணி வேலை செய்கிறாரோ அந்த அருந்ததியர் ஆண்டுக்கு ஒரு சோடி செருப்புத் தைத்துச் சம்சாரிக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அதோடு மாட்டிற்கு மணியார் மற்றும் தோல் சம்பந்தமான என்னென்ன வேலைகள் இருக்கின்றனவோ அவை அனைத்தையும் செய்து கொடுக்க வேண்டும்.

சம்சாரியும், அவரது குடும்பத்தினரும் அணியும் செருப்பு பழுதடைந்தால், சம்சாரி சொல்லி அனுப்புவார். அருந்ததியர் சம்சாரி வீட்டிற்குச் சென்று, பழுதடைந்த செருப்பை வாங்கி வந்து, அதன் பழுதைச் சரி செய்து, மறுபடியும் சம்சாரி வீட்டிற்குச் சென்று கொடுக்க வேண்டும்.

தீண்டாமையை மிகக் கடுமையாகக் கடைப்பிடிக்கும் சில ஆதிக்கச் சாதியினர் அருந்ததியர்கள் கொண்டு வரும் செருப்பை உடனே அணிய மாட்டார்கள். செருப்பை அப்படியே வீட்டிற்கு முன்பாகத் தெருவில் போடச் சொல்வார்கள். அருந்ததியர்களும் அவ்வாறே செய்வர். பின்பு சம்சாரிகள் சாணிப் பாலை எடுத்து செருப்பைச் சுற்றித் தெளித்து, தீட்டைப் போக்கிய பின் அதை அணிவர்.

செருப்புத் தைப்பதற்கு என்று தனியாகக் கூலி கொடுப்பதில்லை. சில சமயம் தோல் வாங்கப் பணம் கொடுப்பர். அவ்வளவே. காணி வேலை செய்வது என்பது செருப்புத் தைத்துக் கொடுப்பதையும் உள்ளடக்கியது. காணி வேலைக்கான கூலியில் இக்கூலியும் அடங்கும்.

ஏ. களம் புடைப்பது

இழவுச் செய்தி சொல்லுதல், பிணம் எரித்தல், தீச்சட்டி தூக்குதல்,

செருப்புத் தைத்தல், செத்த மாடு தூக்குதல் போன்ற வேலைகளைச் செய்யும்போது சில வேலைகளுக்குக் கூலி இல்லை என்று பார்த்தோம். சில வேலைகளுக்கு மிகக் குறைந்த கூலியே வழங்கப்படுகிறது என்றும் உணர்ந்தோம். இந்த அனைத்து வேலைகளையும் செய்வதுடன் களம் புடைக்கும் வேலையையும் செய்வதைத்தான் காணி வேலை என்கின்றனர். மற்ற வேலைகள் அனைத்திற்கும் சேர்த்துக் களம் புடைக்கும்போது கூலி கொடுக்கப்படுகிறது.

அறுவடைக்கு வயல் தயாராகிவிட்ட நிலையில் களம் புடைக்கும் அருந்ததியர் முதலில் களத்தைத் தயாரிக்க வேண்டும். களத்தில் இருக்கும் புல், பூண்டுகளைச் செதுக்கி எடுத்துவிட்டு, அந்த இடத்தில் சாணிப்பாலை நன்கு தெளித்துக் காய வைக்க வேண்டும். பின் சுத்தமாகக் கூட்டி, தரையைக் களம் புடைப்பதற்கு ஏற்ற விதத்தில் தயாரிக்க வேண்டும்.

அறுவடையான கதிர்கள் களத்திற்குக் கொண்டு வரப்படும். அதைக் காயப் போட வேண்டும். ஒவ்வொரு பயிரின் தன்மைக்கு ஏற்றபடி இந்த வேலை நடைபெறும். இறுதியில் தானியத்தைத் தூற்றி, கூட்டி, பொலி போட்டு வைக்க வேண்டும். ஏக்கருக்கு நான்கு படி முதல் ஐந்து படி வரை தானியத்தைக் கூலியாகக் கொடுப்பர். காணி வேலைக்கான ஊதியம் இதுவே.

தீபாவளி, பொங்கல் போன்ற விசேசங்களுக்குக் காணி வேலை செய்பவரின் வீட்டில் உள்ள பெண்கள் சம்சாரிகளின் வீடுகளுக்குச் செல்வர். காலையில் சென்றால் இட்லி, தோசை, வடை போன்ற பலகாரங்களும், பிற்பகலில் சென்றால் சோறு, குழம்பு, கறி போன்றவைகளும் கிடைக்கும். அவைகளை வாங்கி வரும் அருந்ததியப் பெண்கள், தங்கள் வீட்டில் உள்ளவர்களுடன் இந்த உணவை உண்பர். காணி வேலைக்கு இந்த உணவும் சன்மானமாகக் கருதப்படுகிறது.

ஐ. வெட்டியான்

அரசு வேலையாகிய வெட்டியான் வேலையும் அருந்ததியர்களின் பரம்பரைத் தொழிலாகக் கருதப்படுகிறது. பெரும்பாலும் அருந்ததியர்களே இந்த வேலையைச் செய்கின்றனர். சில இடங்களில் பறையர்கள் இந்த வேலையைச் செய்கின்றனர்.

அரசின் உத்தரவையும், சில இடங்களில் ஆதிக்கச் சாதியினரின் கட்டளைகளையும் கிராமத்தில் அறிவிப்பதே வெட்டியானின் முக்கிய வேலையாகும். வெட்டியான்களுக்கு அரசு ஒரு சிறிய நகராவைக் கொடுத்திருக்கிறது. இந்த நகராவைத் தெருத் தெருவாக அடித்தபடி, செய்தியைச் சொல்ல வேண்டும். இதைத் தண்டோராப் போடுதல் என்று கூறுவர்.

அரசு வழங்கிய நகரா உடைந்து விட்டால் வேறு புதிய நகராவோ அல்லது அதைப் பழுது பார்க்கக் கூலியோ அரசு வழங்குவதில்லை. அருந்ததியர்களே ஓர் உடைந்த பாணையின் உடையாத வாய்ப்பகுதியை

எடுத்து, அதை மாட்டுச் சவ்வால் மூடுவர். இவ்வாறு செய்த பறையை அடித்தபடி கிராமத்தில் செய்தியை அறிவிப்பர்.

- ▶ கிராமத்தில் வரி கட்டுவது பற்றி
- ▶ வரி கட்டாதவர்களின் சொத்தை ஜப்தி செய்வது பற்றி
- ▶ ஜப்தி செய்த சொத்தை ஏலம் விடுவது பற்றி
- ▶ ஊர்ப் பொதுச் சொத்தாகிய குளத்து மீன், பனை ஓலை, குளத்தில் விறகு வெட்டுவது போன்றவைகளை ஏலம் விடுவது பற்றி
- ▶ புறம்போக்கு நிலத்தில் உள்ள மரங்கள் விழுந்துவிட்டால் அவைகளை ஏலம் விடுவது பற்றி
- ▶ பஞ்சாயத்தின் தீர்மானங்கள் பற்றி
- ▶ அரசு அதிகாரிகளின் வருகை பற்றி

என்று பல தகவல்களைக் கிராமத்தில் அறிவிக்க வேண்டியது இவர்களின் பொறுப்பு. அத்துடன் கிராமத்தில் யாராவது கொல்லப்பட்டால் அல்லது தற்கொலை செய்து கொண்டால் அந்தப் பிணத்திற்குக் காவலாகவும் நிற்க வேண்டும்.

இவர்களுக்கு அரசு வழங்கும் ஊதியம் மிக மிகக் குறைவே.

ஓ. துப்புரவுப் பணி

கிராமங்களில் தெருக் கூட்டுதல், சாக்கடையைச் சுத்தம் செய்தல், மனிதக் கழிவை அகற்றுதல், இறந்த மிருகங்களை அப்புறப்படுத்துதல் போன்ற துப்புரவுப் பணிகளை அருந்ததியர்களே செய்கின்றனர். இந்தத் துப்புரவுப் பணிகளைச் செய்ய கிராமப் பஞ்சாயத்தில் அருந்ததியர்களையே நியமிக்கின்றனர். இப்பணி குலத் தொழிலாகக் கருதப்படுகிறது. இப்பணி புரிபவர்கள் பகுதி நேர ஊழியர்களாகக் கணிக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள்

- ▶ தினமும் காலையில் ஊர் முழுவதையும் கூட்ட வேண்டும்
- ▶ கூட்டிய குப்பைகளை அள்ளி ஊருக்கு வெளியே கொண்டு சென்று கொட்ட வேண்டும்
- ▶ சாக்கடைகளைச் சுத்தம் செய்ய வேண்டும். சாக்கடைகளில் இருக்கும் அடைப்பைப் போக்க வேண்டும்
- ▶ மனிதக் கழிவுகளை அள்ளி ஊருக்கு வெளியே கொட்ட வேண்டும்
- ▶ நாய், பூனை, கழுதை போன்ற இறந்து போன மிருகங்களைத் தூக்கிச் சென்று ஊருக்கு வெளியே புதைக்க வேண்டும்
- ▶ பினாயில் போன்றவைகளைத் தெருவில் தெளிக்க வேண்டும்
- ▶ அனாதைப் பிணம் கிடந்தால் அதையும் தூக்கிச் சென்று புதைக்க வேண்டும்

▷ பொதுக் கழிப்பறைகளைச் சுத்தம் செய்ய வேண்டும்

இந்த வேலைகளைச் செய்ய அரசு இவர்களுக்குக் கொடுக்கும் ஊதியம் மாதத்திற்கு வெறும் ரூ.250/- மட்டுமே. இப்பணத்தைக் கிராமப் பஞ்சாயத்து துப்புரவுப் பணியாளர்களுக்குக் கொடுக்கிறது. இந்தப் பணத்தைக்கூட பஞ்சாயத்து இவர்களுக்குச் சரியானபடி வழங்குவதில்லை. பஞ்சாயத்தில் பணம் இல்லை என்று ஒருசில மாதங்கள்கூட இத்தொகையை வழங்காமல் இருக்கின்றன. இன்னும் சில பஞ்சாயத்துகளில் மாதத்திற்கு ரூ.250/- அதிகம் என்று கூறி ரூ.50/-, ரூ.80/-, ரூ.100/- என்று இஷ்டத்துக்குக் கொடுக்கின்றன. துப்புரவுப் பணியாளர்களால் பஞ்சாயத்தைத் தட்டிக் கேட்க முடிவதில்லை. கொடுத்த பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு, தங்களுடைய உடல் நலத்தையும் பொருட்படுத்தாமல், ஊர் ஆரோக்கியமாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக இந்தத் துப்புரவுப் பணியைச் செய்கின்றனர்.

இந்தப் பணியைச் செய்யும் பணியாளர்களுக்குப் பஞ்சாயத்து ஒரு சில வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும்.

- ▷ கருவிகளாகிய மண்வெட்டி, கூடை, தட்டு, வாரி போன்றவைகளை வழங்க வேண்டும்.
- ▷ பெரிய ஊர்களில் குப்பையை அள்ளிச் செல்ல மாட்டுவண்டிகள் வழங்கப்பட வேண்டும்.
- ▷ நோய் வராமல் தங்களைக் காத்துக் கொள்ளத் துப்புரவுப் பணியாளர்களுக்குக் காலணிகள், கையுறைகள், பினாயில், சோப்பு முதலியவைகளை வழங்க வேண்டும்.
- ▷ ஆண்டுக்கு இரண்டு ஜோடி சீருடைகள், டார்ச்லைட் வழங்க வேண்டும்
- ▷ பண்டிகைக் காலத் (கருணைத்) தொகை (போனஸ்) வழங்க வேண்டும்

ஆனால் இவை அனைத்தையும் எந்தப் பஞ்சாயத்தும் கொடுப்பதில்லை. என்றாவது ஒருநாள் தாங்கள் அரசு ஊழியர்களாக அறிவிக்கப்படுவோம் என்ற கனவில் இந்த அடிமை வேலையைத் தொடர்ந்து செய்கின்றனர்.

இவர்கள் 'விருதுநகர் மாவட்ட துப்புரவுப் பணியாளர் சங்கம்' என்று ஓர் அமைப்பை ஏற்படுத்தி, இந்தச் சங்கத்தின் மூலமாக விருதுநகர் மாவட்ட ஆட்சியாளருக்கு ஒரு விண்ணப்பம் கொடுத்துள்ளனர். இந்த விண்ணப்பம் துப்புரவுப் பணியாளர்களின் நிலையைச் சிறப்பாக விளக்குவதாகவும், அவர்களது கோரிக்கைகளை முன்வைப்பதாகவும் அமைந்துள்ளது. அந்த விண்ணப்பத்தை இணைப்பு I-இல் காணலாம்.

ஓ. இன்றைய நிலை

இங்கே கூறப்பட்ட செய்திகள் எல்லாம் என்றோ, எப்போதோ நடந்த

நிகழ்ச்சிகள் அல்ல. இன்றும், இப்போதும் இந்த இருபத்தோராம் நூற்றாண்டிலும் கிராமங்களில் இந்த நிலை இருப்பதைக் காணலாம். விளக்கமாகச் சொல்லப் போனால் இந்த நிலமை இன்னும் மோசமடைந்திருக்கிறதே தவிர மாறவில்லை.

இப்பகுதியில் பல கிராமங்களில் விவசாயம் கிடையாது. பெரும்பாலான அருந்ததியர்கள் பட்டாசு செய்யும் தொழிற்சாலைகளுக்கு வேலைக்குச் செல்கின்றனர். இவ்வாறு உள்ளூரிலுள்ள ஆதிக்கச் சாதியினரைப் பொருளாதாரரீதியில் எந்த விதத்திலும் சார்ந்திராமல் வாழ்ந்தால் கூட, குலத் தொழிலைச் செய்யும்படி ஆதிக்கச் சாதியினர் கட்டாயப்படுத்துகின்றனர். ஆதிக்கச் சாதியினர் இறந்துவிட்டால் தங்களது வேலையை அன்றைய தினம் விட்டுவிட்டு இழவுச் செய்தி சொல்லுதல், பிணம் எரித்தல் போன்ற வேலைகளைச் செய்கின்றனர். இதனால் பொருளாதார இழப்பு ஏற்படுகிறது. பட்டாசுத் தொழிற்சாலையில் கிடைக்கும் கூலியை விடக் குறைந்த கூலியே இந்த அடிமை வேலையைச் செய்வதனால் கிடைக்கிறது.

இக்குலத் தொழில்களைச் செய்ய முடியாது என்று அருந்ததியர்களால் சொல்ல முடியவில்லை. ஒரு கிராமத்தில் ஆதிக்கச் சாதியினர் 300 அல்லது 400 குடும்பங்கள் இருந்தால் அருந்ததியர்கள் சுமார் 20 அல்லது 25 குடும்பத்தினரே உள்ளனர். இந்த 25 குடும்பத்தினரால் 500 குடும்பத்தினரை எதிர்ப்பது என்பது முடியாத காரியம். மேலும், தாங்கள் எதிர்த்தால் தங்களது வீடுகள் எரிக்கப்படுமோ, தங்களது பெண்கள் பாலியல் பலாத்காரத்திற்கு ஆளாக நேருமோ என்று அஞ்சிக் குலத் தொழிலைத் தொடர்ந்து விருப்பமில்லாமல் செய்கின்றனர்.

இப்போது அருந்ததியர்களின் இந்த நிலைமை மேலும் மோசமடைந்து கொண்டு வருகிறது. தேவேந்திரகுல வேளாளர்கள், பறையர்கள் போன்றோர் ஓரளவு விழிப்புணர்வு பெற்றுவிட்டனர். பொருளாதாரத்திலும், கல்வியிலும் முன்னேறி வருகின்றனர். இவர்கள் ஆதிக்கச் சாதியினருக்குச் செய்து வந்த குலத் தொழில்களாகிய குழி வெட்டுதல், பிணம் புதைத்தல், பிணத்தைக் கொண்டு செல்லும்போது பறை அடித்தல் போன்ற வேலைகளை விட்டு விட்டனர். ஆதிக்கச் சாதியினரால் இவர்களை மிரட்டி, குலத் தொழிலைத் தொடர்ந்து செய்ய கட்டாயப்படுத்த முடியவில்லை.

எனவே தேவேந்திரகுல வேளாளர்களும், பறையர்களும் செய்து வந்த குலத் தொழில்களை அருந்ததியர்கள் செய்ய ஆதிக்கச் சாதியினர் கட்டாயப்படுத்துகின்றனர். இதை எதிர்க்க முடியாத அருந்ததியர்கள் அந்த அடிமை வேலைகளையும் தாங்களே செய்கின்றனர். மூன்று பிரிவாக இருக்கும் அடித்தள மக்களில் இரண்டு பிரிவினர்களின் விழிப்புணர்வானது மூன்றாவது பிரிவினருக்குப் படிப்பினையாக அமைந்தும், மாற்றம் நிகழாமல் பாதகமாகத்தான் முடிந்திருக்கிறது என்பதே உண்மை. இம்மாவட்டத்தில் அருந்ததியர்கள் தொடர்ந்து இழிநிலையிலேயே உள்ளனர்.

2. விருப்பத் தொழில்

ஆதிக்கச் சமூகம் சுமத்திய சில குலத்தொழில்களை அருந்ததியர்கள் செய்வதின்மூலம் சிறிது வருமானம் கிடைத்தாலும், குடும்பத்தை நடத்திச் செல்லக்கூடிய அளவிற்கு இந்தக் குலத் தொழிலானது வருமானத்தை அளிக்கவில்லை. எனவே குலத்தொழில்கள் அல்லாத சில வேலைகளையும் அருந்ததியர்கள் இப்பகுதியில் செய்து தங்களது வருமானத்தைச் சிறிது அதிகரித்துக் கொள்கிறார்கள்.

இந்தத் தொழில்களை விருப்பத் தொழில்கள் என்று கூறினாலும் அருந்ததியர்கள் தாங்கள் விரும்பும் எந்தத் தொழில்களையும் செய்துவிட முடியாது. இதிலும் சமூகத்தின் குறுக்கீடு இருக்கிறது. அருந்ததியர்களாகிய நீங்கள் இந்த இந்தத் தொழில்களைத்தான், வேலைகளைத்தான் செய்யலாம் என்று இச்சமூகம் எழுதப்படாத சில சட்ட திட்டங்களை வகுத்திருக்கிறது. சமூகத்தின் இந்தச் சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டுத் தான் சில வேலைகளை அருந்ததியர்கள் செய்ய முடிகிறது. இந்தச் சட்ட திட்டங்களை ஒதுக்கிவிட்டு அருந்ததியர்களால் சுயதொழில் செய்ய முடியாது.

ஓர் உதாரணத்தின் மூலம் இதை விளக்கலாம். கிராமத்திலுள்ள ஆதிக்கச் சாதியினரில் சிலரைப் போல வியாபாரம் செய்து பிழைத்துக் கொள்ளலாம் என்று ஓர் அருந்ததியர் திட்டமிடுகிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம். வியாபாரம் செய்யக் கடை தேவை. அவர் கடை வைப்பதற்காக யாரும் இடம் கொடுக்க மாட்டார்கள். அப்படியே ஆதிக்கச் சாதியைச் சேர்ந்த ஒரு நல்ல மனிதர் கடை வைப்பதற்கு இடம் கொடுக்கிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அருந்ததியரும் அந்த இடத்தில் கடை வைக்கிறார் என்று நினைத்துக் கொள்வோம். ஆனால் அந்தக் கடையில் ஆதிக்கச் சாதியினர் யாரும் வந்து பொருட்களை வாங்கப் போவது இல்லை. அல்லது அவர் தேனீர்க் கடை வைத்தால் அக்கடைக்கு வந்து யாரும் தேநீர் குடிக்கப் போவதில்லை. இங்கு அருந்ததியருக்கு வியாபாரம் செய்கின்ற உரிமையே மறுக்கப்படுகிறது.

அருந்ததியர் தனது தெருவிலேயே டீக்கடை வைத்து நடத்துகிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அந்தக் கடைக்குக் கூட மற்ற அருந்ததியர்கள் பெரும்பாலும் செல்ல மாட்டார்கள். நம்ம சாதிக்காரன் போடும் டீ நன்றாக இருக்காது . . . அந்த நாயுடு கடைக்குப் போய் குடிக்கலாம் என்று ஆதிக்கச் சாதியினர் கடைக்குச் சென்றுதான் குடிப்பார். அக்கடையில் தனிக்குவளை போட்டிருந்தால் கூட அக்கடைக்குத்தான் செல்வார்கள். அப்படியே அருந்ததியர் கடையில் டீ குடித்தாலும் குடித்த பின் கூடன் என்று சொல்லுவார். கடையை நடத்த முடியாமல் அருந்ததியர் மூடி விடுவார்.

ஆக ஆதிக்கச் சமூகம் விதிக்கும் ஒரு சில சட்டங்களுக்கு உட்பட்டு சில வேலைகளை அருந்ததியர்களால் செய்ய முடிகிறது. இவ் வேலைகளிலும் தீண்டாமை, சரண்டல் போன்றவை மிக அதிகம் உண்டு.

அருந்ததியர்கள் செய்யும் இத்தகைய வேலைகளில் சிலவற்றைப் பார்ப்போம்.

அ. விவசாயக் கூலி

குலத்தொழிலுக்கு அடுத்தபடியாக பெரும்பாலான அருந்ததியர்கள் விவசாயக் கூலிகளாக இருக்கிறார்கள். பல அருந்ததியர்கள் நிலமுடைய ஆதிக்கச் சாதியினரிடம் (குறிப்பாக நாயுடுகளிடம்) பண்ணையாட்களாக வேலை செய்கிறார்கள். அதிகாலையிலேயே வேலைக்குச் செல்லும் இவர்கள், தமது முதலாளியின் மாட்டுத் தொழுவத்திலுள்ள சாணியை அள்ளித் துப்புரவு செய்து அதைக் கழுவுகின்றனர். முதலாளி வீட்டில் கொடுக்கும் பழைய உணவை ஒரு சட்டியில் வாங்கிக் குடிக்கின்றனர். அந்தச் சட்டியை மாட்டுத் தொழுவத்தில் கூட வைக்க ஆதிக்கச் சாதியினர் அனுமதிப்பதில்லை. மாட்டுத் தொழுவத்திற்குப் பின்னால் ஏதாவது ஒரு செடி மறைவில் அதை வைக்கின்றனர்.

அதன்பின் வயலுக்கு வேலைக்குச் செல்கின்றனர். நாள் முழுவதும் அங்கு உழைத்த பின் மாலையில் திரும்பவும் ஆதிக்கச் சாதியினரின் தொழுவத்திற்குச் சென்று, மாடுகளுக்கு வைக்கோல் போட்டு, பருத்திக் கொட்டை, பின்னாக்கு போன்றவைகளை ஆட்டி, மாட்டுக்குக் கொடுத்தபின் இரவில் வீட்டிற்குத் திரும்புகின்றனர்.

அவரின் மனைவி முதலாளியின் வீட்டில் உள்ளவர்கள் கொடுக்கும் எடுபிடி வேலைகளைச் செய்தபின் வயலுக்குச் சென்று உழைத்துவிட்டு மாலையில் வீட்டிற்குத் திரும்ப வேண்டும்.

இவ்வாறு பண்ணையாளாக வேலை பார்க்கும் அருந்ததியர் சாமி கும்பிட, மருத்துவம் பார்க்க, செய்முறை செய்ய, விசேசம் நடத்த என்று ஏதாவது ஒரு காரணத்திற்கு நிலவுடமையாளரிடம் கடன் வாங்குகிறார். அவரும் வட்டிக்குக் கடன் கொடுக்கிறார். வாங்கிய கடனை வைத்துத் தாராளமாகச் செலவு செய்யும் அருந்ததியர், வாங்கிய கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாமல் ஏன் வட்டியைக் கூடக் கட்ட முடியாமல் தவிக்கிறார். அசலுடன் வட்டி சேர, பிறகு வட்டிக்கும் வட்டி என்று மீள முடியாத கடன் தொல்வையில் சிக்கித் தவிக்கிறார். கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாமல் காலம் முழுவதும் கொத்தடிமையாக வாழும் நிலை ஏற்படுகிறது.

இவ்வாறு தங்களுடைய உழைப்பே வட்டி என்ற போர்வையில் சுரண்டப்படுகிறது என்று கூடத் தெரியாமல் காலம் முழுவதும் முதலாளிக்குப் பணிபுரியும் நிலமையில் வாழ்கிறார்கள். தாங்கள் கொத்தடிமைகளாக வாழ்கிறோம் என்று கூட உணராமல் வாழும் இவர்களது வாழ்வு பரிதாபமானது.

ஆ. கால்நடை வளர்ப்பு

ஆடு, பன்றி போன்ற கால்நடைகளை பெரும்பாலான அருந்ததியர்கள்

வளர்க்கின்றனர். பெரும்பாலும் இவைகளை வாரத்திற்கு என்று வளர்க்கின்றனர். வாரத்திற்கு கால்நடைகளை வளர்ப்பது என்றால் என்ன?

பணமுள்ள ஆதிக்கச் சாதியினர் கால்நடைகள் வளர்ப்பதன்மூலம் தனது வருமானத்தை அதிகரிக்கத் திட்டமிடுகிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவர் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகைக்கு ஆடுகளை வாங்கி, அவைகளை வளர்க்கும்படி அருந்ததியர் ஒருவரிடம் ஒப்படைத்து விடுகிறார். அந்த ஆடுகள் தங்குவதற்காக ஒரு சிறிய கொட்டகை போடவும் இவரே பணவுதவி செய்கிறார்.

ஆடுகளை அருந்ததியர் கண்ணுங் கருத்துமாய் அக்கறையுடன் வளர்ப்பார். அந்த ஆடுகள் குட்டி போட்டுப் பலுகிப் பெருகும். முதலாளி எவ்வளவு தொகையை ஆடு வாங்கவும், கொட்டகை போடவும் செலவிட்டாரோ அந்தத் தொகைக்குப் பலுகிப் பெருகிய ஆடுகளில் சிலவற்றை விற்று முதலில் அந்தத் தொகையைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டும். பின்பு சிலகாலம் சென்றபின்பு மொத்த ஆடுகளையும் இரண்டு சம பங்குகளாகப் பிரித்து ஆளுக்கு ஒரு பங்கு என்று எடுத்துக் கொள்கின்றனர். இதனால் பணம் முதலீடு செய்த ஆதிக்கச் சாதியினருக்கு எந்த விதமான உழைப்பும் இல்லாமல் தான் முதலீடு செய்த பணம் கிடைப்பதோடு லாபத்தில் சம்பங்கும் கிடைக்கிறது. அருந்ததியரின் உழைப்பு இந்த வளர்ப்பு முறையால் பெரும் அளவு சுரண்டப்படுகிறது.

சில அருந்ததியர்கள் சுயமாக முதலீடு செய்து பன்றிகளை வளர்க்கின்றனர். மிகவும் அன்போடு பாசத்தைப் பொழிந்து பன்றிகளை வளர்க்கின்றனர். சிலர் பன்றிகளுக்குப் பெயரிட்டு வளர்க்கின்றனர். அந்தப் பெயரைச் சொல்லி அழைத்ததும், அப்பெயருடைய பன்றி துள்ளிக் குதித்து ஓடி வருவது ஆச்சரியமுட்டும் காட்சியாக இருக்கிறது. சில பன்றிகள் பன்றி வளர்ப்பவரோடு நன்கு விளையாடுகின்றன. நாய்க் குட்டி எப்படி விளையாடுமோ அதுபோல பன்றிக் குட்டியும் வளர்ப்பவரிடம் நெருங்கி வந்து அவர் மேல் தாவிக்கி குதித்து, முகத்தோடு முகம் உரசி விளையாடும்.

இவ்வாறு ஆசையுடன் அருந்ததியர்கள் வளர்க்கும் பன்றிகளை, ஆதிக்கச் சாதியினர், வயல்களைப் பாழாக்குகின்றன என்று கூறி மருந்து வைத்துக் கொண்டு விடுவதுண்டு. எந்த விதமான எச்சரிக்கையும் செய்யாமல் அருந்ததியர் சொத்துத்தானே... யார் தட்டிக்கேட்பது என்ற அகம்பாவத்துடன் இவ்வாறு கொன்றுவிடுகின்றனர்.

இதே போன்ற நிலையில்தான் நகராட்சிகளும், ஊராட்சி மன்றங்களும் செயல்படுகின்றன. ஊரில் எதுவும் வியாதி என்று வந்து விட்டால் பன்றிகளால்தான் ஊரில் வியாதி பரவுகிறது. மூளைக்காய்ச்சல் வருகிறது என்று எந்த விதமான விஞ்ஞானப் பூர்வமான ஆராய்ச்சியும் இல்லாமல் அறிவித்துவிட்டு அருந்ததியர்களின் பன்றிகளைச் சுட்டுக் கொல்லும் சம்பவங்களும் அவ்வப்போது நடப்பதுண்டு. மலத்தைத் தின்று ஊரைத் துப்புரவு செய்யும் அருந்ததியர்களின் பன்றிகளைத்தான்

நோய் பரப்பும் மிருகம் என்று அரசு சுட்டுக் கொல்கிறது. ஆனால் ஆதிக்கச் சாதியினர் வளர்க்கும் மாடுகளால் நோய் பரவுகிறது என்று கூறி மாடுகளைச் சுட்டுக் கொன்றதாகச் சரித்திரமே இல்லை.

பன்றி வளர்ப்பதன் மூலம் கடன்களை அடைத்து, பொருளாதாரத்தில் சிறிது முன்னேறலாம் என்று திட்டமிட்டு அருந்ததியர்களில் சிலர் செயல்படுகின்றனர். ஆனால் அவ்வாறு முன்னேற முடியாதபடி ஆதிக்கச் சாதியினரும், அரசும் தங்களின் மனிதாபிமானச் செயலின் மூலம் தடுத்துவிடுகின்றனர்.

இ. தொழிற்சாலை

விருதுநகர் மாவட்டத்தின் பல பகுதிகள் மழை மறைவுப் பகுதிகளாக இருக்கின்றன. எனவே இங்குப் போதுமான அளவு மழை பெய்வதில்லை. எனவே விவசாயம் குறைவு. இதை ஈடு செய்யும் வகையில் சிவகாசி, சாத்தூர், திருவில்லிபுத்தூர், வெம்பக்கோட்டை, ராஜபாளையம், வத்திராயிருப்பு போன்ற பகுதிகளில் மிக அதிக எண்ணிக்கையில் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலைகள், பட்டாசுத் தொழிற்சாலைகள், அச்சகங்கள், நூற்பாலைகள் இருக்கின்றன. இந்தத் தொழிற்சாலைகளில் அனைத்துச் சாதியினரும் வேலை செய்கின்றனர்.

ஆனால் தனிச்சாதி என்று கணக்கிட்டால் அருந்ததியர்கள்தான் மிக அதிக அளவு எண்ணிக்கையில் இந்தத் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்கின்றனர். இத்தொழிற்சாலைகள் 'சிறு தொழில்' என்ற பிரிவில் வருவதால் பெரும் தொழிற்சாலைகளில் கடைப்பிடிக்கும் அனைத்துச் சட்ட திட்டங்களும் இதற்குப் பொருந்தாது. குறிப்பாக இங்கு வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் தினக் கூலிகளாகத்தான் கருதப்படுகிறார்களே தவிர ஆலைத் தொழிலாளர்களாகக் கருதப்படுவதில்லை.

எனவே இவர்களுக்கு எட்டு மணி நேர வேலை, மாதச் சம்பளம், ஊதியத்தோடு கூடிய விடுமுறை, பதவி உயர்வு, சம்பள உயர்வு, வைப்பு நிதி, பணிக்கால ஈட்டுத் தொகை, ஓய்வூதியம் போன்ற எந்த உரிமையும் கிடையாது. செய்கின்ற வேலையின் அளவுக்கு ஏற்றபடி கூலி கிடைக்கும். தீக்குச்சி செய்ய ஒரு கட்டை அடுக்கினால் இவ்வளவு கூலி என்ற நிர்ணயம் உண்டு. எவ்வளவு அதிகமாகக் கட்டை அடுக்குகிறோமோ அவ்வளவு அதிகமாகக் கூலி கிடைக்கும். எனவே மிகவும் வேகமாக, அதிக நேரம் உழைக்கின்றனர். தொழிற்சாலைகள் நிர்ணயித்துள்ள இந்தக் கூலி மிகமிகக் குறைந்தது. இருந்தாலும் இந்தத் தொழிற்சாலைகளில் வேலை புரிபவர்களுக்கென்று அமைப்பு இல்லாததால் இவர்களால் கூலி உயர்வு பெற முடியவில்லை.

இந்தத் தொழிற்சாலைகளில் பணிபுரிய அதிக ஆட்கள் தேவை. வேலையோ மிகவும் ஆபத்தானது. மேலும் வெடி மருந்தையே நாள் முழுவதும் சுவாசிப்பதால் உடல்நலம் பாதிக்கப்படுவதுண்டு. ஆஸ்துமா, காசநோய் போன்ற வியாதிகள் அதிகம் வருவதுண்டு. மேலும் திடீரென்று

ஏற்படும் வெடி விபத்தால் உயிரிழக்கக்கூடிய அபாயமும் உண்டு. எனவே தொழிற்சாலைக்கு வரும் வேலையாட்கள், தொடர்ந்து தங்களது தொழிற்சாலைக்கு வர முதலாளிகள் கடன் கொடுக்கின்றனர். தொழிற்சாலையில் வேலைக்குச் செல்லும்போது ரூ.3000/-, ரூ.5000/- என கடன் கொடுக்கின்றனர். அந்தக் கடனை அத்தொழிற்சாலையில் வாங்கியிருப்பதால், அக்கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்காமல் வேறு வேலைக்கோ அல்லது வேறு தொழிற்சாலைக்கோ செல்ல முடியாது. எனவே கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாமல் காலம் முழுவதும் கொத்தடிமைகளாய், உடல் நலத்தைக் கெடுத்துக் கொண்டு அதே தொழிற்சாலையில் வேலை செய்யும் அவலமான நிலைமையிலேயே அருந்ததியர்கள் வாழ்கின்றனர்.

குறைந்த கூலி கொடுக்கும் இத்தகைய தொழிற்சாலைகள் ஆண்டுக்கு இரண்டு போனஸ் வழங்குகின்றன. பெற்ற கூலியில் இருபத்தைந்து சதவிகிதம் போனசாகத் தருகின்றன. இந்த போனஸ் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் அதிக நேரம் உழைத்து முதலாளிகளை அதிகம் வளர்த்துவிடும் சூழ்நிலைக்கு அருந்ததியர்கள் தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

இத்தகைய தொழிற்சாலைகளில் இருக்கின்ற வேலைகளைச் சிறுவர், சிறுமியர்கள்தான் வேகமாகச் செய்ய முடியும். வயது ஆக ஆக வேலையை விரைவாகச் செய்ய முடியாது. எனவே வயதாகும் பொழுது குடும்பத்தில் வருமானம் குறைகிறது. இதை ஈடுசெய்யும் விதத்தில் சிறுவர், சிறுமிகளை வேலைக்கு அனுப்புகின்றனர். இவர்கள் பெயரால் தொழிற்சாலைகளில் கடனும் பெற்றுக் கொள்கின்றனர். எனவே சிறுவர், சிறுமியர்களின் படிப்பு பாதிக்கப்படுகிறது. இதிலிருந்து மீண்டுவிட நினைத்தாலும் கடனிருப்பதால் மீள முடிவதில்லை. வேறு வேலைக்கும் செல்ல முடியாது. எனவே படிப்பும் இல்லாமல், வேறு வேலையும் தெரியாமல் இந்தச் சிறுவர், சிறுமியர்களின் எதிர்காலமே இத்தகைய தொழிற்சாலைகள்தான் என்ற பரிதாபமான நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

சில தொழிற்சாலைகளில் அருந்ததியர்கள் குடிப்பதற்கென்று தனியாகத் தண்ணீர்ப் பாணைகள் வைத்திருக்கின்றனர். ஒரே இடத்தில், ஒரே மாதிரியான வேலையைப் பல சாதியினர் செய்தாலும், அருந்ததியர்கள் மட்டுமே தீண்டாமையால் பாதிக்கப்படுகின்றனர்.

ஈ. அரசுப் பணி

விருதுநகர் மாவட்டத்தில் விருதுநகர், சிவகாசி, சாத்தூர், திருவில்லிபுத்தூர், ராஜபாளையம் போன்ற ஊர்கள் நகராட்சிகளாக இருக்கின்றன. இங்கு துப்புரவு வேலை செய்யும் அனைத்துப் பணியாளர்களும் (ஒரு சில குறவர்கள் இருக்கிறார்கள்) அருந்ததியர்களாக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் மாதச் சம்பளம் பெறும் அரசு ஊழியர்களாக இருந்தாலும் இவர்களுக்கு அரசு வழங்கும் ஊதியம் மிகக் குறைவே. மலத்தை அள்ளித் தலையில் சுமந்து செல்லும் அளவுக்கு மிகமிகத் தாழ்ந்த வேலை செய்யும் இவர்களது பிரச்சினையை அரசு உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. மலத்தைச் சுமந்து செல்வதற்கு அரசு மாற்று தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

ஏற்பாடுகளைச் செய்யாமல் இருப்பதே அரசு இவர்களை மனிதர்களாக மதிக்கவில்லை என்பதற்கு உதாரணமாகக் கூறலாம்.

கிராமப்புறத் துப்புரவுப் பணியாளர்களைப் போல இவர்களும் அனைத்து வேலைகளையும் செய்ய வேண்டும். கிராமப்புறத் துப்புரவுப் பணியாளர்கள் பகுதி நேர ஊழியர்கள். அரசுப் பணியாளர்கள் அல்லர். ஆனால் இவர்கள் முழுநேரப் பணியாளர்கள். அரசு ஊழியர்கள். இதுதான் வித்தியாசம்.

இவர்கள் அதிகாலையிலேயே எழுந்து துப்புரவுப் பணி செய்யப் பறப்பட வேண்டும். ஆண்கள், பெண்கள் என்று அனைவரும் வேலை செய்யச் செல்ல வேண்டும். எனவே வீட்டில் உள்ள குழந்தைகளைக் கவனிக்க முடிவதில்லை. பள்ளிக்குச் செல்லும் வயதை அடையும் குழந்தைகள் பள்ளிக்குச் செல்லாமல் விளையாடுகின்றன. ஒரு சில குழந்தைகள் பள்ளிக்குச் சென்றாலும், சுத்தமாகப் பள்ளிக்கு வரவில்லை என்று கூறிப் பள்ளி ஆசிரியர்களால் திருப்பி அனுப்பப்படுகின்றனர். வீட்டில் பெற்றோர்கள் இருந்தால்தானே குழந்தைகளைக் குளிப்பாட்டி, நல்ல உடைகளை அணிவித்து, தலை சீவிப் பள்ளிக்கு அனுப்ப முடியும். எனவே பணி நேரத்தை மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்று இவர்கள் எழுப்பும் குரலுக்கு அரசு செவி சாய்ப்பதே இல்லை. கல்வியில் ஆரம்பிக்க வேண்டிய குழந்தைகளின் வாழ்வு, குழந்தைத் தொழிலாளியாகத்தான் ஆரம்பிக்கிறது.

துப்புரவுப் பணி புரிவதோடு, அதிகாரிகளின் இல்லங்களையும் துப்புரவு செய்யும் உபரி வேலைகளைச் செய்யவும் சுட்டாயப்படுத்தப் படுகிறார்கள். இவ்வாறு இல்லப் பணிகளுக்குச் செல்லும் பெண்கள் சில சமயம் அதிகாரிகளால் பாலியல் வன்முறைக்கு உள்ளாவதும் உண்டு.

இவர்கள் அரசு கட்டிக் கொடுத்துள்ள சிறிய வீடுகளில் தங்கி துப்புரவுப் பணி செய்கின்றனர். ஆனால் ஓய்வு பெற்றதும் வீட்டைக் காலி செய்ய வேண்டும். வயதான காலத்தில் சொந்த வீடு இல்லாமல் கஷ்டப்படும் இவர்களது நிலைமையை அரசு கண்டு கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

தாங்கள் அரசுப் பணியில் இருக்கிறோம் என்று தலைநிமிர்ந்து சொல்ல முடியாத நிலையில் இவர்களது நிலைமை மிகவும் கேவலமானதாகத், தாழ்ந்ததாக இருக்கிறது. இவர்களை அரசின் கொத்தடிமைகள் என்று கூறலாம்.

துப்புரவுப் பணிபுரியும் அரசு ஊழியர்களைத் தவிர வேறு அரசுப் பணிபுரியும் அருந்ததியர்களின் எண்ணிக்கை விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய விதத்தில் மிகவும் குறைவாகவே உள்ளது. படித்தவர்களின் எண்ணிக்கை இச்சமூகத்தில் மிகக் குறைவாக இருப்பதால்தான் இந்த நிலை என்று கூறலாம். மேலும் இட ஒதுக்கீட்டின் மூலம் கிடைக்கும் பலனின் பெரும்பகுதியை தேவேந்திர குல வேளாளர்களும், பறையர்களும் பெற்று விடுவதால் இவர்களுக்குத் துப்புரவுப் பணி தவிர பிற அரசுப் பணிகள் கிடைப்பது அபூர்வமாகவே உள்ளது.

அதே போல ஆலைகளிலும் மற்றும் தனியார் நிறுவனங்களிலும் மாதச் சம்பளத்திற்கென்று பணிபுரியும் அருந்ததியர்களின் எண்ணிக்கையும் மிகவும் குறைவே. இவர்களைத் தவிர நாடாள்வரம் மற்றும் மேளம் இசைக்கும் கலைஞர்களாக, கட்டடம் கட்டும் கொத்தனாராக, சித்தாளாக, தெருவில் செருப்புக் கடை வைத்திருப்பவர்களாகச் சில அருந்ததியர்கள் வேலை செய்து வாழ்கிறார்கள்.

உ. கடன்

அருந்ததிய சமூகம் பொருளாதாரத்தில் தன்னிறைவை அடையாத சமூகமாக இருக்கிறது. இவர்களது பொருளாதாரம் ஆதிக்கச் சாதியினரை, ஆலை முதலாளிகளை, அரசைச் சார்ந்ததாகவே இருக்கிறது. இந்த மூன்று பிரிவினருமே அருந்ததியர்களை அடிமைகளாகத்தான் நடத்துகின்றனர். எனவே பொருளாதாரத்தில் எந்த விதமான முன்னேற்றமும் அடையாமல், கடவுள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று, கடவுள் நம்பிக்கை மிகவும் அதிகம் உள்ள சமூகமாக அருந்ததிய இனம் இருக்கிறது.

இருப்பினும் சாமி கும்பிடுவதற்குக்கூடப் பணம் தேவைப்படுகிறது. எனவே தங்களது பொருளாதாரத் தேவைகளை நிறைவேற்ற, தாங்கள் வேலை செய்யும் ஆதிக்கச் சாதியினரிடம், ஆலை முதலாளிகளிடம் கடன் வாங்குகிறார்கள் என்று பார்த்தோம். இவர்களைத் தவிர வார வட்டிக்கு என்று பணமுடைய ஆதிக்கச் சாதியினரிடம் கடன் வாங்குகின்றனர். இந்த வார வட்டி, நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாத அளவிற்கு மிகக் கடுமையான, கொடுமையான, அதிக வட்டியாகும்.

ரூபாய் நூறு தேவைப்படும் அருந்ததியர் ஒருவர் வார வட்டிக்காரரிடம் கடன் கேட்கிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம். வாரத்திற்கு நூறு ரூபாய்க்கு பத்து ரூபாய் வட்டி என்று வார வட்டிக்காரர் கணக்கிடுகிறார். அவர் நூறு ரூபாயைக் கொடுப்பதில்லை. முதல் வார வட்டி என்று பத்து ரூபாயைப் பிடித்துக் கொண்டு தொண்ணூறு ரூபாய் மட்டுமே கொடுப்பார். அடுத்த வாரத்தில் நூறு ரூபாயாகத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும். முடியாத நிலையில் வட்டியை மட்டுமாவது கொடுக்க வேண்டும். இந்த வட்டி விகிதத்தைக் கணக்கிட்டால் வருடத்திற்கு நூறு ரூபாய்க்கு வட்டி மட்டும் குறைந்தது ஐநூற்றி என்பது ரூபாய் என்பது தெரியும். இது மிக மிகக் கொடுமையான வட்டி. இந்த நிலை தெரிந்தே அருந்ததியர்கள் கடன் வாங்குகின்றனர். பணம் தேவைப்படும் சமயத்தில் கடன் வாங்காமல் வாழ முடியாதே!

இம்மாவட்டத்தில் பெரும்பாலான அருந்ததியர்கள் தீப்பெட்டித் தொழிற்சாலை, பட்டாசுத் தொழிற்சாலை போன்றவைகளில் வேலை செய்கிறார்கள். இவர்களுக்கு ஒவ்வொரு சனிக்கிழமையும் சம்பளம் வழங்கப்படுகிறது. அருந்ததியர்கள் வாழும் கிராமத்தில் ஒவ்வொரு சனிக்கிழமை மாலையிலும் வார வட்டிக்காரர்கள் சைக்கிளிலும், மோட்டார் சைக்கிளிலும் வந்து வார வட்டியைப் பெற்றுக் கொண்டு

செல்வதையும், அவர்களிடம் மேலும் மேலும் அருந்ததியர்கள் கடன் வாங்கும் காட்சியையும் காணலாம். இத்தகைய கொடிய வட்டிக் கொடுமையில் சிக்கி அருந்ததியச் சமூகமே மூழ்கிக் கொண்டு இருக்கிறது.

3. தீண்டாமை

‘தீண்டாமை ஒரு பெருங்குற்றம். தீண்டாமை ஒரு பாவச் செயல். தீண்டாமை மனித நேயமற்ற செயல்’ என்று அரசுகூறுகிறது. தீண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டத்தையும், வன்கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டத்தையும் அரசு நிறைவேற்றியுள்ளது. இருப்பினும் இந்தத் தீண்டாமை, சமூகத்திலிருந்து மறைந்துவிடவில்லை. தீண்டாமை இன்றைய தினம் பல்வேறு வடிவங்களில் வளர்ந்து வருகிறது என்று கூடச் சொல்லலாம்.

சிறிது காலத்திற்கு முன்பு வரை காணாமை, அணுகாமை, தீண்டாமை என்ற மூன்று சமூக அவலங்கள் கடைபிடிக்கப்பட்டன. இந்த அவலங்கள் ஆன்மீக நாடு என்று பெருமையடித்துக் கொள்ளும் இந்தியாவில் இருந்தது வியப்பளிக்கிறது. இவைகளை மதம் நியாயப்படுத்தியது இன்னும் மிகப் பெரிய அவலம்.

தாழ்த்தப்பட்டவர்களில் ஒரு பிரிவினர் சமூகத்திலிருந்து பிரிந்து தனியே வாழ்ந்தனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் இரவில் நடமாடும்படி சுட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர். பகலில் வெளியே வரக்கூடாது. அப்படி வர வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டால் மரத்துண்டுகளின் மூலம் ஓசை எழுப்பி தங்களை வரகையை அறிவிக்க வேண்டும். இந்த ஓசையைக் கேட்கும் மற்றவர்கள் இவர்களைப் பார்க்காமல் ஒதுங்கிக் கொள்வார்கள். இவர்களைப் பார்த்தாலே தீட்டு என்று நம்பினர். இது காணாமை என்று அழைக்கப்பட்டது.

தாழ்த்தப்பட்டவர்களில் ஒவ்வொரு சாதியினரும் ஆதிக்கச் சாதியினரைச் சந்திக்கும்போது இத்தனை அடி தூரம் விலகி நிற்க வேண்டும் என்று ஒரு சட்டம் இருந்தது. ஒவ்வொரு சாதியினருக்கும் சாதியப் படிமான முறையின் அடிப்படையில் இந்த இடைவெளி நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இந்த இடைவெளி குறைந்தால் தீட்டுப்பட்டதாக ஆதிக்கச் சாதியினர் நம்பினர். அருகில் வந்தாலே தீட்டு என்ற அநீதி இருந்தது. இது அணுகாமை என்று அழைக்கப்பட்டது.

ஆனால் இப்பொழுது காணாமை, அணுகாமை என்ற இரண்டு கொடுமைகளும் மறைந்துவிட்டன. தொட்டால் தீட்டு என்ற தீண்டாமைக் கொடுமைமட்டும் இன்னும் சமூகத்தில் இருக்கிறது. இந்தத் தீண்டாமை என்னும் சமூக அவலம் தனது நச்சு விதையைப் பல தளங்களில் விதைத்த வண்ணம் இருக்கிறது.

தீண்டாமை என்னும் அவமானத்தைத் தலித் மக்கள் அனைவருமே அனுபவித்தாலும் அதன் ஒட்டுமொத்த கேவலங்களையும், கொடுமைகளையும் அருந்ததிய மக்களே அனுபவிக்கின்றனர். தீண்டாமையை எதிர்த்து மற்ற சாதியினர் போரிட்டு அதில் சிறிது வெற்றியையும்

பெற்றுள்ளனர். எனினும் அருந்ததியர்களிடம் இன்னும் விழிப்புணர்வு ஏற்படவில்லை.

இப்பகுதியில் அருந்ததியர்கள் அனுபவிக்கும் தீண்டாமையின் பல்வேறு வடிவங்களைப் பார்ப்போம்.

அ. திசையில் தீண்டாமை

அருந்ததியர்களின் குடியிருப்புகள் பெரும்பாலும் கிராமத்தின் கிழக்குத் திசையில் தான் இருக்கும். ஆதிக்கச் சாதியினர் வாழும் பகுதிக்குக் கிழக்குத் திசையில் தான் தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் குடியிருப்புகள் இருக்கும். அனைத்திற்கும் இறுதியில், கிழக்குக் கடைசியில் அருந்ததியர்களின் குடியிருப்புகள் இருக்கும். இதற்குக் காரணம் என்ன? காற்றின் வழியாகத் தீட்டு பரவிவிடக்கூடாது என்பதுதான் காரணம்.

வடக்கிலிருந்து வாடைக் காற்றும், தெற்கிலிருந்து தென்றலும், மேற்கிலிருந்து மேல்காற்றும் வீசுவதாகவும், கிழக்கிலிருந்து எந்தக் காற்றும் வீசுவதில்லை என்றும் ஆதிக்கச் சாதியினர் நம்புகின்றனர். எனவே வாடைக் காற்றோ, தென்றலோ, மேல் காற்றோ அருந்ததியர்களைத் தொட்டுவிட்டு பின் ஆதிக்கச் சாதியினர் மேல் வீசினால் ஆதிக்கச் சாதியினர் தீட்டுப்பட்டவர்களாக ஆகிவிடுவார்களாம். அருந்ததியர்களைத் தொட்ட காற்றுக்கூட ஆதிக்கச் சாதியினர் மேல் படக்கூடாது என்பதற்காகக் காற்றடிக்காத திசையாகிய கிழக்குத் திசையில் வசிக்கக் கட்டாயப்படுத்தப்படுகின்றனர்.

தாழ்த்தப்பட்டவர்களிலும் கடை நிலையில் இருக்கக்கூடிய அருந்ததியர்களைக் கிழக்குக் கடைசியில் வாழும்படி நிர்ப்பந்திக்கின்றனர். இந்த மாவட்டத்தின் அனைத்துக் கிராமங்களிலும் இந்தக் கொடுமையைக் காணலாம்.

ஆ. நிலத்தில் தீண்டாமை

சுதந்திர இந்தியாவில் எங்கு வேண்டும் என்றாலும் வாழும் உரிமை ஒவ்வொரு இந்தியக் குடும்பங்களுக்கும் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. விருப்பமான இடத்தில் நிலம் வாங்கி, வீடுகட்டி வாழும் உரிமை சட்ட ரீதியாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனால் இன்றும் கிராமங்களில் 'மனுதர்ம்' ஆட்சிதான் நடக்கிறது. 'சண்டாளர்கள் எப்போதும் இடம்விட்டு இடம் அலைந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்' என்கிறது மனு. அதாவது சொந்த நிலம் என்று இவர்கள் வைத்திருக்கக் கூடாது என்பதுதான் மனுவின் கொள்கை.

ஊருக்கு வெளியே கிழக்குத் திசையில் வாழும் அருந்ததியர்கள் எங்காவது சொந்த இடத்தில் வீடு கட்டி வாழ்கிறார்களா என்றால் அதுதான் இல்லை. தலைமுறை தலைமுறையாய் அருந்ததியர்கள் வாழும் இடத்திற்கு அரசு பட்டா வழங்கவில்லை. நத்தம் புறம்போக்கு என்று அழைக்கப்படும் அரசு தரிசு நிலங்களில்தான் வாழ்கிறார்கள்.

தற்போது அருந்ததியர்களுக்கு அரசு கூட்டிக் கொடுத்த வீடுகளுக்குத் தான் பட்டா இருக்கிறதே தவிர பூர்வீகமாக வாழும் இடத்திற்கு அரசு இன்னும் பட்டா வழங்கவில்லை. நிலம் வைத்திருக்கக்கூடாது என்ற மனுவின் விருப்பம் இன்னும் ஆட்சியில் இருப்பவர்களால் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது.

இ. பொது இடங்களில் தீண்டாமை

அனைவரும் பயன்படுத்துவதற்காக இருப்பவை பொது இடங்கள். அந்தப் பொது இடங்களை அருந்ததியர்கள் பயன்படுத்தினால் தீட்டுப் பட்டு விடும் என்று, பயன்படுத்த ஆதிக்கச் சாதியினர் அனுமதிப்பதில்லை. சில கிராமங்களில் ஒரு சில பொது இடங்களை அருந்ததியர்கள் பயன்படுத்த ஆதிக்கச் சாதியினர் அனுமதித்தாலும் ஒரு சில கட்டுப்பாடுகளை விதித்து, அதன் அடித்தளத்திலேயே பயன்படுத்த அனுமதிக்கின்றனர்.

- ▶ ஆதிக்கச் சாதியினரது தெருக்களுக்கு அருந்ததியர்கள் செல்லக் கூடாது. அப்படிச் சென்றால்
 - நடந்து செல்ல வேண்டும்.
 - மிதிவண்டியில் சென்றால் கீழே இறங்கி உருட்டிக்கொண்டு செல்ல வேண்டும்.
 - செருப்பு அணிந்து செல்லக் கூடாது.
 - செருப்பு அணிந்திருந்தால் அதைத் தூக்கிக் கொண்டு செல்ல வேண்டும்.
- ▶ கிராம நூலகங்களுக்கு அருந்ததியர்கள் சென்று படிக்கக் கூடாது. அப்படிச் சென்றால்
 - அங்குள்ள இருக்கையில் அமர்ந்து படிக்கக் கூடாது.
 - தரையில் அமர்ந்தோ, அல்லது நின்று கொண்டோ படிக்க வேண்டும்.
 - வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் செய்தித்தாளை ஆதிக்கச் சாதியினர் கேட்டால் உடனே கொடுத்துவிட வேண்டும்.
- ▶ உணவு விடுதிகளுக்கு அருந்ததியர்கள் செல்லக் கூடாது. அப்படிச் சென்றால்
 - பெஞ்சில் அமராமல், தரையில் உட்கார்ந்து உண்ண வேண்டும்.
 - காப்பி, டீ போன்றவை தனிக் குவளைகளில் வழங்கப்படும்.
 - அந்தக் குவளைகளை அருந்ததியர்களே எடுத்து காப்பி வாங்க நீட்ட வேண்டும். கடைக்காரர் ஊற்றும் காப்பியைக் குடித்து விட்டு, குவளையைக் கழுவி, அதற்குரிய இடத்தில் வைக்க வேண்டும்.

- ▶ பஸ் நிறுத்தங்களில் உள்ள இருக்கைகளில், பாலங்களில் அருந்ததியர்கள் உட்காரக் கூடாது. அப்படி உட்கார்ந்தால்
 - ஆதிக்கச்சாதியினர் வந்ததும் எழுந்துவிட வேண்டும்.
 - ஆதிக்கச்சாதியினரை இடித்துக் கொண்டு பஸ் ஏறக் கூடாது.
- ▶ கிராமங்களிலுள்ள பொதுவான இடங்களில்
 - அருந்ததியர்கள் அமர்ந்து பேசக் கூடாது.
 - அருந்ததியக் குழந்தைகள் அந்த இடங்களில் விளையாடக் கூடாது.
 - ஆதிக்கச்சாதியினரைப் பார்த்ததும் அருந்ததியர்கள் தங்கள் தோளில் உள்ள துண்டை எடுத்துக் கையில் அல்லது கம்மங் கூட்டில் வைத்து மரியாதை செலுத்த வேண்டும்.
- ▶ கிராமத்திலுள்ள குடிநீர்க் கிணறுகளில்
 - அருந்ததியர்கள் தண்ணீர் எடுக்கக் கூடாது.
 - தண்ணீர் வேண்டும் என்றால் தொலைவில், காடுகளில் உள்ள கிணறுகளுக்குச் சென்று தண்ணீர் கொண்டு வர வேண்டும்.
 - அவசரத்திற்குத் தண்ணீர் தேவை என்றால் குடிநீர்க் கிணறு அருகில் குடத்துடன் நிற்க வேண்டும். தண்ணீர் எடுக்க வரும் ஆதிக்கச் சாதியினர் யாராவது இரக்கப்பட்டுத் தண்ணீர் இறைத்து ஊற்றினால் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.
- ▶ கிராமத்திலுள்ள பொதுவான சுடுகாட்டை
 - அருந்ததியர்கள் பயன்படுத்தக்கூடாது.
 - தங்களுக்கென்று தனியாகச் சுடுகாட்டை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஊருக்கு வெளியே வெகு தொலைவில் அது இருக்க வேண்டும்.
 - சாலை வசதியில்லாத அந்தச் சுடுகாட்டிற்குச் செல்லும்போது ஆதிக்கச் சாதியினரின் பயிர்களுக்குச் சேதம் வரக்கூடாது.

ஈ. வழிபாட்டுத் தலங்களில் தீண்டாமை

மதுரை, பழனி, திருச்செந்தூர், திருப்பதி, ராமேஸ்வரம், சபரிமலை போன்ற திருத்தலங்களுக்கு மற்றவர்களைப் போல அருந்ததியர்களும் சென்று, எந்தவிதமான பாகுபாடும் இல்லாமல் சாமி கும்பிட முடிகிறது. ஆனால் கிராமங்களில் உள்ள கோயில்களில் அருந்ததியர்கள் சுதந்திரமாக நுழைந்து சாமி கும்பிட முடியாது. கிராமங்களில் உள்ள கோயில்களில்

- ▶ அருந்ததியர்கள் நுழையக் கூடாது.
- ▶ வெளியில், தெருவில் நின்றபடி சாமி கும்பிட வேண்டும்.

294 ♦ அருந்ததியர்: வாழும் வரலாறு

- ▶ பொங்கல் போன்ற விசேச நாட்களில் ஆதிக்கச் சாதியினருடன் இணைந்து பொங்கல் சமைக்கக் கூடாது. தனியாக ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தில்தான் பொங்கல் சமைக்க வேண்டும்.
- ▶ அங்கே சாமியாடக் கூடாது.

உ. மொழியில் தீண்டாமை

இனிமையான வார்த்தைகள் இருக்க, அதை விட்டுவிட்டு வன்மையான வார்த்தைகளைக் கூறுவது என்பது நல்ல மணமுள்ள சுவை தரும் பழம் இருக்கும்போது சாயை உண்பதற்குச் சமம் என்பது திருவள்ளுவர் மொழி. ஆனால் ஆதிக்கச் சாதியினர் அருந்ததியர்களைக் கேவலமான வார்த்தைகளாலேயே அழைக்கின்றனர். இவர்கள் அருந்ததியர்களை

- ▶ மரியாதைக் குறைவாக வாடா, போடா என்றே அழைக்கின்றனர்.
- ▶ ஆதிக்கச்சாதி சிறுவர்கள் கூட அருந்ததியப் பெரியவர்களை மரியாதைக் குறைவாகவே அழைப்பர்.
- ▶ அருந்ததியர்கள் ஆதிக்கச் சாதியினரைச் 'சாமி' என்றே அழைக்க வேண்டும்.
- ▶ ஆதிக்கச் சாதி சிறுவர்களுக்குக் கூட அருந்ததியப் பெரியவர்கள் இத்தகைய மரியாதையைக் கொடுக்க வேண்டும்.

ஊ. பள்ளிகளில் தீண்டாமை

மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்பது தமிழர் மரபு. கல்வி கற்றுக் கொடுக்கும் ஆசிரியரைத் தெய்வமாக மதிக்க வேண்டும் என்பது தமிழர்களின் பண்பாடு. ஏனென்றால் கல்வியுடன் மாணவர்கள் மத்தியில் சமத்துவம், சகோதரத்துவம், நீதி, உண்மை போன்ற அறநெறிகளையும் ஆசிரியர்கள் போதிக்கிறார்கள் என்பதே. ஆனால் இப்பகுதியிலுள்ள ஆசிரியர்களில் சிலர் தீண்டாமையைக் கடைப்பிடிக்கும் அவலமான நிலை இருக்கிறது.

அருந்ததிய இனத்திலிருந்து படிக்க வரும் மாணவ, மாணவியர்களின் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைவு. இவ்வாறு படிக்க வருபவர்கள் பள்ளிகளில் அனுபவிக்கும் தீண்டாமைக் கொடுமைகள் மிகவும் அதிகம். சில பள்ளிகளில்

- ▶ அருந்ததியர்களுக்கு வகுப்பில் தனி இடம் கொடுப்பது.
- ▶ இவர்களது அறிவு வளர்ச்சியில் ஆசிரியர்கள் ஆர்வம் காட்டாமல் இருப்பது.
- ▶ சக்கிலியனுக்கு எப்படி படிப்பு வரும். போய் அப்பனைப் போல சாக்கடை அள்ளு என்று இழிவாகப் பேசுவது.
- ▶ அனைத்து மாணவர்கள் முன்னிலையில் 'நீ இன்னார் பிள்ளைதானே' என்று கூறி, சாதியின் அடிப்படையில் பிரிவினை பார்த்துக் கேவலப்படுத்துவது.

- ▶ அருந்ததிய மாணவ, மாணவிகளைக் கழிப்பறைகளைச் சுத்தம் செய்யச் சொல்லுவது.
- ▶ ஓரளவு நன்கு படிக்கும் மாணவ, மாணவிகளுக்கு ஊக்கம் கொடுக்காமல், அவர்களை இழிவாகப் பேசி மிகக் குறைந்த மதிப்பெண்களை வழங்குவது.
- ▶ நன்கு படிக்கும் மாணவ, மாணவிகளை வேண்டும் என்றே தேர்வில் தோல்வியுறச் செய்வது.
- ▶ பள்ளியில் நடக்கும் பேச்சுப் போட்டி, பாட்டுப் போட்டி, கட்டுரைப் போட்டி போன்ற போட்டிகளுக்கு அருந்ததிய மாணவர்களைத் தயாரிக்காமல் தவிர்ப்பது.
- ▶ பள்ளிகளில் நடக்கும் விழாக்களில் அருந்ததிய மாணவ மாணவிகளை நாடகம், நடனம் போன்றவைகளில் சேர்க்காமல் ஒதுக்குவது.
- ▶ பள்ளிகளுக்கிடையே நடைபெறும் விளையாட்டுப் போட்டிகளில் கலந்து கொள்ளத் தேர்வு செய்யும் மாணவ, மாணவிகளில் அருந்ததியர்களைத் தேர்வு செய்யாமல் திறமையற்ற ஆதிக்கச்சாதி மாணவர்களைச் சேர்ப்பது.
- ▶ 11ஆம் வகுப்பிற்குச் செல்லும் அருந்ததிய மாணவ, மாணவிகளுக்கு அவர்கள் விரும்பும் பாடப்பிரிவைத் திறமைக்கு ஏற்றபடி வழங்காமல் உபயோகமற்ற பாடப் பிரிவை வழங்குவது.
- ▶ அரசு வழங்கும் உதவித் தொகையை வாங்கிக் கொடுக்காமல் இருப்பது போன்ற கொடுமைகள் இருக்கின்றன. இத்தகைய தீண்டாமைக் கொடுமைகளை எதிர்த்துப் பெற்றோர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடிய வில்லை. ஆசிரியர்களை எதிர்த்தால் மாணவ, மாணவிகளின் நிலைமை மேலும் மோசமடையும் என்று அஞ்சுகின்றனர். எனவே பொறுமையாக அனைத்துக் கொடுமைகளையும் அனுபவிக்கும் பரிதாபமான நிலையில் அருந்ததிய மாணவ, மாணவிகள் இருக்கின்றனர்.

எ. உணவில் தீண்டாமை

உண்பதற்காக உயிர் வாழ்வதில்லை. உயிர் வாழ்வதற்காக உண்கிறான் மனிதன். அதிலும் அருந்ததியர்கள் இந்த உணவை உண்போம் என்று விரும்பித் தேர்ந்தெடுத்து உண்பது கிடையாது. குறைந்த விலையில் கிடைக்கும் உணவுப் பொருளை வாங்கி மகிழ்வுடன், நிறைவுடன் உண்கின்றனர். அருந்ததியர்களின் இந்த உணவைக் கேவலமானதாகக் கருதும் ஆதிக்கச் சாதியினர், இந்த உணவை உண்ணும் அருந்ததியர்களைக் கேவலமாகக் கருதுகின்றனர். இவ்வாறு உணவின் அடிப்படையிலும் தீண்டாமை வெளிப்படுகிறது.

- ▶ அருந்ததியர்கள் விருப்பமுடன் உண்ணும் மாட்டுக்கறி கேவல மானதாகத் தீட்டானதாகக் கருதப்படுகிறது.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

- ▶ ஆதிக்கச்சாதியினருக்கு விருப்பமாவ உணவை அருந்ததியர்கள் சமைத்திருந்தால் கூட அந்த உணவை அருந்ததியரின் வீட்டிற்கு வந்து எந்த ஆதிக்கச் சாதியினரும் உண்பது கிடையாது. அருந்ததியர்கள் நீரில் சமைத்த எந்த உணவும் தீட்டானதாக ஆதிக்கச் சாதியினர் கருதுகின்றனர்.
- ▶ அருந்ததியர்கள் வீட்டில் தண்ணீர் கூடக் குடிப்பதில்லை
- ▶ ஆதிக்கச் சாதியினர் தங்களது வீட்டில் அருந்ததியர்களுக்கு உணவு பரிமாறுவதில்லை. அருந்ததியர்களைச் சட்டி கொண்டு வரச் செய்து அதில் உணவு கொடுத்து அனுப்புகின்றனர்
- ▶ தண்ணீர் கூடத் தங்களது பாத்திரங்களில் அருந்ததியர்களுக்குக் கொடுப்பதில்லை. பாத்திரத்தைத் தொட்டால் தீட்டாம். எனவே கையை நீட்டச் சொல்லி அதில் தண்ணீர் ஊற்றுகின்றனர்.

ஏ. தொழிலில் தீண்டாமை

உடல் உழைப்பு என்பது பெருமைக்குரிய மதிப்பீடு. உழைக்காமல் உண்பது என்பது கேவலமான மதிப்பீடு. இங்கே உழைக்கும் அருந்ததியர்களைக் கேவலமாகக் கருதும் கண்ணோட்டம் ஆதிக்கச் சாதியினரிடம் உண்டு. அருந்ததியராகப் பிறந்ததால் சில தாழ்வான வேலைகளைச் செய்ய ஆதிக்கச் சாதியினர் கட்டாயப்படுத்துகின்றனர். குலத் தொழில் என்று கூறிப்பரம்பரை பரம்பரையாகச் சில தொழில்களை அருந்ததியர்கள் செய்ய வேண்டியுள்ளது. இத்தொழில்கள் தீண்டத்தகாத தொழில்களாகக் கருதப்பட்டு, இதைச் செய்யும் அருந்ததியர்களையும் தீண்டத்தகாதவர்களாக ஒதுக்குகின்றனர்.

- ▶ செத்த மாட்டைத் தூக்குவது
- ▶ இறப்புச் செய்தியை அறிவிப்பது
- ▶ இறந்தவர்களைப் புதைக்கக் குழி தோண்டுவது
- ▶ பிணங்களை எரிப்பது
- ▶ கழிப்பறைகளைச் சுத்தம் செய்வது
- ▶ மனிதக் கழிவுகளை அப்புறப்படுத்துவது
- ▶ தெருக்களைத் துப்புரவு செய்வது
- ▶ சாக்கடைகளைச் சுத்தம் செய்வது
- ▶ செருப்புத் தைப்பது

(இத்தொழில்களின் அவலத்தைப் பற்றி ஏற்கனவே விரிவாகப் பார்த்தோம்)

ஐ. கருத்தியல் தீண்டாமை

ஆதிக்கச் சாதியினர் தாங்கள் பொருளாதாரத்திலும், சமூக ரீதியிலும் உயர்ந்த நிலையிலேயே இருக்கக் கருத்தளவில் ஒருசில செய்திகளைப் பரப்பி, அதை அருந்ததியர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி கட்டாயப்படுத்து

கின்றனர். இதற்காகச் சில சமூக, அரசியல், மத சம்பந்தமான காரணங்களைக் கூறுகின்றனர். சில கருத்தியல் தீண்டாமைகளைப் பார்ப்போம்.

- தங்களுடைய பிரச்சினைகளைத் தாங்களே தீர்த்துக் கொள்ள அருந்ததியர்களிடம் ஓர் அமைப்பு இருக்கிறது. 'உங்களுக்கு எப்படி பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கத் தெரியும்' என்று கூறும் ஆதிக்கச் சாதியினர் அருந்ததியர்களுடைய பிரச்சினைக்குத் தாங்களே தீர்ப்புச் சொல்கின்றனர். முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் இல்லாமல் அருந்ததியர்கள் திகைக்கின்றனர்.
- அரசியல் அறிவு உங்களுக்கு இல்லை என்று கூறிக் குறிப்பிட்ட கட்சிக்கு ஓட்டுப் போடும்படி கட்டாயப்படுத்துகின்றனர். சில இடங்களில் 'உங்களுக்கு ஓட்டுப் போடத் தெரியாது' என்று அருந்ததியர்களின் ஓட்டுகளை ஆதிக்கச் சாதியினரே போடுகின்றனர்.
- சாமிக்குப் படைக்கத் தேங்காய், பழம், வெற்றிலை, பாக்கு, சூடம், பத்தி, குங்குமம், சந்தனம், பன்னீர் போன்ற பொருட்களை வாங்கும்போது கடைக்காரர் கேட்கும் விலையை அப்படியே கொடுத்துவிட வேண்டும் என்று ஆதிக்கச் சாதியினர் கூறுகின்றனர். விலையைக் குறைத்துக் கேட்டுப் பொருட்களை வாங்கினால் அது சாமிக்குப் பிடிக்காது என்று கூறுகின்றனர்.
- விறகு வாங்கக் கடைக்குச் சென்ற ஓர் அருந்ததிய இளைஞர் விலையைக் குறைத்துக் கேட்டதற்காக, ஆதிக்கச் சாதியினர் ஊர்க் கூட்டம் போட்டு அருந்ததியரை மன்னிப்புக் கேட்கச் சொன்னார்கள். விலையைக் குறைத்துக் கேட்கிறார் என்றால் விற்பவர் அருந்ததியரை ஏமாற்றி விற்கிறார் என்றுதானே பொருள். விலையைக் குறைத்துக் கேட்பதன் மூலம், விறகு விற்கும் ஆதிக்கச் சாதியினரை மறைமுகமாக, ஏமாற்றுக்காரர் என்று கூறுவதுதானே பொருள். இப்படி எவ்வாறு அருந்ததியர் கூறலாம் என்பதே குற்றச்சாட்டு.

இதுபோன்ற கருத்தியலின் அடிப்படையில் அருந்ததியர்கள் அனுபவிக்கின்ற தீண்டாமைக் கொடுமைகள் மிகவும் அதிகம்.

ஓ. அரசின் தீண்டாமை

காந்தி, பெரியார், அம்பேத்கர் போன்ற அரசியல் தலைவர்கள் தீண்டாமைக்கு எதிராகப் போராடினார்கள். அதில் சிறிது வெற்றியும் பெற்றார்கள். ஆனால் அதைத் தொடர்ந்து வந்த சில அரசியல் தலைவர்கள், தங்களது ஆட்சியில் தீண்டாமையை ஒழிக்கத் தொலை நோக்குப் பார்வையுடன் திட்டங்கள் தீட்டவில்லை. அருந்ததியர்களைப் பொறுத்த அளவில் அரசு இன்னும் இவர்களைத் தீண்டத்தகாதவர்களாகவே நடத்துகிறது.

- மனிதக் கழிவை மனிதன் சுமப்பது போலக் கேவலமானது, கொடுமையானது எதுவும் இல்லை என்று அரசு கூறுகிறது. ஆனால் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

- ▶ அந்தச் கொடுமையை ஒழிக்கச் சுதந்திரம் பெற்றுப் பொன்விழாக் கொண்டாடிய பின்பும் சரியான திட்டங்களைத் தீட்டவில்லை.
- ▶ தீண்டாமை ஒரு மிகப்பெரிய குற்றம் என்று கூறும் அரசு, கிராமங்களில் பிணம் எரிக்க, இழவுச் செய்தியைச் சொல்ல, இறந்த கால்நடைகளை அப்புறப்படுத்த, தனிக்குவளை முறையை ஒழிக்கச் சரியான மாற்று ஏற்பாடுகளைத் தயாரிக்கவில்லை.
- ▶ கிராமப்புரத்தில் வேலை செய்யும் பகுதிநேரத் துப்புரவுப் பணியாளர்களை அரசு ஊழியர்களாக அறிவித்து, அவர்களுக்கு நியாயமான ஊதியம் வழங்க ஏற்பாடு செய்யவில்லை.
- ▶ துப்புரவுப் பணியை விரைவாகவும், பாதுகாப்பாகவும் செய்வதற்காக நவீன கருவிகளையும், பாதுகாப்புக் கருவிகளையும் வழங்கவில்லை. (எத்தனையோ துப்புரவுப் பணியாளர்கள் சாக்கடை அடைப்பைப் போக்கும் பொழுது விஷவாயு தாக்கி இறந்துள்ளனர்.)
- ▶ அருந்ததியர்களுக்குத் தேவையான அரசியல் பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படவில்லை.
- ▶ தீண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டம், வன் கொடுமை தடுப்புச் சட்டம் முதலிய சட்டங்களை நிறைவேற்றினாலும், இந்தச் சட்டங்களைச் சரியாகச் செயல்படுத்தப் போதுமான அமைப்பை ஏற்படுத்தவில்லை.
- ▶ கிராமங்களில் நூலகம், அஞ்சல் அலுவலகம், பஞ்சாயத்து அலுவலகம், ஆரம்ப சுகாதார நிலையம், நியாய விலைக் கடை, கூட்டுறவுச் சங்கங்கள், கிராமவங்கிகள் போன்ற அரசு அலுவலகங்கள் ஆதிக்கச் சாதியினர் பகுதிகளிலேயே இயங்குகின்றன. அருந்ததியர்களின் பகுதியைத் தீண்டத்தகாத பகுதியாகவே அரசு கருதுகிறது.

இதைப் போன்று எண்ணற்ற வழிகளில் அரசு தனது தீண்டாமையை வெளிப்படுத்துகிறது.

ஓ. அதிகாரிகளின் தீண்டாமை

அடித்தட்டு மக்களின் நலனுக்கு எதிராகவே பல சமயங்களில் அரசு செயல்படுகிறது. இருப்பினும் சில சமயங்களில் ஒருசில சட்ட திட்டங்களை அடித்தட்டு மக்களுக்குச் சார்பாக அரசு நிறைவேற்றுகிறது. அரசு நிறைவேற்றிய சட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதற்காக அரசு அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் அச்சட்டங்களைச் செயல்படுத்தாமல் ஆதிக்கச் சாதியினருக்குச் சார்பாகவே பல சமயங்களில் நடந்து கொள்கின்றனர். இதை அரசு அதிகாரிகளின் தீண்டாமை என்று கூறலாம். இதனால் அதிகம் பாதிக்கப்படுபவர்கள் அருந்ததியர்களாகவே இருக்கின்றனர்.

- ▶ தீண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டம், வன்கொடுமை தடுப்புச் சட்டம் முதலியவற்றின் கீழ் வழக்குப் பதிவு செய்யும்படி கொடுமைக்கு உள்ளான அருந்ததியர்கள் காவல் நிலையங்களில் மனுக் கொடுக்

கின்றனர். இவர்களது மனுக்களைக் காவலர்கள் ஏற்பதில்லை. அப்படியே ஏற்று வழக்குகள் பதிவு செய்தாலும் நியாயமான விசாரணையை நடத்துவதில்லை.

- ▶ கிராமங்களில் தலைவிரித்தாடும் தனிக்குவளை முறை போன்ற தீண்டாமையை ஒழிக்க நடவடிக்கை எடுப்பதில்லை.
- ▶ அருந்ததியர்களின் அடிப்படைத் தேவையாகிய குடிநீர் வசதி, தெரு விளக்கு வசதி, சாலை வசதி, சுகாதார வசதி, சுடுகாடு வசதி போன்றவைகளை நிறைவேற்றுவதில் மெத்தனப் போக்கு நிலவுகிறது.
- ▶ அரசு என்னென்ன நலத்திட்டங்களை அறிவித்துள்ளது என்ற விவரங்களைக் கூட அதிகாரிகள் வெளிப்படுத்துவதில்லை.
- ▶ அப்படியே வெளியிட்டாலும் அவைகளைச் சரியாக நிறைவேற்றுவ தில்லை. இலவச வீட்டுமனைத் திட்டம், வீட்டு வசதித் திட்டம், கடன் வழங்குதல் போன்ற நலத்திட்டங்களை அருந்ததியர்களுக்கு வழங்காமல் தாமதப்படுத்துகின்றனர். இவைகளைப் பெற அரசு அதிகாரிகளுக்கு ஒரு கணிசமான தொகையைக் கையூட்டாகக் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது.
- ▶ தங்கள் பகுதியில் தங்களுக்குத் தேவையான இடத்தில் பஸ் நிறுத்தம் வேண்டும் என்று கேட்கும் அருந்ததியர்களுக்குத் தனி நிறுத்தம் வழங்காமல், அவர்களை வெகுதூரம் நடக்க வைக்கின்றனர்.
- ▶ ஊரின் சாக்கடைகள் பெரும்பாலும் அருந்ததியர்கள் வாழும் பகுதிக்குத்தான் வந்து சேரும். அந்தச் சாக்கடை நீர் வெளியேற வசதி செய்து கொடுப்பதில்லை.

இதைப் போன்ற எண்ணற்ற சட்ட திட்டங்களை நிறைவேற்றாமல் அருந்ததியர்களை அரசு அதிகாரிகள் தீண்டத்தகாதவர்களாக நடத்துகின்றனர்.

ஓள. இன்றைய நிலை

இன்றைய தினமும் இத்தகைய தீண்டாமைக் கொடுமைகள் இருக் கின்றனவா என்று சிலர் ஆச்சரியப்படலாம். ஆனால் இன்றைய தினமும் இம்மாவட்டத்தில் கிராமங்களில் தலைவிரித்தாடும் தீண்டாமைக் கொடுமைகளைத்தான் இங்கு விவரித்துள்ளோம். இங்கே கொடுமை களை வெறும் கொடுமைகளாக மட்டுமே எழுதியுள்ளோம். இத்தகைய கொடுமைகளை அனுபவிக்கும் அருந்ததியர்களின் மன உணர்வுகளை, வேதனைகளை, காயங்களை, அவலங்களை இங்கு வெளிப்படுத்தவில்லை. இவைகளை எழுதினால் இந்தக் கொடுமைகளை விளக்கவே தனிப்புத்தகம் தேவைப்படும். இருப்பினும் ஒருசில நிகழ்வுகளை மட்டும் இங்குக் குறிப்பிட விரும்புகிறோம்.

10. 3 . 1995 ம் தேதி இந்தியன் எக்ஸ்பிரசின் மதுரைப் பதிப்பு இப்பகுதியில் கடைப்பிடிக்கப்படும் தீண்டாமைக் கொடுமைகளை தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

விளக்கி ஒரு கட்டுரையை வெளியிட்டிருந்தது. மடத்துப்பட்டி என்ற கிராமத்தில் உள்ள அருந்ததியர்கள் எவ்வாறு உணவு விடுதிகளில் இருக்கைகள் இருந்தும் தரையில் அமர்ந்து உண்கின்றனர், தனிக் குவளைகளில் எவ்வாறு காப்பி வாங்கிக் குடித்துவிட்டு, பின் கழுவி வைக்கின்றனர் என்பதை நிழற்பட ஆதாரங்களுடன் நிரூபித்து ஒரு கட்டுரை வெளியிட்டிருந்தது.

இந்தப் பத்திரிக்கையைப் படித்த ஆதிக்கச் சாதியினர் பயங்கரமாகக் கோபப்பட்டனர். நிழற்படத்தில் உள்ளவர்கள்தான் பத்திரிக்கைக்குத் தகவல் கொடுத்திருப்பார்கள் என்று எண்ணிய அவர்கள் நிழற்படத்தில் உள்ளவர்களை அடையாளம் கண்டு கொண்டனர். இவர்களுக்குத் தண்டனை வழங்கும் நோக்கத்தில் இவர்களை அழைத்து ஊர்க்கூட்டம் போட எண்ணினர். எந்தத் தவறும் செய்யாத அருந்ததியர்கள் மிகவும் பயந்தார்கள். ஊர்க் கூட்டத்தில் தாங்கள் அடிக்கப்படுவோமோ, அவமானப்படுத்தப்படுவோமோ, அபராதம் செலுத்த வேண்டுமோ, அல்லது வேறு விதமான தண்டனை கிடைக்குமோ என்று பயந்தனர். ஊர்க் கூட்டத்தன்று இவர்கள் ஊரைக் காலிசெய்து ஓடிவிட்டனர். தீண்டாமையைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் சுதந்திரமாக இருக்கிறார்கள். தீண்டாமைக்கு உட்பட்டவர்களோ ஊரைவிட்டே ஓடி விட்ட கொடுமைதான் இன்றைய நிலை.

தொம்பக்குளம் என்ற கிராமத்தில் உணவு விடுதியில் அருந்ததியர்களுக்கு என்று தனிக் குவளைகள் போடப்பட்டுள்ளன. இந்தக் கொடுமையைச் செய்யும் உணவு விடுதியின் உரிமையாளர் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று மாவட்ட ஆட்சியாளரிடம் அருந்ததியர் அமைப்பு ஒன்று மனுக் கொடுத்தது. மாவட்ட ஆட்சியாளரும் நடவடிக்கை எடுக்கும்படி காவல் நிலையத்திற்கு உத்தரவு அனுப்பினார்.

உடனே இரண்டு காவலர்கள் அந்தக் கிராமத்துக்குச் சென்றனர். அவர்கள் ஆதிக்கச் சாதியினரின் தெருவில், ஆதிக்கச் சாதியினருடன் அமர்ந்து கொண்டு அருந்ததியப் பெரியவர்களை அழைத்தனர். அருந்ததியப் பெரியவர்களும் என்னமோ ஏதோ என்று பயந்தபடி அங்கு சென்றனர்.

அங்கே காவலர்கள் அனைத்து ஆதிக்கச் சாதியினர் முன்பாக அருந்ததியர்களைப் பார்த்து அந்த ஊரில் காப்பிக்கடையில் தனிக் குவளைகள் போடப்படுகின்றனவா என்று கேட்டனர். பெரும் எண்ணிக்கையில் கூடியுள்ள ஆதிக்கச் சாதியினர் மத்தியில் அருந்ததியர்களால் உண்மையைக் கூற முடியுமா? உண்மையைக் கூறிவிட்டு அவர்களால் அந்த ஊரில் உயிர் வாழ முடியுமா?

எனவே ஊருக்குப் பயந்த அவர்கள், அவ்வூரில், விடுதியில் தனிக்குவளைகள் போடப்படுவதில்லை என்று கூறினர். அவர்கள் கூறிய பதிலை எழுதிக் கொண்ட காவலர்கள் அவர்களிடம் கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டனர். அவ்வூரில் தனிக்குவளை முறை இல்லை என்று

தாங்கள் தயாரித்த அறிக்கையை மாவட்ட ஆட்சியாளருக்கு அனுப்பினர். இதற்காகக் காவலர்கள் ஒரு தொகையை ஆதிக்கச் சாதியினரிடம் பெற்றுக் கொண்டிருப்பர் என்பது நமக்குத் தெரியும்.

மாவட்ட ஆட்சியாளரும் அவ்வூரில் தனிக்குவளை முறை இல்லை என்று அறிக்கைவிடுகிறார். இந்த அறிக்கைதான் சட்டசபையிலும் வெளியிடப் படுகிறது. உண்மை வெளிவருவதில்லை. இதுதான் இன்றைய நிலையாக உள்ளது.

இதைப் போன்ற நிலையில் அரசும், அதிகாரிகளும் நடந்து கொள்ளும் போது தீண்டாமை எப்படி ஒழியும்? இங்குக் குறிப்பிட்ட அனைத்துத் தீண்டாமைகளும் இந்த மாவட்டத்தில் உண்டு. அனைத்துக் கொடுமைகளும் எல்லாக் கிராமங்களிலும் இருக்கின்றன என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் இங்குக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எல்லாக் கொடுமைகளும் இம்மாவட்டத்தில் இன்றும் உள்ளன என்று கூறலாம்.

6

அரசியல்

மனிதன் தனியாக வாழ்வதில்லை. சமூகமாகக் கூடி வாழும் இயல்புடையவன். அவ்வாறு கூடி வாழும்போது எப்படி வாழ வேண்டும் என்பதற்காகச் சில வழிமுறைகளை வகுத்துக் கொண்டான். இவைகளைச் சட்டங்கள், மதிப்பீடுகள், அறநெறிகள், பழக்கங்கள், வழக்கங்கள் என்று கூறலாம். இவை அச்சமூகம் முழுவதற்கும் பொருந்துவனவாக இருந்தன. இவைகளை அச்சமூகத்திலுள்ள ஒருவர் மீறும்போது அவரைச் சமூகத்தின் வழிமுறைப்படி நடக்க வைப்பதற்காகச் சில செயல்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இச்செயல்பாடுகளை அரசியல் என்று கூறலாம்.

ஆதியில் நாடோடிகளாக மனிதர் வாழ்ந்தபோதும், இனக் குழுக்களாக ஓர் இடத்தில் தங்கிப் பயிரிட்டு வாழ்ந்தபோதும் தங்களுக்கென்று சில வழிமுறைகளைப் பின்பற்றினர். உறவின் அடிப்படையில் ஆரம்பத்தில் வாழ்ந்த இவர்களுக்குக் காலப் போக்கில் வழிமுறைப்படி அனைவரையும் நடக்க வைப்பதற்காக ஒரு தலைவர் தேவைப்பட்டார். அவர்களில் திறமையானவர் இயல்பிலேயே தலைவராக உருவானார். பிறகு இந்தத் தலைமை முறையே வாரிசுத் தலைமைக்கு வித்திட்டது.

இந்தத் தொடக்க காலத் தலைமை முறை வளர்ந்து முடியாட்சிக்கு வித்திட்டது. அரசர்கள் ஆட்சி செய்தனர். அரசர்களின் திறமையின் அடிப்படையிலேயே குடிமக்களின் மகிழ்வும் இருந்தது.

அரசர் தனது ஆட்சிப் பரப்பை விரிவுபடுத்துவதற்காக மற்ற அரசர்களுடன் போரிட்டார், வென்றார். வென்ற பகுதிகளில் தனது பெயரால் ஆட்சி செய்யும்படி ஒரு சிலரை நியமித்தார். இவ்வாறு முடியாட்சி முறையானது காலனி ஆதிக்கத்திற்கு வித்திட்டது.

காலப் போக்கில் இந்த முடியாட்சி முறையும், காலனி ஆட்சி முறையும் மறைந்து குடியாட்சி முறை மலர்ந்தது. மக்களிலிருந்து, மக்களால், மக்களுக்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் ஆளும் முறையைத் தான் குடியாட்சி முறை என்கிறோம்.

இந்தியாவில் இப்போது குடியாட்சி முறை இருக்கிறது. ஆனால் இந்தியச் சூழ்நிலையில் மக்களிலிருந்து யார் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்கள் என்றால் சமூக அந்தஸ்தும், பொருளாதாரப் பலமும் நிறைந்த ஆதிக்கச் சாதியினரே. இவர்களே அரசியல் அதிகாரம் பெறுகின்றனர். இவர்கள்

தாங்களும், தங்களது இனமும் மகிழ்வுடன் வாழ்வதற்காகவே செயல் திட்டங்கள் தீட்டிச் செயல்படுகின்றனர். அடித்தட்டு மக்கள் பெறும் நன்மை மிகமிகக் குறைவே.

இப்படிப்பட்ட குடியாட்சி முறைதான் உருவாகும் என்பதை முன்னரே உணர்ந்த மாமனிதர் அம்பேத்கார், அடித்தட்டு மக்கள் அதிகாரத்தில் பங்கு பெற வேண்டும் என்று விரும்பினார். முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் அடித்தட்டு மக்களிடம் இருக்க வேண்டும் என்று தொலை நோக்குப் பார்வையில் உணர்ந்த அவர், அடித்தட்டு மக்களுக்கு இரட்டை வாக்கு முறை வேண்டும் என்று ஆங்கிலேயர்களிடம் வாதாடிப் பெற்றார்.

ஆனால் காந்தியடிகளின் பிடிவாதத்தினால் இரட்டை வாக்கு முறை கைவிடப்பட்டது. அடித்தட்டு மக்களுக்கும் அரசியலில் பங்கு கிடைக்கும் விதத்தில் தனித் தொகுதி முறை உருவானது. இதன் வழியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் அடித்தட்டு மக்களின் பிரதிநிதிகள் உண்மையிலேயே கட்சியின் பிரதிநிதிகளாகத்தான் செயல்படுவார்களே தவிர, அடித்தட்டு மக்களின் பிரதிநிதிகளாகச் செயல்பட மாட்டார்கள் என்று அம்பேத்கார் கூறினார். எனவே இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றபோது சட்டத்தின் முன் அனைவரும் சமம் என்று கூறியபோது இது வெற்றுக் கோஷம் என்று அம்பேத்கார் உணர்ந்தார். ஆதிக்கச் சாதியினர் தங்களது சாதிய ஆதிக்கத்தையும், சமூக உயர்வையும், பொருளாதாரச் சுரண்டலையும் நடைமுறைப்படுத்தக் கிடைத்த சந்தர்ப்பமே சுதந்திரம் என்பதை உணர்ந்த அவர், இந்தியாவில் ஏற்பட்டது ஆட்சி மாற்றம்தானே தவிர சுதந்திரம் இல்லை என்றார்.

அம்பேத்கார் கூறிய நிலையிலேயே இன்றும் இந்தியா இருக்கிறது என்பதை உணர்கிறோம். தனித் தொகுதி முறையின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அடித்தட்டு மக்களின் பிரதிநிதிகள், கட்சிகளின் பிரதிநிதிகளாகச் செயல்படும் நிலையைத்தான் காண்கிறோம்.

இந்த நிலை மாற அடித்தட்டு மக்கள் அதிகாரத்தில் பங்கு பெற வேண்டும் என்ற அம்பேத்காரின் விருப்பத்தை இப்போது அடித்தட்டு மக்கள் ஓரளவு புரிந்திருக்கிறார்கள். எனவே அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற ஒடுக்கப்பட்ட அனைவரும், தீண்டாமைக்கு உட்பட்ட அனைவரும் ஓர் அணியில் திரண்டு வர வேண்டும் என்ற எண்ணம் உருவாகி வருகிறது.

ஆனால் தமிழகச் சூழ்நிலையில் அடித்தட்டு மக்களிடையே ஒற்றுமை இல்லை. அடித்தட்டு மக்கள் தேவேந்திர குல வேளாளர், பறையர், அருந்ததியர் என்று இருக்கின்றனர். தலித் என்ற கருத்தியலின் அடித்தளத்தில் இந்த மூன்று பிரிவினர்களையும் ஒன்று சேர்க்க நடந்த முயற்சி தோல்வியில் முடிந்து விட்டது என்று சொல்லும் அளவிற்கு நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுகின்றன.

தேவேந்திர குல வேளாளர்கள் 'புதிய தமிழகம்' என்ற அரசியல் கட்சியாக உருவாகி அதிகாரத்தில் பங்கு பெற முயற்சித்து வருகின்றனர்.

புதிய தமிழகத்துடன் இணையாமல் இதைச் சந்தேகக் கண்களுடன் பார்க்கும் மற்ற இரண்டு பிரிவினர்களில் பறையர்கள் தாங்களும் ஓர் அணியாகத் திரண்டு, அரசியல் அதிகாரத்தில் பங்கு பெற முயற்சிக்கின்றனர். அருந்ததியர்கள் இன்னும் முடிவு செய்யாத நிலையிலேயே இருக்கின்றனர்.

இப்பகுதியில் அருந்ததியர்கள் தங்களுக்குள் எந்த ஆட்சி முறையை வைத்திருந்தனர், இப்போது எப்படி இருக்கின்றனர், அரசியல் அதிகாரம் பெற என்ன செய்கின்றனர் என்பது பற்றி இப்பகுதியில் காண்போம்.

1. கிராம நிர்வாகம்

நமது இந்திய நாடானது பல மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த மாநிலங்கள் பல மாவட்டங்களாகவும், மாவட்டங்கள் பல வட்டங்களாகவும், வட்டங்கள் பல ஊராட்சி ஒன்றியங்களாகவும், ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் ஊராட்சிகளாகவும், ஊராட்சிகள் பல வார்டுகளாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது அரசு சார்ந்த அரசியல் முறை.

இந்த அரசு சார்ந்த அரசியல் முறைக்கு அப்பாற்பட்டு ஒவ்வொரு சாதியும் தனக்கென்று ஓர் அமைப்பைக் கிராமத்தில் வைத்திருக்கிறது. தங்களது சாதியின் ஒழுங்கை நிலை நிறுத்தவும், சாதிய வழிமுறைகள், பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள் வழியில் செயல்படவும், தங்களை மற்றவர்களின் ஆதிக்கத்திலிருந்து ஓரளவு காத்துக் கொள்ளவும் இந்த அமைப்பு இருக்கிறது. இத்தகைய சாதிய அமைப்புக்கு எழுதப்பட்ட சட்டங்கள் என்று எதுவும் இல்லை. மரபு வழியாக இவை பின்பற்றப்படுகின்றன. அந்தந்தச் சமயங்களில் கூடிப் பேசி முடிவெடுக்கின்றனர்.

அருந்ததியர்களிடமும் இத்தகைய அமைப்பு முறை இருக்கிறது. அருந்ததியர்கள் வாழும் கிராமத்தில் அருந்ததியர்களிடம் எத்தகைய அமைப்பு முறை இருந்தது என்பது பற்றியும், அது எப்படிச் செயல்பட்டது என்பது பற்றியும் இப்பகுதியில் காண்போம்.

அ. நாட்டாண்மை (பெரிய வண்டாரி)

அருந்ததியர்கள் வாழும் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும், அருந்ததியர்களுக்குக் கொண்டு அருந்ததியர்களில் பெரிய வண்டாரி என்று ஒருவர் இருப்பார். இவரைச் சிலர் நாட்டாண்மை என்றும் அழைக்கின்றனர், நாம் நாட்டாண்மை என்றே அழைப்போம். இவர் இல்லாத அருந்ததியக் குடியிருப்புகள் என்று எதுவும் இருக்காது. நாட்டாண்மையை மையமாக வைத்தே அருந்ததியர்களின் செயல்பாடுகள் இருக்கின்றன.

- ▶ சாமிக்குப் பொங்கல் கொண்டாடுவது, குல தெய்வத்தை வழிபடுவது போன்ற சாமி சம்பந்தப்பட்ட அனைத்திற்கும் இவர்தான் பொறுப்பு. இதற்காகக் கூட்டம் போடுவது, வரி வசூலிப்பது, செலவிடுவது, கணக்கு வைப்பது போன்ற அனைத்தும் இவரது வேலை. ஊரின் வழக்கப்படி இவர் இதை நிறைவேற்ற வேண்டும்.

- ▶ குடும்பங்களிடையே எழும் பிரச்சினை, காதல் விவகாரம், திருட்டுத் திருமணம், மற்ற இனத்தவருடன் பிரச்சினை போன்றவற்றிற்கு ஊர்க்கூட்டம் போட்டு, கலந்து பேசி, நல்ல முடிவை எடுக்க வேண்டும்.
- ▶ அருந்ததியர்களது குடும்பங்களில் நடக்கும் நல்லது, கெட்டது போன்ற அனைத்து நிகழ்வுகளிலும் பங்கு கொள்ள வேண்டும். ஒரு வீட்டில் சாவோ, அல்லது திருமணமோ எது நடந்தாலும் நாட்டாண்மையிடம் முதலில் தகவல் சொல்ல வேண்டும்.
- ▶ பரிசம் போடுதல், திருமணம் போன்றவை நாட்டாண்மையின் தலைமையில்தான் நடைபெறும். நாட்டாண்மை கூறுவதை ஊரார் ஏற்பர். நாட்டாண்மையுடன் சண்டை என்று யாரும் நாட்டாண்மையை அழைக்காமல் இருக்கக்கூடாது. அதே போல தனிப்பட்ட விரோதம் காரணமாக நாட்டாண்மை ஒரு வீட்டில் நடைபெறும் விசேசத்திற்குப் போகாமலும் இருக்கக் கூடாது.
- ▶ அடுத்த ஊரில் திருமணம் என்றாலும் (இவ்வூர்ப் பெண்ணின் திருமணம் அடுத்த ஊரில் நடைபெற்றால்) நாட்டாண்மை கட்டாயம் செல்ல வேண்டும்.
- ▶ கணவன் - மனைவியிடையே பிரச்சினை ஏற்பட்டால் சமாதானமாகப் போகும்படி பிரச்சினையைப் பேசித் தீர்ப்பார். மண முறிவுதான் தீர்வு என்றால், இவரது தலைமையிலேயே மணமுறிவு நடைபெறும்.
- ▶ ஊரில் அருந்ததியர் தெருவில் இறப்பு என்றால் முதல் தகவல் நாட்டாண்மைக்குத்தான் சொல்லப்படும். துஷ்டி சொல்ல ஆள் அனுப்புவது முதல் அடக்கம் முடியும் வரை நாட்டாண்மைதான் பொறுப்பேற்றுச் செய்வார். பணமும் இவர் வழியாகத்தான் செலவிடப்படும்.
- ▶ அருந்ததியர்களின் தெருவுக்குப் பண்டாரம், பரதேசி, நன்கொடை என்று யாரும் வுந்தால் நாட்டாண்மையிடம்தான் செல்வர். நாட்டாண்மை டொதுப் பணத்திலிருந்து உதவி செய்வார். அல்லது வீட்டிற்கு இவ்வளவு என்று வரி நிர்ணயித்து, வரி வசூலித்துக் கொடுப்பார்.
- ▶ அருந்ததியர்களின் பொதுக் காரியத்திற்கு அருந்ததியர்களின் பிரதிநிதியாகச் செயல்படுவது இவரது முக்கியமான பணியாகும். பொதுக்காரியத்திற்காக அரசு அதிகாரிகள், அரசியல்வாதிகள் போன்றவர்களைச் சந்திக்க வேண்டும்.
- ▶ அடுத்த சாதியுடன் பிரச்சினை என்றால் அருந்ததியர்களின் பிரதிநிதியாக அடுத்த சாதியினர் கூட்டத்திற்குச் சென்று பிரச்சினையைப் பேசித் தீர்க்க வேண்டும். அங்கே அபராதம் விதித்தால் ஊரார் காலில் விழுந்து அபராதத் தொகையைக் குறைக்கும்படி கேட்கவேண்டும்.

- ▶ அருந்ததியர் ஒருவர்மேல் வழக்கு என்றால் காவலர்கள் முதலில் நாட்டாண்மையிடம்தான் கூறுவார்கள். சம்பந்தப்பட்டவர்களைக் காவலர்களிடம் ஒப்படைப்பதோ அல்லது வழக்கில் சம்பந்தப்பட்டவரின் சார்பாக நிலைப்பாடு எடுத்துச் செயல்படுவதோ நாட்டாண்மையின் வேலை.
- ▶ பெண் பிள்ளை வயதுக்கு வந்தால் நாட்டாண்மை வீட்டினர் அக்குழந்தைக்கு முதல்நாள் உணவு அனுப்புவர்.
- ▶ ஊருக்காக நாட்டாண்மை இத்தகைய பணிகளைச் செய்வதால் அவருக்குச் சில மரியாதைகளை அருந்ததியர்கள் கொடுக்கின்றனர்.
- ▶ பொங்கல் சமயத்தில் கோயிலில் நடக்கும் பூஜையில் நாட்டாண்மையின் பூஜைதான் முதல் பூஜையாக இருக்கும்.
- ▶ பொங்கல் சமயத்தில் ஆடு, கோழி முதலியவை வெட்டப்பட்டால் நாட்டாண்மையின் ஆடு அல்லது கோழிதான் முதலில் பலியிடப்படும்.
- ▶ திருமணம் போன்ற விசேசங்களில் முதலில் நாட்டாண்மைக்குப் பெரிய இலையில் விருந்து பரிமாறுவர்.
- ▶ மொய் எழுதினால் இவர்தான் முதல் மொய் எழுதுவார்.
- ▶ திருமணம் முடிந்ததும் மணமக்கள் முதலில் நாட்டாண்மையின் காலில் விழுந்து வணங்குவர்.

நாட்டாண்மை என்பது பரம்பரைப் பதவி. நாட்டாண்மையின் மூத்த மகன் நாட்டாண்மையாக வருவார். அவருக்கு விருப்பம் இல்லை என்றால் அவரது தம்பியை நாட்டாண்மையாக்கிவிடுவர். நாட்டாண்மைக்குக் குழந்தை இல்லை என்றாலோ, அல்லது ஆண் குழந்தை இல்லை என்றாலோ, அவரது தம்பி மகன், அல்லது பங்காளிகளின் மகன் நாட்டாண்மையாக நியமிக்கப்படுவார்.

ஒரு நாட்டாண்மையின் செயல்பாடு அனைவருக்கும் பிடிக்கவில்லை என்றால் அனைவரும் ஒன்றுகூடி வேறு ஒரு புதிய நாட்டாண்மையைத் தேர்ந்தெடுப்பர்.

ஆ. வண்டாரி

நாட்டாண்மைக்கு அடுத்த நிலையில் உள்ளவரை அருந்ததியர்கள் வண்டாரி என்று அழைக்கின்றனர். நாட்டாண்மையைப் பெரிய வண்டாரி என்று அழைக்கும் இடங்களில் வண்டாரியைச் சின்ன வண்டாரி என்று அழைக்கின்றனர். சில இடங்களில் சின்ன நாட்டாண்மை என்றும் அழைக்கின்றனர். நாட்டாண்மை செய்யும் பணிகள் அனைத்திற்கும் உதவியாக இருப்பது இவரது பணி என்று சுருக்கமாகச் சொல்லலாம்.

- ▶ ஊர்க் கூட்டம் பற்றிய தகவலை அனைவருக்கும் தெரிவிப்பது, அனைவரையும் கூட்டத்திற்கு அழைத்து வருவது, பிரச்சினைகளைக் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

கூட்டத்தில் தெரிவிப்பது, விசாரிப்பது போன்ற வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும்.

- நாட்டாண்மை இல்லாத நேரத்தில் இவர் கூட்டத்திற்குத் தலைமை ஏற்று நடத்த வேண்டும்.
- நாட்டாண்மையோடு இணைந்து அனைத்து நிலைகளிலும் செயல்பட வேண்டும். நாட்டாண்மையோடு வெளி இடங்களுக்கு அருந்ததியர்களின் பிரதிநிதியாகச் செல்ல வேண்டும்.
- பெரும்பாலும் வரி வசூலிப்பது இவரது வேலையாகக் கருதப்படும்.
- பரிசம் போடும் சமயத்தில் திருமண வீட்டுக்காரர் இவரிடம் சொல்ல, இவர் வீட்டுக்கு ஒருவரைப் பரிசம் போடும் வீட்டிற்கு அழைத்து வர வேண்டும். இதே போன்று அழைத்து வரும் பணிகள் அனைத்தையும் இவர் செய்ய வேண்டும்.
- நாட்டாண்மைக்கு அடுத்து இவருக்கு மரியாதை செலுத்தப்படும்.
- ஒவ்வொரு கிளைக்கும் ஒரு பதவி என்ற நடைமுறை வழக்கம் உண்டு. நாட்டாண்மை ஜான கிளையாக இருந்தால் வண்டாரி தாசரி கிளையாக இருப்பார்.
- இப்பதவியும் பரம்பரைப் பதவியாகக் கருதப்படுகிறது.
- பரம்பரைப் பதவிபற்றி நாட்டாண்மைக்கு எத்தகைய வழிமுறைகள் இருக்கின்றனவோ அதே போன்ற வழிமுறைகள் வண்டாரிக்கும் உண்டு.
- நாட்டாண்மை, வண்டாரி போன்ற பதவிகளைப் பெண்களுக்குக் கொடுப்பதில்லை.

இ. பூசாரி

அருந்ததியர்களில் பக்திமானாக இருப்பவரும், கடவுள் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை உடையவரும், சாமி காரியத்தில் ஈடுபாடு உள்ளவரும், கெட்ட பழக்கங்கள் எதுவும் இல்லாதவரும் பூசாரியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். பூசாரியாகவும் ஆண்களே தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்றனர். பூசாரிகள் சில கடமைகளைச் செய்யவேண்டும் என்று அருந்ததியர்கள் எதிர்பார்த்துக் கின்றனர்.

- கோயிலுக்கு இவரே பொறுப்பு. கோயிலைக் கழுவுவது, சுத்தமாக வைத்திருப்பது இவரது பணி. இவரிடம்தான் கோயில் சாவி இருக்கும்.
- தெருவில் உள்ள அம்மன் கோயிலில் தினமும் விளக்கேற்ற வேண்டும் (சில கிராமங்களில் செவ்வாய், வெள்ளி ஆகிய கிழமைகளில் விளக்கேற்ற வேண்டும்).
- கோயிலில் பூஜை செய்வது, பொங்கலுக்குக் கரகம் சுமப்பது, பூஜைப் பொருட்கள் வாங்குவது, கோயில் பொருட்களைப் பாதுகாப்பது

- போன்றவைகளை இவர்தான் செய்ய வேண்டும்.
- ▶ கோயிலுக்கு ஆகும் செலவு அனைத்தையும் அருந்ததியர் ஏற்பர். இவர் செலவு செய்வார்.
 - ▶ கோயிலுக்கு யார் வந்தாலும் (சண்டைக்காரர்கள் உட்பட) பூஜை செய்ய வேண்டும்.
 - ▶ பொங்கல் சமயத்தில் கொடியேற்றம் முதல் கரகம் கரைக்கும் வரை இவர் விரதம் இருக்க வேண்டும்.
 - ▶ வாழ்நாள் முழுவதும் தீட்டான வீட்டில் உண்ணக்கூடாது. தண்ணீர் கூட குடிக்கக் கூடாது. (பெண் வயதுக்கு வந்த வீடு, இறப்பு நடந்த வீடு, குழந்தை பிறந்த வீடு முதலிய வீடுகள் இவை நடந்த ஒரு மாதம் வரை தீட்டானதாகக் கருதப்படும்.)
 - ▶ யாருக்கும் சுகம் இல்லை என்றால் சாமியிடம் வேண்டி விபூதி பூசவேண்டும்.
 - ▶ ஊர்க் கூட்டத்தில் இவரது பேச்சுக்குச் சிறப்பு மரியாதை உண்டு.
 - ▶ இவருக்குச் சம்பளம் என்று கிடையாது. ஆனால் சில உரிமைகள் உண்டு.
 - ▶ பொங்கலுக்குப் புது வேஷ்டி, துண்டு முதலியவைகளை ஊரார் எடுத்துக் கொடுப்பர்.
 - ▶ பொங்கல் சமயத்தில் கழுவேற்றப்படும் சேவல், வெட்டப்படும் சக்திக்கடா முதலியவை இவருக்கே
 - ▶ விபூதித் தட்டில் போடப்படும் காசும் இவருக்கே.
 - ▶ இதுவும் பரம்பரைப் பதவியாகக் கருதப்படுகிறது.

பூசாரி சரியாகச் செயல்படவில்லை என்றால் அருந்ததியர்கள் இவரை மாற்றி விடுவர். அந்த நிலையில் இவரது குடும்பத்தில் வேறுயாரும் பொறுப்பேற்ற மறுத்தால், அனைவர் பெயரையும் சீட்டில் எழுதி, சாமிக்கு முன்பாகப் போட்டு ஒரு சீட்டு எடுப்பர். யார் பெயர் வருகிறதோ அவர் பூசாரியாகச் செயல்படுவார்.

ஈ. சாமியாடி

அருந்ததியர்கள் வழிபடும் தெய்வங்கள் பல உண்டு. சில தெய்வங்கள் குறிப்பிட்ட சிலர்மேல் தொடர்ந்து இறங்குவர். வழக்கமாகத் தெய்வம் இறங்கும் ஒருவர் சாமியாடினால் அவர் மேல் இந்தத் தெய்வம் இறங்கியிருக்கிறது என்பதை மக்கள் உணர்ந்து கொள்வர். இன்னார் மேல் இந்தத் தெய்வம்தான் இறங்கும் என்று மக்கள் நம்புகின்றனர். தெய்வம் இறங்கியதும் அவர் சாமியாடுவார். இவரைச் சாமியாடி என அழைக்கின்றனர். இவ்வாறு ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் சில சாமியாடிகள் இருப்பர்.

சாமியாடி ஒருவருக்கு வயதாகி விட்டால், அவர் தன்மேல் இறங்கும் தெய்வத்தை மற்றவர்மேல் (வழக்கமாகத் தன் மகன்மேல்) இறங்கும்படி தெய்வத்திடம் வேண்டி, அவர்மேல் திருநீறு பூசுவார். திருநீறு பெற்றவர் சாமியாடினால் அவர்மீது தெய்வம் இறங்கி விட்டது என்பதை உணர்ந்து, அவரிடம் அந்தத் தெய்வத்தின் அடையாளத்தைக் (அரிவாள், ஈட்டி, சூலாயுதம் போன்றவை) கொடுப்பார். அதை அவர் பெற்றுக் கொள்வார். 'இன்றிலிருந்து இந்தத் தெய்வம் இவர்மீது இறங்கி ஊருக்கு நல்லது செய்யட்டும்' என்று வேண்டி மறுபடி விபூதி பூசுவார். இதைக் 'குருவன் குளை' கொடுப்பது என்கின்றனர். இதற்கும் ஊரின் அங்கீகாரம் உண்டு. இவ்வாறு ஊரின் அங்கீகாரம் பெற்றவர்கள்தான் வழக்கமாகப் பொங்கல் சமயங்களில் சாமியாடுவர்.

இவர்களும் பூசாரிபோல் விரதம் இருக்க வேண்டும். அதேபோல தீட்டான வீடுகளில் உண்பதைப் பூசாரி போலத் தவிர்க்க வேண்டும். சாமியாடிகள் இவ்வாறுதான் இருக்க வேண்டும் என்று கிராமத்தினர் விதித்திருக்கும் சில நடைமுறை வழக்கத்தின்படி சாமியாடிகள் வாழ வேண்டும்.

ஆண்கள், பெண்கள் ஆகிய இருபாலாருமே அருந்ததியச் சமூகத்தால் சாமியாடிகள் என அங்கீகரிக்கப்படுகின்றனர். வழக்கமாக ஆண் தெய்வம் ஆண்கள்மீதும், பெண் தெய்வம் பெண்கள் மீதும் இறங்குவது உண்டு.

உ. சாதிக் கூட்டம்

அருந்ததியர்கள் தாங்கள் ஏதாவது முக்கிய விஷயத்தில் முடிவெடுக்க வேண்டியதிருந்தாலோ (உதாரணம் பொங்கல்) அல்லது தாங்கள் சந்திக்கும் பிரச்சினை பற்றிப் பேசவேண்டியிருந்தாலோ தங்களுக்குள் கூட்டம் போட்டுப் பேசி முடிவு எடுப்பர். இந்தக் கூட்டம் சாதாரணக் கூட்டம், கைதட்டிக் கூட்டம் அல்லது கம்பு மாத்துக் கூட்டம் என்று இருவகைப்படும். சாதாரணக் கூட்டத்தில் பிற சாதிகள் கலந்து கொண்டு தங்களது கருத்தைக் கூறலாம். ஆனால் கைதட்டிக் கூட்டத்தில் அருந்ததியர்கள் மட்டுமே இருப்பர். அக்காலத்தில் இந்தக் கூட்டம் மட்டும்தான் இருந்தது.

இந்தக் கைதட்டிக் கூட்டத்திற்கு (கம்பு மாத்துக் கூட்டம்) வருகின்ற ஒவ்வொரு அருந்ததியரும் சட்டை போட்டிருக்கக் கூடாது. தலைப் பாகைக் கட்டக் கூடாது. கீழே துண்டை விரித்து அதன்மேல் அமரக் கூடாது. துண்டை இடுப்பில் கட்டியிருக்க வேண்டும். ஒவ்வொருவரும் ஒரு கம்பைக் கொண்டுவர வேண்டும். கம்பு இல்லை என்றால் ஒரு சோளத்தட்டையாவது கொண்டுவர வேண்டும்.

கூட்டம் நடைபெறும் இடம் சாணிப்பால் தெளிக்கப்பட்டுச் சுத்தமாக இருக்கும். நடுவில் அருகம்புல் வைக்கப்பட்டிருக்கும். அப்புல்லை கூட்டத்திற்கு வரும் ஒவ்வொருவரும் வழிபட்டுக் கிழக்கு மேற்காக அமரவேண்டும். பக்கத்தில் வண்டாரி நிற்பார். எதிரே நாட்டாண்மை

அமர்வார். ஒவ்வொருவரிடமும் நாட்டாண்மையின் கம்பு கொடுக்கப் படும். அந்தக் கம்பை ஒவ்வொருவரும் தொட்டு ஊருக்குக் கட்டுப்படுவ தாகச் சத்தியம் செய்ய வேண்டும் (அதனால்தான் கம்பு மாத்துக் கூட்டம் என்று பெயர் வந்ததாம்).

கூட்டம் ஆரம்பித்தபின் கூட்டத்திலிருந்து யாரும் எழுந்து செல்லக் கூடாது. அப்படி எழுந்து செல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டால் (உதாரணம், சிறுநீர் கழிக்க), வண்டாரியின் கையில் தட்டிவிட்டுச் செல்ல வேண்டும் (கை தட்டிக் கூட்டம் என்று அதனால்தான் பெயர் வந்ததாம்). திரும்பி வரும்போது வண்டாரியின் கையில் தட்டி விட்டுத்தான் வந்து அமர வேண்டும். இவ்வாறு செய்யாமல் வெளியே செல்பவர்கள், கூட்டத்தினரின் காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்பதோடு கால் ரூபாய் அபராதம் கட்ட வேண்டும்.

கூட்டத்தில் அனைவருக்கும் தங்களது கருத்தைக் கூற உரிமையுண்டு. பேசவேண்டும் என்றால் அனுமதி கேட்டுத்தான் பேச வேண்டும். அனாவசியமாக யாரும் பேசக்கூடாது. யாரிடம் கேள்விகள் கேட்கப் படுகிறதோ அவர் மட்டும் தான் பதில் சொல்ல வேண்டும்.

இறுதியில் நாட்டாண்மைதான் முடிவெடுப்பார். மக்களின் உணர்வு களைப் புரிந்து கொண்டு அதற்கேற்றபடி முடிவெடுப்பார். நாட்டாண்மை கூறும் முடிவை அல்லது தீர்ப்பை அனைவரும் ஏற்க வேண்டும். அப்படி ஏற்காதவரை ஊரைவிட்டுத் தள்ளி வைத்துவிடுவார். தள்ளிவைப்பது என்பது மிகக் கொடிய தண்டனையாகக் கருதப்பட்டது. தள்ளிவைக்கப்பட்டவர் அந்த ஊரில் மட்டுமல்லாது வேறு எங்குமே வாழ முடியாத நிலை ஏற்படும். இதற்குப் பயந்து நாட்டாண்மையின் முடிவை ஏற்பர்.

சில சிக்கலான பிரச்சினைகளுக்கு முடிவு கூறும்முன் நாட்டாண்மை கள் குடிக்கும் பழக்கம் இருந்தது. கள் குடித்தபின் ஏற்படும் லேசான போதையில்தான் தீர்ப்புக் கூறுவார். போதையில்தான் உறவு, சொந்தம், வேண்டியவன், வேண்டப்படாதவன் என்று பார்க்காமல் நடு நிலையிலிருந்து தீர்ப்புக் கூற முடியும் என்ற நம்பிக்கை இவர்களிடம் உண்டு.

இப்படிப்பட்ட மிக உயர்ந்த, கட்டுப்பாடான நிர்வாகமுறை அருந்ததியர்களிடம் பரம்பரை பரம்பரையாக இருந்தது. கட்டுப் பாட்டிற்கும், ஒழுக்கத்திற்கும் சிறந்த சமூகமாக அருந்ததியச் சமூகம் இருந்தது. இந்த நிர்வாக முறையில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைப் பற்றி இனிக் காண்போம்.

2. நிர்வாக மாற்றம்

அருந்ததியர்கள் தாங்கள் காலகாலமாய், பரம்பரை பரம்பரையாய் மேலே கூறிய முறையின் அடிப்படையில் தங்களைத் தங்களே ஓரளவு ஆட்சிசெய்து வந்துள்ளனர். இத்தகைய அருந்ததியர்களின் நிர்வாகத்தை

மாற்றி, புதிய நிர்வாக முறையை வீரபாண்டியக் கட்டபொம்மன் புகுத்தினார்.

கட்டபொம்மன் கம்பளத்தார் இனத்தைச் சேர்ந்தவர். கம்பளத்தாரின் ஒன்பது பிரிவுகளில் தோக்கலவார் பிரிவைச் சார்ந்தவர். அருந்ததியர்களும் இந்த ஒன்பது பிரிவில் ஒன்று என்று என்று ஏற்கனவே பார்த்தோம். இந்த தொடர்பைப் பயன்படுத்தி, கட்டபொம்மன் அருந்ததியர்களின் நிர்வாகத்தில் தலையிட்டுள்ளார். இவர் மற்ற சாதியினரின் நிர்வாகத்தில் தலையிட்டதாகத் தெரியவில்லை.

அருந்ததியர்களின் நிர்வாகத்தில் எந்த விதத்தில் தலையிட்டார் என்று நமக்குச் செய்திகள் சொன்ன பெரியவர்களிடம் கேட்டபோது கட்டபொம்மனின் மூதாதையர்களின் சரித்திரத்திலிருந்து ஆரம்பிக்கின்றனர். தாங்களும் கம்பளத்தார்களில் ஒருவர் . . . எனவே கட்டபொம்மனின் மூதாதையர்களின் சரித்திரத்தில் தங்களது சரித்திரமும் இணைந்துள்ளது என்ற தொடர்பில் அங்கிருந்து ஆரம்பிக்கின்றனர். எனவே அருந்ததியர்களின் நிர்வாக மாற்றத்தைக் குறிப்பிடும்போது, கட்டபொம்மனின் மூதாதையரைப் பற்றியும், அவர்கள் எப்படி பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்கு வந்தனர் என்பதைப் பற்றியும், அதோடு கட்டபொம்மன் சரித்திரம் பற்றியும் இங்கே எழுதுவதைத் தவிர்க்க முடியாது.

சரித்திரத்தை ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பார்வையில் பார்க்கின்றனர். ஒரே சரித்திரம் என்று எதுவும் இல்லை. இன்றைய தினம் ஒரு நிகழ்ச்சி நடக்கிறது என்றால் அதை ஒவ்வொரு பத்திரிகையும் ஒவ்வொரு கோணத்தில் பார்த்து வெளியிடுகின்றன. ஒரு செய்தியை ஒன்றுபோல அனைத்துப் பத்திரிகைகளும் வெளியிடுவதில்லை. இன்றைய தினம் நடக்கிற நிகழ்ச்சியே இப்படி மாறுபட்ட பார்வையில் பார்க்கப்படுகிறது என்றால் 200 வருடங்களுக்கு முன்பு வாழ்ந்த கட்டபொம்மன் பற்றி பல்வேறு விதமான மாறுபட்ட பார்வைகள் இருக்கும் என்பதை ஒவ்வொருவரும் ஏற்றுக்கொள்வர். இங்கே அருந்ததியர்களின் பார்வையில் கம்பளத்தார் வரலாற்றையும், பாஞ்சாலங்குறிச்சியின் வரலாற்றையும், கட்டபொம்மன் வரலாற்றையும் காண்போம்.

வரலாற்றை ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு கோணத்தில் பார்க்கின்றனர் என்று பார்த்தோம். அதே போல அதை வெளிப்படுத்தும் முறையும் வெவ்வேறு விதமாகத்தான் இருக்கிறது. இங்கே இந்த வரலாற்றை தங்களுக்கே உரிய பாணியில் அருந்ததியர்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். சரித்திரத்தை வெளிப்படுத்துவதில் இந்தப் பாணியைத்தான் கடைபிடிக்க வேண்டும் என்று யாரும் யாரையும் நிர்ப்பந்திக்க முடியாது. இப்படித்தான் கூற வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்த முடியாது.

இப்பகுதியில் முதலில் அருந்ததியர்கள் பார்வையில், அவர்களது முறையில் பாஞ்சாலங்குறிச்சிக்குக் கட்டபொம்மனின் முன்னோர்கள் வந்து சேர்ந்த வரலாற்றைக் கூறுவோம். பிறகு கட்டபொம்மன்

அருந்ததியர் கனின் நிர்வாகத்தில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் பற்றியும், அந்த மாற்றங்கள் எப்போது, எப்படி மறைந்தன என்பது பற்றியும் இப்பகுதியில் காண்போம்.

அ. பாஞ்சாலங்குறிச்சி வரலாறு

விருதுநகரைச் சார்ந்த முள்ளூச்சாமி என்பவர் ஓர் அருந்ததியர். அவருக்கு வயது இப்போது 80 இருக்கும். இவர் சிறுவயது முதல் இலந்தை முள்ளைத் தெருவில் பரப்பி அதன் மேல் நின்றும், படுத்தும், உருண்டும் சாமியாடுவார். தென் மாவட்டங்களில் பல இடங்களில் இவ்வாறு சாமியாடி, மக்கள் கொடுக்கும் பணத்தில் தனது வாழ்வை நடத்தி வருகிறார். இவர் கால் படாத கிராமமோ, இவர் சந்திக்காத கிராமப் பெரியவர்களோ இப்பகுதியில் இல்லை என்று சொல்லலாம். பல விஷயங்களைத் தெரிந்து வைத்திருக்கும் அறிவுக் களஞ்சியம் அவர். கம்பளத்தார் வரலாற்றைத் தனது பாணியில் அவர் விவரிக்கிறார்:

கொங்கு பல்லாரி நாட்டில் கொடிமுடி தேசம் என்று ஒன்று இருந்தது. அங்கே, கொண்டு கொம்பு, சில்ல கொம்பு என்று அண்ணன் தம்பி இரண்டுபேர் வாழ்ந்தனர். இவர்களுக்குச் சக்கம்மாள் என்ற ஒரு தங்கை இருந்தாள். இவர்களுக்குத் தாய் தந்தை இல்லை. எனவே தங்கையை மிகவும் பாசத்துடன் வளர்த்தனர். இவர்கள் வாழ்ந்தது காட்டுப் பகுதி. வேறு ஆட்களே கிடையாது. இவர்கள் மூவர் மட்டுமே வாழ்ந்தனர்.

இவர்களுக்கு மாடுதான் செல்வம். எனவே மாடு மேய்த்து வாழ்ந்து வந்தனர். தினமும் அண்ணன்மார்கள் மாடு மேய்க்கச் செல்ல, தங்கை இவர்களுக்கு உணவு கொண்டு செல்வாள். ஏழு கலையங்களை ஏழு சிம்மாடுகளில் வைத்துத் தூக்கிச் செல்வாள்.

ஒருநாள் உணவுடன் மலை ஏறிச் சென்றபோது சக்கம்மாளுக்கு கிறக்கமாக வந்தது. அங்கே ஒரு மாந்தோப்பு இருந்தது. அந்த மாந்தோப்பில் கஞ்சிக் கலையங்களை இறக்கி வைத்தாள். தான் கட்டியிருந்த கோவருணப் பட்டுச் சேலையைக்கீழே விரித்தாள். தனது பதினாறு அடிக்கூந்தலை அவிழ்த்தபின் அப்படியே அந்தப் பட்டு விரிப்பில் படுத்துத் தூங்கிவிட்டாள்.

தொழுவத்தில் இருந்த மாட்டில் ஒரு காராமணிக் காளை தங்கிவிட்டது. அந்தக் காளை அங்கு வந்து சக்கம்மாள் படுத்திருந்த கோவருணப் பட்டில் நீரிட்டுச் சென்றுவிட்டது.

நித்திரையிலிருந்து எழுந்த சக்கம்மாள் நேரமாகிவிட்டதைக் கண்டு, காளை நீரிட்ட கோவருணப்பட்டை அப்படியே அணிந்து கொண்டு, கஞ்சிக் கலையங்களைத் தூக்கிக் கொண்டு விரைந்து மலை ஏறிச் சென்றாள்.

அப்படி ஏறிச் சென்றபோது அவளுக்கு அதிகமாக வியர்த்தது. அந்த வியர்வை காளையின் நீருடன் கலந்து, சக்கம்மாளின் உடலில் இறங்கி,

கருவாகத் தங்கி, வளர ஆரம்பித்தது. எட்டு மாதக் கர்ப்பமாக வளர்ந்து விட்டது. சக்கம்மாளுக்கு என்ன நடந்தது என்று தெரியவில்லை.

இரண்டு அண்ணன் தம்பிகளில் கொண்டு கொம்பு மூத்தவர். இருவரும் தங்கையின் கர்ப்பத்தைக் கண்டு கலங்கினர். ஆசையாக வளர்த்த தங்கை இப்படி ஆகிவிட்டாளே! ஆண்களே இல்லாத இந்த வனாந்தரத்தில் இது எப்படி சாத்தியப்பட்டது என்று வியந்தனர். சக்கம்மாளிடம் கேட்டபோது தனக்கு ஒன்றும் தெரியாது என்று சக்கம்மாள் அழுதாள்.

தம்பி சில்ல கொம்பு தங்கையை அந்த வனாந்தரத்தில் கொல்ல வேண்டும் என்று சொன்னார். ஆனால் ஆசையாக வளர்த்த தங்கையைக் கொல்ல அண்ணன் கொண்டு கொம்பு விரும்பவில்லை. எல்லை விட்டு எல்லை சென்று மலைக்கு மறுபுறம் இறக்கிவிடுவோம் என்று சொன்னார்.

ஆனால் தம்பி கேட்கவில்லை. தங்கையை வெட்டிக் கொல்வேன் என்று கூறி, தங்கையை இழுத்துக் கொண்டு, காட்டிற்குள் சென்று, ஒரு மூங்கில் புதரில் அவளின் தலையைச் சாய்த்து முடியைப் பிடித்து வெட்ட அரிவாளை ஒங்கினார். அப்போது அந்தக் காராமணிக் காளை ஒடிவந்து சில்ல கொம்புவைத் தாக்கிக் கீழே போட்டுவிட்டது. இதைக் கண்டு சில்லக்கொம்பு வியந்தார். ஒரு காளைமாடு தங்கையைக் காப்பாற்றுகிறதே என்று ஆச்சரியப்பட்டார். அண்ணன் கெக்கெக்கே என்று சிரித்தார். ஆனால் தங்கைக்கு நீதி வேண்டியே? தங்கள் வழியில் நீதி வழங்கத் திட்டமிட்டனர்.

அப்போது அங்கே பார்வதியும், பரமசிவனும் பச்சைக்கிளி வேடம் புனைந்து வந்தனர். நடப்பவை அனைத்தையும் கண்டனர்.

அங்கே அண்ணனும், தம்பியும் ஒன்பது கம்பளிகளை விரித்தனர். அதில் ஒன்பது கம்புகளையும், ஒன்பது எரிக்கு இலைகளையும், ஆவாரஞ் செடிப் பூக்களையும் வைத்தனர். ஒன்பது கோடுகளை இழுத்தனர். பின் சக்கம்மாளிடம் 'இன்றிலிருந்து நீ யாரோ... நாங்கள் யாரோ... அண்ணன் தங்கை உறவு முறிந்துவிட்டது. நீ எங்கு வேண்டுமென்றாலும் செல்' என்று கூறி மலையிலிருந்து இறக்கி விட்டார்கள்.

மலையடிவாரத்தில் பதினைந்து துலுக்கக் குடும்பங்கள் இருந்தன. அதில் ஒரு வீட்டில் திருமணம் நடைபெற்றது. எனவே ஒரு மாட்டை அடித்து, தலையை ஒரு பந்தலில் வைத்திருந்தனர்.

அங்கே வந்த சக்கம்மாள் அவர்களிடம் தாகத்திற்குத் தண்ணீர் கேட்டாள்.

சக்கம்மாளைக் கண்டதும் அந்தத் துலுக்கர்கள் அனைவரும் பயந்தனர். இப்பெண் மலையில் இருக்கும் வனப் பேச்சியம்மாள், அல்லது பிள்ளை தின்னும் ராக்காச்சி என்று எண்ணி அஞ்சினர். எனவே சக்கம்மாளுக்குத் தண்ணீர் கொடுக்காமல், கம்பால் அடித்து, கல்லால் எறிந்து விரட்டினர்.

சக்கம்மாள் தெற்கே ஓடினாள். ஒன்பது கம்பளங்களில் இந்தத் துலுக்கர்களும் ஒருவர். இவர்கள்தான் தாய்மாமன். இவர்களே இப்படி விரட்டிவிட்டார்களே என்று கோபப்பட்ட சக்கம்மாள் 'பிள்ளை பிள்ளை தலைமுறையாகத் தாகத்திற்குத் தண்ணீர் கொடுக்காத இந்தத் துலுக்கர்களுக்குத் தலையில் மயிரே முளைக்கக் கூடாது கடவுளே' என்று சாபமிட்டாள். இதனால்தான் துலுக்கர்களுக்கு இன்றும் தலையில் முடியே முளைப்பது இல்லை. முளைத்தாலும் சிரைத்துவிடுகின்றனர்.

சாபமிட்ட சக்கம்மாள் ஒரு பட்டுப்போன புளிய மரத்திற்கு வந்தாள். அந்தப் புளிய மரத்தில் ஒரு பெரிய பொந்து இருந்தது. அந்தப் பொந்துக்குள் சென்ற அவள் 'நான் உத்தம பத்தினியானால் இந்தப் புளியமரம் எரியட்டும்' என்று வேண்டினாள்.

அதுவரை கிளி வடிவில் தொடர்ந்து வந்த பார்வதியும், பரமசிவனும் அந்தப் பட்ட புளிய மரத்திற்கு முன்பாக அக்கினிக் குண்டம் வளர்த்தார்கள். அந்த அக்கினிச் சவாலை மேலே எழுந்து மலராகப் பொழிந்தது.

கொண்டு கொம்பும், சில்லக் கொம்பும் மலையின் அடிவாரத்தில் புகை வருவதைக் கண்டனர். அதைக் காண்பதற்காகக் கீழே வந்தனர். குதிரையில் வந்த அவர்கள் மரம் எரிவதையும், மலராகப் பொழிவதையும் பார்த்து வியந்தனர். அந்த மலர்க்குவியலுக்குள் தங்கை எரிந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டனர். தங்கை இப்படி ஆகிவிட்டாளே என்று வியந்து அக்கினிக் குண்டத்தின் முன்பு காலடி பணிந்து நின்றார்கள்.

அப்போது சக்கம்மாளின் உடல் எரிந்து மலராக விழும்போது கை விரல்கள் ஐந்து மட்டும் எரியாமல் துண்டாக அப்படியே விழுந்தன. விழுந்த அந்தக் கை, ஆவாரஞ் செடியில் விழுந்து கிளியாக மாறியது.

கொண்டு கொம்பு சக்கம்மாளிடம் வேண்டினார். 'உன் உடலெல்லாம் வெந்து, கருகி, தணலாகி, மல்லிகைப் பூவாய் உதிர்ந்து விட்டது. ஆனால் விரல்கள் மட்டும் துடித்துத் துண்டாக விழுந்து விட்டன. நீ தெய்வம். உன்னை எப்படிக்கும்பிட வேண்டும்? எந்த நிலையில் கும்பிட வேண்டும்? வரம் கொடு' என்று கேட்டார்.

கொண்டு கொம்பனுக்குக் கிளியாக இருந்த சக்கம்மா வாக்குறுதி கொடுத்தாள். 'கொண்டு கொம்பா, நான் ஒன்பது லிங்கத்திற்கு ஐந்து விரல்களால் காட்டி விட்டேன். இந்த ஐந்து விரல்களைக் கொண்டு போய் இலந்தைமுள் கோட்டைக்குள் அடைத்து வையுங்கள். எனக்குக் கற்சிலை தேவையில்லை, முகம் வேண்டாம். எண்ணெய்க்கூடு கல் விளக்காகவே இருக்கட்டும். அந்தக்கல் விளக்கில் தீபமேற்றுங்கள். ஐந்து விரல்கள் மட்டும் நேர் கிழக்காகத் தலைவாசல் நோக்கி வைத்துச் சக்கதேவி என்று மட்டும் வணங்குங்கள். நான் நல்வாக்குக் கொடுக்கிறேன்' என்றாள். அப்போது கிளி விரல்களாக மாறிவிட்டது.

எனவே அந்த இடத்தில் ஒன்பது கம்பளங்களுக்கு அடையாளமாக ஒன்பது லிங்கங்களுக்குள் சக்கம்மாள் அடங்கி விட்டாள். சக்கம்மாளை அவர்கள் வழிபட்டனர்.

இந்நிலையில் பதினைந்து ஆண்டுகளாகக் கொங்கு பல்லாரி நாட்டில், கொடுமுடி தேசத்தில் பஞ்சம் உண்டாகிவிட்டது. மாடுகள் மேய்வதற்குப் புல் இல்லை. குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் இல்லை. கொண்டு கொம்பு செய்வது அறியாமல் தத்தளித்தார்.

அப்பொழுது மாறநாட்டுக் கருப்பசாமி, சந்தன மகாலிங்கம் கோயிலில் இருக்கும் சீல முத்தையா ஆகிய இரண்டு கம்பளத்தார்களும் பஞ்சத்தில் வாடி, மாடுகளைப் பத்திக் கொண்டு அப்பக்கம் வந்தார்கள். எத்திசை செல்வது என்று தெரியாமல் திகைத்தார்கள்.

கொண்டு கொம்பு சக்கம்மாளிடம் வரம் கேட்டார். சக்கம்மாள் அவரை வடக்கு, கிழக்கு, மேற்கில் செல்லாமல் தெற்கே செல்லும்படி கூறினாள்.

மீண்டும் கொண்டு கொம்பு சக்கம்மாளிடம் 'உன்னை எந்த நிலையில், எப்படி கூட்டிக்கொண்டு செல்வது' என்று கேட்டார்.

'கூடையில் வைத்து, சும்மாடு கூட்டி, தலையில் சுமந்து கொண்டு எங்கெங்கு செல்கிறீர்களோ அங்கு கொண்டு செல்லுங்கள்' என்று கூறினாள்.

16 தொழுவு மாடுகள், காடை - கவுதாரி கூடுகள், தூக்குகள், கட்ட கம்புகள், செம்பட்டை நாய், மயிலைநாய், வெள்ளை நாய் ஆகிய அனைத்தையும் சேர்த்து, சக்கம்மாளையும் சுமந்து கொண்டு தெற்கு நோக்கிச் சென்றார். அவருடன் அவரது தம்பியும் சென்றார்.

தெற்கே வந்த அவர்கள் முதலில் திண்டுக்கல்லில் தங்கினார்கள். அங்கே வசதி இல்லாததால் அலங்காநல்லூர் வழியாக மதுரைக்கு வந்தார்கள்.

அங்கே மதுரையில் திருமலைநாயக்கர் இருந்தார். இவர் கவிரியா நாயக்கர் பிரிவைச் சார்ந்தவர். ஆனால் கொண்டு கொம்பு தோக்கலவார், கம்பளத்தார் பிரிவைச் சார்ந்தவர். இருவருக்கும் தொடர்பு இல்லை.

கொண்டு கொம்பன் திருமலைநாயக்கரிடம் வந்து, அவரை வணங்கி, மாடு மேய்க்க இடம் தரும்படி கேட்டார்.

அதற்குத் திருமலைநாயக்கர் கொண்டு கொம்பனிடம் 'நீங்கள் வேட்டைக்காரர்கள். சக்தியான சாமி வைத்திருப்பவர்கள். நீங்கள் எப்படித் தங்கலாம்?' என்று கூறியவர், அங்கே தனது மூலஸ்தானத்தில், மொட்டைக் கோபுரத்தில் பெருஞ்சடைக்காரனும், இரு சடைக்காரனுமாகிய முனி இருப்பதாகவும், அது தனது இரு சடைகளையும் மார்பில் போட்டு விளையாடுவதாகவும் அந்த மாமுனியை அடக்கி விட்டால் மதுரையையே ஆளலாம் என்றும் கூறினார்.

கொண்டு கொம்பு, முனியுடன் சண்டையிட ஒத்துக் கொண்டார். சக்கதேவியிடம் சண்டையில் வெற்றிபெற வரம் கேட்டார்.

சக்கதேவி வரம் கொடுக்க மறுத்து விட்டாள். அந்த மாமுனி ஈஸ்வரன் என்றும், அவரைச் சண்டையில் வெல்லமுடியாது என்றும் கூறினாள்.

இருப்பினும் சண்டையிடுவதாக வாக்குக் கொடுத்துவிட்டதால் கொண்டு கொம்பு மரணச் சவுக்கை எடுத்துக் கொண்டு முனியுடன் சண்டையிட மொட்டைக் கோபுரம் சென்றார். மரணச் சாட்டையை முனிமீது வீசினார்.

முனி தனது இரண்டு சடைகளும் மார்பில் புரளும் நிலையில் தலையை ஆட்டியது. அவரது சடைகள் கொண்டு கொம்பன் கழுத்து வழியாகக் கையில் பட்டு, சுருண்டு அப்படியே பிடித்துக் கொண்டன. கொண்டு கொம்புவால் கையைக் கீழே போடமுடியவில்லை. சண்டையில் தோற்றுவிட்டார்.

தோற்றுவிட்டதால் கொண்டு கொம்புவால் மதுரையை ஆட்சி செய்ய முடியவில்லை. நாயக்கர் இவர்களைத் தெற்கே செல்லும்படி அனுமதித்தார். இவர்களும் தங்களது பயணத்தை மறுபடியும் தொடங்கினர்.

திருமங்கலம், ஆலம்பட்டி, கல்லுப்பட்டி வழியாக திருவில்லிபுத்தூர் சென்றனர். அங்கே புழுபூச்சிகள் அதிகம். கிருஷ்ணர் இருக்கும் இடமும் கூட. எனவே அங்கே தங்கவில்லை.

எனவே மேலே சென்றார்கள். பேராபட்டி அனுப்பங்குளம் என்ற ஊரை அடைந்தனர். அது காட்டுப்பகுதி. அங்கே வன்னிமரக்காடு இருந்தது. அங்கே வன்னிமரத்தாருக்கு அடியில் ஒன்பது லிங்கங்களின் வலசைகளையும் பதித்தார்கள். அங்கே மூன்று மாதம் தங்கி இருந்தனர்.

அங்கிருந்து புறப்படும்போது ஒன்பது லிங்கங்களில் ஒரு லிங்கத்தைக் காணவில்லை. தேடியபோது வன்னிய மரத்தின் மேலிருந்து கெக்கெக்கே என்ற சிரிப்பொலி கேட்டது. 'பேராபட்டி அனுப்பங்குளம் காதையம்மாள் நான். இனி நான் இங்கேயே இருப்பேன். நீங்கள் செல்லுங்கள்' என்று கூறிவிட்டாள்.

எனவே அங்கிருந்து எட்டு லிங்கங்களுடன் புறப்பட்டனர். சாத்தாருக்கு அருகே கோலார்பட்டியில் தங்கினார்கள். இங்கே தங்கியபோது கொண்டு கொம்புவுக்கு வெள்ளையம்மாள் என்ற பெண் குழந்தை பிறந்தது. பின்பு அங்கிருந்து புறப்பட்டனர். அங்கே ஒரு லிங்கம் தங்கிவிட்டது. இவ்வாறு காதையம்மா, வீர சின்னமா, வீர மல்லம்மா, வீர சக்கம்மா, மாலையம்மா போன்ற பெயர்களில் அங்கங்கே தங்கிவிட்டது. இறுதிவரை சக்கம்மா மட்டும் கூடவே சென்றாள்.

பின்பு கோவில்பட்டி வழியாகக் குறுமலை சென்று தங்கினர். அது எட்டப்பனின் எல்லை. எட்டப்பனிடம் தங்க அனுமதி கேட்டனர். அனுமதி பெற்றபின் எப்போதும் வென்றான் ஊரணிக் கரையில் ஆறு மாதம் தங்கினர்.

கொண்டு கொம்புவுக்கு நீண்ட முடி இருந்தது. ஒருநாள் தனது முடியை விரித்துப் போட்டுத் தூங்கினார். அப்போது குலையநல்லூர் காரர்கள் முயல் வேட்டை ஆடினர். ஒரு முயல் தப்பி சாலிகுளம் கண்மாய்க்கு வந்தது. இதைக் கண்ட கொண்டு கொம்புவின் நாய்கள் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

இரண்டும் முயலை விரட்டின. சிறிது தூரம் ஓடிய முயல் திரும்பி நாய்களை விரட்டியது.

இதைப் பார்த்த வெள்ளையம்மாள் தந்தையிடம் கூறினாள். கொண்டு கொம்பு எழுந்து முயல் நாயை விரட்டிய இடத்திற்குச் சென்று பார்த்தார். முயல் தடத்தை சிரட்டையால் மூடினார்.

பின்பு எட்டப்பனிடம் வந்து தான் அப்பகுதியிலேயே நிரந்தரமாகத் தங்க விரும்புவதாகவும், அதற்கு அனுமதி தரவேண்டும் என்றும் கேட்டார். எட்டப்பனும் அனுமதி கொடுத்தார். தான் அங்குத் தங்குவதற்கு என்ன வரி கொடுக்கவேண்டும் என்று கொண்டு கொம்பு கேட்டார். வருடத்திற்கு ஒரு மோளை ஆடும் (கொம்பில்லாத ஆடு) ஒரு குடம் பாலும் கொடுக்கும்படி எட்டப்பன் கூறினார். அவைகளைத் தருவதாகக் கொண்டு கொம்பு வாக்குக் கொடுத்தார்.

பின்பு, முயல்தடம் பதித்த இடத்தில் வீடு கட்டி வாழ ஆரம்பித்தார். சக்கம்மாளுக்குக் கோயில் கட்டி வழிபட்டார். அப்பகுதியில் குறிச்சிக் காடைகள் அதிகம் இருந்தன. எனவே அப்பகுதிக்குப் பாஞ்சாலங்குறிச்சி என்று பெயர் வந்தது.

இவ்விதம் அங்கே தங்கிய கொண்டு கொம்பு சிறிது சிறிதாகத் தனது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட ஆரம்பித்தார். எட்டப்பன் இதைப் பெரியதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அதற்குக் காரணமும் இருந்தது. ஒவ்வொரு வருடமும் ஒரு மோளை ஆட்டையும், ஒரு குடம் பாலையும் கொண்டு கொம்பன் வரியாகக் கொடுத்து வந்தார். எனவே தனக்குக் கீழ்ப்பட்டவ னாகக் கொண்டு கொம்பன் காட்டிக் கொண்டதால் எட்டப்பன் பெரிதாக எடுக்கவில்லை.

இவ்வாறு பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் காலூன்றிய கொண்டு கொம்பனின் பரம்பரை பாஞ்சாலங்குறிச்சியிலேயே தங்க ஆரம்பித்தது. தங்களது பலத்தையும் அதிகரித்துக் கொண்டது.

கட்ட பொம்மனின் அன்னை நிறைமாதக் கர்ப்பமாக இருக்கும்போது அப்பா கட்டை வெட்டிக் கொண்டிருந்தார். அப்போது மகன் பிறந்த செய்தி கிடைத்தது. கட்டை வெட்டும் போது மகன் பிறந்ததால் கட்டபொம்மன் என்று மகனுக்குப் பெயரிட்டார்.

கட்டபொம்மன் ஆட்சிக்கு வந்தபோது அருந்ததியர்கள் தோல் வேலையை மட்டும் செய்து கொண்டிருந்தனர். சிலம்புச் சண்டையில் பெரிய வீரர்களாக இருந்தனர். எனவே அவர்களைத் தனது படையில் பெரும் எண்ணிக்கையில் சேர்த்தார். மற்ற இனத்தவரையும் படையில் சேர்த்துத் தனது வலிமையை அதிகரித்துக் கொண்டார்.

அதுவரை எட்டையபுரம் பாளையக்காரர்களுக்குத் தனது முன்னோர் ஆண்டுக்கு வரியாகக் கொடுத்த ஒரு மோளை ஆடு, ஒரு குடம் பாலுக்குப் பதிலாகக் கொம்பு ஆடு ஒன்றும், ஒரு குடம் மோரும் கொடுத்தார்.

மோளை ஆடு பணிந்து போவதின் அடையாளம், கொம்பு ஆடு எதிர்ப்பின் அடையாளம். பால் அதிகாரத்தை ஏற்பதின் அடையாளம், மோர் சமமானவர்கள் என்பதன் அடையாளம். இவைகளை அனுப்பியதன் மூலம் தன்னை, ஒரு சுதந்திரமான பாளையக்காரனாக எட்டப்பன் அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்பதுதான் கட்டபொம்மன் திட்டம். அப்படி அங்கீகரிக்கத் தவறினால் போரிடுவதற்கும் தயார் என்ற செய்தியை இதன் மூலம் அனுப்பினார்.

கட்டபொம்மனின் படைத்திறமையைக் கண்ட எட்டப்பன், கட்டபொம்மனோடு போரிடத் தயங்கினார். ஆனால் தனது முதல் எதிரி கட்டபொம்மன்தான் என்று தீர்மானித்தார். கட்டபொம்மனை ஒழிப்பதற்கான சந்தர்ப்பத்திற்காகக் காத்திருந்தார்.

இந்த நிலையில் மதுரை மன்னன் நரபலி கொடுப்பதற்காக அருந்ததியர்களைச் சிறையில் அடைத்திருந்தார். அவர்களைக் கட்டபொம்மன் மீட்டதால் அருந்ததியர்கள் கட்டபொம்மனைத் தெய்வமாக வழிபட ஆரம்பித்தனர். கட்டபொம்மனுக்காக எதையும் செய்யத் தயாராயினர்.

ஆனால் கட்டபொம்மன் அருந்ததியர்களைக் கோமணம் கட்டச் சொல்லி, மானத்தைப் போக்கி, இழிந்த வேலையைச் செய்யச் சொன்னார். அதுவரை அருந்ததியர்கள் தோல் வேலை செய்து, கைவினைக் கலைஞர்கள் என்ற பெயருடன் கௌரவமான வாழ்வு வாழ்ந்தனர். இவர்களைக் கட்டபொம்மன் செத்த மிருகங்களைப் புதைக்கும் வேலையைச் செய்யச் சொன்னார். செத்துப்போன குதிரை, மாடு, நாய், போன்ற மிருகங்களைக் கிராமத்திலிருந்து தூக்கிச் சென்று, ஊருக்கு வெளியே புதைக்கச் சொன்னார். கட்டபொம்மன் மேல் அருந்ததியர்களுக்கு இருந்த அன்பின் காரணமாகவும், கட்டபொம்மன் கம்பளத்தாராய் இருந்ததின் காரணமாகவும் இந்த வேலையைப் பிரியமுடன் செய்ய ஆரம்பித்தனர். இதிலிருந்துதான் அருந்ததியர் துப்புரவு வேலை செய்யும் நிலை ஆரம்பித்தது.

அதோடு கிராமத்திலுள்ள அருந்ததியர்களின் நிர்வாகத்திலும் தலையிட்டு, இவர்களிடம் பரம்பரை பரம்பரையாக இருந்த நிர்வாக அமைப்பை மாற்றினார். இந்த மாற்றத்தையும் அருந்ததியர்கள் முழுமையாக ஏற்றனர்.

முள்ளூச்சாமியின் இந்த வாய்மொழி வரலாற்றை உறுதிசெய்வதாக இருந்தது. அடுத்து அவர் கூறிய நிர்வாக மாற்றம். அந்த நிர்வாக மாற்றம் பற்றி அடுத்த பகுதியில் பார்ப்போம்.

ஆ. கம்பளி

அக்காலத்தில் பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையத்தின் ஆட்சியானது இப்போதைய விருதுநகர் மாவட்டத்தின் சில பகுதிகளிலும் பரவியிருந்தது.

பாஞ்சாலங்குறிச்சிப் பாளையத்தில் அருந்ததியர்கள் வாழ்ந்த கிராமங்களை 10, 15 கிராமங்களைக் கொண்ட சிறுசிறு பகுதிகளாகக் கட்டபொம்மன் பிரித்தார். ஒவ்வொரு பிரிவிற்கும் கம்பளி என்ற ஒருவரை நியமித்தார். கம்பளிகள் கம்பளத்து நாயக்கர் இனத்தைச் சார்ந்தவர்களாக, அதிலும் குறிப்பாக சில்லவார் பிரிவாக இருந்தனர். தான் இவர்களை நியமித்ததற்கு அடையாளமாகக் கம்பளிகளைக் கட்டபொம்மன் வழங்கினார். கம்பளிகள் கிராமங்களுக்குச் சென்றபோது கம்பளிகளைக் கொண்டு சென்றனர். தாங்கள் கட்டபொம்மனால் அனுப்பப் பட்டவர்கள் என்பதற்கு இந்தக் கம்பளிகள் தான் அடையாளமாகத் திகழ்ந்தன. இதனால்தான் இவர்கள் கம்பளிகள் என அழைக்கப்பட்டனர்.

இவர்கள் தங்களுக்குக் குறிக்கப்பட்ட பகுதிகளுக்கு ஆண்டுக்கு இரண்டு அல்லது மூன்று முறை சென்றனர். இவர்கள்

- ▶ அருந்ததிய மக்களுக்கு என்றே நியமிக்கப்பட்டவர்கள். அருந்ததியர்களிடம் மட்டுமே சென்றனர்.
- ▶ அருந்ததியர்களுக்குள் நடந்த பிரச்சினை, மற்றச் சாதியினருடன் ஏற்பட்ட பிரச்சினை போன்றவற்றை விசாரித்துத் தீர்ப்பு வழங்கினர்.
- ▶ அருந்ததியர்களின் குடும்பப் பிரச்சினைகளையும் தீர்த்தனர். தீர்க்க முடியாத பிரச்சினைகளுக்கு மணமுறிவு வழங்கினர்.
- ▶ அருந்ததியர்களுக்கு அவசரமாக எதாவது முடிவெடுக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டால் இவரை அழைக்கலாம். வந்து முடிவெடுப்பது இவரது கடமை.
- ▶ கம்பளி வரமுடியாத சூழ்நிலையில் அருந்ததியர்களே தங்களது கூட்டத்தைக் கூட்டி முடிவெடுக்கலாம். கூட்ட முடிவை ஏற்காதவர்கள் கம்பளியிடம் முறையிடலாம்.
- ▶ கம்பளி வருவதை முன்னிட்டு அருந்ததியக் குடும்பங்களிடம் நாட்டாண்மை வரி வசூலித்துக் கம்பளியிடம் கொடுப்பார். அந்தக் காலத்தில் தானியமாகவும் வரியை வழங்கினர்.
- ▶ கம்பளி கூறும் முடிவை அனைவரும் ஏற்றனர். ஏற்காதவர்களுக்குக் கடுமையான தண்டனை வழங்கப்படும் என்ற அறிவிப்பு இருந்ததால் யாரும் கம்பளியின் முடிவை எதிர்க்கவில்லை.

இவ்வாறு கம்பளிகள் நியமிக்கப்பட்டதால் அருந்ததியர்களிடையே இருந்த நாட்டாண்மை, வண்டாரி போன்றவர்களுக்கு இருந்த முக்கியத்துவம் குறைந்தது.

இ. துரை

அருந்ததியர்களுக்கென்று கம்பளிகளை நியமித்த கட்டபொம்மன் அதோடு நிறுத்திவிடவில்லை. ஒட்டுமொத்த அருந்ததியர்களை நிர்வகிக்கத் தனியாக ஒருவரை நியமித்தார். அவரை அருந்ததியர்கள் துரை

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

என்று அழைத்தனர். இவர் தோக்கலவார் பிரிவிலிருந்து நியமிக்கப்பட்டார்.

இந்தத் துரை இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறையோ அல்லது ஆண்டுக்கு ஒரு முறையோ அருந்ததியர்களைச் சந்திக்க கிராமங்களுக்கு வருவார். அவர் வரும்போது அப்பகுதியின் கம்பனியும் அவருடன் சேர்ந்து வருவார். கிராமத்திற்கு வரும் அவரை அருந்ததியர்கள் மேள தாளங்களுடன் எதிர்கொண்டு அழைப்பர். ஆனால் அவர் அருந்ததியர்களின் தெருவுக்கு வரமாட்டார். ஊரின் பொதுக் கோயில் உள்ள இடத்தில், அல்லது பொது இடத்தில் அமர்வார். அவ்வூர் அருந்ததியர்களும், அந்த ஊரைச் சுற்றியுள்ள மற்ற அருந்ததியர்களும் அவரை வந்து பார்த்து மரியாதை செலுத்துவர். அருந்ததியர்கள் தங்களுக்குள் 'அரண்மனைப்பணம்' என்று வகுலிப்பர். அந்தப் பணம் பல வழிகளில் வகுலிக்கப்படும்.

- ▷ துரையின் வருகையை முன்னிட்டு ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையை அரண்மனைப்பணம் என்று வகுலிப்பர்.
- ▷ அருந்ததியர்களில் யாராவது தங்களது பிரச்சினையைப் பேசித் தீர்க்கும்படி ஊர்க்கூட்டம் கூட்டலாம். அப்போது ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையைச் செலுத்த வேண்டும். அந்தத் தொகையில் ஒரு பகுதியானது அரண்மனைப்பணம் என்று ஒதுக்கப்படும்.
- ▷ மணமுறிவை நடத்தும் சமயத்தில் சம்பந்தப்பட்ட இரண்டு பிரிவினரும் அரண்மனைப்பணம் என்று ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையைச் செலுத்த வேண்டும். (மணமுறிவுச் சடங்கு எப்படி நடைபெறும் என்று ஏற்கனவே பார்த்தோம். ஒரு செம்பில் தண்ணீர் இருக்கும் என்று குறிப்பிட்டிருந்தோம். மணமுறிவுச் சடங்கு முடிந்தபின் அந்தத் தண்ணீரை எடுத்து, மக்கள் அமர்ந்திருந்த பகுதியைச் சுற்றி வண்டாரி தெளிப்பார். அப்போது 'பாஞ்சாலங்குறிச்சி மண் வாழ்க, மனை வாழ்க' என்று கூறியபடி தெளிப்பார்.)

அருந்ததியர்கள் கொடுக்கும் பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் துரை, அருந்ததியர்களிடம் இருக்கும் தீர்க்கப்படாத பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைப்பார். துரையிடம் அருந்ததியர் திருநீறு பெற்றுச் செல்வர்.

துரையின் வருகையை அருந்ததியர்கள் ஒரு பெரிய விழாவாகவே கொண்டாடினார்கள். கட்டபொம்மன் ஏற்படுத்திய இந்தப் புதிய அமைப்பானது கட்டபொம்மன் இறந்த பிறகும் சுமார் 35, 40 ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரை தொடர்ந்தது. அருந்ததியர்களின் கடைசித் துரையாக இருந்தவர் சுப்ரமணியத் துரை என்பவர். கட்டபொம்மன் ஏற்படுத்திய இந்த புதிய முறை சுப்ரமணியத் துரையுடன் முடிவுற்றது.

ஈ. புதிய நிர்வாகம் - ஒரு மதிப்பீடு

கட்டபொம்மன் ஏற்படுத்திய இந்தப் புதிய நிர்வாக முறையானது அருந்ததியர்களின் பார்வையில் சில நன்மைகளைக் கொடுத்தன. கம்பனி,

துரை போன்ற அமைப்பு இருந்ததால் ஊர்க்கூட்டத்தில் கட்டுப்படாத வர்கள் கூடப் புதிய அமைப்பில் கட்டுப்பட்டனர். அதே போல ஆதிக்கச் சாதியினரும் அருந்ததியர்களை ஓரளவு நிதானத்துடன் நடத்தினர்.

இருப்பினும் அருந்ததியர்களின் ஒட்டு மொத்த நலனின் அடிப்படையில் மதிப்பிடும்போது தங்களது இனத்திற்கு ஒரு மிகப்பெரிய சரிவைப் புதிய நிர்வாக அமைப்பு கொண்டுவந்துள்ளது என்று எண்ணுகின்றனர். அதற்குக் கீழ்க்கண்ட காரணங்களையும் கூறுகின்றனர்.

- ▶ இதுவரை அருந்ததியர்கள் தங்களுடைய பிரச்சினைகளைத் தாங்களே பேசித் தீர்த்தனர். இப்போது கம்பளி, துரை போன்றோர் வந்து பேசித் தீர்க்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. தன்மானம், தன்னாட்சி போன்ற மதிப்பீடுகளை அருந்ததியர்கள் இழந்தனர்.
- ▶ புதியமுறை நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட பின்பும் பழைய முறைப்படி கூட்டம் நடைபெற்றது. ஆனால் கூட்ட முடிவை ஏற்கும் மனைநிலை குறைந்தது. கூட்ட முடிவை எதிர்த்துக் கம்பளியிடமும், துரையிடமும் செல்லும் நிலை உருவானது. ஊரில் கட்டுப்பாடு என்பது மறைந்தது. நாட்டாண்மையின் முக்கியத்துவம் ஓரளவு குறைந்தது.
- ▶ புதிய நிர்வாக முறையில் கம்பளிக்கு, துரைக்கு என்று அதிக அளவில் மக்களிடம் வரி வசூலிக்கப்பட்டது. மக்கள் ஓரளவு கஷ்டப்பட்டார்கள்.
- ▶ புதிய நிர்வாக முறை மூலம் அருந்ததியர்களுக்கென்று கட்டப் பொம்மன் வகுத்த சில அடிமை வேலைகளை அருந்ததியர்களின் கிராமத்தில் புகுத்துவது எளிதாகி விட்டது. அருந்ததியர்களும் இவ்வேலைகளை எதிர்ப்பின்றிச் செய்யும் மனைநிலை உருவாகியது.

உ. புதிய நிர்வாக முறையின் முடிவு

கட்டபொம்மன் அருந்ததியர்களுக்கென்று ஏற்படுத்திய புதிய நிர்வாக முறையானது கட்டபொம்மன் இறந்த பிறகும் சுமார் 150 ஆண்டுகளாக நீடித்தது. துரை, கம்பளி போன்றவர்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக அருந்ததியர்களின் கிராமங்களுக்கு வந்து, அவர்களது பிரச்சினைகளைத் தீர்த்தனர். 1950களில் அருந்ததியர்கள் வீட்டிற்குக் கால் ரூபாய் வசூலித்து கம்பளி, துரை வரும்போது அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நிர்வாக முறையானது சாத்தூரில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சி மூலம் முடிவடைந்ததாகக் கல்லமநாயக்கன்பட்டியைச் சேர்ந்த மகாலிங்கம் என்ற பெரியவர் கூறினார்.

ஐம்பதுகளில் சுப்ரமணியம் என்பவர் துரையாக இருந்தார். பாஞ்சாலங்குறிச்சியிலிருந்து ஆண்டுக்கு ஒரு முறையோ, அல்லது இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறையோ அருந்ததியர்களைச் சந்திக்க வருவார். வழக்கப்படி (ஐம்பதுகளின் இறுதியில் அல்லது அறுபதுகளின் தொடக்கத்தில் என்று மக்கள் கூறுகின்றனர். சரியான வருடம் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

தெரியவில்லை) தனது இரண்டு இரட்டைக்காளைகள் பூட்டிய கூண்டு வண்டியில் சாத்தூருக்கு வந்தார்.

சாத்தூரில் வைப்பாற்றிற்குத் தெற்கே ஒரு கோயில் உண்டு. அந்தக் கோயிலுக்குச் சென்று அங்கே அமர்ந்தார். சமார் ஆறு அடி வளர்ந்திருப்பார். சிவந்த நிறம், சுருண்ட முடி, திருக்கிவிடப்பட்ட மீசை. ஒவ்வொரு மீசையிலும் ஒரு எலும்பிச்சம் பழம் குத்தலாம். அப்படி விரைப்பாகக் கூர்மையாக அவரது மீசை இருந்தது. பட்டு வேஷ்டி, பட்டுச் சட்டையுடன் இருந்தார்.

துரை வந்திருக்கிறார் என்று அறிந்ததும் அருந்ததியர்கள் அவரைப் பார்க்க விரைந்தனர். ஒவ்வொரு ஊர் நாட்டாண்மையும் தனது மக்களிடம் சொல்லி, பணம் வசூலித்துக் கற்கண்டு, பழம் - மாலை முதலியவைகளை வாங்கி, அவற்றை ஒருதாம்பளத்தில் வைத்து, அதோடு காணிக்கைப் பணத்தையும் வைத்து, பெண்கள் குலவையிட, மேள தாளத்துடன் துரையைச் சந்திக்கச் சென்றனர். ஒவ்வொரு கிராமத்தாரும் தங்களால் முடிந்த அளவு பணம் வசூலித்து, தங்களுக்கு ஏற்ற விதத்தில் துரையைச் சந்திக்கச் சென்றனர். சிறுவர் - சிறுமியர் முதற்கொண்டு, ஆண்கள், பெண்கள், பெரியவர்கள் என அனைவரும் சென்றனர்.

ஒவ்வொரு அருந்ததியக் குடியிருப்பிலிருந்தும் காணிக்கையுடன் சென்றபோது, அவர்களின் கம்பளி அக்காணிக்கையைப் பெற்றுக் கொண்டு துரையிடம் இது இந்த ஊர்க் காணிக்கை என்று கொடுப்பார். ஏதாவது பிரச்சினை இருந்தால் சொல்வார். துரை அதற்குத் தீர்வு சொல்வார். பின்பு துரை திருநீறு கொடுக்க அதைப் பெற்றுக்கொண்டு திரும்புவார். துரையிடம் திருநீறு வாங்கிப் பூசினால் நல்லது என்ற எண்ணம் அருந்ததியர்களிடம் இருந்தது.

சாத்தூர் நாட்டாண்மையும் தனது தெரு மக்களை அழைத்துக் கொண்டு சென்றார். அப்போது சாத்தூரில் சில அருந்ததியர்கள் துப்புரவுப் பணி செய்தனர். அன்று அவர்கள் துப்புரவுப் பணிக்குச் செல்லாமல் துரையைப் பார்க்கச் சென்றுவிட்டனர். சாத்தூர் காவல் நிலையத்தைத் துப்புரவு செய்யும் அருந்ததியரும் தனது பணிக்குச் செல்லாமல் துரையைப் பார்க்கச் சென்றுவிட்டார்.

அப்போது சாத்தூரில் சீனிவாச நாயுடு என்பவர் இன்ஸ்பெக்டராக இருந்தார். காவல் நிலையம் துப்புரவு செய்யப்படாமல் இருப்பதைக் கண்ட அவர், அதற்கான காரணம் என்ன என்று விசாரித்தார். துரை வந்ததால்தான் துப்புரவுப் பணியாளர்கள் வேலைக்கு வரவில்லை என்பதை அறிந்த அவர் மிகவும் கோபம் கொண்டார். துப்புரவுப் பணிசெய்யும் அரசு ஊழியர்கள், தங்கள் பணியைச் செய்ய விடாமல் சுப்ரமணியதுரை தடுத்தார் என்று கூறி துரையைக் கைது செய்து, சாத்தூரில் உள்ள நீதிமன்றத்தில் ஆஜர்படுத்தினார்.

நீதிபதி, சுப்ரமணிய துரையிடம் நடந்தது என்ன என்று கேட்டார். சுப்ரமணியதுரை தான் யார் என்பதையும், தான் அங்கு வந்ததற்கான காரணத்தையும் விளக்கினார்.

அதைக் கேட்ட நீதிபதி இன்ஸ்பெக்டர் மேல் மிகவும் கோபங் கொண்டார். வேலைக்கு ஆள் வரவில்லை என்றால் வேலைக்கு வராத ஆள்மீது நடவடிக்கை எடுக்கலாம். அதை விட்டுவிட்டுத் துரையை எப்படிக்கைது செய்யலாம் என்று இன்ஸ்பெக்டர் மேல் குற்றம் சாட்டினார். உடனடியாகத் துரையை விடுதலை செய்ய உத்தரவிட்டார்.

தான் கைது செய்தவரின் பூர்வீகத்தைக் கேள்விப்பட்ட இன்ஸ்பெக்டர் மிகவும் கலங்கினார். நீதிமன்றத்தை விட்டு வெளியே வந்த துரையை இருக்கையில் அமரும்படி இன்ஸ்பெக்டர் கூறினார். அதைத் துரை ஏற்கவில்லை.

இன்ஸ்பெக்டரைக் கூர்ந்து பார்த்த துரை தனது உணர்வுகளை வார்த்தைகளில் வெளிப்படுத்தினார். 'நானே ஒரு நீதிபதி. அருந்ததிய மக்களுக்கு நீதி வழங்குபவன் நான். எங்களுடைய பரம்பரையே நீதி வழங்கும் பரம்பரை. விடுதலைக்காகத் தூக்கில் தொங்கிய கட்டபொம்மன் பரம்பரை. என்னையே நீ கைது செய்துவிட்டாய், நான் வணங்கும் சக்கம்மா தெய்வம் சக்தியான தெய்வம் என்றால் அந்தத் தெய்வம் உன்னைத் தண்டிக்காமல் விடாது' என்று சொல்லித் தெருவில் நடந்து செல்ல ஆரம்பித்தார். அவர் தெருவில் நடக்கவே மாட்டார். திரையிட்ட கூண்டு வண்டியில்தான் எங்கும் செல்வார். அன்றுதான் முதன் முதலில் தெருவில் நடந்தார். அப்படியே நடந்து சென்று, தனது கூண்டு வண்டியில் ஏறி, தாம் இனி திரும்பி வரப் போவதில்லை என்று கூறிச் சென்றவர்தான். அதன் பிறகு அவர் திரும்பி வரவேயில்லை. அருந்ததியர்களும் அவரைத் தேடிச் செல்லவில்லை.

துரை சாத்தூர் வந்ததால் பல கம்பனிகளும் சாத்தூருக்கு வந்திருந்தனர். துரையையே கைது செய்து விட்டார்கள். இனி நம்மையும் யாரும் மதிக்க மாட்டார்கள் என்று எண்ணி அவர்களும் அன்றிலிருந்து அருந்ததியக் குடியிருப்புகளுக்குச் செல்வதை நிறுத்திக் கொண்டனர்.

இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின் ஓய்வு பெற்ற சீனிவாசநாயுடு என்ற அந்த இன்ஸ்பெக்டர் தனது சொந்த ஊராகிய மேலான் மறை நாட்டில் ஒரு பெரிய வீடு கட்டி வாழ்ந்தார். ஆனால் துரையின் சாபம் இருந்ததால் அவரது வாழ்வு சீரழிந்தது. ஒருவர் பின் ஒருவராக அவரது பிள்ளைகள் இறக்க, பிறகு மனைவியும் இறந்தார். இறுதியில் இவரும் மனநோயாளி யாகி கஷ்டப்பட்டு இறந்தார். வாரிசே இல்லாததால் அந்த வீடு இன்றும் பாழடைந்த நிலையில் அக்கிராமத்தில் இருக்கிறது.

இவ்வாறு 18ஆம் நூற்றாண்டில் கட்டபொம்மனால் அருந்ததியர்களுக்கு என்று ஏற்படுத்திய நிர்வாக முறை, சுப்ரமணிய துரையுடன் முடிவுற்றது.

3. கட்சி அரசியல்

இந்தியாவில் மத்திய அரசுக்கென்று நாடாளுமன்றத்திற்கும் மாநில அரசுக்கென்று சட்டசபைக்கும் தேர்தல் நடத்தப்படுகிறது. ஐந்து தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை தேர்தல் என்றாலும் சில சமயங்களில் ஆட்சி கவிழ்க்கப்படுவதாலும், கலைக்கப்படுவதாலும் நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பாகவும் தேர்தல் நடைபெறுகிறது. இத்தகைய தேர்தல்களில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கென்று 18 சதவிகிதம் இட ஒதுக்கீடு உண்டு.

விருதுநகர் மாவட்டத்தில் சிவகாசி நாடாளுமன்றத் தொகுதியும், விருதுநகர், அருப்புக்கோட்டை, சாத்தூர், சிவகாசி, திருவில்லிபுத்தூர், ராஜபாளையம் ஆகிய சட்டமன்றத் தொகுதிகளும் உண்டு. சுதந்திரம் பெற்ற பின் 1952இல் இருந்து தேர்தல் நடைபெறுகிறது. குமாரசாமி ராஜா, காமராசர், கிருஷ்ணசாமி நாயுடு, ராமசாமி நாயுடு போன்ற புகழ்பெற்ற அரசியல் தலைவர்கள் இம்மாவட்டத்திலிருந்து தோன்றியிருக்கிறார்கள். அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவராகக் காமராசரும், அதே காலத்தில் தமிழகக் காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவராகக் கிருஷ்ணசாமி நாயுடுவும் இருந்திருக்கின்றனர். இருந்த போதும் காங்கிரஸ் கட்சி உட்பட எந்தக் கட்சியுமே இம்மாவட்டத்தில் அருந்ததியர்களைப் பொதுத் தொகுதியில் தங்களது ஆட்சி வேட்பாளர்களாகத் தேர்தலில் நிறுத்தவில்லை.

1972இல் எம்.ஜி. ராமச்சந்திரன் அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்ற கட்சியை ஆரம்பித்தபோது இம்மாவட்டத்திலுள்ள அருந்ததியர்கள் அனைவருமே அக்கட்சியை ஆதரித்தனர். மதுரைவீரன் என்ற திரைப்படத்தில் மதுரை வீரனாக, ஓர் அருந்ததியராக எம்.ஜி. ராமச்சந்திரன் நடித்தார் என்பதற்காகவே அக்கட்சியை அருந்ததியர்கள் ஆதரித்தனர். இன்றும் ஆதரித்து வருகின்றனர். இருப்பினும் அக்கட்சி கூட அருந்ததியர்களை நினைத்துப் பார்க்கவில்லை.

பொதுத் தொகுதிகளில் அருந்ததியர்களை நிறுத்தவில்லை என்பதைக் கூட ஓரளவு புரிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் தனித் தொகுதிகளில் கூட அருந்ததியர்களை எந்தக் கட்சியும் நிறுத்தவில்லை. அரசியல் சாசனத்தில் ஒதுக்கப்பட்ட 18 சதவிகித இட ஒதுக்கீட்டில் தேவேந்திரகுல வேளாளர்களையும், பறையர்களையும் தான் கட்சிகள் நிறுத்தியுள்ளன. அருந்ததியர்கள் முற்றிலுமாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இத்தேர்தல் தவிர மற்றொரு தேர்தலும் நடைபெறுகிறது. மாநகராட்சி, நகராட்சி, பேரூராட்சி, ஊராட்சி ஆகியவைகளுக்கு உள்ளாட்சித் தேர்தல் நடைபெறுகிறது. உள்ளாட்சித் தேர்தலில் ஊராட்சி (பஞ்சாயத்து) தவிர மற்ற அனைத்திற்கும் கட்சியின் அடிப்படையில்தான் தேர்தல் நடைபெறுகிறது. இதில் தலைவர் பதவிக்கென்று இம் மாவட்டத்திலுள்ள நகராட்சிகளுக்கோ, பேரூராட்சிகளுக்கோ இதுவரை எந்தக் கட்சியும் அருந்ததியர்களை வேட்பாளர்களாக நிறுத்தவில்லை. தேர்தலில் வெற்றி பெறுவது என்பது வேறு விஷயம். ஆனால் தேர்தலில் எந்தக் கட்சியும் அருந்ததியர்களை நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவில்லை என்பதுதான் வேதனையான உண்மை. மிக அதிகமாகப் போனால் ஒருசில வார்டுகளில் போட்டியிட அருந்ததியர்களை ஒரு சில கட்சிகள் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

நியமித்திருக்கின்றன. அதுவும் அருந்ததியர்கள் அதிகம் வாழும் பகுதிகளில்தான் வேட்பாளர்களாக அருந்ததியர்களை நியமித்திருக்கின்றன. அவ்வளவே.

ஆக அனைத்துக் கட்சிகளுமே, அது பொதுவுடமைக் கட்சிகளாக இருந்தாலும் சரி, முதலாளித்துவக் கட்சிகளாக இருந்தாலும் சரி அருந்ததியர்களைத் தீண்டத்தகாதவர்களாக ஒதுக்கியுள்ளன. பொதுத் தொகுதிகளிலும், தனித்தொகுதிகளிலும் ஒதுக்கியுள்ளன. அருந்ததியர்களை ஒட்டுப்போடும் ஐடப் பொருட்களாகத்தான் பார்க்கிறார்களே தவிர இவர்களையும் மனிதர்களாக மதித்து, இவர்களுக்கு அதிகாரத்தில் பங்கு கொடுக்க வேண்டும் என்று யாரும் நினைக்கவில்லை. கட்சி அரசியலில் இருந்தே அருந்ததியர்களை முற்றிலுமாக ஒதுக்கியுள்ளனர்.

கட்சி சார்பில்லாத ஊராட்சித் தேர்தலில்தான் அருந்ததியர்கள் சிலர் போட்டியிட்டுள்ளனர். அதுபற்றியும், கட்சி அரசியல் பற்றிய அருந்ததியர்களின் பார்வை பற்றியும் இப்பகுதியில் காண்போம்.

அ. ஊராட்சித் தலைவர்

1996இல் தமிழகத்தில் உள்ளாட்சித் தேர்தல் நடந்தது. இந்த உள்ளாட்சித் தேர்தல் இட ஒதுக்கீட்டின் அடிப்படையில் நடந்தது. முதன் முறையாகப் பெண்களுக்கும் 33 சதவிகிதம் இடம் ஒதுக்கப்பட்டது. பெண்களுக்கான இட ஒதுக்கீட்டிலும் சாதியின் அடிப்படையில் இட ஒதுக்கீடு செய்யப்பட்டது.

இந்த உள்ளாட்சித் தேர்தலில், ஊராட்சித் தேர்தல் மட்டும்தான் கட்சியின் அடிப்படையில் நடைபெறவில்லை என்றும், ஊராட்சித் தலைவர் பதவிக்கு மட்டும்தான் அருந்ததியர்கள் இந்த மாவட்டத்தில் போட்டியிட்டார்கள் என்றும் பார்த்தோம்.

இதற்கு முன்னால் நடைபெற்ற ஊராட்சித் தேர்தலில் இம் மாவட்டத்தில் அருந்ததியர்கள் போட்டியிட்டனரா என்று தெரியவில்லை. ஆனால் இந்தத் தேர்தலில் அருந்ததியர்கள் ஓரளவு போட்டியிட்டனர். ஆனால் இதிலும் பொதுத்தொகுதிகளில் அருந்ததியர்கள் போட்டியிடவில்லை. போட்டியிடவில்லை என்று கூறுவதைவிட போட்டியிட முடியவில்லை என்று கூறலாம். இன்னும் வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வது என்றால் போட்டியிடக்கூடாது என்று சொல்லலாம். அத்தகைய சாதிய ஒடுக்குமுறை கிராமங்களில் இன்றும் இருக்கிறது. ஆக, இத்தேர்தலில் போட்டியிட்ட அருந்ததியர்கள் அனைவருமே தனித் தொகுதிகளாக அறிவிக்கப்பட்ட இடங்களில்தான் போட்டியிட்டனர்.

இந்தத் தனித் தொகுதிகளில் போட்டியிடுவதில் கூடச் சில சிக்கல்கள் உள்ளன. அருந்ததியர்கள் தாங்கள் நினைத்த யாரையும் தேர்தலில் நிறுத்த இயலவில்லை. ஆதிக்கச் சாதியினர் யாரைக் குறிப்பிடுகிறார்களோ தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

அவர்களைத்தான் தேர்தலில் நிறுத்த வேண்டிய நிலை அருந்ததியர்களுக்கு ஏற்பட்டது. காக்கிவாடன் பட்டி ஊராட்சியானது தனித்தொகுதியாக அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. அருந்ததியர்கள் தங்களில் படித்த, பொது விஷயம் அறிந்த ஒருவரை தேர்தலில் நிறுத்தலாம் என்று முடிவு செய்திருந்தனர். ஆனால் ஆதிக்கச் சாதியினராகிய நாயடுகள் அருந்ததியர்களில் எழுதப் படிக்கத் தெரியாத, பொது விஷயங்கள் தெரியாத, தங்களையே பொருளாதாரத்தில் சார்ந்திருக்கும் ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுத்து அவரைத்தான் நிறுத்தவேண்டும் என்று கட்டளையிட்டனர். அவரே தேர்தலில் நிறுத்தப்பட்டார். அவரே தேர்தலில் வெற்றியும் பெற்றார். வெற்றி பெற்ற இவர் ஆதிக்கச் சாதியினரின் பிரதிநிதியாக, அவர்களுக்குச் சார்பாக, அவர்களது கைப்பாவையாகத் தான் செயல்படுவார் என்பதில் ஐயமில்லை.

இவ்வாறு பல கிராமங்களில் நடந்த ஊராட்சித் தேர்தலில், தனித் தொகுதிகளில் ஆதிக்கச் சாதியினர் அருந்ததியர்களுக்குச் சார்பாக முடிவெடுத்து அருந்ததியர்களைத் தேர்தலில் போட்டியிடச் செய்து வெற்றி பெறச் செய்திருக்கின்றனர். இவ்வாறு ஆதிக்கச் சாதியினர் செயல்பட்டதற்கு மனித நேயம் காரணம் என்று சொல்லமுடியாது. சுயநலம்தான் காரணம்.

தனித்தொகுதிகளில் அருந்ததியர், பறையர், தேவேந்திரகுல வேளாளர் போன்ற தலித்துகள் போட்டியிடலாம். ஆனால் பறையர்களும், தேவேந்திரகுல வேளாளர்களும் இம்மாவட்டத்தில் ஓரளவு விழிப்புணர்வு பெற்ற சாதிகளாக இருக்கின்றன. ஆதிக்கச் சாதியினரின் செயல்பாடுகளை விமர்சனக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்த்து, தங்களை அடிமைப்படுத்தும் செயல்களை எதிர்க்கும் அளவுக்கு வளர்ந்துள்ளன. தேர்தலில் இந்த இரண்டு சாதியினரும் வெற்றி பெற்றால் அவர்கள் சுயமாகச் செயல்படுவார்கள். அவர்கள்முன் நாம் கைகட்டி நிற்க வேண்டும். நமது விருப்பப்படி செயல்படமாட்டார்கள். எனவே அருந்ததியர்களைத் தேர்தலில் நிற்கச் செய்து, அவர்களுக்கு ஒட்டுப் போட்டு, வெற்றி பெறச் செய்தால் அவர்களை நமது கைப்பிடியில் வைத்திருக்கலாம் என்ற எண்ணத்தினால்தான் அருந்ததியர்களை ஆதிக்கச் சாதியினர் ஆதரித்தனர்.

இவ்வாறு தனித் தொகுதிகளில் போட்டியிட்ட அருந்ததியர்கள் சிலர் (பெண் உட்பட) கலங்காபேரி, காக்கிவாடன் பட்டி, மீனாட்சிபுரம் போன்ற பத்துக்கும் மேற்பட்ட ஊராட்சிகளில் வெற்றி பெற்றனர். முதன் முறையாக அதிகார அரசியலில் பங்கு பெற்றார்கள் என்ற மகிழ்ச்சி ஒரு பக்கம் இருந்தாலும், மறுபக்கம் இவர்களால் சுதந்திரமாகச் செயல்பட முடியவில்லை என்ற வேதனை இருக்கிறது.

இத்தேர்தல் வெற்றி பற்றி நடைபெற்ற ஒரு மதிப்பீட்டுக் கூட்டத்தில் சாத்தூர் கிருஷ்ணன் அவர்கள் (இவர் 1998இல் மரணமடைந்து விட்டார்) கூறிய கருத்து அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. ஆதிக்கச் சாதியினர் ஊராட்சித் தேர்தலில் வெற்றி பெற்ற தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

அருந்ததியர்களைத் தாலி கட்டாத மனைவிகளாக நடத்துகின்றனர். பணம் வாங்கி விபச்சாரம் செய்யும் பெண்கூடப் பணம் வாங்கியவரின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிய பின் சுதந்திரமாக இருக்கலாம். ஆனால் தாலி கட்டாத மனைவியின் நிலை அப்படி இல்லை. அவளுக்குச் சுதந்திரம் என்பதே இல்லை. மனைவி என்ற உரிமையும் இல்லை. நினைத்ததை எப்போதுமே செய்ய முடியாத நிலை. தன்னை வைத்திருப்பவரின் விருப்பப்படிதான் காலம் முழுவதும் நடக்க வேண்டும். அவரைத்திருப்திப் படுத்துவதுதான் அவளது ஒரே கடமை. இதைப்போலத்தான் ஆதிக்கச் சாதியினரைத் திருப்திப்படுத்தும் நிலையிலேயே அருந்ததிய ஊராட்சித் தலைவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று கூறினார்.

கிருஷ்ணன் கூறியபடிதான் ஊராட்சி நிர்வாகம் நடைபெறுகிறது. அருந்ததியத் தலைவரை வைத்துக்கொண்டே ஆதிக்கச் சாதியினர் தங்களது விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்கின்றனர். தங்கள் இனத்தவர் தலைவராக இருக்கிறார் என்று அருந்ததியர்கள் பெருமைப்பட்டுக் கொள்ளலாம், அவ்வளவே. தனித் தொகுதி முறையின் மூலம் இத்தகைய பெருமைதான் கிடைக்கிறது. அதிகார அரசியலில் பங்குபெற அருந்ததியர்களைப் பொறுத்த அளவில் இதை முதல்படி என்று கூறலாம்.

ஆ. அருந்ததிய அமைப்புகள்

தங்கள் இனத்தின் இத்தகைய நிலையைப் புரிந்து கொண்ட விழிப்புணர்வு மிக்க அருந்ததியர் சிலர், தம் மக்களின் சமூக, பொருளாதார, கல்வி, அரசியல் வளர்ச்சிக்காகப் பல்வேறு அமைப்புகளை ஏற்படுத்தியுள்ளனர். இந்த அமைப்புகள் சங்கங்களாக, இயக்கங்களாக, பேரவைகளாக, முன்னணிகளாகச் செயல்படுகின்றன. அருந்ததிய மக்களை ஒருங்கிணைத்து, அவர்கள் முன்னேற பல்வேறு தளங்களில் உதவுகின்றன.

மக்களின் சமூக, பொருளாதார, கல்வி வளர்ச்சிக்காக எவ்வளவு அமைப்புகள் வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். இத்தகைய அமைப்புகள் மூலம் அருந்ததியர்கள் பல்வேறு விதத்தில் வளர்ச்சியடைய முடியும்.

ஆனால் அரசியல் நோக்கங்கொண்ட அமைப்புகளாகவே பெரும்பாலான அருந்ததிய அமைப்புகள் இருக்கின்றன. அரசியல் நோக்கில் பல அமைப்புகள் இருப்பதால் இவைகளுக்கிடையே கருத்து மோதல்கள் ஏற்படுகின்றன. தங்கள் அமைப்புதான் உண்மையான விடுதலையை வாங்கித்தரும் என்றும், மற்ற அமைப்புகள் போலி என்றும் ஒவ்வொரு அமைப்பும் கூறுகிறது. இதனால் சாதாரண மக்கள் குழம்புகிறார்கள். எந்த அமைப்பைப் பின்பற்றுவது என்று தெரியாமல் திகைக்கின்றனர். தமிழகத்தில் அருந்ததியர்களுக்கென்று சுமார் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட இத்தகைய அமைப்புகள் இருக்கின்றன.

விருதுநகர் மாவட்டத்தில் மட்டும் நமக்குத் தெரிய சுமார் எட்டு அமைப்புகள் இருக்கின்றன.

- ▶ தமிழ்நாடு அருந்ததியர் சங்கம்
- ▶ தமிழ்நாடு அருந்ததியர் முன்னேற்றச் சங்கம்

- ▶ தமிழ்நாடு அருந்ததியர் இளைஞர் பேரவை
- ▶ அருந்ததிய வாலிபர் முன்னேற்றச் சங்கம்
- ▶ தமிழ்நாடு அருந்ததியர் செட்டியூட்டு பேரவை
- ▶ அருந்ததிய மக்கள் இயக்கம்
- ▶ பொட்டிப்பகடைப் பேரவை
- ▶ தமிழ்நாடு அருந்ததியர் ஜனநாயக முன்னணி

இவ்வாறு பல்வேறு அமைப்புகள் அரசியல் கண்ணோட்டத்தில் செயல்படுவதால், அருந்ததியர்கள், அரசியல் தளத்தில், ஒரு பெரும் சக்தியாக உருவாகாமல் இருக்கிறார்கள். பல்வேறு அமைப்புகளே வளர்ச்சிக்குத் தடை என்றாலும், ஒரு காலகட்டத்தில் இந்த அமைப்புகள் ஒன்று சேர்ந்து ஓர் அரசியல் சக்தியாக உருவாவதற்கு இது முதல்படி என்று கூடச் சொல்லலாம்.

அருந்ததியர்களிடம் பல்வேறு அமைப்புகள் இருந்தாலும், மக்களிடம் ஓரளவு செல்வாக்குப் பெற்ற அமைப்பாக தமிழ்நாடு அருந்ததியர் ஜனநாயக முன்னணி திகழ்கிறது. ஆரம்பத்தில் தமிழ்நாடு அருந்ததியர் இளைஞர் முன்னணி (TAYF) என்ற பெயருடன் இளைஞர்களுக்காக ஆரம்பித்த இந்த முன்னணியானது, அனைத்து அருந்ததியர்களையும் ஈர்க்கும் விதத்தில் தமிழ்நாடு அருந்ததியர் ஜனநாயக முன்னணியாக (TADF) மாறியுள்ளது.

மதுரையில் திரு S.T. கல்யாணசுந்தரம் அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இந்த அமைப்பு, இன்று தமிழகத்தில் 11 மாவட்டங்களில் பரவியிருக்கிறது. மாநில அளவில் இரவி, நாகராசன், கண்ணதாசன், ஸ்டாலின் இராசு, உ.பி.இராசு போன்றோர் இதன் வளர்ச்சிக்காக உழைக்கின்றனர். இந்த அமைப்பு 1992இல் விருதுநகர் மாவட்டத்தில் பரவியது. முதலில் விருதுநகரைச் சேர்ந்த மாரியப்பன் என்பவர் இதன் மாவட்டத் தலைவராகச் செயல்பட்டார். அதன்பின் முருகன் அவர்கள் தலைமைப் பொறுப்பு ஏற்றார். மாவட்டச் செயலாளராக ஆரம்பத்திலிருந்தே சிவகாசி S.K. பழனிச்சாமி அவர்களும் இளைஞர் அணி அமைப்பாளராக கி. முனியாண்டி அவர்களும் இந்த மாவட்டத்தில் சிறப்பாகப் பணியாற்றி வருகின்றனர். சுறுசுறுப்பான இளைஞர்கள் இந்த அமைப்பில் அதிகம் இருப்பதால் மிகத் தீவிரமாகச் செயல்படுகின்றனர். இம்மாவட்டத்தின் குக்கிராமங்களில் கூட இந்த அமைப்பு தனது கிளைகளைக் கட்டி எழுப்பியுள்ளது.

தெளிவான தொலைநோக்குப் பார்வையுடைய இந்த அமைப்பு, திட்டவாட்டமான கொள்கைகளை முன்வைத்து அருந்ததிய மக்களை அரசியல் படுத்துகிறது. இந்த அமைப்பின் முக்கியமான கொள்கைகளைக் கீழே கண்டபடி தொகுக்கலாம்.

- ▶ அருந்ததியர்கள், சக்கிலியர், பகடை, மாதாரி, தோட்டி, தொம்மான், செம்மான், ஆதி ஆந்திரர், ஆதி கர்னாடகர் என்ற பல பெயர்களில் தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

சிதறிக் கிடக்கின்றனர். இவர்கள் அனைவரையும் அருந்ததியர் என்ற பொதுப்பெயரில் ஒன்றிணைப்பது.

- ▶ தலித் மக்களுக்கென்று அரசு 18 சதவிகிதம் இடஒதுக்கீடு அளித்துள்ளது. இதன் பலனை பறையர், தேவேந்திரகுல வேளாளர் போன்றவர்களே அதிகம் அனுபவிக்கின்றனர். அருந்ததியர்களுக்கு இதனால் பலன் இல்லை. ஆந்திராவில், இந்த இடஒதுக்கீட்டில், சாதிவாரியாக இட ஒதுக்கீடு அளிக்கப்பட்டுள்ளது. அதுபோல தமிழகத்திலும் அருந்ததியர்களுக்குத் தனியாகப் பத்து சதவிகிதம் இடஒதுக்கீடு செய்யவேண்டும். இந்த இடஒதுக்கீடானது
 - அரசியல்
 - நிர்வாகம்
 - வேலைவாய்ப்பு
 - கல்வி

ஆகிய நான்கு தளங்களிலும் இருக்கவேண்டும்.

- ▶ சாதி அடிமைத்தனம், பெண் அடிமைத்தனம், மொழி அடிமைத்தனம், வர்க்க அடிமைத்தனம், மத அடிப்படைவாதம் முதலியவை ஒழிய வேண்டும்.
- ▶ அருந்ததியர்கள் ஒன்று சேர்வது என்பது சாதியைப் பலப்படுத்துவதற்காக இல்லை. இந்தச் சாதிய அமைப்பால் எந்தவிதப் பயனும் அடையாத அருந்ததியர் ஒன்று சேர்வது சாதியை ஒழிக்கவே. சாதி ஒழிப்பே அமைப்பின் இலட்சியம்.
- ▶ பெண்ணடிமைத்தனம் எந்த வடிவில் இருந்தாலும் அதை ஒழித்து, பெண்களின் ஒட்டுமொத்த முன்னேற்றத்திற்காக உழைப்பது.
- ▶ தாய்மொழிமேல் மற்றொரு மொழியின் ஆதிக்கம் எந்த விதத்தில் இருந்தாலும் அதை ஒழிப்பது.
- ▶ வர்க்க பாகுபாட்டை அழித்துச் சமத்துவ சமுதாயம் அமைய உழைப்பது.
- ▶ தங்களது மதம்தான் உயர்ந்தது, உண்மையானது, மற்ற மதங்கள் போலியானவை அவைகளை அழிக்க வேண்டும் என்ற மத அடிப்படை வாதத்தை ஒழித்து, மதச் சுதந்திரத்துடன் வாழ உழைப்பது.
- ▶ தீண்டாமை எந்த வடிவில் வெளிப்பட்டாலும் அதை முழுபலத்துடன் எதிர்த்து அழிப்பது இயக்கத்தின் முக்கியக் கொள்கையாகும். தீண்டாமையைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் மீது வன்கொடுமைத் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் வழக்குத் தொடுத்து, தீண்டாமையால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு நீதி கிடைக்க உழைப்பது.
- ▶ மதுரை வீரன் பெயரில் ஒரு மாவட்டமும், ஒண்டிவீரன் பெயரில் ஒரு போக்குவரத்துக் கழகமும் அமையப்போடுவது (இப்போது தமிழக தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

அரசு மாவட்டங்களுக்கும், போக்குவரத்துக் கழகங்களுக்கும், கொடுத்த பெயர்களை நீக்கிவிட்டது).

- ▶ பகுதி நேரத் துப்புரவுப் பணியாளர்களை அரசு ஊழியர்களாக நியமிக்க அரசை நிர்ப்பந்திப்பதோடு துப்புரவுப் பணியாளர்களுக்கு பதவி உயர்வு கொடுத்து அலுவலகங்களில் நான்காம் நிலை, மூன்றாம் நிலை ஊழியர்களாக நியமிக்கப் போராடுவது.
- ▶ புறம்போக்கு நிலம், கோயில் நிலம், உச்சவரம்பு மூலம் கிடைத்த நிலம் போன்றவைகளை அருந்ததியர்களுக்கு வழங்கப் போராடுவது.
- ▶ தலித் மக்கள் அனைவருக்கும் விடுதலை வேண்டும் என்ற நோக்கில் செயல்படும் மற்ற தலித் அமைப்புகளுடன் தோழமை உணர்வுடன் செயல்படுவது. அரசியல் அதிகாரத்தில் தலைமைத்துவம் பெறுவது.
- ▶ அனைவருக்கும் ஜனநாயகம், அருந்ததியருக்கும் ஜனநாயகம் என்ற இலட்சியத்தில் செயல்படுவது.

இத்தகைய முக்கிய கொள்கைகளையுடைய தமிழ்நாடு அருந்ததியர் ஜனநாயக முன்னணியானது அருந்ததிய மக்களை இம்மாவட்டத்தில் அரசியல்படுத்தி வருகிறது. மக்கள் பிரச்சினைகளை முன்னிலைப்படுத்தி குடியரசுத்தினம் - சுதந்திர தினம்போன்ற முக்கியமான நாட்களில் கருப்புக் கொடி ஏற்றுவது, நடைப் பயணம் மேற்கொள்வது, உண்ணாவிரதம் இருப்பது, ஊர்வலம் செல்வது, அரசு அலுவலகம் முன்பு ஆர்ப்பாட்டம் செய்வது, வேலை நிறுத்தம் செய்வது போன்ற பல்வேறு விதமான போராட்டங்களைச் சிறப்பாக நடத்தியுள்ளது. இப்போராட்டத்தில் கலந்து கொண்ட துடிப்பான பல இளைஞர்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள். சிறைச்சாலை அவர்களுக்குப் புதிய சிந்தனையைக் கொடுக்க, மிகவும் எழுச்சியுடன் செயல்படுகின்றனர்.

அருந்ததிய மக்களும் இந்த ஜனநாயக முன்னணியைக் கண்டு மகிழ்கின்றனர். தங்களுக்காக ஓர் இயக்கம் உள்ளது. தாங்கள் பாதிக்கப்பட்டால் அந்த இயக்கம் வந்து தங்களுக்குச் சார்பாக நிலைப்பாடு எடுத்துப் போராடும் என்ற நம்பிக்கை வளர்ந்துள்ளது.

தமிழ்நாடு அருந்ததியர் ஜனநாயக முன்னணியானது தனது கொள்கைகளைப் பொதுக்கூட்டம், ஊர்க்கூட்டம், தெருக்கூட்டம், கருத்தரங்கு, ஒலி நாடாக்கள், வீதி நாடகங்கள் வழியாக அருந்ததியர்களிடையே இந்த மாவட்டத்தில் பரப்பி வருகிறது.

கிராமங்களில் இளைஞர் அணி, மகளிர் அணி, சிறுவர் அணி என்று பல கிளை அமைப்புகளை ஏற்படுத்தி, முன்னணியை வலுப்படுத்தி வருகிறது.

பல்வேறு விதமான பிரச்சினைகளை முன்வைத்துப் பல போராட்டங்களை நடத்தியுள்ளது. அதில் மிக மிக முக்கியமானது தீண்டாமை ஒழிப்புப் புரட்சி நடைப்பயணம். இந்தப் புதுமையான போராட்டம் பற்றி அடுத்த பகுதியில் பார்ப்போம்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

இ. தீண்டாமை ஒழிப்பு நடைப் பயணம்

விருதுநகர் மாவட்டத்தில் தீண்டாமையானது பல்வேறு வடிவங்களில் மிகக் கடுமையாகக் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது என்றும், அதன் முழுக் கொடுமைகளையும் அருந்ததியர்களே அனுபவிக்கிறார்கள் என்றும் கடந்த பகுதியில் பார்த்தோம்.

இந்தத் தீண்டாமைக் கொடுமையிலிருந்து அருந்ததியர்களை விடுவிக்க வேண்டும் என்று எண்ணியது தமிழ்நாடு அருந்ததியர் ஜனநாயக முன்னணி. இந்தத் தீண்டாமையை முழுவதுமாகக் கடைப்பிடிப்பது ஆதிக்கச் சாதிகளே. இந்த ஆதிக்கச் சாதிகளுக்கு எதிராக ஒரு போராட்டத்தை நடத்தினால் அவர்கள் கோபப்படலாம். அருந்ததியர்களைத் தாக்கலாம். வீடுகளை எரிக்கலாம். சொத்துக்களை அழிக்கலாம். பெண்களைப் பாலியல் பலாத்காரத்திற்கு உட்படுத்தலாம். உயிரிழப்புக் கூட ஏற்படலாம்.

எனவே போராட்டப் பாதை என்பது தற்போது ஏற்புடையதல்ல என்பதை அமைப்பு நன்கு உணர்ந்தது. அதே சமயம் தீண்டாமையை ஒழிப்பதில் தீவிரம் காட்ட வேண்டும் என்று உணர்ந்த அமைப்பிற்கு ஒரு வழி உதித்தது. அரசு தீண்டாமையை ஒழிக்கச் சட்டங்களைத்தான் நிறைவேற்றியுள்ளதே தவிர, தீண்டாமையை ஒழிக்க ஆக்கபூர்வமான வழி வகைகள் எதையும் கடைப்பிடிக்கவில்லை. நன்கு யோசித்த அமைப்பு, தீண்டாமையை ஒழிக்க ஆக்கபூர்வமான ஒரு சில வழிகளை அரசுக்குப் பரிந்துரை செய்ய முடிவு செய்தது.

பிணம் எரிப்பது, இழவுச் செய்தி சொல்வது, செத்தமாடு தூக்குவது போன்றவை மூலம் தீண்டாமை கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது என்று தெரியும். இவைகளைச் செய்ய யாரையும் கட்டாயப்படுத்தக் கூடாது என்கிறது சட்டம். ஆனால் இந்த வேலைகளை யாராவது கட்டாயம் செய்ய வேண்டும். அந்த வேலைகளைச் செய்வதற்கு மாற்று ஏற்பாடு செய்யாமல் வெறுமனே தீண்டாமை குற்றம் என்று சட்டம் இயற்றுவதன் மூலம் தீண்டாமை ஒழிந்து விடாது என்பதை முன்னணி நன்கு உணர்ந்தது. எனவே தீண்டாமையை ஒழிக்க அரசுக்குச் சில ஆக்கபூர்வமான யோசனைகளை முன்வைத்தது.

- ▶ கிராமங்களில் டீக்கடைகளில் இருக்கும் இரட்டைக் குவளை முறையை ஒழிக்க ஒரே ஒரு முறை மட்டும் பயன்படுத்திய பின் தூக்கி எறியப்படும் காகித டம்ளர்களைப் பயன்படுத்தும்படி டீக்கடைகளுக்கு அரசு உத்தரவிடவேண்டும்.
- ▶ துப்புரவுப் பணியைக் கிராமத்திலுள்ள ஊராட்சியிடம் ஒப்படைத்திருப்பது போல கீழே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சில பணிகளையும் ஊராட்சியிடம் ஒப்படைக்கலாம்.

- செத்தமாடு தூக்குவது

- பிணம் எரிப்பது

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

- பிணம் புதைப்பது
- இழவுச் செய்தி சொல்வது

இத்தகைய வேலைகள் இருப்பின், ஊராட்சியிடம், சம்பந்தப்பட்டவர்கள் அதற்கென நிர்ணயிக்கப்பட்ட தொகையைச் செலுத்த வேண்டும். இவ்வேலைகளைச் செய்வதற்கென்று ஊராட்சி சிலரைப் பணியில் நியமிக்கவேண்டும். இவர்கள் அரசு ஊழியர்கள் என்ற அந்தஸ்தைப் பெற வேண்டும்.

- ▶ கிராமங்களில் மின்சார மயானம் அமைக்க வேண்டும்.
- ▶ தீண்டாமை பல இடங்களில் பொருளாதாரத்தோடு சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது. எனவே தீண்டாமையை ஒழிக்க, பாதிக்கப்பட்ட அருந்ததியர்களுக்கு அரசு மூன்று ஏக்கர் விவசாய நிலம் வழங்க வேண்டும்.
- ▶ துப்புரவுத் தொழில் செய்யும் பகுதி நேர ஊழியர்களை அரசு ஊழியர்களாக அங்கீகரித்து, அரசு ஊழியர்களுக்குரிய அனைத்து உரிமைகளையும் பயன்படுத்த ஆணையிட வேண்டும்.
- ▶ தீண்டாமையைக் கடைப்பிடிக்கும் அரசு ஊழியர்களைப் பணி நீக்கம் செய்ய வேண்டும்.
- ▶ துப்புரவுப் பணியாளர்களும் அரசு ஊழியர்களைப் போலப் பணிக்குச் செல்லப் பணி நேரத்தை மாற்றி அமைக்க வேண்டும்.
- ▶ படிக்கும் அருந்ததிய மாணவர்களுக்கு அனைத்து உதவிகளையும் செய்வதோடு ஆண்டுக்கு மூன்று ஜோடி சீருடைகள் வழங்க வேண்டும்.
- ▶ தீண்டாமையால் மிக அதிகம் பாதிக்கப்பட்டுள்ள அருந்ததியர்களுக்கு அரசியல், நிர்வாகம், வேலைவாய்ப்பு, கல்வி ஆகிய அனைத்து நிலைகளிலும் பத்து சதவிகித இட ஒதுக்கீடு வழங்கிட வேண்டும்.

தீண்டாமையை ஒழிக்க முன்னணி முன்வைத்த இந்தப் பரிந்துரைகளை அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரவும், அருந்ததிய மக்களிடம் இந்தப் பரிந்துரைகளின் அடிப்படையில் விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தி ஒருங்கிணைக்கவும், மற்ற சாதியினரிடையே புதிய முறையில் ஆரோக்கியமான சிந்தனையை வளர்க்கவும் தீண்டாமை ஒழிப்பு நடைப்பயணம் மேற்கொள்வது என்று முன்னணி திட்டமிட்டது.

நடைப்பயணத்தை 95 ஆம் வருடம் மார்ச் மாதம் எட்டாம் தேதி அகில உலகப் பெண்கள் தினத்தன்று இராஜபாளையத்தில் தொடங்கி, ஆறு நாட்களுக்குப் பின் விருதுநகரில் ஒரு மாபெரும் ஊர்வலம், பொதுக் கூட்டத்துடன் முடிப்பது என்று முன்னணி திட்டமிட்டது. அரசின் நெடுஞ்சாலைகளில் மட்டும் செல்லாமல் அருந்ததியக் குடியிருப்புகள் இருக்கும் அனைத்துக் கிராமங்களின் வழியாகச் செல்வது என்றும், தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

வழியில் அருந்ததியக் குடியிருப்புகளில் அவர்கள் கொடுக்கும் உணவை உண்டு, அங்கேயே தங்கிச் செல்வது என்றும் தீர்மானித்தது. மற்ற தலித் அமைப்புகளை நடைபயணத்தில் கலந்து கொள்ள அழைத்தால் அவர்கள் அருந்ததியர்களின் உணவை உண்ண மறுக்கலாம்... அதனால் பிரச்சினை எழலாம்... எனவே மற்ற அமைப்புகளை அழைப்பது இல்லை என்றும் முடிவெடுத்தது.

திட்டமிட்டபடி தமிழ்நாடு அருந்ததிய ஜனநாயக முன்னணியின் நிறுவனத் தலைவர் S.T. கல்யாணசுந்தரம் தலைமையில் 08.03.95 காலை 10 மணிக்கு இராஜபாளையத்திலிருந்து நடைப்பயணம் புறப்பட்டது. அருட்திரு அந்தோணிராஜ் அவர்கள் நடைப்பயணத்தைத் தொடக்கி வைத்தார்.

நடைப்பயணத்தில் ஆண்களும், பெண்களுமாக சுமார் 200 பேர் கலந்து கொண்டனர். தலைவர் S.T. கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள், நடைப்பயணத்தின் நோக்கம் பற்றியும், தீண்டாமையை ஒழிக்க அரசுக்கு முன்னணி முன்வைக்கும் யோசனைகளை விளக்கியும் வழியில் பல முக்கிய இடங்களில் பேசினார். ஒவ்வொரு அருந்ததியக் குடியிருப்புகள் நுழைவதற்கு முன்பாக, அக்குடியிருப்பிலுள்ள அருந்ததியர்கள் மேள, தாளங்களுடன் நடைப்பயணக் குழுவினரை வரவேற்று, தங்கள் பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்று, உணவு கொடுத்து, பின் அதேபோல மேள தாளங்களுடன் வழியனுப்பி வைத்தனர். விழிப்புணர்வு மிக்க சில பறையர்களும், தேவேந்திரகுல வேளாளர்களும் தங்கள் பகுதியில் நடைப்பயணக் குழுவினரை வரவேற்று உணவளித்தனர்.

ஆதிக்கச் சாதியினரின் எதிர்ப்பும் நடைப்பயணத்திற்கு இருந்தது. தங்கள் பகுதியில் கோஷம் போடாமல் வர வேண்டும் என்றும், தங்களது கிராமத்திற்கே வரக்கூடாது என்றும் சில பகுதிகளில் எதிர்ப்பு இருந்தது. இவைகளை முன்னணி தவிர்த்துவிட்டு, சுமார் 43 அருந்ததியக் கிராமங்களின் வழியாக 180 கி.மீ. தூரம் நடந்து 13ஆம் தேதி விருதுநகரை அடைந்தது. மாவட்ட ஆட்சியாளரைச் சந்தித்து, தீண்டாமையை ஒழிக்க தங்களது யோசனைகளை உள்ளடக்கிய மனுவைக் கொடுத்தது. (மனுவை இணைப்பு II இல் காண்க)

இப்போது தமிழ்நாடு அருந்ததிய ஜனநாயக முன்னணியானது ஓர் அரசியல் கட்சியாக உருவாகத் திட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அருந்ததியர்கள் ஒன்றிணைந்து ஒரு மாபெரும் சக்தியாக உருவாகி வருகின்றனர். அருந்ததியரின் விடுதலையில்தான் அனைவரின் விடுதலையும் அடங்கியிருக்கிறது.

7

பின்இணைப்பு

இணைப்பு I

அனுப்புநர்

விருதுநகர் மாவட்டத் துப்புரவுப் பணியாளர்கள் சங்கம்,
விருதுநகர்.

பெறுநர்

மாவட்ட ஆட்சியாளர்,
விருதுநகர் மாவட்டம்.

அய்யா, வணக்கம்.

பொருள்: கிராமப்புற துப்புரவுப் பணியாளர்களுக்கு
அரசாங்கம் அனுமதித்த உரிமைகளை
வழங்கக் கோருதல் - சம்மந்தமாக.

இந்தியாவில் உள்ள மத்திய, மாநில அரசாங்கங்களும் மற்றும் பொதுத்துறை, தனியார் துறை நிறுவனங்களும் இந்திய சுதந்திரத்தின் பொன்விழாவினைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. இந்த வேளையில் கிராமப்புறத் துப்புரவுப் பணியாளர்களாகிய நாங்கள் எங்கள் நிலை குறித்துச் சில விஷயங்களைத் தங்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

அரசு ஊழியர்களின் வாழ்க்கைத் தரம் குறித்த மேம்பாட்டிற்காக பல்வேறு வழிகளில் அவர்களின் வாழ்க்கைத் தேவைகளை கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டு ஊதிய உயர்வினையும் இதரச் சலுகைகளையும் நிறைவேற்ற கமிட்டிகளை அமைத்துச் செயல்பட்டு வருகிறது. அக்கமிட்டிகளின் பரிந்துரைகளை ஏற்று போதிய நிதி ஆதாரங்களை ஒதுக்கிச் செயல்பட்டு வருவது பாராட்டுக்குரியது. எனினும், கிராமப்புறத் துப்புரவுப் பணியாளர்களாகிய எங்கள் விஷயத்தில் ஒரு நியாயமற்ற முறையில் அரசு நடந்து கொள்வதாகவே நாங்கள் உணர்கிறோம்.

எங்களுக்கு மாதச்சம்பளமாக ரூ 250/- என்ற மிகக் குறைந்த ஊதியமே வழங்க அரசு அனுமதித்துள்ளது. இந்த ஊதியம் கூட வழங்கப்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

336 ✦ அருந்ததியர்: வாழும் வரலாறு

படுவதில்லை. ரூ. 80/-, ரூ. 130/-, ரூ. 150/-, ரூ. 200/-, என்றே சில பஞ்சாயத்துக்களில், மாதச் சம்பளமாக வழங்கப்படுகிறது. அகவிலைப்படி, வருடாந்திர ஊதிய உயர்வு, மருத்துவப்படி, வைப்பு நிதி (பி.எப்), பணிக்கால ஈட்டுத்தொகை (கிராஜ்லிபிடி), ஓய்வூதியம், (பென்சன்) போன்ற எந்தச் சலுகையும் எங்களுக்கு இல்லை என்பதையும் தங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறோம்.

சுகாதாரப்பணியில் ஈடுபட்டிருக்கும் எங்களுக்கு நோய் பரவாமல் தடுக்கப் பாதுகாப்பு வசதி எதுவும் கிடையாது. பினாயில், டெட்டாயில், கையுறைகள், செருப்பு போன்றவைகள் வழங்கப்படுவதில்லை.

சுகாதாரப் பணி முடிந்தவுடன் நாங்கள் எங்களைச் சுத்தப்படுத்திக் கொள்ள எண்ணெய், சோப்பு போன்றவைகள் வழங்கப்படுவதில்லை. சில பஞ்சாயத்துகளில் மாதத்திற்கு ரூ. 8/-, ரூ. 10/- என்று மிகக் குறைந்த தொகையே இதற்காக வழங்குகின்றனர்.

பணிக்குத் தேவையான தளவாடச் சாமான்களாகிய மண்வெட்டி, தட்டுகள், கூடைகள், வாரிகள், தேவையான பெரிய ஊர்களில் மாட்டு வண்டிகள் போன்றவைகளைப் பல பஞ்சாயத்துக்கள் வழங்குவதில்லை.

பண்டிகைக்கால கருணைத்தொகை பல பஞ்சாயத்துக்களில் வழங்கப்படவில்லை. சீருடைகளும் பல பஞ்சாயத்துக்களில் வழங்கப்படவில்லை.

மேலும், துப்புரவுப் பணிக்குச் சம்பந்தமில்லாத (தண்ணீர் எடுத்து விடுதல், வரி வசூலிக்க உடன் செல்லுதல்) வேலைகளைச் செய்யவும் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறோம்.

மேற்கூறிய எதனைக் கேட்டாலும் நிர்வாகத்தரப்பில் கூறப்படும் ஒரே பதில் 'நிதியாதாரம் இல்லை' அல்லது 'இப்படியெல்லாம் சட்டம் பேசற ஆளு வேலைக்கு வேண்டாம்' என்பதாகும்.

இந்நிலையில் எங்களின் கோரிக்கைகளை இரு பகுதிகளாகப் பிரித்து தங்களின் பார்வைக்குச் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

அ. மாவட்ட நிர்வாகம் உடனே தலையிட்டு சீர்செய்ய வேண்டிவை:

- ❖ விருதுநகர் மாவட்டத்திற்கு உட்பட்ட அனைத்து பஞ்சாயத்து களிலும் மிகக்குறைந்த அளவு ரூ. 250/- மாதச் சம்பளமாகக் கொடுக்க உடனே நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இதுவரை ரூ. 250/-க்குக் குறைவாக வழங்கப்பட்ட ஊழியர்களுக்குப் பாக்கித் தொகையை நிறுவையில் உள்ள காலத்திற்கும் சேர்த்து வழங்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு ஆண்டும் ரூ. 50/- ஊதிய உயர்வுக்கும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.
- ❖ துப்புரவுப் பணியாளர்களுக்கு அரசாங்கம் வழங்க ஆணையிட்ட பண்டிகைக் காலக் கருணைத் தொகையான ரூ. 725/-ஐ (அரசு ஆணை எண். 640, தேதி 26.12.1997) இதுவரை வழங்காத பஞ்சாயத்துக்கள் உடனே வழங்கவும், குறைவாக வழங்கிய பஞ்சாயத்துக்கள் மீதித்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

தொகையைக் கணக்கிட்டு சேர்த்து வழங்கவும் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

- ▶ ஆண்டுக்கு இரண்டு ஜோடி சீருடைகள், கையுறைகள், காலணிகள், போன்றவைகள் வழங்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.
- ▶ சோப்பு, எண்ணெய் வழங்கவும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அல்லது இதற்காக மாதம் ரூ. 50/- வழங்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.
- ▶ பணிக்குத் தேவையான தட்டுகள், கூடைகள், மண்வெட்டிகள், வாரிகள் போன்ற கருவிகளும் தேவையான பெரிய ஊர்களில் குப்பைகள் கொண்டு செல்லும் வண்டிகளும் வழங்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.
- ▶ துப்புரவுப் பணியாளர்களின் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி ஊக்கத்தொகை வழங்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.
- ▶ துப்புரவுப் பணியாளர்களின் மறுவாழ்வுக் கடன் வழங்கும் திட்டத்தின் அடிப்படையில் கடன் வழங்க வேண்டும்.
- ▶ எல்லாப் பஞ்சாயத்துக்களிலும் மாதம் ரூ. 50/-ஐ வைப்புநிதிக்காக (பி.எப்.) பிடிக்கவேண்டும்.
- ▶ தீர்வை வசூலிக்கச் செல்லுதல், தண்ணீர் எடுத்துவிடுதல் போன்ற வேலைகளைக் கொடுத்தால் அதற்குத் தனியாகச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும்.

ஆ) அரசாங்கத்திற்குப் பரிந்துரை செய்ய வேண்டியவை

- ▶ கிராமப்புறத் துப்புரவுப் பணியாளர்களையும், அரசு அலுவலகங்களில் பகுதி நேரத் துப்புரவுப் பணியாளர்களையும் அரசு ஊழியர்களாக அறிவித்து, நகராட்சித் துப்புரவுப் பணியாளர்களின் ஊதியம், பணிப் பாதுகாப்பு, வைப்புநிதி (பி.எப்.), பணிக்கால ஈட்டுத்தொகை, (கிராஜிவிட்டி), ஓய்வூதியம் (பென்சன்), இதர அரசு சலுகைகள் அனைத்தும் வழங்க வேண்டும்.
- ▶ எங்களுக்குக் குடியிருப்பு வீடுகள் கட்டித்தர வேண்டும்.
- ▶ பஞ்சாயத்துக்களின் நிதிநிலையைக் காரணம் காட்டி எங்களது ஊதியம் மறுக்கப்பட்டால் அரசாங்கம் இதற்கான நிதி ஆதார அடிப்படையில் மாற்று ஏற்பாட்டினைச் செய்ய வேண்டும்.

மேற்கண்ட எங்கள் கோரிக்கைகளைச் சுதந்திரப் பொன்விழா கொண்டாடும் இந்த நேரத்திலாவது நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கோரி இந்த மனுவைத் தங்களிடம் அளிக்கிறோம்.

இப்படிக்கு,

விருதுநகர் மாவட்ட துப்புரவுப்
பணியாளர் சங்கம்,
விருதுநகர் மாவட்டம்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

இணைப்பு II

அனுப்புநர்,

பி. மாரியப்பன்,
தீண்டாமை ஒழிப்பு நடைப் பயணக் குழு,
தமிழ்நாடு அருந்ததியர் இளைஞர் முன்னணி,
3,431 வி.வி.ஆர். காலணி,
மாத்துநாயக்கன்பட்டி வழி,
அல்லம்பட்டி,
விருதுநகர்.

பெறுநர்

மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர்,
காமராசர் மாவட்டம்,
விருதுநகர்.

அய்யா,

பொருள் : தீண்டாமைத் தொடர்பான பிரச்சினைகளை
அரசின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வருதல் மற்றும்
மாற்று யோசனைகளை முன் வைத்தல்.

எங்கள் அமைப்பு 08.03.1995ல் இராஜபாளையத்தில் இருந்து
தொடங்கிய தீண்டாமை ஒழிப்பு நடைப்பயணம் சுமார் 40 கிராமங்களின்
வழியாக 13.03.1995 அன்று தங்களை வந்து சந்திக்கிறது.

- ▶ இந்தக் கிராமங்களில் வாழும் சக்கிலியர்களிடமிருந்து நாங்கள் நேரில்
கண்டு கேட்டறிந்த பிரச்சினைகளைத் தங்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு
வருகிறோம்
- ▶ கிராமப்புறங்களில் டீக்கடைகளில், காப்பிக் கடைகளில் தனி
டம்ளர்களைப் போடுகிறார்கள். பெஞ்சுகள் இருந்தும் தரையில்
உட்கார்ந்து சாப்பிடும்படி கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறார்கள்.
- ▶ பஸ் நிறுத்தங்களில் உட்காரவும் தடை உள்ளது.
- ▶ பிணம் எரிக்க, இழவு சொல்ல மறுப்பவர்களை ஊரைவிட்டுக் காலி
செய்வோம் என்று உயர் சாதியினர் பயமுறுத்துகின்றனர்.
பொருளாதார ரீதியாக விவசாயத்தைச் சார்ந்திராத கிராமங்களிலும்
கூட, தாக்குதல், மிரட்டல் இருந்து கொண்டிருக்கிறது.
- ▶ செத்த மாடுகளைத் தூக்கி அப்புறப்படுத்தும்படி கட்டாயப்படுத்து
கின்றனர்.
- ▶ எங்களது சொந்த பிரச்சினைகளில் கூட, நாங்கள் சொந்தமாக முடிவு
எடுக்க முடியாதபடி ஆதிக்கச் சாதிகள் தலையிட்டு அவர்களுக்கு
கட்டுப்பட்டு நடக்கும்படி பயமுறுத்துகின்றனர்.

- ▶ எங்களுக்குள்ள அரசியல் சமூக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட முடியாதபடி எங்கள் மக்களை ஆதிக்க ஜாதிகள் மிரட்டுகின்றன. கொலை மிரட்டல் உள்ளிட்ட எல்லா வழிகளிலும் அச்சுறுத்தல் இருக்கிறது.
- ▶ கோவில்களில் எங்கள் மக்கள் சென்று வழிபடவும் இயலாதபடி சாதிக் கட்டுப்பாடுகள் கடுமையாக உள்ளன.
- ▶ சாதியின் பெயரைச் சொல்லி இழிவாகத் திட்டுதல் எல்லா இடங்களிலும் இருக்கிறது.
- ▶ தீண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டத்தின்படி நடவடிக்கை எடுக்க முடியும் என்று அரசு கருதினாலும், எங்கள் மக்கள் சட்ட ரீதியாக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதற்கு அஞ்சுகின்ற நிலைதான் இருக்கிறது.
- ▶ அரசுக்குச் சொந்தமான பொதுக் குடிநீர்த்தொட்டியிலிருந்து எங்கள் மக்கள் தண்ணீர் பெறுவதை ஆதிக்கச் சாதிகள் தடை செய்கின்றன. அரசுக்குச் சொந்தமான சமுதாயக் கிணறுகளிலிருந்தும் கூட, எங்கள் மக்கள் தண்ணீர் எடுப்பதைத் தடை செய்கிறார்கள். இது தொடர்பாக அதிகாரிகளிடம் புகார் செய்தும் பயனில்லை.
- ▶ எங்கள் மக்கள் வசிக்கும் பகுதிகளில் தெருவிளக்கு இல்லாத கிராமங்கள் உள்ளன. இருக்கிற விளக்குகள் எரியாத நிலையில் இருக்கின்றதை அதிகாரிகள் கண்டுகொள்வதில்லை.
- ▶ துப்புரவுத் தொழிலை அரசாங்கமே இழிவு செய்கிறது போலப் பல கிராமங்களில் “பகுதி நேர ஊழியர்” என்ற பெயரில் ரூ.150/- ஊதியத்தில் நியமிக்கப்பட்டுள்ளனர். கிராமப்புற துப்புரவுத் தொழிலாளருக்கு போளஸ் போன்ற சலுகைகள் இல்லை.
- ▶ பொது இடங்களில் எங்கள் பெண்கள் செல்லும்போது, ஆதிக்கச் சாதியினர் கேலி பேசி அவமதிப்பது பல கிராமங்களில் இருக்கிறது.
- ▶ பள்ளிக்கூடங்களில் ஆசிரியர்களே எங்கள் பிள்ளைகளைச் சாதியின் பெயரைச் சொல்லி அவமானப்படுத்துவது, திட்டுவது பல இடங்களில் நடக்கிறது.
- ▶ வயதில் குறைந்த சிறுவர்கள்கூட, எங்கள் மக்களை மரியாதைக் குறைவாகப் பேசுகிறார்கள். சாமி என்று அழைக்கும்படி கட்டாயப்படுத்துகிறார்கள்.
- ▶ தேவையிருந்தும் போதிய அளவுக்குத் துப்புரவுத் தொழிலாளர்களை நியமிக்காமலிருக்கிறார்கள். மிக அதிகமாக வேலை செய்யும்படி இருப்பவர்கள் கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறார்கள்.
- ▶ கிராமப்புறப் பஞ்சாயத்து நிர்வாகங்கள் துப்புரவுத் தொழிலாளருக்கு முறையாகச் சம்பளம் வழங்குவதில்லை. பல மாத சம்பளம் நிலுவையாக இருக்கிறது.

- எங்கள் மக்களின் குடியிருப்புகள் சுகாதாரச் சீர் கேட்டுள் இருப்பதை அதிகாரிகள் கண்டு கொள்வதில்லை.

மேற்கண்ட பிரச்சினைகள் தீர அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமெனவும், மேலும் நாங்கள் முன் வைக்கும் சில கோரிக்கைகளை பரிசீலிக்கவும் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

கோரிக்கைகள்

1. தீண்டாமைக் கொடுமைகளுக்கு உள்ளாகியிருக்கும் சக்கிலியக் கூலித் தொழிலாளர்களின் குடும்பங்களுக்குத் தலா மூன்று ஏக்கர் நிலம் வழங்க வேண்டும்.
2. துப்புரவுத் தொழில் செய்கிறவர்களை இழிவுபடுத்துகிற வகையில் 'பகுதி நேர ஊழியர்' என்று நியமித்து ஊதியத்தைக் குறைத்து வயிற்றில் அடிக்க வேண்டாம். அவர்களை முழு நேர ஊழியர்களாக்க வேண்டும்.
3. நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் மின்சார மயானங்களை அமைத்திட வேண்டும்.
4. செத்துப் போன மாடுகளை அப்புறப்படுத்த உள்ளாட்சி அமைப்புகளே ஆவன செய்யும்படி ஆணை இட வேண்டும். இந்த வேலையைச் செய்ய சக்கிலியர்களை அழைப்பவர்களுக்குத் தண்டனை கொடுக்க வேண்டும்.
5. இறந்து போனவர்கள் பற்றித் தகவல் சொல்வதற்குக் கட்டண வசூலிப்பு முறை மூலம் 'மெஸஞ்சர் சர்வீஸ்' முறையை உள்ளாட்சி அமைப்புகள் ஏற்பாடு செய்து கொள்ள ஆணையிட வேண்டும்.
6. டீக்கடைகளில் உபயோகப்படுத்திவிட்டு உடனே எறிந்து விடுகிற காகித டம்ளர்களை அனைவருக்கும் உபயோகிக்கும் படி ஆணையிட வேண்டும்.
7. எந்த வழியிலும் துப்புரவுத் தொழிலாளர்கள் மலம் அள்ளுவதை அனுமதிக்காதபடி 'செப்டிக் டேங்க்' முறையிலான கழிவறைகள் கட்டவேண்டுமெனவும், பழைய முறையிலான கழிவறைகளை அப்புறப்படுத்தும்படியும் ஆணையிட வேண்டும்.
8. துப்புரவுத் தொழிலாளர்களை இழிவுபடுத்தும் அரசு ஊழியர்கள், அதிகாரிகள் ஆகியோரைப் பணியிலிருந்து நீக்கம் செய்ய வேண்டும்.
9. துப்புரவுத் தொழிலாளர்கள் அதிகாலையிலேயே வேலைக்குச் செல்ல வேண்டியிருப்பதால் அவர்களது குழந்தைகளைப் பராமரித்து பள்ளிக்கூடம் அனுப்ப இயலாமல் போகிறது. மற்ற அரசு ஊழியர்களைப் போல இவர்களுக்கும் கல்வி வாய்ப்பை அளிக்கும் வகையில் இவர்களின் நேரத்தை மாற்றி அமைக்க வேண்டும்.

10. துப்புரவுத் தொழிலாளர்கள் குடியிருக்கும் வீடுகளை அவர்களுக்கே சொந்தமாக்க வேண்டும் (தற்போது அக்குடியிருப்புகள் உள்ளாட்சி அமைப்புகளுக்குச் சொந்தமாக உள்ளன).
11. பள்ளி செல்லும் சக்கிலிய இன மாணவர்களுக்கு ஆண்டுக்கு 3 ஜோடி சீருடைகள் இலவசமாக வழங்கிட வேண்டும்.
12. தோட்டி, தொம்மன், சக்கிலியன், மாதாரி, பகடை, மாதிகா, செம்மான் போன்ற தீண்டாமையைக் குறிக்கும் இழிவான சாதிப் பெயர்களை நீக்கி எங்கள் அனைவரையும் 'அருந்ததியர்' என்று பொதுப் பெயரிட்டு அட்டவணைப்படுத்த வேண்டும்.
13. அருந்ததியருக்கு எனப் பத்து சதவிகித தனி இட ஒதுக்கீடு செய்ய வேண்டும்.

இப்படிக்கு,

(பி.மாரியப்பன்)

ஒருங்கிணைப்பாளர்,

தீண்டாமை ஒழிப்பு நடைப் பயணக் குழு,

தமிழ்நாடு அருந்ததியர் இளைஞர் முன்னணி.

நகல்:

1. மாவட்ட உதவி ஆட்சியர், சிவகாசி.
2. மாவட்ட வட்டாட்சியர் அவர்கள், காமராசர் மாவட்டம், விருதுநகர்.
3. ஆய்வாளர் அவர்கள், தீண்டாமை ஒழிப்பு பிரிவு, காமராஜர் மாவட்டம், விருதுநகர்.
4. முதல்வர் அவர்கள், தமிழக அரசு, தலைமைச் செயலகம், சென்னை - 9.
5. ஆணையாளர், மனித உரிமைக் கழகம், சர்தார் பட்டேல் பவன், புதுடில்லி.
6. இயக்குனர், எஸ்.சி., எஸ்டி. கமிஷன், சாஸ்திரி பவன், நூங்கம்பாக்கம், சென்னை - 34.
7. இயக்குநர், எஸ்.சி., எஸ்டி. கமிஷன், புது டில்லி.
8. மாநில ஆளுநர், தமிழக அரசு, ஆளுநர் மாளிகை, கிண்டி, சென்னை.

இந்நூலின் ஆசிரியர் மாற்கு, சேச சபைப் பணியாளர். யாத்திரை, கத்தியின்றி ரத்தமின்றி, சுவர்கள், வருவான் ஒருநாள் ஆகிய நாவல்கள் எழுதியிருக்கிறார். கிறிஸ்தவத்தில் தீண்டாமை, பஞ்சமி நிலப்போர், அடித்தள விழிப்பினிலே என்பன இவருடைய கட்டுரை நூல்கள்.

அருந்ததியர் பற்றிய இந்த இனவரைவியல் (ethnography) நூல் மாற்கின் ஆறு ஆண்டு காலத் தீவிர, ஆத்மார்த்த சமூகப் பணியிலிருந்து உருவானது.

நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம்

